

Giới thiệu Chó Nói Xử Với Tôi

Các bạn đang theo dõi truyện Chó Nói "Xử" Với Tôi của tác giả Liễu Liễu Là Ta ! Cô tình lại và cứ như là mới chết đi, đúng như vậy.

Cô đã chết đi một lần và bây giờ đã trở lại, nhưng vừa mới mở mắt ra thì phải chứng kiến cảnh hân đang đè trên người mình mà ăn hết...

Dù vậy cô cũng không bất ngờ hay là sợ hãi gì vì cô biết chắc rằng cho dù có ra sao thì cô vẫn không hề muốn mình là một con người như trước kia nữa !!!

Bạn đang đọc truyện *Chó Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: chương 1

“A.” Trần Hi cảm giác trong cơ thể một con đau đớn truyền đến, xâm nhập đến tận xương tủy.

Cổ họng thấy ngứa ngứa, Trần Hi có cảm giác giống như đang bị con chó nhỏ gặm lấy cổ mình. Cô giơ tay lên, định gạt nó ra. Nhưng tay của cô mới vừa nâng lên, liền bị một bàn tay mạnh mẽ khác áp chặt lên đỉnh đầu.

Trần Hi tròn to hai mắt, vô cùng ngạc nhiên nhìn từ trên xuống dưới cơ thể tên đàn ông quen thuộc này mà bất giác trở nên mềm nhũn.

“Doãn triết, anh buông tôi ra.” Trần Hi hô to.

“Hả?” ánh mắt của Doãn Triệt mê ly, hân nâng đầu mình đang chôn vùi ở ngực của người phụ nữ lên “Trương Nghiên, cô không thể vì tôi đối tốt với cha mẹ tôi một chút, tôi cũng muốn để cô đau giống như tôi.” Dứt lời, hân đột nhiên mạnh mẽ đâm xuống.

Một con đau đớn kịch liệt từ sâu trong thân thể Trần Hi truyền đến, cô há mồm thở mạnh, chống đỡ con đau bất thành linh. Thần trí càng trở nên tỉnh táo, đột nhiên cô phát hiện, thân thể của mình đang bị vật của hân nhét vào. Mặc dù không cách nào đem hân rút ra khỏi cơ thể mình, nhưng cũng không cản trở lý trí của Trần Hi thức tỉnh.

Hoàn cảnh xa lạ lại quen thuộc, khăn trải giường trắng toát, chiếc gương to lớn đối diện đang phản xạ tư thế trên giường của hai người. Chân của cô vô lực mở ra, người đàn ông ở giữa hai chân áp chặt hông của mình xuống.

Trần Hi thậm chí có thể nhìn thấy trong gương cái hông cuộn cuộn cơ bắp đang theo động tác ra vào của hân lúc buông lỏng, lúc buộc chặt.

Trần Hi giật mình nhìn tình trạng của họ, một cặp thân thể trẻ trung, màu da sáng bóng, lấp lánh trong suốt dưới ánh đèn.

Cô được trọng sinh? Nhưng ai có thể nói cho cô biết, tại sao trọng sinh không sớm, không muộn mà lại ngay giờ phút quan trọng này? Tại sao ngay thời điểm mấu chốt mà tên đàn ông cận kề này đang ra vào trong cơ thể cô.

Đau đớn làm cô nhận thức, thời điểm này không phải là lúc cô đã bị hân phá thân rồi sao!

“Ừ.” Trần Hi kêu đau một tiếng, trong cơ thể cô có cái gì đó lại đang tác quái.

“Cô không tập trung” Doãn Triệt ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm vào ánh mắt Trần Hi, “không tập trung sẽ bị phạt”. Trong gương cái hông lần nữa trở nên căng thẳng vận dụng sức lực để phát tiết.

Trần Hi không kịp kêu ngừng, hân liền mạnh mẽ đâm mạnh xuống.

“Ừmmm...” Trần Hi vừa sợ hãi vừa đau khổ kêu lên. Cô cố gắng để tinh thần mình trấn tĩnh lại. Cô dám chắc tên đàn ông trên thân thể mình không biết cô là ai.

“Doãn triết, đi ra ngoài, anh rút ra ngoài.” Trần Hi hô to, cô gào lên muốn đem hân đẩy ra.

“Trương Nghiên, cô lại muốn tôi rút ra àh, dù sao lần này âm thanh của cô cũng nhiệt tình hơn nhiều”. Doãn Triệt ngừng động tác dưới thân lại, hân nhìn xuống buồn cười nói “ Thế nào? Cô không phải luôn luôn bình tĩnh sao, làm sao mà hôm nay lại thành như con mèo, tôi muốn nhìn cô có thể giữ bình tĩnh đến khi nào”.

Dứt lời, Doãn Triệt hơi ngẩng đầu dậy, Trần Hi hoảng sợ tròn to cặp mắt, từ vẻ mặt hỗn loạn của hân cô biết, đây là biểu hiện hân tức giận và muốn trừng phạt cô.

Không cho Trần Hi có nhiều thời gian hoảng loạn, động tác của hân đã nói cho cô tất cả. hân dùng sức bóp mạnh bộ phận mềm mại trước người cô, cô

bị hấn ướt át lấp đầy trở nên đau đớn, cảm giác như cơ thể mình bị căng ra đến cực hạn.

“Doãn Triệt, anh tỉnh táo lại đi, tôi không phải là Trương Nghiên, tôi thật sự không phải là cô ấy.” Trần Hi bắt đầu cầu xin tha thứ, cô nhớ trước khi trọng sinh lần đầu tiên của hai người vô cùng thâm thâm.

Trần Hi gần như trở thành một búp bê xi hơi, bị hấn phát tiết lẫn qua lộn lại. Không ai thương tiếc đó là lần đầu tiên của cô mà dịu dàng đối đãi. Tên đàn ông này rõ ràng là đang phát tiết cơn giận của mình.

Thậm chí sau khi xong chuyện, cô nhìn thấy Doãn Triệt phản hận và tức giận, sự ghét bỏ trong mắt hấn làm tổn thương cô, cứ như cô là người mà gây thương tổn cho hấn. Nhưng cho dù cô cầu xin tha thứ cũng không có tác dụng gì, đôi lần hấn vẫn tiếp tục mãnh liệt tiến công.

Ánh mắt Trần Hi dần dần trở nên mơ màng, cho dù đã trải qua một lần kịch liệt, thân thể của cô dù sao cũng còn non nớt, cô ần nhẫn cắn đôi môi mình, cẩn thận không để cho nó phát ra âm thanh, không tránh khỏi cảm thấy cao trào trong cơ thể.

“Doãn Triệt, cầu xin anh, nhẹ một chút, nhẹ một chút.” Trần Hi muốn cắn răng kiên trì, nhưng cô cảm giác thân thể mình không cách nào chịu đựng.

Được sống một lần nữa, cô sẽ đối đãi với chính mình tốt hơn. Nếu không có cách gì thay đổi, tội gì phải cắn răng chịu đựng, tỏ ra yếu ớt cũng không phải thất bại, chẳng qua là cách để tiết kiệm sức lực của mình.

“Nhẹ.” Doãn Triệt quơ quơ đầu, rượu còn tác dụng, theo mồ hôi tựa hồ bốc hơi không ít, hấn mơ hồ biết dưới thân mình không phải là người mà hấn vẫn tưởng.

Hấn dừng lại một chút, nhìn người phụ nữ dưới thân mình, hấn biết, hấn biết, nhưng hấn bị vẻ đẹp của cô bao vây lấy, hấn không muốn rời đi. “Doãn Triệt, anh xem, tôi không phải Trương Nghiên, anh đi ra ngoài có được hay không, Doãn Triệt. . .”.

Nhìn ánh mắt Doãn Triệt đã khôi phục lại tinh thần một chút, Trần Hi lần nữa dấy lên hy vọng, âm thanh của cô trở nên cấp bách mà khẩn thiết ” Doãn Triệt. . . Doãn Triệt. . .” Thanh âm quả thật làm lý trí Doãn Triệt trở lại, hấn muốn dừng lại, nhưng cái kia ở trong cơ thể cô còn chưa cảm thấy thỏa mãn đang kêu gào chống lại ý chí của hấn.

Doãn Triệt nhắm mắt lại, không thèm nhìn đến người phụ nữ dưới thân nữa, mạnh mẽ đi vào. Trong lòng hấn giờ này chỉ có một ý niệm, nếu đã làm thì làm đến cùng.

“Ừ.” Trần Hi phản hận đưa móng tay cào ra những dấu vết trên người Doãn Triệt. Đáng chết tên đàn ông này vẫn chính là như vậy, ích kỷ vô sỉ, hấn sẽ không bao giờ để mình chịu một chút uất ức.

Từ trong ánh mắt của hấn, Trần Hi đã nhìn thấu, hấn nhận ra mình, nhưng người đàn ông này lại làm ra dáng vẻ như không hề biết. Nếu như trước đây thì Trần Hi còn không nhìn ra, nhưng đã trải qua năm năm sống cùng hấn, cô sao lại không biết.

Doãn Triệt cảm nhận được sau lưng truyền tới trận trận đau nhói, nhưng cơn đau này so với hấn không là gì, ngược lại làm cho hấn thêm cảm giác hưng phấn. Hấn ra sức chôn vùi thân thể mình trong cơ thể cô, tiếng thở dốc mạnh mẽ, thỉnh thoảng còn phả ra làn khí nóng bên tai cô.

Lý trí của Trần Hi dần dần bị hấn làm tan biến, hàm răng đang cắn chặt dần buông lỏng, phát ra âm thanh mê loạn, hơi thở trở nên gấp gáp càng kích thích cơ thể người đàn ông ra sức vận động.

Trần Hi tỉnh lại lần nữa trong căn phòng tràn đầy hơi thở hoan ái, cô cố gắng thử nâng cánh tay mình lên mấy lần nhưng không còn một chút hơi sức nào. Hiện tại trên chiếc giường lớn này chỉ còn một mình cô. Trần Hi không cố gắng nữa, ngồi phịch trên giường.

Trước khi trọng sinh, cô cũng bị Doãn Triệt ăn sạch và không thấy tung tích. Nhưng Trần Hi lại không muốn bỏ qua, cô dùng tất các biện pháp ngăn chặn Doãn Triệt và Trương Nghiên dây dưa.

Suy nghĩ lại, không hiểu khi đó tại sao mình lại ngu ngốc như vậy, trước mặt nhiều người khoe khoang mình cùng Doãn Triệt lên giường, còn cố ý để lộ vết hôn trên cổ, ý định dùng điều này để tuyên bố sở hữu Doãn Triệt. Nhưng không sai, Trương Nghiên không bao giờ chú ý đến Doãn Triệt nữa.

Doãn Triệt bình thường trước mặt mọi người là một người khiêm tốn, luôn dũng cảm nhận trách nhiệm, chính vì vậy hấn cùng cô bắt đầu kết giao, đóng vai trò bạn trai.

Lúc ấy, cô đắm chìm trong những giả tưởng do mình dựng nên, cho là rốt cuộc hấn cũng ưu ái mình, mặc kệ quá trình ra sao, cô muốn chiếm được người đàn ông này. Cô cũng tin chắc, nếu mình giữ vững ý chí, Doãn Triệt cuối cùng cũng sẽ yêu mình. Mà đặc biệt hơn là, cô phát hiện, cũng bởi vì phát sinh quan hệ lần này mà cô mang thai đứa con của hấn.

Bây giờ nghĩ lại cô thấy buồn cười, cho dù là có đứa bé thì thế nào, tâm của người đàn ông này không đặt lên người mình, thì dù có biểu hiện tốt cũng chỉ càng trở nên đau khổ thêm mà thôi.

“Tĩnh rồi, còn đau sao?”

Trần Hi đang khinh thường hồi tưởng lại quá khứ mình đã trải qua, giọng nói của Doãn Triệt đột nhiên vang lên bên tai cô. Cô miễn cưỡng gạt bỏ suy nghĩ, thấy trong tay Doãn Triệt là cái khăn lông thấm ướt, đầu tóc hấn ướt nhẹp, chỉ quấn một cái khăn tắm trên hông.

“Anh còn chưa đi?” Trần Hi tỉnh táo nói làm Doãn Triệt nhú nhú mày.

“Cô hy vọng tôi đi sao?” Doãn Triệt hỏi ngược lại.

Trần Hi không nói chuyện nữa, lần này dường như có chút khác so với lần trước, vốn là hấn nên chạy trốn chết, nhưng bây giờ vẫn còn đứng trong phòng. Không đi cũng tốt, có mấy lời thừa dịp bây giờ nói cho rõ, tránh sau này dây dưa.

Cảm nhận được chỗ tư mật bị một vật ấm áp lau sạch nhờ nhẹ, Trần Hi kinh hoàng muốn động dậy thân thể.

“Đừng động, tôi lau giúp cô một chút, một hồi có hơi sức, rồi hãy tắm rửa.” Doãn Triệt thanh âm hết sức dịu dàng săn sóc.

“Không cần anh, tôi có thể tự làm.” Trần Hi muốn thu hồi chân mình lại, nhưng lại phát hiện tay Doãn Triệt đã đè mình xuống.

“Cô còn có hơi sức sao?” Doãn Triệt chuyên chú tầm mắt nhìn chăm chăm nơi tư mật của cô, động tác trên tay hấn không có một chút ngừng nghỉ.

Mặc dù động tác của hấn khá dịu dàng, Trần Hi cũng là hơi cảm thấy đau nhói. “Nhẹ một chút, đau.”

“Ừ, tôi đi giặt khăn lông một chút, ướt quá nhiều.” lời nói của Doãn Triệt khiến mặt Trần Hi trở nên đỏ bừng.

Trần Hi định nhắm mắt không để ý tới hành vi của hấn nữa, cảm thấy thân thể bị lau sạch sẽ. Trần Hi mở mắt lần nữa, Doãn Triệt giống như tìm tòi nghiên cứu cái gì nhìn chăm chăm nơi tư mật của cô.

Trần Hi khôi phục một chút hơi sức, cô kéo chăn qua che lại thân thể.

“Cô chờ tôi một

lát, tôi đi ra ngoài một chuyến.” Doãn Triệt nói một tiếng, sột soạt mặc quần áo vào. Hấn lúc gần đi còn cầm theo thẻ mở cửa phòng, gian phòng trong nháy mắt trở nên âm u xuống.

Trần Hi không hiểu trong lòng Doãn Triệt muốn gì, theo như trước đây thì hấn đã cao chạy xa bay, thẻ nhưng bây giờ vẫn cùng cô trong phòng, còn chăm sóc cô tỉ mỉ như vậy.

Chẳng lẽ cô không phải là trọng sinh mà chỉ là ảo giác? Nhưng không đúng, căn phòng này, người đàn ông này, còn có bộ dáng của cô, tuyệt đối không phải là của năm năm sau.

Cửa mở ra, trong phòng lại khôi phục ánh sáng. Trong tay Doãn Triệt cầm một lọ thuốc mỡ, hấn tự tay vén chăn trên người Trần Hi ra, ngón tay bôi thuốc mỡ phía ngoài cơ thể cô “Anh làm gì đấy?” Trần Hi loáng thoáng biết hành vi của hấn.

“Thuốc này làm giảm đau, tôi đã hỏi rồi, có thể dùng cho chỗ này” Doãn Triệt dứt lời bèn bôi thuốc cho cô.

“Doãn Triệt. Doãn Triệt. Chúng ta nói chuyện một chút.” Trải qua nghỉ ngơi và hồi phục, thân thể của cô đã không còn suy yếu như lúc nãy, cô miễn cưỡng ngồi dậy, dùng chăn bao kín chính mình.

Doãn Triệt nhìn thuốc bôi trên ngón tay, không lên tiếng nhưng có chút bất mãn.

“Doãn Triệt, chúng ta hãy quên hết những chuyện đêm nay đi”.

Trần Hi vừa nói dứt lời, sắc mặt Doãn Triệt trở nên âm trầm, trên mặt hấn nổi lên tia cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: chương 2

“Doãn Triệt, anh cười cái gì?” Trần Hi đối với nụ cười này của Doãn Triệt vô cùng quen thuộc, người khác nhìn thấy sẽ cho là hấn cười dịu dàng và thân thiện, nhưng Trần Hi lại biết, đây là hấn giận quá thành cười.

Nhưng bây giờ Trần Hi không thể biểu hiện quá mức rõ ràng, năm năm trước cô là do bốc đồng và mê muội nên mới cùng với hấn điên cuồng, chỉ cần hấn liếc nhìn cô cũng cảm thấy hưng phấn lên. Nhưng bây giờ cũng không có cách nào và cũng không thể nào vạch trần hấn.

Nhớ lại lúc trước, thật là khổ sở, sau khi cô cùng với hấn kết hôn, Doãn Triệt biết được Trương Nghiên ra nước ngoài, hơn nữa có thể vĩnh viễn cũng sẽ

không trở lại, hần mới lộ ra nụ cười này. Lúc ấy Trần Hi còn tưởng rằng hần có việc gì tốt chuyện muốn cùng mình chia sẻ. Nhưng hần chỉ là đẩy cô lên giường, ra sức đoạt lấy cô nhưng bên tai không ngừng kêu tên Trương Nghiên.

Trần Hi biết, đây là Doãn Triệt muốn trừng phạt cô, ánh mắt của hần tức giận như muốn nói cho cô biết, mặc dù hần đang phát tiết dục vọng trên người cô, nhưng trong lòng hần đều nghĩ đến Trương Nghiên. Hần muốn trừng phạt cô không biết tốt xấu mà phá hỏng tình yêu của hần.

Ngay lúc đó Trần Hi cảm thấy vô cùng căm phẫn và hối hận, cô thậm chí còn nghĩ tới, nếu như cô không cố tình chen giữa Doãn Triệt và Trương Nghiên, chẳng lẽ hai người họ có thể lâu dài sao? Một người không thể có mối quan hệ tốt với mẹ chồng, làm sao có thể cùng người đàn ông này lâu dài.

Nhưng tất cả những thứ này không chứng minh được gì nữa, vì khi ấy cô đã là vợ của Doãn Triệt, là mẹ của con hần và cũng là con dâu của mẹ hần.

Cô cứ như vậy mà bị số phận từng bước đẩy đến đường cùng. Trần Hi đã nghĩ đến lý hôn, nhưng lại không cam lòng, cô không cam lòng nhìn mình bị giễu cợt và phỉ nhổ rồi người đàn ông này lại trở thành chồng của Trương Nghiên. Nếu như vậy thì, ngoại trừ bị cười chê ra cô sẽ không còn lại được gì.

Nhưng cuối cùng, coi như cô kiên trì thì cũng không được gì, bây giờ suy nghĩ lại thật là không đáng giá.

“Cô than thở cái gì?” Doãn Triệt không trả lời vấn đề của cô, chỉ hỏi ngược lại một câu.

“Không có gì, chúng ta hãy giải quyết vấn đề hôm nay đi. Chúng ta coi như không có xảy ra chuyện gì, anh yên tâm, tôi cũng sẽ không nói ra.” Trần Hi giơ lên hai ngón tay, động tác có chút giống quân nhân tuyên thệ.

“Tại sao? Cô đừng quên sự việc hôm nay mở đầu như thế nào” ánh mắt Doãn Triệt càng trở nên lạnh lẽo.

“Tôi. . . .” Trần Hi cau mày, nếu như Doãn Triệt không nói, thật đúng là thiếu chút nữa cô đã quên việc này đã bắt đầu như thế nào rồi. Nghĩ đến không hiểu vì sao lại trọng sinh vào thời điểm xui như vậy.

Nhưng mà quả thật không sai, nói ra cô càng thêm mất mặt, chính là cô đã quyến rũ Doãn Triệt

Doãn Triệt mang Trương Nghiên về nhà, hy vọng có thể nói chuyện cùng với cha mẹ hần sau này hai người tốt nghiệp sẽ kết hôn. Nhưng không ngờ đến, Trương Nghiên trong trường học nổi danh là băng sơn nhân, cô không bao giờ nói những lời lẽ khách sáo.

Điều kiện của gia đình Doãn Triệt lại rất tốt, cha mẹ đều là nhân viên chính phủ, gia tộc cũng không phải xuất thân bình thường. Ngày thường hai vợ chồng đều quen được tầng bậc, đối với kiểu băng sơn mỹ nhân này không thể nào hứng thú nổi.

Cuối cùng là chuyện tốt không giải quyết được. Thậm chí cha mẹ Doãn Triệt còn giữ hần lại, khiến Trương Nghiên phải trở về trường học một mình. Việc này không cần phải nói, là do cha mẹ Doãn Triệt không đồng ý, cảm thấy Trương Nghiên không thích hợp.

Doãn Triệt là chủ tịch hội sinh viên, Trần Hi lại là trợ lý, bởi vì ngưỡng mộ Doãn Triệt, Trần Hi thường sẽ lượn lờ vây quanh Doãn Triệt để lấy lòng.

Nhưng cô ít nhiều cũng có chừng mực, hơn nữa Doãn Triệt khi ấy lại thuộc kiểu người “ba không”: không chủ động, không cự tuyệt, không phụ trách. Hay nói cách khác là mặt mày tuần tú, thân thủ bất phạm, Trần Hi lúc đó không hiểu sao mối quan hệ cùng Doãn Triệt nếu so với người bình thường thì có chút thân mật.

Bây giờ nghĩ lại, cô thấy mình thật ngu ngốc, tên Doãn Triệt căn bã này, hần sao lại không hiểu cô ái mộ hần? Nhất định hần biết rõ, nhưng hần cũng là thích cảm giác được các cô gái xoay quanh mình, giống như những ngôi sao vây quanh mặt trăng thôi. Bây giờ trọng sinh, cô phát hiện mình đã nhận thức ra được.

Chẳng lẽ ông trời ngoài cho cô một cơ thể điều tàn như vậy nhưng lại có một cái đầu trở nên thông minh hơn chẳng.

Trần Hi lại giống như từ trong cõi thần tiên tỉnh dậy.

“Khụ khụ. . . .” Doãn Triệt ho khan hai tiếng, hần khom người dùng hai cánh tay chống hai bên người Trần Hi “Có cần tôi nhắc cô nhớ lại hay không?”

“Không cần, không cần” Trần Hi vội vàng phát tay. “Tôi nhớ được, không quên đâu. Vì vậy tôi mới nói chúng ta hãy quên chuyện này đi, anh cứ xem như tôi tuổi trẻ không hiểu chuyện, say rượu mà mất lý trí”.

Trần Hi vội vàng cười khan hai tiếng “Nếu không anh hãy mua thuốc tránh thai, tôi sẽ uống trước mặt anh, anh yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ không đẻ mang thai con của anh đâu”

Trần Hi không nói thì Doãn Triệt dường như còn không có nghĩ đến. Trần Hi vừa dứt lời, Doãn Triệt ngược lại hình như nghĩ đến việc gì đó, trong mắt hần có chút kinh ngạc và khó hiểu.

Ánh mắt của hần nhìn dấu vết xước xước trên giường, một vết máu màu đỏ còn ở phía trên, nếu như không có chứng cứ xác thực này với việc vừa mới ở trong cơ thể nhỏ hẹp của cô. Hần cơ hồ sẽ cho là mình vừa mới chơi gái xong và còn bị yêu cầu phải giữ bí mật.

“Cô bây giờ không sao chứ?” giọng nói phức tạp của Doãn Triệt làm cho Trần Hi không thể nắm bắt được tâm tình của hần có tốt hay không.

“Không sao.” Trần Hi gật đầu một cái.

“Vậy đi tắm, mặc quần áo vào chúng ta đi ra bên ngoài ăn một chút gì đi, tôi thấy cô đói quá nên chóng mặt rồi đây.” Doãn Triệt nói tới nói lui, chính là không muốn đi vào trọng điểm. Trần Hi chưa bao giờ nghĩ tới sẽ xuất hiện tình cảnh như vậy, đầu tiên là cô tỉnh lại còn thấy Doãn Triệt dịu dàng đối đãi với mình, tiếp theo là hai người xong chuyện còn cùng với Doãn Triệt tán gẫu đông tây.

Dựa theo tích cách của hắn, không phải là nên cảm thấy cô phiền phức, sau đó hối hận bỏ đi. Hắn không đem buổi tối này biến thành ảo giác, sáng mai sẽ chạy đến băng sơn mỹ nhân của hắn mà ăn năn sám hối.

“Tôi không đói, buổi tối đã ăn rất no rồi.” Trần Hi chỉ nói đúng sự thật, bởi cô nhớ buổi tối lúc Doãn Triệt một mực uống rượu thì cô chỉ biết ngồi ăn. Mới vừa vận động tiêu hao không ít, nhưng vẫn là hân tổn sức, cô chỉ phớt hợp hừ hừ vài tiếng, dĩ nhiên đau vậy cũng không cần nói rồi, thế nhưng cũng không tiêu hao bao nhiêu thể lực.

Nghe Trần Hi nói, mặt Doãn Triệt liền biến sắc. Trong đầu hắn hiện lại cảnh điên loạn lúc này, lúc hắn cuối đầu nhìn nơi hai người kết hợp, chỗ thịt non nớt của cô khít chặt lấy vật to lớn của hắn, lúc hắn ra vào còn phát ra tiếng kêu ướt át, nhìn thấy được cả chất lỏng và máu của cô.

Hô hấp của Doãn Triệt trở nên gấp gáp và dồn dập “Cô xác định đã ăn no rồi?”

“Tôi ăn no rồi, anh thấy đói thì tự mình đi ăn đi” Trần Hi vừa nói xong lại nhớ ra cái gì đó. “Àh, nếu được, anh sẵn tiện thanh toán tiền phòng đi, tôi không mang nhiều tiền trong túi”.

Trần Hi vừa nói xong, gương mặt ngượng ngùng đỏ ửng, cô thật hay quên, hiện tại sống một mình, điều kiện kinh tế lại không tốt. Cô nhớ lần trước Doãn Triệt biến mất, cô phải thanh toán tiền phòng, còn phải bồi thường ra giường, tính ra cũng quá đắt, hình như tiền của cô gần một ngàn đồng.

Cũng không biết vì sao lúc đó Doãn Triệt lên taxi, trực tiếp nói cho tài xế chỗ này, Doãn Triệt lúc ấy đáng vẻ say rượu, lời nói đều không rõ, vậy mà hết lần này tới lần khác nói rõ ràng đầy đủ tên, địa chỉ của khách sạn này.

Suy nghĩ lại lúc đó thanh toán hết tiền phòng thì một tháng của cô coi như phải ăn mì gói rồi. “Chỉ cần thanh toán tiền phòng là được sao?” Doãn Triệt cố gắng kiềm nén lửa giận xuống. “Ừ.” Trần Hi cắn răng, thật ra thì cô càng muốn nói hắn tốt nhất thanh toán luôn tiền ra giường, nhưng bây giờ sau năm năm, câu này cô cũng không nói.

“Không cần tôi thanh toán luôn cả tiền ra giường chứ?” Doãn Triệt vừa nói, trong lòng Trần Hi cảm khái, cô gật đầu liên tục. Trong lòng không khỏi suy nghĩ, tên đàn ông này không biết đã trải qua chuyện này bao nhiêu lần rồi?

“Như vậy tốt nhất...”

“Tốt nhất là sao?” Doãn Triệt hé mắt, trong mắt hắn lộ ra tia nguy hiểm. “Nếu ra giường cũng thanh toán, vậy chúng ta đừng lãng phí, phát huy hết tác dụng của nó đi”.

Trần Hi không hiểu rõ ý của Doãn Triệt, nhưng chưa đến một phút cô đã phát hiện tên đàn ông này bắt đầu phát huy hết giá trị của mình bỏ ra thể nào.

Còn chưa kịp phản ứng, cô cảm giác thân thể bị một bàn tay kéo lại. Trần Hi trừng mắt, cô không nhớ hai người lúc ấy có trải qua tư thế này.

Trăm ngàn câu nói trong đầu còn chưa nói ra, Trần Hi không còn mở miệng được.

“Gọi tên của tôi”

Doãn Triệt bóp chặt thắt hông của cô, để cô trên người hắn ra vào, mỗi lần đều dùng hết sức lực không buông tha cô. Trong lúc vô tình nhìn lọ thuốc mỡ bị hắn thuận tay ném vào tủ trên giường, lại hiện lên trong đầu hắn cảnh xuân vừa rồi, càng làm hắn hưng phấn dùng sức.

“Doãn Triệt. Doãn Triệt.” Thật ra thì Trần Hi kêu là để cho hắn dừng lại, nhưng mỗi khi cô kêu tên của hắn, vừa định nói câu kế tiếp lại bị hắn đâm vào, làm cô chỉ có thể không tự chủ thốt lên được tên của hắn.

“Ngoan. tiếp tục.” tay Doãn Triệt càng ra sức, Trần Hi muốn thoát đi nhưng không cách nào thành công, cô mở to miệng hít lấy không khí, không tránh khỏi khoái cảm kịch liệt mà hôn mê.

“Yên tâm, ra giường cùng tiền phòng sáng mai tôi sẽ thanh toán.” Một giây trước lúc hôn mê dường như cô nghe thấy hắn nói câu này.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xứ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: chương 3

Lúc Trần Hi tỉnh lại lần nữa, cô phát hiện mình mệt mỏi đến mức cả ngón tay tựa hồ không cách nào nhúc nhích được. Cô không biết hình dạng mình bây giờ thành ra cái gì nữa, chỉ cảm thấy phía dưới không thoải mái chút nào. Hoảng hốt nhớ lại, ấn tượng cuối cùng lúc đó là hấn làm cho cô ngất đi.

Cô trợn to hai mắt nhìn về phía trần nhà, chung quanh yên tĩnh, lần này cô dám cam đoan, trong gian phòng này trừ mình ra tuyệt đối không còn ai khác.

Dường như đây là lúc trước khi cô trọng sinh, cùng với Doãn Triệt sau lần đầu tiên? Bên trong khách sạn Lãnh Băng Băng, trống rỗng, cô thừa nhận mình đã mất đi sự sợ hãi của một cô gái ngây thơ, cùng với sự vui sướng khi được lên giường với người mình ái mộ.

Thử ngồi dậy, cô cảm thấy có một dòng chất lỏng từ trong thân thể chảy ra, tình huống như thế đối với cảnh vợ chồng sinh hoạt sau năm năm cưới nhau cô không còn thấy xa lạ gì nữa.

Trần Hi trở mình một cái, thân thể đau nhức làm cô không nhìn được mở miệng hít thở lấy không khí. Cô run rẩy bước xuống giường, chân bủn rủn không chống đỡ nổi cơ thể làm cô ngã xuống đất.

“Doãn Triệt anh là tên khốn kiếp, tôi nguyện rửa anh.” Cô mắng một tiếng.

Sau đó từ từ bò dậy vịn vào tường, cố gắng di chuyển vào phòng tắm. Nhìn hình ảnh của mình trong gương, trên người đầy vết xanh tím tập trung chủ yếu ở hông, trên cổ thì lộ rõ nhiều dấu hôn đỏ hồng. Miệng cô sưng húp lên nhìn vào cũng không biết là do bị hôn hay bị cắn.

Học vạ quyền sách không bằng đi vạ dặm đường, Trần Hi cảm thấy những lời này quá cực kì có đạo lý. Những thứ tình tiết trong tiểu thuyết ngôn tình đều là vớ vẩn, ai nói một đêm bảy lần đối với phụ nữ là hạnh phúc, cứ thử đi xem có đau chết không.

Bất quá may mắn là bây giờ cơ thể như trước đây, nhưng trong lòng của cô không còn như vậy, đối với tất cả những chuyện này cô cũng xem nhẹ đi không ít.

“Doãn Triệt tên khốn kiếp này.” Vừa bước vào phòng tắm cô không khỏi mắng thêm một câu. Mỗi bước đi đều tựa như phải dùng hết sức lực.

Đưa tay mở vòi sen, dòng nước ấm áp chảy qua cơ thể, cô dùng rất nhiều sữa tắm phủ lên đầy thân thể mình. Nước chảy mang đi bọt xà phòng đồng thời mang đi hết những thứ dơ bẩn trên người.

Đầu vẫn có chút choáng váng, nhưng mà cô ngộ ra không ít, nhưng có một chuyện cô cảm thấy mình cần phải biết rõ, kiếp trước là cô đã chết thế nào, làm sao lại không có ấn tượng gì! Chuyện liên quan đến sống chết quan trọng như vậy mà cô lại có thể quên, nhầm mắt lại tắm rửa tiếp một hồi, cô vẫn là không muốn suy nghĩ tiếp đứng lên. Thôi, không muốn, cô cũng không tin ông trời cho cô trọng sinh lại để cô lại chết thêm lần nữa.

Từ trong phòng tắm đi ra ngoài, cô cảm thấy chân mình số sức hơn, đi một vòng quanh giường, từ trên mặt đất nhặt y phục đã bị xé rách lên. Nhìn chăm chăm những y phục này, cô không khỏi lại bắt đầu hồi tưởng, ban đầu mình là làm sao mặc những y phục này để trở về trường học được?

“Leng keng. . . .” chuông cửa phòng khách sạn vang lên, Trần Hi lấy áo choàng tắm của khách sạn mặc vào, đi tới nhìn qua khe cửa, là một nhân viên phục vụ nữ đang cầm trong tay thứ gì đó.

“Xin chào, đây là Doãn tiên sinh yêu cầu tôi đưa cho cô.” Nhân viên phục vụ đem túi đồ đưa cho Trần Hi.

“Cám ơn.” Trần Hi đáp một tiếng rồi nhận lấy túi đồ.

Sau khi đóng cửa lại, cô đem đồ trong túi đồ ra giường, là một bộ y phục, còn có cả đồ lót. Trần Hi lật xem nhãn hiệu một chút, không khỏi chắc lưỡi hít hà, giá cả xa xỉ nha!

Trần Hi lấy từ trong túi quần áo ra một mảnh giấy, cô lướt qua nội dung trên tờ giấy, chính là bút tích của tên cận bà Doãn Triệt.

[Tôi có việc gấp đi trước, tình gọi điện thoại cho tôi]

Trần Hi thuận tay đem tờ giấy vo thành một cục ném vào trong thùng rác. Liên lạc hấn? Đùa gì chứ, hiện tại cô chỉ muốn về sau cả đời không qua lại với hấn nữa.

Kiếp trước cô ở bên cạnh hấn đã bị thiệt thòi không ít, đời này quyết định chạy càng xa càng tốt.

Về phần kiếp trước cô không nhớ ra có phải mình cũng mặc y phục Doãn Triệt chuẩn bị để về trường học hay không.

Đã như vậy, cô cũng không thêm nghĩ ngợi, bắt đầu từ hôm nay cô sẽ là người hoàn toàn mới. Trần Hi, bắt đầu từ hôm nay cô không muốn có một cuộc sống như kiếp trước nữa. _____

“Mẹ, có chuyện gì, để cho người gọi con về gấp như vậy, con vừa mới đi hôm qua mà?” Doãn Triệt nhìn mẹ hấn mặt có chút bất đắc dĩ, vốn là hấn còn định hôm nay cùng Trần Hi trò chuyện một chút, không ngờ, lại bị mẹ mình gọi điện gấp kêu trở về.

“Tôi hôm qua đi đâu, mẹ đã hỏi Bành Vũ con không ở trường học, mẹ và cha con tuyệt đối sẽ không đồng ý con và cái gì . . . Nghiên ở cùng nhau đâu.”

“Trương Nghiên, mẹ. . . .” Doãn Triệt nhắc nhở mẹ hấn, nói thế nào hấn cũng lui tới với cô gái này hai năm rồi, mẹ hấn ngay cả cái tên cũng gọi không ra được, cũng không biết là ai thất bại.

“Có phải con cùng đưa con gái đó sống ở ngoài không, mẹ nói cho con biết, đừng hy vọng gạo nấu thành cơm là được, mẹ và cha con tuyệt đối không chấp nhận cảnh tới cửa khóc suốt muốn yêu cầu gánh hậu quả đầu. Xem ra bằng thanh ngọc khiết mà cùng học trường của mình sống chung phóng khoáng như vậy, căn bản là cũng không biết lễ nghĩa”

“Mẹ, yên tâm đi con không có cùng cô ấy ở chung một chỗ.” Doãn Triệt có chút nhức đầu, ngày hôm qua uống rượu quá nhiều làm cho thái dương hấn căng ra đau nhức.

“Vậy thì cùng với ai?” Về mặt mẹ Doãn cũng nhẹ đi không ít.

“Không có người nào, con đi khách sạn Tiểu Cửu Cửu thuê phòng, một mình uống rượu thôi, không tin mẹ nghe mùi rượu trên quần áo con đi.” Nói xong Doãn Triệt hường gần đến bên cạnh mẹ Doãn.

Mẹ Doãn mặc dù đối với lời của con có mấy phần không tin, nhưng bà trời sanh tính thích sạch sẽ, hơn nữa ghét trên thân người có mùi rượu thuốc, cho dù là con trai của mình, bà cũng có chút khó chịu.

“Được rồi, nhanh đi tắm đi, một lát nữa Trần thúc và con gái ông ấy đến đây ăn cơm.”

” Trần thúc nào?” Doãn Triệt vừa định lên lầu, liền dừng bước chân lại.

“Trần Xương cùng con gái của hấn, con đã quên là con đã từng giúp nó học thêm đó sao.” “Cô ấy tới làm gì?” Doãn Triệt có chút không hiểu.

“Từ nhỏ mẹ đã quản lý con quá nghiêm khắc rồi, nên lên đại học gặp một người thì liền cảm thấy không tệ, tiếp xúc nhiều cô gái khác cũng tốt.. Trần Tuyết Lệ năm nay mới vừa thi lên đại học, vừa vận lại cùng trường học với con, giúp đỡ chăm sóc nó một chút. Đưa con gái này xem ra cũng dịu dàng vừa nhìn biết là cô gái tốt.”

Mẹ Doãn nói dong dài không ít, Doãn Triệt rất vất vả mới tìm ra ý tứ trong câu nói của mẹ hấn. Hấn nhẹ nhàng nhếch khóe miệng, trong lòng đối với cách nhìn người của mẹ hấn có chút bất đắc dĩ. Trần Tuyết Lệ nếu là cô gái tốt, thì Doãn Triệt hấn cũng nhất định là người đàn ông tốt rồi.

Nói đến lại thấy mất mặt, lần đầu tiên của hấn chính là bị tiểu quý Trần Tuyết Lệ cướp đi. Lúc ấy hấn mới vừa thi tốt nghiệp trung học xong, Trần Tuyết Lệ là tốt nghiệp trung học cấp đệ nhất. Cũng không biết là do chủ ý của ai để cho hấn kèm Trần Tuyết Lệ học thêm, giữa ban ngày ban mặt. Trần Tuyết Lệ cởi hết quần áo mà dụ dỗ hấn lên giường.

Suy nghĩ một chút thật đúng là cảm thấy xấu hổ, lúc ấy hấn vốn là còn rất thuần khiết, sau khi cùng Trần Tuyết Lệ, về sau thì không dừng được. Hai người thật đúng là đã trải qua những ngày nghỉ rất sáng khoái.

Đáng thương cho lòng dạ ngây thơ của hấn lúc đó, ai nói chỉ có phụ nữ mới gặp phải tình huống đáng thương chứ. Nhớ ngày đó, hấn cứ tưởng là đã gặp được tình yêu đích thực rồi đó thôi, cho đến có một ngày bắt được tiểu quý đó cùng với một người đàn ông khác lên giường, còn chẳng biết xấu hổ mà muốn mời hấn cùng tham gia, hấn mới nhận rõ diện mạo của cô ấy.

“Được.” Doãn Triệt nghiêng đầu sang chỗ khác không cho mẹ hấn nhìn ra sự khác thường của hấn, qua một thời gian không gặp, không biết tiểu quý đó giờ thế nào.

Doãn Triệt lên lầu cởi quần áo đi vào phòng tắm, hấn soi vào gương dò xét thân thể hoàn hảo trước mặt, sau lưng từng vết hồng nhìn vào có chút ghê người. Mắt hấn nhắm lại hồi tưởng một màn đêm qua, cảm giác chỗ nào đó trong cơ thể lại cứng lên.

Không nghĩ tới cô gái bình thường nhỏ nhắn đó lại làm cho hấn có cảm giác tốt như vậy, thậm chí so Trương Nghiên còn tốt hơn.

Tính toán ra, Trương Nghiên với hấn là lần đầu tiên, nên hấn khó tránh khỏi đối với cô rất quý trọng. Đêm đó là hấn tốn hao không ít sức lực mới dụ dỗ được cô dâng hiến cho mình.

Lưu luyến một bông hoa nhiều năm như vậy, hấn thật sự đối với Trương Nghiên cũng có chút tình cảm. Nên mới hưng khởi tốt nghiệp xong liền có ý niệm cùng kết hôn với cô, nhưng vận lần không nghĩ tới, cô không nhận được sự ủng hộ của cha mẹ Doãn. Nhưng phải nói lại, Trương Nghiên cũng do được Doãn Triệt cưng chiều, nên mới có tính tình tùy hứng như vậy, nhưng lần này đối với cha mẹ hấn như vậy cũng quả thật kiêu ngạo quá mức.

“Ahhh, móng vuốt này xem ra cũng rất lợi hại.” Mở vòi sen, dòng nước nóng chảy qua lưng làm hấn có chút đau nhói. Doãn Triệt nhếch miệng, mang trên mặt nụ cười đùa giỡn, trong lòng tính toán đắc ý, lần sau gặp lại tiểu mèo hoang đó, hấn nhất định phải cắt đứt hết móng vuốt của cô, tránh sau này làm hại mình. _____

“Hắt xì.” Trần Hi đi vào sân trường, không khỏi rung mình một cái. Bây giờ đã qua buổi trưa, bụng cô đói đến nổi sôi sục. Trần Hi có chút hối hận buổi sáng tại sao

không ăn cơm, nếu lúc ấy đồng ý đi ăn cơm với Doãn Triệt, có lẽ cũng sẽ không bị hấn trừng phạt một lần nữa, đoán chừng bây giờ cũng sẽ không đói thế này.

Có lúc dục tốc bất đạt, thật đúng là đạo lý này, lúc ấy cô chỉ muốn thoát khỏi tên đàn ông đó, không nghĩ tới một câu nói vô tâm lại làm cho mình bị trả giá như vậy, thật may hiện tại tất cả đều đã qua rồi.

Trần Hi bước nhanh hơn, cô suy nghĩ thời gian này cũng chỉ có thể đến cửa hàng tiện lợi dưới ký túc xá mua mì gói nấu ăn.

“Trần Hi. Chờ một chút.”

Cô tăng tốc nhanh chân đi về phía trước, nhưng lại đụng trúng cô gái ngăn trước mặt mình. Ngửi mùi thơm quen thuộc, Trần Hi trong lòng thầm kêu không may rồi, sao mà tất cả đều không giống như trước đây, cô nhớ kiếp trước hình như mình không có vô tình gặp được nữ thần của Doãn Triệt như vậy!

“Trương học tỷ.” Trần Hi nhếch miệng cười một tiếng. “Thật đúng dịp!” Cô phát hiện một lần trọng sinh lại chính là không giống trước đây, cô nhớ trước đây đã từng hận thấu xương người trước mặt, nhưng bây giờ không có một chút chán ghét, thậm chí cô còn mong cô ấy mau cùng Doãn Triệt hợp lại đi.

“Cô có thấy Doãn Triệt không? Người ở ký túc xá nói nói hôm qua hắn không trở về, thấy cô và hắn đi cùng nhau, mà nghe nói cô cũng không quay về ký túc xá”. gương mặt Trương Nghiên lúc nói nửa câu trước thì rất đáng yêu, nhưng đến phần sau nhìn có vẻ rất thâm trầm sâu xa.

“Vậy sao?” Trần Hi làm ra vẻ kinh ngạc. “Tôi cũng vậy không nhìn thấy Doãn học trưởng!”

“A, không có việc gì đâu, tôi chỉ là muốn hỏi một chút.” sắc mặt Trương Nghiên tối tăm, ánh mắt cứ liếc phía trên cổ Trần Hi hỏi. “Học muội cũng qua lại với bạn trai àh?”

“Ha ha, học tỷ đùa rồi, đương nhiên là có, sao lại không” Trần Hi mặt không đổi, tim không run, còn làm ra vẻ có chút ngượng ngùng.

Thấy Trương Nghiên há miệng, nửa tin nửa ngờ xoay người rời đi.

Trần Hi âm thầm thở dài một hơi, nghĩ thầm, năm năm quả thật là không uổng phí. Dưới tình huống này mà cô còn có thể bình tĩnh như thế, không có chút sợ hãi nào.

Nàng ở trong lòng hận hận nghĩ, nếu là đối người khác hỏi, nàng đã nói là bị chó cắn.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: chương 4

Đem mì gói trở về phòng ký túc xá, cửa phòng đã khóa, bên trong không một bóng người. Lúc này Trần Hi mới nhớ đến chiều nay có buổi báo cáo của một vị giáo sư trẻ.

Hôm nay, tâm ý cô chỉ mãi lo nghĩ đến Doãn Triệt, ngay cả vị giáo sư này tên gì cô cũng không nhớ nổi, chỉ nghe nói là vốc người rất tuấn tú.

Trần Hi tìm ra hộp com đem mì gói bỏ vào, từ trong ngăn kéo lấy ra một đôi đũa, quấy sơ tô mì một chút rồi gấp bỏ vào miệng. Khí nóng trước mặt làm cô mở mắt khó khăn, khi nuốt mì gói vào, cô đột nhiên thấy sừng sốt.

Trần Hi thấy nước mắt mình từng giọt rơi xuống tô mì. Cô bất đắc dĩ cười cười, mặc dù đang khóc nhưng cô biết cũng không phải do mình quá đau lòng, ngược lại có khi do vui sướng mà xúc động.

Loại thức ăn bình dị này đã lâu cô không được thưởng thức qua. Doãn Triệt luôn luôn thích những bữa ăn phong phú, thức ăn như thế này đối với hắn mà nói chính là đồ bỏ đi. Trong năm năm chung sống này, dù là ăn tô mì, cô cũng phải bỏ thêm rau cải, ngêu sò, các loại tôm cua hải sản. Tên đàn ông kia được chiều chuộng quá mức, hành cũng không ăn, kể cả những món ăn có mùi hành.

Trần Hi cúi đầu nghĩ lại, lúc ấy làm sao mà cô có thể sống được. Thật may là ông trời lại cho cô cơ hội sống lại lần nữa, cũng làm cho cô hoàn toàn hiểu được thói quen của tên đàn ông cạnh bà kia.

Rất nhanh cả phần sợi mì bị cô ăn sạch, thậm chí ngay cả nước mì cũng không bỏ qua. Không có gì thích bằng sau ăn no là ngủ một giấc, Trần Hi vuốt vuốt bụng bò lên giường. Không đụng đến thì không sao, động dậy một chút cô thấy đau giật cả mình. Bên hông đau đớn làm cô lại tức giận đem Doãn Triệt ra chửi mắng thêm một trận, điều này càng làm cô quyết tâm cả đời không muốn dây dưa qua lại với hắn. _____

“Hắt xì.” Doãn Triệt vuốt vuốt mũi. “Thật xin lỗi.” Hắn áy náy nhìn mọi người trên bàn ăn nói một tiếng xin lỗi. Doãn Triệt liếc mắt lướt qua Trần Tuyết Lệ, tiểu quý này ở dưới lại không an phận, chân cô cứ cạ cạ vào bắp chân hắn.

Doãn Triệt hé mắt, tâm tư quả thật cũng bị cô ta quyến rũ một chút.

“Con ăn no rồi, mọi người cứ từ từ ăn, con lên lầu trước đây.” Ý vị sâu xa nhìn Trần Tuyết Lệ một cái, Doãn Triệt bỏ đũa trong tay xuống.

“Đi à con cũng ăn no rồi, con muốn hỏi anh Doãn một chút chuyện trong trường học.” nghe Trần Tuyết Lệ gọi một tiếng “anh” này làm Doãn Triệt chỉ cảm thấy phía dưới căng thẳng, hẳn đúng là cũng có hoài niệm mùi vị của cô ta.

Tiểu quý này, vô cùng phóng đảng, sức chịu đựng cũng rất mạnh, bắt luận cùng cô ta chơi kiểu gì đều tiếp chiêu được. Nghĩ lại, trước đây những trò chơi mới lạ hẳn đều học được từ cô mà ra.

“Tiểu Triệt con cùng Tuyết Lệ hàn huyên một chút đi.” Mẹ Doãn vui vẻ thấy việc sắp đặt đã thành.

“Được ạ.” Doãn Triệt gật đầu, hẳn nhìn Trần Tuyết Lệ mờ mờ hai mắt, trong lòng hai người đều nhìn thấu sẽ hàn huyên cái gì rồi, còn chưa ăn com xong đã quyến rũ như vậy.

Phòng ngủ rất lớn, chức năng cũng rất đầy đủ, ngoại trừ chiếc giường lớn ra, còn có khu vực để nghỉ ngơi giải trí. Toàn căn phòng màu sắc rất đơn điệu, chỉ có màu trắng và xám tro là chủ đạo, ngay cả ghế sofa nhìn cũng vô cùng chính tề. Thoạt nhìn có thể liên tưởng đến hẳn là người vô cùng tuấn lãng lịch sự.

Doãn Triệt bình tĩnh ngồi trên ghế sofa, cánh tay mở rộng gác lên thành ghế, khoe miệng nhếch lên, trông có vẻ bất cần.

Trần Tuyết Lệ khoe miệng tươi cười, cô ta nhìn chung quanh căn phòng một chút, trước mặt Doãn Triệt còi từng cút áo ra. Phải nói là cô ta vô cùng sành sỏi. Cho dù đã tốt nghiệp, lại còn mặc một bộ váy đồng phục, nếu như Doãn Triệt không biết rõ cô là thuộc kiểu người gì, không chừng sẽ rất thích dáng vẻ thực nữ của cô.

Đội đến cút áo thứ tư được còi ra, đã loáng thoáng nhìn thấy nội y của cô ta cùng cặp núi đôi trắng tuyết cao vút.

“Xem ra cô cũng không nhàn rồi, càng ngày càng lớn nhì.” Doãn Triệt trong lời nói mang theo ý châm chọc.

“Nhưng không có ai được cái đó lớn như anh” Trần Tuyết Lệ trêu đùa liếm môi một cái, cô có ý khom người để Doãn Triệt nhìn thấy cơ thể như ẩn hiện của mình.

“Reng.” Giật mình nghe tiếng điện thoại, Doãn Triệt lấy tay ra hiệu cho cô ta tạm ngưng.

“Chuyện gì?” Doãn Triệt không e dè nhận điện thoại.

“Anh ở đâu?” Là Trương Nghiên gọi tới, thanh âm của cô nghe có chút buồn bã.

Trần Tuyết Lệ tựa hồ nghe được trong điện thoại là tiếng phụ nữ, cô ta sai bước về phía trước ngồi lên đùi Doãn Triệt.

Doãn Triệt nhú mày, cũng không quản cứ chỉ mờ ám của cô ta, tiếp tục nói điện thoại “Ở nhà.” Hẳn cố gắng để giọng điệu của mình nghe dịu dàng một chút.

“Hai ngày không gặp nên em nhớ anh, khi nào thì anh mới trở về?” lời nói Trương Nghiên khiến Doãn Triệt nhú nhú mày, nếu là bình thường có lẽ hẳn còn dễ dàng cô, nhưng bây giờ hẳn một chút ý tưởng đối đáp với cô cũng không có.

“Trương Nghiên, chú ý thân phận một chút, cô cũng không phải là vợ tôi.” Nói xong câu đó, Doãn Triệt liền qua loa cúp điện thoại.

Trần Tuyết Lệ thấy hẳn vừa cúp điện thoại liền tuột xuống chân hẳn, cô ta cố ý quỳ giữa hai gối của Doãn Triệt để hẳn có thể từ trên nhìn xuống thấy được toàn bộ ngực của mình. Cô kéo khóa quần hẳn xuống, tay luồn vào trong quần lót nhẹ nhàng kéo ra.

“Ách. Anh cũng thật tuyệt tình, mấy hôm trước không phải còn dẫn về đòi kết hôn sao, giờ liền xem như không có quan hệ với mình, anh từ trước đến giờ vẫn luôn cái bộ dáng này, không bội phục không được.” Trần Tuyết Lệ trong mắt có chút châm chọc, tay của cô cũng tiếp tục trêu đùa.

Doãn Triệt hưởng thụ cô ta hầu hạ, lười biếng tựa vào trên ghế sofa.”Bớt thời gian nói nhảm đi, không bằng để cho miệng của cô làm chuyện hữu dụng một chút, muốn làm thì nhanh không thì đi ra.”

Trần Tuyết Lệ yêu kiều cuối đầu xuống, cô rất biết bày tư thế, để cho mình đầu hơi cong, lộ ra cổ cùng xương quai xanh. Đồng thời cũng có thể làm cho hẳn thấy rõ động tác của mình, loại này tư thế vô cùng hấp dẫn.

Doãn Triệt liếc mắt một cái rõ ràng là bộ ngực này cũng phải cỡ D, nhưng ngược lại cảm giác có cái gì đó không đúng nhú nhú mày, vốn vừa mới có hứng thú lên biến mất hầu như không còn gì.

“Mặc quần áo vào thôi.” Lời của hẳn khiến Trần Tuyết Lệ kinh ngạc ngẩng đầu lên, cô ta phát hiện Doãn Triệt trên mặt đúng là không có một chút tâm tình nào.

“Anh làm sao vậy, mới vừa rồi giọng điệu còn như không nhìn được, giờ lại ra dáng vẻ thủ thân như ngọc rồi.” Trần Tuyết Lệ đứng lên, tự mình lần lượt cài lại từng cút áo, đúng là có một số người không thể động vào được.

“Bớt lo chuyện của người khác đi, chỉ là đột nhiên không có tâm trạng nữa.” Doãn Triệt tự mình sửa soạn lại y phục.

Mất hứng bỏ đi, hai người xuống lầu, Cha mẹ Doãn và Trần Xương đã ăn cơm xong ở trong phòng khách uống trà. Mọi người hàn huyên một hồi, Doãn Triệt liền tìm lý do ra khỏi nhà. Thời gian qua rất nhanh, hần từ lúc trưa ra khỏi khách sạn cũng không biết cô bé kia như thế nào.

Khỏe miệng hần cong lên, một tay cầm tay lái, tay khác theo âm nhạc gõ gõ vào tay lái. Cô bé kia ngực cùng lúm cũng là cỡ B, so với Trương Nghiên có khi còn nhỏ hơn. Nhưng cũng may nằm ở trong tay mặc dù không đủ lớn nhưng lại vô cùng trắng nõn, loại cảm giác nằm trong lòng bàn tay này để lại cho hần dư vị mà từ trên người khác chưa bao giờ cảm nhận được .

Mới vừa được Trần Tuyết Lệ bày ra một màn yến tiệc thị giác lại không làm cho hần thấy quyến rũ, ngược lại để cho hần nhớ tới vật nhỏ này.

Cô bé kia tên gọi là gì nhỉ? Doãn Triệt suy nghĩ một chút, hần vẫn thật là có chút không nghĩ ra, bình thường hần luôn là thích gọi học muội để gọi, như vậy cũng tốt xem ai cũng như nhau, vừa thông dụng cũng sẽ không làm cho hần gọi sai tên.

Giống như nghĩ đến cái gì đó, Doãn Triệt bật điện thoại di động ra, xem cuộc gọi đến, nếu như nhớ không lầm, cô bé này chiều hôm qua có gọi điện cho hần sau đó còn đến tìm hần.

Một tên “trợ lý” to lớn đập vào mắt hần, không sai chính là tên này, Doãn Triệt tâm tình vui vẻ cười cười. Chính là cô trợ lý nhỏ này hay lượn lờ bên cạnh hần. Lúc ấy cũng không biết hần nghĩ như thế nào !

Ấy cho cô cái tên này, hiện tại cảm thấy, xưng hô này cũng không tồi. Đầu ngón tay hần nhẹ nhàng bấm nút gọi.

“Này, là tôi, tình ngu chưa?”

“Tút...tút... ” Doãn Triệt cau mày nhìn điện thoại bị cắt đứt liên lạc, vừa rồi tuyệt đối hần không nghe lầm, điện thoại rõ ràng là có tín hiệu, tiếng từ này lại dậm tắt điện thoại của hần, lá gan cũng không nhỏ.

“A... ” Trần Hi liếc mắt nhìn trong lúc bối rối bị ngã xuống đất, điện thoại đã bay ra ngoài.

Cái tên cặn bã đó sao lại gọi điện thoại cho mình, hần không phải nên đi tìm nữ thần của hần sao, đùa gì thế. Cô nên làm gì, Doãn Triệt tính khí luôn luôn không tốt, hần nhất định sẽ hành hạ mình.

Trần Hi hốt hoảng không biết phải làm sao, điện thoại đánh thức cô đang mơ màng trong giấc mộng dậy không kịp cho cô suy nghĩ xem phải làm sao.

“Két... ” Tiếng đẩy cửa vang lên, bạn cùng phòng của Trần Hi, Hà Kỳ đi vào “Mi không đi thật đáng tiếc, ta đã nói với mi rồi, giáo sư đó rất đẹp trai.”

Trần Hi che miệng miệng chặn lại tiếng kêu, thế nhưng cô lại quên hiện tại là cô được sống lại. Bây giờ cô không phải là vợ của Doãn Triệt, cô đem lo lắng nuốt xuống, với cái gì, cô và hần hiện tại quan hệ gì cũng không có.

“Mi làm sao vậy, điện thoại sao lại rớt ở đây?” Hà Kỳ nhặt điện thoại lên đưa cho cô.

“Ngủ quên, nó vang lên, làm ta hoảng sợ, ha ha.” Trần Hi cười khan hai tiếng, nói một tiếng cảm ơn, vội vàng nhận lấy điện thoại di động.

“Mi hôm qua hưng phấn đi tìm học trưởng, một đêm cũng không có trở lại, nói một chút coi, thế nào rồi?” Hà Kỳ gương mặt tai quái hỏi.

Nghe Hà Kỳ hỏi làm Trần Hi sững sờ nhớ lại, cô cũng không biết trả lời vấn đề này như thế nào, những ký ức lúc trước lần lượt hiện ra trong đầu. Năm năm trước cô thật đúng là bại não, trong phòng ngủ hần hoan kích động mà nói muốn đi hẹn hò cùng Doãn Triệt. Làm sao lúc đó cô lại thiếu não như vậy, lúc ấy rốt cuộc nghĩ như thế nào? Còn cao hứng nam nữ hẹn hò nữa chứ!

“Kể ra một chút coi, thời gian bao lâu, một đêm mấy lần?”

Trần Hi loáng thoáng trong đầu hình ảnh hôm qua, một đêm mấy lần? Cô mơ hồ nhớ không rõ, chỉ nhớ mình bị hần lấn qua lộn lại, rồi hôn mê bất tỉnh.

Hần rốt cuộc là làm mấy lần, thời gian bao lâu? Trần Hi thực sự bắt đầu suy nghĩ đến vấn đề này, hình như sau khi hai người kết hôn, cô cũng không nhớ rõ chuyện này lắm, chỉ nhớ là hần đủ lâu và mạnh mẽ mà thỏa mãn mình.

“Phải dùng tới thời gian dài như vậy để nghĩ sao? Có phải là quá nhỏ hay không, thất vọng thật.” Hà Kỳ tình quái đuôi sát không buông.

Trần Hi kịp phản ứng lại, vừa rồi sao mình lại còn suy nghĩ đến những thứ bấy bọ đó.

“Không có, căn bản là ta không nhìn thấy cái đó của hần.” Trần Hi tự an ủi mình, dù sao đây cũng là lời nói dối có ý tốt.

“Vậy cái dấu hôn trên cổ mi là sao.” Hà Kỳ rõ ràng không tin.

“Ta chỉ nói cho mi nghe, mi đừng nói cho người khác biết nha.” Trần Hi ra sức làm ra vẻ mặt thần bí.

“Mi nói đi, ta không nói cho ai biết đâu.” Hà Kỳ quả thật cũng rất nhiều chuyện.

“Mi có biết câu “gối thêu hoa” không, cái đó trông thì khá mà không dùng được , trừ bề ngoài đẹp mắt một chút, căn bản là... ” (ám chỉ người có

hình dáng mà không có năng lực).

“Người nói hần không được?” Hà Kỳ tròn to hai mắt.

Trần Hi đột nhiên cảm thấy mình có chút nham hiểm, với cái miệng của Hà Kỳ này làm sao có thể giữ bí mật, trừ phi là cô ấy chết đi.

“Cũng không hần là như vậy, chỉ là hôm qua lúc hần uống rượu, hình như là uống say rồi về sau lại không làm được gì, còn lúc bình thường thì ta không biết.” Trần Hi nghĩ có lẽ như vậy còn có thể cứu vãn một chút mặt mũi cho Doãn Triệt, dù sao cũng bao nhiêu năm đã làm vợ chồng, dù hần có đối xử chút bạo lực, nhưng cũng không bạc đãi cô thiếu ăn thiếu mặc.

“Ta nghe nói, rượu có thể giúp người ta hưng phấn, thế nhưng mà hần lại vẫn không được chính là không được rồi, mi đừng vì thần tượng của mình mà giúp hần che giấu.” Hà Kỳ làm như phát hiện ra chân tướng, mặt vô cùng hưng phấn, giống như cô ta ước gì toàn thế giới cũng biết điều bí mật này với mình.

“Ta nghe nói, có đàn ông ngay cả chỗ đó cũng không dậy được có phải thật hay không?” Hà Kỳ càng nói âm thanh càng phấn khởi phát ra to hơn.

“Ha ha.” Cô thật không biết trả lời như thế nào, nếu như gật đầu nói phải, như vậy nhất định có nghĩa là Doãn Triệt không được rồi, còn nếu như nói không phải, đây chẳng phải hàm ý hai người đã làm chuyện đó rồi sao.

“Mi cười như vậy là đúng rồi phải không!” Hà Kỳ càng hét lớn hơn “Vậy chẳng phải hần chính là giống như nắm kim châm sao?”

“Nắm kim châm?” Trần Hi thấy kỳ quái, đây là ví dụ kiểu gì vậy, cuộc sống trước đây cô dường như không quan tâm lắm, đối với những chuyện mới mẻ này đúng là theo không kịp.

“À, chính là câu chuyện của nắm kim châm cùng với hắc mộc nhĩ, mi cứ lên Baidu mà tìm sẽ thấy ngay, dù sao ta cũng không rảnh mà kể.”

Trần Hi buồn bực suy nghĩ về câu nói của Hà Kỳ.

“Bóp bóp.” Tiếng vỗ tay vang lên.

Trần Hi nghe tiếng động liền quay lại nhìn, cô chỉ ước giờ này đang được vui mình trốn trong chăn.

Doãn Triệt vừa cười vừa vỗ tay đi vào, trên mặt hần cười rất tươi nhưng ánh mắt lại hiện ra tia sắc bén khiến người khác rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: chương 5

“Cô đi ra ngoài.” Doãn Triệt liếc mắt qua Hà Kỳ, chỉ cần một cái nhìn của hần, Hà Kỳ liền ngoan ngoãn đi ra cửa, cô còn trưng ra cho Trần Hi vẻ mặt nhiệt tình chúc phúc.

“Em đoán xem sau này Hà Kỳ đi ra ngoài sẽ nói thế nào?” Doãn Triệt híp mắt, trên mặt mang nụ cười nhìn nhìn Trần Hi.

Trần Hi cảm thấy như mắt của hần giống như dao găm đang nhìn chằm chằm vào cô suy nghĩ xem sẽ bắt đầu đâm cô từ chỗ nào.

“Ánh mắt của em có ý gì, tôi sẽ không giết em đâu, có cần tôi kể câu chuyện hắc mộc nhĩ cho em nghe không?” Doãn Triệt giống như nhìn thấu tâm tư cô, đem suy nghĩ trong lòng của Trần Hi nói toạc ra. Hần kéo cái ghế bên bàn học ra, hón hờ ngồi xuống, đang rộng tay chân giống như con báo vừa nguy hiểm lại lười biếng, tựa hồ đang liếm móng vuốt chuẩn bị sẵn mồi.

“Ha ha.” Trần Hi cười khan hai tiếng, ánh mắt cô dõi theo ngón tay thon dài của hần. Trái tim nhỏ bé của cô nhảy loạn xạ, cảm giác bị sự cường đại của hần áp bức làm cô thấy không khí trong phòng ngủ mong manh không cách nào hô hấp được.

“Cái đó.” Cô hít sâu một hơi.

“Cái đó thế nào?” Doãn Triệt nhìn cô hỏi.

“Không cần, tôi có thể tìm trên web” Cô lại thở dài một hơi, thật ra thì từ đầu cô nghĩ là mình sẽ xuất hiện như một vị nữ thần siêu nhân, đường đường chính chính đầy khí thế mà chỉ tay vào mặt hần nói, tên cặn bã này đây là phòng ngủ của con gái, anh cút ra ngoài cho tôi, nhưng cuối cùng cô vẫn là không có dũng khí đó.

Nhưng tất cả những cử chỉ của cô đều không qua được ánh mắt của Doãn Triệt, hắn nhìn biểu tình muôn màu muôn vẻ trên mặt cô mà cảm thấy buồn cười.

“Khụ khụ. . . .” Doãn Triệt háng giọng một cái “Không cần phiền phức như vậy, để tôi nói cho em nghe.”

Thanh âm của hắn nghe thật bình tĩnh, còn lộ ra nụ cười. Trần Hi nhìn không ra hắn bây giờ là thật lòng vui vẻ hay là tức giận mà cười. Năm năm, cô vẫn không hiểu thấu được lòng người đàn ông này, nghĩ tới đây, trong lòng ngược lại trầm tĩnh không ít, bây giờ cô được trọng sinh lại, thế nào mà vẫn còn có thể không có tiền đồ như vậy.

Cô nhất thời không hiểu Doãn Triệt vì sao lại xuất hiện ở nơi này, quan hệ của hai người rõ ràng nên chấm dứt rồi mới phải?

“Khụ khụ. . . .” Doãn Triệt ho khan hai tiếng, Trần Hi nghĩ cứ ho nữa như vậy không chừng hắn có thể bị ho lao đi. Hắn thấy vẻ mặt mất tập trung của Trần Hi liền gọi lại “Bảo bối, sao em lại không tập trung vậy? Tôi chỉ là cung cấp ít kiến thức thôi mà”

Thấy cô lần nữa nhìn về phía mình, Doãn Triệt bắt đầu nói, vẻ mặt rất nghiêm túc, nhìn rất có khí chất của một học giả.

“Mộc nhĩ, ý chỉ cái đó của phụ nữ. Hắc mộc nhĩ, nghĩa là phụ nữ đã trải qua nhiều lần hoặc có kinh nghiệm cùng với nhiều người đàn ông khác nhau! còn có một từ là phấn mộc nhĩ, muốn nói đến xử nữ, những người phụ nữ còn chưa có kinh nghiệm!”

Nói tới chỗ này, Doãn Triệt ngừng một chút, Trần Hi cảm thấy mặt của hắn trở nên vô cùng bí ẩn.

“Còn nắm kim châm cũng rất dễ tưởng tượng nha, em thử suy nghĩ một chút cũng biết nó là có ý gì, về phần tôi là cái gì, chắc hẳn em cũng rất rõ ràng, chỉ là tôi cực kỳ tò mò em bây giờ là cái gì? Chúng ta cùng thảo luận một chút đi, hôm qua tôi đã thấy qua phấn mộc nhĩ của em, em nói xem hôm nay là màu gì đây? Là như cũ sưng đỏ hay là đã trở nên mềm mại ướt át?”

“Anh nếu như còn như vậy, tôi liền đi nói với Trương Nghiên.”

Trần Hi biết mặt mình đang phát sốt, tên đàn ông này không đi tìm công chúa của hắn, ban ngày chạy đến phòng ngủ của cô phát tiết cái gì chứ. Phòng ngủ của nữ sinh gần sát như vậy, hắn không sợ công chúa của hắn nhìn thấy sao? Nếu như hắn không sợ, cô có thể dọa cho hắn sợ. Nhớ rõ những đau khổ phải chịu đựng sau này, một sức mạnh thần kỳ trỗi dậy trong cơ thể, làm cho cô càng dũng cảm nhìn thẳng vào mắt hắn.

“Nếu như tôi hiểu không sai thì em đang uy hiếp tôi?” Doãn Triệt buồn cười ngẩng đầu, hắn vui mừng phát hiện, gương mặt nhỏ nhắn của cô lộ ra nét ung dung bình thản làm cho hắn dâng lên cảm giác mạnh mẽ muốn ngắm nhìn và mon trôn.

Ánh mắt của cô bây giờ sáng rực, cô vốn trước đây luôn vâng vâng dạ dạ giờ lại trở nên cường ngạnh như vậy. Hắn ngửa đầu nhìn cô, cảm giác vô cùng thần kỳ mà ngưỡng mộ. cô gái này không ngờ lại cho hắn thấy vẻ mặt ngông nghênh khác của mình.

Thuần phục được cô gái như vậy sẽ làm hắn vui sướng đến cỡ nào, nghĩ đến càng làm Doãn Triệt hưng phấn muốn thử. Đêm qua hoan ái tốt đẹp như vậy làm hắn không thể quên được, giờ cô lại cho hắn thấy một bộ mặt khác, điều này làm cho hắn càng muốn thăm dò. Chết tiệt hắn muốn thừa nhận, loại cảm giác mới lạ này làm cho hắn cảm thấy quá kích thích.

Trần Hi đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, cô nhớ lại thời điểm mỗi khi hắn muốn thôn tính một công ty trên thương trường thì sẽ xuất hiện cái ánh mắt chết người này, hắn có thể không chừa thủ đoạn nào. Nhưng bây giờ, tại sao hắn lại dùng ánh mắt này nhìn mình? Dũng khí lúc này của cô nhất thời bay mất như bong bóng xì hơi, về một cái từ từ xẹp xuống.

“Anh

còn không đi, tôi nói được là sẽ làm được.” Cô lại một lần nữa cả gan uy hiếp hắn, chỉ là bây giờ cô đã có chút sợ sệt không dám nhìn thẳng vào mắt hắn nữa. Trần Hi nghĩ nếu bây giờ đang ngồi trên giường gỗ, hắn nhất định có thể nghe được tiếng cọt kẹt, là do thân thể cô đang run rẩy mà phát ra.

“Nói cho tôi biết, em tại sao lúc thì uy hiếp tôi, lúc lại sợ tôi, em là có ý diễn kịch cho tôi xem sao?”

Cô gái này lúc thì gai góc như hoa hồng, lúc lại nhu nhược như hoa nụ hoa cúc. Vô luận là mặt nào, Doãn Triệt hiện tại cũng rất tò mò. Hắn từ ghế đứng dậy, đi đến mép giường, mặc dù hắn vẫn ngược nhìn cô, nhưng khí thế so với lúc nãy lại rất mạnh mẽ.

Hắn nhìn chằm chằm gương mặt nhỏ nhắn của cô, tay không tự chủ có chút ngứa ngáy muốn vuốt ve cô, hôm qua hắn đã thấy được chân tay, cơ thể cô mềm mại như không xương. Vào giờ phút này, thế nhưng hắn lại chỉ có thể nhìn, đây thật là một loại đau khổ.

“Tại sao không nói chuyện, em không phải là rất nhanh nhẹn nhanh miệng sao?”

“Học trưởng thật thông minh, tôi đúng là chỉ muốn thu hút sự chú ý của anh thôi” Cô cắn răng, người xưa nói quả thật rất hay, cái gì không chiếm được đều là thứ tốt nhất, nếu như cô để cho hắn cảm thấy đã chiếm được mình rồi thì có thể mất đi hứng thú? Suy nghĩ vài giây ngắn ngủi, bằng kinh nghiệm sống năm năm cô phân tích ra tình thế có lợi nhất.

“Nếu đã như vậy, mặc quần áo vào, chúng ta đi ăn cơm, em cũng cần phải bồi dưỡng thể lực một chút” Doãn Triệt lại bước đến một bước, lời kế tiếp của hắn khiến Trần Hi hận không thể lập tức nhảy đến trên người hắn đem hắn đập chết “Nếu không mới làm một chút chưa thỏa mãn thì em lại ngắt đi, làm tôi có cảm giác như đang quan hệ với xác chết vậy”.

Mẹ nó.... Anh mới là xác chết. Cầu cho anh từ nay về sau ngày ngày đều giống như xác chết. Trần Hi thật muốn hét to vào mặt hắn, nhưng dưới tình thế này nhìn vào ánh mắt của hắn là gan cô lại như khô héo.

Trần Hi suy sụp buông vai tự trách mình quá nhu nhược “anh đi ra ngoài tôi thay quần áo”. “Tôi xoay qua chỗ khác không nhìn là được, em cũng không hy vọng tôi đứng trong hành lang tiếp nhận ánh mắt dò xét của những nữ sinh khác phải không, nếu như em không ngại lời bàn tán ra vào thì tôi cũng có thể đi ra ngoài”.

“Anh xoay qua chỗ khác đi, không được nhìn lên.”

“Cái gì nên thấy đều đã thấy rồi, em còn chỗ nào là tôi chưa nhìn qua, chỉ là một nhĩ hòm qua biến thành màu đỏ thôi, chắc cũng không khá hơn, nhưng ngược lại tôi cũng muốn kiểm tra một chút xem sao....”

“Anh. Anh.” gương mặt Trần Hi kim nén đến đỏ bừng, Doãn Triệt thật lo lắng cô cứ như vậy có khi bẻ mạch máu, suy nghĩ cho chính mình mà nhún vai chủ động xoay người sang chỗ khác, đồ tốt thì phải từ từ hưởng thụ mới có niềm vui, lập tức chơi hư cũng không tốt.

Phía sau hắn truyền đến tiếng sột soạt thay quần áo, mấy phút sau, hắn lại nghe tiếng cô mang giày, lại qua mấy phút, sau lưng còn không có động tĩnh gì.

“Xong chưa.” Doãn Triệt có chút không nhịn được.

“Xong rồi.” Giọng cô giống như con mèo nhỏ đang kêu, vừa mềm mại lại có chút run sợ. Thanh âm đó nghe như đang dụ hoặc hắn.

Doãn Triệt xoay người lại, cô gái này lúc này còn ở trên cao, bây giờ lại thấp hơn hắn một cái đầu, điều này làm cho hắn cảm thấy rất thoải mái. Hắn nhìn chung quanh phòng ngủ, nơi này thật rất không thích hợp làm chuyện đó, giường quá cao, bàn ghế lại quá cứng, nếu làm, hai người cũng sẽ rất khó chịu. Hắn đề xuống lưng phần đang nổi lên, chỉ là đưa tay nắm lấy tay cô.

Trần Hi giống như bị điện giật thu hồi tay mình lại. Doãn Triệt nhìn khoảng trống trong lòng bàn tay, lười biếng cười một tiếng.

“Đi ăn thôi, nếu không phải là em đói, tôi cũng không để ý ở đây làm thêm những chuyện khác.”

“Anh không phải muốn.”

“Em mà còn nói một câu tôi không muốn nghe, có tin hay không tôi.” Doãn Triệt liếm liếm môi.

“Tôi đói bụng, chúng ta ăn cái gì?” Trần Hi ừ ừ cúi đầu.

“Món ăn lạnh thì ăn hắc mực nhĩ cũng tốt lắm, món nóng thì tôi còn chưa nghĩ ra.”

“Anh.”

Doãn Triệt giơ tay lên đặt ở khóe miệng, ra hiệu im lặng, ánh mắt của hắn nhìn lướt qua bàn. Trần Hi nhất thời trở nên nhu thuận mà nghe lời theo sát sau lưng hắn ra khỏi phòng ngủ.

Thật bất hạnh, bọn họ vừa mở cửa, Hà Kỳ đang đứng ở ngoài thiếu chút nữa té lộn đầu. Phòng ngủ cách âm không tốt lắm, Trần Hi không biết cô ấy đã nghe được bao nhiêu.

Hà Kỳ buông tay khỏi cửa, cười hắc hắc, xoay người liền không thấy tung tích.

Đột nhiên Trần Hi cảm giác trước mắt một bóng trắng thoáng qua.

“Doãn Triệt, em mới vừa nghe nói anh ở đây, không nghĩ tới đúng là ở đây thật.” Một dáng thướt tha đầm trắng bồng bềnh bước tới.

Trương Nghiên ngay thời khắc này lại xuất hiện, đối với Trần Hi mà nói, tựa như thần tiên giáng trần, kiếp trước, cô chưa từng thích cô gái này như vậy, Trương Nghiên như là cái gai trong mắt cô, đâm vào tim cô. Mà kiếp này, Trần Hi lại xem Trương Nghiên như là đáng cứu tinh đã cứu cô trong cảnh dầu sôi lửa bỏng. Cô ta làm sao mà chọn được thời điểm này?

“Học tỷ chị tới rồi, em vừa mới cùng học trưởng bàn kế hoạch công việc sắp tới, em đang muốn tiễn học trưởng về đây, thật là trùng hợp, vậy em đi trước.”

Thấy cô gái này nịnh nọt lấy lòng Trương Nghiên, cô hình như muốn phui sạch quan hệ của hai người, hành động này khiến cho Doãn Triệt có chút bất mãn lại có chút buồn cười. Hắn nhìn lướt qua Trần Hi, phát hiện tâm mắt cô gái này ngượng ngùng hạ xuống... cô gái nhỏ này vẫn còn rất nhạy cảm!

“Doãn Triệt có phải anh vẫn còn giận em không, chỉ là em không quen giao tiếp với người lớn mà thôi, anh cũng đừng trách em, em sẽ thay đổi mà.” Trương Nghiên điềm đạm đáng yêu lại còn như sắp rơi nước mắt.

Trần Hi nhìn cũng cảm thấy có chút đau lòng, không trách được cô ta lại được Doãn Triệt quan tâm như vậy. Xem người ta tỏ ra yếu đuối đúng lúc, ngấm lại mình, đã từng có thời như những bà vợ ghen tuông ngay cả trút giận với trẻ con, nếu cô là đàn ông, cô cũng sẽ chọn Trương Nghiên.

Bình tĩnh suy nghĩ lại, Trần Hi vẫn có chút cảm thấy đau lòng, cô nhớ lại hành động nóng nảy của mình đã từng dọa cho đứa bé hoảng sợ trốn ở góc

phòng. Trần Hi nhắm hai mắt lại, cũng thật may là đời này cô còn chưa có con.

Chợt cơ thể cô căng cứng, hình như thấy thiếu cái gì đó, là quên uống thuốc! Nhớ lại lúc đó cô một lần mà có thai! Vốn đang bình tĩnh giờ lại trở nên gấp gáp, không phải thuốc đó uống càng sớm càng hiệu quả sao!

Trước mắt nam nữ chính như cũ đang diễn cảnh “thâm tình nhìn nhau” đăm đuối, bọn họ không thể nhanh lên tránh đi chỗ khác sao?

“Làm sao biết tôi ở đây?” Doãn Triệt nhíu mày, nụ cười trên mặt hắn có chút tà khí. Trương Nghiên dưới ánh mắt của hắn trở nên run lẩy bẩy, giống như cảnh liêu đang lung lay trước gió.

“Đại soái ca như vậy lại xuất hiện ở ký túc xá nữ, nhất định sẽ một truyền mười, mười truyền một trăm, lại nói còn có Hà Kỳ ở đây.” Trần Hi chủ động hóa giải không khí. “Có phải không Trương học tỷ.” Thấy Trương Nghiên vẫn còn run rẩy, Trần Hi vội vàng lên tiếng nhắc nhở. “Em cũng là nghe người khác nói.” Trương Nghiên gật đầu nói phải.

“Hôm nay người trong hành lang này sao lại náo nhiệt như thế nhỉ!” Trần Hi làm như vô ý nói một câu.

Doãn Triệt hung hăng lườm cô, liền nhìn thấy cô gái nhỏ này rút cổ một cái, hắn buồn cười đi tới Trương Nghiên đang bên cạnh, cũng không có gì đáng xem nữa.

“Học muội, cảm ơn em, đối với chuyện kia, em có gì không hiểu lúc nào cũng có thể đến tìm tôi” Nói xong, Doãn Triệt liền dẫn Trương Nghiên rời đi.

“Trai đẹp luôn là làm người khác chú ý.” Trần Hi làm bầm làu bàu. Những nữ sinh phòng khác đang xem náo nhiệt, nghe ra hàm ý giễu cợt này của cô liền rồi rít đóng cửa lại, trong hành lang trong nháy mắt trở nên im lặng.

Trần Hi thở dài một hơi, cô rút cuộc cũng có thời gian đi làm của chuyện mình.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Núi Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: chương 6

Sân trường đúng là nơi phát tán thông tin tốc độ cao, không biết là do trong lòng còn ảm ức hay nguyên nhân nào khác, trên đường đi Trần Hi có cảm giác mình giống như động vật hoang dã trong vườn thú, không sai chính là cảm giác đó. Hình như mọi người đều quan sát cô, thỉnh thoảng còn có người nhìn cô mà bình phẩm từ đầu đến chân.

Đi ra khỏi trường học, Trần Hi nhìn những cơ sở hạ tầng muôn màu muôn vẻ xung quanh. Lân cận đại học này hầu như cái gì cũng có, nào là quán cơm, mấy bán bao gà thái tự động, cửa hàng đồ chơi tình dục, ở xung quanh trường cứ thế mà mọc lên như nấm.

Cô chỉ lạ tai nghe mà mắt không thấy, vừa nhìn đã giật mình, trước kia cô thế nào mà lại không phát hiện ra nơi này đặc sắc như vậy.

Cô cắn răng, rồi rầm nên đi tìm tiệm thuốc nào để mua thuốc ngừa thai? Dường như các tiệm thuốc chết tiệt này cũng là nơi hội tụ tin đồn, cô nghe có người bàn tán xôn xao “có người nào đó... một tuần ghé tiệm thuốc hai lần, mỗi lần còn mua đến hai hộp bao cao su”, sau đó có tiếng người khác xen vào “người này một đêm ít nhất chắc cũng làm được bảy lần, làm cho cô nữ sinh nào đó trong thời gian ngắn không chịu đựng nổi mà bất tỉnh luôn trên giường”.

Kinh nghiệm cho Trần Hi biết, xung quanh trường học không phải là nơi đảm bảo bí mật riêng tư.

Nhìn thời gian, mặc dù trường đại học cách chợ không gần, nhưng Trần Hi thà đi cũng còn hơn là mua ở đây.

Trần Hi vội vàng nhảy lên xe bus, rút cuộc khi ngồi được lên ghế, cô cũng thở phào nhẹ nhõm. Cảm xúc căng thẳng cũng dịu xuống không ít.

Từ trường học đến nội thành ước chừng một giờ đồng hồ, Trần Hi nhìn cảnh sắc ngoài cửa xe mà trong lòng thấy rối loạn, thậm chí là trống rỗng. Hình như có vài chuyện đã thoát khỏi quỹ đạo vốn có trước đây, nhưng cô không nghĩ ra đó là chuyện gì.

Trong ấn tượng của cô, Doãn Triệt hẳn phải là một người đàn ông thâm tình, ít nhất hẳn đối với Trương Nghiên là như vậy, nhưng bây giờ hắn không còn yêu Trương Nghiên giống như so với trước đây.

Lăn qua lộn lại phân tích cả nửa ngày, cô cũng không đút ra được kết quả, chỉ có thể khẳng định một điều, bởi vì trải qua nhiều năm bị hành hạ nên tình cảm của cô đối với Doãn Triệt đã giảm đi không ít.

Xe chạy nhanh đến trung tâm chợ, sau khi xuống xe, dựa vào ký ức trước đây Trần Hi nhanh chóng tìm được

một tiệm thuốc khá lớn.

Tiệm thuốc cũng không ít người, Trần Hi đứng ở giữa tiệm đảo mắt chung quanh bảng hiệu rồi trực tiếp đi đến khu đồ phụ khoa.

“Chị ơi, làm phiền cho tôi một hộp thuốc ngừa thai khẩn cấp” cô đi thẳng vào vấn đề. “Loại một viên hay loại hai viên?” nhân viên bán hàng nhìn nhìn cô, lấy từ trong quầy thuốc ra hai hộp thuốc.

“Hả?” Cái này thật là làm khó cho cô, kiếp trước cô chưa từng thử qua ngừa thai.

Ai... Trần Hi cười khổ, kiếp trước sau khi sinh đứa bé, Doãn Triệt bắt cô làm phẫu thuật thất ống dẫn trứng. Cô cũng ngu ngốc đồng ý không hỏi lý do, bây giờ nghĩ lại là hẳn cũng chỉ muốn làm chuyện đó cho thoải mái, không muốn có thêm mối quan hệ ràng buộc nào nữa giữa hai người.

Điều này làm cho sau này Doãn Triệt dẫn một thằng nhóc về nhà, mẹ Doãn lại cười híp mắt, hớn hờ đón nhận. Mặc dù ngoài mặt bà khiển trách Doãn Triệt mấy câu xem như an ủi cô, nào là vô luận lúc nào cô cũng là con dâu Doãn gia, loại tiểu tam đó tuyệt đối không thể bước chân vào cửa nhà họ Doãn. Nhưng sự thật lại chứng minh, mẹ hẳn cuối cùng cũng chỉ nghĩ cho con trai mình, Trương Nghiên từng bước mà nước chảy thành sông.

“Muốn loại một viên hay hai viên?” nhân viên bán hàng cho là cô không nghe thấy nên hỏi lại. “Ừm... có gì khác nhau sao?” Trần Hi quay đầu lại, lắc lắc đầu muốn đem những ký ức thống khổ này ra khỏi đầu mình, chuyện này bây giờ cô tuyệt đối không để xảy ra lần nữa.

“Loại hai viên đắt tiền hơn một chút, nhưng chất lượng có đảm bảo hơn, hơn nữa đang có khuyến mãi mua hai được ba, mua loại hai viên này được tặng kèm một hộp bao cao su, coi như cũng không đắt”.

“Loại hai viên đi” thật ra là cô chú ý đến yếu tố an toàn hơn.

Trần Hi lấy tiền ra đưa cho nhân viên bán hàng, cô ta liền lấy thuốc ra đặt lên quầy, đồng thời còn lấy ra năm, sáu cái hộp nhỏ.

“Cô thích loại nào, đồ tặng nên cũng khá phong phú”.

“Cái này thật sự cũng không cần” cô nghĩ chỉ cần lấy thuốc là được.

“Không được, tiệm thuốc có quy định không được tự ý giữ tặng phẩm, cô tùy tiện chọn một cái đi”. Nhân viên bán hàng rất có trách nhiệm, nhấn mạnh từng chữ, trên người cô ta như phủ một ánh hào quang.

Trần Hi không khỏi sùng sốt, từ khi nào mà nhân viên bán hàng lại tích cực đưa tặng phẩm như vậy?

“Thấy chưa, hiện nay chúng ta đúng là cần những nhân viên như vậy” từ sau lưng truyền đến một giọng nam và nhiều tiếng phụ họa.

Trần Hi ngẩng đầu, phát hiện mình đã bị bao vây trong một đám người, trên mặt ai cũng biểu lộ vẻ tán thưởng cô nhân viên bán hàng. Cô cảm giác mặt như lửa đốt, cầm lấy hộp thuốc cùng một cái hộp nhỏ lao ra khỏi vòng vây.

Phía sau còn văng vẳng tiếng bàn tán “loại khuyến mãi này tương đối có nhân tính, thuốc ngừa thai này uống nhiều không tốt, dùng bao đúng là an toàn vô hại nhất...”.

Trong lòng Trần Hi sự oán giận đối với Doãn Triệt tăng thêm một bậc.

Mới nói, sự việc luôn cho rằng rất khó, nhưng làm lại đơn giản, quan trọng là phải biết rõ vì cái gì mà phải khổ sở như vậy.

Giống như giết người, đưa tay chém xuống, một dao là mất mạng, nhưng sự việc có phải chỉ đơn giản như vậy đâu?

Trần Hi ở ven đường tùy tiện mua chai nước suối, ngồi lên ghế trên vỉa hè, nhìn chăm chăm vào giấy hướng dẫn trong tay. Biết rõ thuốc này phải uống, nhưng chết tiệt đến lúc này cô lại chần chừ.

Uống thuốc này vào, nghĩa là cô sẽ phải vĩnh biệt đứa con sau này của mình, bởi vì nó cũng sẽ không được ra đời. Cô đã từng nghĩ nếu có cơ hội nhất định phải đối xử tốt với nó, tuyệt đối không trút giận lên đứa bé. Nhưng chỉ cần uống thuốc này, cô sẽ không bao giờ có cơ hội đó nữa.

” Thế nào mà lúc trở về không tìm được em, thì ra là em chạy đến đây”.

Bên tai truyền đến giọng nói của Doãn Triệt, Trần Hi bỗng thấy lạnh run, vật đang cầm trên tay rơi xuống đất.

“Nghĩ gì mà chuyện tâm vậy?”. Doãn Triệt khom người xuống nhặt đồ dưới đất lên, hần cau mày nhìn thấy thuốc ngừa thai nhưng cũng không tỏ thái độ gì thêm, trực tiếp đưa cho Trần Hi.

Sau đó hẳn nhìn thấy cái hộp trong bao đựng thuốc ngừa thai, ý nhị cười cười “cái này mua cho tôi sao?”.

“Hả?” Trần Hi không hiểu ý của Doãn Triệt, kinh ngạc nhìn hắn.

“Tôi cảm thấy đã làm em thỏa mãn rồi, không ngờ em lại muốn kích thích hơn, nếu em thích loại có gai này thì về sau chúng ta dùng cái này đi”. Hộp bao

cao su trên tay Doãn Triệt lật qua lật lại.

Nhìn gương mặt Trần Hi tựa như còn đang đờ ra, Doãn Triệt đứng dậy “uống thuốc đi, lần sau tôi sẽ chú ý an toàn hơn, nhanh lên một chút đi ăn, tôi đói bụng rồi”.

Lời nói của hắn thật nhẹ nhõm, tựa như đang bàn luận chương trình dự báo thời tiết.

Bất quá như vậy cũng tốt, lời nói của Doãn Triệt vô tình thay Trần Hi giải quyết một vấn đề khó khăn, Trần Hi hướng Doãn Triệt cười cười, nụ cười sáng chói lại có chút quý dị đẹp mê người.

Doãn Triệt kinh ngạc trong lòng, ma xui quỷ khiến hắn muốn ngăn cô lại, nhưng lại chậm một bước, Trần Hi đã dứt khoát đem viên thuốc uống vào. Doãn Triệt nhìn bàn tay đang đưa lên trong không trung, một cảm giác mát mát không xác định rõ chợt xuất hiện.

Doãn Triệt có chút thần thờ “em uống nó?”.

”Không phải anh nhìn thấy rồi sao, yên tâm loại thuốc này tỷ lệ thành công rất cao, cũng sẽ không để lại di chứng gì đâu”. Trần Hi hít sâu một hơi, không nói lời nào còn tốt, vừa mở miệng, cô cảm giác có chút không khống chế được cảm xúc của mình.

Trong lòng Trần Hi cảm giác mát mát mãnh liệt, cô không tự chủ được mà rơi nước mắt. Cô không muốn hắn thấy bộ dạng này của mình, cố gắng cắn môi, định quay trở về. Chỉ có cô biết, hành động này chính là giết chết con gái chưa hình thành của mình, thậm chí cô còn nhớ rõ nó nhỏ bé như thế nào.

“Sao lại khóc?” Nhìn thấy nước mắt Trần Hi chảy dài trên má, trong lòng Doãn Triệt đột nhiên có cảm giác thương xót không rõ, hắn lấy tay lau nước mắt cho cô.

“Tôi biết thuốc này không tốt, ủy khuất cho em rồi, lát nữa com nước xong em muốn mua gì chúng ta cùng đi được không, ngoan đừng khóc!”.

“Không cần anh quan tâm”.

Thái độ cà lờ phớt phơ của Doãn Triệt làm Trần Hi tức giận, cô đẩy hắn ra, nỗi khổ tâm trong lòng cô không cách nào nói ra nên cứ phải chịu đựng trước mặt hắn, Cô không thể nào nói cho hắn biết mình vừa mất đi cái gì, hay chính là bọn họ vừa mất cái gì.

Sinh mệnh nhỏ đó đã từng sống sờ sờ trước mắt cô. Từ lúc mang thai mười tháng đến khi sinh ra, rồi nhìn thấy con bé tập bò, tập đi, gọi mẹ, những ký ức đó cứ lần lượt trong đầu Trần Hi. Đúng là lúc đầu cô dùng sinh mệnh nhỏ đó để uy hiếp Doãn Triệt, nhưng có người mẹ nào lại không thương con, hơn nữa cô lại vừa mới giống như tự tay bóp chết con mình, đối với tình mẫu tử mà nói đây là hành động độc ác nhất.

Trần Hi càng khóc dữ dội, nước mắt cô như mưa rơi xuống, không thể khống chế được, càng khóc càng lớn.

Doãn Triệt cũng đã thấy không ít phụ nữ khóc, nhưng chưa thấy ai khóc đến nỗi xấu đi như cô. Những phụ nữ khác đều là nước mắt cá sấu, khóc còn tỏ vẻ thẹn thùng. Chẳng qua là họ muốn được hắn an ủi, hoặc hy vọng có thể dùng thủ đoạn đó móc được tiền từ trong túi hắn. Nhưng nhìn cô gái này khóc thật như vậy, so với những người khác thật là kinh thiên động địa.

Đây là lần đầu tiên hắn có cảm giác bất lực như vậy với phụ nữ, cô gái này dù cho khuyên như thế nào, an ủi như thế nào cũng không được, ngược lại càng khóc càng nhiều, hắn thật sự nghĩ không lẽ trong người cô nhiều nước đến như vậy sao.

Giờ đã là buổi chiều, xem ra mọi người đã tan ca, xung quanh đường trở nên đông đúc, có người bắt đầu chỉ chỉ trở trở. Nếu là bình thường, Doãn Triệt đảm bảo không nói hai lời, đã lên xe bỏ đi, làm cho cô gái bước bình này tĩnh tâm lại. Nhưng hôm nay, nhìn thấy cô mất sảng to như quả táo, mặt mũi thì chèm nhem, khẩn không nỡ lòng bỏ đi.

Mọi người xem xung quanh đang xếp vòng quanh họ, Doãn Triệt cũng không khuyên nữa, trực tiếp ôm Trần Hi nhét vào xe.

Đột nhiên có cảm giác ở trên không trung, làm Trần Hi hoảng hồn quên cả khóc. Đến khi ngồi vào trong xe Doãn Triệt, cô mới lấy lại phản ứng, vừa rồi mình đã làm gì vậy, trước mặt đông người mà khóc lâu như vậy?

“Sớm biết cách này làm em ngưng khóc thì đã không đứng ngoài đó để bị mất mặt lâu như vậy”.

Trần Hi tròn mắt nhìn Doãn Triệt, tên đàn ông này đúng là “miệng chó không mọc ra ngà voi”, căn bản là hắn cũng không biết mình vừa mất đi cái gì.

“Bộ dạng em thế này thì làm sao tôi dám dẫn em ra ngoài ăn tối?” Trút bỏ hình tượng dịu dàng khi nãy với cô, Doãn Triệt trở lại đáng vẻ vô sỉ, trên mặt còn lộ ra cảm giác chán ghét.

“Cho tôi xuống xe” Trần Hi lạnh lùng nói.

“Cái gì?” Doãn Triệt hoài nghi mình nghe nhầm, cô đang muốn gây hấn với hắn sao.

“Tôi nói cho tôi xuống xe, cũng không cần anh phải quan tâm tôi, tôi không đến nỗi chết đói”.

“Em giận đối với tôi?”. Doãn Triệt liếc mắt nhìn Trần Hi, thấy cô gương mặt lên tỏ vẻ quyết tâm.

“Em thật sự muốn xuống xe sao?” Doãn Triệt nhìn con đường trước mặt, cơn giận của hắn bị Trần Hi làm cho bộc phát, cô gái này còn không biết tốt xấu, hắn mất nửa ngày cùng cô, cô lại dùng giọng điệu này nói chuyện với hắn.

“Anh không nghe thấy sao?” Trần Hi tỏ vẻ không quan tâm.

Cảm giác là một người mẹ vừa mất con, Trần Hi nghĩ cô tức giận là có lý.

“Được rồi, tôi cho em xuống, đừng nóng vội chờ một chút đi”. Doãn Triệt cấp tốc quay đầu xe, hung hãn tăng tốc độ xe lên nhanh nhất.

Trần Hi không kịp phản ứng, đầu đụng vào kính chắn gió, xém chút là muốn hôn mê.

“Đến rồi, xuống xe đi”. Doãn Triệt dừng xe lại, thậm chí không thèm nhìn để Trần Hi tự mở cửa xe.

Vừa mới bị hành động lái xe của Doãn Triệt dọa sợ, Trần Hi hốt hoảng mở cửa xe bước xuống. Vừa bước xuống, xe Doãn Triệt đã chạy mất hút không thấy tăm hơi.

“Doãn Triệt, anh là tên khốn...”. Trần Hi hô to một tiếng, cảm xúc dồn nén bấy giờ tiêu tan không ít.

Kêu khóc một hồi, tâm tình của cô cũng tốt lên, may là chỗ này cũng khá vắng vẻ.

Trần Hi ngu ngơ nờ nọ cười, cô hiểu Doãn Triệt rất rõ, lúc này là hắn thật sự tức giận, xem ra từ bây giờ hắn cũng sẽ buông tha cho cô rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: chương 7

Người ta có câu nói gì mà một như chó, trước giờ cô không hiểu là ý nói cái gì?

Trần Hi nhìn nhìn mình trong gương, rốt cuộc cũng hiểu ra, thì ra con người ta có thể mệt mỏi đến mức hình

h dạng biến thành như con chó. Nhìn mình cúi đầu thờ hờn hển, chỉ thiếu là chưa lè lưỡi ra.

Đi bộ hơn hai giờ, cò vốn tưởng không sao, nhưng bây giờ nhìn lại đôi giày mòn đến mức có thể thấy luôn cả lòng bàn chân.

Trách mình sao lại xui xẻo như vậy, lúc đi bị ghen bịt kín mắt làm cho hồ đồ sao? Làm sao có thể thích một tên đàn ông như vậy, tính khí kiêu gì thế, chỉ vì mấy câu nói mà đem vứt bỏ cô giữa đồng không hiu quạnh. Lúc này cô lại không nghĩ sẽ xảy ra chuyện như vậy, nếu biết trước, cô tội tình gì gây hấn với hắn, cô cũng đâu muốn diễn cái cảnh đau thương này.

“Ai...” Trần Hi lắc đầu một cái, là do xúc động làm mê muội thôi.

Cô tự an ủi mình, điều này cũng không thể trách cô được, có trách là trách trước kia cô theo đuổi hắn quá nhiệt tình, chưa từng không vâng lời hắn trong bất cứ chuyện gì. Cuối cùng xem ra, cô đúng là hoàn toàn không hiểu gì tính tình của tên Doãn Triệt này.

Đi thêm một lúc, rất vất vả Trần Hi mới thấy được một trạm xe bus, trải qua một phen giày vò mệt mỏi, lúc cô về đến trường học thì trời đã rất tối.

Nhìn xem còn hơn một giờ ký túc xá mới đóng cửa, cô định đang lúc sân trường vắng vẻ tìm chỗ ngồi xuống. Hai chân buồng lỏng lơ lửng trên mặt đất làm cô thấy dễ chịu hơn, có cảm giác như sắp được sống lại.

Mệt đến cực điểm, cô cũng không thèm để ý hình tượng gì nữa, định cời giày để cho đôi bàn chân được thoải mái, hiện tại cô chỉ hy vọng đạp chúng lên người Doãn Triệt cho hắn biết thế nào là cảm giác mệt mỏi.

“A...” cơ nhỏ giọng thờ phào nhẹ nhõm, cảm giác im ắng này vô cùng thư thái.

“Ừm...a...”.
~~~~~

Không xa mơ hồ truyền đến âm thanh gì đó. Trần Hi vốn đang nhắm mắt dưỡng thần vội mở mắt ra, theo tiếng kêu nhìn thấy bóng một cặp đôi đang đè lên nhau.

Người đàn ông đang dựa lưng vào một cây đại thụ, cô gái hình như mặc một bộ đồ trắng nổi bật trong màn đêm. Trần Hi nhìn thấy cô ta ngồi xổm xuống, đầu đang ghé sát vào chỗ phấp phồng ở dưới của hắn.

“Em thật giỏi, tiếp tục đi...um...” vừa mới nghe tiếng rên rì của cô gái, giờ lại đổi thành tiếng gầm nhẹ của gã đàn ông đó.

Chẳng lẽ đây chính là đang làm “khẩu giao” như mọi người hay nói? Trần Hi tròn mắt to nhìn, phát hiện bàn tay gã đang nắm tóc cô gái nhanh chóng vận động ra vào.

“Uhm...bảo bối... em thật giỏi...” thân thể hắn càng trở nên cứng ngắt, đầu cô gái còn bị hắn đè thật chặt xuống.

“Thật là nhanh...” cô cảm thấy hai người kia chỉ năm phút đồng hồ đã xong, không trách được ở chỗ này dã chiến, đúng là tốc độ nhanh cũng rất tiện.

Nếu Doãn Triệt cũng nhanh như vậy thì tốt biết mấy, ngày hôm qua cô cũng không bị dày vò đến như vậy.

Đang suy nghĩ chuyện của mình, cô không để ý hai người đó đang nghênh ngang hướng mình đi tới, đợi đến khi phát hiện ra thì đã nghe tiếng bước chân đến rất gần, muốn chạy cũng không kịp. Trần Hi chỉ có thể giả vờ lấy dụng cụ ra cắt móng tay, cô cố gắng làm ra vẻ rất chăm chú.

“Học muội thật đúng dịp nha!” bên tai truyền đến giọng nói của Trương Nghiên.

Trần Hi ngẩng đầu, quả thật là quá đúng dịp, thảo nào bộ đồ trắng này trông quen quen, không phải hôm nay cô đã thấy cô ta mặc rồi sao.

“Học tỷ trùng hợp thật!” Trần Hi cố ý không nhìn tới Doãn Triệt, tươi cười chào hỏi Trương Nghiên.

“Tôi đang cùng Triệt tản bộ ở đây, không nghĩ tới lại gặp cô ngồi ở đây cắt móng tay, haha” Trong tiếng cười còn có ý châm chọc “Triệt, anh xem học muội vui vẻ đúng chỗ quá!”

Trần Hi hiểu ý tứ của Trương Nghiên, cho dù chỗ này vắng vẻ thật, nhưng dù sao cũng là nơi công cộng, trải qua nhiều năm được Đảng và nhân dân giáo dục, Trần Hi thấy cắt móng tay ở chỗ này cũng không có gì phải ngại.

“Phụt...” Doãn Triệt phát ra âm thanh nhạo báng.

Vừa mới bình tĩnh lại, Trần Hi lại bị âm thanh này của Doãn Triệt làm cho hỏa khí lại bốc lên, bộ dạng chật vật của cô hôm nay đều nhờ hắn mà có. Là đàn ông mà đem phụ nữ bỏ giữa nơi hoang vắng, không biết xấu hổ thì thôi, lại còn cùng cô gái khác “đánh dã chiến”, “đánh dã chiến” xong rồi thì thôi đi, lại còn đứng bên cạnh cười nhạo cô.

Vốn là không định cắt móng tay, nhưng giờ này Trần Hi lại ra sức cắt cắt.

“Học tỷ chị tránh xa một chút, chị cũng biết cắt móng tay rất dễ văng nha, cẩn thận văng trúng người chị. Thật ra chị cũng có thể thử mà, chỗ này cắt móng tay là tốt nhất, không khí trong lành, lại còn được xem chương trình thực tế, tiếc là hơi ngắn”.

Trần Hi khiêu khích nhìn qua Doãn Triệt, phát hiện hắn cũng không vì mấy phút ngắn ngủi vừa rồi mà thấy xấu hổ.

“Tốt hơn là móng tay sẽ không văng lên tóc của người nào đó, cũng sẽ không văng đến cái người nào đang ở ngay gối kia, như vậy sẽ càng không văng đến ly nước của người nào đó” Nói đến đây, Trần Hi liền ngẩng đầu nhìn gương mặt của Trương Nghiên.

“Học tỷ, mà ly nước của chị có nắp hay không vậy, nếu không có thì khi trở về uống nước chị phải ngàn vạn lần cẩn thận nha, nếu trong ly có nước thì cũng phải bỏ đi rồi, nhất định phải rửa sạch. Ngay cả khi không thấy gì thì uống cũng phải cẩn thận, chị phải biết là cái này là trong suốt đó nha”.

Trần Hi cầm móng tay vừa mới cắt xuống giờ giờ lên.

Nghe Trần Hi nói xong, sắc mặt Trương Nghiên có chút khó coi, giống như vừa nuốt phải con ruồi.

“Triệt, chúng ta đi thôi”. Trương Nghiên dịu dàng kéo cánh tay hắn.

Doãn Triệt không nói gì, chỉ dang chân nghiêng người qua Trần Hi mà bước đi.

Trong lòng Trần Hi oán thầm, mới vừa rồi còn là một người phụ nữ nham hiểm sắc bén biết bao nhiêu, giờ lại trở nên dịu dàng như vậy, hai người này đúng là một cặp rất hợp.

Thấy hai người đã đi xa, Trần Hi sau lưng họ giờ lên ngón tay giữa, trong lòng châm chọc cầu mong bọn họ khỏe mạnh, vạn sự như ý.

Đột nhiên, cô thấy Doãn Triệt quay lại nhìn, ánh mắt cô và hắn cùng nhìn xuống ngón tay đang giờ lên của mình. Cô tự nhiên cảm thấy tay mình cứng ngắt.

“Doãn Triệt, anh nhìn gì vậy?”. Trương Nghiên biết rõ còn hỏi.

“Em nói thử xem?”. Doãn Triệt xoay đầu lại mang theo ý đùa giỡn cười cười.

“Không cho anh nhìn người con gái khác!”. Trương Nghiên nũng nịu nói.

“Ừm... từ khi nào em lại trở nên không tự tin như vậy?”. Doãn Triệt hỏi ngược lại, tay vuốt ve mặt Trương Nghiên.

Hành động mới vừa rồi của cô gái nhỏ kia xem ra vẫn còn vui vẻ lắm, có vẻ cô chưa được dạy dỗ đủ, phụ nữ chung quy vẫn là thích lạt mềm buộc chặt. Hắn quyết định không quan tâm đến cô một thời gian, nhất định cô sẽ lại quay lại bên cạnh hắn.

Doãn Triệt vô cùng tự tin, suy nghĩ này làm cho hắn cũng thấy vui vẻ hơn. Lúc chiều bị Trần Hi làm cho phát hỏa, hắn phiền não không chịu nổi nên kéo Trương Nghiên ra ngoài giúp hắn dập lửa, thế nên có thể thấy cô gái này làm hắn tức giận đến mức nào.

Bình thường cô luôn vâng vâng dạ dạ, không nghĩ đến lúc này lại nhanh mồm nhanh miệng như vậy.

Rất tốt, hắn thừa nhận cô đã thành công thu hút sự quan tâm của hắn.

“Hắt xì...” Trần Hi vuốt vuốt mũi, buổi tối trời vẫn còn se lạnh, cô vội vã đứng dậy về phòng ngủ.

Tất cả giống như biển rộng mênh mông vô tận, bất luận đã từng có phong ba bão táp gầm thét hung hãn cỡ nào, khi bão tố đi qua thì nó lại tĩnh lặng như cũ.

Trần Hi đang biến mình thành một sinh viên bình thường nhất, đúng giờ đi học, đúng giờ về, không sớm không trễ, không cúp cua. Cô chỉ phòng học, phòng ăn, phòng ngủ mà thẳng tiến.

Vì bây giờ không còn ý nghĩ ra sức theo đuổi Doãn Triệt, những hoạt động hội học sinh gì đó, đối với cô tan thành mây khói, cô không muốn dính dáng vào những chuyện tình vớ vẩn đó nữa. _____ “Trần Hi còn chưa tới?” Doãn Triệt rồi như canh hẹ nhìn phòng hội học sinh, chỗ này nhìn qua cứ như là chuồng heo.

“Vẫn chưa tới” một trợ lý nhỏ nhẹ đáp lại.

“Cô ấy không đến thì các người cũng không biết dọn dẹp sao?” Doãn Triệt có chút tức giận, hắn cũng không biết là vì không được nhìn thấy cô gái nhỏ đó quanh quẩn bên cạnh hắn hồi han ân cần như trước đây hay là vì chủ nghĩa đàn ông tự nhiên bộc phát.

Vốn nghĩ là mấy ngày sau cô sẽ xuất hiện trước mặt hắn để hắn tha hồ mà tiếp tục hành hạ, không ngờ cô cứ như vậy mất tích thật.

Hiện tại lại thất bại, nửa tháng không gặp, hắn lấy danh nghĩa việc công mấy lần thông báo họp hội học sinh, đáng chết lại không thấy cô đâu, cô thật sự muốn phải sạch nợ mà.

“Ngày mai khi tôi trở lại, không cần biết các người dùng biện pháp gì, đảm bảo chỗ này phải sạch sẽ, nếu không đừng trách tôi kéo các người ra ngoài làm hoạt động tập thể”.

Nhất thời, tiếng kêu rên lan khắp phòng, hoạt động tập thể của Doãn Triệt chính là huấn luyện dã ngoại sinh tồn, nói gì mà có thể rèn luyện hoạt động tập thể để cả nhà đoàn kết, kết quả là chỉ có mỗi mình hắn tinh thần sáng láng, còn lại đều như cá chưa thối.

Trước khi đóng cửa Doãn Triệt còn nghe loáng thoáng “Trần Hi cô mau trở lại đi, chúng tôi rất cần cô...”. _____

“Trần Hi, tối nay có hoạt động, không được ra khỏi cửa”. Hạ Kỳ đưa hai tay ngăn ở cửa ký túc xá, ngăn Trần Hi đang chuẩn bị đến phòng tự học.

“Hoạt động gì?”. Nói thật bây giờ cô đối với những hoạt động cùng đám sinh viên này không còn cảm thấy hứng thú. Trần Hi chỉ muốn học thêm chút kiến thức, hiện tại không thể so với trước kia. Sau khi tốt nghiệp cô cũng không còn thể dựa vào thế lực nhà chồng, phải tự tìm việc để nuôi sống mình, cô thật sự không muốn thất nghiệp.

“Quan hệ hữu nghị...” Hạ Kỳ không nén được hưng phấn.

“Hả?”. Trần Hi sợ hãi than “Ta không đi đâu”

“Không được, phải đi, mi xem học nhiều cũng ngu thôi, không phải là mi bị học trường làm cho mất lòng tin chứ, không phải đàn ông nào cũng như vậy đâu”.

”Haha...” Trần Hi cười khan, cô không hoài nghi với cái miệng của Hạ Kỳ thì không biết bao nhiêu người đã biết chuyện Doãn Triệt “không thể được” rồi.

“Buổi tối ta có môn học tự chọn” Trần Hi còn muốn thoái thác.

“Mi tối nào chẳng có môn tự chọn, a Mai, a Diễm lên đi...”. Hạ Kỳ hô to một tiếng, hai cô gái ở phòng ngủ khác thoáng một cái đã đứng bên cạnh cô.

Một cô cầm chùy gõ to thùng, một cô cầm súng nước, rõ ràng là có chuẩn bị trước. Nếu Trần Hi lại từ chối có thể nghĩ hậu quả thế nào.

“Được được, ta còn không đi mà được sao, các tổ sư của tôi!”. Trần Hi giờ tay ra đáng về đầu hàng.

Trần Hi phát hiện về sau không có Doãn Triệt cũng tốt, cô lại gạt hái được chuyện khác, chính là t

ình cảm bạn bè, bây giờ cô có nhiều thời gian cho những cô bạn cùng phòng hơn. Khi phát hiện trong mắt mình không chỉ có đàn ông, cô cảm thấy bầu trời dường như rộng lớn hơn rất nhiều.

Mấy cô gái ăn mặc trang điểm xinh đẹp ra khỏi cửa, Trần Hi lại cho rằng những trang phục này quá ngây thơ, cô đã quen cách ăn mặc đoan trang của thiếu phụ nhân trước kia, cứ cố định bốn màu xanh lam đen trắng.

Nhưng lại nghĩ, bây giờ là năm năm trước, lại còn là nữ sinh, nhập gia phải tùy tục thôi. Khi mặc xong quần áo, Trần Hi nhìn mình trong gương da vẻ phần nào không khỏi cảm khái, thời gian đúng là không buông tha cho ai, tuổi trẻ quả thật là vốn liếng tốt nhất, nếu trời đã cho cô cơ hội thì phải sống thật vui vẻ mới được.

Quan hệ hữu nghị do nam sinh sắp xếp, trước là ăn uống, sau đó đi bar. Nghe nói bên kia cũng là bốn người, trong đó có một nhị thiếu gia gì đó, lần này sắp xếp chỗ cũng rất sang trọng.

Những chỗ này đối với Trần Hi mà nói không xa lạ, nhưng mà với thân phận sinh viên, cô cũng không thể giả vờ kinh ngạc than ngán thờ dài, có điều những thứ này lại làm cô cảm thấy rất thú vị, bây giờ cô chỉ quan niệm đơn giản là hưởng thụ niềm vui này.

Vì còn phải đi bar nên các cô gái ăn uống cũng gấp gáp. Trần Hi không tránh khỏi bị ép uống chút rượu. Phụ trách chăm sóc cô là một nam sinh đeo kính đáng vẻ gầy gầy. Cuối cùng cô cũng không thể nhớ tất cả tên của bọn họ, cứ gọi tất cả "minh lượng".

Cô cảm thấy tên này đúng là hình thức điển hình, gương mặt đeo kính sáng ngời ngời. Tám người ăn xong gọi hai chiếc xe, một tên nam sinh nói địa chỉ cho tài xế, Trần Hi nghe không rõ lắm, đến nơi cô mới phát hiện ra thì hối hận không kịp, cô đột nhiên muốn bỏ chạy.

Chỗ này vô cùng quen thuộc với Trần Hi, cô đã từng vô số lần túc trực ở đây để bắt Doãn Triệt về nhà. Thậm chí đến lúc bụng cô đã to, cô còn nhớ mình tới đây ít nhất không dưới năm lần.

"Sao đây, vào nha" Hạ Kỳ vỗ nhẹ vào bả vai Trần Hi.

"A, ta thấy đầu hơi choáng váng, hình như vừa uống chút rượu nên không thoải mái lắm" Trần Hi đưa tay dè lên thái dương.

"Trần Hi ổn không, kiên trì chút đi, dù sao cũng nên vào ngồi một chút..." Hạ Kỳ bắt đầu làm nũng, lời kéo cánh tay đang bất động của Trần Hi.

Trần Hi có chút khó xử, không muốn làm mất hứng của mấy cô bạn cùng phòng, lại càng không muốn nhớ lại những cảnh tượng không tốt trước kia, nhưng nhìn qua vẻ mặt mong đợi của Hạ Kỳ, cô bắt giác gật đầu.

Trần Hi tự nói phải nhớ kỹ, bây giờ mình là người hoàn toàn mới. Phải quên đi những chuyện đã xảy ra trước đây, tháo bỏ lớp vỏ như đang ra trận của mình.

"Trần Hi mi sẽ làm được...". Trần Hi âm thầm tự nhủ cất bước vào quầy bar.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: chương 8

Rượu là đồ uống rất tốt, mà quầy rượu đối với người uống rượu mà nói càng là một nơi vô cùng tốt. Nơi này ánh đèn âm u, âm nhạc huyền ảo, trong hoàn cảnh này, mặc cho người nào khổ sở, la hét chói tai, hay im lặng thanh tĩnh cũng không có ai để ý tới, bởi vì bọn họ cũng không biết mình đang làm gì.

Mỗi người tới nơi này đều không cùng một mục đích, Doãn Triệt thích nơi này, không đơn thuần là bởi vì nơi này có nhiều mỹ nữ, còn có một điểm chủ yếu hơn, là nơi này giá cả rất cao, thế nhưng mà hắn lại không cần tốn tiền.

Hắn là người ưu tiên tiết kiệm, hơn nữa vẫn còn là một học sinh nghèo, đạo lý có thể tiết kiệm thì tiết kiệm, hắn vẫn tin tưởng và theo đến cùng.

Hai cô gái trong phòng đang điên cuồng uốn éo, bộ ngực lác lư mãnh liệt. Tác dụng kích thích thị giác vô cùng hiệu quả, Doãn Triệt lấy chai rượu từ trong thùng đá tự thưởng cho mình một ly.

Chất lỏng lạnh lẽo xuyên qua cổ họng, lại không làm cho hắn cảm thấy mát mẻ, ngược lại rượu xuống đến bụng làm cho cơ thể hắn càng trở nên nóng ran.

Nhưng Doãn Triệt không quan tâm, hắn đang cần loại nhiệt độ này giúp hắn bốc hơi đi cảm giác phiền não, hắn thế nhưng lại vì một cô gái tầm thường mà cảm thấy buồn bực, đây là chuyện không thể tưởng tượng nổi, nói ra quả thật làm cho người ta cười đến vỡ bụng. Doãn Triệt đem rượu trong chén

uống một hơi cạn sạch, hần xoay người giữa hai cô gái. Thân thể của hần bị cô nàng đầy đặn mãnh liệt áp sát, bọn họ vừa câu dẫn vừa khiêu khích, coi hần như cây cột mà ra sức cọ sát múa may.

“Bùm . . . .” ánh đèn trong căn phòng sáng choang, âm nhạc tự nhiên dừng lại.

Doãn Triệt nhìn ra cửa, luôn luôn có một, hai người như vậy làm cho người ta chán ghét, nhất là lúc hần đang ôm mỹ nữ trong lòng.

“Các cô đi ra ngoài.” Khương Sâm mở đèn ra lệnh một tiếng, hai cô gái cầm chiếc áo vừa mới cởi xuống từ ghế salon, ngoan ngoãn chạy ra ngoài.

“Cậu nhỏ à, con đang chơi vui mà, cậu thật là mất hứng”. Trên mặt Doãn Triệt cũng không tỏ vẻ thất vọng lắm như lời nói của hần, chỉ là đi tới ghế salon lần nữa cầm ly rượu lên.

“Nghe nói con đã lãng phí của ta một cái ra giường trong khách sạn, còn để cho người của ta phải đi mua quần áo cao cấp cho con, xin hỏi người bạn nhỏ kiêm đại cháu của ta, được chơi cái lần đầu có cảm giác như thế nào đây, có phải là một loại khoái cảm mãnh liệt không?”

“Trên mà không quần được ở dưới ắt sẽ loạn, cậu nói đi?” Doãn Triệt cười cười, cầm ly không lên rót rượu cho người đàn ông trước mặt.” Mẹ con để cho con theo người học hỏi, không phải là con đang học à.”

“Nhưng ta không có dạy con chơi gái, phiền toái không nói, còn dễ làm cho hư người.” Khương Sâm cười uống một ngụm rượu, cảm giác có chút không đúng, hần lại bỏ thêm một chút đá vào ly rượu.” Suy nghĩ cho kỹ, sau khi tốt nghiệp đến quản lý chỗ này, ta xem con rất thích ứng cuộc sống như thế.”

Doãn Triệt nhìn nụ cười hồ ly trên gương mặt ông cậu của mình, tức giận ha ha cười gượng hai tiếng, cũng không đáp trả lời của hần.

“Thế nào, biết rõ ở chỗ này của ta ăn uống chùa, cũng không biết cố gắng một chút sức lực, con như vậy sẽ đã thương tâm lòng của ta đó, ta cực kỳ khó chỉ dạy con khôn lớn như vậy, con lại tuyệt nhiên không cảm thấy trong lòng bức rứt sao?” Khương Sâm tỏ vẻ tủi thân, chỉ thiếu roi thêm vài giọt nước mắt thì sẽ thành công hơn.

“Không trách cậu và mẹ con một tính, hai người đều giống nhau.” Doãn Triệt bật cười một tiếng, không chút cử động.

Lời nói Doãn Triệt thành công khiến Khương Sâm lấy cái gương nhỏ mang theo người ra, bắt đầu quan sát cẩn thận gương mặt mình trong gương.

Doãn Triệt im lặng trợn mắt, ông cậu nhỏ này cái gì cũng tốt, duy nhất chính là quá tự mãn, lúc nào cũng xem gương mặt là sinh mạng của mình, chỉ cần không đề cập đến gương mặt thì hần cũng là một người đàn ông bình thường, nhưng khi đụng chạm bất cứ điều gì liên quan đến gương mặt hần, hần liền trở nên đàn bà hơn cả đàn bà. Doãn Triệt nghĩ lại không rõ mình vừa nói gì mà làm hần trở nên kích động như vậy.

“Trên mặt ta có nếp nhăn rồi hả ?” Khương Sâm nhìn kỹ nửa ngày, ngẩng đầu hỏi Doãn Triệt đang ngồi trên ghế salon.

“Không có, sao vậy?”

“Vậy sao con nói ta giống mẹ con, ta mới 29 tuổi, trong khi mẹ con cũng đã năm mươi”. Khương Sâm vừa mới nghiêm túc giờ lại gào lên.

“Con nói là tính cách”. Doãn Triệt rút cổ, lỗ tai chút nữa là điếc, hần thật sự bội phục khả năng tưởng tượng của ông cậu nhỏ này .

“Lần sau nói cho rõ ràng.” Khương Sâm quay lại đáng vẻ trầm tĩnh.

Đối với chuyện này Doãn Triệt cũng không muốn trách, hần cảm thấy quá quen thuộc, và lại đã được tiêm ngừa vô số lần nên cũng trở nên miễn dịch.

“Nói đi, con có chuyện gì phiền lòng cần ta giải quyết không? ” Khương Sâm uống một ngụm rượu, thoải mái dựa vào ghế salon, khí thế của trường bối lại bắt đầu.

Doãn Triệt nhúu mày, hần có chút không biết nên nói gì, uống xong ly rượu, lại rót thêm ly mới. Lời này hần không biết nên mở miệng thế nào, cũng không biết phải nói sao, cứ nghĩ lơ cô gái nhỏ đó đi một thời gian, kết quả quay đầu lại bị người ta bỏ rơi?

Bây giờ hần cảm thấy phiền chán đến phát ốm, mà cô gái nhỏ đó lại có vẻ rất nhân nhả tự tại, hần vô tình hay cố ý cũng đã gặp qua cô mấy lần trong sân trường, trên tai còn mang theo tai nghe, trong tay thì cầm sách, có vẻ không cô đơn chút nào.

“Ồ, cháu ta cũng bắt đầu vì tình mà đau khổ rồi!” Khương Sâm ra vẻ sợ hãi than lên, dùng ánh mắt của cô gái mới lớn nhìn chăm chăm mặt Doãn Triệt “chắc chắc! có phải là cô gái mấy hôm trước cùng con không, nói ta nghe một chút, cô ấy đã làm gì con?”

Trên mặt Khương Sâm viết thật to hai chữ “nhiều chuyện”, Doãn Triệt thấy miệng khô khốc uống thêm ly rượu.

“Cô ta không để ý đến con?” Thấy biểu tình của Doãn Triệt, Khương Sâm biết mình đã đoán đúng, tựa hồ tâm tình cũng trở nên tốt hơn, không có gì vui về bằng việc phát hiện ra chuyện kinh ngạc này của cháu mình “nói một chút coi là ai, ông cậu nhỏ này thay con xử lý”.

“Không cần người quan tâm.” Doãn Triệt đối với tính tốt này của ông cậu nhỏ cũng xin miễn, hần cũng không quên, mấy lần nhờ Khương Sâm ra tay, cuối cùng các cô gái đó cũng bị gương mặt của Khương Sâm dụ dỗ mất. Vốn là cô gái nhỏ của hần còn không thèm để ý đến hần, hần cũng không dám chắc cô sẽ không bị gương mặt này của Khương Sâm quyến rũ.

Khương Sâm giống như phát hiện ra bí mật mới trên gương mặt của Doãn Triệt, hắn thấy được Doãn Triệt có vẻ khẩn trương, lại khiếp đảm, điều này làm cho hắn đột nhiên thấy hưng phấn lên, linh cảm không lâu tương lai hắn sẽ có trò hay để xem.

“Hắt xì. . . . .” Trần Hi vuốt vuốt mũi, gần đây cô thấy mình bị nhảy mũi liên tục, có lẽ mình nên đi khám xem có phải dị ứng với thứ gì hay không.

Xung quanh ba nữ bốn nam đã uống đến nghiêng trái ngã phải, cũng không biết từ khi nào, hội “ái hữu” lại biến thành hội “ái tửu”. Phải biết rằng rượu nơi này rất đắt, một chai rượu ở đây cũng bằng ba chai trong siêu thị, hơn nữa nếu rượu vốn đã có giảm giá thì chỗ này càng có lợi hơn.

Trong lòng Trần Hi thâm tính toán, cô một lần nữa cảm thấy lo lắng đối với việc phung phí của những nam sinh này, cũng không biết liệu bọn họ có mang đủ tiền không?

“Trần Hi. . . . . Uống. . . . .” Hạ Kỳ giờ bình rượu xộc xệch đứng lên.

“Sư tổ à chậm một chút đi” Trần Hi đưa tay vịn cô, để cho cô ngồi ở bên cạnh mình.

“Tiểu Mai và Tiểu Diễm các cô muốn làm gì đây?” Hạ Kỳ say lờ đờ mắt thì lim dim vẫn không quên trông nom chuyện của người khác.

“Đi nhà vệ sinh rồi, không phải do uống nhiều quá sao, ở đây sắp đóng cửa rồi, đợi các cô ấy trở lại chúng ta về đi” Trần Hi nhìn đồng hồ, quả thật rất trễ.

“Đi, đi đâu?” Một nam sinh đang ngủ bên cạnh hỏi, hình như hắn chính là cái tên nhị thiếu gia gì đó.

“Trở về trường học.” Trần Hi quét mắt nhìn hắn một cái, từ lúc vừa mới bắt đầu cô đối với hắn không có chút cảm tình nào, xem hắn mặc đồ này, mặc một bộ áo sơ mi hoa hòe, trên cổ còn mang một dây chuyền vàng cỡ lớn, gương mặt đầy mụn trứng cá, lại nghĩ mình vô cùng tốt. Từ lúc ăn cơm, hắn đã không dưới mười lần khoe khoang về gia sản nhà mình.

“Sao có thể cứ như vậy mà đi, một hồi nữa chúng ta còn có hoạt động đấy”.

“Hoạt động?” Trần Hi nhìn qua Hạ Kỳ, cô ta say đến mức có lẽ không phân biệt được Đông Nam Tây Bắc, đang ngủ nửa tỉnh nửa mê. Tiểu Mai cùng Tiểu Diễm cũng không khá hơn chút nào, lúc họ vừa đứng dậy nếu không diu nhau thì có thể đã nằm trên mặt đất rồi.

“Xin lỗi, tôi nghĩ chúng tôi không thể tham gia.”

“Đừng nha, nếu ra ngoài chơi rồi, không làm hết việc chính sao có thể đi đây?” lời nói của tên “áo sơ mi hoa” trở nên lỗ mãng, Trần Hi cau mày, cô nhìn Hạ Kỳ đang tựa vào người mình, quan hệ hữu nghị lần này là do Hạ Kỳ liên lạc, không biết cô ấy có biết ẩn tình này không.

“Anh xem như vậy đi, tôi không biết lúc trước mọi người sắp đặt thế nào, nhưng hôm nay sợ rằng thật sự không được, chúng tôi trở về phòng trước, có gì thì nói sau, không phải đều có điện thoại ư, sau này sẽ liên lạc lại được không?”. Trần Hi cố gắng cho giọng nói của mình bình thản hết mức mà thương lượng với tên “áo sơ mi hoa”.

“Không được, tôi bỏ ra nhiều tiền như vậy, hôm nay nhất định tôi phải mang đi một người.”

“Áo sơ mi hoa” tỏ ra ngang ngạnh không hiểu chuyện khiến Trần Hi phát hiện một cái vấn đề, không trách được những người có thể tự xưng mình là phong lưu, nhưng thật ra chỉ là hạ lưu.

“Nếu chúng tôi kiên trì không đi?” Trần Hi buồn bực đứng dậy không tiếp tục nhịn được nữa. Kiếp này cô chỉ muốn sống được như ý mình, nhưng những người này cố tình không để cô toại nguyện, nhưng cô đã trêu chọc ai đâu? _____

“Ông chủ, bên ngoài đánh nhau.”

Khương Sâm nhìn Doãn Triệt uống rượu như uống nước, vốn rất quý rượu tốt này, có chút phiền lòng muốn cho Doãn Triệt dừng lại.

“Doãn triệt, con đi đi, thu dọn đánh nhau một chút, rất tốt để hạ giận đó.” Khương Sâm nhân lúc Doãn Triệt định khui thêm chai rượu mới mà kêu hắn.

Doãn Triệt giờ giờ dụng cụ khui rượu về phía Khương Sâm, luột ghim vào nắp rượu “. “Bùm.” một tiếng vang nhỏ, nắp rượu bị hắn rút ra.”Đánh nhau so với uống rượu, con thích uống rượu hơn”

“Dẫn ta đi xem một chút, tiểu Hắc đầu? Loại chuyện đánh nhau như vậy cũng tìm ta sao?”

Khương Sâm mắt không thấy tim không sợ, đứng dậy cùng phục vụ đi ra khu phòng vip.

“Ngài đã thông báo, đàn ông không thể động thủ đánh phụ nữ, nhưng hiện tại đánh nhau chính là phụ nữ, nên Tiểu Hắc không dám động thủ, muốn mời ngài quyết định, hắn sẽ ra tay sau.” Phục vụ bĩu môi, chuyện lạ hàng năm đều có, năm nay đặc biệt nhiều, nhưng hắn chưa từng gặp qua phụ nữ có thể đánh nhau như vậy, cứ như đang đóng phim.

“Phụ nữ đánh nhau cũng đâu phải lần một lần hai, những tên đàn ông bên cạnh họ đâu, cứ đem họ chế ngự lại không cho đánh nữa là được, sau đó tất cả

phí tổn thì theo giả mà bồi thường, không phải xong chuyện sao, còn kêu ta làm gì?” Khương sâm cảm thấy phục vụ hôm nay cũng cùng Doãn Triệt một dạng hồ đồ, chút chuyện nhỏ này cũng làm không xong.

“Ông chủ, vấn đề là những người đi cùng lại đánh nhau, bây giờ trong phòng lại là một người phụ nữ đang đánh nhau với bốn tên đàn ông...”

Tên phục vụ có chút uất ức, đánh nhau chỉ là chuyện nhỏ, nếu có thể xử lý sao có thể kinh động đến ông chủ. Ai bảo Khương Sâm tự mình ra quy định, cái gì mà không cho bất kỳ nhân viên nào ra tay đánh phụ nữ, vì phụ nữ xinh đẹp, nên cho dù bị làm tức giận hay gây chuyện cũng vậy, nếu biết người nào động thủ liền đuổi việc.

“Thôi, bên kia, ta đi xem một chút. . . . .”

“Ông chủ là ở đó. . . . .” Phục vụ chỉ tay về hướng những người đang đánh nhau.

Khương Sâm theo hướng tay của tên phục vụ đi tới, chợt một vật đen hướng hất bay tới.

“A, mặt của ta. . . . .” Khương Sâm gào khóc một tiếng, hất thè nhất định phải giết chết cái tên nào dám quăng đồ vào mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: chương 9

Cả bọn trải qua một trận ẩu đả như vậy, đến khi có người xuất hiện dàn xếp, bọn họ đều được mời xuống tầng hầm, nơi này không gian rất lớn, xem ra cũng giống như là một phòng vip lớn, vị trí sát tường là một ghế sofa.

Mọi người vốn là say đến nghiêng ngã, lúc ở quán bar đồng loạt xông lên nhưng giờ thì thanh tỉnh không ít, sững sờ đứng ở giữa phòng, từng ng ời một bị dọa đến cúi đầu, không dám nhìn người đàn ông duy nhất ngồi ở đó.

Người đàn ông mặc một cái áo sơ mi màu đen, cổ áo tùy ý cời ra hai nút, da hắn không giống những tên đàn ông khác rám nắng, mà ngược lại trắng nõn mịn màng. Bên dưới xương quai xanh vô cùng ưu nã, trên trán lòa xòa vài sợi tóc làm cho hắn thêm mấy phần mỉ hoặc, nếu hắn không cố ý bày ra dáng vẻ thiên lôi của mình, tuyệt đối nhìn hắn không khác gì những vampire trong thế kỷ trung cổ, làm cho người ta say mê đến nổi điên cuồng thậm chí bỏ qua sinh mạng.

Khương Sâm đang cầm mấy cục đá toa lên chỗ trán bị sưng đỏ, hắn nhìn mình chằm chằm trong gương, liên tục xác nhận mặt mày sau khi nguy hiểm không có bị vết tích gì nhiều, hắn mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng điều này vẫn không thể dập tắt lửa giận trong lòng hắn, thậm chí có người dám đập vào mặt của hắn, xem ra bọn họ đúng là không muốn sống nữa.

Trần Hi có một linh cảm sắp thấy diêm vương rồi đây, cô ngẩng đầu nhìn cái trán sưng đỏ của Khương Sâm, liền cúi đầu không dám thở mạnh một tiếng.

Cô biết người đàn ông này, hắn là cậu của Doãn Triệt, lại có mối quan hệ rất tốt với Doãn Triệt, kiếp trước Trần Hi đã gặp qua hắn mấy lần. Lúc đó có người đã hỏi cô thấy như thế nào về Khương Sâm, cô còn nhớ rõ, mình đã dùng qua mấy từ để hình dung hắn “Cờ trí, mình mẫn, thành thực, tuấn lãng”.

Dĩ nhiên những thứ này đều là ngoài mặt, trong lòng cô hoàn toàn không nghĩ như vậy, trên thực tế cô muốn nói chính là “Giảo hoạt, gian trá, yêu nghiệt, nhậy cảm”.

Tổng hợp những đặc điểm này lại chính là một bệnh thần kinh, nhất là không thể nhắc tới mặt của hắn, nếu như cộng thêm điểm này, Trần Hi cho là hắn thuộc về nhóm người có khả năng gây nguy hiểm cho người khác rất cao.

Cô còn nhớ rõ, lúc ấy con gái của cô không cẩn thận phun nước bọt vào mặt của hắn, thế mà hắn thuận tay đem ném đũa trẻ một cái tựa như ném bao thuốc nổ, thật may lúc đó Doãn Triệt nhanh tay, nếu không cả tiểu sinh mệnh lúc ấy có thể bị hắn làm chết.

Bây giờ mặc dù cô khẳng định mình sẽ không còn có đứa bé để bị hắn ném tới ném lui, nhưng cô đối với hắn khắc sâu ấn tượng trong lòng vẫn còn sợ hãi, lúc này cũng không cách nào quên hết trở lại như trước đây được.

Cô len lén liếc Khương Sâm một cái, sau đó cố gắng né mình trốn tránh phía sau bốn tên nam sinh, tình huống bây giờ là, mặt của Khương Sâm bị thương rồi, mà bọn họ chính là đầu sỏ gây nên.

Cho dù giết chết cô, cô cũng sẽ không thừa nhận, cái gạt tàn thuốc đó là do cô ném.

“Nói đi, chuyện gì xảy ra?”

Theo ý của Khương Sâm, Tiểu Hắc hắng giọng một cái, nhìn hướng đám nam nữ sinh gây chuyện hỏi. Vừa nhìn những đứa bé này cũng không lớn, còn là đáng về sinh viên, bọn họ đến đâu gây chuyện không được, lại cô tình chạy đến nơi đây náo loạn, náo loạn không xong còn cố tình đập vào đầu ông chủ, Tiểu Hắc không khỏi cảm thấy đáng thương cho bọn họ khi biết sắp phải đối mặt với chuyện gì.

Trần Hi nấp phía sau không lên tiếng, lúc này không phải thời điểm anh hùng ra mặt, cô cũng không muốn trêu tức cái tên thần kinh Khương Sâm này.

“Các người ai là dẫn đầu?” Tiểu Hắc mở miệng lần nữa, hẩn quan sát những người trước mặt, thấy có người ánh mắt len lén liếc hướng tên nam sinh mặc áo somi hoa.

Tiểu Hắc đi về phía trước hai bước, vừa vặn đứng trước mặt “áo somi hoa”. Tiểu Hắc vóc dáng rất cao, cỡ chừng 1m9, dưới tầng hầm như vậy càng có vẻ cường tráng dọa người. “Mày dẫn đầu hả?” lời nói của Tiểu Hắc rõ ràng hướng về phía “áo sơ mi hoa” hỏi.

“Chúng tôi đều là đi cùng nhau, chúng tôi là sinh viên, tôi không phải dẫn đầu.” “Áo somi hoa” run lập cập trả lời, khí thế ngất trời vừa rồi biến đâu mất.

Trần Hi nghe lời của hẩn, âm thầm phi nhỏ trong lòng, cái tên này thật là ba phải. Hẩn mới vừa rồi bộ dạng như không đánh nhau thì không chịu đi, làm cho bọn họ mới bị dẫn tới nơi này. “Tại sao gây chuyện?” Tiểu Hắc không nghe giải thích của hẩn, trực tiếp hướng tên áo sơ mi hoa hỏi lại.

“Đại ca, người xem tổn thất bao nhiêu, tôi bồi thường có được hay không.” Áo somi hoa ngẩng đầu liếc nhìn Tiểu Hắc, rất nhanh liền hạ xuống lại.

Hừ. . . . . Vẫn biết là không có ý tốt rồi! Trần Hi thầm than, cô vẫn luôn không ngẩng đầu, nhưng lỗ tai cũng không phải chỉ để trưng bày, mỗi một câu cũng nghe được rất rõ ràng. Thì ra là tên áo somi hoa này cũng biết hành vi lôi kéo mấy người các cô vừa rồi là bản thủ.

“Bồi thường?” Tiểu Hắc cười lạnh một tiếng, âm thanh này lập tức khiến nhiệt độ bên trong phòng giảm đi không ít. “Mày lấy cái gì bồi thường? Tổn thất vật chất có thể bồi thường, nhưng gương mặt của ông chủ bọn tao có thể sao?”

Ai. . . . . Trần Hi oán thầm, cũng chính vì Khương Sâm là ông chủ coi trọng gương mặt như vậy, nên mới có thể có những thuộc hạ như vậy. Cô bỗng cảm thấy xấu hổ thay bọn họ. “Gương mặt?” Áo somi hoa lúc này mới có can đảm quan sát Khương Sâm đang ngồi trên ghế salon, cùng lúc đó, bên trong gian phòng cũng vang lên tiếng mấy cô gái kinh hô.

“Oa. . . . . Rất đẹp trai. . . . .”

“Trời ơi!”

Trần Hi một mực không ngẩng đầu lên, cô cúi đầu bắt đầu nhằm chán phân biệt mấy tiếng thán phục này là ai phát ra, ừ. . . . . Thanh âm lớn nhất nhất định là Hạ Kỳ.

“Đại ca. . . . .” Giọng nói của tên áo somi hoa tựa hồ cũng muốn khóc lên.”Vậy làm sao bồi thường đây?”.

Tiểu Hắc cũng có chút khó xử, hẩn nghiêng đầu nhìn về phía Khương Sâm, gương mặt của ông chủ trước đây chưa bao giờ bị thương, hẩn cũng không biết làm như thế nào bồi thường, nhìn dáng vẻ bình thường của ông chủ thế kia, nhưng gương mặt lại là bảo vật vô giá, so với phụ nữ còn được chăm sóc đặc biệt hơn.

“Nói hay lắm, tìm ra người nào ném đồ, để cho ta đập lại mười cái” Thái độ Khương Sâm tựa như đang cười, nhưng thanh âm của hẩn tựa hồ đang ở địa ngục, vô cùng u ám.

Trần Hi lại càng cúi thấp đầu, trong lòng hy vọng, vừa rồi hỗn loạn như vậy sẽ không ai phát hiện ra người nào ném đồ.

Áo somi hoa nhìn trái một chút lại nhìn bên phải một chút, hẩn lại ngẩng đầu nhìn Tiểu Hắc. “Đại ca. . . . . Lúc ấy rối loạn quá. . . . .”

Haizz. . . . . Trần Hi thở dài một hơi, hơi buồn lòng một chút, thật may là không có ai trông thấy.

Lúc ấy rất là hỗn loạn, vốn là một mình cô đánh bốn tên nam sinh. Sau đó ba cô gái còn lại không rõ tình hình cũng xông vào đánh, đá, cắn, sử dụng bất cứ thủ đoạn nào, chỉ riêng có cô là khăng khăng tìm dụng cụ để ném.

“Ông chủ, cái gạt tàn thuốc này ném xa như vậy, nếu không có sức lực thì đoán chừng cũng không ném tới, hay là trước hết để mấy cô gái này về trước đã.” Nghe Tiểu Hắc nói một câu, Trần Hi thiếu chút nữa xông tới ôm hẩn lên xoay vòng vòng.

Đoán chừng không có ai biết, đối với môn ném đẩy tạ cô thật sự là thiên phú, đừng xem cô gầy ốm, chính là cô biết sử dụng kỹ xảo. Ai lại biết cái gạt tàn thuốc này bay xa như vậy lại cố tình nện vào mặt Khương Sâm. Những lời này của Tiểu Hắc thật là cứu vớt cái mạng nhỏ của cô.

Cô thề với trời, từ nay về sau cô không bao giờ nói Tiểu Hắc là đại ngọc ngách nữa, mặc dù kiếp trước cô vẫn luôn cho là như vậy, nhưng hiện tại cô cảm thấy Tiểu Hắc quả thật thông minh tuyệt đỉnh.

“Để cho các cô ấy trở về?” Khương Sâm nhìn Tiểu Hắc một chút.

Tiểu Hắc cười hắc hắc, gãi gãi đầu.”Ông chủ, không phải ngài đã nói các cô gái xinh đẹp chính là hơi thở của quán bar chúng ta sao? Nếu họ có gây sự, chúng ta cũng khoan dung độ lượng mà cho họ đi, nhất định họ sẽ mang nhiều khách hàng hơn đến cho chúng ta”.

“Vậy sao?” Da mặt Khương Sâm không tự chủ co quắp mấy cái, hần nhìn gương mặt ngu ngơ của Tiểu Hắc hỏi.

“Đừng đừng. . . . . Chúng tôi sau này vẫn còn sẽ đến, hơn nữa giờ đã biết ông chủ đây đáng đáp đẹp trai như vậy.”

Cái chiêu tăng bốc của Hạ Kỳ thật tốt, rốt cuộc Trần Hi cũng thấy được Hạ Kỳ mồm mép lại có tác dụng thế nào. Cô có thể cảm thấy rõ ràng, khí thế của Khương Sâm dịu xuống không ít, tên đàn ông này chính là thích người khác khen gương mặt của hần. Hần giống như là một đóa hoa thủy tiên tự nở, khen gì cũng không được, duy chỉ có khen mặt hần là thích nhất. Những suy nghĩ đó được Trần Hi nuốt hết xuống bụng, trong lúc chờ đợi cô nhìn ra ánh trăng bên ngoài cửa.

“Cốc cốc. . . . .” Tiếng gõ cửa vang lên, một gã vội vã đi tới.

“Ông chủ, đây là Doãn công tử nhờ tôi mang đến cho ngài, anh ấy nghe nói mặt của người bị thương, nên cố ý đem cái gạt tàn thuốc vừa rồi đi lấy dấu vân tay, đây chính là kết quả”.

Diêm Vương bắt người chết canh ba, tuyệt không để đến canh năm. Vào giờ phút này, Trần Hi hoàn toàn hiểu đạo lý này. Nếu như hỏi người nào là khắc tinh của cô, Doãn Triệt này là người thứ hai thì không người nào dám xưng là số một, cô cảm thấy mối hận của cô với hần không chỉ diễn tả là thấu tận xương tủy, mà phải nói là đã xâm nhập vào từng tế bào.

Nếu như Doãn Triệt ở ngay trước mặt, cô cho dù liều mạng, cũng muốn ném thêm cái gạt tàn vào mặt hần.

“Chỉ có thằng cháu này của ta là hiểu ta, Tiểu Hắc mày nhìn xem, chứng cứ rất quan trọng, Doãn Triệt đâu rồi?” Khương Sâm cười như hoa nở, nhìn người mới đến hỏi.

“Doãn công tử vì không muốn thấy vẻ khôi ngô của ngài bị mất điểm trong lòng anh ấy, nên anh ấy đã đi trước rồi, còn nói đợi khi nào ngài bình phục thì sẽ quay lại”.

“Biết rõ ông cậu này chỉ có cháu của ta” Khương Sâm gật đầu cười cười.

“Doãn công tử nói không cần cảm ơn, anh ấy vừa lấy đi hai chai rượu Laffey ngài mới mua tuần trước, còn nói bây giờ rượu giả trên thị trường rất nhiều, nên thay ngài ném thử một chút xem có phải hàng thật hay không”.

Khương Sâm đột nhiên cảm thấy mặt hần không còn đau nữa mà trong lòng rất đau.

“Ông chủ bây giờ bắt đầu kiểm tra chưa?” Tiểu Hắc nhìn vật mẫu trong tay Khương Sâm.

“Mày nghĩ xem?” Khương Sâm ném vật mẫu lên bàn.

“Nam hay là nữ trước ạ” Tiểu Hắc không hiểu.

“Để cho áo somi hoa bôi thường những tổn thất vừa rồi, những người còn lại thả đi”.

Khương Sâm nói xong, Trần Hi trong lòng đánh trống mõm liệt, không đúng, khẳng định không đúng, Khương Sâm không phải là người như thế, hần căn bản cũng không có độ lượng như vậy.

“Cái cô gái đang cúi đầu kia, tôi kêu cô đấy.” Khương Sâm bỗng đưa tay chỉ.

Tiểu Hắc nhìn theo ngón tay của Khương Sâm, vẫn không hiểu.

“Chính là cái cô vẫn đang cúi đầu kia, mau tới đây cho tôi, tôi chính là đang chờ cái chứng cứ này... cô .... Có tiếp tục giả vờ cũng không giống đâu”

Trần Hi chậm rãi ngẩng đầu lên, Khương Sâm nở nụ cười như hồ ly.

“Làm sao anh biết nhất định là tôi?” Chứng cứ ngay trước mắt, Trần Hi không muốn giãy giụa, cô chỉ muốn biết, tại sao người đàn ông này lập tức có thể xác định là mình, hơn nữa nhìn dáng vẻ, hần hình như xác định đã lâu rồi, cho nên mất nhiều thời gian như vậy để đợi được chứng cứ này.

“Không một ai mà trông thấy dung mạo của tôi mà không tỏ vẻ ngạc nhiên hâm mộ, nhất là phụ nữ, trừ khi cô có tật giật mình. . . . .”

Khương Sâm lại lấy gương ra, tự mãn soi qua soi lại, Trần Hi âm thầm cắn răng, cô thế nhưng lại quên mất những kẻ bị tâm thần thường thông minh hơn người bình thường.

Trần Hi than thở, cái mạng mình chắc đến đây thôi.

Chương 10: chương 10

Dùng ánh mắt vĩnh biệt nhìn bọn Hạ Kỳ, Trần Hi âm thầm thở dài một cái, họa thủy, Khương Sâm chính là một họa thủy.

Nhìn bọn Hạ Kỳ còn gơ tay ra hiệu động viên cô cố lên. Đùa gì thế, họ chẳng lẽ cho là cô có thể cùng cái tên Khương Sâm thần kinh này phát sinh chuyện gì sao?

Khương Sâm so với Doãn Triệt cũng không khá hơn chút nào, cho đến bây giờ, Trần Hi biết được ưu điểm duy nhất của hắn, chính là không đào hoa như Doãn Triệt.

Chỉ là Trần Hi cảm giác, Khương Sâm không đào hoa nguyên nhân chủ yếu là hắn vẫn chưa tìm ra một người phụ nữ có thể tương xứng với hắn.

Nghĩ tới đây, Trần Hi không nhận được muốn xì mũi coi thường, trình độ tự mãn của hắn quá cao, nên không thể tìm ra người làm cho hắn cảm thấy xinh đẹp ngang hàng với mình.

Thậm chí cô còn nhớ năm năm sau Khương Sâm vẫn còn độc thân.

Cô cảm thấy Khương Sâm nên học tập Đông Phương Bất Bại, bất đắc dĩ cũng có thể mỗi ngày sống qua ngày với chính mình trong gương.

“Cô không có gì để nói sao?” Thấy Trần Hi vẫn không chú ý đến mình, Khương Sâm không khỏi lên tiếng nhắc nhở cô sự tồn tại của mình.

“Hà?” Trần Hi nhìn Khương Sâm một chút, phát hiện hình như mình vừa mới tái phạm sai lầm, ở chỗ này chỉ còn lại hai người, lý ra cô phải chú ý hắn hơn mới đúng, thế nhưng cô lại lơ là.

Cô miễn cưỡng làm cho mắt mình ra vẻ sùng bái sáng rỡ, hi vọng như vậy có thể để cho hắn cảm thấy thoải mái một chút, không cần xuống tay quá nặng.

“Không có, sự thật không phải vậy.” Trần Hi nhìn lướt qua cái trán sưng đỏ của Khương Sâm, dường như đúng là nặng thật đấy! “Tôi thật sự không nghĩ tới nó có thể bay xa như vậy, nếu là biết anh đến, tôi chắc chắn sẽ không ném nó.”

Khương Sâm đợi cô chú ý chuyển hướng nhìn sang mình, nhưng không nói gì, hắn lại đem gương xem xét trán của mình, Trần Hi cảm giác có chút nhức đầu. Đưa đầu cũng là một đao, rút đầu cũng là một đao. Chuyện bây giờ cũng đã bại lộ, hiện tại cô chỉ ước gì đao này nhanh một chút rơi xuống, cô cũng thật muốn chết sớm đầu thai sớm, không đúng không đúng, là chết sớm siêu độ sớm, cũng không đúng. . . . . Tựa hồ dùng câu nào hình dung cũng không đúng.

Nhưng hiện tại cô cũng không nghĩ ra lấy cái gì để so sánh tình trạng bây giờ, gây thương tích cho gương mặt của Khương Sâm, khác nào muốn lấy đi tính mạng hắn, mà muốn lấy đi tính mạng hắn không phải giống như tự hủy hoại sinh mệnh mình sao!

“Cái đó, haizz. . . . .” Trần Hi cẩn thận từng li từng tí kêu Khương Sâm một tiếng, thấy sắc mặt Khương Sâm không tốt nhìn mình. Trần Hi cười khan mấy tiếng. “Anh xem, anh nói gì đi chứ!”

“Nói chuyện?” Khương Sâm nhăn mày, hắn vừa nhìn lại vết thương trên mặt mình, thật đau lòng, hắn vốn rất đẹp trai hoàn mỹ nha!

Trần Hi đưa tay chỉ chỉ cái trán hắn, lại buông tay xuống, gương mặt tươi cười nói. “Anh xem, xử lý như thế nào, chúng ta thảo luận đi.”

“Thảo luận?” Khương Sâm hé mắt, hắn cũng bắt chước Trần Hi cùng nhau nở nụ cười, cười không chút dối trá. Hắn càng cười, Trần Hi càng thấy tim lạnh giá, đây là điềm báo bệnh tâm thần muốn phát tán đây. “Cô nói tôi nên xử lý cô thế nào, từ nhỏ đến lớn vẫn chưa có người nào dám chạm qua mặt tôi, đụng đến gương mặt tôi chỉ có một cách là lên thiên đường”.

Trần Hi hiểu những lời này của Khương Sâm. Nhưng suy nghĩ một chút, Khương Sâm không lớn hơn Doãn Triệt bao nhiêu, mà mẹ Doãn Triệt lại là chị của hắn. Vậy thời điểm hắn được sinh ra thì cha mẹ hắn chắc cũng già lắm rồi, thật may là hắn chưa nói xuống địa ngục, nếu không Trần Hi thật không biết cha mẹ hắn có thể hay không mà sống dậy tìm hắn, cũng may là mẹ Doãn Triệt vẫn còn sống.

Cô cũng không tin, khi Khương Sâm còn nhỏ, mẹ Doãn chưa từng đụng chạm qua gương mặt hắn, xem ra độ xác thực trong lời nói của hắn giảm đi không ít.

“Ha ha. . . . .” Trần Hi cười khan hai tiếng.

“Cô cười cái gì, chẳng lẽ cô lại hi vọng tôi đại nhân đại lượng không chấp nhặt với phụ nữ, cứ như vậy thả cô đi sao?” giọng nói Khương Sâm tràn đầy giễu cợt.

“Tôi biết anh đại độ nhất rồi, anh làm ăn buôn bán lớn như vậy, nhất định là một người rất tốt” nịnh hót lúc này không cần thì còn đợi đến bao giờ, Trần Hi thuận thế xuống nước.

“Hahaha. . . . .” Khương Sâm nhìn thẳng vào mắt Trần Hi đang nở nụ cười, hắn đột nhiên phát hiện, trên trán sưng đỏ tựa hồ không có đau đớn như vậy. Ngược lại thấy cô gái nhỏ to gan trước mặt này còn rất thú vị.

Thấy Khương Sâm đột nhiên cau mày, Trần Hi nhất thời dừng lại, trong gian phòng bỗng yên tĩnh khác thường, nghe thấy chính mình cười ngây ngô, cô đột nhiên im tiếng, một hơi cầm ở cổ họng thiếu chú

t nữa làm cho cô bị sặc. Đã nói hắn là bệnh tâm thần, thật không tổn hại sự xưng hô này, tâm tình bất thường, Trần Hi oán thầm, nhưng mà trên mặt lại không dám biểu hiện ra.

“Tiểu Hắc. . . . .” Khương Sâm hô một tiếng.

Trần Hi không dám thở mạnh, thời khắc máu chốt đã đến.

“Mày làm gì đấy?” Khương Sâm nhìn Tiểu Hắc đang giơ cao cái gạt tàn thuốc, bộ dạng muốn đập chếp người không cần đền mạng đây.

“Ông chủ, không phải ngài nói muốn đập lại mười lần sao?” Tiểu Hắc làm ra vẻ anh dũng hy sinh, giống như người bị đập là mình chứ không phải Trần Hi, ra tay đánh phụ nữ thật không đáng làm đàn ông, áp lực trong lòng hắn rất lớn.

“Đề xuống, đập chết còn phải cầm cối xay thịt băm thây đề hủy chứng cứ, phiền toái quá. . . . .” Lời nói này của Khương Sâm đi qua đại não Trần Hi, làm cô càng cảm thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Ông chủ, ngài muốn tôi xử lý cô gái này thế nào?” Tiểu Hắc quơ quơ mấy ngón tay loạn xạ.

“Không phải mày đang tìm vú em cho tao sao, dùng cô gái này đi, tao muốn cô ấy làm vú em 24/24” Khương Sâm cười gian trá.

Trần Hi âm thầm thở ra, lao động để trả nợ dù sao cô vẫn có thể làm được.

“Ha ha, Khương tiên sinh.” Trần Hi nhấc tay lên.

“Hả? Cô còn có ý kiến?” Khương Sâm nhíu mày.

“Không phải, chỉ là ban ngày tôi còn phải lên lớp” Trần Hi cười cười.

“Được rồi, trừ đi học ra, tất cả thời gian của cô đều là của tôi.” Khương Sâm nhìn nhìn đồng hồ nói,

“Cái đó. . . . .” Trần Hi lại nhấc tay lên.

Khương Sâm lại nhíu mày.

“Vậy tôi có thể đi được chưa?” Trần Hi tươi cười.

“Có thể. . . . .” Khương Sâm gạt đầu một cái.

“A, đúng rồi. . . . .” Trần Hi đi tới cửa, nắm chặt tay cầm cửa, cô đột nhiên phát hiện một chuyện, quay đầu lại nhìn về phía Khương Sâm định hỏi.

“Nếu như cô định hỏi thời hạn bao lâu, tôi sẽ nói cho cô biết là một vạn năm”. Khương Sâm lại nở nụ cười hồ ly.

Trần Hi trong lòng thầm nghĩ, hắn không chỉ có bệnh tâm thần, còn là một hồ ly tinh.

“Tôi chỉ là cảm thấy đáng đáp anh rất đẹp trai, nhưng là anh hình như khóa quần bị hư thì phải, bên trong anh mặc màu trắng à?” Bên ngoài Trần Hi cười cười nhưng trong lòng cô thật muốn cười vỡ bụng, kéo cửa sai bước đi ra ngoài.

Ngón tay Khương Sâm nhẹ nhàng gõ gõ lên tay vịn ghế salon, cô gái này còn to gan trêu chọc hắn, hắn đưa mắt nhìn Tiểu Hắc.

Ánh mắt Tiểu Hắc đang nhìn chăm chăm bụng dưới của Khương Sâm.

“Tiểu Hắc. . . . .” Khương Sâm hô một tiếng.

“Dạ, ông chủ” Tiểu Hắc liền chuyển hướng nhìn lên mặt Khương Sâm.

“Mày mới vừa gọi tao là gì ấy nhỉ?” Khương Sâm nở nụ cười cao thâm khó lường.

“Là ông chủ!”

“Tên phục vụ lúc nãy đưa đầu vân tay đến gọi tao là gì?” Khương Sâm buông lỏng thân thể tựa vào trên ghế sa lon.

“Cũng là ông chủ!” Tiểu Hắc có chút không hiểu rốt cuộc Khương Sâm muốn hỏi gì.

“Cô gái lúc này gọi tao là gì?” Khương Sâm nhìn Tiểu Hắc một chút.

“Là Khương tiên sinh!” Tiểu Hắc hoài nghi Khương Sâm không chỉ bị đập vào mặt mà còn bị thương ở đầu.

“Mày gặp qua cô gái này chưa?” Khương Sâm lại hỏi.

Tiểu Hắc lắc đầu một cái.

“Mày chưa từng gặp, tao cũng vậy, đoán thử xem làm sao cô ấy biết tao họ Khương?” Khương Sâm nhìn Tiểu Hắc, Tiểu Hắc bừng tỉnh hiểu ra, cảm phục kêu lên một tiếng.

“Ông chủ ngài thật thông minh”. Tiểu Hắc nịnh nọt cười ha ha, Khương Sâm càng được thể kiêu ngạo, nuôi loại thuộc hạ này lúc buồn có thể chế thành thuốc nhảm chán mà sinh sống.

“Nhưng là, ông chủ. . . . .”

Làm ông chủ ghét nhất chính là nghe từ “nhưng mà”, Khương Sâm cũng không ngoại lệ, gương mặt Tiểu Hắc ra vẻ khó xử.

“Có chuyện gì, nói. . . . .” Khương Sâm thờ dãi, nghĩ lại nuôi thuộc hạ kiểu này cũng rất hao tâm.

“Trong đó của ngài thật sự là màu trắng. . . .” Tiểu Hắc chà chà hai bàn tay, đang định tìm cách khéo léo nói cho Khương Sâm biết, thật ra thì đúng là hắc quên kéo khóa quần lên.

Khương Sâm cúi đầu nhìn khóa quần của mình mở toang, đột nhiên nhớ ra lúc này trong phòng vệ sinh chỉ lo nhìn cái mặt bị thương của mình, sau đó thì . . .

Hắn thề, hắn muốn giết chết cô gái này. . . . .

“Hắt xì. . . . . Hắt xì. . . . .” Trần Hi liên tiếp nhảy mũi hai cái, cô suy nghĩ thật sự mình có cần thiết đi gặp bác sỹ xem có phải cảm lạnh rồi không, trong khoảng thời gian này liên tục bị nhảy mũi.

Ai. . . . . Cô thờ dãi, đúng là đạo lý ghét của nào trời trao của ấy. Cô chỉ lo lảng ở quán bar gặp phải Doãn Triệt, không ngờ lại gặp ông cậu nhỏ của hắn, không biết lần này ông trời rút cuộc có ý gì đây?

Vội vã chạy về trường học, Cuối cùng cô cũng canh được thời đêm bà đi lấy chìa khóa chuẩn bị khóa của ký túc xá mà vọt vào.

Sau khi vào phòng ngủ, thấy ba cô gái đều bình yên vô sự. Trần Hi cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần mọi người không có việc gì, xem ra hôm nay cũng không lố vốn rồi.

“Trần Hi, mi không sao chứ?” Hạ Kỳ nói chuyện, Trần Hi cuối cùng cũng nhìn thấy gương mặt của Hạ Kỳ tỏ vẻ quan tâm, không chỉ nhiều chuyện như trước đây.

“Không có việc gì, ta tốt vô cùng.”

“Mi. . . . .” Hạ Kỳ còn muốn hỏi thêm gì đó.

“Dừng lại, có gì chờ sau này hãy hỏi.” Nếu để cho Hạ Kỳ tiếp tục tám chuyện, cô nghĩ chắc là không thể đi tắm được rồi

Rút cuộc cũng thoải mái trở lại phòng ngủ, Trần Hi phát hiện Hạ Kỳ vẫn còn rối rắm ngây ngốc nhìn mình chằm chằm

“Mi. . . . ., thật xin lỗi ta không muốn chuyện xảy ra như vậy, Trần Hi, mi có phải muốn khóc thì cứ khóc ra đi.” thanh âm Hạ Kỳ mang theo tiếng khóc nức nở.

“Mi cũng là vì bảo vệ chúng ta mới như vậy, thật xin lỗi, thật thật xin lỗi. . . . .” Tiểu Mai cùng Tiểu Diễm bên cạnh đồng loạt lên tiếng.

“Ta rất tốt, không có chuyện gì mà” Trần Hi không hiểu nhìn ba người bọn họ, cơ hồ đang đau khổ ôm nhau mà khóc.

“Mi không cần phải gạt bọn ta, chúng ta biết rồi, thật xin lỗi, đều là ta sai lầm, sau này không bao giờ dám tìm những người không đáng tin cậy trên mạng để quan hệ hữu nghị nữa, là bọn ta làm hại mi. . . .” Hạ Kỳ vẫn tiếp tục khóc.

“Mi rút cuộc khóc cái gì, đừng khóc nữa, có gì thì nói rõ coi” Trần Hi gãi gãi đầu, lúc này đối mặt với Khương Sâm cô còn không rối rắm như bây giờ.

“Mi vốn là xử nữ mà, bây giờ lại bị tên đàn ông kia làm chuyện đó rồi, mặc dù đáng đập hắn rất đẹp trai, nhưng dù sao đàn ông đẹp trai cũng không đáng tin, và lại còn nghe nói hắn biến thái nữa, bọn ta thực xin lỗi mi. . . .” Hạ Kỳ nức nở.

“Sur tổ à, hắn căn bản là không làm gì ta cả, chỉ là sau này ta phải làm giúp việc cho hắn thôi, về sau tan học ta phải đi làm công trả nợ rồi”. Trần Hi thờ dãi, cô thật khâm phục trí tưởng tượng trên mây của những cô gái này.

“Thật không?” Hạ Kỳ còn có chút không tin.

“So với trần châu còn thật hơn.” gương mặt Trần Hi tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Ta đã nói rồi mà, đẹp trai như thế nhất định là gay, bọn mi lúc này tin chưa. Bọn mi có thấy cái gã Hắc Hùng gì đó bên cạnh hần không, nói không chừng Hắc Hùng với hần chính là một cặp”. Hạ Kỳ lau mặt một cái, không thấy được một chút dấu vết nào là vừa mới khóc xong. Cô đang hã hê tục đắc cùng Tiểu Mai và Tiểu Diệp khoác lác.

Trong đầu Trần Hi thoáng qua hình ảnh Khương Sâm đè Tiểu Hắc dưới thân, cô chợt giật thót mình, màn này quá kinh khủng đi. Cô nhìn lại ba cô bạn cùng phòng, đột nhiên cảm thấy mình hiểu được ý đồ của ông trời, khẳng định là thấy kiếp trước của cô chưa đủ khổ, nên muốn tiêu diệt cô lại lần nữa, chỉ có điều lần này ông trời thay đổi phương pháp, chắc là muốn sấm sét đánh chết mình đây.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: chương 11

Ngày thứ hai sau giờ tan học, Trần Hi nhận được một cú điện thoại, chính thức xác định kiếp sống giúp việc của mình. Cô chuẩn bị các đồ dùng tùy thân cơ bản, đứng trước cửa trường học đợi Khương Sâm phái xe tới rước. Chỉ chốc lát một chiếc xe màu trắng chạy băng băng dừng ở trước mặt Trần Hi, cửa xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra khuôn mặt tươi cười của Tiểu Hắc.

“Trần tiểu thư.” Tiểu Hắc là tài xế, da vẻ hần tuy rất đen, nhưng lúc hần cười lộ ra hàm răng trắng bóc, Trần Hi cũng đi theo cười cười.

“Anh khỏe chứ.” Không ai đưa tay đánh mặt người tươi cười, Trần Hi tự nhận là mình khá rõ nguyên tắc này.

Tiểu Hắc từ ghế lái đi xuống chủ động đem hành lý Trần Hi bỏ vào cốp xe sau. Đặt đồ xong, hần mở cửa sau cho Trần Hi ngồi vào.

Chỗ ngồi này làm cho Trần Hi có chút kinh ngạc, theo như bình thường mà nói, thân phận của cô không thể tôn quý hơn so với Tiểu Hắc, cô cảm thấy xấu hổ khi ngồi vị trí này.

“Lên xe đi, ông chủ bảo tôi dẫn cô đi mua trước hai bộ quần áo, ông chủ nói hôm nay cô phải thử những bộ quần áo đẹp nhất, khi về nhà ông ấy muốn xem cô mặc nó”. Lời nói Tiểu Hắc rõ ràng có chút ý thúc giục, Trần Hi cũng không suy nghĩ gì nhiều, cúi đầu chui vào trong xe.

Tiểu Hắc nhẹ nhàng đóng cửa xe, sau đó khởi động chạy đi. Trong xe rất yên lặng, yên lặng đến mức làm Trần Hi có chút hoảng hốt.

Trần Hi nhìn chằm chằm phía sau Tiểu Hắc một hồi, rồi đưa mắt nhìn ra ngoài xe, rất nhiều chuyện đã vượt qua kế hoạch của cô khi được trọng sinh. Cô có chút bất đắc dĩ, nhưng lại không có cách nào khác, cô đã nỗ lực tránh được những chuyện mình biết trước sẽ xảy ra, nhưng lại vô tình bị vướng vào những chuyện khác.

Bóng dáng Doãn Triệt như hồn ma u linh thoáng qua cửa xe, làm Trần Hi thấy lạnh run. Trời ơi, thật kinh hãi! Cô vỗ vỗ ngực, như vậy mà cũng có thể nhìn thấy hần.

Trên tay hần cầm một bình rượu hình như đang muốn gọi điện thoại.

Cô còn nhớ rõ, trước đây Trương Nghiên có từng nói qua, Doãn Triệt dẫn cô ấy đến một nơi phong cảnh tươi đẹp bên cạnh hồ nhỏ, lãng mạn ăn tối uống rượu dưới ánh trăng.

Mặc dù không nhớ rõ thời điểm xảy ra, nhưng cô loáng thoáng vẫn có ấn tượng, cô đã từng vô số lần tự tưởng tượng nhân vật nữ chính đó không phải Trương Nghiên mà chính là mình.

Rất tốt, ít nhất có một số chuyện giống như suy nghĩ của cô đang xảy ra.

“Trần tiểu thư, điện thoại của cô đổ chuông?” lời nói Tiểu Hắc làm Trần Hi đang suy nghĩ mông lung tỉnh lại.

“A, cảm ơn.” Cô khách khí nói tiếng cảm ơn, điện thoại hiển thị số Doãn Triệt đang gọi đến, cô nhất thời cảm thấy da đầu có chút tê dại, đừng nói là đối tượng cùng Doãn Triệt ăn tối dưới ánh trăng lần này là mình nha!

Trần Hi không nhịn được quay đầu lại nhìn, Doãn Triệt đã bị bỏ rơi rất xa, nhưng bóng dáng hần mạnh mẽ rắn rỏi còn có thể mơ hồ

thấy được, người đàn ông kia luôn tồn tại cảm giác cường đại, làm cho người dù đang ở vị trí rất xa cũng có thể phát hiện sự hiện hữu của hần.

Chuông điện thoại vẫn còn vang lên không ngừng, Trần Hi cắn răng, nhấn tắt máy. Đã xác định quên đi, không cần có thêm bất kỳ mối liên hệ nào nữa. Cho dù trước đây cô đã từng rất mong đợi cảnh tượng này, nhưng hiện thực cho dù xảy ra cũng không có bất cứ ý nghĩa nào, chỉ làm cô thêm phiền não mà thôi.

Qua mấy giây, điện thoại trong tay Trần Hi lại vang lên, lần này cô lại kiên quyết tắt máy, muốn mọi việc chấm dứt ở đây, cứ như vậy mà chấm dứt.

Mặt trời đã bắt đầu lặn, bất luận có lái xe hướng nào, nó cũng xuất hiện đỏ rực trước mặt.

Trần Hi nhìn mặt trời đỏ rực, ánh nắng ấm áp xuyên thấu qua cửa sổ xe, chiếu vào trên mặt của cô, không những không làm chói mắt, ngược lại còn làm cho người ta cảm thấy ấm áp nhu hòa.

Tức tối làm bầm, Doãn Triệt nhìn chăm chăm vào điện thoại đã bị cắt liên lạc.

Trong đầu hần hồi tưởng lại lúc cô ở ven đường nhìn mặt khóc bù lu bù loa, còn bộ dáng lén lút lút chống cự lại hần, không khỏi cười một tiếng.

Thật là một cô gái không biết điều, hần cũng đã chủ động liên lạc với cô, vậy mà cô ngược lại tắt điện thoại của hần.

Tiểu bảo bối này, tính khí cũng thật cứng rắn!

Doãn Triệt nhìn chăm chăm chai rượu đỏ trong tay lắc lắc đầu. Thôi, cũng phải trách mình, đúng là hần cũng có lỗi, cứ như vậy mà vứt bỏ cô giữa nơi hoang vu, đã vậy còn trở lại đánh đã chiến để cho cô nhìn thấy, cô gái nhỏ này tính khí khó chịu như vậy cũng là có nguyên nhân.

Doãn Triệt cảm giác trong lòng bứt rứt, với tính tình của hần, cú điện thoại này hần tuyệt đối sẽ không gọi hai lần, nhưng hôm nay hần nghĩ nhất định phải hẹn được tiểu bảo bối này ra ngoài.

“Thật xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi không liên lạc được. . . . .” Kết quả gọi lại lần nữa khiến Doãn Triệt sững sốt một chút, lửa giận của cô gái này cũng quá lớn thì phải, có gì thì từ từ mà nói, thế nhưng cô lại tắt máy.

Doãn Triệt nhìn chai rượu đỏ trong tay, chuẩn bị xong hết mọi thứ rồi, không có kế hoạch gì thì cũng tiếc quá.

Hần liếc qua danh bạ trong điện thoại, Trương Nghiên, Trần Tuyết Lệ, từng tên các cô gái lướt qua đầu ngón tay. Lặp đi lặp lại nhiều lần, nhưng không thấy một người nào có thể làm cho hần nghĩ tới phần khích để gọi đến.

Thôi, nâng chén mời trăng sáng vậy.

Doãn Triệt bắt đầu đi nhún vai, ngày tốt cảnh đẹp rượu ngon, hần thế nhưng lại trải qua một mình, hần đúng là điên rồi.

Sự xuất hiện của Doãn Triệt phần nào làm tâm ý Trần Hi rối loạn, tâm tình cô tiếp tục mơ màng không để ý Tiểu Hắc kêu.

“Trần tiểu thư, đến rồi. . . . .” Tiểu Hắc dừng xe lại, hần chủ động mở cửa xe cho Trần Hi, còn lấy tay che phía trên cửa xe để phòng cô bước xuống bị va chạm vào đầu.

“Cám ơn, anh không cần phải khách sáo vậy đâu” Trần Hi có chút ngượng ngùng cười cười, cô là người giúp việc, hần là vệ sỹ, thân phận của hai người không có gì khác nhau.

“Không có gì, tôi chỉ hy vọng hiện tại cô vui vẻ một chút, một hồi nhìn thấy ông chủ cũng sẽ không muốn tự sát. . . .”.

“Cái gì?” Trần Hi cảm giác như mình đang nghe nhầm.

“Không có gì, cô mau vào đi, tôi chạy xe đến bãi đỗ.” Tiểu Hắc cười cười.

Trần Hi tròn mắt há mồm nhìn nhân viên phục vụ mang đồng phục cho mình, hiện tại cô cũng không biết dùng từ gì để hình dung tâm trạng của mình.

Khương Sâm thật sự đặt y phục cho cô, nhưng hần có cần thiết phải bỏ ra số tiền lớn như vậy cho cái tiệm cao cấp này không, lại còn đặt cho cô những trang phục để giả dạng phụ nữ các nước. Nào là sườn xám Trung Quốc, váy đen kiểu Tây, ki-mo-no Nhật Bản, còn có trang phục của Ấn Độ.

Trần Hi cảm giác mình có chút chút nhức đầu, vừa mới xử lý chuyện của tên đàn ông cận bã kia, giờ lại phải đối phó với cái hoa thủy tiên tự mãn này.

“Tiểu Hắc. . . . .” Trần Hi hướng Tiểu Hắc vừa mới bước vào cửa ngoắc ngoắc tay.

“Trần tiểu thư, thế nào?” Tiểu Hắc trước sau như một cười ôn hòa.

“Anh có thể nói cho tôi biết, anh làm thế nào mà kiên trì được đến tận bây giờ?”

Tiểu Hắc đột nhiên cảm thấy nụ cười của Trần Hi có điểm giống Khương Sâm, cùng cái kiểu cười hồ ly đó!

“Cái gì kiên trì?”

“Thôi, tôi nói thẳng nha, các anh bình thường là người nào ở trên?” Trần Hi còn liếc Tiểu Hắc nhíu nhíu mày, “Cái đó chắc anh hiểu rồi hả?”.

“Hiểu. . . . .” Tiểu Hắc đưa tay gãi gãi đầu, búng tỉnh lăm như hiểu ý Trần Hi, gật đầu một cái.”Dĩ nhiên ông chủ phải trên tôi rồi”.

“Rất tốt, ” Trần Hi vỗ vỗ bả vai Tiểu Hắc.”Tiểu Hắc anh phải ăn nhiều một chút, bảo đảm thân thể tráng kiện, tốt nhất là ép cho ông chủ của anh sử dụng hết sức lực, để hấn cạn kiệt mà chết...”

“Hả?” Tiểu Hắc nhìn gương mặt oán giận của Trần Hi, chột rùng mình một cái, hấn cảm giác trong đầu Trần Hi nghĩ đến tuyệt đối không phải đơn giản như câu cô vừa hỏi, sao những người này luôn nói chuyện cao thâm khó lường như vậy, chẳng lẽ như vậy mới có ý tứ sao?

Trần Hi tưởng tượng ra cảnh Khương Sâm đề Tiểu Hắc xuống, cô thể là ngày ngày cô muốn cầu nguyện cho hấn biến thành cái dạng mà cô mong đợi kia. _____

Lúc này chỉ mới bắt đầu, Khương Sâm tắt điện thoại Tiểu Hắc vừa gọi tới, hắc hắc cười lạnh mấy tiếng, bước đầu tiên giầy vò cô chính là để cô theo hấn sắm những vai mà hấn tưởng tượng, từ từ cô sẽ quên mình là ai.

Khương Sâm lại soi mình trong gương, vết thương màu đỏ trên gương mặt hoàn mỹ của hấn vẫn chưa khỏi hoàn toàn.

“Trần tiểu thư, ông chủ vừa nói, hôm nay ông ấy bàn việc làm ăn với người Nhật Bản cực kỳ khó chịu, nên hi vọng nhìn thấy cô mặc đồng phục ki-mo-no” Tiểu Hắc cúp điện thoại, trên mặt tỏ vẻ ngượng ngùng.

“Mặc vào rồi sao? Hấn định làm gì?” Trần Hi nhìn Tiểu Hắc một chút, cô rất ghét kiểu tình huống không rõ ràng này.

“Ông chủ chưa nói, đoán chừng là nhìn cô làm việc nhà , như vậy ông ấy có lẽ sẽ có một loại cảm giác như là đang được người Nhật Bản phục vụ”. Với kinh nghiệm nhiều năm, Tiểu Hắc nghĩ có thể đoán ra ý tưởng của Khương Sâm.

“Anh đã từng phải phục vụ như vậy chưa?” Trần Hi nhìn Tiểu Hắc bằng ánh mắt đáng thương, cô không khỏi nghĩ thầm, so với Tiểu Hắc vừa bị ngược thân vừa bị ngược tâm như vậy, có lẽ mình cũng còn nhẹ.

“Làm sao có thể, ông chủ cho đến giờ đối xử với mọi người rất tốt, chỉ có một lần ông chủ chơi trò thực vật đại chiến cương thi, vừa lúc bấy đàn đánh nhau, ông ấy đóng vai cương thi”. Tiểu Hắc xoa xoa đôi bàn tay nhớ lại.

“Rồi đánh nhau?” Trần Hi hỏi.

“Không, là ăn đầu óc. . . . .”

Trần Hi bắt đầu thấy sợ cho tương lai của mình, Khương Sâm này so với tưởng tượng của cô thì bệnh còn nặng hơn.

Tiểu Hắc bàn giao toàn bộ đồ cho Trần Hi liền vội vã đi, Trần Hi nhìn đống đồ trên sofa, tìm bộ ki-mo-no mặc vào.

Ki-mo-no Nhật Bản vốn là không cách nào mặc áo lót, nhưng bộ đồ này của cô đã trải qua cải biến, ngoại trừ hình dạng vẫn còn tương đối giống, còn lại so với chiếc váy dài thì không có gì khác.

Đem đầu tóc kéo lên hết sau ót, bên tai còn rơi vài sợi, Trần Hi nhìn trong gương xem ra rất giống đáng về những cô gái Nhật Bản dịu dàng.

Nhìn thấy kim đồng hồ đã chỉ mười giờ tối, Trần Hi nằm chán ngời trên sofa xem tivi, cũng không biết lúc nào con cú mèo đó mới trở lại, nếu là hấn đến nửa đêm cũng không về, chẳng lẽ cô cũng cả đêm không ngủ?

Liên tiếp ngáp mấy cái, Trần Hi hoảng hoảng hốt hốt ngủ thiếp đi, trong mộng cô thấy kiếp trước của mình, lúc cô đến quán bar bắt gian, mỗi lần đến đều có thể nhìn thấy Khương Sâm. Hấn núp trong một góc nhìn cô như bà la sát đánh ghen, nhưng cũng chỉ nâng khuôn mặt tinh xảo ra nhìn cô như cười như không, giống như đang bàng quang xem một câu chuyện cười.

“Không có ai là người tốt. . . . .” Trần Hi nỉ non một tiếng.

“Cô là đang nói ai?” Khương Sâm lẳng lẳng nhìn Trần Hi ngủ say, bên tai cô nhẹ giọng hỏi.

“Khương Sâm...” Trần Hi vô ý thức lăm bắm, hơi động dậy thân thể trên ghế sofa tìm vị trí thoải mái hơn tiếp tục ngủ.

Cổ áo rộng làm lộ ra bờ vai thon thả, gương mặt trắng mịn nhu thuận dưới ánh trắng của cô làm nổi bật vẻ ngoan ngoãn và khơi gợi lòng trắc ẩn của người khác.

Khương Sâm đột nhiên không muốn nhớ tới ý định ban đầu mà đánh thức cô dậy, cứ như vậy để cho cô ngoan ngoãn ngủ. Vốn là gian phòng trống rỗng lạnh lẽo trước đây, giờ có thêm một người làm hấn cảm thấy có chút ấm áp khác thường.

Chương 12: chương 12

Nếu tính toán ra, tối hôm qua Trần Hi ở chỗ Khương Sâm cũng không bị coi là thiệt thòi gì, chỉ là ở trên ghế sofa ngủ cả đêm, làm cô eo mõi lưng đau chuột rút cộng thêm bị sái cổ mà thôi.

Những chuyện này xem ra không đáng là gì, Trần Hi hận hận nghĩ, ít nhất so với việc bị Doãn Triệt ăn sạch sẽ thì vẫn còn may hơn, lần để bị trọng thương từ trong ra ngoài, lần này thì chỉ là bị thương bên ngoài.

Khi thân thể Trần Hi cứng ngắc đứng dậy từ ghế sofa, cái tên Khương Sâm kia chắc hẳn vẫn còn đang ngái ngủ, là Trần Hi đoán vậy.

Trên khay trà đối diện Trần Hi có để một cái máy quay, phía dưới có một tờ giấy, là Khương Sâm muốn Trần Hi tỉnh dậy tự mình xem nội dung đoạn phim trong máy.

P/s: Khương Sâm nói ra yêu cầu của mình, cần cô viết một phần nội dung cảm tưởng khác sâu sau khi xem đoạn phim, số từ 2000 trở lên.

Trần Hi bĩu môi, nhìn lại một chút y phục trên người hoàn hảo không tổn hao gì. Cô cầm máy quay lên nhìn đoạn video, bên trong hình như là đang phát một đoạn phim ngắn.

“Không có một người nào là người tốt. . . . .” Là gương mặt cô lúc đang ngủ.

“Cô là đang nói ai?” Truyền đến câu hỏi êm ái của Khương Sâm.

“Khương Sâm. . . . .” Cô gái tiếp tục lằm bằm ngủ đến nỗi không biết sống chết, giống như chỉ có ngủ là niềm vui.

“Thật là bệnh thần kinh.” Trần Hi nhìn đoạn video xong, hận không được cầm máy quay trong tay đập nát, có ai mà tâm thần như tên đàn ông này không, đây chẳng khác nào là xâm phạm quyền riêng tư của người khác.

“Cô lại mắng tôi. . . . .” Lại truyền tới giọng nói như mưa quý của Khương Sâm, máy quay trong tay Trần Hi rơi xuống đất.

“Ừm. . . . .” Khương Sâm nhìn thấy máy quay vỡ nát cũng không tức giận, ngược lại tâm tình hẳn tựa hồ còn tốt hơn. “Trần tiểu thư, bản cảm tưởng sửa lại thành 5000 từ, buổi tối đợi tôi ở phòng khách, tôi muốn xem”.

Trần Hi đi

ên cuồng tát vào mặt Khương Sâm để cảnh tỉnh hắn, để lại trên gương mặt xinh đẹp của hắn năm ngón tay, nhưng tất cả cũng chỉ là trong tưởng tượng của cô, hành động thì lại không dám.

Nếu như Khương Sâm là người mà cô có thể trêu chọc như vậy thì tốt biết mấy, cô cũng sẽ không ngoan ngoãn đến làm giúp việc cho hắn, về phần lòng dạ hắn bao sâu, Trần Hi đứng thẳng người kéo bả vai, nếu như cho cô dùng một hình dung từ để nói, chính là Thái Bình Dương là tốt nhất.

Trong trường học tất cả gió êm sóng lặng, câu chuyện ăn tối lãng mạn dưới trăng cũng chưa thấy truyền đến, Trần Hi có chút hoảng hốt, có lẽ người trong cuộc vẫn chưa rời giường, theo lý thuyết không có khả năng một chút tin tức cũng không có.

“Trần Hi. . . . . Trần Hi. . . . .”

“Hả?” Trần Hi quay đầu lại nhìn về phía Hạ Kỳ, “Thế nào?”

“Tan lớp rồi.”

“À” Trần Hi đáp một tiếng.

“Mi còn cầm sách ngược kia”. Hạ Kỳ chỉ chỉ quyển sách trong tay Trần Hi đã bị vò không ra hình dạng gì. Thấy cô trong lòng không yên đem sách bỏ vào túi.

“Mi làm sao vậy?” Trong mắt Hạ Kỳ tràn đầy nghi ngờ. “Sáng nay lúc vào lớp mi cũng không bình thường, có phải lúc làm giúp việc xảy ra chuyện gì? Hắn SM người?” Ánh mắt của Hạ Kỳ trong nháy mắt trở nên phóng đại.

“Làm sao có thể, đừng có đoán mò.” Trần Hi thật là vô cùng bội phục tư duy suy nghĩ cường đại này của Hạ Kỳ.

“Vậy thì mi lại nghĩ tới Doãn Triệt, bọn mi có khoảng thời gian không gặp nhau, ta xem ngay cả hoạt động của hội học sinh mi cũng không tham gia?”

“Đùa gì thế, làm sao có thể có liên quan tới hần. Ta còn ước gì cách xa người đàn ông này một chút đấy.” Trần Hi không nhìn thấy Hạ Kỳ dùng tay ra hiệu im lặng, nói tiếp. “Cái loại người ngày ngày đều nghĩ đến chuyện đòi truy bỏ đi đó, sớm muộn gì cũng sẽ bị bệnh thận mà chết thôi”

“Vậy sao?”

“Dĩ nhiên. . . . .” Trần Hi theo quán tính trả lời giọng nói sau lưng, thanh âm này có chút quen thuộc, cô từ từ quay đầu lại, Doãn Triệt đang đứng phía sau khoanh tay mỉm cười nhìn cô, nụ cười của hần tuyệt đối không thể hình dung được là có thiện ý hay vui vẻ.

“Trợ lý Trần, tôi nhiều lần thông báo em đi họp, cũng chưa thấy em đến lần nào, lần này tôi cố ý tự mình đến đây một chuyến, chắc em cũng phải nể mặt chủ tịch hội học sinh này một lần phải không?” Trong mắt Doãn Triệt như cánh cáo nói cho cô biết, nếu cô dám cự tuyệt thì xem thử hần có thể làm gì.

“Đi đâu?” Trần Hi cắn răng, thôi thì đi họp cũng sẽ không mất miếng thịt nào.

“Phòng làm việc hội học sinh.” Doãn Triệt nhún mày

“Lúc nào thì đi?” Trần Hi vẫn cảm thấy trong mắt Doãn Triệt như đang che giấu cái gì đó.

“Bây giờ!”. Nói xong Doãn Triệt cầm túi Trần Hi lên quay đầu bước đi ra khỏi phòng học.

“Ê. . . . . Anh. . . . .” Doãn Triệt đi rất nhanh, Trần Hi chỉ có thể chạy chậm đuổi theo.

Phòng làm việc hội học sinh ở trên một tầng vắng vẻ cách xa khuôn viên trường, bình thường sinh viên không đến nơi này nhiều lắm, nháy mắt đã đi tới gần cửa phòng, Doãn Triệt mới dần dần thả chậm bước chân chờ Trần Hi theo kịp.

“Trước hết anh trả lại túi cho tôi, tôi có thể tự cầm”. Trần Hi chưa bao giờ thấy bộ dáng Doãn Triệt cầm túi hộ phụ nữ. Trong sân trường này, nam sinh cầm túi giúp bạn gái cũng không ít, nhưng Doãn Triệt chưa từng làm qua những chuyện như vậy. Vậy mà bây giờ hần rất tự nhiên quàng túi cô trên vai, đáng vẻ xem ra lại không có chút khác thường nào.

“Tại sao hôm qua em không nhận điện thoại của tôi?” Hội học sinh ngay cuối hành lang, khoảng cách tính ra cũng không quá gần, Doãn Triệt nhìn lướt qua bộ dáng rối rắm của Trần Hi, tựa hồ như đang cố gắng tìm kiếm câu trả lời, hần nhếch khóe miệng, cũng không vội vã ép cô, ngược lại còn đi chậm hơn như cố ý cho cô thêm thời gian suy nghĩ.

“Tôi. . . . .” Vấn đề này thật đúng là khó trả lời. Cô nên nói cái gì, nói ngày hôm qua lúc hần gọi điện thoại, cô đang trên xe cộ của hần, đến làm giúp việc, hay là nói cô vì muốn cùng hần đoạn tuyệt quan hệ nên không nghe điện thoại?

Người kia có thể bỏ qua cho cô ngày hôm nay, nhưng lại làm cho cô lâm vào tình trạng khốn khổ hơn, phải biết rằng Khương Sâm chính là người không sợ trời không sợ đất.

Còn người này có thể sẽ để cho cô chết rất bi thảm ngay lúc này, Trần Hi ngẩng đầu nhìn xung quanh lại cúi đầu xuống, trong hành lang thế này lại không có một bóng người, không phải có buổi họp sao? Sao lại không có ai?

“Tôi không muốn nghe em nói dối, suy nghĩ cho kỹ rồi trả lời tôi”. Thấy đã đi đến cửa phòng làm việc của hội học sinh, Doãn Triệt bước càng chậm hơn, khiến Trần Hi đứng ở trước mặt hần.

Doãn Triệt đã nói như vậy, Trần Hi cũng không vội vã trả lời, nghĩ tới tốt nhất là kéo dài thời gian lâu nhất có thể. Cô đi tới cửa phòng vươn tay về trước đẩy cánh cửa một cái, cửa vẫn không nhúc nhích.

“Không phải đi họp ư, người đâu?” Trần Hi linh cảm chẳng lành càng trở nên mãnh liệt.

“Chúng ta tới sớm, không phải là em có chìa khóa ư, mở cửa trước đi.” Doãn Triệt liền đứng ở sau lưng thở ra làn khí nóng vờn quanh gương mặt Trần Hi, thân thể của hần cơ hồ muốn dán chặt lên người cô.

“Tôi để ở phòng ngủ rồi, hay để tôi trở về lấy”.

“Không sao, tôi có mang theo.” Doãn Triệt để chìa khóa vào tay Trần Hi, càng dán chặt vào người cô hơn một chút.

Tay Trần Hi nắm lấy chìa khóa. “Hay là chúng ta ở ngoài này đợi một lát đi. . . . . Doãn Triệt anh làm gì đấy. . . . .”

Tay của cô bị Doãn Triệt bắt được, hần nắm bàn tay cô cùng mở khóa cửa, sau đó đem cô vác qua vai, chân sau đá một cái, cửa liền bị khóa lại.

“Chờ? Nhưng tôi không chờ nổi nữa, đừng trách tôi, muốn trách thì trách em không nghe lời”. Doãn Triệt nói xong khiêng cô đến một căn phòng phía trong phòng họp, bên trong có giường nệm đầy đủ.

“Anh muốn cưỡng bức tôi sao?” Trần Hi sau một hồi choáng váng bị hần ném lên giường, cô tròn to hai mắt, hoảng sợ nhìn Doãn Triệt, hần đã bắt đầu cởi nút áo của mình.

“Cường bức?” Doãn triệt cười cười, bên trong phòng nghi âm u, gương mặt của hắn phản chiếu, giống như yêu ma, lại lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

“Em cảm thấy mọi người sẽ tin tưởng lời nói của em sao? Mọi người sẽ chỉ tin tưởng vào một phiên bản duy nhất, cô trợ lý nhỏ thâm mẩn chủ tịch hội học sinh, sau khi phát hiện quyền rũ vẫn không làm cho anh ta thành người của mình, thậm chí quá hóa giận nên tung tin làm huyên não dư luận, mà tôi chẳng qua cũng chỉ phạm vào lỗi mà tất cả nam sinh khác cũng sẽ mắc phải nếu bị quyền rũ”.

“Doãn Triệt, anh vô sỉ. . . . . tôi chưa bao giờ biết anh có thể làm người khác ghê tởm như vậy” Trần Hi dán chặt vào góc tường, trừng to mắt mà nhìn Doãn Triệt, tức giận kịch liệt càng làm cho ngực cô càng phập phồng.

“Ghê tởm?” Doãn Triệt đưa tay nâng cằm Trần Hi lên. “Đêm đó sao tôi không cảm thấy em có cảm giác ghê tởm, không phải là em cũng rất hưởng thụ sao?”

“Bốp. . . . .” Cái tát đồng thời làm cho cả hai bên trong phòng ngẩn người đi.

Trần Hi nhìn mình tay, cô đã làm được, rốt cuộc cô cũng đã làm được, nhiều năm như vậy cô vẫn luôn muốn làm như vậy một lần, hôm nay cô rốt cuộc đã ra tay, so với tưởng tượng thì còn sáng khoái hơn.

“Em dám đánh tôi?” Doãn Triệt kéo cánh tay đánh người của Trần hi, nhấc bổng cô lên, hai chân Trần Hi lơ lửng trên mặt đất, toàn bộ cơ thể đều dề lên cánh tay của cô.

“Khốn kiếp, anh buông tôi ra.” Trần Hi loạn xạ quơ chân múa tay, cánh tay còn lại cào cấu mặt hắn, hai chân cô đưa lên đá lung tung vào thân thể hắn, cũng không hề lo lắng sẽ bị hắn tức giận ném cô xuống đất.

“Hừ, mèo hoang nhỏ, móng vuốt của em cũng rất lợi hại”. Vừa nói xong Doãn Triệt cảm thấy trên mặt bị cô cào rách một đường, hắn tức giận quát cô xuống giường, dùng thân thể đè lên ngăn chặn cử động của cô.

Doãn Triệt bắt được hai tay Trần Hi áp lên đỉnh đầu, hai chân giang ra ngồi lên đầu gối cô, khiến Trần Hi không thể làm loạn được nữa.

Cánh tay còn lại của Doãn Triệt khẽ vuốt lên vết thương trên má, cảm giác nhoi nhói đau khi tay hắn vuốt qua càng thêm rõ ràng.

“Nói đi, tôi trừng phạt em thế nào đây? ” Giờ phút này thanh âm Doãn Triệt trở nên lạnh lẽo khác thường, dưới tình thế bị động này, Trần Hi cũng không dám có cử động gì, lo lắng dẫn tới phản ứng của hắn càng mạnh mẽ hơn.

“Mới vừa rồi còn nhanh mồm nhanh miệng, móng vuốt ghê gớm như vậy, sao giờ lại không nói? Doãn Triệt giễu cợt nhìn thẳng mặt Trần Hi, cô cũng kiêu căng không kém nhìn lại, “Sao lại không nói gì nữa? Không phải tôi nên khen em thông minh, biết xem xét thời thế chứ?”

“Tôi muốn anh thả tôi ra, anh sẽ làm sao?” Trần Hi nhìn về phía doãn triệt.

“Em nói thử xem?” Doãn Triệt bộ dáng tươi cười như mèo đang nắm con chuột nhỏ trong tay, đang đợi nó kiệt sức mới bắt đầu thưởng thức.

“Nhanh lên một chút. . . . .” Trần Hi khép chặt hai mắt lại, đáng vẽ anh đừng chuẩn bị hy sinh.

“Làm gì?” Lúc này đến phiên Doãn Triệt có chút không hiểu.

“Không phải muốn làm ư, làm thì nhanh hơn một chút, lấy kiểu dã chiến năm phút của anh ngày đó, tôi bảo đảm sẽ không làm khó, ngoan ngoãn để cho anh làm”. Lời nói của Trần Hi thô lỗ không hề có mỹ cảm, bộ dáng của cô bây giờ làm Doãn Triệt rất đau đầu, vốn là một việc tốt đẹp, cho dù sự thật có hơi cường ép, nhưng cũng chỉ là giữa nam và nữ lạt mềm buộc chặt, chẳng lẽ cô nghĩ rằng hắn chỉ muốn ăn cô thôi sao, hắn lại không có nhân phẩm đến thế?

“Này. . . đứng lên. . . . .” Doãn Triệt vỗ vỗ gương mặt Trần Hi.

Cảm thấy trên người không còn bị sức lực của tên đàn ông này kiềm chế, Trần Hi mở mắt.”Làm gì? Không làm nữa à?”

“Làm đương nhiên vẫn muốn làm, nhưng mà chúng ta đổi phương thức đi, tôi đều bị em khi dễ thế thâm như vậy, hôm nay đổi thành em làm cho tôi. . .” Doãn triệt cười liếm môi một cái, yêu mị tựa như con khổng tước khoe đuôi, không cố kỵ chút nào cho thấy giới hạn cuối cùng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: chương 13

Doãn Triệt hoàn toàn dùng hành động thực tế, chứng minh cái giới hạn cuối cùng này đối với hắn mà nói là như thế nào, Trần Hi hận không được uống máu, ăn thịt của hắn.

Đây chính là hắn để cô làm cho hắn?

Trần Hi cắn chặt hàm răng, không để cho mình phát ra âm thanh, hắn đã hung hăng đâm vào trong thân thể của cô, hông của cô trong tay hắn, theo động tác của hắn mà phập phồng lên xuống.

Khốn

kiếp. . . . . Khốn kiếp. . . . . Người cận bã. . . . . Người cận bã, Trần Hi ở trong lòng chửi mắng, cô không dám phát ra âm thanh, cô lo lắng một khi há mồm, thanh âm sẽ thay đổi ý nghĩa.

“Ừm. . . . . Em không vui sao?” Doãn Triệt vô cùng thoải mái cũng không quên hỏi cảm thụ của Trần Hi. “Nói một chút, cảm giác như thế nào, để cho em làm cho tôi có thoải mái không?”

Vừa nói tay của Doãn Triệt vừa dùng sức nhấn lên nhấn xuống một cái, Trần Hi rên lên một tiếng, trọng lượng cơ thể cùng với lực tay của Doãn Triệt làm cho mỗi lần đều bị hắn đâm thật sâu, hung hăng, dường như muốn đâm thủng cô.

“Ừm. . . . . Em không nói lời nào, chẳng lẽ tôi biểu hiện chưa đủ tốt?” Doãn Triệt híp mắt nhìn trên người Trần Hi, y phục của cô bị hắn lột hơn phân nửa, áo lót còn miễn cưỡng treo trên người, chẳng những không che đậy được bao nhiêu, ngược lại còn phô bày ra bộ ngực cao tròn của cô.

Hôm nay tận mắt xem xét kỹ, ngực của cô thật sự không to lắm, nhưng dáng ngực rất xinh đẹp, lại vểnh lên, nụ hoa hồng phấn trên bộ ngực trắng tuyết càng thêm mê người. Theo sự va chạm của hắn, cả bộ ngực lộ ra ngoài, Doãn Triệt không nhịn được đưa tay bắt lấy bộ ngực mềm mại.

Thấy Trần Hi gương mặt có chịu đựng như cũ, Doãn Triệt ý đồ xấu xa dùng ngón tay hung hăng bóp chặt đỉnh đầu mềm mại, lần này hắn rất mạnh tay, rất đau, giống như cố tình để cô phát ra âm thanh.

Không thể phủ nhận, hắn đã thành công. Trần Hi kêu đau một tiếng, buông lỏng hàm răng đang cắn chặt, ánh mắt này giờ khép chặt cũng không chịu nổi mở ra nhìn Doãn Triệt phía dưới, gương mặt hắn đang hả hê nhìn cô, mà giờ phút này cô cũng theo bản năng phát ra những tiếng rên rỉ nghẹn ngào.

“Đê. . . . . ưm. . . . . tiện. . . . .” Trần Hi đứt quãng thật lâu mới phát ra được tiếng mắng chửi hắn.

Doãn Triệt nhủ mảy, giờ phút này cô lại không chuyên tâm, trên người hắn mà vẫn còn lý trí để mắng chửi, có phải là hắn không đủ sức? nghĩ vậy, Doãn Triệt càng gia tăng tốc độ, tay càng nâng người cô lên xuống nhanh hơn, hông hắn cũng theo tốc độ của tay mà đung đưa mạnh liệt.

“Đê. . . . .” Trần Hi lại muốn mắng lên, nhưng từ kế tiếp lại không thể nào thoát ra khỏi miệng, bởi vì Doãn Triệt không cho cô thêm cơ hội nào.

Tay của hắn dùng sức mạnh đè bụng dưới của cô lại, làm chỗ đó của Trần Hi càng thêm ê ẩm.

Doãn Triệt nhắm mắt, cảm thụ phía dưới đang bị bức tường thịt của cô gắt gao bao bọc, nơi đó của cô lại nóng ẩm như vậy. Cô gái này lại làm cho hắn mê muội như vậy, trong đầu hắn lúc nào cũng nghĩ đến màn hoan ái đêm đó.

Vốn là hắn cũng không muốn cùng cô làm chuyện này ở chỗ như vậy, nhưng bắt đắc dĩ cô gái nhỏ này một chút cơ hội cũng không cho hắn, vốn dĩ muốn cùng cô “khai thông” tình cảm, nhưng cô căn bản cũng không nảy sinh lại càng không cảm kích.

Hắn thừa nhận mình ở thời điểm nào đó có chút hèn hạ, nhưng làm người nhất định phải đối tốt với chính mình, nên hắn luôn luôn trung thành với cảm giác của mình.

“Ừ. . . . .” Nghĩ tới đây, Doãn Triệt càng tăng thêm động tác trên tay, thân thể của hắn càng muốn hợp nhất với cô.

Doãn Triệt nhìn chăm chăm vào cơ thể gần như đã xui lờ của Trần Hi mặc hắn tùy ý chiếm đoạt, tay hắn ôm phía sau lưng cô, bất chợt ngồi dậy, động tác của hắn vẫn không ngừng lại, cơ thể hắn và cô bây giờ càng gần gũi hơn, hắn ôm cả người cô kéo vào ngực, bàn tay vuốt ve cảm nhận sự mềm mại của cô.

“Bảo bối gọi tên tôi, ngoan. . . . . Gọi tên tôi. . . . .” Không biết vì sao, Doãn Triệt vô cùng muốn từ trên miệng cô gái nhỏ này nghe được tên của hắn, hắn luôn có cảm giác hiện tại hai người tuy gần như vậy, nhưng lại giống như vô cùng xa cách.

Điều này làm cho hắn có cảm giác trống trải không thoải mái “Gọi tên tôi, ngoan. . . gọi đi.” Doãn Triệt cảm thấy mình có chút gấp gáp, hắn hận không thể vô nát cô, làm cho cô phải kêu ra tên của hắn.

“Ừm. . . . . ưm. . . . .” Trần Hi cắn chặt môi, cô cảm giác cả người đang bị đâm xuyên qua, nhưng hắn vẫn chưa chịu buông tha, dù là kiếp trước hắn cũng không ác đến như vậy, giống như hắn coi cô là kẻ thù truyền kiếp, từng cái dùng tất cả sức lực mà ra vào vào cơ thể cô.

Chợt, cô tròn to hai mắt, Doãn Triệt lại đâm vào một chút, làm cho linh hồn cô giống như rời khỏi thân thể bay lơ lửng trên mây.

Cô căng thẳng không khống chế được, bụng cô rút lại, cảm giác thân thể mình cũng run rẩy. Trần Hi vươn tay nắm lấy bả vai Doãn Triệt, móng tay gần như bấm vào da thịt hắn, nhưng vẫn không làm cô buông lỏng xuống được.

“Bảo bối, đã tới chưa?” Doãn Triệt nhạy cảm nhận thấy được trên người Trần Hi khác thường, hần hã hê nhìn chăm chăm mặt cô, làm cho phụ nữ lên đỉnh chính là tự hào của người đàn ông. Yêu thích? Từ ngữ này chợt lóe lên trong đầu Doãn Triệt, dùng từ này hình dung cảm giác đó hình như có chút không đúng, nhưng hần cũng không suy nghĩ nhiều, cảm giác cô thật chặt gao ôm lấy vật cứng của hần tựa hồ đang buộc hần giao nạp vũ khí.

Một dòng nước ẩm áp chảy ra nơi giao nhau của hai người, Trần Hi hoàn toàn xụi lơ, giống như vừa mới tiêu hao hết sức lực. Hai mắt cô đang nhắm chặt khe mở ra, trước mắt chính là gương mặt trẻ trung của Doãn Triệt đang hã hê tự đắc.

“Đáng tiếc tôi còn chưa có kết thúc, chúng ta tiếp tục. . . . .” Doãn Triệt vồn vện nói câu này, Trần Hi liền lại bị hần áp đảo đè xuống giường.

Khốn kiếp. . . . . Khốn kiếp. . . . . Khốn kiếp. . . . . Trong đầu Trần Hi chỉ có thể lặp đi lặp lại hai từ này, cô đã mất khả năng để suy nghĩ thêm những chuyện khác.

. . . . .

“Khốn kiếp. . . . .” rốt cuộc sau khi gió êm sóng lặng, Trần Hi mới hoàn chỉnh câu mắng chửi của mình.

Trần Hi kéo dài sức lực cuối cùng nằm trên ngực Doãn Triệt, Doãn Triệt đưa tay ôm cô chặt chẽ, từ từ ổn định lại nhịp tim của mình.

“Về sau phải nghe lời biết không? Điện thoại của tôi cũng phải nghe” Doãn Triệt híp mắt, toàn thân vô cùng thoải mái, cô gái nhỏ này trên người hần không ngờ còn tốt hơn cả trong tưởng tượng.

Trần Hi không nói gì, tay của cô bị hần ôm không thể động đậy, nhưng không phải những chỗ khác cũng không thể động, cô hé miệng hung hăng cắn lên ngực đang gỗ lên của hần.

“Hừ, đáng chết, nhà miệng ra, em muốn cắn chết tôi sao!” Doãn Triệt bị đau phải buông Trần Hi ra, hần dùng tay bóp cằm cô, rốt cuộc cũng làm cô nhả ra không cắn nữa.

“Em tuổi chớ à?” Doãn Triệt có chút tức giận, hần chưa từng gặp qua người nào đùa giỡn ác ý như vậy, cô gái này coi như là người đầu tiên.

“Ừm. . . um. . .” Cầm Trần Hi bị hần bóp không ngậm miệng lại được, nói cũng không ra lời.

“Tôi thả em ra, nhưng không cho phép cắn nữa, biết không?” Doãn Triệt nhìn vào mắt Trần Hi, cô khẽ gật gật đầu, lúc này hần mới dám buông tay mình xuống.

“Hừ. . . con mèo nhỏ này. . .” Nhưng ai ngờ, hần vừa buông tay ra, Trần Hi lại cắn lên.

Doãn Triệt vội vàng xoay Trần Hi trên người sang một bên, hần lật người xuống giường.

Hai tay của hần bảo vệ lồng ngực của mình, dáng vẻ thoát nhìn rất là tức cười, hiện tại giống như động tác của những cô gái nhỏ đang ôm ngực.

Ánh mắt Trần Hi hung tợn nhìn chăm chăm vào bộ dáng khác thường của hần.

Doãn Triệt theo bản năng bảo vệ mình như đứa trẻ. Đến khi phát hiện mình đang làm gì, hần tức tối nói “Em đừng có làm loạn nữa?”

“Doãn Triệt, nếu anh còn dám có lần sau, tôi sẽ đem cái đó của anh cắn đứt, anh có tin hay không?” ngọn lửa tức giận trong mắt Trần Hi khiến Doãn Triệt chợt giật thót mình.

“Àm. . . . .” Tiếng đóng cửa vang dội, làm Doãn Triệt thức tỉnh.

Hần dùng tay vuốt vuốt ngực mình, thăm than rốt cuộc cũng an toàn.

Không đúng. . . . . Doãn Triệt lắc đầu một cái, hần vừa rồi đã làm gì, bị cắn ở ngực, hơn nữa cô gái nhỏ đó còn uy hiếp muốn cho hần tuyệt tử tuyệt tôn.

“Phụt. . .” Doãn Triệt bật cười, thế mà hần lại bị dọa, lại còn không dám động đậy, cứ như vậy nhìn chằm chằm cô gái nhỏ mặc quần áo đi ra khỏi phòng, vốn dĩ là hần còn định đại chiến cả đêm ấy, cũng đã mua sẵn một tá cái loại có gai mà hần tưởng cô thích.

Doãn Triệt ngồi một mình trong gian phòng, nhìn chăm chăm hộp bao cao su.

Hần đưa tay sờ sờ mũi, xem ra lần sau phải hỏi nhân viên bán hàng xem có loại nào dày hơn một chút, nếu có thì tốt nhất là dày đến không cần nỏ.

Trong đầu Doãn Triệt đột nhiên thoáng qua hình ảnh, hần đang vì bảo vệ tiểu đệ đệ của mình, lần lượt dùng răng tìm cách cắn thử.

Doãn Triệt lắc lắc đầu, đem cái màn vừa tưởng tượng ra kia để sang một bên, buông lỏng người nằm trên giường, hần phát hiện ra một chuyện, thì ra là hần có khuynh hướng tự ngược, cô gái kia cũng như vậy, trong đầu hần lại còn nghĩ đến sẽ có lần sau, rốt cuộc hần đang làm gì, bị điên rồi sao?

Thiên hạ nơi nào không có hoa thơm, cần gì đơn phương yêu mến một cảnh hoa!

Doãn Triệt thờ dài, hần cúi đầu ủ rũ nhìn lão nhị của mình “mày nói xem là tao muốn mày hay muốn cô ấy? Muốn cô ấy thì tiếp theo mày sẽ bị cắn, nhưng không có cô ấy thì thật khó chịu”.

Đáng tiếc lão nhị của hần không thể trả lời vấn đề này.

”Ha ha. . . . . Ha ha ha. . . . .” Doãn Triệt phá lên cười, hần hôm nay lại bị một cô gái mà mình có cảm giác thương yêu dọa cho sợ hãi như vậy, hần rõ là.....

“Ai. . . . .” Doãn Triệt lắc đầu một cái, tính khí cô gái nhỏ bị hần làm cho ra như vậy, nhưng ngược lại hần càng muốn thuận phục cô, làm sao thì tốt đây!

@@@@

“Trần tiểu thư, cô làm sao vậy?” Tiểu Hắc lái xe, hần cảm thấy không khí bên trong xe rất là quý dị, đầu tiên là biểu tình của Trần Hi không bình thường, cô giống như hồn bay phách lạc.

“Không có việc gì, thật xin lỗi, hôm nay có một số việc không tốt” Trần Hi nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ, cô nghĩ tới hình ảnh mới vừa rồi, Doãn Triệt khốn kiếp, khốn kiếp Doãn Triệt, Trần Hi cắn răng nghiêng lợi, ánh mắt hung dữ. Nếu như hần còn dám, cô sẽ cắn chết hần.

Tiểu Hắc đột nhiên cảm thấy sống lưng cứng ngắt, khí lạnh này chính là từ người Trần Hi phát ra. Phụ nữ thật là sinh vật kinh khủng, hần ngày càng cảm thấy cô thế nhưng lại cùng một dạng người với ông chủ mình.

Hai người một đường im lặng, Khương Sâm vẫn như cũ chưa về nhà, Trần Hi nhìn máy quay trên khay trà, đột nhiên nhớ tới cái bài cảm tưởng 5000 từ hình như mình còn chưa viết. Cô có một loại cảm tưởng bình nứt không sợ bể

nữa, có vài người muốn hành hạ thì tránh cũng không khỏi, ngược lại cô càng muốn coi Khương sâm có thể làm gì cô.

“Tiểu Hắc. . . . . Tôi có phòng riêng không?”

Tiểu Hắc nhìn gương mặt không hề lo sợ của Trần Hi, hần cảm thấy có điểm gì đó không đúng, cô gái này có khí thế như những con nghé mới sinh “Bên phải gần nhất là của cô, bên trái kia là của ông chủ”.

“Cám ơn.” Trần Hi cầm lên túi đồ hôm qua để trên ghế sofa “Tôi đi tắm, ông chủ của anh nếu có yêu cầu gì, chờ tôi ra ngoài rồi nói”.

Tiểu Hắc gãi gãi đầu, Trần Hi thật đúng là không giống những cô gái khác, trên mặt cô còn mang theo vài phần châm chọc.

Trần Hi vào phòng, cô ngồi yên trên giường một lúc, bây giờ toàn thân cô nhóp nhép khó chịu. Cầm bộ đồ lót bước vào phòng tắm, bên trong đầy đủ đồ dùng mới tinh, từ đồ dùng rửa mặt đến khăn tắm lớn, nhỏ.

Điều chỉnh nhiệt độ nước đến mức ấm áp nhất, Trần Hi ngâm cả người trong nước, cảm giác vô cùng thoải mái.

Trần Hi không hiểu tại sao Doãn Triệt cứ dính lấy cô không buông tha? Nếu như là vì chuyện kia thì kiếp trước cô cũng chưa từng thấy hần say mê mình đến như vậy, rốt cuộc kiếp này tại sao lại như vậy, càng nghĩ cô thấy mình càng trở nên hồ đồ.

Tắm rửa xong, sấy khô tóc , Trần Hi liền thay một bộ đồ thể thao.

Tiểu Hắc như cũ ngồi ở trên ghế sofa, tư thế hần ngồi rất quý củ, mắt nhìn chăm chăm vào tin tức trên tivi không rời.

Trần Hi quan sát Tiểu Hắc, thật ra thì loại đàn ông này mới là an toàn nhất, tính tình không quái gở, thân thể khỏe mạnh, bề ngoài thật thà, đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, trung hậu đáng hoàng, đáng đáp không đẹp trai cũng không quá xấu, người đàn ông như vậy thật tốt, thế nhưng sao phụ nữ lại không thích kiểu đàn ông như vậy?

Dù là âm lượng Tivi không nhỏ, Trần Hi vẫn nghe được tiếng sôi ùng ục từ bụng mình.

Cô có chút xấu hổ nhìn Tiểu Hắc” tôi đi xem một chút có cái gì để ăn không”.

“Ông chủ vừa mới gọi điện yêu cầu, chính là muốn vừa mở cửa phải thấy cô ở nhà”. Tiểu Hắc đem chỉ thị của Khương Sâm nói lại cho Trần Hi.

“Ừm. . . . .” Trần Hi đáp một tiếng, cô mở tủ lạnh nhìn đồ ăn bên trong, lấy ra mấy quả trứng gà và cà chua ” Bình thường anh ăn mấy chén cơm?”

“Năm chén. . . . .”

Trần Hi chắc lưỡi hít hà, cô cộng cho hần thêm một khuyết điểm, rất là ham ăn !

Không có ý định làm gì nhiều, Trần Hi chỉ là nấu một nồi cơm, rồi chiên trứng với cà chua.

Tiểu Hắc thoạt nhìn rất giống như con chó lớn cô nuôi ở nhà, cũng không kiêng ăn, vừa ăn nhanh vừa dễ nuôi.

Ăn xong một chén, Trần Hi cũng không ăn nữa, cô nhìn Tiểu Hắc suy nghĩ, nếu về sau cô có bạn trai, ít nhất có thể thoát khỏi sự dằn dũa của Doãn Triệt.

Cô là người giúp việc, Tiểu Hắc lại là vệ sỹ, bọn họ cỡ nào cũng đều hài hòa! Chẳng bù với Doãn Triệt cao ngạo nhưng vẫn thua Khương Sâm dùng thủ đoạn giành phụ nữ.

“Tiểu Hắc anh có bạn gái chưa?” Trần Hi nhìn chằm chằm vào mặt Tiểu Hắc, cô càng nhìn càng thấy thích hợp.

“Bạn gái?” Tiểu Hắc không hiểu nhìn Trần Hi, hắn lại bắt đầu cảm thấy sau lưng bốc lên khí lạnh.

“Nếu như không có, anh cảm thấy tôi thế nào?” Trần Hi lộ ra nụ cười tự cho là dịu dàng.

Tiểu Hắc để chén đũa trong tay xuống, há miệng mắc quai, những lời này thật là có đạo lý.

“Anh cũng không cần vội vã trả lời, thật ra thì tôi cảm thấy chúng ta trước tiên có thể bắt đầu như bạn bè, nếu thấy thích hợp có thể từ từ ....”

Trần Hi tự thừa nhận mình có chút hồ đồ, nhưng cô một không ham tiền, hai không ham sắc, lại nói nếu thật sự có thể, Tiểu Hắc chính là một ứng viên rất tốt, dù là hiện tại cô có chút dụng tâm không tốt.

“Cái đó. . . . .” Trần Hi đột nhiên nghĩ đến gì đó rồi đỏ bừng mặt “Anh vẫn là xử nam sao?”.

Trần Hi cảm thấy vấn đề này rất quan trọng, nếu như Tiểu Hắc còn là một tên chưa nếm mùi đời, thì cô cũng nên dẹp bỏ cái ý tưởng kia đi.

Mặt Tiểu Hắc không kiềm chế được co quắp lại, đỏ bừng bừng, hắn cảm thấy cô gái này thật quá kinh khủng, cô hỏi một loạt những vấn đề tế nhị như vậy, điều này làm sao hắn chịu nổi?

“Anh thật sự còn là xử. . . .?” Trần Hi không cần tang chứng vật chứng, lớn gan suy đoán.

Thấy Tiểu Hắc gục gật đầu, Trần Hi thở dài, mặc dù trước sau cũng không thấy Tiểu Hắc tìm bạn gái, nhưng cô vốn là dụng tâm bất lương suy tính, nên càng nghĩ càng thấy không nên, Tiểu Hắc quả thật là người trước sau thật thà như một.

“Tiểu bảo mẫu, tôi có thể hiểu là cô đang quyến rũ nhân tài đặc lực của tôi không?” Bên tai Trần Hi đột nhiên truyền đến âm thanh chế giễu của Khương Sâm.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: chương 14

“Hai người đang ăn cơm?” Khương Sâm nói xong nhìn tình huống trong phòng một chút.

“Ăn cơm mà không đợi tôi!” Về mặt của hắn thoát nhìn rất khó chịu.

“Hơn nữa còn ăn sạch một chút cũng không thừa cho tôi!” Gương mặt Khương Sâm thật không thể tưởng tượng nổi.

“Hơn nữa cô lại còn muốn tán tỉnh thuộc hạ của tôi!” Khương Sâm cảm thấy thế giới này thật điên cuồng, tiểu bảo mẫu này không nghĩ tán tỉnh hắn mà lại đi quyến rũ Tiểu Hắc, quả thật hơn có chút không thể tiếp nhận thực tế tàn khốc này.

Hắn là ai, là Khương Sâm nha, vô cùng hoàn mỹ tuần lễ, thế nhưng không sánh bằng Tiểu Hắc ngu ngơ kia, chẳng lẽ quan điểm thẩm mỹ của mọi người bây giờ đều thay đổi? Lần đầu tiên hắn cảm thấy nghi ngờ mị lực của chính mình.

Trần Hi rúc cổ, cúi đầu không dám nhìn sắc mặt của Khương Sâm, cô thế nào lại tâm địa không đứng đắn, còn để người đàn ông này bắt được.

“Hai người, ai giải thích cho tôi trước?” Khương Sâm ngồi thẳng tựa vào ghế sofa, nhìn hai người một cao một thấp đứng trong phòng.

Tiểu Hắc rất vô tội dùng cánh tay đung đung Trần Hi.

“Không cho phép giở trò.” Khương Sâm nghiêm giọng nhắc nhở.

Trần Hi liếc liếc mắt nhìn Tiểu Hắc một cái, mặt hắn ngu ngơ kìm nén đến đỏ bừng, bộ dạng như đang bị tào bôn.

“Tôi chỉ là nói đùa một chút thôi mà”. Trần Hi nhỏ giọng giải thích.

“Nói đùa một chút?” Khương Sâm lặp lại lời nói của Trần Hi, nhìn gương mặt cô gái nhỏ như đang uất ức tìm cách lý giải, chuyện này có thể tùy tiện nói đùa sao?

“Tốt lắm” Khương Sâm nhỏ giọng thông thả, mỉm cười vô cùng dịu dàng hòa nhã.

Trần Hi lén nhìn một cái, nghĩ thầm, thôi xong rồi, bệnh thần kinh lại muốn tái phát đây.

Trần Hi vô cùng căng thẳng, không dám thở mạnh một tiếng, lúc này chỉ biết nỗ lực làm cho sự tồn tại của mình xuống mức thấp nhất.

Bên trong phòng khách thanh âm vô cùng yên lặng quỳ đi.

Tầm mắt Khương Sâm dò xét qua lại trên gương mặt Tiểu Hắc và Trần Hi, ngón tay hần gõ nhẹ lên tay vịn ghế sofa, đột nhiên hần thấy đau đầu, không biết nên làm khó dễ hai người này thế nào. Người ta coi như thật sự nói chuyện yêu thương, liên quan khi gió gù hần mà đi quán.

Một là thuộc hạ trung thành với hần, một là người giúp việc hần mới tìm được, chẳng lẽ có thể đối xử với họ như kẻ thù mà đem hủy thi diệt tích?

“Rầm . . . . .” một tiếng đóng cửa, cảm giác áp bức khó chịu trong phòng khách đột nhiên biến mất.

Trần Hi ngẩng đầu lên cùng Tiểu Hắc liếc mắt nhìn nhau, Tiểu Hắc theo thói quen đang gãi gãi đầu.

“Ông chủ của anh xảy ra chuyện gì?” Trần Hi nhỏ giọng hỏi.

“Không biết, chưa từng gặp qua ông ấy như vậy.” Tiểu Hắc cũng hạ thấp giọng.

Trên ghế sa lon trống rỗng, Khương Sâm mới vừa đứng dậy bỏ về phòng sập cửa lại.

Ánh nắng từ cửa sổ sát đất chiếu vào phòng khách, làm nổi bật trên thân người đàn ông, hần chuyên tâm nhìn tờ báo trong tay, tay chân thon dài thả lỏng dưới ánh mặt trời sáng lạn. Nụ cười lười biếng như đang mê hoặc, khiến cho dung nhan hoàn mỹ của hần càng hào hoa phong nhã, lông mi thật dài che đầy đôi mắt đẹp mê người.

Mùi thơm cả phê trần ngập gian phòng. Một luồng ánh sáng kết hợp hương thơm hoàn mỹ vây quanh Khương Sâm như vậy, làm vẻ đẹp khuynh thành của hần càng thêm dụ hoặc người khác.

Trần Hi cảm thấy có chút xuất thần, ánh sáng dưới người Khương Sâm như có một tầng kim quang bao phủ, làm dáng vẻ hần càng thêm mỏng lung quyến rũ.

Trần Hi nuốt nước miếng một cái, sắc đẹp thay cơm, sắc đẹp thay cơm, cô rốt cuộc cũng hiểu ý nghĩa của câu nói này. Dù là không có dục vọng, dù là không có tình yêu. Nhưng luôn luôn có vài người như vậy, bọn họ giống như sủng vật của ông trời, sẽ làm cho người khác nhớ cả đời, mà hần cũng không cần phải làm gì, chỉ cần lẳng lặng ngồi như vậy, cũng đủ cho người khác khắc sâu ấn tượng, bất kỳ ở đâu lúc nào cũng có cảm giác tươi mát.

“Chào buổi sáng. . . . .” Khương Sâm nhếch nhẹ khóe miệng, làm cho bức tranh đẹp này thêm phần sinh động.

“Chào buổi sáng. . . . .” Trần Hi cảm giác mặt mình có chút nóng lên, cô bị mê hoặc rồi, cô như vậy mà lại bị một người đàn ông nên tránh xa hấp dẫn làm đỏ mặt tím tái.

“Cái này cho cô.” Khương Sâm rút từ ví ra một sấp tiền đồ tươi.

Trần Hi thò tay mà tiếp nhận, trong tay là màu sắc sáng chói của tiền nhân dân tệ.

“Đây là tiền lương sao?”

Trần Hi có chút được sủng ái mà kinh ngạc, Khương Sâm này cũng thật không tệ, cô không khỏi chất vấn lại trí nhớ của mình, hoài nghi liệu có phải những ký ức về người đàn ông này là sai không, sao hần có thể dịu dàng săn sóc cô như vậy.

“Cô nhìn xem?” Khương Sâm đưa ngón tay chỉ hướng ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu lên cây cối xanh um, có vẻ sáng rõ mà tràn đầy sức sống.

“Ừm.” Trần Hi đáp một tiếng.

“Nhìn thấy mặt trời không?” Thanh âm của Khương Sâm dịu dàng mà tràn đầy ôn hòa.

“Thấy.” Trần Hi gật đầu một cái.

“Nhìn thấy mà còn nằm mơ giữa ban ngày.” Khương Sâm đem tờ báo đặt lên khay trà, ngáp một cái, vắn eo vắn cổ. Hình ảnh này đem ảo tưởng của

Trần Hi về hấn lập tức tan vỡ, nụ cười trên mặt hấn giềng cột, giống như cao cao tại thượng đang nhìn xuống chúng sinh dưới trần gian.

“Tiền mua đồ ăn, sau này tôi sẽ về nhà ăn tối, nhớ là cô đang làm không công cho tôi đấy”

“Rầm . . . . .” lại một tiếng đóng cửa, Khương Sâm lại trở về phòng của mình.

Cảnh tượng đẹp đẽ trong phòng khách hoàn toàn tan biến.

Khương Sâm ti tiện đáng chết, dám sử dụng mỹ nam kế trên chộc cô, Trần Hi nắm chặt quả đấm, lấy mu bàn tay lau chất lỏng đang chảy dưới mũi.

Một vệt máu đỏ sẫm giống như nụ cười của Khương Sâm, đẹp đẽ khác thường.

Một năm mới bắt đầu là mùa xuân, một ngày mới bắt đầu từ buổi sáng sớm.

Buổi sáng ra cửa gặp phải quý, mộ

t ngày cũng đừng nghĩ được thoải mái, câu danh ngôn này của ông bà tuyệt đối là có đạo lý.

Cũng may là cho dù trong tình cảnh không ra gì, cũng sẽ có vài chuyện làm người ta hưng phấn.

Tỷ như Doãn Triệt làm đại biểu cho sinh viên ra nước ngoài trao đổi hoạt động, mà thời gian hơn một tháng, cũng có nghĩa là một tháng này cô có thể an tâm ăn no ngủ ngon.

Vì thế trường học còn có ý tổ chức một buổi gặp gỡ coi như nghỉ thức đưa tiễn, mà là một thành viên hội học sinh cô cũng bị bắt buộc phải tham gia.

Nghỉ thức đơn giản cũng chỉ có mấy màn như vậy, lãnh đạo phát biểu, giáo viên phát biểu, đến đại biểu hội học sinh, những tiếng vỗ tay rào rào . . . . Nghỉ thức kết thúc.

Bây giờ đã đến màn thứ ba, Doãn Triệt đứng trên sân khấu phát biểu, phong thái nhanh nhẹn, thoải mái nhẹ nhàng. Mỗi câu nói của hấn vang lên trầm ấm, cũng hài hước xâm nhập lòng người.

Thật ra thì suy nghĩ một chút, trước kia cô mê luyến hấn cũng là có đạo lý, nếu như không biết hấn thực chất cận bã như thế nào, một người đàn ông như vậy làm sao có phụ nữ nào không thích?

Cảm thấy cánh tay mình bị nhẹ nhàng lôi kéo, Trần Hi nghiêng đầu sang chỗ khác.

“Cô qua đây tôi có chuyện muốn nói” Trương Nghiên xem ra có chút u buồn, mắt còn hơi sưng đỏ.

Trần Hi đi theo Trương Nghiên tới phòng họp phía ngoài hành lang, không hiểu cô gái này hôm nay tính toán diễn tuồng gì đùa giỡn nữa đây.

“Cô có điều kiện gì, nói đi, tôi tận lực thỏa mãn cô?” Về mặt Trương Nghiên kiêu căng, tỏ ý khinh miệt khiến Trần Hi có cảm giác cực kỳ khó chịu.

“Điều kiện gì, về cái gì?” Trần Hi biết rõ còn hỏi, Trương Nghiên tìm mình ngoại trừ chuyện của Doãn Triệt, sẽ không có chuyện khác, chỉ là cô có chút không hiểu, công chúa này hôm nay sao lại hạ thấp thân phận đến tìm mình.

“Doãn Triệt muốn chia tay với tôi. . . . .” Trương Nghiên nhìn chằm chằm Trần Hi.

Àm một cái, Trần Hi bị lời nói của Trương Nghiên làm đầu óc trống rỗng.

Không đúng, hoàn toàn không đúng, chuyện đã bắt đầu khác hẳn trước kia. Cô vốn tưởng rằng, Doãn Triệt chỉ là tật cũ ham vui tái phát, mới đùa bỡn với mình, nhưng hiện tại hấn lại muốn chia tay Trương Nghiên. Đùa gì thế!

Trần Hi khẩn trương nhìn chằm chằm Trương Nghiên, thái độ Trương Nghiên tuyệt đối không phả

i là đang nói đùa.

“Tôi biết rõ là vì cô, tôi từ năm nhất đã cùng Doãn Triệt ở chung một chỗ, mỗi tình đầu, người đàn ông đầu tiên của tôi đều là anh ấy, tôi không thể mất anh ấy được” Thấy Trần Hi không nói gì, Trương Nghiên nước mắt rớt xuống.

“Tôi. . . . .” Trần Hi nhìn đôi mắt đầm lệ mờ mịch của Trương Nghiên, không biết nên nói cái gì cho phải. “Cô cũng đừng khóc nữa”

Trần Hi không biết mình tại sao muốn an ủi Trương Nghiên, nhưng cô chỉ là không tự chủ được.

Đời trước, cô đã trải qua nhiều lần chịu đựng Doãn Triệt bên ngoài . . . , thậm chí Trương Nghiên cũng từng nhúng tay phá hoại gia đình mình. Cô nhớ cái loại cảm giác đó đau đớn đến thấu xương như thế nào.

Bây giờ ở vị trí ngược lại, cô cũng không cảm thấy chuyện này có gì vui vẻ, ngược lại đối với cô gái trước mặt còn có sự đồng cảm.

“Cô đồng ý rời khỏi anh ấy?” Trương Nghiên kinh ngạc nhìn chằm chằm Trần Hi, người đàn ông như Doãn Triệt không phải cô gái nào cũng có thể dễ dàng buông tay.

“Mặc kệ cô có tin hay không, chúng tôi không cùng ở một chỗ” Thái độ Trần Hi rất chân thành, cô nhìn thẳng vào mắt Trương Nghiên.

“Cô lấy gì bảo đảm với tôi”. Trương Nghiên có chút gấp gáp.

Trần Hi tự nhận mình cũng không phải thánh mẫu, cô đột nhiên nhớ đến, ở kiếp trước, khi cô khẩn cầu Trương Nghiên rời bỏ Doãn Triệt, sắc mặt Trương Nghiên lúc đó mới cao ngạo làm sao!

Những câu nói ác độc đó cứ quanh quẩn trong đầu cô, nhưng cuối cùng Trần Hi cũng không làm như vậy. Phụ nữ với nhau tội gì phải làm khó nhau, đàn ông phạm lỗi sao bắt bọn cô phải trả giá.

“Tôi không có gì để bảo đảm, bởi vì tôi tuyệt đối không thích hấn, thậm chí còn ghét hấn.” Trần Hi nói xong xoay người, một bóng dáng cao gầy làm cho cô dừng bước.

Doãn Triệt lười biếng dựa vào tường, vẽ mặt cười cười, khoe miệng mang theo châm chọc, mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm họ.

“Triệt. . . . .” Giọng nói Trương Nghiên mang theo vẻ kinh hoàng.

“Em chán ghét tôi?” Doãn Triệt bắt lấy tay Trần Hi đang muốn lướt qua người hấn.

“Buông tay. . . . .” Trần Hi muốn cắt đứt ràng buộc với hấn, đây là lần đầu tiên Doãn Triệt ngay trước mặt Trương Nghiên có hành động mập mờ với cô, Trần Hi trừng to mắt nhìn Doãn Triệt.

“Ai cho em có quyền chán ghét tôi?” Trần Hi càng giãy dụa, tay Doãn Triệt nắm càng chặt.”Nói. . . . .”

“Anh buông tay, anh làm tôi đau”.

“Đau? Đau như thế nào?” Doãn Triệt chợt kéo mạnh, đem Trần Hi áp sát vào tường, một tay nắm chặt cằm cô, hấn cúi đầu sát tai Trần Hi “Lúc làm lần đầu tiên có đau không?”.

Thanh âm Doãn Triệt rất nhỏ, chỉ để Trần Hi nghe được. Hấn hài lòng thấy sắc mặt Trần Hi trở nên trắng bệch, uất ức trong lòng hấn mới tiêu tán một chút, lần đầu tiên chính tai nghe một cô gái nói ghét hấn, cũng không phải làm nũng, cũng không phải là ngượng ngùng, mà là chân chân chính chính ghét hấn, điều này làm cho hấn cực kỳ khó chịu. Cô gái này ngày hôm qua vẫn còn ở trên người mình, hôm nay lại cùng người khác nói chán ghét mình, điều này làm cho Doãn Triệt cực kỳ tức giận.

“Ngoan ngoãn, trở về suy nghĩ thật kỹ, em rốt cuộc là có ghét tôi hay không. Chờ tôi từ nước ngoài trở về, tôi muốn nghe được câu trả lời của em, tin tưởng là em sẽ làm tôi hài lòng.” Doãn Triệt vỗ vỗ gương mặt Trần Hi, buông cô ra.

Hấn đi thẳng qua trước mặt Trương Nghiên, thậm chí ngay cả nhìn cô một cái cũng không có.

“Cô còn cần tôi bảo đảm sao?” Trần Hi nhìn về phía Trương Nghiên, lưng dựa vào vách tường để chống đỡ cơ thể mình.

Trương Nghiên không trả lời vấn đề của Trần Hi, chỉ là hướng Doãn Triệt rời bước chạy theo.

Trần Hi nhắm mắt lại xụi lơ tựa vào trên tường, rốt cuộc vấn đề ở chỗ nào, cô chắc chắn là cuộc sống bình thân của mình tựa hồ càng ngày càng cách xa.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: chương 15

Trần Hi đem thịt ba chỉ lớn nhỏ cắt thành một rô to, thịt vẫn còn dính da, ăn như vậy vừa có mùi vị vừa không ngán, lại đầy đủ chất. Cô dùng nước nóng rửa qua, làm bớt đi mùi tanh của máu.

Sau đó xào trong chảo dầu cho thịt có màu vàng, lại bỏ ớt khô, thảo quả, hồi hương, gừng để xào cho có mùi thơm. Đồ thêm vào chút ít rượu gia vị, theo thứ tự bỏ vào nước tương, xì dầu, lại xào qua lại mấy cái. Đợi đến màu sắc đều đều, moi thêm ít nước vào, thấy nước bắt đầu sôi, cô chuyển qua nồi hầm trong hai giờ.

Dùng chiếc đũa nhẹ nhàng cắm xuống, cục thịt dễ dàng bị xuyên thấu, lại đem tắt cả nước canh cùng thịt bỏ vào chảo có cán, thêm vào đường phèn cùng chút ít muối.

Lửa lớn hút nước, thấy màu sắc trở nên đỏ tươi, Trần Hi cầm chiếc đũa, thận trọng lấy gừng cùng các gia vị bên trong ra, còn sót lại vài hạt tiêu làm đẹp.

Sau đó, cô lấy ra một nồi đất nhỏ, đổ nước sôi vào tráng sơ, đem thịt trong chảo đổ toàn bộ vào nồi, đậy nắp lại, đun nóng sơ qua một phút.

Trước khi ăn không thể mở nắp ra, như vậy mùi thơm của thịt lúc mở nắp sẽ phả vào mặt, nhiệt độ cũng không được quá thấp, cũng không quá cao.

Món chính đã làm xong, Trần Hi nhìn đồng hồ, kim chỉ tám giờ. Cô lấy rau cải rửa sạch đặt trong rổ cho không cho đọng nước, chờ khi Khương Sâm trở về, món này chỉ cần vài phút là có thể hoàn thành. Nếu như hắn thích uống canh, đơn giản làm canh trứng cà chua là được.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Trần Hi trở lại phòng khách, mở ti vi.

Nghĩ lại buồn cười, tài nghệ nấu ăn của cô cũng là nhờ Doãn Triệt mà được như thế này. Hắn thường phải ăn cơm ở ngoài nên càng thích được thưởng thức những món ăn đơn giản ở nhà, nên luôn tùy ý bắt cô làm bất kỳ món gì.

Trừ tiêu ra, Doãn Triệt không thích trong thức ăn xuất hiện các loại gia vị này, nên mỗi lần cô đều tỉ mỉ lựa ra, dần dà, tạo thành thói quen, dù bây giờ không cần nữa nhưng cô vẫn theo phản xạ mà làm.

Thật là kỳ quái, lúc mới vừa nấu cơm, cái gì cô cũng không nhớ, làm sao giờ nấu cơm xong lại suy nghĩ lung tung!

Trần Hi vỗ nhẹ vào trán, đều là Doãn Triệt làm đầu óc cô ra thế này, cảnh tượng kia lúc chiều như còn đang sờ sờ trước mặt, cô thừa nhận, cô sợ, cô bị Doãn Triệt dọa đến thất kinh, cô chần chẫn một chuyện, kết quả mà cô mong muốn, chẳng những không thành công, ngược lại càng ngày càng trở nên không kiểm soát được.

Nơi cửa chính truyền đến ánh sáng, đây là lần đầu tiên Trần Hi nhìn thấy Khương Sâm từ ngoài cửa đi vào, Cô phát hiện, kiếp trước nhất định Khương Sâm là mèo, hắn đi cơ hồ không phát ra tiếng động.

Trần Hi đứng dậy đi tới cửa, lấy đôi dép trong tủ giày ra để trước mặt Khương Sâm, sau đó đưa tay nhận bao tay của hắn để lên tủ. Liền xoay người vào phòng bếp, rất nhanh trong phòng bếp truyền tới âm thanh xào nấu đồ ăn.

Gừng sâm nhìn chăm chăm đôi dép trước mắt, cởi giày thay ra, hắn ngửi thấy mùi thơm đi tới trước bàn ăn, một nồi đất nhỏ tinh xảo bày biện giữa bàn ăn, hắn dùng ngón tay đụng nhẹ vào nắp nồi, nhiệt độ nóng làm tay hắn như có lửa, theo đầu ngón tay truyền đến thân thể.

“Anh có uống canh không?” Trần Hi đem một mâm đựng thức ăn đặt lên bàn cơm.

“Cái gì?” Khương Sâm còn đang ngó ra giặt mình trở lại bình thường.

“Anh uống canh không?” Trần Hi lặp lại.

“À. . . . .được. . . . .” Khương Sâm gật đầu một cái, hắn nhìn chăm chăm cái mâm trên bàn ăn, màu sắc hương thơm đều rất mê người.

“Cơm trong nồi, nếu đói bụng anh ăn những món đó trước đi, tôi mấy phút là xong thôi” Âm thanh Trần Hi kèm theo tiếng quấy trứng gà truyền ra.

“À. . . . .được. . . . .” Khương Sâm cảm giác mình có chút nghèo từ rồi, hiện tại hắn chỉ có thể ậm ừ hai từ đó, vốn dĩ hắn muốn châm chọc cô, nhưng bây giờ một câu cũng không nói ra được.

Trong phòng bếp lại truyền tới âm thanh xào nấu, Khương Sâm cũng không đợi quá lâu, Trần Hi liền mang một tô canh đi ra, sau đó cô nhanh chóng xoay người trở lại phòng bếp, thịt gà trắng nõn ngâm với tương ớt, thoạt nhìn vô cùng đẹp mắt.

Trần Hi lấy tay thử nhiệt độ nồi một chút, nắm ngón tay cầm nắp nồi lấy ra, mùi thịt xông vào mũi, nhất thời cả bàn ăn tràn ngập mùi thơm.

“Có thể ăn được rồi?” Trần Hi thấy Khương Sâm vẫn không nhúc nhích “Cái đó. . . . . Vậ

y thì anh ăn trước đi, anh ăn xong còn lại tôi ăn?”

“Hả?” Ánh mắt Khương Sâm quét qua mặt Trần Hi. “Cô nói cái gì?”

“Tôi nói, nếu không anh ăn trước đi, anh ăn xong tôi lại ăn.” Trần Hi lặp lại lần nữa, cô cảm thấy Khương Sâm hôm nay rất không bình thường, tên này lại mắc bệnh gì nữa đây, hình như lần đầu thấy hắn ngày ngớ như vậy, tại lại không nghe thấy nữa chứ.

“Tại sao?” Khương Sâm bộ dạng ngờ ngác như cũ.

“Tôi là người giúp việc, anh là ông chủ, chỉ đơn giản như vậy.” Trần Hi để đũa xuống, cô xem xét, lần sau nhất định không thể vô tư như vậy, sau này cô phải để riêng phần ăn của mình ra. Khương Sâm dù sao cũng không giống với Doãn Triệt, Doãn Triệt sau này là chồng cô, nên cô vẫn có thể ăn cơm cùng bàn với hắn.

“Không cần, đây cũng không phải xã hội cũ.” Khương Sâm gấp lên một cục thịt kho bỏ vào trong miệng, thịt béo mà không ngấy, mềm đến mức đưa vào miệng muốn tan ra, hần nhất thời mồm miệng thơm ngát.

“Đây là cô làm?” Khương Sâm nhìn về phía Trần Hi đang nhét com vào miệng, cô hình như là rất đói, hai quai hàm nhét đầy com.

“Ừ. . . . .” Trong miệng Trần Hi chứa thức ăn, chỉ có thể đơn giản ừ một tiếng.

Trong phòng ăn trừ tiếng nhai com của hai người, cũng không phát ra tiếng động nào khác.

Trần Hi ăn xong một chén com, cảm thấy nuốt không trôi nữa, cô nhìn Khương Sâm vẫn hết sức chuyên chú phân đấu hết các món ăn trên bàn, đứng dậy cầm chén đĩa của mình lên.

“Cô đi đâu?” rau cải trong miệng Khương Sâm còn chưa kịp nuốt xuống.

“Tôi để bát vào bồn trước, đi xem tivi một chút, lát nữa anh ăn xong thì gọi tôi rửa bát” Trần Hi nhìn Khương Sâm một chút, cảm thấy hôm nay hần thật sự có chút quái dị.

“Ừ. . . . .” Khương Sâm lại tự mình xới com, Trần Hi âm thầm chắc lưỡi, đây đã là chén thứ sáu, hần thế nhưng so Tiểu Hắc còn có thể ăn nhiều hơn!

Phòng ăn cùng phòng khách không cách xa nhau, chỉ được ngăn bằng một vách ngăn xuyên thấu, nhìn qua có thể thấy nửa bên mặt của Trần Hi, tóc cô cột ra phía sau, khéo léo lộ ra lỗ tai, vành tai cô tròn trịa. Dáng dấp Trần Hi không được coi là xinh đẹp lắm, so với những cô gái xinh đẹp khác cũng chỉ được xem như thanh tú.

Khương Sâm thầm nghĩ ánh mắt Trần Hi chắc là có vấn đề, bỏ qua hần để đi tán tỉnh thuộc hạ của hần. Cô cũng có chút giao hoạt, ngày đó ở quán bar chút nữa là đã trốn được. Xem ra lá gan cô cũng không nhỏ, dám đùa giỡn với cả hần.

Khương Sâm lắc đầu một cái, hần vừa rồi đang làm gì, hần thế mà lại đang nghĩ đến cô.

Khương Sâm chớp mắt, tóm lại cô cùng hần quả thật không cùng bản chất, ngoại trừ tay nghề của cô rất khá.

“Tôi ăn xong rồi. . . . .” Khương Sâm buông chén đĩa xuống, lớn tiếng tuyên bố.

Trần Hi nghe được tiếng kêu của Khương Sâm, đứng dậy đi tới, trên bàn không còn gì nhiều, sau khi hần cần quét, ngay cả canh rau cũng chỉ còn lại một ít.

“Khương tiên sinh, anh còn có gì dặn dò sao?” Trần Hi đối với ánh nhìn này của Khương Sâm có chút không thích ứng được.

“Ngày mai làm nhiều hơn, không đủ ăn.” Khương Sâm mở to mắt, hần đứng lên, xoay người về hướng gian phòng của mình đi tới. “A, đúng rồi, hôm nay Tiểu Hắc có ăn com cô làm không?”

“Không có, anh ta đưa tôi đến dưới lầu thôi.” Trần Hi không có ngần đầu, chỉ lo đem bát đĩa trên bàn dọn dẹp.

Khương Sâm đột nhiên cảm thấy trong lòng thoải mái, hần quyết định, ngày mai liền cho Tiểu Hắc tăng lương, loại này thuộc hạ ngu ngơ này, có lúc cũng rất được lòng người.

Dọn dẹp xong tất cả mọi thứ, Trần Hi trở lại gian phòng của mình, thở dài một tiếng. Vừa rồi bận rộn còn không cảm thấy gì, hiện tại rảnh rỗi một chút, đầu óc liền bắt đầu suy nghĩ lung tung.

Việc học tập vẫn còn sờ sờ ở trước mắt, đây rốt cuộc là thế nào, cô trăm phương ngàn kế muốn thoát ra, ngược lại càng ngày càng trốn không thoát.

Trần Hi đem điện thoại di động quăng lên đầu giường, chợt có âm thanh nhắc nhở có mấy cuộc gọi nhỡ, xem ra là Hạ Kỳ gọi tới.

“Thật là đòi mạng người khác, cô gái nhỏ này lại nổi điên gì đây!”

Trần Hi liếc mắt nhìn, có chừng hơn mười cuộc gọi, từ mỗi phút một cuộc, đến về sau cách nửa giờ một cuộc.

Đang làm bài thì điện thoại di động lại vang lên.

“Cám ơn trời đất mi rốt cuộc cũng nghe điện thoại. . . . .” Trần Hi bấm nút trả lời, còn chưa kịp mở miệng, thanh âm Hạ Kỳ truyền đến không dứt.

“Sao lại vội vã như vậy.” Trần Hi có chút kỳ quái, hạ Kỳ mặc dù có chút nhiều chuyện, nhưng cũng không gấp đến như vậy, cũng biết là cô rất nhẫn nại, nếu không có chuyện gì tuyệt đối không để lãng phí tiền điện thoại.

“Ta nói mi nhưng ngàn vạn đừng gấp gấp nha, thật ra thì cũng không có gì, bây giờ ai lại không có một chút xì căng đan nha, giống như. . . . .”

“Nói điềm chính đi.” Trần Hi không nhịn được cắt đứt lời Hạ Kỳ.

“Mì vào diễn đàn của trường mà xem, ta cũng không biết nên nói như thế nào, chuyện này thật đúng là khó nói, điện thoại của mì có vào được không?”

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hi dùng di động truy cập vào diễn đàn của trường, đúng là có một hot topic đang không ngừng bàn tán.

Trần Hi cau mày xem xong phần nội dung, cảm thấy vô cùng đau đầu, điều này rõ ràng là đang nhắm vào cô, hơn nữa nhìn vào cũng biết là đã có chuẩn bị từ trước.

Mọi người đang bàn tán miêu tả cô như một hình tượng tiêu tam không biết liêm sỉ, cái này còn chưa tính, thậm chí còn nói cô được một người giàu có bao dưỡng, mỗi ngày đều có một chiếc xe màu trắng đến trường đón, chứng cứ đều có cả.

Trần Hi lúc này mới nhìn kỹ hình ảnh, chính là hôm qua cô từ hội học sinh đi ra quần áo xốc xếch, còn có hình cô cùng Doãn Triệt và Trương Nghiên giằng co, và cả hình ảnh cô ngồi trên chiếc xe Mercedes-Benz màu trắng.

Kỹ thuật chụp hình của người này cũng không tệ, nhìn vào cô trông rất đáng bị coi thường, Trương Nghiên thì buồn bã, còn có Doãn Triệt đang tức giận khéo léo ở cùng một chỗ, hơn nữa tất cả dưới sự miêu tả của bài viết đó, sự thật cũng bị bẻ cong không ra dáng vẻ gì.

Rốt cuộc là ai làm? Trần Hi xem thời gian bài viết, là hơn chín giờ buổi tối đó, mà lúc này Doãn Triệt chắc hẳn là đang trên máy bay rồi.

Chọn thời gian này để đăng bài viết? Không phải rõ ràng là không muốn cho Doãn Triệt biết sao.

Lấy tay đè đầu, cô phát hiện thấy phản ứng của bài viết này thật đúng là cũng không lớn lắm, dù sao trước đây cô cũng đã từng làm ra những chuyện đại loại như vậy.

Kiếp trước thời điểm Doãn Triệt tán tỉnh một tiểu minh tinh, cô cũng có đầy đủ hình ảnh chứng cứ, cũng đã từng phát tán ra. Chỉ là chuyện không theo dự liệu của cô, không nghĩ tới lại biến cô tiểu minh tinh đó thành ngôi sao lớn, trong khi cô chẳng có được điều gì tốt đẹp.

Ven đường hoa đại quá nhiều, Doãn Triệt sau khi chia tay tiểu minh tinh đó thì vẫn chứng nào tật nấy cùng những cô gái khác.

Hiện tại tình huống này, coi như là nhân quả tuần hoàn sao? Sau khi sống lại cũng để cho cô ném thử một chút lợi hại của Internet.

Nhưng kiếp trước những điều cô nói đều là sự thật, còn bây giờ những cái này rõ ràng là phi báng người khác mà.

Thôi, không suy nghĩ nữa, Trần Hi cảm giác mình mệt mỏi đến mức không thể mở mắt ra được, hai ngày nay trải qua quá nhiều chuyện, cô cần phải nghỉ ngơi thật tốt, đợi mai đến trường học, sự thật sẽ được phơi bày.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: chương 16

Trần Hi cảm thấy rất kỳ quái nhìn hoàn cảnh xung quanh, nơi này thế nào lại giống như hành lang phòng làm việc của hội học sinh. Trong hành lang tối đen, chỉ có chút ánh sáng phía trước, hình như có một bóng người ở hướng đó đang phát tay về hướng cô.

Từ xa nhìn lại, chỉ thấy bóng người cao lớn rần rở.

Trần Hi hướng ánh sáng đi tới, bóng người dần dần đến gần. . . . .

Gương mặt Doãn Triệt dần dần xuất hiện trước mặt cô, hắn đang mỉm cười, vẫy tay về hướng cô gọi cô đến.

Trần Hi do dự, cô dừng bước, ngẩng đầu chất vấn hắn.

“Sao anh còn có thể ở ngoài này?” Cô lớn tiếng hướng Doãn Triệt hỏi.

Doãn Triệt không nói gì, chỉ là nhìn cô cười, tay nhẹ bồng nhúc nhích, lại tiếp tục phát ra tín hiệu như muốn gọi cô đến.

Trần Hi nhìn chằm chằm ánh mắt của Doãn Triệt, sự dịu dàng trong ánh mắt hắn dường như muốn nhấn chìm cô. Trần Hi giống như nhìn thấy mình trong ngày đầu nhập học, cô không cần thận vấp phải hành lý của mình té ngã, những sinh viên mới xung quanh nhìn cô cười giễu cợt. Doãn Triệt đưa tay ra, nâng cô đứng dậy. Ánh mắt của hắn lúc đó rất dịu dàng, đáng người dưới ánh mặt trời vô cùng cao lớn. Giọng nói hắn dịu dàng thổi vào mặt cô nóng ran.

Bước chân Trần Hi chần chừ, chậm rãi tiến về phía hắn một bước. Đột nhiên một cô gái xuất hiện bên cạnh hắn, nước mắt nhỏ giọt khóc lóc, nhưng Doãn Triệt không chút cử động, vẫn như cũ vươn tay về phía cô. Dần dần, những cô gái càng đến càng đông, cười đùa, nũng nịu, vô cùng vui vẻ. . .

“Không đúng, không đúng, anh thích những cô gái đó, anh không thích tôi. . . tôi không tin anh . . . không tin anh.” Trần Hi hốt hoảng lắc đầu, muốn lui về trong bóng tối, nhưng hành lang sau lưng bỗng không thấy đầu, thay vào đó là bức tường nặng nề lấp kín đường đi.

Vốn là ánh sáng ám áp bỗng chốc biến thành âm trầm kinh khủng, Trần Hi hiện ra dưới ánh sáng rõ rệt, trong khi Doãn Triệt bị bóng tối bao vây, trên đầu hắn hiện ra những cái sừng gai góc, hắn hé miệng, lộ ra hàm răng trắng quỷ dị.

“Dám không nghe lời của tôi. . . .” Thanh âm Doãn Triệt trở nên lạnh lẽo khác thường. Hắn dần dần đi về phía cô, cho đến khi tay của hắn chạm vào mặt cô, tay hắn cũng lạnh lẽo, giống như tảng băng ngàn năm.

“Dám không nghe lời của tôi. . . .” Doãn Triệt lặp lại, tay của hắn để trên cổ cô, càng lúc càng bóp chặt lại . . .

Trần Hi cảm giác mình không cách nào thở được, cô hốt hoảng nâng tay bắt cánh tay đang bóp cổ mình. Y phục của cô không tránh khỏi bị xé rách.

Chân của cô bị ác ma mở ra, cơ thể hắn to lớn cường tráng như vậy, vật ở dưới như có sức sống tự tìm kiếm lối xâm nhập vào.

Trước mặt Trần Hi xuất hiện hình ảnh, nơi giao nhau của hai người như hiện ra trước mặt cô, của hắn vô cùng to lớn đang đẩy mạnh vào cơ thể mềm mại của cô.

Cô muốn né tránh, muốn nhắm mắt không nhìn tới cảnh hoan ái trước mắt, nhưng không biết Doãn Triệt sử dụng ma pháp gì, làm cô cứ phải mở to mắt nhìn vào chỗ đó, từ từ cảm nhận cơ thể bị xâm phạm, nhưng không thể

làm gì được.

Tiến vào, rồi lại tiến vào, Trần Hi cảm thấy mình sắp bị xé nát, cô nhìn thấy mình từ từ vậy lấy hắn, đem vật đó của hắn chôn sâu vào cơ thể.

Chợt, cô nhìn thấy khoe miệng Doãn Triệt nhếch lên, nở nụ cười giễu cợt, những chiếc răng nanh của hắn càng hiện ra vô cùng sắc bén.

“Không nghe lời, biết tôi sẽ làm gì với em không?” Nụ cười Doãn Triệt càng lúc càng mở rộng, tràn đầy áp bức, giống như con báo đen đang chuẩn bị săn mồi, những bắp thịt trên cơ thể hắn nổi lên gân xanh trông rất đáng sợ.

“Vậy thì. . . .” Hắn dùng lực cắn xuống.

“A. . . .” Trần Hi kêu lên một tiếng sợ hãi, từ trên giường ngồi bật dậy.

Trần Hi bật đèn bàn đầu giường, hô hấp từng ngum, thì ra đây chỉ là giấc mơ. Cô lấy tay vuốt mặt, mặt cô rất nóng, còn có mồ hôi ướt cả tay.

Bây giờ cô mới biết thì ra tình cảm cô giành cho hắn ngay từ lúc đầu tiên hắn đưa tay ra với mình, lúc đó cô đã mở rộng lòng mình với hắn mất rồi.

“Không phải, chỉ là mình sợ hắn thôi. . . .” Trần Hi âm thầm an ủi mình, cô phủ nhận nước mắt trên mặt mình là do đau lòng vì không tin tưởng Doãn Triệt.

Trần Hi ra sức lặp đi lặp lại, chỉ vì quá hoảng sợ . . .Giống như làm như vậy có thể xác nhận cô một chút cũng không quan tâm đến hắn. . . Đó là sự thật, cô rất ghét hắn, muốn cách xa hắn.

Trần Hi đi tới phòng tắm mở nước rửa mặt, dòng nước nóng ấm chảy lên mặt làm giảm bớt chút khí lạnh.

Ai có thể cho cô biết tại sao giấc mơ của mình lại giống thật như vậy, còn đáng sợ như vậy.

Trần Hi rửa mặt xong quay lại giường, cầm điện thoại trên tủ đầu giường nhìn thời gian, đã bốn giờ sáng, bây giờ cô không còn chút cảm giác buồn ngủ. Cô đi đến cửa sổ, kéo màn cửa ra một chút, bên ngoài trời đã bắt đầu có những tia sáng mong manh.

Trần Hi mở rộng cửa sổ, trở lại nằm trên giường, mắt nhìn chăm chăm vào ánh sáng ngoài cửa sổ.

Nhìn thấy mặt trời hồng từ từ dâng lên, điện thoại của cô cũng đổ chuông báo thức.

Trần Hi thờ dãi, miễn cưỡng đứng lên đi vào phòng tắm. Nhìn mình trong gương, gương mặt cô bây giờ không còn hồng hào nữa, đã trở nên tái nhợt, dưới mắt quảng thâm dày cộm như gấu trúc.

Mất ngủ chính là như vậy, buổi tối không ngủ được, buổi sáng còn khó chịu hơn.

Trần Hi cảm thấy trên người có chút căng thẳng, mở nước vòi sen ra tắm, nhất thời cảm thấy tinh thần sáng khoái không ít.

Nhưng quảng thâm dưới mắt vẫn đen xì như cũ, cô chợt nhớ hôm nay ở trường chắc hẳn có rất nhiều người đang chờ đợi xem cô như thế nào, nếu là để bộ dáng này đi, chẳng phải làm trò cười cho mọi người sao, làm cho bọn đang tạo scandal đó hả hê rồi. Thực ra cô cũng đau phải vì chuyện đó mà thao thức mất ngủ.

“Hay là trang điểm có lẽ tốt hơn” Trần Hi nghĩ thầm, nhưng bây giờ cô tìm đâu ra mỹ phẩm.

Trần Hi mở học tủ trong phòng tắm, không nghĩ lại nhìn thấy một bộ đầy đủ các mỹ phẩm trang điểm trong góc tủ.

Liếc mắt nhìn nhãn hiệu phía trên, Trần Hi chắc lưỡi hít hà, đúng là đồ tốt, là thương hiệu Goodfellas! Thật là quá tỉ mỉ, ngay cả những thứ này cũng chuẩn bị.

Trang điểm đối với Trần Hi mà nói cũng không xa lạ gì, trải qua mấy năm luyện tập để tham dự các bữa tiệc lớn nhỏ, nên cô đã có thể thành thục các kỹ xảo trang điểm.

Làn da tuổi trẻ vốn đã rất bóng mịn, cô cũng không cần tập trung quá vào chăm sóc da, chỉ là trang điểm lại đôi mắt một chút.

Dùng chì vẽ mắt kẻ tỉ mỉ ở dưới mắt đến đuôi mắt, mắt cô lập tức trông có vẻ sáng ngời và có tinh thần, sau đó dùng cọ mắt quét một lớp nhẹ màu mắt sáng, cuối cùng sử dụng mascara. Không chỉ quảng mắt còn không thấy, mà cả người cũng có vẻ sặc sỡ đầy sức sống.

Sau khi trang điểm xong, Trần Hi hài lòng nhìn mình trong gương, cũng không tệ lắm, còn có thể coi như rất tinh xảo.

Chuông điện thoại di động vang lên một tiếng liên tít, kiểu này chỉ có Tiểu Hắc, chắc là hắn đã đến dưới lầu.

Trần Hi suy nghĩ một chút, tìm ra một cái váy khác với phong cách thường ngày mặc vào, lần nữa tự cảm thán mình, trẻ tuổi đúng là mặc cái gì cũng dễ nhìn.

Trần Hi cầm túi lên đi ra khỏi phòng, mùi cà phê trong phòng khách tràn ngập, lại nhìn thấy mỹ nam đang đọc báo. Trần Hi hơi ngược đầu, âm thầm tự nhủ mình phải cố tiền đồ, không được nhìn hắn, phải có sức miễn dịch, bây giờ mà chảy máu mũi nữa thì thật mất mặt quá.

“À... cô trang điểm à?” Khương Sâm nheo nheo mắt nhìn cô, hần ngẩng đầu ngửi ngửi, nhận thấy không có mùi nước hoa, liền có cảm giác buồn lòng một chút.

“Buổi tối có hẹn sao?” Hần hướng Trần Hi hỏi, mắt nhìn chằm chằm vào mặt Trần Hi không chớp.

“Không có.”

“Vậy cô trang điểm làm gì, để ý ai rồi à?” Giọng nói Khương Sâm tỏ vẻ của kẻ bề trên.

“Không phải.” Trần Hi im lặng, chỉ là trang điểm thôi mà, có gì phải ngạc nhiên như vậy, tên đàn ông này đúng là chuyện gì cũng quản. “Nếu không có chuyện gì khác, tôi đi trước đây, Tiểu Hắc đang đợi dưới lầu”.

“Ừ... . . . Chờ một chút.” Khương Sâm đứng lên, đi đến trước mặt Trần Hi, ngẫm ngía thêm vài lần ” Trông cũng rất chuyên nghiệp, chắc là tốn nhiều thời gian lắm?”.

“Không có, vẫn chưa tới nửa giờ.”

“Nửa giờ?” Khương Sâm như bùng tỉnh hiểu ra việc gì đó, gật đầu nói “Cô làm cơm cũng rất nhanh, nửa giờ chắc là có thể làm được vài món rồi”

“Cám ơn đã khen.” Thấy Tiểu Hắc đang gọi đến lần thứ hai, Trần Hi có chút sốt ruột, để cho người khác đợi cũng không nên, hơn nữa lại là Tiểu Hắc.

“Tôi vẫn chưa ăn sáng” Khương Sâm lại nói thêm một câu không đầu.

“À... tôi cũng chưa ăn” Trần Hi gật đầu, ra vẻ hiểu, bây giờ những người trẻ tuổi ít ai ăn sáng.

“Cô biết là tốt rồi, sau này làm điểm tâm cùng nhau ăn đi, nghe nói không ăn sáng rất không tốt cho cơ thể, như vậy sẽ ảnh hưởng đến làn da của tôi”.

Hết việc này đến việc khác, Trần Hi oán thán, buổi sáng vốn là ngủ không đủ, còn bắt cô phải làm điểm tâm.

Trần Hi thật muốn trừng phạt cái tên thần kinh này, nhưng nghĩ đến người đang chờ dưới lầu không thể không nhẫn nhịn, Trần Hi lập tức lại tươi cười lên.

“Khương tiên sinh, không phải bình thường anh muốn ngủ đến trưa sao? Hay là buổi tối tôi làm nhiều đồ ăn một chút, đến trưa ngủ dậy anh cũng có đồ ăn mà ăn, anh xem thế nào, chỉ cần bỏ vào Microwave hâm lại là có thức ăn nóng hổi rồi”.

“Ừ... . . . Đúng rồi còn có cơm trưa nữa nha.” Khương Sâm như đang mơ màng nhìn cô nghĩ ra thêm vài chuyện.

Trần Hi khẩn cầu nhìn mặt hắn, hi vọng lấy được đáp án đồng ý.

“Ý của cô cũng không tệ, vậy sau này buổi tối làm nhiều món khác nhau đi, tôi không hy vọng buổi tối và trưa đều ăn cùng một món, còn nữa...” Khương Sâm đưa bàn tay thon dài quờ quơ trước mặt Trần Hi.

“Tốt, không thành vấn đề... . . .” Trần Hi lập tức gật đầu đồng ý.

“Còn có điểm tâm nhất định phải làm buổi sáng, tôi muốn ăn kiểu tây, được rồi, tôi đi ngủ tiếp đây...” Khương Sâm ngáp mấy cái, đi tới cửa phòng ngủ.

còn quay đầu lại” Điểm tâm không cần quá phức tạp, chuẩn bị trong 30 phút là được rồi, thời gian buổi sáng đối với sinh viên là rất quý giá ...”

Trần Hi trừng mắt, há to miệng, nhìn chằm chằm Khương Sâm như muốn biểu tình, cô thật muốn tìm một vật gì ném vào hắn, đập chết hắn thì mới hả dạ.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: chương 17

Trần Hi đã dự định là kêu Tiểu Hắc dừng xe xa trường học một chút, sau đó tự mình đi bộ vào. Tai tiếng ở trường học này nhanh như vũ bão, nên kiêng dè một chút thì tốt hơn.

Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, xung quanh khuôn viên trường học đều có học sinh thu phòng, trừ khi cô chấp nhận chen lên trên xe bus, nếu không chưa đến nửa giờ, cô đảm bảo mình không tìm được một lối đi bộ an toàn.

Huống chi, từ đầu đã bị theo dõi như vậy, càng tránh thì càng bị để ý hơn, nếu cô không ngừng xe ở kí túc xá trường học càng chứng minh cho mọi người mình có vấn đề.

Tiểu Hắc trước sau như một lái xe vào cửa chính trường học, bình thường hắn cũng sẽ để Trần Hi xuống xe dưới lầu kí túc xá, nơi này dễ dàng quay đầu xe, cũng tiện cho Trần Hi lấy đồ dùng của mình.

Nhưng hôm nay hắn rõ ràng cảm thấy có chút kỳ quái, lúc Trần Hi xuống xe, những sinh viên qua lại không như trước đây mà cứ nhìn tới nhìn lui, lại còn nhăm họ chỉ trỏ, có người còn lấy điện thoại di động ra chụp hình lại.

Mặc dù chiếc Mercedes-Benz này không phải tầm thường, màu trắng cũng hơi bắt mắt một chút, nhưng Tiểu Hắc cũng không cho là chiếc xe này nổi bật đến nỗi nhiều người chụp ảnh như vậy.

Tiểu Hắc nghiêng đầu nhìn Trần Hi, cô lại càng có chút khác thường, không giống trước đây vừa đến liền xuống xe, lần này cô lấy gương ra ngắm soi, sửa sang lại mái tóc và y phục, giống như là chuẩn bị ra sân khấu trình diễn.

“Trần tiểu thư, đã xảy ra chuyện gì, cần tôi giúp một tay không?”

Trần Hi rất kinh ngạc không ngờ Tiểu Hắc nhạy cảm như vậy, một người đàn ông trông có vẻ ngu ngơ, vậy mà lại có năng lực quan sát tinh tế như vậy! Xem ra hắn cũng không phải ngu như cô tưởng. Không trách được, cô vẫn luôn thấy kỳ quái, Khương Sâm thông minh như vậy sao có thể tìm một thuộc hạ ngu ngốc được. Thì ra thông minh của hắn là tiềm ẩn.

“Không có việc gì, hôm nay tôi có hai tiết buổi chiều, nếu anh đến thì gọi điện cho tôi, tôi muốn đi siêu thị mua ít đồ, nếu không có chuyện gì, thì thời điểm đón tôi như ngày hôm qua”. Trần Hi nói rõ thời gian của mình, cô đối với những lời đồn đại kiểu này cũng lười giải thích. Trong trường học chính là như vậy, chuyện này không ai để ý mấy ngày sẽ tan thành mây khói thôi, hiện tại cô cần phải làm là cho người khác thấy mình vẫn xinh đẹp như thường, khiến cho những tin đồn kia âm thầm mà biến mất.

Sau khi Trần Hi xuống xe còn thoải mái phát phát tay với Tiểu Hắc, mắt nhìn thẳng về phòng ngủ lấy tập vở của mình.

Hạ Kỳ cùng mấy cô bạn học vẫn còn trong phòng, nhìn thấy Trần Hi trở về, biểu tình trên mặt các cô dường như đang rất áy náy.

“Thật xin lỗi, đều là chúng ta hại mi rồi.” Hạ Kỳ xung phong lên tiếng trước, cô là người cảm thấy áy náy nhất.

“Thế nào?” Trần Hi nhìn ba người họ có chút mơ hồ.

“Ngày hôm qua chúng ta cùng rất nhiều người giải thích, mi chỉ là đi làm giúp việc, nhưng mà không có ai tin.”

“Không có việc gì, những thứ này đều là chuyện nhỏ.” Trần Hi vỗ bả vai Hạ Kỳ an ủi, tỏ vẻ mình cũng không quan tâm.

“Còn có. . . . .” Hạ Kỳ ngập ngừng muốn nói. “Ta còn nói, cái tên thuộc hạ hay đi đón mi mới là một đôi với mi, n

hung trên đến đàn vẫn truyền tin mi bắt cá hai tay, đã vậy còn mắc bệnh HIV... ”

“À. . . . . Không có việc gì. . . . .Người khôn không tin vào tin đồn. . . . .”

Trần Hi vốn cho những lời đồn này chỉ là chuyện nhảm. . . Cứ nghĩ để mặc bọn sinh viên này truyền tin đi, nhưng nghìn vạn lần cô không nghĩ tới, chuyện lại không đơn giản như vậy.

Khi đi học, cũng chỉ có mấy người bạn họ là ngồi cùng chỗ, những sinh viên còn lại đều tránh xa hết mức có thể.

Theo kinh nghiệm quá khứ, Trần Hi cảm thấy Hạ Kỳ với hai cô bạn trong phòng có gì đó không đúng, lời kéo Hạ Kỳ hỏi một hồi, mới phát hiện thậm chí ngay cả ba người họ cũng bị xa lánh.

Họ bị nghi ngờ thân mật với nhau như vậy, lại còn ở cùng phòng ngủ. Rất có khả năng sẽ lây những bệnh khó nói. Thậm chí bạn trai của Tiểu Diễm còn có ý tốt “nhắc nhở” cô ngộ nhờ bị bệnh gì, thì hẳn nhất định sẽ chia tay. Mặc cho Tiểu Diễm nói thế nào, hẳn cũng không tin, thế là Tiểu Diễm giận đến mức gây gỗ một trận rồi chia tay hẳn.

Trần Hi chân chính hiểu được miệng lưỡi có thể giết chết người là như thế nào, cô chủ động thu thập đồ đạc của mình, cự tuyệt ý tốt của Hạ Kỳ và hai cô bạn cùng phòng.

Ngược lại Trần Hi càng muốn xem có thể xảy ra chuyện gì nữa, hiện tại cô dám xác định, sự việc còn phía sau chắc chắn sẽ không dừng ở đây.

Kiểu này không đơn giản chỉ là nhiều chuyện nói xấu nhau, càng không đơn thuần chỉ công kích mình cô, thậm chí còn nhắm vào những người bên cạnh cô.

Buổi trưa đến phòng ăn ăn cơm, không có một người nào ở quầy cơm đồng ý bán cơm cho cô, cái này lại càng kỳ quái, những người ở quầy cơm này, thậm chí còn không biết chữ mấy, làm sao có thể xem tin tức trên diễn đàn, sao có thể liếc mắt liếc biết Trần Hi là người nào? Chẳng lẽ cô trở thành tội phạm bị truy nã, có người mang hình ảnh đi phát tán nói mình bị HIV sao?

Không sao, Trần Hi nhin, cô đến siêu thị mua đồ ăn vặt thay cơm trưa, cùng lắm ngày mai cô tự mình mang cơm theo ăn, tin chắc Khương Sâm không để ý cô ăn nhiều hơn một ít.

Trần Hi cầm túi đồ ăn vặt, tìm một cái ghế ở vị trí vắng vẻ nhất, nơi này buổi tối sẽ là nơi hẹn hò của các sinh viên, nhưng buổi trưa bình thường sẽ không có ai đến. Trần Hi thật đoán đúng, nhìn xung quanh chẳng có ai.

Thấy điện thoại rung trong túi, Trần Hi lấy ra nhìn một chút, là số điện thoại ở nhà gọi đến.

“À. . . . . Mẹ. . . . .”

“Tiểu Hi hả. . . . . Con khỏe không?”

Nghe được giọng nói âm trầm của mẹ, Trần Hi cảm thấy vô cùng thân thiết, trước đây sau khi cô kết hôn năm thứ ba thì mẹ Trần bệnh mà qua đời, trong nhà mặc dù không thuộc dạng có tiền, nhưng gia đình luôn hòa thuận, Trần Hi cũng được ba mẹ cưng chiều từ nhỏ, nếu không thì ban đầu cô cũng không tùy hứng như vậy.

“Mẹ. . . . . Con rất tốt... Mẹ và cha có khỏe không?” Giọng mặt và giọng nói Trần Hi tự nhiên mềm mại hẳn.

“Mẹ và cha con cũng rất tốt, thật sự con không có việc gì?” Giọng nói mẹ Trần hơi run run, cô cảm thấy có gì đó không đúng.

“Không có chuyện gì đâu mẹ. . . . .”

“Lão già. . . . . ông làm gì đấy. . . . .”

Trong điện thoại truyền đến âm thanh cãi vã.

“Mẹ. . . . . Cha. . . . . Thế nào. . . . .”

“Tao làm sao lại sinh đứa con gái không có tiền đồ như mày” Giọng nói cha Trần truyền đến.

“Tiểu Hi đừng nghe cha con nói càn, không có chuyện gì đâu”. Lúc này đổi thành tiếng của mẹ Trần.

“Cái gì mà không có việc gì, còn bị cả bệnh đường sinh dục, lại bị người khác bao nuôi, Trần Gia cũng bị mày làm cho mất mặt” âm thanh cha Trần rất lớn, giống như là đang hét lên.

“Mẹ. . . . . Rốt cuộc thế nào”

“Hôm nay có người gọi đến nhà, nói tình hình của con, còn hy vọng cha và mẹ làm tư tưởng cho con tự động xin nghỉ học...” Giọng nói mẹ Trần có chút nghẹn ngào. “Cha con chỉ là tức giận quá thôi, đừng trách ông ấy...”

“Con. . . . . Mẹ. . . . . Mẹ đừng nghe người khác nói bậy, không có chuyện như vậy đâu, căn bản là có người không vừa mắt con nên...”

“Tiểu Hi. . . . .”

“Đưa điện thoại cho tôi. . . . .” Lại đổi thành tiếng cha Trần, Trần Hi như nghe được tiếng hít thở nặng nề của ông.

“Mày...Mày còn tốt lành gì? Cha Trần dùng một chút “thà mày chết trong nhà còn hơn là chết ngoài đường.....”

“Lão già chết tiệt, ông nói điềm gỡ gì vậy, Tiểu Hi, đừng nghe lời cha con nói, con trở lại cũng tốt, cha mẹ cũng rất nhớ con”.

“Mẹ, mẹ và cha cứ yên tâm đi, con thật sự không có việc gì, chỉ là có người muốn hại con...” Trần Hi nắm chặt tay, cô cảm giác mình sắp không nhịn được, những đả kích đó, đối với cô bao nhiêu cũng không sao. Ngược lại cô còn xem đó như một trò vui. Nhưng để cho người trong nhà bị kéo theo mà làm to chuyện như vậy, điều này đã vượt ra phạm vi nhẫn nhịn của cô.

Chuyện này không thể nào là do trường học làm, có trường nào lại khuyên sinh viên nghỉ học, lẽ ra phải tìm nhân vật chính nói chuyện trước chứ. Có thể thấy người này tâm địa độc ác, rõ ràng là muốn gia đình cô cũng sống không được yên.

Trần Hi hít sâu một hơi, bây giờ tức giận nóng vội chính là mắc bẫy của bọn họ, phải nhẫn nại nữa, đối phó với những chuyện như vậy càng phải bình tĩnh.

Mặc mưa to gió lớn, lòng ta vẫn yên tĩnh như nước. Như vậy mới có thể làm cho người kia trở nên điên cuồng, chỉ có nóng nảy, mới có thể làm tình hình rối loạn.

Buổi chiều Trần Hi vẫn như cũ, mặt không đổi sắc xuất hiện trong phòng học, lần này cô tự động tìm một cái góc nhỏ, chuyên tâm nghe xong hai tiết học của giáo sư.

Bởi vì ngồi ở cuối cùng, ánh mắt của bao nhiêu người quay đầu lại, Trần Hi đều điềm tĩnh quan sát.

Trừ cúp cua, hiện tại Trần Hi khẳng định, ít nhất không phải quay đầu lại với những người này, bọn họ đều là một bộ dạng nhiều chuyện, trong đôi mắt thậm chí còn kèm theo một chút khinh bỉ.

Không rõ chân tướng nên dễ bị lôi kéo, thật ra phản ứng của bọn họ cũng là bình thường.

Là ai, rốt cuộc là ai, mà lại có mối thù lớn với mình như vậy?

Chẳng lẽ là cô ấy? Trần Hi lắc đầu một cái, Trương Nghiên không đến mức làm được những chuyện cao siêu như vậy. Dù là cô ấy, cũng không thể suy nghĩ kín kẽ đến thế. Họ đã từng quen biết, Trần Hi biết Trương Nghiên sẽ không đến mức này.

Trần Hi hoang mang trở lại phòng ngủ, cô tỉ mỉ thu dọn đồ đạc của mình, mặc dù không thể mang toàn bộ đến chỗ Khương Sâm, nhưng trước mắt cô cũng không định quay về nữa, trừ khi chuyện này được làm rõ ràng.

“Thật xin lỗi, đều là bọn ta gây họa.” Hạ Kỳ thấy rất áy náy, nếu cái quan hệ hữu nghị ngày đó mà Trần Hi không đi thì tốt, tất cả đều sẽ không xảy ra.

“Không liên quan gì bọn mi, là có người muốn nhắm vào ta, coi như không có chuyện này, cũng sẽ làm ra chuyện khác. Tiểu Diễm, thật xin lỗi vì chuyện của mi và bạn trai”.

“Xin lỗi cái gì, hiện tại hần không tin tưởng ta, về sau làm sao có thể, ta còn muốn cảm ơn mi cho ta nhìn rõ bộ mặt của hần.”

Cùng mấy cô bạn an ủi mấy câu, Trần Hi khéo léo từ chối họ đưa cô xuống lầu, một thân một mình mang theo túi đồ đi xuống.

Tiểu Hắc đã đợi dưới lầu, hần nhìn thấy túi đồ của Trần Hi rõ ràng to hơn lúc sáng, chủ động nhận lấy bỏ vào cốp xe sau.

Hai người lên xe, Tiểu Hắc khởi động xe.

“Trần tiểu thư, cô thật không có việc gì chứ?” Sự nghi ngờ của Tiểu Hắc càng ngày càng lớn.

“Không có việc gì. . . . . Chúng ta trở về thôi. . . . .”

“Cô đi siêu thị rồi hả?”

“À. . . . . Đúng, chúng ta đi siêu thị trước.”

Ở tiệm net ngoài sân trường, một cô gái đầu mang nón lưỡi trai, đang đọc topic hot trên diễn đàn, khoe miệng cong lên.

Xem hết tin tức mới nhất, cô đưa tay rút từ bao thuốc lá một điếu thuốc nhỏ giành cho phái nữ. Nhàn nhạt hít một hơi, phả ra những vòng khói trắng.

Xem ra đối thủ còn rất mạnh mẽ, chuyện đến vậy mà vẫn còn hoàn thành buổi học.

Doãn Triệt. . . . . Doãn Triệt. . . . . Sau khi trở về, phát hiện người mới của mình bị đồn đại thế này, xem anh sẽ như thế nào đây? Cô rất mong đợi đến ngày đó.

Chương 18: chương 18

Có câu nói, phúc đến thì ít, khi họa đến lại dồn dập. Mặc kệ có ai tin hay không, nhưng Trần Hi tin.

Trần Hi vốn cho là mình sẽ không bị chuyện kia ảnh hưởng, nhưng dù sao cô cũng không phải những nữ cường trong các tiểu thuyết ngôn tình, lúc chiến cá do không tập trung, để nước dầu lẫn lộn, làm dầu sôi văng lên tay bỏng một mảng lon.

Trần Hi đặt tay dưới vòi nước lạnh rửa qua, đi một vòng quanh phòng khách tìm cũng không thấy hộp thuốc y tế, định cắt một khoanh khoai tây mỏng, đem khoai tây đắp lên vị trí bị bỏng, cảm gì c n g cũng sẽ giảm đi kh ng ít. Loại phương pháp này cũng rất có tác dụng, cô nhớ khi còn bé mẹ từng dùng qua, sẽ không đau cũng không làm sẹo.

Vừa nghĩ tới cha mẹ mình, Trần Hi lại không khỏi thở dài một cái. Dù cô cho là mình không sợ hãi, nhưng cũng không thể không nghĩ đến tâm tình của cha mẹ mình.

“Á. . . . .” Đùng là tai họa song hành, cắt khoai tây trị bỏng, lại không cẩn thận đem tay mình cắt. Trong nháy mắt máu theo vết dao chảy xuống.

Nghe nói hiến máu cũng có ích, làm cơ thể mạnh khỏe, còn có thể khiến người ta minh mẫn, Trần Hi coi như mình vừa hiến máu cũng tốt lắm. Cô rút mấy tờ khăn giấy ra, bọc mấy vòng quanh vết thương, đoán chừng một hồi cũng có thể tự cầm máu.

Người xui xẻo thì ngay cả lúc uống nước cũng không tránh khỏi xui xẻo, Trần Hi một lần nữa thừa nhận.

Nghe được ngoài cửa có tiếng động, Trần Hi từ phòng bếp thò đầu nhìn ra phía ngoài cửa. Bước vào là Khương Sâm, hôm nay hắn trở về sớm hơn bình thường rất nhiều.

“Khương tiên sinh, anh phải chờ một lát rồi, tôi còn chưa chuẩn bị xong.”

“Ừ.”

Nghe được Khương Sâm đáp lại, Trần Hi tăng nhanh động tác trên tay, ngón tay bị thương do vận động nhiều, vết thương tưởng như không chảy máu nữa, giờ bị thấm ướt hết khăn giấy nhìn có chút đáng sợ.

“Hôm nay ăn cái gì?” Khương Sâm đã thay quần áo ở nhà, tựa vào cửa phòng bếp hỏi. ” Cô bị thương sao?”

Khương Sâm đi vào phòng bếp, đưa tay nắm lấy cổ tay bị thương của Trần Hi, dùng tay kia lấy mớ khăn giấy bỏ đi. Mặc dù chưa tính là nghiêm trọng, nhưng vết thương khá sâu làm hắn nhíu nhíu mày “Như vậy còn làm cơm làm gì?”

Giọng nói Khương Sâm có chút bất mãn, ánh mắt càng sắc bén, Trần Hi nhìn hắn trong lòng không khỏi run lên.

“Không nghiêm trọng lắm đâu” Cô thật không cảm thấy

vết thương này nặng đến vậy.

“Đến đây với tôi” Khương Sâm nghiêng đầu đi vào phòng khách, hắn lấy hộp dụng cụ y tế từ trong góc tủ ra. Trần Hi nhớ kỹ, không trách được cô tìm cả nửa ngày cũng không tìm được, cái này bình thường đặt ở chỗ đó đúng là không làm cô chú ý tới.

Hình như Khương Sâm rất biết xử lý vết thương, động tác của hắn rất lưu loát, không thể coi là dịu dàng nhưng cũng thuần thục như các cô y tá trong bệnh viện, sát trùng, bôi thuốc, băng bó, làm liền một mạch, Trần Hi cơ hồ không cảm giác đau đớn gì.

Cuối cùng, hắn còn thắt một cái nơ bướm nhỏ trên đầu ngón tay Trần Hi, nhìn có vẻ hơi thô một chút.

“Có thuốc trị bỏng không? Cho tôi một ít” Trần Hi lộ ra một cánh tay khác

“Cô tuổi con gì?” Khương Sâm lấy thuốc mỡ đưa cho Trần Hi.

“Hồi. . . . .” Trần Hi chuyên tâm bôi thuốc cho mình, không chú ý đến Khương Sâm rõ ràng là đang châm chọc cô.

“Đứng lên thay quần áo.” Thấy Trần Hi bôi thuốc xong, Khương Sâm đứng lên, từ trên cao hạ mắt nhìn xuống cô.

“Làm gì?”

“Hôm nay đi ra ngoài ăn.”

“Món ăn cũng đã chuẩn bị rồi, rất nhanh sẽ xong thôi.”

“Bỏ hết, tôi ghét ăn máu heo” Khương Sâm lạnh lùng bỏ lại một câu, xoay người vào phòng ngủ của mình.

“Hôm nay làm gì có máu heo!” Trần Hi nhỏ giọng nói thầm. Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía phòng của Khương Sâm

Khương Sâm lặp lại câu vừa rồi.

“Cô tuổi con gì?”

“Hồi. . . . .”

Đáng chết, thì ra hần chằm chọc cô, người đàn ông này thật xấu xa.

Chỗ hai người ăn cơm là một nhà ăn kiểu Trung Quốc không lớn cũng không nhỏ gần nơi ở của Khương Sâm, cũng rất yên tĩnh. Trần Hi ngồi trên ghế dài, kiểu ngồi ăn đối diện với Khương Sâm thế này làm cô cảm thấy có chút khó chịu.

Các món ăn còn chưa ăn xong thì đã có món mới đem lên, điều này càng làm Trần Hi thêm không thoải mái. Ánh mắt cô nhìn xung quanh, hết nhìn các đồ bài trí trong phòng, lại nhìn thực khách xung quanh. . . dù sao không nhìn Khương Sâm là được. Người đàn ông này quá đẹp, cô lo lắng khoảng cách gần như vậy mà quan sát thì sẽ chảy máu mũi lần nữa.

Ngón tay Khương Sâm nhẹ nhẹ gõ trên mặt bàn, hần nhìn chăm chăm hai má đang ửng đỏ của Trần Hi.

“Có chuyện gì muốn nói với tôi không?” Khương Sâm chủ động mở miệng.

“Ừ. . . . . Không có.” Trần Hi nghiêng đầu sang nhìn về phía Khương Sâm, không phải ngay cả hần cũng biết tin tức gì chứ, rất không có khả năng này!

“Vậy sao? Tiểu Hắc nói hôm nay tâm trạng cô không tốt”

“À, ha ha. . . . .” Trần Hi cười gượng hai tiếng.

“Tin tưởng mình. . . . . Oh. . . . . Oh. . . . .” Đây là Trần Hi mới vừa đổi chuông điện thoại di động, thấy Hạ Kỳ gọi tới, cô vội vàng nhấn nút trả lời.

“Không biết trường học bị trúng gió cái gì, tôi kiểm tra phòng ngủ, còn có cái tên trường khoa học sinh Địa Trung Hải gì đó. Ta mới vừa nghe ngóng, ngoại trừ người của phòng ngủ chúng ta, những phòng khác cũng được thông báo rồi, tất cả mọi người đều đã trở lại. Bọn ta nói mi đi đến phòng tự học, lại không có mang điện thoại nên không liên lạc được, trước khi phòng ngủ đóng cửa nhất định mi phải trở về đó.

Hạ Kỳ nói đến đây thì ngừng một chút, tiếp tục nói “Sau đó, cái tên Địa Trung Hải kia còn nói, nếu như trước giờ đóng cửa mi còn không trở lại, trước mắt xét thấy biểu hiện của mi như vậy, trường học có thể phải tiến hành xử lý mi thôi học. . . .”

Trần Hi nắm chặt điện thoại di động, cau mày, tình thế càng ngày càng phức tạp, người kia tựa hồ nhất định muốn cô phải ra khỏi trường học. Đây rốt cuộc là tại sao, dù là nghĩ muốn chửi bới hay làm nhục cô cũng không cần phải làm như vậy!

“Trần Hi. . . . . Trần Hi. . . . . Mi còn nghe không?” Âm lượng trong giọng nói Hạ Kỳ tựa hồ muốn xuyên qua điện thoại.

“Ừ, ta hiểu rồi.” Trần Hi sững sốt đến xuất thần, cái tên Địa trung Hải kia bình thường đều không xuất hiện, hần mà xuất hiện chính xác là không có chuyện tốt.

Sau khi cúp điện thoại, Trần Hi xem xét thời gian, bây giờ cách giờ đóng cửa còn không đến một giờ, mà từ trường học đến đây đi xe lại cần hơn một giờ, nếu như hiện tại thuê xe, tình hình thuận lợi thì miễn cưỡng cũng có thể về đúng giờ.

“Khương tiên sinh. . . . .”

“Đừng nóng vội, ăn trước đã, tôi đưa cô đi” Khương Sâm lười biếng cười một cái “Tôi nghe hết rồi, một hồi tôi đưa cô đi, yên tâm đừng gấp”

“Cái đó. . . . .” Trần Hi còn muốn nói thêm, nhưng nhìn Khương Sâm đã cầm chén con trên bàn lên, bộ dạng ăn cơm rất tập trung, cô cũng bất đắc dĩ cầm chén của mình lên.

Trần Hi nhanh chóng ăn xong phần của mình, mà lúc này Khương Sâm chỉ vừa mới ăn chén thứ hai, tư thế còn rất tao nhã.

Đúng là lúc mình vội thì thời gian trôi qua rất nhanh, khi thấy cách giờ đóng cửa còn không đến nửa giờ, rốt cuộc Khương Sâm cũng ăn xong, gọi nhân viên phục vụ tính tiền, thời gian chỉ còn lại 20 phút.

Trần Hi hoàn toàn không còn ôm chút hy vọng gì, bả vai ừ ừ, đứng lên đi theo Khương Sâm, cô cảm thấy mình rất mệt mỏi. Vốn là chỉ muốn sau khi sống lại cách xa Doãn Triệt, trải qua một cuộc sống bình thường, hiện tại mong ước này tựa hồ cách cô ngày càng xa.

Sao trọng sinh một chút cũng không giống tiêu thuyết, người ta trọng sinh cũng không lại chịu liên tiếp đả kích như cô.

“Nhanh lên một chút không phải là gấp sao?” Khương Sâm nghiêng đầu nhìn hành động chậm chạp của Trần Hi.

Trần Hi đối với lời nói của Khương Sâm từ chối cho ý kiến, mới vừa rồi hần còn rất thoải mái nhàn nhã, hiện tại lại lo đến sứt ruột.

Khương Sâm mở cửa xe thể thao vàng chói, muốn bao nhiêu nổi bật có bấy nhiêu nổi bật, xe này nghe nói đồ trang trí bên trong đều là của Hermes..

Có lúc Trần Hi nghĩ, xe thể thao tốc độ như vậy để làm gì, lúc chạy cũng phải tuân thủ qui định giao thông như xe thường thôi. Qui định chạy tốc độ 40 thì cũng không thể chạy đến 50.

“Thắt dây an toàn vào” Lúc Khương Sâm tự thắt dây an toàn cho mình cũng nhắc nhở Trần Hi một tiếng, nhìn bộ dạng hồ hững của cô, khóe miệng hần cười cười, chân đạp ga mạnh một cái.

“Á. . . . .” Trần Hi hét lên một tiếng, trong nháy mắt, xe vừa mới khởi động đã không thấy tung tích.

“Anh chậm chút đi, sẽ vi phạm giao thông đó” Trần Hi có cảm giác đang lướt trên mây, ngoan ngoãn thắt dây an toàn vào.

“Không sao, vẫn chưa đến tốc độ tối đa mà” Lời nói của Khương Sâm nghe như an ủi cô.

“Vậy bao nhiêu mới là tốc độ tối đa?”

“Nói này, ít nhất phải 200 trở lên.”

Thanh âm Khương Sâm nhẹ nhàng như gió. Trần Hi đột ngột có cảm giác trọng sinh lần nữa. Trời ơi, có ai nói cho hần biết đây là đường cái cũng không phải là đường cao tốc đâu

“Á. . . . .” Mãi lo suy nghĩ, xe liền lách một cái vượt qua chiếc xe khác.

Ừ, Quả thật Khương Sâm tính toán vô cùng chính xác, lấy tốc độ 50, 60 mà đi thì cũng hơn một giờ mới đến được trường. Theo tốc độ 200 của hần, đúng là không tới 20 phút đã đến.

Quá tốt, Khương Sâm dừng xe đúng thời gian qui định trước cửa phòng ngủ, màu vàng quả thật rất chói mắt, dưới ánh đèn nhìn có vẻ vô cùng cao ngạo.

Trần Hi ảo tưởng, mình sẽ giống như một cô công chúa kiêu ngạo, chậm rãi bước xuống từ siêu xe, đặt mình ở vị trí cao nhất, khiến những người làm hại mình phải nhìn theo, cảm nhận được mưu kế của họ một lần nữa thất bại.

Nhưng chỉ là ảo tưởng, vừa xuống xe, Trần Hi liền chạy đến bồn hoa bên cạnh, ới đến mặt xanh, đem những thứ vừa ăn xong còn chưa tiêu hóa hết ới sạch. Đúng là cô ăn rất gấp, thậm chí có thể nhìn thấy cả miếng thịt gà vừa ăn lúc này, cô thật hoài nghi lúc đó mình làm sao mà nuốt được những thứ này xuống.

Gương mặt Khương Sâm hằm hằm, hần đứng cách xa cô, tiếng thắng xe chói tai vừa rồi đã thành công làm cho tất cả cửa sổ phòng ngủ mở ra. Khương Sâm mới đứng là bộ dạng công chúa, dung nhan tuyệt mỹ của hần dưới ánh trăng cùng ánh đèn phòng ngủ hòa lẫn vô cùng sinh động rực rỡ, giống như thiên sứ dưới phạm trần, tiếng huýt sáo của các cô gái vang lên ầm ĩ.

“Em là Trần Hi?” Thấy cục diện hỗn loạn, Địa Trung Hải đi tới trước mặt Trần Hi. “Còn ra thể thống gì, nhìn dáng vẻ của em xem có giống sinh viên không? Không cần nói, ngày mai đến văn phòng học sinh làm thủ tục thôi”.

“Thầy. . . . .” Trần Hi lấy mu bàn tay lau khóe miệng một cái, trong miệng tràn đầy mùi vị nôn mửa, cô cũng không chú ý trên mặt có dính gì hay không, nhếch miệng lộ ra nụ cười lấy lòng. “Em cũng đã trở về rồi, cũng không định là qua đêm ở ngoài không tuân theo qui định của ký túc xá”.

Địa Trung Hải ghét bỏ lui về sau một bước. “Em nói hay lắm, tôi vốn là còn chưa tin những lời đồn đại kia, hiện tại như vậy em còn giải thích cái gì. Không cần nói nữa, mai đến làm thủ tục.”

“Làm thủ tục gì” Khương Sâm khoanh tay đứng phía sau Địa Trung Hải xen vào một câu.

“Nghỉ học. . . . .” Địa Trung Hải nghiêng đầu đáp lại.

Khương Sâm cười vô cùng quyến rũ, lấy điện thoại di động ra.

“À.. hiệu trưởng Trương, tôi là Khương Sâm, tôi muốn ông giải thích cho tôi việc qui định trường học khuyên sinh viên thôi học là thế nào, tôi đang ở ký túc xá trường của ông đây, làm phiền ông đến đây một chuyện”.

Chương 19: chương 19

Ngày nay người có tiền càng nhiều, người đi xe hơi cũng không ít, người đi xe hơi thể thao lại càng không thiếu, nhưng chưa có ai lái xe thể thao ở nơi này nửa đêm điều hiệu trưởng tới được.

Địa Trung Hải rõ ràng có chút không tin tưởng, ra dáng vẻ chất v n, đôi mắt nhỏ tròn bộ mặt cao ngạo có chút khinh thường nhìn chằm chằm Khương Sâm cùng Trần Hi.

Trần Hi cũng cảm thấy sững sờ, trường này nói thế nào cũng thuộc vào hàng ngũ đại học hạng nhất cả nước, hiệu trưởng được bổ nhiệm chắc hẳn cũng phải do chính phủ an bài. Cô vẫn cho Khương Sâm chỉ là người làm ăn, còn có phần không minh bạch, nhưng nếu hắn có thể gọi cả hiệu trưởng ra nói chuyện, vậy xem ra cô nghĩ vẫn còn quá đơn giản.

Phòng ngủ nữ sinh xưa nay chưa từng thấy không tắt đèn, vậy mà giờ này tất cả cửa sổ đều mở toang, lúc nhúc những cái đầu chen chúc nhau trên ô cửa. Cảnh này mà để giáo sư thấy được tuyệt đối sẽ ôm đầu mà khóc, vì sao lúc trên giảng đường không thấy họ có bộ dạng hiếu kỳ như vậy.

Khương Sâm nhìn lướt qua Địa Trung Hải, xoay người lấy từ trong xe ra một bình nước, rút hai tờ khăn giấy đưa cho Trần Hi.

“Lau cho sạch sẽ đi, nếu không hôm nay tôi cho cô chạy bộ về nhà”. Nói xong hắn còn cố tình n

hìn Địa Trung Hải một cái.

Khiêu khích, đây là trắng trợn khiêu khích, Trần Hi hít thật sâu, đè xuống sợ hãi trong lòng, hàng ngày cũng không biết có đáng tin hay không, nếu như hắn không đáng tin cậy, hôm nay đi theo hắn, ngay cả một chút đường sống quay lại cũng không có.

Qua gần một tiếng đồng hồ, mới thấy hiệu trưởng thở hổn hển gấp gấp đến nơi.

Ông vừa xuống xe, liền chạy thẳng đến chỗ Khương Sâm, gương mặt tươi cười như hoa “Khương tiên sinh, sao hơn nửa đêm cậu lại đến nơi này, có chuyện gì điện thoại một tiếng là được.”

Trần Hi vừa nhìn thái độ của hiệu trưởng, cũng biết, ôi . . . . Có đường sống rồi!

Sống lưng Trần Hi cũng không khỏi tự chủ mà cứng đờ ra, trong lòng thầm run lên, cô thậm chí có cảm giác mình có chút lơ mơ mà trừng mắt nhìn Địa Trung Hải một cái.

Địa Trung Hải nhìn hiệu trưởng mới đến, gương mặt không nụ cười của hắn lập tức trở nên hòa ái dễ gần, hắn vây quanh hiệu trưởng cùng Khương Sâm bên cạnh cười theo, cái lưng vốn thẳng của hắn hơi khom xuống. Trần Hi nhìn Địa Trung Hải, tưởng tượng những cử chỉ vừa rồi của mình, không dám nói, thật đúng là xấu hổ chết đi được, cô quyết định, về sau bất cứ lúc nào, cô cũng đều sẽ không cúi đầu cầu xin ai nữa.

“Trương hiệu trưởng tôi nghe nói ngài đây muốn khuyên người của tôi bỏ học, tôi chỉ là muốn tìm hiểu tình hình một chút thôi” Khương Sâm nghiêng người dựa vào xe, ánh mắt sắc bén quét về phía Địa Trung Hải.

Trương hiệu trưởng lúc này mới quay đầu lại nhìn Trần Hi đứng bên cạnh một chút, sau đó mới chuyển mắt sang Địa Trung Hải.

“Tiểu Hải, ở đây xảy ra chuyện gì?” Trương hiệu trưởng dường như cũng biến thành người khác, bộ dạng mới vừa nhún nhường lúc nãy, giờ lại tỏ ra khí thế của người đứng đầu trường học.

“Phụt. . . .” Trần Hi nhin không được bật cười, cô thật đúng là không biết, thì ra là tên Địa Trung Hải thật đúng là mang tên của một đại dương.

“Hiệu trưởng ngài xem cô ấy cũng cười kìa, đây chỉ là một hiểu lầm thôi, hiểu lầm. .... chỉ là hiểu lầm. . .” Địa Trung Hải lại cúi đầu khom lưng.

Trần Hi kinh ngạc khẽ nhếch miệng, người này thật đúng là theo chiều gió mà, thái độ trước sau cũng không giống nhau chút nào.

“Trương hiệu trưởng, vậy thì không quấy rầy, chúng tôi đi về trước, cũng đã trễ thế này.” Khương Sâm ngáp một cái, xoay người trở lại trong xe.

Trần Hi nhìn những đôi mắt xung quanh đang chăm chăm vào mình, nghĩ tới nay trở về phòng ngủ thì tốt hơn, nếu còn cùng Khương Sâm đi, ngày mai không biết sẽ lại truyền đến tin gì đây.

“Đứng ngốc ở đó làm gì, lên xe, về nhà ngủ.” những lời này của Khương Sâm mặc dù không lớn, nhưng trong sân trường yên tĩnh thế này, rõ ràng là mọi người có thể nghe thấy được, Trần Hi dường như nghe được những tiếng xì xầm.

“Cô bạn nhỏ này, lên xe trước đi, đừng để cho Khương tiên sinh chờ lâu.” Nụ cười trên mặt Trương hiệu trưởng quả thật có điểm giống những tú bà thời xưa.

Mặt của Trần Hi không nhịn được run lên. "Còn kiểm tra phòng ngủ ... "

"Kiểm tra cái gì, thật là hồ đồ, bây giờ là thời đại nào rồi, khẩu hiệu của trường chúng ta là gì, đổi mới, thực tế..." Hiệu trưởng không hổ danh là hiệu trưởng, nói không ít, mỗi một câu nghe được đều giống như rất có đạo lý.

"Lên xe. .... Tôi mệt rồi. ...." Khương Sâm lại miễn cưỡng nói một câu, Trần Hi nhắm mắt lên xe, cũng không biết ngày mai lại truyền ra tin tức gì, dù sao hôm nay mọi người đều mắt thấy tai nghe, cô trắng trợn đêm khuya không về phòng ngủ lại lên xe đi với đàn ông.

Trương hiệu trưởng cùng Địa Trung Hải vẫn còn ở nói gì đó, Khương Sâm cũng không thèm để ý, trực tiếp nổ máy xe.

"Anh chạy chậm một chút" Trần Hi lên xe liền không nhịn được nhắc nhở Khương Sâm.

"Cô mới vừa ới đến đâu rồi?"

"Bồn hoa."

"Tôi hỏi là ới ra hết cái gì rồi?" Còn trong sân trường nên Khương Sâm không vội vã tăng tốc, tốc độ chạy cũng coi như bình thường.

"Chính là những thức ăn vừa rồi. ...."

"Có gà sao?" Khương Sâm hỏi

"Có. .... lúc này có ăn một miếng. ...." Trần Hi không hiểu Khương Sâm hỏi cái vấn đề ghê tởm này làm gì.

"Vậy thì tốt, không còn gì để ới nữa" Nói xong Khương Sâm lái xe ra khỏi cửa chính trường học, trên đường lớn chạy như bay.

Trần Hi ngậm chặt miệng, không dám nói nữa câu, cô lo lắng sẽ ới cả nước lên xe hán, chẳng lẽ hán không thấy cô mới vừa uống nước sao?

Đã trải qua một ngày dài vô như thế, hơn nữa vừa mới say xe, tối qua lại mất ngủ, Trần Hi ngủ một đêm rất say, cả đêm cũng không mơ thấy gì.

Sáng sớm nay cô không có tiết học, sau khi ra khỏi cửa phòng ngủ, đã thấy Khương Sâm đang lật từng tờ báo xem.

"Hôm nay cô dậy muộn..." Khương Sâm nhìn xem giờ một chút, giống như vì đợi cô lâu nên có chút bất mãn.

"Sáng nay không có lớp, dậy trễ một chút, tôi đi nấu cơm." Trần Hi bĩu môi, người đàn ông này, giống như mỗi sáng sớm đều muốn giễu cợt cô mới thoải mái, nhìn hán hôm qua đã giúp cô, cô cũng không muốn cùng hán cãi vã.

Những món cho bữa ăn sáng cũng không quá phức tạp, Trần Hi lấy trong tủ lạnh pho mát, bánh bao, chân giò hun khói mua từ trước, làm sandwich đơn giản, sau đó dùng chảo chiên hai quả trứng. Không biết Khương Sâm thích ăn gia vị gì, nên cô không cho thêm gia vị gì cả, cuối cùng chuẩn bị hai ly nước trái cây, bung tất cả lên bàn ăn.

Khương Sâm tựa hồ rất hài lòng với những món ăn cô làm, hán ăn trứng chiên chỉ dùng tiêu cũng không thấy thêm gia vị nào.

"Lần sau trứng gà chiên một mặt thôi" Khương Sâm đưa ra yêu cầu.

"Được. ...." Trần Hi đáp một tiếng, cô cũng bắt đầu ăn bữa ăn sáng của mình.

Cảm giác cùng nhau ăn điểm tâm so với ăn tối còn quái dị hơn, hình như chỉ có vợ chồng thân thuộc mới có thể thân mật như vậy, Trần Hi cảm giác mặt mình nóng lên.

"Cái đó. ...." Trần Hi ngẩng đầu nhìn Khương Sâm, có một vấn đề cô thật sự tò mò.

Khương Sâm ngẩng đầu lên.

Trần Hi cười vui vẻ: "Tại sao anh biết hiệu trưởng của chúng tôi?"

"Cô không biết sao?" Khương Sâm nhìn về mặt ngu ngơ của Trần Hi.

"Hả. ...." Trần Hi không hiểu, rất lờ mờ.

"Vì sao cô đến chỗ tôi làm giúp việc." Khương Sâm thờ dãi.

"Là đánh nhau, sợ ý đập trúng mặt của anh." Trần Hi trả lời, cô bưng tỉnh hiểu ra. "Chẳng lẽ thầy hiệu trưởng cũng là đánh trúng mặt của anh sao..." Trần Hi không khỏi tưởng tượng thầy hiệu trưởng đại nhân này thân thể mập mạp, bộ dạng đàng đàng sát khí như ra trận, quả thật làm người ta nóng máu mà.

“Cô cho rằng tất cả mọi người đều ngu ngốc như cô sao?” Khương Sâm lắc đầu ” hiệu trưởng cũng coi như giới trí thức, ai lại cùng ông ấy đánh nhau”.

Khương Sâm cúi đầu đem sandwich trong tay ăn xong, phát hiện Trần Hi vẫn còn nhìn hẩn chăm chăm, trong đôi mắt nhỏ bé kia như đang bùng bùng sát khí.

“Hiệu trưởng các cô vụng trộm với tiểu tam ở quán bar của tôi, vợ hấn đến bắt ghen, tôi giúp hấn tìm một chỗ ả núp thôi”

“Chỉ có vậy mà ông ấy cũng phải hạ thấp mình sao?” Trần Hi vẫn cảm thấy có chỗ khúc mắc.

“Thật không may, tôi có hệ thống giám sát, hơn nữa còn là hình ảnh cực nét, nhìn rõ 360 độ tất cả các góc ảnh...”

“Anh chụp ảnh!” Trần Hi kinh ngạc Khương Sâm có thể làm chuyện không đứng đắn như vậy.

“Cô sai rồi, là quay phim, tôi đã nói trước với ông ấy, chỉ có kho tiền của quán bar mới có camera, thực ra camera đã có sẵn ở vị trí của ông ấy rồi.”

“À. . . . .” Trần Hi bùng tỉnh hiểu ra gật đầu, không khỏi đưa ra một ngón tay cái ”Ngoại trừ hiệu trưởng của chúng ta ra, anh còn quay ai nữa không?”.

“Quá nhiều, không nhớ rõ, dù sao nên có còn hơn không.”

Khương Sâm cúi đầu ăn trứng chiên, một tia sáng từ trong mắt hẩn lóe lên.

Đi đến trường học, Trần Hi chuẩn bị sẵn khí thế chiến đấu, vấn đề nghỉ học đã giải quyết rồi, nhưng những lời đồn đãi của các sinh viên chắc sẽ càng thêm mãnh liệt, nhất là trải qua màn kịch tối hôm qua.

Đi tới lớp, cô kỳ lạ phát hiện, ba người Hạ Kỳ thoải mái hướng mình vẫy tay.

“Trần Hi. . . . . Trần Hi. . . . .” Hạ Kỳ ưỡn ngực ngẩng đầu kêu to.

“Thế nào.” Thấy họ như vậy, Trần Hi cũng không kiêng dè mà đi tới, nói một câu cũng có thể mà.

“Chưa nhìn thông báo sao, Trương Nghiên vì tung tin đồn nhảm, bị trường học kỷ luật, ghi nhận vào hồ sơ, còn bị hủy bỏ tư cách đảng viên dự bị.” Hạ Kỳ sắc mặt vui tươi, thanh âm lớn đến nỗi trong phòng học không người nào không nghe được.

“Trường học còn nói mi làm thêm ngoài giờ nên mọi người phải học tập theo.” “Làm việc ngoài giờ?”

“Ừ, sau khi Địa Trung Hải đến phòng ngủ của chúng ta, nghe nói mi đến chỗ Khương Sâm làm giúp việc, lập tức khen ngợi, còn cam kết sẽ cấp cho mi danh hiệu đại biểu học sinh ưu tú gì đó....”

Hạ Kỳ lại nói một đồng, Trần Hi một câu cũng không nghe vào nữa, cô vừa mừng lại vừa lo, vui mừng vì sự việc đã kết thúc như vậy, nhưng cô luôn có cảm giác chỉ với mình Trương Nghiên không thể nào gây ra chuyện lớn như vậy, hình như còn có người cố ý ra tay với mình.

“Trần Hi. . . . . Mi không vui mừng sao?”

“Dĩ nhiên là vui rồi, ha ha. . . . .” Trần Hi cười nhưng cũng không thấy vui về gì, cô cảm thấy có một đôi mắt đang ở trong bóng tối nhìn chăm chăm mình.

Cùng lúc đó, một cô gái cầm điện thoại di động trên lớp không kiêng kỵ gì xem nội dung trên web, ánh mắt cô nhú lại, định đốt một điếu thuốc, lại phát hiện trên bàn học chỉ có mấy cây bút.

Khương Sâm thì cô không chọc nõi, trận đánh này, cô không thể không thừa nhận là mình đã thua.

“Ông chủ, đây là kết quả điều tra của trường học.” Tiểu Hắc đưa thông báo của trường học cho Khương Sâm. “Tôi cảm thấy trường học điều tra không hoàn toàn chính xác, có cần đi tra lại một chút hay không?”.

“Không cần.” Khương Sâm phất tay một cái, thấy thái độ Tiểu Hắc có chút mù mịt.”có phải là cậu muốn hỏi tôi, tại sao giúp người không giúp đến cùng sao?”.

Tiểu Hắc gật gật đầu.

“Cậu nhớ là tôi cũng không có giúp bất cứ kẻ nào, chỉ là tôi không muốn mất cô giúp việc này thôi, khó khăn lắm mới tìm được một người giỏi việc như vậy, mất đi cũng thấy tiếc.”

Khương Sâm lật xem tài liệu trong tay, đọc đại khái nội dung, có một số việc ngoài dự liệu của hấn, cô gái nhỏ này vậy mà có quan hệ không đơn giản

với Doãn Triệt.

Hắn cau lông mày lại, đây cũ

ng không phải là tình huống hắn muốn nhìn thấy.

Cũng không bik sau này a Sâm có đóng zai ác hok, mà đến lúc này thấy ảnh đáng iu ghê, đẹp zai, không lằng nhằng như DT, lại có ý đặc biệt với mỗi chị Hi.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xứ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: chương 20

So với sóng gió quá khứ sau này, Trần Hi cảm thấy mình trong thời gian này quả thật rất thoải mái, mỗi buổi sáng ngủ dậy bị Khương Sâm trêu chọc, thỏa mãn cái hứng thú đầy ác ý của hắn.

Sau đó đi học, nghe Hạ Kỳ nhiều chuyện một chút, nhưng dĩ nhiên chủ yếu vẫn là quan tâm đến mình. Buổi tối sau khi trở về, tiếp tục làm cơm cùng Kheong Sâm ăn. Thời gian của cô cứ như vậy nhàn nhã không lo lắng từ ngày này qua ngày khác. Cô cảm thấy mình như vậy rất tốt, thật sự rất rất tốt.

Trần Hi xách giỏ đi vào lớp học ngồi cạnh Hạ Kỳ, lấy sách vở cần thiết ra. Thật kỳ quái, Hạ Kỳ không hoạt bát giống như hàng ngày, điều này làm cho Trần Hi ngược lại có chút không thích ứng được.

“Hôm nay có chuyện gì mới không?” Mọi lần trước khi vào học mấy phút, là thời gian tốt nhất để các cô tám chuyện.

“Mi sẽ không muốn biết đâu” Hạ Kỳ cố làm ra vẻ thần bí, càng khiến Trần Hi tò mò hơn.

“Có liên quan tới ta?” mặt Trần Hi giãn ra.

“Ừ. . . . . Doãn Triệt đã trở lại, ngày hôm qua bọn họ đi đón hắn.”

Nghe xong lời Hạ Kỳ nói, Trần Hi cảm giác tóc gáy của mình cũng dựng đứng lên, bấm ngón tay tính toán, thật đúng là đã một tháng không sai.

“Mi không sao chứ?” Hạ Kỳ nhìn sắc mặt trắng bệch của Trần Hi, lấy tay nhẹ nhàng khều cô.

“Không có việc gì. . . . .” Trần Hi miễn cưỡng cười cười, cuộc sống hạnh phúc an nhàn luôn trôi qua rất nhanh, cô cố ý tránh người nhưng rốt cuộc hắn vẫn trở lại.

“Nghe nói đi theo Doãn Triệt còn có một búp bê mắt xanh tóc vàng.”

“Thật không?” ghánh nặng trong lòng Trần Hi buông xuống được một chút. “Lần sau nói chuyện, mi ngàn vạn lần đừng nói một nửa, dễ hù chết người ta lắm được không?”

“Được. . . . .” Hạ Kỳ miễn cưỡng cười cười “Ta còn chưa nói hết đâu, Doãn Triệt có đến tìm mi, để lại cho mi cái này, hắn nói không gọi điện được cho mi. . . . .”

Nói xong Hạ Kỳ liền lấy từ trong túi xách ra một bao thư rất đẹp, Trần Hi nhìn chăm chăm bao thư cũng không dám đưa tay ra. Hạ Kỳ nói tiếp “Ta khuyên mi tốt nhất nên cầm đi, không biết vì sao nha, ta cảm giác tâm tình Doãn Triệt đang không tốt, ánh mắt của hắn giống như muốn giết người vậy, mặc kệ bên trong là cái gì, ta khuyên mi tốt nhất cũng phải xem qua. . .”

Trần Hi cắn môi một cái, cuối cùng vẫn phải nhận lấy bao thư trong tay Hạ Kỳ, cô ấy nói đúng, mặc kệ là cái gì, xem một chút vẫn cần thiết hơn, muốn ra trận cũng phải chuẩn bị trước.

Buổi học ngày hôm nay, Trần Hi không yên tâm trong lòng, cứ thấp thòm chờ đợi, thậm chí cô còn định cúp học, sau khi sống lại mà nói, cảm giác hồi hộp ngày hôm nay giống như cô đầu lần đầu lên kệu hoa.

Thật vất vả chịu đựng đến giờ tan lớp, Trần Hi liền vội vàng xông ra ngoài, cô cũng không dám đảm bảo, tên Doãn Triệt kia có giống lần trước hay không chạy đến tận lớp học tìm mình.

Trần Hi không biết liệu Doãn Triệt có biết những chuyện vừa xảy ra hay không, nếu như biết hắn sẽ hỏi cái gì, cô không sợ Doãn Triệt hỏi chuyện gì đã xảy ra hay nguyên nhân vì sao, cô chỉ sợ Doãn Triệt biết chuyện mình hiện tại đang ở nhà Khương Sâm.

Không biết vì sao, trong lòng Trần Hi có chút bất an và đau lòng, loại cảm giác đó giống như cô là người vợ đang vụng trộm bên ngoài, có lẽ chỉ là tinh thần không ổn định, nhưng cũng đủ cho cô lo lắng không muốn đối mặt với vấn đề này.

Trần Hi đoán rất đúng, Doãn Triệt quả thật muốn đến lớp học tìm cô, nhưng thật bất hạnh, bất hạnh là cho Doãn Triệt, đối với Trần Hi phải nói là may mắn mới đúng.

Doãn Triệt còn chưa đi đến lớp học của Trần Hi, ngay khúc quanh của cầu thang, liền gặp được Trương Nghiên đang đi đến tìm hân.

Tâm trạng Trương Nghiên bây giờ thật không tốt, cô bị xem như trò cười trong trường học, thắng làm vua thua làm giặc, đạo lý từ xưa đến nay này không bao giờ sai.

Lúc ấy cô do kích động nên phát tán bài viết đó, vốn dĩ chỉ muốn làm Trần Hi chịu nhục một chút, hoặc chí ít có thể tạo áp lực của dư luận làm Trần Hi không được thoải mái, nghĩ đến chỉ cần có người làm cho cô ấy thương tích đầy mình thì cô cũng thấy thỏa mãn, bao nhiêu oán giận cũng có thể tiêu tan.

Sau đó, chuyện xảy ra vượt qua dự liệu của cô. Trương Nghiên luôn nhận được những bức thư nặc danh, có lúc là những câu chuyện xưa, lúc là những mưu kế, có khi còn cung cấp cho cô những tài liệu liên quan đến Trần Hi.

Những thứ đó này sao lại xuất hiện trùng hợp như vậy, đúng ngay lúc cô có thể dùng đến. Càng về sau, thân bất do kỷ, cô càng si mê hưởng thụ cảm giác thắng lợi xem Trần Hi bị giày vò. Thậm chí cô lương tâm bị mê muội gọi điện thoại cho cha mẹ Trần Hi, mặc dù lúc ấy cô cũng có do dự, âm thầm tự hỏi mình tại sao muốn làm như vậy.

Kết quả cũng làm cha mẹ Trần Hi lo lắng, suy bụng ta ra bụng người, nếu đổi lại là chính cô, khi cha mẹ cô biết những chuyện như vậy, cho dù là lời đồn đại, chắc hẳn cha mẹ cô cũng sẽ như vậy.

Nhưng cô vẫn không khống chế được mình, lúc có người mang hình ảnh Trần Hi được người đưa đón đi học, cô một chút cũng không chịu được. Trương Nghiên lúc đó vui sướng tưởng tượng ra cảnh Trần Hi bị người nhà phi nhổ hân trong lòng rất uất ức.

Bây giờ chân tướng mọi chuyện đã sáng tỏ, tất cả đều giống như chỉ một mình cô làm ra việc này, cô thật sự mong muốn lần nữa nhận được bức thư nặc danh đó, chỉ cho cô biết phải làm sao để thoát khỏi tình trạng khốn khổ này, nhưng bức thư đó cũng không bao giờ xuất hiện nữa.

Hiện tại tất cả mọi người đều xem thường cô, thậm chí là những cô bạn cùng phòng luôn quan hệ thân thiết. Bọn họ bày tỏ có thể hiểu cô phải chịu uất ức thế nào mới làm ra những chuyện như vậy, nhưng chung qui lại họ không thể lý giải được tại sao cô lại lôi kéo người nhà Trần Hi vào, làm cho gia đình người khác khốn khổ. Bọn họ lo lắng có một ngày không cẩn thận mà đắc tội với cô, cũng sẽ bị cô dùng phương pháp như vậy đối xử với họ.

Những chị em cùng phòng là thân thiết nhất, nhưng càng thân thì càng lo lắng bị phản bội, nhất là khi họ biết quá nhiều bí mật của nhau.

Trương Nghiên hoàn toàn bị mọi người cô lập, tính ra Trần Hi chỉ chịu uất ức có hai ngày, mà cô ước chừng đã phải chịu đựng cả tháng rồi, ngày đêm cô đều trông mong Doãn Triệt trở lại, hy vọng hân có thể an ủi mình, cho dù chỉ là một cái ôm hay một nụ hôn...

“Anh trở về sao không cho em biết?” Trương Nghiên kéo tay áo Doãn Triệt.

“Tôi đang có việc ở đây, lát nữa sẽ đi tìm em”. Doãn Triệt nhẹ giọng nói một câu.

“Anh không nói rõ ràng thì em sẽ không buông tay!”. Trương Nghiên rất cố chấp, bây giờ một chút thể diện cô cũng không còn, thì còn gì phải sợ nữa.

“Đi tới đây với tôi.” Vị trí bọn họ đang đứng là ngay cầu thang của phòng học, rất nhiều người thấy Trương Nghiên dây dưa với Doãn Triệt không ngừng. Doãn Triệt dứt khoát dẫn Trương Nghiên đi đến một lối đi vắng vẻ, nơi đó không có phòng học, cũng rất hiếm người qua lại.

Nhìn thấy sắc mặt Trương Nghiên rất sa sút, Doãn Triệt cũng không muốn nói gì quá đáng, cố gắng nói hết sức nhẹ nhàng: “Không phải chúng ta chia tay rồi sao?”

“Chia tay? Ai đồng ý chia tay chứ, là anh nói thôi, em chưa từng đồng ý” Tâm trạng Trương Nghiên có chút kích động, cô tiến lên ôm lấy Doãn Triệt. “Em bây giờ cái gì cũng không có, thật sự không thể cũng không có anh được”.

“Buông tay. . . . .” Nghe được Trương Nghiên nói xong, sắc mặt Doãn Triệt trầm xuống, hân lạnh lùng nhìn chằm chằm Trương Nghiên.

Trương Nghiên bị ánh mắt của Doãn Triệt làm cho hoảng sợ, cô buông tay ra, nhìn vào gương mặt hân. Cô vẫn luôn cảm giác mình chưa hoàn toàn hiểu rõ Doãn Triệt, hiện tại cô càng nhận ra, thật ra một chút gì về hân cô đều không hiểu được.

Hân cưng chiều cô, yêu thương cô, có khi thậm chí muốn cùng cô ở một chỗ, thế nhưng một khi hân không muốn nữa, thì tất cả những điều này cũng sẽ không lưu lại trong lòng hân một chút nào.

“Triệt. . . . .”

“Tôi đã nói với em không được quấy rầy đến cô ấy, em chơi với lửa có ngày cũng sẽ bỏng tay, không trách người khác được, lúc làm thì nên nghĩ đến hậu quả chứ.” Doãn Triệt lạnh lùng nhìn Trương Nghiên, trong lời nói của hân không còn lưu lại cho cô một chút tình cảm và thể diện nào.

“Là tự em chơi với lửa, nhưng tình cảm của chúng ta mấy năm, anh nói cắt đứt liền cắt đứt, anh có cân nhắc qua cảm giác của em sao?”

“Thật xin lỗi.” Doãn Triệt tựa hồ thở dài.

“Anh vì cô ấy mà nói xin lỗi, hai người chưa ở cùng bao lâu, anh lại xin lỗi vì cô ấy. Doãn Triệt, em chưa từng nghe qua anh nói hai từ xin lỗi này với ai, vậy mà anh vì cái loại con gái đó dám nói xin lỗi. . . .” Trương Nghiên cơ hồ dùng hết sức lực bản thân hét lên với Doãn Triệt, nói xong những lời này, cô vịn thành cầu thang nhìn Doãn Triệt chăm chăm.

“Thật xin lỗi, đối với em, tôi cũng có lỗi, về chuyện của Trần Hi tôi cũng không muốn truy cứu gì nữa, chúng ta chấm dứt ở đây là được rồi”. Giọng nói Doãn Triệt nghe như đang an ủi người khác, nhưng mỗi lời của hắn từng chữ từng chữ như cắm vào tim.

“Truy cứu?” Trương Nghiên giống như nghe chuyện cười phá lên cười haha ” Truy cứu cái gì, truy cứu em tung tin đồn ư? Anh muốn truy cứu thế nào, bây giờ em cái gì cũng không có, anh cứ đến mà truy cứu đi. . . .” Nói xong Trương Nghiên liền cởi nút áo của mình ra.

“Em hãy tự trọng. . . . .” Doãn Triệt quay lưng lại, hành động của hắn càng làm Trương Nghiên điên cuồng hơn, cho dù là lúc hai người qua lại, cô cũng nghe hắn bên ngoài có người khác, nhưng bây giờ hắn đang làm gì, thù thân vì Trần Hi sao?

“Doãn Triệt, anh yêu cô ấy?”

“Yêu?” Doãn Triệt nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn về phía Trương Nghiên, vẻ mặt mờ mịt, hắn cau mày giống như đang suy nghĩ chuyện gì huyền bí lắm.

“Được lắm, em hiểu rồi. . . . . Doãn Triệt, em vẫn sẽ dõi theo anh, em sẽ nhìn xem anh rốt cuộc làm thế nào tranh giành với người đàn ông kia, em sẽ chờ xem bộ dạng thất bại của anh thế nào.” “Người đàn ông nào? Em giải thích rõ cho tôi. . .”

Lời Doãn Triệt còn chưa hỏi xong, Trương Nghiên đã nhanh chóng quay đầu chạy đi.

Doãn Triệt có chút kinh ngạc nhìn cầu thang không một bóng người, vừa rồi hắn có nói gì s

ai sao, cô gái này vừa mới kích động như vậy, giờ lại chạy mất không thấy đâu.

“Á. . . . .”

“Ai ở đó. . . . .” Doãn Triệt ngẩng đầu, chỉ cảm thấy có bóng người xẹt qua. Hắn nhìn đồng hồ trên tay, thời gian không kịp nữa rồi, hy vọng cô bạn cùng phòng Trần Hi đã đưa đồ đến tay cô ấy.

Trời ơi, thật là ghét của nào trời trao của đó, vừa ra cửa đã gặp quỷ. Trần Hi từ trong chỗ nấp nhảy ra ngoài, cô lấy tay vuốt vuốt ngực, miệng thở to hân hân.

Vì để tránh chạm mặt Doãn Triệt, cô có ý tìm đường vắng vẻ mà đi, không nghĩ tới lại gặp phải hắn. Cô nghe được hai người họ cãi vã, lẽ ra lúc đó cô phải lẳng lặng mà trốn đi, nhưng mà xui quỷ khiến thế nào cô lại tò mò đứng lại muốn nghe xem họ nói gì.

Thậm chí khi Trương Nghiên hỏi Doãn Triệt có phải yêu cô hay không, lòng ngực cô cứ đập liên hồi, còn lên thò đầu ra xem, mặc dù không thấy được gì, nhưng rõ ràng cô nghe câu trả lời của Doãn Triệt lại là một câu hỏi nghi vấn.

Trần Hi tự khinh thường mình, nếu chỉ sơ sót một chút không chạy trốn kịp, lại để cho hắn bắt được rồi.

Trần Hi vẫn còn hoảng sợ cho đến khi ngồi trên xe Tiểu Hắc, trong lòng cô mới thả lỏng ra, hôm nay coi như tránh được một kiếp, nhưng ngày mai phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: chương 21

“Cậu nhỏ. . . cái này. . .” Doãn Triệt buông lỏng tựa vào ghế sofa, lấy ra thiếp mời đưa cho Khương Sâm “Tối mai sáu giờ, đừng đến trễ”.

“Cháu lớn của ta đã già thêm một tuổi rồi” Trên mặt Khương Sâm có chút cảm giác hứng thú.

Doãn Triệt không khỏi lạnh run một cái, hắn cảm giác lần này Khương Sâm nói chuyện ra vẻ thẳng thắn của kẻ bề trên không giống như trước đây, nhìn qua thật đúng là có điểm giống như mẹ của hắn.

“Yên tâm ngày mai ta sẽ đến đúng giờ.” Khương Sâm đem thiệp mời bỏ vào túi quần, đứng dậy muốn rời đi, nhìn thấy Doãn Triệt còn không có ý định nhúc nhích liền hỏi “Còn chuyện gì sao?”

“Cậu phải đi sao?” Doãn Triệt nhìn về phía Khương Sâm.

“Đứng.” Khương Sâm gật đầu một cái. “Thế nào?”

“Đi đâu?”

“Về nhà.” Khương Sâm đáp như đó là chuyện dĩ nhiên.

“Lúc này mới có mấy giờ? Bình thường không phải cậu đợi quán bar đóng cửa mới về nhà sao, hôm nay sao lại sớm vậy?” Doãn Triệt quan sát Khương Sâm, giọng nói có chút tò mò như đang tìm tòi nghiên cứu vấn đề gì “Không phải là kim ốc tàng kiều chứ?”

Khương Sâm chỉ cười cười không nói, ý tứ tựa hồ như đồng tình, điều này càng làm cho Doãn Triệt kinh ngạc tròn to hai mắt, hắn vô cùng tò mò rốt cuộc kiểu phụ nữ thế nào có thể làm cho Khương Sâm – một người tự kỷ chỉ yêu bản thân mình đến mức tột. Hắn thậm chí không tưởng tượng ra bộ dáng Khương Sâm ở trên người phụ nữ đó.

“Cậu nhỏ à, mẹ nhỏ có biết làm cơm không, sau giờ học con liền chạy đến đây, ngay cả cơm còn chưa ăn” Doãn Triệt tự cho mình quyền gọi người phụ nữ của Khương Sâm như vậy cũng thấy rất tốt, chưa biết là người phụ nữ đó có quản được hắn hay không, trước mắt cứ gọi vậy đã.

Bây giờ chưa là vợ chồng cũng có thể sống cùng nhà, nhưng mở miệng kêu một tiếng như vậy cũng làm hắn nổi hết da gà. Doãn Triệt thật sự tò mò, cô gái được Khương Sâm đề ý phải xinh đẹp đến mức nào.

“Con đói bụng? vậy cũng tốt, thiếu chút nữa ta quên mất chưa đưa con đi đón gió tẩy trần rồi, hôm nay chúng ta ra ngoài ăn”. Khương Sâm cũng không quan tâm đến ý tứ của Doãn Triệt, hắn tự nhiên lấy điện thoại đi động ra gọi ngay trước mặt Doãn Triệt.

“Hôm nay tôi đi ra ngoài ăn, không cần chuẩn bị. Ừ. . . . . Được. . . . .” Sau khi cúp điện thoại, Khương Sâm phẩy tay, ý là đã giải quyết vấn đề rồi.

“Cậu cũng biết con không phải ý đó mà, đến khi nào thì có thể gặp mẹ nhỏ đây, mai được hay không?”

“Mẹ nhỏ?” Khương Sâm ý tứ liếc mắt nhìn Doãn Triệt. Hắn đang nghĩ có nên cần thiết điều chỉnh cách xưng hô của Doãn Triệt không, có những lời ngàn vạn lần không nên nói quá sớm.

“Đừng nói là con không nói trước với cậu, mẹ con hàng ngày cứ lăm bắm hôn sự của cậu, chị cả trong nhà cũng như mẹ thôi, cậu thật đúng là tâm bệnh trong lòng bà ấy đấy, nếu đã có người, vậy thì tốt nhất cùng nhau ra mắt đi, để cho mẹ con nói ít lại vài câu”. Doãn Triệt hết uy hiếp đến dụ dỗ hy vọng nhìn thấy người phụ nữ mà Khương Sâm đang giấu kia, ông cậu nhỏ này của hắn cũng thật là kỳ lạ, cuộc sống riêng tư cứ thần thần bí bí thế nào đó.

Doãn Triệt chỉ biết, sau khi ông bà qua đời, Khương Sâm liền xuất ngoại, hắn lang thang ở nước ngoài cũng mười năm, sau lại không biết vì sao đột nhiên trở lại, nhưng vẫn chỉ có một mình.

Về phần Khương Sâm ở nước ngoài cả chục năm trải qua cuộc sống thế nào, đã làm gì, cũng không ai rõ lắm, thậm chí cả mẹ hắn cũng không moi được bất kỳ thông tin gì từ trong miệng Khương Sâm.

Qua lại với nhau, mọi người cũng ngày càng lười hỏi tới, dù sao xem ra cuộc sống Khương Sâm cũng không tệ lắm, một mình ở một nhà trong khu chung cư sang trọng, còn có tiền mở quán bar, đáng nhắc tới chính là, quán bar này do Khương Sâm dùng tiền mua. Nói cách khác, dù cho hắn không mở cái quán này, thì với vị trí tắc đất tắc vàng ở đây, dựa vào tiền cho thuê cửa hàng cũng dư dả cho hắn chi tiêu hàng ngày.

Tính ra như vậy, Khương Sâm ở nước ngoài cũng kiếm được không ít tiền rồi, về phần những tài sản khác của hắn cũng không ai biết đến.

Thời điểm bắt đầu, mẹ Doãn đối với việc mở quán bar của Khương Sâm cũng có chút nghi ngờ, trong tay bà lúc này vẫn còn nắm giữ sản nghiệp của Khương Gia, không nghĩ tới Khương Sâm chỉ cần hai năm đem quán bar nhỏ trở thành chỗ ăn chơi lớn nhất ở đây. Mẹ Doãn cũng yên lòng, định đem tất cả sản nghiệp quảng cho Khương Sâm quản lý.

Thậm chí còn bắt nạt hơn, Khương Sâm mỗi ngày đều vui mình ở quán bar, những sản nghiệp kia hắn cũng chỉ dạo qua một vòng, đuổi việc vài người, lại tuyển thêm vài người mới. Vốn tưởng là chỉ cần miễn cưỡng duy trì được thu chi, nhưng đột nhiên công ty vô cùng tỏa sáng, thoát một cái trở thành một trong những công ty nộp thuế hàng đầu.

Năng lực của Khương Sâm không thể không gọi là thần kỳ, tất cả xem ra đều rất thuận lợi, mẹ Doãn liền bắt đầu lo buồn chuyện hôn sự của hắn, đáng đáp Khương Sâm quả thật rất đẹp, đàn ông đẹp trai cũng tốt, nhưng quá đẹp như vậy xem ra lại không tốt lắm. Hơn nữa Khương Sâm còn tự luyện, hắn bị mẹ Doãn an bài đi xem mắt mấy lần, về sau liền nói, xem mắt có thể, nhưng phụ nữ nhất định phải xinh đẹp tương xứng với hắn, nếu không nhìn hắn cũng không thèm nhìn.

Điều này càng làm buồn lòng mẹ Doãn, vốn là bà định trông tìm một chỗ môn đăng hộ đối, sau đó bắt đầu tìm kiếm những cô diễn viên minh tinh xinh đẹp, mặc kệ là cô gái như thế nào, miễn là nhìn xứng đôi với Khương Sâm, nhưng kết quả vẫn vô cùng ảm đạm.

Thấy việc xem mắt vô vọng, mẹ Doãn chỉ còn lại một chiêu duy nhất của phụ nữ, đó là cầu nhau, những cô gái bà tìm xinh đẹp như vậy đều không phù hợp với yêu cầu của hắn sao? Tốt nhất là Khương Sâm đừng đến tìm bà, chỉ cần gặp mặt ở đâu là nghe bà dạy dỗ ở đó, bất luận là gặp riêng hay tại công

bữa tiệc của gia đình, chỉ cần Khương Sâm tham gia, người ta liền nhìn thấy hai chị em ở một chỗ “nói chuyện phiếm”.

Mỗi lần như vậy, Doãn Triệt cũng thật lòng bội phục Khương Sâm, hẳn làm sao có thể chịu đựng mẹ Doãn bên tai cần nhằn lăm nhăm hai đến ba giờ đồng hồ mà gương mặt vẫn tươi tỉnh như không có chuyện gì, ừm... hình như nói xấu mẹ mình như vậy cũng có phần không đúng.

Doãn Triệt quan sát nét mặt của Khương Sâm, hy vọng hẳn có thể cho một đáp án thỏa mãn.

Khương Sâm nhìn Doãn Triệt nhẹ nhàng nâng khóe miệng “Con xác định thật sự muốn gặp cô ấy?”.

“Phải” Doãn Triệt vội vàng gật đầu một cái.

“Ta chỉ sợ đến lúc đó làm con thất vọng” Thái độ của Khương Sâm rất bí hiểm.

“Làm sao có thể, với ánh mắt của cậu, tuyệt đối con sẽ không thất vọng.”

“Đi thôi, ăn cơm trước đã, mai sẽ cho con gặp.” Khương Sâm từ ghế sofa đứng lên, hai người một trước một sau ra khỏi cửa quán bar.

Sắc trời đã dần tối, những ngọn đèn xanh đỏ treo trên đường cái làm cảnh quan vô cùng phồn hoa náo nhiệt.

Khương Sâm nhìn chằm chằm vào ánh trăng sáng, lại nhìn sang người bên cạnh có vẻ đã trưởng thành, nhưng vẫn chưa mất đi tính khí ngang cồng của tuổi trẻ, con người ta phải từ thất bại và đau khổ mới lớn lên được, đã như vậy, hãy để cho hắn dạy cho Doãn Triệt một bài học.

@@@@

Khương Sâm nói không về nhà ăn cơm, Trần Hi cũng lười phải nấu ăn. Cô nấu một nồi cơm, lấy ra một gói hương kim châm cay, lại làm một quả trứng ốp la, cộng với một muỗng tương hạt tiêu, tất cả đem trộn lại một chút, cứ như vậy cũng coi như xong cơm tối.

Bình thường do phải chuẩn bị bữa cơm, thời gian bắt đầu đi sẽ trôi qua rất nhanh, tối nay lại rảnh rỗi như vậy, Trần Hi ngược lại cảm thấy có chút nhàm chán, định mở tivi, xem các tiết mục linh tinh.

Đây là lần đầu tiên Khương Sâm không trở về nhà ăn tối, thói quen là thứ vô cùng đáng sợ, Trần Hi tự an ủi chỉ do rảnh rỗi có chút nhàm chán nên suy nghĩ vớ vẩn. Hiện tại điều cô cần nhất không phải là được rảnh rỗi, mà muốn cho mình bận rộn hơn, tiết kiệm bớt những suy nghĩ linh tinh trong đầu.

Nghĩ tới đây, cô lấy bao thư Hạ Kỳ đưa từ trong túi ra, trên bao thư có viết mấy chữ, chính là bút tích của Doãn Triệt.

Trần Hi vuốt vuốt tay trên bao thư một hồi, do dự giống như đang cầm trên tay chiếc hộp Pandora không biết có nên mở ra không. Cuối cùng, cô hít sâu một hơi, ngồi ngay ngắn lại, cắn răng một cái, vang lên tiếng bao thư bị xé rách. (Trong thần thoại Hy Lạp, sự tích về chiếc hộp Pandora kì bí đã để lại cho nhân gian những điều thú vị và hấp dẫn. Theo truyền thuyết, đó là một chiếc hộp mà các vị thần trên đỉnh núi Olympus đã tặng cho nàng Pandora – người phụ nữ đầu tiên đến thế giới loài người. Nàng Pandora đã được các vị thần dặn kĩ rằng không được mở chiếc hộp đó ra. Nhưng với sự tò mò của mình, Pandora đã mở chiếc hộp ra và tất cả những gì trong chiếc hộp kì bí đó đã khiến cho tất cả những điều bất hạnh tràn ngập khắp thế gian: thiên tai, bệnh tật, chiến tranh... và chiếc hộp chỉ còn sót lại một chút ” hy vọng” mang tên Pandora cho loài người để có thể tiếp tục sống.)

Bên trong là một thiệp mời màu đỏ tươi, đại ý là Doãn Triệt muốn mời cô tham gia tiệc sinh nhật của hắn.

Tiệc sinh nhật ư? Trần Hi cảm thấy trừ khi đầu mình bị úng nước, nếu không cô sẽ tuyệt

đối không tham gia bữa tiệc này.

Có tiếng mở cửa nhẹ nhàng, chắc chắn là Khương Sâm đã trở về.

Trần Hi có chút bối rối đem cất thiệp mời vào bao thư lại vào túi, bây giờ cô còn chưa chuẩn bị tư tưởng để giải thích mối quan hệ của mình với Doãn Triệt.

Trần Hi mờ ám lén liếc mắt nhìn Khương Sâm, hẳn cảm áo khoác treo lên giá, đôi giày trực tiếp đi tới trước mặt cô ngồi xuống.

“Tối nay ăn món gì?”

“Cơm trộn.”

“Có để phần tôi không?”

Trần Hi ngẩng đầu nhìn về phía Khương Sâm, cô cảm thấy trong đôi mắt hắn hôm nay có gì đó rất khó nói, hôm nay hẳn quá bình thường, nhưng ngược lại hẳn càng bình thường đối với cô chính là bất thường.

“Cơm trộn không thể để lâu, anh vẫn chưa ăn?”

“Ăn rồi, nhưng ăn bên ngoài không được thoải mái như trong nhà, về nhà cảm thấy dạ dày có chút đói.” Khương Sâm tựa vào ghế sofa, vẻ mặt lười biếng tựa như một con mèo Ba Tư chậm chạp. Lời nói của hắn nghe qua như trần thuật một sự việc bình thường, nhưng không hiểu sao Trần Hi cảm

giác trong đó có phần nững nịu.

“Anh muốn ăn món gì, tôi làm sẽ nhanh thôi, nhưng không thể quá phức tạp, đã trễ rồi.”

“Vậy thì trộn com đi.”

“Com này vừa mới nấu tới nay, nếu anh không chê, tôi không nấu thêm nữa có được không?”

“Được.”

Khương Sâm hôm nay nói chuyện rất ôn hòa, hẳn như vậy càng không bình thường. Trần Hi quái dị đưa mắt nhìn hắn một cái, thấy vậy Khương Sâm nhìn cô mỉm cười.

Trần Hi cảm giác tim mình nhảy lờ mờ một nhịp, vội vàng mở to mắt nhìn sang hướng khác.

“Tôi đi làm com.” Trần Hi nói xong vội vã đi vào bếp, Khương Sâm nhìn theo bóng lưng cô đã khuất, đưa tay lấy thiệp mời từ trong túi cô còn chưa kịp kéo lại ra xem. Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, cô cũng được mời, tối mai nhất định sẽ vô cùng thú vị.

Sau khi xem xong, Khương Sâm đem thiệp mời cất lại vào trong túi, vị trí hoàn toàn trùng khớp giống như lúc đầu.

“Tối đây ăn đi.” Trần Hi đứng ở bàn ăn kêu to một tiếng.

“Được . . . .” Khương Sâm đứng dậy đi tới bên cạnh bàn ăn, “Giúp tôi trộn một chút.”

Trần Hi nghe lời dùng cái muỗng đem com cùng đồ ăn trong chén tỉ mỉ trộn đều, nét mặt cô rất chăm chú, chẳng mấy chốc, com cùng đồ ăn được tương ột bao bọc vô cùng đẹp mắt.

Khương Sâm cầm muỗng com lên ăn, mùi vị vừa cay vừa mặn rất ngon. Trần Hi như thường ngày ngồi trên sofa xem tivi, chỉ chờ hắn ăn xong thì kêu cô đến dọn dẹp bát đĩa.

Khương Sâm hơi nhíu mày, hắn đang suy nghĩ một vấn đề, vấn đề này thoát nhìn rất đơn giản, nhưng cũng rất phức tạp.

Làm đơn giản hóa mối quan hệ phức tạp, hay sẽ làm phức tạp hóa mối quan hệ đơn giản, tất cả đều trông chờ vào quyết định tối nay của hắn.

Phức tạp thì nhất định sẽ có người bị tổn thương, nhưng đơn giản thì không phải là kết quả mà hắn muốn nhìn thấy.

Hả? Đột nhiên Khương Sâm lắc đầu cười, bắt đầu từ khi nào mà hắn phải đắn đo về quyết định của mình. Không phải kết quả mới là quan trọng nhất sao?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: chương 22

Người ta thường nói, trên đời này không có việc gì là khó, sự thật có phải như vậy chăng? Trần Hi cứ mặc kệ dễ hay khó, dù sao hôm nay cô tuyệt đối cứ trốn học trước đã.

Luôn luôn là sinh viên xuất sắc, kể từ khi trọng sinh Trần Hi không bỏ sót buổi học nào. Nhưng không phải là phải có một chút thiếu sót mới gọi là hoàn mỹ sao, cô quyết định hôm nay thực hành đạo lý đó.

Cho nên Trần Hi siêng năng xưa nay, hôm nay quyết định trốn học một ngày. Buổi sáng cô gửi tin nhắn thông báo cho Hạ Kỳ biết hôm nay mình sẽ không đến trường, nếu không có việc gì gấp thì đừng tìm mình, sau đó liền tắt điện thoại di động đi. Trần Hi tin chắc không có nơi nào an toàn hơn so với trong nhà của Khương Sâm, cô quyết định cả ngày nhốt mình trong nhà.

Nhất cử nhất động của Trần Hi đều không qua mắt được Khương Sâm, hắn cũng không hỏi gì nhiều. Buổi sáng cũng như thường ngày ăn qua điểm tâm, trở về phòng ngủ thẳng giấc đến buổi trưa, sau đó dậy ăn cơm trưa rồi theo lệ thường ra khỏi nhà.

Trần Hi cho rằng mình đã suy nghĩ rất chu đáo, sinh nhật của Doãn Triệt là hôm nay, chỉ cần hôm nay cô không xuất hiện ở trường học, như vậy Doãn Triệt sẽ không tìm được cô, hẳn không tìm được thì cô cũng không cần phải tham gia bữa tiệc.

Không thể không nói, Trần Hi rất hiểu thói quen của Doãn Triệt, quả nhiên hắn thừa dịp tan lớp liền đi tìm Trần Hi, nhưng cuối cùng lại thất vọng, vì Trần

Hi không có ở đây, hơn nữa điện thoại của cô cũng không liên lạc được.

Lúc vừa mới ở nước ngoài trở về, Doãn Triệt liền đoán được cô gái nhỏ này chắc hẳn đã cho hắn vào danh sách đen, nhưng ngàn vạn lần hắn không nghĩ tới, ảnh hưởng của hắn đối với cô lại trở nên kinh khủng như vậy, sau khi tan học cô liền tìm cách trốn hắn. Thậm chí còn cố ý cắt đứt điện thoại liên lạc với hắn.

Như vậy cũng tốt, Doãn Triệt mặc dù có chút tức giận, nhưng cũng không phản ứng gì to tát, ra khỏi nước một tháng này, cách xa trường học, hắn cũng suy nghĩ rất nhiều chuyện, hành vi của hắn thật đúng là có chút không được đúng đắn. Hắn cố ý không liên lạc với người nào trong nước, cũng không muốn biết trong trường xảy ra những chuyện gì, chính vì hắn muốn nhìn rõ cảm giác trong lòng mình.

Ở nước ngoài loại thịt nào cũng có, rất phong phú, Doãn Triệt biết mình thuộc kiểu thích của lạ, hắn có thể được xưng tụng là động vật ăn thịt, nhưng trong thời gian này hắn nghĩ xem mình có thể bỏ qua những miếng thịt béo bỏ được dâng đến tận miệng như vậy không.

Sau một tháng trở về, hắn đã có đáp án, hắn phát hiện mình vẫn là động vật ăn thịt, chỉ là khẩu vị có thay đổi, nếu như trước kia hắn thích ăn thịt kho, thì hiện tại lại thích hầm sườn. Mặc dù sườn có ít thịt, nhưng có thể từ từ nhấm nháp, công thêm hầm xương có mùi vị ngon hơn, so với thịt béo ngậy lại càng có dư vị vô cùng.

Không sai, Trần Hi chính là món sườn của hắn, Doãn Triệt có lúc rất bội phục ý tưởng của mình, hắn cảm thấy mình rất có trí tưởng tượng, cuối cùng chuyện như vậy cũng được hắn phân tích thấu đáo.

“Cô nhấn tin cho cô ấy biết, tôi không muốn ép cô ấy, nhưng cô ấy không thể nào trốn học cả đời được, ngày mai tôi sẽ tìm cô ấy nói chuyện đàng hoàng, chuyện tối nay coi như không tính.” Nói xong câu đó, Doãn Triệt cũng cảm giác mình càng ngày càng giống quý ông rồi, xem xem hắn bây giờ có thể khéo lấy lòng người như thế nào, hắn cũng dễ dàng tha thứ cho cô nhiều lần làm những chuyện nghịch ý hắn, đây quả thật là chuyện lạ từ xưa đến nay.

Hắn lại hướng Hạ Kỳ cười cười rồi sau đó xoay người rồi đi, Hạ Kỳ nhất thời cảm thấy hai mắt tỏa sáng, không trách được Trần Hi đã từng mê luyến Doãn Triệt như thế, bộ dạng hắn cười trông giống như thiên sứ dưới ánh mặt trời, cho dù bị chói mắt, cũng làm cho người khác khôngỡ nhắm lại.

Hạ Kỳ nhìn theo Doãn Triệt, cho đến khi nhận thức được mình đang chảy cả nước miếng, bèn đưa tay lau chùi khoe miệng, âm thầm cảm thán, Trần Hi quả thật vô cùng đào hoa, một người xinh đẹp đến kỳ quái, một người thì cũng đẹp trai xuất chúng.

Trần Hi vẫn là suy nghĩ muốn nắm bắt kịp tin tức, nên mặc dù đã tắt điện thoại, nhưng cứ chia đều hai giờ lại mở máy, lần thứ nhất không có động thái gì, không ngoài dự đoán, lần này cô nhận được tin nhắn Hạ Kỳ gửi tới.

Sau khi cẩn thận đọc tin nhắn, Trần Hi bắt đầu phân tích hàm nghĩa của Doãn Triệt, xem ra hình như hắn không có tức giận, có lẽ hắn muốn dựa vào đàm phán để giải quyết vấn đề, nhìn lại chính mình cũng không còn lựa chọn nào khác mà không cùng hắn đàm phán, cô cũng không thể cứ như vậy trốn tránh hắn được trong suốt khóa học.

Phân tích tất cả xong, Trần Hi lại tắt điện thoại, đã kiên trì hơn nửa ngày cô cũng không muốn thất bại trong gang tấc, bữa tiệc sáu giờ mới bắt đầu, phải biết là trước đó chuyện gì Doãn Triệt cũng có khả năng làm được.

Thời gian thật là kỳ diệu, lúc bạn mong nó trôi qua nhanh một chút, thì nó sẽ qua rất chậm, khi bạn mong thời gian trôi chậm thì nó lại trở nên vô cùng ngắn ngủi.

Thời gian hôm nay mà nói với Trần Hi là khá dài, cô nhìn xem đồng hồ, mới có bốn giờ chiều. Cô bắt đầu suy tính có nên chuẩn bị trước cơm tối cho Khương Sâm hay không, có việc gì đó để làm luôn làm cho lòng người ta bớt hoang mang đi.

Có tiếng mở cửa nhẹ nhàng, lôi cuốn sự chú ý của Trần Hi, cô nghiêng đầu nhìn về phía cửa, là Tiểu Hắc, hắn còn dẫn theo mấy người đi vào, trong tay mỗi người còn cầm không ít đồ.

Trần Hi trong lòng âm thầm vui mừng, nhiều người là tốt nhất, nhiều người thì nấu ăn sẽ phải nhiều, nấu ăn nhiều, thì thời gian chuẩn bị sẽ phải dài, rồi cuộc cô cũng có chuyện làm rồi.

“Chính là cô ấy sao?” Một người đàn ông dẫn đầu mở miệng.

Tiểu Hắc gật đầu.

Người đàn ông đi vòng quanh Trần Hi một vòng, thái độ nhìn không ra là hài lòng hay không, tóm lại ánh mắt hắn tựa hồ đang quan sát những cô vật.

Trần Hi khẽ cau mày, chuyện này có vẻ không bình thường, cô nghĩ thấy một luồng khí quen thuộc, mặc dù rất lâu rồi nhưng cô vẫn cảm giác được, hình như đã từng gặp qua những người này.

“A. . . . .” Trần Hi sợ hãi than ra tiếng. “Tiểu Hắc tôi đi mua thức ăn, nhiều người như vậy, trong tủ lạnh không đủ đồ dùng.” Trần Hi nghĩ tự lừa dối có thể vượt qua, những người này nồng đậm mùi sơn phấn rõ ràng là đến trang điểm, hơn nữa những hộp to nhỏ kia được đóng gói kỹ càng, chẳng lẽ là lễ phục sao!

Cuộc sống của một thiếu phụ nhân đã cách xa cô quá lâu, lâu đến nỗi cô tưởng chừng mình đã quên mất.

Đáng tiếc Trần Hi quên một chuyện rất quan trọng, đối với những vị khách không mời này mà nói, tối nay cô chính là nguồn sống của họ. Chỉ cần Khương Sâm hài lòng, lấy được tiền thù lao cũng đủ cho bọn họ ăn no một thời gian dài.

Những người này cũng thuộc dạng thân kinh bách chiến, dạng khách nào mà họ chưa gặp qua, từ những phu nhân quý phái chủ động phối hợp cho đến kiểu chống cự như cô.

Chính vì vậy lúc này, ngoại trừ những thợ trang điểm chuyên nghiệp, họ còn chuẩn bị sẵn những tên vệ sĩ cao to, nếu cô bỏ chạy thì ai sẽ trả tiền cho bọn hắn đây.

Cả đám bỏ nhào theo cô về phía trước, lồi lồi kéo kéo, cuối cùng cũng ấn được Trần Hi ngồi lên ghế sofa.

Tiểu Hắc vẽ mặt kinh ngạc không ngờ những người này lại thành thạo kỹ năng như vậy, bọn họ lưu loát điều khiển người trong tay, khiến Tiểu Hắc bình thường nhận mình là vệ sĩ chuyên nghiệp cũng có chút xấu hổ.

“Muốn dùng dây sao?” Tiểu Hắc ma xui quỷ khiến thế nào lại thốt lên.

“Cô cần sao?” Thợ trang điểm trực tiếp hường Trần Hi hỏi, thấy cô không mở miệng, trợ lý bên cạnh lấy ra một dây lụa màu trắng mềm mại. “Chúng ta dùng cái này cho cô vẽ tạo nhả”.

“Không cần, tôi phối hợp.” Trần Hi lắc đầu một cái, thâm than trong lòng, không ngoan ngoãn cũng không được.

Đã từng làm qua thiếu phu nhân sang trọng, Trần Hi đối với quá trình trang điểm này nắm rất kỹ, giai đoạn nào cần làm cái gì cô đều rất phối hợp, điều này cũng làm thợ trang điểm vô cùng hài lòng, bọn họ phiền nhất là đối mặt những người cái gì cũng không hiểu mà cứ ra vẻ chỉ chỉ trỏ trỏ.

Mặc dù chỉ có một mục đích là nhận tiền và hóa trang, nhưng để trang điểm thành hình dáng gì hoàn toàn phụ thuộc vào bàn tay của những thợ trang điểm. Bọn họ có thể làm cho bạn xấu đến không ai nhận ra hay xinh đẹp làm cho người khác phải kinh ngạc. Tất cả đều dựa vào tâm tình của bọn họ.

Khương Sâm dùng băng giá tốt nhất làm cho tâm tình họ vô cùng vui vẻ, Trần Hi lại trước sau phối hợp càng làm họ hài lòng.

Trần Hi bây giờ tựa như một cái kén sắp hóa bướm, từng chút từng chút dần dần hiện ra.

Thừa dịp làm tóc nhàn nhả, Trần Hi suy nghĩ đến việc an bài của Khương Sâm vô cùng tò mò, thời gian sao lại trùng hợp như vậy, chỉ cầu mong ngàn vạn lần đừng như cô tưởng tượng.

“Tiểu Hắc, Khương tiên sinh đây là muốn làm gì?”

“Đến bữa tiệc.” Tiểu Hắc nói xong cũng như chưa nói, trang điểm cho buổi tối không đi tiệc thì để làm gì.

“Của người nào?”

“Không biết, Khương tiên sinh chưa nói.”

Trần Hi nghĩ nếu đúng là đi dự sinh nhật của Doãn Triệt, thì quả thật là ông trời muốn cô chết lần nữa rồi.

“Tiểu Hắc, anh rất hiểu rõ ông chủ mình, anh đoán xem nếu như tôi không đi, sẽ như thế nào?”. Lốp trang điểm trên mặt Trần Hi gần như đã hoàn thành, cô nháy nháy mắt, đáng vẽ có chút mỉa mai.

“Không đi?” Ánh mắt Tiểu Hắc nhìn qua tấm lụa mỏng, đáp án rõ ràng rồi, cô cũng không cần câu trả lời của hắn nữa.

Đúng là tránh được hòa thượng cũng không thoát khỏi chùa, Trần Hi cảm thấy câu nói này diễn tả rất đúng hoàn cảnh của mình bây giờ. Cô bắt đầu suy nghĩ có nên hay không nói rõ với Khương Sâm những ân oán của mình và Doãn Triệt, mặc dù là khó mở miệng, nhưng so với để hắn tận mắt nhìn thấy còn tốt hơn.

Cô cự tuyệt Doãn Triệt, rồi lại cùng đi với Khương Sâm, suy nghĩ đến chuyện này cô cảm thấy có một luồng khí lạnh từ trong người dần dần lan ra.....

@@@

Doãn gia là một đại gia tộc ở thành phố này, từ năm giờ đã liên tục có người cảm thiệp mời ra ra vào vào.

Nếu đến trễ thà rằng không đi, mọi người hình như đều hiểu đạo lý này. Được Doãn gia mời là một vinh dự rất lớn, sẽ không ai ngại ngốc lãng phí vô ích cái cơ hội tốt này, khoảng năm giờ rưỡi, tất cả mọi người hầu như đã đến đông đủ.

Điều này làm Doãn Triệt không thể không xuống sớm nửa giờ để tiếp khách, cả phòng đầy những cô gái trang điểm lộng lẫy khiến Doãn Triệt sợ hãi than với năng lực kêu gọi của mẹ mình. Nhìn xem không giống như tiệc sinh nhật mà giống lễ hội xem mắt hơn.

Doãn Triệt hôm nay mặc một cái áo kiểu Tôn Trung Sơn, dáng người vốn cao lớn của hắn nhìn vào càng có khí thế bức người. Kiểu áo này thiết kế cũng

tăng thêm mấy phần nho nhỏ. Doãn Triệt cũng không có cái hai cút áo trên cùng, vừa vặn phù hợp với tuổi của hắn, nhưng không nhiều cũng ít làm người ta có chút cảm giác ngông cuồng.

“Anh Triệt. . . .” Là tiếng của Trần Tuyết Lệ, hôm nay cô mặc chiếc váy công chúa cùng màu với Doãn Triệt, trên mặt trang điểm nhẹ nhàng, nụ cười tràn đầy hoạt bát dí dỏm, chột nhìn giống như một cô nữ sinh nhỏ đáng yêu.

Doãn Triệt cùng mẹ Doãn liếc nhìn nhau như mật báo, ở đây ngoài bản thân mình ra cũng không có ai khác. Rất may mắn cho Doãn Triệt là mẹ Doãn cũng đủ sáng suốt không bị bề ngoài của Trần Tuyết Lệ lừa gạt, mà là cho hắn rất nhiều cơ hội lựa chọn, căn phòng đông đúc phụ nữ như vậy chính là minh chứng tốt nhất. Chỉ là mẹ Doãn có tính khoa trương không thể thay đổi.

“Mẹ, mẹ không thấy như vậy là nhiều quá sao?” Doãn Triệt hướng Trần Tuyết Lệ cười cười, rồi đi đến gần mẹ hắn, ở bên tai bà nói nhỏ một câu.

“Đừng quên hôm nay còn có cậu của con, mẹ nghĩ cho hai người nhiều cơ hội xem mắt một chút, nếu là chọn không trúng người này liền đổi người khác tới.”

“Vậy nếu như con với cậu đồng thời chọn một người thì phải làm sao?” Doãn Triệt nhớ lại hình như chưa nói với mẹ hắn tối nay ông cậu này của mình có mang bạn gái đến, không nhận được đùa giỡn với mẹ hắn.

“Đồng thời thích một người?” mẹ Doãn tựa hồ vẫn đang tự hỏi về vấn đề này, về mặt rồi rắm của bà làm Doãn Triệt không khỏi buồn cười, mẹ mình thật đúng là thật thà, bà cũng không buồn suy nghĩ chuyện này căn bản là không thể xảy ra.

“Được rồi, mẹ, cậu của con hôm nay có dẫn người tới, chắc là cũng sắp đến rồi.” Doãn Triệt vừa dứt lời, ngoài cửa liền xôn xao, thật đúng là nhắc tào tháo, tào tháo đến.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: chương 23

Nghe tiếng xôn xao của Khương Sâm từ cửa, Doãn Triệt cùng mẹ Doãn hướng về phía cửa định đi tới.

Vào lúc thấy được người bước vào, tay Doãn Triệt chột bóp chặt lại.

“Đưa con này, làm đau mẹ rồi, thấy cậu của con mang bạn gái đến cũng heng phấn đến vậy sao?” Lời mẹ Doãn làm Doãn Triệt sức tình buông lỏng tay, hắn cho hai tay vào túi quần, không ai nhìn thấy được, hai tay hắn nắm chặt quả đấm đến nổi lộ cả gân xanh, móng tay cắm vào lòng bàn tay đau nhói, nhưng cũng không đau như cảm giác phần nộ của hắn lúc này.

Được. . . . . Tốt lắm. . . Doãn Triệt cảm thấy chưa bao giờ hắn tức giận đến thế, hắn muốn mời cô gái này là vì muốn giới thiệu cho người đàn ông kia biết. Mà người đàn ông đó không ai khác chính là ông cậu nhỏ này của hắn. Xem ra bây giờ hắn bị châm chọc đến cỡ nào, chỉ còn thiếu điều chưa ngẩng mặt lên trời mà cười lớn nữa thôi.

Được. . . . .tốt lắm. . .quả thật là rất tốt, đây chính là lý do cô ấy tránh né mình sao? Là vì cô muốn theo cậu của hắn sao? cũng không trách được dù sao cậu hắn đáng đáp xuất chúng đến thế!

Doãn Triệt hít sâu một hơi, đề lừa giận hùng hực xuống, gia đình gia giáo đã nuôi dạy hắn có thể bình tĩnh vững vàng tại mọi thời điểm dù là xấu nhất.

Hắn dò xét cẩn thận hai người vừa mới bước vào, Khương Sâm hôm nay mặc âu phục tây đen, áo trong màu sắc vàng nhạt, màu sắc này rất ít người dám mặc, nhưng sự kết hợp của Khương Sâm nhìn vào rất bắt mắt. Như để phối hợp với Khương Sâm, Trần Hi cũng chọn một lễ phục dài cùng màu, gương mặt trang điểm rất cẩn thận, càng tăng vẻ cao quý nhã nhặn của cô, dường như cô cũng rất nhanh chóng thích ứng với quang cảnh buổi tiệc, tư thái vô cùng sinh động, biểu tình trên mặt cô cũng hoàn mỹ động lòng người.

Giống như là cô đã từng tham gia vô số bữa tiệc như vậy, bộ dạng tự nhiên thanh thản của cô trông càng giống như chủ nhân của dạ tiệc này vậy.

“Không tệ, không tệ, phải nói cậu của con tìm được cô gái đúng là không chê được, xem ra nhìn rất xứng đôi, thật là trong mắt người tình là Tây Thi mà, cô bé này nhìn lên cũng xinh đẹp không thua cậu con đâu.” Mẹ Doãn bên cạnh than thở, lời của bà cứ như những mũi kim, từng cái từng cái đâm vào lòng Doãn Triệt.

Doãn Triệt cười lạnh mấy tiếng, nghênh ngang cất bước đi về hướng Khương Sâm và Trần Hi, ánh mắt hắn dán chặt vào người cô, xem người bên cạnh cô như vô hình vậy.

Trần Hi tránh né ánh mắt của hắn mà nhìn xung quanh, giây phút nhìn thấy Doãn Triệt, hai chân cô đã bắt đầu tê dại rồi.

Trong lòng cô đã chuẩn bị sẵn, cô biết rõ sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

“Cậu nhỏ à, bạn gái của cậu nhìn quen lắm, tiểu thư xinh đẹp họ gì?” Doãn Triệt giả vờ hồ đồ hỏi.

“Trần Hi, đây là đứa cháu lớn của tôi, Doãn Triệt, nó học cùng trường với cô đấy.” Khương Sâm ở những nơi đông đúc như thế này luôn tỏ ra rất điềm đạm, hần hơi cúi đầu kê vào bên tai Trần Hi, âm thanh không lớn cũng không nhỏ, vừa đủ ba người nghe thấy. Hành vi này của Khương Sâm trên thực tế nhìn vào không có gì bất thường, nhưng vào trong mắt Doãn Triệt lại là một động tác rất mờ ám.

“Chào anh Doãn học trưởng . . . .” sắc mặt Trần Hi cứng ngắc nhưng cố nở nụ cười.

“Hai người quen nhau sao?” Khương Sâm ra vẻ rất kinh ngạc.

Trần Hi còn chưa kịp mở miệng, Doãn Triệt đã ngắt lời cô nói trước: “trợ lý Trần là trợ lý đặc biệt tài giỏi của con, sao con lại không biết được, chỉ là hôm nay cô ấy quá xinh đẹp, nên nhất thời không nhận ra thôi”. mấy chữ “trợ lý đặc biệt” trong lời nói của Doãn Triệt nghe ý vị rất sâu xa.

Trần Hi chỉ vừa nghĩ đến ý tứ của Doãn Triệt, mặt đã muốn phát sốt lên.

“Quen nhau là tốt rồi, ta đi trước chào hỏi chị cả một tiếng, Doãn Triệt, con thay ta chăm sóc cô ấy một chút.” Khương Sâm làm ra vẻ rất quan tâm đến cô, nhưng cô một chút cũng không muốn cảm tạ cái kiểu quan tâm này của hắn, ngược lại, hiện tại cô chỉ hận không thể ngay lập tức thoát ra khỏi Doãn Triệt.

Từ lúc Khương Sâm xuất hiện, mọi người đều di dời tầm mắt theo hắn, trước kia Doãn Triệt rất cảm kích tình huống này, chỉ cần có Khương Sâm, hắn liền bị lu mờ, dù sao so với nhân vật đại truyền kỳ như Khương Sâm, cùng lắm hắn cũng chỉ có danh hiệu sinh viên giỏi, con nhà giàu có mà thôi.

Nhưng hôm nay, hần phát hiện tâm tính của mình thay đổi, không thể lạnh nhạt như trước được, vô luận bất kỳ ở mặt nào, hắn cũng không thể so sánh với Khương Sâm, ngoại trừ lợi thế tuổi trẻ ra, cái gì cũng không có, bây giờ người ta cần nhất là thực lực, chỉ cần có thực lực thì ngay cả ông già 80 tuổi cũng có thể tìm được một cô gái trinh chưa trưởng thành.

Trần Hi cúi đầu, toàn thân cô căng cứng đến nỗi tựa hồ không nhắc nổi chân lên, Doãn Triệt rất quan tâm dùng tay quàng qua hông cô diu đến phòng tiệc, nhận thấy cơ thể cứng đờ của Trần Hi, hần cúi đầu bên tai cô, nhỏ giọng ní non: “Em cũng biết sợ sao, có phải cảm thấy Khương Sâm bản lĩnh hơn tôi nên từ chối lời mời của tôi để đi cùng hắn, nhưng đến đây mới phát hiện, hóa ra hắn cũng là tham gia bữa tiệc này?”

Trần Hi thật muốn hét lớn, cô biết, cô đều biết trước, nhưng cô không thể, lời cô nói xong liệu có ai tin hay không.

“Á. . . . . Đau. . . . .” Doãn Triệt thấy Trần Hi không nói lời nào, tăng thêm lực ở cánh tay, hung hăng véo mạnh

phần da thịt non nớt bên hông Trần Hi.

Trong hoàn cảnh này, Trần Hi không dám làm gì quá đáng, cô bắt lấy cánh tay Doãn Triệt, hy vọng hắn có thể buông ra một chút, không ngờ đến Doãn Triệt càng dùng sức hơn.

“Anh làm gì đấy, buông tay, anh điên rồi sao?”

“Điên à. . . . ., em còn chưa biết tôi có thể điên đến đâu, đi tới đây với tôi!”. Nói xong Doãn Triệt định mang Trần Hi đến hoa viên phía sau biệt thự.

Trần Hi nhanh tay lẹ mắt ôm được một cây cột, hướng mắt về phía Khương Sâm định nhờ giúp đỡ, nhưng ánh mắt Khương Sâm vẫn luôn nhìn mẹ Doãn, căn bản cũng không có nhìn đến cô.

Biểu tình cùng động tác của Trần Hi khiến Doãn Triệt càng tức giận, hần dùng lực kéo tay cô. Trần Hi nhất thời cảm giác chỗ ngón tay đau nhói, thì ra vì lôi kéo mạnh quá làm móng tay bị tách ra. Nhưng cho dù như vậy, cô cũng không chống cự nổi Doãn Triệt kéo mình đi nữa.

“Doãn Triệt, hôm nay anh là nhân vật chính, nhân dịp bây giờ còn chưa có ai chú ý, anh nhanh lên quay trở lại đi có được không?” Mắt thấy Doãn Triệt định kéo mình về hướng vườn hoa, Trần Hi nhỏ giọng cầu khẩn.

“Trở lại, trở lại thì sao? Em muốn biểu diễn trước mặt nhiều người như vậy, tôi cũng không ngại đâu.”

“Doãn Triệt, anh không buông tay tôi sẽ kêu lên đó.” Không phải vạn bất đắc dĩ, Trần Hi cũng không muốn làm to chuyện, cho nên cô vẫn chịu đựng, nhưng hai người đã ra khỏi đại sảnh, cô thật rối rắm, vào trong vườn hoa, ai biết Doãn Triệt có thể làm ra chuyện gì nữa.

Phát hiện Trần Hi lần này thật sự muốn kêu lên, Doãn Triệt đưa một tay ra che miệng cô lại, vị trí của bọn họ bây giờ rất vắng vẻ cách xa phòng tiệc, mọi người đang mải mê trò chuyện vui vẻ, sẽ không ai để ý đến nơi này xảy ra chuyện gì.

Trần Hi hé miệng, cắn lên bàn tay Doãn Triệt, nhưng hắn vẫn không buông ra, ngược lại càng bịt chặt hơn.

Trần Hi bắt đầu giãy giụa, đã bỏ lỡ cơ hội chiến đấu, hiện tại tất cả những gì cô làm đều phí công, Doãn Triệt đã thành công kéo cô vào vườn hoa.

Vườn hoa nhà Doãn Triệt rất lớn, ngoại trừ sân cỏ cùng hồ bơi sát biệt thự, xa hơn bên ngoài là một rừng cây nhỏ, cây cối trong khu rừng đều là mọc lên

từ trước đây mà có, cao lớn rậm rạp.

Nơi này thật hợp với ý định của Doãn Triệt, hắn kéo Trần Hi vào khu rừng phía sau, mới buông tay che miệng cô xuống, xem xét bàn tay của mình đã bị cô cắn lộ ra những tia máu.

“Thật là cảm tạ em đã không cắn đứt thịt của tôi.” Doãn Triệt cười lạnh nhìn chăm chăm Trần Hi.

Trần Hi bị Doãn Triệt đè lên thân cây, cây ở đây vừa thô cứng lại khô làm lưng cô đau rát, không khí lạnh lẽo ban đêm xuyên qua trang phục mỏng manh càng làm Trần Hi thấy toàn thân lạnh như băng.

“Doãn Triệt, anh bình tĩnh một chút, tôi có thể giải thích.” Trần Hi hít sâu một hơi: “Không phải là anh nhờ Hạ Kỳ gửi tin nói muốn cùng tôi nói chuyện sao, bây giờ chúng ta cùng đàm phán có được không?”

“Em nhận được tin tức của Hạ Kỳ rồi?”

Trần Hi gật đầu một cái: “Nhận được.”

“Nếu nhận được, tại sao không gọi điện lại cho tôi, không được nói là không có số điện thoại của tôi, nếu không có làm sao em đưa vào danh sách đen được.”

Hiện tại vô luận giải thích thế nào cũng không đủ hợp lý, Trần Hi cau mày, cô thật hận đầu óc của mình không đủ minh mẫn.

“Ngẩng đầu lên, nhìn vào mắt tôi mà trả lời.” Doãn Triệt lấy tay nâng cằm Trần Hi lên, thấy cô có ý né tránh, Doãn Triệt hừ lạnh một tiếng “Tôi vốn cảm thấy kỳ quái tại sao Trương Nghiên nói em lẳng lơ, còn vốn cho là cô ấy do đồ kỵ nên mới nói ra những lời như vậy, hiện tại thì rõ rồi, em làm sao có thể câu dẫn được cậu của tôi, nói cho tôi biết là đang dùng thủ đoạn gì, có phải hay không đã dùng qua với tôi?”

Nói xong Doãn Triệt tiến sát đến cơ thể Trần Hi, hắn cúi đầu trên cổ cô ngửi nhẹ.

“Nói cho tôi biết, trên người của em có lưu lại tư vị của hắn hay không?”

“Doãn Triệt, tôi với Khương Sâm thật sự không có gì, anh đừng nhu vậy, chúng ta có gì thì từ từ nói.” Trần Hi cảm thấy hơi thờ ngụy hiểm của Doãn Triệt càng ngày càng gần.

“Thật không có gì?” Ánh mắt Doãn Triệt không để Trần Hi trốn tránh được.

“Thật không có gì.” Trần Hi gật đầu một cái. “Tôi chẳng qua chỉ là giúp việc của anh ấy, có một lần tôi cùng bọn Hạ Kỳ đi quán bar, sau đó đánh nhau với người khác, không cẩn thận đánh trúng vào mặt của cậu anh. Nên anh ấy mới để tôi làm giúp việc miễn phí.”

“Đánh vào mặt, giúp việc, lao công miễn phí.” Doãn Triệt tựa hồ cũng có chút ấn tượng với lời nói của Trần Hi, nhưng ngược lại hắn càng thêm tức giận.

“Nếu là miễn phí, tại sao hắn giúp em thoát khỏi hoàn cảnh vừa rồi, hay là em đã bỏ ra sức lao động quá mức? Trần Hi, em cảm thấy tôi là kẻ ngu sao? Sao em lại ngốc đến thế, dùng một câu nói không có gì để thoát khỏi sự kiểm soát của tôi sao?” Trên gương mặt Doãn Triệt nở một nụ cười, vô cùng rạng rỡ, nhưng Trần Hi chỉ cảm thấy lạnh thấu xương từ trong tiếng cười của hắn.

“Còn nhớ rõ câu chuyện hắc mộc nhĩ tôi đã kể cho em không? Muốn chứng minh cũng không có gì, để cho tôi nhìn qua màu sắc nám mộc nhĩ của em có phải vẫn mềm mại như cũ hay không, nếu không thì em sẽ biết hậu quả.” Lời nói của Doãn Triệt khiến Trần Hi trợn to cặp mắt nhìn thẳng vào hắn, không để cô thất vọng, từ trong mắt hắn có thể nhìn thấy tất cả đều là nghiêm túc, một câu cũng không giống đang đùa giỡn.

Doãn Triệt nói xong tiến lên định cời y phục Trần Hi, tay hắn đã nắm được váy của cô.

“Anh buông tôi ra, tôi sẽ cời cho anh xem” Trần Hi ra vẻ phối hợp, Doãn Triệt liền lui về phía sau một bước, hắn nhìn chăm chăm Trần Hi, ý bảo cô hãy bắt đầu được rồi.

Trần Hi khẽ cắn răng, cô liếc mắt nhìn khoảng cách giữa vị trí của bọn họ và biệt thự, tính toán cự ly để toan bỏ chạy.

“Em vẫn còn ngờ ngác cái gì, còn như vậy tôi rất vui lòng giúp em làm” Doãn Triệt có chút không nhịn thêm được nữa.

“Nhìn kia, có người...” Trần Hi hô to một tiếng, trong nháy mắt khi Doãn Triệt quay đầu, cô nhảy lên xòe bàn tay ra đập phía sau gáy của hắn.

“Á. . . . . Em làm cái gì đấy?” Doãn Triệt quay đầu lại, đưa tay vuốt vuốt cổ.

“Làm sao anh lại không ngã?”

“Ngã?” Doãn Triệt cong khóe miệng lên, hắn đã đang tức giận còn bị Trần Hi chọc như vậy bắt đắc dĩ nói. “Em cho rằng mình đang đóng phim sao, cẩn thận...”

Trần Hi ý thức được thời điểm mình nói và hành động đã quá chậm, cô liền nhanh chân bỏ chạy, đáng tiếc cô lại quên một vấn đề, hôm nay toàn thân là trang phục dự tiệc không thích hợp để làm động tác vận động nào.

Bước thứ nhất, giày của cô rơi xuống vũng đất bùn, bước thứ hai, giày cô lại giẫm lên lễ phục, bước thứ ba, không, không có bước thứ ba thì cô đã nằm trên mặt đất.

Tay Doãn Triệt chưa kịp bắt được Trần Hi, ngây ngốc giờ lên giữa không trung, hần nhìn thấy cô tựa hồ không có gì đáng lo nữa, liền đem tay xoa xoa lên quần, giống như làm như vậy có thể che giấu việc hần vừa mới luống cuống lo lắng cho cô.

“Thì ra là em thích cái tư thế này.”

Lễ phục Trần Hi phía sau bị vương rách đến mông, vừa đứng lộ ra quần lót chữ T hôm nay vì phải kết hợp với lễ phục nên cô không thể không mặc.

Khe mông hoàn mỹ bị dây quần lót màu đen ngăn ở giữa, dọc theo xuống phía dưới là cửa động thân bí đang lấp ló.

Trong đêm ánh trăng mờ ảo, gió thổi vi vu giữa rừng cây, tất cả mơ hồ như thăm khăng định, đây là thời điểm thích hợp nhất để làm những chuyện phạm pháp.

Doãn Triệt nghĩ là làm, hần vươn tay kéo váy lên khỏi hông cô, tay còn lại kéo khóa quần mình ra, có cảm giác đã tìm ra phương pháp kiểm tra tốt hơn để xác minh tính chân thật trong lời nói của Trần Hi.

@@@

Khương Sâm không yên lòng lắc lắc ly rượu trong tay, ánh mắt hần thỉnh thoảng nhìn về phía cửa ra vào khu vườn hoa.

Hần cũng có thể tưởng tượng bên ngoài đang xảy ra chuyện gì, dù có không đúng như hần dự đoán thì cũng sẽ không sai bao nhiêu, hần nhận thức rất rõ con người Doãn Triệt. Ngông cuồng, cao ngạo, tự tin, trên người Doãn Triệt có tất cả đặc tính của một “thiên chi kiều tử”.

Thật là kỳ quái, Khương Sâm cảm giác trong lòng có chút buồn bực, tất cả việc hôm nay là do một tay hần thiết kế, thế nào mà hần lại còn cảm thấy khó chịu, loại cảm giác xa lạ này làm hần có chút hoảng hốt, liền đưa ly rượu lên uống một hớp.

“Chẳng lẽ anh không muốn đi ra xem một chút?”

Khương Sâm theo tiếng kêu nhìn lại, thấy một cô gái mặc chiếc váy trắng như công chúa kiều sa. Hần chỉ cười cười “xem cái gì?”.

“Anh cứ nói đi, có lẽ chúng ta có thể ....” Trần Tuyết Lệ nhẹ nhàng liếm liếm khóe môi, đầu lưỡi hấp dẫn chạy vòng quanh viền môi.

“Có thể cái gì, là thế này phải không?” Khương Sâm cười, ánh mắt hần chuyên chú nhìn chăm chăm vào mắt của Trần Tuyết Lệ, hần đưa đầu lưỡi mềm mại của mình ra, học bộ dạng của Trần Tuyết Lệ, khẽ liếm một vòng môi mình.

“Ha ha, cô còn non quá đấy” Khương Sâm nói xong câu đó xoay người rời đi.

“Tiểu Tuyết, con làm sao vậy, sao lại chảy máu mũi, xem kìa y phục cũng bẩn rồi, mau đi phòng vệ sinh xem lại đi.”

Mẹ Doãn đang đi tìm con, nhìn thấy bóng người màu trắng liền tiến lên xem một chút, vừa vặn nhìn thấy tình cảnh này.

Trần Tuyết Lệ đưa tay khẽ vuốt dưới mũi, cô ngẩng đầu về phía trước, Khương Sâm đang nâng ly hướng cô, trong mắt hần không kiêng dè tia nhìn giễu cợt.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: chương 24

“Doãn Triệt, anh muốn làm gì? Đừng để cho tôi phải hận anh.” Trần Hi nhận thấy được ý đồ của Doãn Triệt, cô muốn đứng dậy, nhưng đã bị cơ thể Doãn Triệt đè lên trên, ngón tay hần đang cầm lấy sợi dây quần lót nhỏ bé ở giữa hai đùi cô theo cái khe hẹp kia nhẹ nhàng hoạt động.

“Tôi muốn làm gì, không lẽ em không biết sao? Sao lại còn hỏi tôi?” Thanh âm Doãn Triệt nhẹ nhàng hơn lúc này rất nhiều, hình như cảnh xuân trước mắt, làm cho lửa giận của hần tan biến không ít. Ngón tay hần từng chút từng chút trượt xuống phía dưới cửa động, càng ngày càng đến gần hoa tâm của cô.

Phát hiện ngón tay mình không được bao bọc bởi chất lỏng ẩm ướt của cô, Doãn Triệt có chút bất mãn, hần ghé sát trên người Trần Hi, đưa lưỡi khẽ liếm quanh tai cô, ý đồ kích thích sự đáp ứng của cô.

“Sao còn khô như vậy, em không muốn phải không?” Âm thanh Doãn Triệt như đang làm nũng. Hắn đưa một ngón tay thăm dò cơ thể Trần Hi, nơi đó trước sau vẫn khít chặt như vậy, nhưng đường như vẫn chưa đủ ẩm ướt.

Doãn Tr

Triệt mặc dù thỉnh thoảng thích những phương pháp khá bạo lực, nhưng chung qui lại hắn vẫn thích cách quan hệ bình thường, nhất là giữa hai người phải cùng có hứng thú thì mới có thể hưởng thụ cái loại cảm giác cực hạn đó. Chỗ đó của đàn ông cũng rất yếu ớt, da thịt lại mỏng, ai nói chỉ có phụ nữ mới đau, nếu quá khô, thì đàn ông cũng chịu không nổi.

Ngón tay Doãn Triệt trượt lên từ từ, đi tới chỗ gồ lên phía trên cửa động của cô, ác ý dè dặt xuống.

“Ừm . . . . Doãn Triệt. . . .” Trần Hi nức nở nghẹn ngào ra tiếng, không biết do đau hay là kích thích đột ngột từ chỗ mềm mại nhô lên đó, để tránh né bàn tay của Doãn Triệt, cô nhếch cái miệng lên trên, mặc dù làm vậy có thể cách xa tay Doãn Triệt một chút, nhưng vô tình hoa cốt của cô ngược lại càng hiện ra rõ ràng ngay trước mặt hắn.

Ngón tay Doãn Triệt theo chỉ dẫn của sợi dây quần lót nhỏ bé kia đi xuống thăm dò khe hở của cô.

Doãn Triệt nheo mắt lại, hắn cảm giác miệng mình có chút khô ran, thật không sai, chính là cảm giác này, làm tim hắn nhảy loạn cào cào, như muốn hít thở không thông.

“Sao phải làm như vậy?” Doãn Triệt bắt mẫn, âm thanh có phần thâm trầm xuống. “Chẳng lẽ tôi không khơi dậy được ham muốn của em sao? Em đang nghĩ muốn vì người khác thủ thân à?”

Nghĩ đến đây trong lòng Doãn Triệt thấy nặng trĩu. “Nói, trả lời câu hỏi của tôi, nói cho tôi biết có phải em đang thủ thân vì người khác không?”

“Anh nổi điên cái gì, cảm tình con chó sao, ở ven đường lại tùy tiện động dục, thả tôi ra.” Trần Hi cũng bắt đầu giận dữ, bộ dạng chật vật không chịu nổi này đều là do người đàn ông này mà ra, hắn rút cuộc còn muốn như thế nào?

“Nói rất đúng.” Thanh âm Doãn Triệt bình tĩnh không nhận ra được ý đồ của hắn.

Da đầu Trần Hi có chút tê dại, thiếu chút nữa cô quên mất Doãn Triệt căn bản chính là cương hay nhu đều không phù hợp, chỉ cần mình được thỏa mãn, thì cái gì cũng không quan trọng.

“Tôi thật đúng là tuổi chó, nếu em đã biết được điểm này, vậy thì tốt lắm, hôm nay tôi phải ở nơi này phát dục một lần mới được.”

“Đau. . . .” Cảm giác được dị vật trong cơ thể đột nhiên mở rộng khiến Trần Hi không nhịn được kêu lên.

Vừa rồi Doãn Triệt mới chỉ đưa một ngón tay vào thăm dò, hiện tại do tức giận hắn đã cho cả hai ngón tay vào trong cơ thể cô kích động bừa bãi, khuấy động vách tường thịt bên trong, như thể say mê khám phá.

“Á. . .” Trần Hi kinh hãi hét lên một tiếng.

“Là thế này sao, tôi cũng không tin hôm nay tôi không trị được em, tôi cho em biết, cho dù em có trở thành mợ của tôi đi chăng nữa, chỉ cần tôi gặp em một lần, liền làm một lần, sớm hay muộn gì em cũng trở thành người của tôi.” Doãn Triệt không giống như đang nói đùa, ngón tay của hắn trong da thịt mềm mại của Trần Hi ra vào liên tục, dần dần cảm thấy được da thịt non nớt bao vây ngón tay trơn ướt hơn, điều này càng khích lệ làm động tác của hắn càng dùng sức ra vào nhanh hơn.

“Xem xem em đã bắt đầu ướt rồi kìa, chẳng qua cũng chỉ có thế, tôi mặc kệ em và Khương Sâm đã làm chuyện gì, chỉ cần em đảm bảo từ nay chỉ cùng tôi ở chung một chỗ, tôi sẽ bỏ qua hết chuyện cũ.” Động tác của Doãn Triệt vẫn còn tiếp tục, một tay hắn cố định thân thể của cô, tay còn lại trong cơ thể cô tùy ý va chạm.

Trần Hi cắn chặt hàm răng, tự nói với mình ngàn vạn lần không được phát ra âm thanh, tay của cô bám thật sâu trong đất bùn, tư thế bây giờ ngay cả phản kháng cũng không có khả năng.

“Nói, tại sao không nói chuyện?” Doãn Triệt có chút tức giận.

“Anh ngoại trừ dùng sức mạnh và thủ đoạn để cưỡng bức tôi ra thì không biết làm gì khác sao?” Trần Hi cắn răng phun ra từng chữ.

“Cưỡng bức?” Trong lòng Doãn Triệt vô cùng căng thẳng, cảm giác bị ức chế càng làm hắn tức giận hơn, một tháng này ngay cả thức ăn mặn hắn cũng không ném qua, trong đầu đều là nghĩ đến cô, thế nhưng cô chẳng những không cảm kích, còn cùng với cậu của hắn, lại còn nói hắn cưỡng bức?

“Phải không, hôm nay tôi sẽ chân chính cho em biết cái gì gọi là cưỡng bức.”

“Doãn Triệt, anh muốn làm gì, không được làm loạn.”

“Làm loạn, đã như vậy, em cảm thấy tôi có cần thiết phải làm loạn sao?”

Doãn Triệt rút ngón tay từ trong cơ thể Trần Hi ra, mặc dù cảm nhận cô đã ướt át không ít, nhưng bây giờ cũng chưa đủ để dung nạp toàn bộ của hắn tiến vào, nhưng đột nhiên Doãn Triệt không muốn nghĩ đến những thứ đó nữa. Cô nói hần cường bức cô ư, hôm nay hần liền cho cô biết cái gì gọi là chân chính cường bức.

Doãn Triệt móc ra vật đã căng cứng to lớn kia, sau đó hai tay đồng thời cố định hông của Trần Hi.

Trần Hi nhận thấy được ý đồ của hắn. Cô đưa tay đang nắm đầy bùn đất hướng lên mặt Doãn Triệt, nhưng tay cô còn đang lơ lửng không trung, đã bị tay Doãn Triệt ngăn lại.

Hắn hừ lạnh một tiếng, cùng lúc đó, chợt trầm mình xuống, thành công tiến vào trong cơ thể cô.

“Chỉ có như vậy mà muốn đánh lên tôi? Tỉnh lại đi, hôm nay không làm em ngắt đi, tôi sẽ mang họ em.” Lời nói Doãn Triệt đã thô tục, động tác của hắn cũng thô bạo không kém.

Giống như có oán thù sâu sắc với cô, từng cái tiến vào, mỗi lần tựa như muốn đâm vào nơi sâu nhất của Trần Hi. Thấy cánh tay Trần Hi vẫn còn có ý đồ làm loạn, Doãn Triệt đem váy cô đẩy lên trên một chút, từ hông của cô trở xuống gần như trần truồng, Doãn Triệt đem vật của lễ phục lót phía dưới mặt cô, tay hắn đè gáy Trần Hi xuống, làm một bên má cô dán chặt xuống mặt đất, tư thế này khiến cho Trần Hi không cách nào phản kháng được nữa.

Cảm thấy lực độ còn chưa đủ mạnh, Doãn Triệt dùng cánh tay còn lại nâng một chân Trần Hi lên để ngang hông mình, như vậy mỗi một lần tiến vào càng thêm mãnh liệt hơn.

Bởi vì không đủ trơn ướt, Doãn Triệt cảm thấy vật phía dưới của hắn bị ma sát có chút hơi đau, lại nhìn thấy chân này Trần Hi nhú chặt, hắn biết so với mình thì cô còn đau hơn, bàn tay đang kim gáy của Trần Hi liền chuyển sang thăm dò vào trong khoang miệng cô, hai ngón tay trong miệng Trần Hi đảo một vòng, lấy ra chất lỏng trơn trượt.

Hắn dùng hai ngón tay ướt nhẹp vẽ loạn lên vị trí kết hợp của hai người, thậm chí dọc theo khe hở thâm nhập đi vào một chút.

Thấy đã đủ ẩm ướt, động tác của Doãn Triệt càng lưu loát hơn, trong cơ thể Trần Hi hình như cũng bắt đầu chảy ra chất lỏng.

Tiếng giao hợp ướt át vang lên, trong màn đêm càng thêm cực kỳ hấp dẫn.

Trần Hi cố gắng để mình không phát ra âm thanh, nhưng cô vẫn như cũ không thể kháng cự nổi những đợt tấn công mãnh liệt của Doãn Triệt, như một con thú nhỏ không chịu nổi kích thích phát ra những tiếng kêu nhạy cảm.

Doãn Triệt hí mắt, hưởng thụ khoái cảm lúc này. Động tác của hắn càng lúc càng nhanh, cho đến thời điểm cuối cùng, Trần Hi cũng không chịu nổi nhiệt độ trong cơ thể lúc này nóng ran, cô nức nở nghẹn ngào ra tiếng. Tâm trạng Doãn Triệt lúc này giống như vừa thắng một trận chiến, vươn người điệu võ dương oai khoe khoang thành tích của mình.

Hai người kịch liệt thờ hỗn hển, từ từ bình phục lại nhịp tim của mình, Doãn Triệt hít sâu mấy cái, cúi đầu nhìn phía dưới của Trần Hi. Mặc dù nơi này không đủ sáng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy cô đang rất nhếch nhác, hắn nhẹ nhàng rút cái vật đã được thỏa mãn từ trong người cô ra, một dòng chất lỏng trắng đục theo chân Trần Hi chảy xuống.

Từ đầu đến cuối hắn cũng không có cởi quần lót của cô ra, vừa rồi chỉ là kéo sang một bên, hiện tại dây quần màu đen bé nhỏ kia đã trở lại vị trí cũ, bị chất lỏng trơn bóng thấm ướt nhìn vào càng dụ hoặc người khác.

“Trở về nói chia tay với cậu của tôi đi, lần này nếu mang thai thì giữ lại, tôi sẽ chịu trách nhiệm.” Doãn Triệt tràn đầy tự tin nói.

Trần Hi nghiêng đầu sang chỗ khác, nhìn mặt của hắn, cô lật người đứng lên.

Doãn Triệt cũng theo động tác của cô đứng lên, hắn tự tay đem lấy những sợi tóc rối bời của cô vén ra sau tai. “Ngao, nghe lời, tôi thật sự rất thích em, tôi ở bên ngoài cả một tháng này đều không đụng qua người phụ nữ khác.”

Trần Hi nhìn ánh mắt của Doãn Triệt giống như đang nhìn một con quái vật, cô thật muốn hỏi hắn, là sao hắn lại có được cái tự tin mãnh liệt như vậy, hắn luôn cho rằng chỉ cần hắn muốn thì tất cả phụ nữ đều nguyện ý theo hắn sao?

Hắn nói vậy là có ý gì, cái gì mà một tháng liền không động đến phụ nữ, chỉ có cùng cô quan hệ, chẳng lẽ hắn lại nghĩ cô đang muốn tranh giành hay sao!.

Trần Hi cảm thấy cô quả thật không cách nào cùng Doãn Triệt thảo luận được, cô từng bước đi về hướng biệt thự đang sáng đèn.

“Ài, đợi tôi, không phải tôi vừa nói vậy em đã chấp nhận ngay rồi chứ?”

Doãn Triệt đi theo phía sau Trần Hi nói thầm.

Chấp nhận em gái người, Trần Hi mắng thầm trong lòng, hiện tại ngay cả nói chuyện với hắn cô cũng không có hơi sức.

“Em chờ một chút. . . .” Doãn Triệt tựa hồ nóng nảy, hắn kéo cánh tay Trần Hi lại. “Em muốn như vậy đi vào?”

Trần Hi cúi đầu nhìn lại bộ dạng của mình, biệt thự Doãn gia chỉ có một cửa chính thông vào đại sảnh, với bộ dạng này của hai người đi vào, khác gì đem

tất cả những chuyện vừa xảy ra nói cho người khác biết.

Có thể cô không quan tâm, nhưng cô là do Khương Sâm dẫn đến, cậu và cháu lại có cùng một người đàn bà, cái chuyện quái quỷ này, nghĩ cô cũng không dám nghĩ tới.

“Giao cho tôi, tôi có biện pháp.” Doãn Triệt cởi áo khoác của mình xuống khoác lên người Trần Hi, sau đó đưa tay ôm lấy cô.

Y phục trên người thật ấm áp, lúc này Doãn Triệt ngay cả đồ cũng không cởi ra, đoán chừng nhiệt độ lưu lại trên áo cũng có thể hơn bốn mươi độ.

Trần Hi không muốn cùng Doãn Triệt nói chuyện với nhau, cô đang vui mặt trong ngực hắn. Trần Hi nghĩ, dù là Doãn Triệt có giải thích cách nào, với cái bộ dạng này cũng đủ mất mặt rồi.

“Em biết bơi không?” Doãn Triệt đột nhiên mở miệng.

“Không biết. . . . .” Trần Hi thành thật trả lời, không biết hắn lại muốn làm gì.

“Vậy. . . . . Em sợ nước sao?” Doãn Triệt lại hỏi.

“Hơi có một chút.”

“Vậy thì tốt, cũng không cần phải giả bộ.” Doãn Triệt tựa hồ rất hài lòng.

“Tốt cái gì?” Lời nói Trần Hi vừa ra đến cửa miệng, cô liền nghe tiếng ào ào, dòng nước lạnh lẽo từ bốn hướng đánh tới.

“Đừng sợ. . . . . Tôi tới đây. . . . .” Làm như sợ người khác không nghe thấy, một tiếng gào tê tâm liệt phế vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Núi Xứ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: chương 25

Nước trong hồ bơi rất lạnh, lạnh gần như thấu xương. Trần Hi không tự chủ được chìm xuống dưới đáy, thật ra không phải nói quá, Trần Hi đối với nước sợ hãi không chỉ là một ít, mà là rất sợ, sợ đến nỗi ngay cả hơi sức giãy giụa cũng không có. Cô trợn to hai mắt, nhìn mặt nước tối như mực, nơi này vừa yên tĩnh vừa tối, cô có thể cảm nhận được nước đang muốn thông qua miệng và mũi đi vào cơ thể mình.

Rốt cuộc, cô nhịn không được nữa thở ra trong hồ bơi, cảm thấy mình sắp hít thở không thông nữa rồi.

Đột nhiên có một lực tay nắm bên hông Trần Hi, đôi môi cực nóng dán lên môi cô, cung cấp đường khí đưa vào, Trần Hi tham lam mút lấy suối nguồn cứu sống mình. Đôi tay kia dùng sức kéo cô hướng lên, hướng lên nữa, rốt cuộc, đầu của cô cũng lộ ra trên mặt nước.

“Ngốc thế, thế nào mà đứng nước cũng không biết.” Doãn Triệt tựa hồ có chút kinh hoàng, hắn chưa từng thấy qua Trần Hi như người chết đuối như vậy, trong nước cô giống như tượng gỗ không có sức sống, cứ như vậy lẳng lặng chìm xuống phía dưới.

Trần Hi mê mang mất hướng nhìn doãn triệt, cô không nói gì, trong đôi mắt đen nhánh sâu không thấy đáy.

“Em làm sao vậy?” Doãn Triệt cũng cảm thấy Trần Hi khác thường, hắn dùng tay nhẹ vỗ lên gò má Trần Hi, ý đồ muốn làm cô tỉnh lại. “Đừng dọa tôi, em rốt cuộc làm sao, nói một câu đi.”

“Trời ơi, đây là chuyện gì xảy ra, mau tới đây.”

Không thể không thừa nhận, phương pháp của Doãn Triệt đã thành công, hồ bơi vang động khác thường, còn là ngay sát cửa phòng của người giúp việc. Không bao lâu sau, mấy người giúp việc còn có mẹ Doãn cộng thêm những người nghe tiếng kêu ùn ùn kéo tới.

“Doãn Triệt, chuyện gì xảy ra?” âm thanh mẹ Doãn kinh ngạc khó tả, bà chấn kinh nhìn hình ảnh trước mặt, Doãn triệt quần áo xốc xếch đang ôm Trần Hi từ bên cạnh cầu thang hồ bơi chậm rãi đi lên, trên người Trần Hi còn khoác cái áo khoác ướt nhẹp của Doãn Triệt, tựa hồ đang che giấu cái gì.

Khóe miệng mẹ Doãn không nhịn được run run, chẳng lẽ đứa con phá gia chi tử của mình nói đúng, cậu với cháu đồng thời thích một người phụ nữ, nhưng ngàn vạn lần không đúng thì tốt hơn, họ cũng không phải là đang diễn kịch “Lôi Vĩ”.

Mẹ Doãn nghiêng đầu nhìn Khương Sâm bên cạnh một chút, trên mặt hắn cũng không có biểu hiện gì khác thường, điều này làm cho mẹ Doãn lại không xác định được ý nghĩ của mình, đây rốt cuộc là cái chuyện quỷ quái gì!

“Lúc này bọn con đi đến khu vực nước sâu bên kia, cô ấy không để ý bị té xuống, Trần Hi không biết bơi nên bị hoảng sợ.” Doãn Triệt dựa theo kế hoạch đã suy nghĩ kỹ trước đó nói dối. Mặc dù giải thích này có quá nhiều điểm nghi vấn, nhưng nhìn gương mặt trắng bệch của Trần Hi, biểu tình lại mờ mịt luống cuống so với bất kỳ ngôn ngữ nào còn có tính thuyết phục hơn.

“Đưa cô ấy cho tôi” Khương Sâm cũng đi ra, hần đi đến trước Doãn Triệt, đưa đôi tay ra.

“Không cần, dù sao con cũng ướt như vậy, không cần làm cho cậu cũng bị ướt.” Doãn Triệt ôm Trần Hi tránh né sang một bên, giống như lo lắng người khác cướp mất món đồ chơi yêu thích của đứa bé, tham lam muốn giữ tất cả.

Khương Sâm thu hồi tay của mình, rất tự nhiên cười cười, trên gương mặt không sóng không gió, tựa hồ chuyện xảy ra căn bản không gây ảnh hưởng gì đến hần.

“Mẹ, trước hết con thu xếp cho Trần Hi đã, thay quần áo cho cô ấy xong sẽ xuống cắt bánh, sẽ không trì hoãn quá lâu, xin mọi người cứ tiếp tục đi.” Doãn Triệt ra hiệu bằng mắt với mẹ Doãn. Sau đó liền ôm Trần Hi, bước nhanh đi vào đại sảnh.

“À... được..... Coi như tiệc mục nhỏ cho bữa tiệc đi, mọi người trở về đại sảnh thôi, tiếp tục tiếp tục.” Sóng to gió lớn thấy cũng nhiều rồi, hôm nay chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ như nhà hàng xóm chết con mèo thôi, mẹ Doãn thăm an ủi mình, liền tiếp tục bắt đầu nghĩa vụ của chủ nhà.

Khương Sâm nhìn cảnh hai người vội vã đi, hơi nhíu mày, vẻ mặt của hần rất nhạt, nếu như không quan sát cẩn thận, người bình thường căn bản cũng không nhìn ra biểu hiện gì.

“Không phải anh đồ ky?” Một thanh âm quen thuộc ở bên tai Khương Sâm vang lên.

Khương Sâm nghiêng đầu nhìn một chút, là Trần Tuyết Lệ.

“Bốp. . . . .” một tiếng vang lên.

“Anh đánh tôi?” Trần Tuyết Lệ kinh ngạc che mặt của mình, một tát này của Khương Sâm mặc dù không dùng hết sức, nhưng cũng làm cô cảm thấy đau nhói.

“Xin lỗi. . . . .” Khương Sâm ngoáy ngoáy lỗ tai.”Mới vừa rồi tôi còn tưởng là con muỗi, lúc này nhìn không rõ lắm.”

Khương Sâm nói xong xoay người cũng đi vào đại sảnh.

Trần Tuyết Lệ âm thầm cắn răng, từ nhỏ cho đến bây giờ cô cũng chưa từng bị người đàn ông nào đánh qua như vậy, cô cũng không tin, người đàn ông này thật sự lại không giống với biểu hiện bề ngoài độ lượng của hần.

Doãn Triệt đem Trần Hi ôm đến gian phòng của mình, nét mặt của cô vẫn còn đờ đẫn như cũ.

Doãn Triệt vỗ vỗ gương mặt Trần Hi: “rất cuộc em làm sao vậy, đừng làm tôi sợ, không phải là nước vào não rồi chứ?” Nói xong lời này Doãn Triệt cảm giác có chút không đúng, vừa rồi cũng không đến nỗi bị uống nước nhiều như vậy.

Không biết có phải là bởi vì quá lạnh rồi hay không, đôi môi Trần Hi trở nên trắng bệch, thân thể cô run rẩy, hóa trang cũng phai đi không còn gì, mái tóc ướt nhẹ nhỏ xuống từng giọt.

Nếu như Doãn Triệt biết tình huống mới vừa rồi lại trở nên như vậy, hần cam đoan, vô luận thế nào hần cũng không áp dụng biện pháp này.

Thấy Trần Hi không để ý hần, Doãn Triệt bữu môi, hần đi vào trong phòng tắm, xả nước nóng vào trong bồn, sau đó ôm Trần Hi lên đi vào phòng tắm, đặt cô vào trong bồn tắm, dòng nước ấm áp vòng quanh cơ thể, dần dần làm cho Trần Hi khôi phục được chút huyết sắc.

“Nói cho tôi biết, tại sao em lại sợ như vậy, đến cùng là có chuyện gì xảy ra?” Doãn Triệt thoát nhìn rất lo lắng.

Dòng nước ấm áp bao quanh cơ thể Trần Hi, cũng làm lý trí cô khôi phục lại một chút, cô lắc đầu một cái, bày tỏ mình cũng không biết là vì sao.

Cô nhìn bộ dạng cũng nhếch nhác không kém mình của Doãn Triệt, lại muốn ở một mình một chút: “Anh cũng nên đi ra rồi. Không nên để tôi đến phòng của anh, sẽ có người dị nghị.”

“Nói xấu thì cũng đã nói rồi, tôi không quan tâm” Doãn Triệt giống như bắt đầu dờ chừng, ngay trước mặt Trần Hi cúi xuống không còn che đậy gì, cảm bông tắm lên, bắt đầu tắm rửa mình.

Hần dù sao còn phải bận tâm tình huống bên ngoài, không có quá nhiều thời gian, hần liền cầm khăn tắm lên lau khô thân thể của mình, sau đó kéo cửa phòng tắm ra. Ngay lúc đi ra ngoài cửa, Doãn Triệt dừng lại “Một hồi nhớ làm khô tóc, tối nay lúc nóng lúc lạnh như thế dễ dàng ngã bệnh, những lời tôi vừa mới nói trong hoa viên kia, em cần thận suy nghĩ một chút, tôi không phải đùa giỡn.”

Trần Hi không trả lời, Doãn Triệt cũng không đợi cô đáp lại.

Cửa phòng tắm một lần nữa bị đóng lại, Trần Hi ngồi trong bồn tắm, nhấn nút xả nước nóng bên cạnh, điều chỉnh nhiệt độ thích hợp, thả lỏng cơ thể.

Trần Hi hồi tưởng biểu hiện vừa rồi của mình, trong tiềm thức cô luôn cảm giác mình rất sợ nước, nhưng cũng không nghĩ đến lại sợ đến mức như vậy.

Cô ở trong nước nhúc nhích cũng nhúc nhích không được, giống như là bị “ma ám”, giống như trong giấc mộng, rõ ràng cảm giác mình đang tỉnh, biết rõ mình nên làm gì, nhưng chính là một chút cũng không động đậy được, thậm chí ngay cả ngoắc ngoắc ngón tay cũng làm không được. Ngay khi nước trong bồn tắm dâng qua đầu, cô lại đột nhiên biến thành dáng vẻ như lúc này.

Ngay lúc ở trong nước cô mơ hồ thấy được hình ảnh, nhân vật chính bên trong nhìn không rõ mặt lắm, nhưng có thể cảm giác được cái loại sợ hãi mãnh liệt đó, có thể nói là bị bất động.

Cô cảm thấy mình ra sức giãy giụa, nhưng là càng giãy giụa, có một cánh tay càng ấn chặt mình xuống nước. Đợi đến khi không có hơi sức cử động được nữa, cánh tay kia sẽ lôi cô lên, để cho cô được hô hấp. Trong lúc cảm giác được mình đã sống lại, cánh tay đó lại tiếp tục nhấn cô xuống nước, cho đến thời điểm gần như không chịu đựng nổi, lại đem cô kéo lên.

Cứ như vậy vẫn lặp đi lặp lại, lặp đi lặp lại, dần dần cô thôi không giãy giụa nữa, cứ như vậy lẳng lặng, khiến nước lần lượt hạ thấp xuống khỏi đỉnh đầu. Bởi vì cô hình như có thể cảm thấy, cô càng phản kháng thì cánh tay đó càng hưng phấn muốn đè mình xuống, đợi đến khi không còn hơi sức phản kháng nữa, cánh tay kia cũng sẽ cảm thấy không thú vị nữa mà thả cô ra.

Trần Hi đem nước ảm nhẹ nhàng vỗ lên mặt mình, tình cảnh hỗn loạn đó, rốt cuộc là thời điểm nào, một chút cô cũng không nghĩ ra.

Trần Hi lấy tay che mắt, cảm nhận dòng nước càng ngày càng ảm lên. Chuyện này có phải là xảy ra trong kiếp trước? Cô cẩn thận nhớ lại, cũng không nhớ ra mình đã từng trải qua tình cảnh như vậy.

Nếu không phải là Doãn Triệt sử dụng cách này, đoán chừng cô cũng không cảm nhận được cái loại sợ hãi như vậy. Trong đầu cũng không xuất hiện những hình ảnh lộn xộn kia.

Trần Hi cảm giác rất rối rắm, tại sao sau khi trọng sinh, những chuyện cô trải qua, những người cô gặp, ngày càng trở nên phức tạp như vậy?

”Cốc cốc cốc...” Tiếng gõ cửa bên ngoài phòng tắm vang lên. ”Doãn thiếu gia kêu tôi mang y phục đến cho cô, Trần tiểu thư nếu cô đã khỏe có thể thay ra.”

”Được rồi, cảm ơn.” Trần Hi đáp một tiếng, y phục của cô đúng là không có cách nào mặc được nữa.

”Doãn thiếu gia còn nói cô phải nghe lời ở lại đây nhĩ ngại, chờ sau khi xong tiệc, cậu ấy sẽ trở lại gọi cô.” Người giúp việc cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ, ngoài cửa lại trở nên yên tĩnh.

Trần Hi cúi đầu nhìn làn da mỏng manh trên ngón tay cũng đã nhẵn lại, mới từ bồn tắm đứng dậy, cô nhớ lại, thật ra thì cô rất thích bồn tắm và cái giường lớn của Doãn Triệt.

Ngay lúc cầm khăn tắm lên, Trần Hi hơi do dự một chút, vừa rồi Doãn Triệt sử dụng cái khăn tắm này làm gì, cô đều nhìn thấy. Hắn dùng nó lau tóc của hắn, lau mặt của hắn, lau lồng ngực của hắn, cuối cùng còn xoa xoa nơi đó của hắn, dường như là cố ý cho cô nhìn thấy.

”Doãn Triệt đáng chết, không thể ít xấu xa hơn một chút sao.” Trần Hi yên tâm mắng lớn một câu.

”Hắt xì. . . . .” Cô hắt xì, cuối cùng vẫn phải đem khăn tắm quấn lên người mình.

Đã trải qua một trận bị giầy vò, Trần Hi thật đúng là mệt mỏi muốn đi ra ngoài gác lên giường nghỉ ngơi, nhưng cô liền nghĩ đến lời Doãn Triệt nhắc nhở sấy khô tóc.

Vị trí máy s

ấy tóc rất khó tìm, nhưng đối với Trần Hi mà nói, đó không phải là một vấn đề, cô vốn “ngựa quen đường cũ” nhanh chóng tìm ra vật cần tìm. Mặc dù vị trí là giống nhau nhưng vật dụng lại không quen thuộc như trước đây. Điều này làm cho Trần Hi có cảm giác là lạ.

Tất cả vừa giống như quen thuộc, nhưng lại có chút xa lạ. Tựa như người vẫn ở đó, nhưng thời điểm hắn đến gần lại phát hiện không phải là hắn trước đây, cảm giác này cực kỳ quái dị.

Rốt cuộc cũng sấy khô đầu tóc, Trần Hi đi ra khỏi phòng tắm, nhìn trên giường Doãn Triệt có một hộp quà quần áo rất to, hộp quà màu sắc rất sáng, trang trí tỉ mỉ.

Trần Hi mở nắp hộp quà ra, nhìn y phục bên trong làm cô có chút luống cuống. Lễ phục bên trong là màu trắng, lễ phục này là kiểu sườn xám Trung Quốc, cùng với lễ phục kiểu Tôn Trung Sơn trên người Doãn Triệt vốn là một cặp.

Cô có chút không muốn mặc, nhưng nhớ tới món đồ kia không cách nào che đậy thân thể được nữa, cô lại không thể không mặc vào.

Sau khi thay đổi y phục, Trần Hi phát hiện, ánh mắt của Doãn Triệt thật rất tốt, hắn chọn y phục rất phù hợp với cô.

Đợi chút. . . . . Trần Hi lại nhìn tạo hình toàn thân một chút, mặc dù chi tiết cùng phong cách có chút bất đồng, nhưng phong cách bộ y phục này tại sao

lại giống với bộ lễ phục màu đen cô mặc lúc nãy như vậy, lễ phục đều dài đến cổ chân, ngay cả chi tiết từ bắp chân trở xuống làm thành một cái đuôi dài cũng giống nhau.

Trần Hi đột nhiên bừng tỉnh thông suốt hiểu ra, “Hắc Bạch vô thường”, đúng, không sai, chính là “Hắc Bạch vô thường” Doãn Triệt với Khương Sâm không phải là hai vị Hắc Bạch vô thường” ở âm tào địa phủ chuyên đi bắt người sao?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26: chương 26

“Khụ khụ. . . . . Hắt xì. . . . .” Nhìn khăn giấy trong thùng rác trước mặt đã chất đống như núi, Trần Hi vuốt vuốt lỗ mũi, cảm mạo nóng sốt ho khan chảy nước mũi lại xảy ra cùng một lúc, làm cô không khỏi than thầm sao mình lại xui xẻo như vậy.

“Khụ khụ. . . . . Hắt xì. . . . .” Nhìn thùng rác cứ như trên cái núi nhỏ lại mọc thêm một đóa hoa trắng rồi.

Từ bữa tiệc lần đó về sau, Trần Hi bắt đầu suy nghĩ lại, cô vốn đã chuẩn bị tinh thần rất tốt, nhưng là mỗi lần gặp Doãn Triệt đều bị hấn ăn sạch sẽ. Đây rốt cuộc là tại sao lại như vậy chứ?

Giống như thời điểm nhìn thấy hấn đại não cô liền bị co rút lại, trở nên không minh mẫn, cũng không hẳn là sợ, nhưng chính là một loại cảm giác không kháng cự được, giống như, cô đã âm thầm tự nói cho mình biết, cô không được đề kháng hấn, cô coi như có kháng cự thì kết quả cũng sẽ không thay đổi.

“Cốc cốc. . . . .” Tiếng gõ cửa vang lên.

“Trần tiểu thư, cô có khỏe không?” Ngoài cửa là Tiểu Hắc.

“Tôi. . . . . Khụ khụ. . . . .” Trần Hi dùng tiếng ho khan để trả lời.

“Com đặt ở trên bàn ăn rồi, nhớ ăn, có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi, tôi đi trước.”

Kể từ đêm đó về sau, Khương Sâm cũng vẫn không có xuất hiện qua.

Trần Hi còn nhớ rõ ngày đầu tiên cô bị cảm, lúc tỉnh dậy cũng đã đến trưa rồi. Cô xộc xệch đi ra cửa phòng, vừa lúc Khương Sâm cũng đang định ra cửa, hai người đứng đối mặt với nhau.

“Tại sao anh lại bỏ rơi tôi ở đó?” Trần Hi nhớ lúc ấy hình như mình đã hỏi một câu như vậy. Có lẽ là đầu cô bị nóng rồi, nên lúc đó cô cảm thấy những lời này không có vấn đề gì. Cô chỉ cảm thấy, nếu không phải là Khương Sâm khẳng khẳng mang cô theo tham gia bữa tiệc, cô cũng sẽ không lần nữa bị Doãn Triệt ức hiếp như vậy. Nếu như không phải là Khương Sâm đem mình đơn độc ném cho Doãn Triệt, cô coi như có bị ức hiếp cũng sẽ không đến nỗi thảm như thế.

“Đã ăn ốc ma chưa?” Khương Sâm hỏi ngược lại cô một câu.

Trần Hi mặc dù lúc ấy đầu không tỉnh táo lắm, nhưng cái ốc ma này đúng là cô cũng đã ăn rồi, cô nhớ hình như là mình có gập đầu một cái.

“Cô cảm thấy có ốc ma nào mà không bị người ta lấy ra từ trong vỏ ăn hết không?” Khương Sâm để lại một câu nói như vậy, quay đầu bước đi ra khỏi cửa chính.

Lúc ấy đầu của cô rất đau, cũng không suy nghĩ được những câu hỏi tới hỏi lui như vậy của Khương Sâm, liền trốn về phòng ngủ.

Buổi tối hôm đó, cô cảm giác mình nghiêm trọng hơn một chút, rất đói, nhưng cũng không biết ăn cái gì, cứ như vậy suy yếu đi đến phòng khách, ngồi trên sofa chờ Khương Sâm trở lại, nhưng cuối cùng vẫn là Tiểu Hắc xuất hiện.

Tiểu Hắc dẫn đến một bác sỹ, kê cho cô một ít thuốc, trước khi đi, Tiểu Hắc còn để lại lời nhắn của Khương Sâm, ý là để cô an tâm dưỡng bệnh, đợi khi cô hết bệnh, Khương Sâm dĩ nhiên sẽ trở lại.

Lúc ấy Trần Hi có một loại cảm giác rất kỳ quái, cô cảm giác mình tựa hồ đang bị chê bỏ, khi không còn khả năng làm việc nhà và nấu nướng được nữa, cô cảm giác mình bị coi là người vô dụng.

Từ lúc bắt đầu trọng sinh, cô cũng chưa từng duy trì bất kỳ ý nghĩ nào làm những chuyện to tát. Cô chỉ là muốn cách xa Doãn Triệt một chút, sau khi tốt nghiệp tìm một công việc lý tưởng, có thể nuôi bản thân mình, rồi tìm một người chồng bình thường, cùng sống cuộc sống đạm bạc qua ngày.

Có thể nói, Trần Hi rất cam lòng sống một cuộc sống bình thường, cô cảm thấy kiếp trước mình đã ra sức tranh giành, tổn hao hết tâm trí, quay đầu lại còn không phải là công dã tràng? Bây giờ bắt đầu lại, cô làm sao chấp nhận khổ cực như vậy nữa, mặc kệ những phương diện khác sẽ như thế nào, nhưng cô không muốn đặt hết tâm trí vào người đàn ông này nữa.

Thời điểm có người tung tin đồn vu oan, cô định dùng sự bình tĩnh mà đối đãi, lại phát hiện, căn bản bình tĩnh cũng không giải quyết được vấn đề, thậm chí nếu như không có Khương Sâm, cô căn bản là năng lực phản kích cũng không có.

Khi cô một mình đối mặt với Doãn Triệt, cô luôn tìm cho mình lý do, luôn nhìn trước ngó sau, nghĩ tới mình không chộc đến hấn có gì mà không trốn thoát được? Nhưng cô phát hiện mình thật không thoát khỏi hấn được.

Nếu như nói ngay cái phút bị hấn phá đi trình tiết kia cô vô lực không thể thay đổi, nhưng hai lần sau này, rõ ràng là cô có thể chạy trốn được hết.

Lúc ấy Doãn Triệt đến lớp học chặn cô, tại sao cô lại muốn tin tưởng lời nói của hấn, tin tưởng hấn thật sự muốn mang cô đi họp, lúc ấy coi như cô dứt khoát cự tuyệt, có thể làm gì, Doãn Triệt chẳng lẽ có thể dưới con mắt mọi người đem cô đi không? không, hấn cũng sẽ không làm vậy, hấn cũng phải quan tâm đến mặt mũi của mình.

Thời điểm yến tiệc ngày hôm qua, tại sao cô không dám hét to lên, chỉ cần cô kiên quyết một chút, chỉ cần cô không cố kỵ nhiều như vậy, cô cũng sẽ không bị Doãn Triệt mang đến vườn hoa, càng sẽ không xuất hiện một màn khó coi như vậy. So sánh với những gì trải qua kia, thì việc lớn tiếng ồn ào có là gì, cùng lắm là làm cho người ta cười nhạo không hiểu chuyện, không có lẽ nghi thôi.

Cô rõ ràng là lo lắng vấn đề xảy ra, rồi lại cố tình để cho nó xảy ra, hơn nữa những chuyện phát sinh còn nghiêm trọng hơn so với cô lo lắng rất nhiều.

Trần Hi lại nghĩ đến câu nói kia của Khương Sâm, hấn nói rất có đạo lý, nếu như nhất định là một con ốc màu mỡ nhiều nước, có cái vỏ thật dày căn bản cũng không có bất kỳ tác dụng phòng ngự nào.

“Khụ khụ. . . . . Hắt xì. . . . .” Trần Hi ho khan hai tiếng, lại rút ra khăn giấy lau mũi mình.

Đem mình vùi vào trong cái chăn dày cộm, Trần Hi trước giờ luôn nghĩ tới là tại sao người khác cứ dây dưa với mình, cô tại sao không nghĩ một chút làm thế nào mới có thể không tạo cơ hội cho họ lại gần?

Mang theo vấn đề này, trong đầu Trần Hi đột nhiên thoáng qua một câu nói, trở nên mạnh mẽ cũng chỉ là thái độ bên ngoài.

@@@@

“Chạy mau, chạy mau, không nên quay đầu lại, chạy mau, chạy trốn xa xa, mẹ chỉ hy vọng con có thể bình an sống qua ngày, ngàn vạn lần không được trở lại tìm ta, ngàn vạn lần không được. . . . .”

“A. . . . .” Trần Hi thức tỉnh, cô đưa tay sờ lên trán, tất cả đều là mồ hôi.

“Ừm. . . . .” Trần Hi khụt khà khụt khịt, phát hiện lỗ mũi tựa hồ thông suốt rồi, bệnh cảm hình như cũng đã khỏi. Đây là chuyện gì xảy ra, sao lại kỳ quái như thế đây?

Cô đưa tay sờ sờ chăn đệm đã bị mồ hôi làm ướt nhẹp, tựa hồ như lúc nào cô cũng đổ mồ hôi, làm thế nào mà cô lại mơ giấc mơ kỳ lạ này.

Trần Hi vén chăn lên xuống giường, mấy ngày nay luôn trong tình trạng hỗn loạn, đột nhiên sau một đêm tinh thần liền sáng khoái.

Đi tới phòng tắm nhìn mình trong gương, sắc mặt của cô vẫn nhợt nhạt như cũ, cảm hình như cũng nhợt hơn trước. Mặc dù mỗi ngày Tiểu Hắc đều mang cơm cho cô, nhưng trên căn bản cô cũng không đụng tới bao nhiêu.

Trần Hi đưa tay sờ sờ mũi hồng hồng, cảm giác còn hơi nhói đau, đây chính là hậu quả của việc lau nước mũi để lại. Cô giống như người thấy mùi vị chua chua, cúi đầu hít hà, thì ra lại là trên người mình. Phải là bao nhiêu ngày không tắm mới để lại mùi vị kinh khủng như vậy.

Không vội đi tắm, đầu tiên Trần Hi vén màn cửa sổ nhìn một chút thời tiết bên ngoài, mặt trời đã nhô lên cao, ánh nắng cũng gay gắt, trời xanh mây trắng. Cô ôm chăn đem phơi nắng trên kệ ban công, phải phơi bây giờ, để đến lúc đi ngủ mới kịp khô ráo.

Sau khi làm xong tất cả, Trần Hi mới vào phòng tắm tỉ mỉ tắm rửa, tìm ra một bộ quần áo thể thao thoải mái mặc vào, cô nhìn mình trong gương đưa tay tạo dáng “Yes” một cái.

Sau đó, cô kéo hết tất cả rèm cửa còn lại trong phòng ra, Khương Sâm quả thật chọn phòng ánh sáng rất tốt, nhất thời trong nhà liền thay đổi sáng sủa ấm áp hẳn lên.

Thấy tất cả đồ dùng trong nhà đều nổi một tầng bụi mỏng, Trần Hi lại lấy dụng cụ ra bắt đầu quét dọn, trước kia cô chưa từng phát hiện qua, nhìn những vật dụng trong nhà chính tay mình lau dọn trở nên sáng ngời lại có cảm giác sáng khoái như vậy.

“Bệnh của cô đã khỏi rồi?” Tiểu Hắc mở cửa nhìn thấy căn nhà sạch sẽ sáng sủa, trong không khí tựa hồ còn tản ra mùi thơm nhàn nhạt.

“Ừm. . . . . Cảm ơn anh mấy ngày qua đã chăm sóc, tôi khỏe rồi, mau đến đây cùng tôi ăn cơm.” Trần Hi chính là đang chờ Tiểu Hắc, cô mang món ăn

cuối cùng từ trong phòng bếp đi ra.

“Tôi nên gọi ông chủ trở về thôi.” Nghe Tiểu Hắc nói muốn gọi điện thoại, Trần Hi nhanh tay lẹ mắt chụp được cánh tay của hắn.

“Ngày mai anh hãy nói cho anh ấy biết, hôm nay tôi chỉ muốn ăn cơm với anh.” Nói xong Trần Hi nhìn tiểu Hắc cười ngọt ngào. Tiểu Hắc chợt thấy lạnh run, ông chủ đã dạy qua cho hắn, vô sự mà ân cần, khôn

g phải kẻ gian xảo cũng là phường trộm cắp.

“Sao vậy, tôi dùng cơm đi, tôi chỉ là có chút vấn đề muốn thỉnh giáo anh.”

“Cô hỏi trước đi, hỏi xong thì tôi mới ăn.” Tiểu Hắc vẫn nhớ rõ lời dạy dỗ kia.

“Tiền lương của anh là bao nhiêu, anh có thể nói cho tôi biết không, còn thời gian làm việc của anh nữa.”

“Chỉ những thứ này thôi sao?” Tiểu Hắc đưa tay bụng chén cơm lên.

“Chỉ những thứ này, anh yên tâm tôi đảm bảo không có những yêu cầu gì khác đâu.” Trần Hi giơ tay lên, giống như trẻ con đang thề thốt.

Tiểu Hắc bắt đầu ăn, trong ý thức của hắn, tiền lương cũng không cần phải bảo mật.

Cái gì gọi là cú-đúp, đây chính là cú-đúp, Trần Hi rất hài lòng hôm nay mình đã thực hiện được đại sự.

Tiền Tiểu Hắc đi, Trần Hi ngồi ở phòng khách, lấy tập bút ra đem tin tức vừa mới lấy được từ Tiểu Hắc bắt đầu ghi chép và phân tích.

Thời gian làm việc của Tiểu Hắc là 24h, mà mình coi như đi làm cũng có 8h, như vậy chỉ bằng một phần ba của Tiểu Hắc.

Công việc chính của Tiểu Hắc là vệ sỹ cộng thêm các việc linh tinh khác, mà mình đơn thuần chỉ làm giúp việc. Tính chất phức tạp thì chỉ bằng một nửa của Tiểu Hắc.

Công việc của Tiểu Hắc tính chất nguy hiểm phải thường xuyên giải quyết với khách, mà mình, ừm, cô cảm thấy không có gì so với việc ở cùng Khương Sâm là nguy hiểm hơn cả, ở mục này cũng gần bằng 0.8 của hắn, coi như thành 1 đi.

Tiểu Hắc đi theo Khương Sâm nghe nói ít nhất cũng năm năm, mà mình mới có mấy tháng, như vậy làm tròn một năm, coi như cũng được 1 phần năm của hắn.

Trước mắt tiền lương của Tiểu Hắc, hình như là năm vạn, như vậy mình... Trần Hi tiến hành phân tích đơn giản ra được kết quả, Như vậy một tháng tiền lương của cô cũng phải được 13000.

3000 coi như cô không cần, dùng để làm tiền bồi thường gương mặt của Khương Sâm, Trần Hi đối với tiền lương này tự nhận thấy tương đối hợp lý và công bằng.

“Cô ở đây coi cái gì?”. Thanh âm Khương Sâm từ sau tai Trần Hi truyền đến.

Người này đi cũng không phát ra tiếng động, Trần Hi cũng không hỏi Khương Sâm tại sao hôm nay trở lại, cô cũng biết, Tiểu Hắc tuyệt đối sẽ không giấu giếm Khương Sâm tình trạng của mình.

“Tiền lương của tôi, tôi hi vọng anh có thể trả cho tôi, nếu không bắt đầu từ ngày mai tôi liền bãi công.” Trần Hi đưa kết quả tính toán trong tay cho Khương Sâm.

“Tiền lương, bãi công, chẳng lẽ cô quên mất là cô đang làm việc miễn phí sao?” Khương Sâm nhìn bảng phân tích, khẽ nhú mày, giọng điệu của hắn đối với Trần Hi vẫn giống như trước khi cô ngã bệnh, tựa hồ không có bất kỳ biến hóa, giống như việc cô bệnh, việc cô và Doãn Triệt đã xảy ra chuyện gì đều chưa từng tồn tại.

“Tôi chưa từng quên, nhưng rõ ràng là không hợp lý, nếu như anh không giao tiền lương, ngày mai tôi tuyệt đối sẽ không phục vụ cho anh.”

“Cô không phải sợ tôi sao?” Khương Sâm đứng sát Trần Hi, hắn từ trên cao nhìn xuống cô, vẻ mặt hài hước giống như đang cười nhạo hành động ngây thơ của cô.

Trái tim nhỏ bé của Trần Hi khẽ run lên.

“Sợ... Nhưng đây là thù lao tôi nên nhận được.” Cô dừng cảm nhìn vào ánh mắt của Khương Sâm, giờ phút này trong mắt cô không hề có e dè, chỉ có sự quyết tâm.

Khương Sâm cùng cô nhìn nhau một lúc, phát hiện Trần Hi cũng không giống như thường ngày mà dòi tầm mắt đi, khóe miệng hắn khẽ cong lên. “Đưa cho tôi một lý do có thể thuyết phục.”

“Đây là tôi nên được, có gì mà phải thuyết phục anh?” Trần Hi không trả lời mà hỏi ngược lại.

Khương Sâm nở nụ cười mỉa mí. “Ngày mai đi ngân hàng mở tài khoản, tôi sẽ sắp xếp người gửi tiền cho cô.” Khương Sâm nói xong xoay người quay về phòng, Trần Hi đứng chôn chân trong phòng khách buồn bực, chuyện này sao lại giải quyết thuận lợi như vậy.

Cô vốn cho là vấn đề này hầu như không có khả năng thực hiện được, không thể nghĩ lại đơn giản như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: chương 27

Có tiền rồi thì nên xài như thế nào? Trần Hi vừa mới nhận được một tin nhắn, trong tài khoản của cô bỗng nhiên có một vạn tiền gửi ngân hàng. Đây đối với cô mà nói là một khoản tiền rất lớn.

Một vạn đồng có thể làm gì? Trần Hi một mực suy nghĩ vấn đề này, có thể dùng đặt cọc để mua nhà trả góp, mua được không ít túi xách hàng hiệu, thậm chí ngay cả những bộ sưu tập thời trang mùa hè.

Ừm... không được, Trần Hi vội vàng điều chỉnh lại mục tiêu của mình, tạo sao khi đã có tiền cô vẫn còn tư tưởng lãng phí như vậy? Hay là có thể mời các chị em cùng phòng một bữa cơm đi, cũng không được, cái này vẫn là hoang phí.

Mang tiền này gửi qua bưu điện cho cha mẹ? Hay là thôi đi, cô không biết nên làm sao giải thích với họ lại lịch khoản tiền lớn như vậy.

Cứ như vậy đem tiền gửi tiết kiệm, hình như cũng không có ý nghĩa gì, chính là cô biết năm năm về sau tình hình giá cả sẽ lạm phát đến mức nào, đâu còn đắt hơn thịt, ngay cả tôi cũng không có mà ăn, những chuyện này cô đều đã trải qua. Mặc dù khi ấy cô không thiếu tiền, nhưng tivi đều phát tin, báo nào cũng đăng tin tức, internet cũng có, làm cô muốn quên cũng khó.

Tiền này rốt cuộc có thể dùng làm gì đây? Xem ra tính tình Trần Hi thật đúng là cùng một dạng với những cô gái khác, có chút dây dưa không dứt khoát, nghĩ tới nghĩ lui. Cứ như vậy cô cả ngày cứ nghĩ phải làm thế này, rồi lại hủy bỏ, lặp đi lặp lại, cuối cùng vẫn không nghĩ ra số tiền kia phải làm như thế nào.

Bởi vì vừa khỏi bệnh, hôm nay Trần Hi còn nghỉ thêm một ngày, buổi sáng không có đi học cô hẹn Tiểu Hắc buổi chiều đi siêu thị mua thêm nguyên liệu nấu nướng cho Khương Sâm.

Trần Hi ngồi lên xe Tiểu Hắc, nhìn chăm chăm phía sau hần một chút.

“Tiểu Hắc anh có từng bị người khác ức hiếp không?”

“Ức hiếp?” Tiểu Hắc dừng một chút, cười haha hai tiếng. “Tại sao Trần tiểu thư hỏi như thế?”

“Anh gọi tôi là Trần Hi đi, Trần tiểu thư nghe có chút không được tự nhiên, có cảm giác giống như người được phục vụ đặc biệt vậy, dù sao chúng ta thân phận đều giống nhau, một người giúp việc một người vệ sỹ.” Trần Hi tự giễu cợt bản thân. “Tôi chỉ là muốn biết, anh khỏe mạnh như vậy, nên chắc là chưa có ai dám ức hiếp anh, một quả đấm của anh chắc cũng gấp đôi người khác.”

“Cô có muốn xem một chút không?” Tiểu Hắc lấy từ trong túi ra một tờ báo đã ngả vàng, được xếp lại gọn gàng, có thể nhìn thấy nó đã được cất giữ cẩn thận. “Khi có thời gian tôi thường xem nó một chút.” Tiểu Hắc đem tờ báo đưa cho Trần Hi.

“Là cái gì?” Trần Hi nhận lấy tờ báo, cẩn thận mở ra, liền thấy một bản tin với tiêu đề lớn vô cùng bắt mắt.

《Xử tử hình kẻ mang tội giết người》phía dưới còn có một tấm hình, mặt mày xem ra có chút quen mắt.

Trần Hi còn chưa nhìn nội dung, Tiểu Hắc đã tự động nói ra: “Người phạm tội đó chính là tôi, lúc ấy nhà tôi rất nghèo, tôi chỉ nghĩ tới làm việc bằng sức lực, không tranh không đoạt, mỗi ngày cùng với chiếc xe quần quanh “nhất mẩu tam phần địa”. (Cái này ý nói Tiểu Hắc làm ruộng trồng trọt chỉ nghĩ đến lợi ích của mình mà bán với giá rẻ nhất, không quan tâm đến những người khác nên bị ghen ghét)

Cũng chỉ có như vậy, cùng một loại lương thực, tôi bán với giá thấp nhất, nhưng của người ta có thể coi là ưu chất, của tôi lại chỉ có thể xưng là trung bình.

Cuối cùng tôi cho là, tôi chỉ có một người, chỉ cần đủ ăn là được, mặc kệ ý kiến người khác, cũng không muốn tranh giành cái gì, thật không nghĩ đến một ngày, trong thôn thể nhưng gán cho tôi tội danh như thế. Nhưng trên thực tế hung thủ thật sự là con trai của trưởng thôn.

Cũng là bởi vì tôi không tranh không đoạt, không có thân thích, không có cha mẹ, cũng sẽ không có ai giúp tôi giải oan, cho dù là tự mình cũng sẽ không

thể chạy đến nhà trường thôn mà làm ra hành động gì quá khích được. ”

Tiểu Hắc nói tới đây thì dừng lại, hồ hấp của hắn trở nên nặng nề, giống như đang đè nén tâm tình.

“Là ông chủ cho tôi mạng sống lần thứ hai, đừng xem ông chủ có lúc không được bình thường, thật ra thì so với bất luận kẻ nào ông ấy là người am hiểu nhất.”

“Thật xin lỗi.” Trần Hi không muốn khơi lại vết sẹo của người khác, cô không nghĩ tới Tiểu Hắc lại có quá khứ như vậy.

“Đừng nên nói ba chữ này, ông chủ nói với tôi, chỉ có người cảm thấy hồ thẹn với bản thân, mới có nghĩa vụ nói xin lỗi với người khác, còn ngay cả làm lỗi với bản thân mình mà không nhận ra thì cũng không xứng đáng.”

Những lời này của Tiểu Hắc có chút lẩn quẩn, nhưng Trần Hi nghe được rất rõ ràng. Cô hàng ngày luôn bởi vì một chút rắc rối bên ngoài mà sẽ không chú tâm đến những nguyện vọng của bản thân.

Trần Hi còn muốn hỏi Tiểu Hắc làm thế nào từ một tội phạm bị xử tử hình lại biến thành vệ sỹ của Khương Sâm, nhưng lời nói chưa đến cửa miệng đã được nuốt trở vào, Khương Sâm vẫn luôn thần thần bí bí, lại nói vừa có tiền, vừa có quyền thì có chuyện gì mà không làm được.

Cảm thấy không khí trong xe có chút ngột ngạt, Trần Hi cũng không nghĩ đến vấn đề mình hỏi nghe đơn giản, thế nhưng lại khơi lại vết thương lòng của Tiểu Hắc. Cô nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ làm thế nào để hóa giải bầu không khí này.

Ở ven đường trên tòa cao ốc có một biển quảng cáo thật to, trên hình là một người đàn ông cường tráng khoe cơ bắp ra dáng muốn độ sức, phía sau hắn còn có mấy người cùng tư thế như vậy, xem ra rất là khí khái.

“Tiểu Hắc anh có biết nơi nào có phòng tập võ để phòng thân cấp tốc không? Tôi muốn học khả năng tự vệ một chút.”

“Cô có tiền sao?” Tiểu Hắc hỏi rất trực tiếp.

“Có, nhưng là không nhiều lắm, bây giờ tôi chỉ có một vạn.” Trần Hi thành thật trả lời, cô có chút thấp thỏm, cũng không biết số tiền này có đủ để học một lớp chuyên nghiệp hay không, cô muốn giống như trong phim ảnh vậy, đưa tay đánh là có thể làm người ta ngã xuống. Mà không phải là kiểu học bát nháo như trong phòng tập thể hình.

“Như vậy cũng đủ rồi, nếu cô cẩn thận một chút, cũng sẽ không dùng hết số đó.” Lời nói của Tiểu Hắc nghe như đang trấn an người khác.

Trần Hi cho là Tiểu Hắc đang lo lắng cô tiếc tiền, cô vội vàng giải thích: “Không sao, tiền không quan trọng, chỉ cần được học, học phí tất nhiên phải đóng rồi”.

“Tôi sẽ giới thiệu cho cô một nơi không cần học phí, tôi hỏi là lo tiền thuốc thang của cô, bây giờ bệnh viện nào cũng đắt đến hù chết người.” Tiểu Hắc rất có cảm khái.

“Tiền thuốc thang?” Trần Hi có chút không hiểu.

“Ừ, để xem cô càng bị đánh

h, cũng sẽ học được càng nhiều.” Tiểu Hắc nói xong liền thay đổi phương hướng quay đầu xe.

“Tôi còn phải trở về nấu cơm.” Trần Hi nhắc nhở Tiểu Hắc, hiện tại thời gian hình như đã trễ không ít.

Tiểu Hắc liền đạp phanh khẩn cấp, Trần Hi thiếu chút nữa đụng đầu vào ghế dựa.

Xe ngừng lại, Tiểu Hắc đang đợi Trần Hi tự mình lựa chọn.

“Đi thôi. . . . .” Trần Hi quyết định.

“Đi đâu?” Tiểu Hắc hỏi.

“Đi nơi có thể học tự vệ. ”

“Ông chủ thì sao?” Tiểu Hắc lại hỏi.

“Ăn ít một bữa, cũng không chết đói, anh yên tâm.” Trần Hi giống như đang tự an ủi hai người bọn họ.

Xe lần nữa lái đi, Trần Hi nhìn phía ngoài cửa sổ, phong cảnh ven đường, càng ngày càng khác xa, Tiểu Hắc đang chở cô về một hướng hoàn toàn xa lạ, thật đáng chết cô chỉ muốn thốt một câu, cái cảm giác chống đối với Khương Sâm này vô cùng tốt.

Đây là ngày đầu tiên Trần Hi không về đúng giờ nấu cơm cho Khương Sâm, cũng là ngày đầu tiên cô tiếp nhận huấn luyện.

Mọi người thường nói, võ trang đầu óc nếu so với võ trang thân thể quan trọng hơn, nhưng mà đối với Trần Hi mà nói, vấn đề cô đang đối mặt là

hoàn toàn ngược lại. Gặp phải một tên đàn ông mà chưa nói được hai câu đã coi quần áo, đó chẳng khác nào tú tài mà gặp binh lính, cho dù có lý cũng không thể mở miệng.

Buổi học đầu tiên của Trần Hi là quan sát.

Cô nhìn thấy cái gì?

Cảnh tượng một: một người phụ nữ dùng dây điện đèn bàn ghim chặt cổ của người đàn ông, khuôn mặt hắn đã đỏ bừng, bộ dạng cứ như sắp chết hít thở cũng không thông.

Cảnh tượng hai: một người đàn ông đang sử dụng thủ đoạn ti tiện nhất, mãnh liệt đâm vào mắt người phụ nữ, sau đó không chút thương tiếc quật ngã cô xuống mặt đất.

Cảnh tượng ba: một người phụ nữ hung hăng đá mạnh vào “lão nhị” của người đàn ông, hắn kẹp chân lại, còn muốn phản kháng, người phụ nữ thuận tay nhặt cái ghế ngồi bên cạnh đập mạnh vào đầu hắn.

Trần Hi nghiêng đầu nhìn về phía Tiểu Hắc: “Tôi là học phòng thân, cũng không phải là học giết người, cái này có chút quá đáng thì phải?”

Tiểu Hắc gãi gãi đầu, làm ra vẻ mặt ngây ngô: “Binh lính không muốn làm tướng quân không phải binh lính tốt, không đánh người đến chết càng không phải sát thủ giỏi, đây mới là biểu hiện chuyên nghiệp.”

“Tiểu Hắc, tôi phát hiện lời anh nói càng ngày càng có triết lý rồi, anh phân tích thật sâu sắc.” Trần Hi có chút sùng bái nhìn Tiểu Hắc trước mặt.

“Đây không phải là tôi phân tích.” Tiểu Hắc thoát nhìn rất ngượng ngùng: “Những lời này là khẩu hiệu của trường, cô xem nơi đó.” Vừa nói Tiểu Hắc vừa đưa tay chỉ bức tường cao của phòng huấn luyện, trên đó có mấy cái chữ thật to viết bằng mực đỏ tươi như máu.

Trần Hi không nói lời nào, cô bắt đầu có chút bận tâm một vận của mình rốt cuộc có đủ tiền chữa bệnh hay không.

@@@@

Doãn Triệt mấy ngày này không nhìn thấy Trần Hi, hỏi thăm một chút mới biết cô bị bệnh, xem ra bệnh tình hình như cũng không nhẹ. Doãn Triệt rất không hiểu hôm đó tại sao Khương Sâm lại muốn mang Trần Hi đi, một tên hồ ly thông minh thế kia, có thể không nhận ra mình và Trần Hi có quan hệ không đơn giản sao?

Vì thế, Doãn Triệt mấy ngày nay cơ hồ ngày ngày dây dưa với Khương Sâm.

“Cậu nhỏ à, người đem cô ấy cho con đi, cô ấy cùng lắm cũng chỉ là giúp việc của người mà thôi.” Doãn Triệt cựa vào thân phận con cháu của mình, bắt chấp đạo lý đùa giỡn, đây là một trong những thủ đoạn mà hắn ghét nhất, nhưng vì Trần Hi, hắn không từ bất cứ giá nào. Cũng không xem thể diện là gì, so với người đàn ông mạnh mẽ trước mặt, lại là thân phận bề trên, hắn càng muốn lôi kéo lấy lòng Khương Sâm.

Phải nói, Doãn Triệt vẫn là biết rất rõ. Hắn biết trước mắt mình bất kỳ ở phương diện nào cũng không thể so sánh với Khương Sâm.

Khương Sâm lắc lắc ly rượu của mình, không nói lời nào, chỉ là nhẹ nhàng uống một hớp, cảm thụ mùi vị của rượu đang lưu chuyển trong miệng mình, phụ nữ cũng giống như rượu vậy, cần lắng đọng, nhất là rượu đỏ.

Nhìn chất lỏng mê người kia, phải kể đến những quả nho đã trải qua một phen giã đập về sau mới có thể tạo ra thứ nước trái cây hảo hạng như vậy. Ly rượu này trong tay Khương Sâm là mấy năm trước ở một nhà xưởng ở Bordeaux hắn đã tự tình chế riêng cho mình.

Phương pháp hắn dùng chính là nguyên thủy nhất, hắn vẫn nhớ như in, quả nho mềm mại bị hắn dùng chân dẫm lên như thế nào, màu sắc đỏ sậm tan ra mê người, hắn thậm chí có cảm tưởng quả nho tròn trịa khổ sở dưới chân mình, nhưng tất cả bọn họ làm đều không phải vô ích. Bởi vì không trải qua quá trình này, bọn họ không cách nào tạo ra được rượu ngon có giá trị như vậy.

Khương Sâm rất thích quá trình này, không tự mình thử nghiệm, không cách nào nếm được loại rượu ngon kia... Quan trọng hơn chính là ngoài thưởng thức rượu ngon, còn có cái cảm giác thỏa mãn mãnh liệt.

Khương Sâm lại nhấp một hớp rượu đỏ trong ly, hắn không trả lời thỉnh cầu của Doãn Triệt, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào mặt Doãn Triệt.

“Cậu nhỏ, có phải người đồng ý rồi không, vậy hôm nay con liền dẫn cô ấy đi.” Biểu tình của Doãn Triệt có phần giống như con chó nhỏ vừa thấy khúc xương mà tràn đầy hi vọng.

“Con cảm thấy ly rượu này như thế nào, nói cho ta biết cảm giác của con.” Khương Sâm liếc nhìn ly rượu trong tay Doãn Triệt, Doãn Triệt đã uống hơn phân nửa ly.

“Cũng không tệ lắm, mùi vị rất đặc biệt, có chứa một chút độ ngọt, nhưng lại không phải là rượu nho rẻ tiền, sau khi uống qua trong miệng còn lưu lại dư vị rất lâu.”

Khương Sâm hài lòng cười cười, hắn không nói thêm gì nữa, tựa hồ đang đợi cái gì đó.

Không bao lâu sau, một tin nhắn đến điện thoại di động của hắn, Khương Sâm liền cười, lần này hắn cười đến mê hoặc lòng người.

Hắn chuyển ly rượu trong tay, tỉ mỉ nhìn ngắm chất lỏng đỏ tươi trong ly, dư vị vô cùng tốt đẹp như vậy, hắn như thế nào cứ như vậy mà tặng cô cho người khác?

“Cậu nhỏ, người gạt đầu một cái đi.”

“Là của con dĩ nhiên chính là của con, không phải của con, dù ta có cho, tự nhiên cũng sẽ không thể trở thành của con được.” Khương Sâm để lại một câu nói thâm sâu khó lường, đứng dậy đi về phía đại sảnh quầy bar ồn ào muôn màu muôn vẻ

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: chương 28

Buổi học thứ hai của Trần Hi, là tập đánh cái cộc gỗ

Cộc gỗ cũng không phải là quá cứng rắn, nếu gắng sức dùng móng tay bấm vào, thậm chí còn có thể thấy được dấu móng tay để lại. Cộc gỗ là hình nhân, cũng không cứng ngắt giống như trên Tivi, mà có chút sống động.

Nước sơn màu trắng bôi trên đỉnh cộc gỗ, trên đó phác thảo lông mày cùng mắt màu đen, còn có sơn đỏ làm thành hình đôi môi. Trên thân thể cộc gỗ xem ra còn tương đối chuyên nghiệp hơn, dùng nước sơn đen vẽ ra những vị trí quan trọng trên cơ thể như cổ họng, trái tim, cơ quan nội tạng, lại còn dùng sơn đỏ phác họa hương vị trí của các động mạch, cuối cùng là màu lam hiển thị vị trí những dây thần kinh.

Đội chút, Trần Hi nhìn kỹ một chút, mặt của cô run lên, chỗ kia của cái cộc gỗ chính là vẽ một cái như hình chiếc lá màu xanh mượt, trên phiến lá lại vẽ một chấm tròn màu đen thật to, đây là biểu thị cái vị trí quan trọng nhất!

Tiểu Hắc nhìn cái cộc gỗ tựa hồ hơi cảm khái, hắn vượt cái mặt của cộc gỗ, luôn miệng than thở trường học điều kiện quá thực là càng ngày càng tốt rồi, dùng cái loại cộc gỗ này luyện tập có thể gia tăng bao nhiêu cảm xúc a!

Cái này làm cho Trần Hi về sau mặc dù đã xuất sư một thời gian rất lâu, chỉ cần nhìn thấy phiến lá xanh mơn mơn này liền mơ tưởng viễn vong.

“Tôi nên làm như thế nào?” Trần Hi nghiêng đầu nhìn Tiểu Hắc, bởi vì cô được học miễn phí, nên đãi ngộ cũng kém hơn rất nhiều, chỉ có thể nhờ giáo viên không chuyên như Tiểu Hắc trực tiếp dạy.

“Đánh” Tiểu Hắc chỉ nói một chữ.

“Đánh như thế nào, bắt đầu đánh từ đâu?” Trần Hi nhìn những thứ đen đen đỏ đỏ này, không phân biệt ra phải đánh từ đâu.

“Điểm đen càng lớn, càng dễ công kích và dễ đánh trực tiếp hơn, nên chọn những điểm lớn.” Tiểu Hắc chỉ cho Trần Hi phương hướng.

“Ha!!!!. . . . .” Trần Hi hướng phiến lá xanh kia đập một cước, thân thể Tiểu Hắc run lên, cô gái này thật là tàn nhẫn, một cước đá vào chỗ hiểm của thân cây, cô cũng thật biết chọn điểm!

“Ha!!!. . . . . Ha!!!. . . . .” Cứ như vậy Trần Hi hoàn thành một buổi học chỉ đá phiến lá xanh kia.

“Hắt xì. . . . .” Tại phía xa trường học Doãn Triệt vượt vượt lỗ mũi, hắn đột nhiên cảm thấy chớp mũi ngứa một chút. Một nhớ, hai mắng, ba thì thầm, không biết hắn bây giờ đang là trường hợp nào, rốt cuộc là có ai đang nhớ đến hắn?

Ah. . . . . Chẳng lẽ là Trần Hi? Doãn Triệt cười híp mắt, hắn biết cô gái nhỏ đó chính là tiểu hồ đồ khẩu thị tâm phi, chắc hắn cũng đang nhớ đến mình đây!

Doãn Triệt cầm chìa khóa trong tay, sau khi hắn thi lên đại học, trong nhà có mua cho hắn một căn phòng nhỏ ở gần trường học, hắn vẫn luôn không quan tâm đến chỗ ở, nên căn phòng nhỏ này cũng nhanh chóng quên mất.

Hôm nay lúc thu xếp lại đồ đạc của mình, Doãn Triệt đột nhiên thấy xâu chìa khóa này, hắn buổi chiều không có lớp nên tìm người giúp việc theo giờ, đem phòng ốc dọn dẹp một lần. Hắn say sưa với ý nghĩ của mình, đợi đến lúc gặp lại Trần Hi, hắn nhất định phải đem ý tưởng này gây ngạc nhiên cho cô, nơi này sẽ chính là tổ ấm của vợ chồng son bọ họ, chờ đến khi hai người sinh ra Tiểu Hi Hi hay Tiểu Triệt Triệt, để xem lúc đó ông cậu nhỏ của hắn còn có thể có biện pháp gì mà ngăn cản mình.

“Hắt xì. . . . .” Doãn Triệt lại nhảy mũi một cái, rốt cuộc là ai lại nhớ nhưng hắn thế này, để cho hắn ngứa mũi lâu như vậy.

“Tiểu Hắc anh cảm giác biểu hiện mới vừa rồi của tôi như thế nào?” Trần Hi ngồi lên xe Tiểu Hắc, lúc này cô hét đá trái rồi đá phải, làm một thân toàn mồ hôi, gương mặt đỏ bừng, thần thái sáng láng. Trần Hi cảm thấy lựa chọn của mình thật chính xác, thuật phòng thân còn chưa học đến đâu nhưng đã cảm thấy tinh thần sảng khoái, cơ thể cũng rất thoải mái.

“Tốt vô cùng.” Tiểu Hắc cảm thấy vị trí tròn tròn của mình có chút cảm giác đau đớn mờ mờ ảo ảo.

“Thật không, anh đừng an ủi tôi, tôi chỉ là đá vớ vẩn thôi.” Trần Hi cất giọng vui vẻ.

“Thật tốt vô cùng, cái vị trí đó cũng bị cô đá đến phai hết màu rồi, những cọc gỗ khác ở đó cũng chưa từng bị ai đá đến phai màu như vậy, đủ thấy thành quả huấn luyện của cô a!” nó

i đến đây Tiểu Hắc cảm giác lạnh cả sống lưng.

“Tốt, vậy ngày mai tôi tiếp tục đá.” Nhận được khích lệ Trần Hi thật vui mừng.

“Không cần, như vậy là đủ rồi, ngày mai chúng ta học cách đâm vào mắt.” Tiểu Hắc đổ mồ hôi lạnh, hẳn không nỡ nhìn cái vị trí đó thâm hơn nữa.

Trần Hi hã hê tự đắc, thì ra thuật phòng thân học cũng không khó khăn như mình tưởng tượng.

Trần Hi quay trở lại nhà Khương Sâm, Khương Sâm còn chưa trở về, điều này làm cô càng thấy vui mừng, vừa tắm rửa vừa ngâm nga một ca khúc quen thuộc, sau đó trở về phòng bếp chuẩn bị bữa cơm tối.

Đồng hồ đã chỉ hơn chín giờ, Trần Hi tin tưởng bất kỳ nhất cử nhất động nào của mình cũng không thoát khỏi ánh mắt của Khương Sâm, nếu Tiểu Hắc cùng với mình đi tập, khẳng định như vậy cũng là đã được sự cho phép của Khương Sâm.

Vì thế, Trần Hi trong lòng rất cảm kích, cô ám hiệu Tiểu Hắc nhắn tin cho Khương Sâm, mỗi đêm cô sẽ về nhà lúc chín giờ, Khương Sâm chỉ cần trở về lúc mười giờ thì có thể kịp ăn cơm tối như cũ, xem ra Tiểu Hắc đã nhắn tin rồi, giờ này quả nhiên Khương Sâm không có ở nhà.

Người ta nói ăn gì bỏ đó, hôm nay ngay lúc học đá cọc gỗ, cô không có cảm giác gì, bây giờ trở về, thật là cảm thấy chân có chút đau đớn. Trần Hi suy nghĩ một chút, cô quyết định hôm nay làm món canh giò heo nấu đậu nành, vừa đẹp da vừa bổ chân, Khương Sâm nhất định sẽ rất thích, hơn nữa coi như khao chính mình.

@@@@

Vào một cái, phi tiêu trúng ngay giữa hồng tâm, Khương Sâm rút khăn giấy ra lau tay một chút, nghiêng đầu qua nhìn gương mặt xám xịt của Tiểu Hắc.

“Huấn luyện hiệu quả không?” Ra về lãnh đạo quan tâm nhân viên cấp dưới, Khương Sâm vẫn vô cùng để ý đến tiến độ của cô tiểu bảo mẫu của hắn. Phải biết rằng nước nho không chỉ có thể làm thành rượu vang, có khi thất bại lại thành ra dấm. Nếu quả thật có thể đoán được tương lai của cô dấm chua như vậy, vậy còn không thừa dịp hiện tại ít nhất còn chút ngọt ngào mà đem tặng đi.

Tiểu Hắc lắc đầu một cái: “Trần tiểu thư rất cố gắng, rất vận dụng sức lực, hiệu quả còn hơn cả bình thường, tôi chỉ lo cô ấy sẽ không khống chế được.”

“Không khống chế được?” Khương Sâm từ nhỏ khó có thể nghe được âm thanh ảo não như vậy từ miệng của Tiểu Hắc, có thể để cho Tiểu Hắc lo lắng như vậy quả thật rất hiếm.

“Phải. . . .” Tiểu Hắc rất nghiêm túc gật đầu một cái, hẳn hiện tại cảm giác áp lực rất lớn, có mấy lời rớt cuộc không biết có nên nói hay không. Hắn chỉ có thể van xin trời cao, ông chủ vẫn còn quan tâm đến họ hàng thân thích đi.

Tiểu Hắc quan sát cẩn thận thái độ của Khương Sâm, xem ra tâm tình hắn cũng không tệ. Trải qua một phen đấu tranh tư tưởng, Tiểu hắc rớt cuộc cũng lấy hết dũng khí: “Ông chủ, Trần tiểu thư hiện tại nỗ lực chính là muốn Doãn gia vô hậu!”

Âm thanh của Tiểu Hắc nghe vô cùng bi ai, giống như chính hắn bị vô hậu vậy. Trong đầu Tiểu Hắc vẫn ám ảnh cái hình ảnh Trần Hi hưng phấn đập đá loạn xạ lên hình nhân gỗ, nét mặt của cô vô cùng hưng phấn, giống như mấy năm trước, ông chủ xử lý cái tên giết người điên cuồng kia, nụ cười trên mặt hẳn quả thật mất đi lý trí, không có lý tính.

“Ông chủ người nhìn cái này.” Tiểu hắc lấy điện thoại di động ra, đem hình ảnh hưng bạo đó đưa ra trước mặt Khương Sâm.

“Ừ, hoàn cảnh trường học rất tốt, xem ra ta tài trợ mấy cái sơn dầu kia vẫn thật hữu ích.” Khương Sâm nhìn hình gật đầu một cái.

“Ông chủ người xem trọng điểm chỗ này.”

“Về vị trí này cũng không tồi, người nào có sáng kiến như vậy, vẽ chiếc lá cũng có lý, thời cổ đại thật sự là con người dùng lá để che đậy cơ thể đó thôi.” Khương Sâm than thở.

“Ông chủ người phải cẩn thận nhìn màu sắc của chiếc lá kia, vốn là nó có màu xanh mon mon, bây giờ đã phai màu thành ra như vậy rồi.” Tiểu Hắc có chút khóc không ra nước mắt, tại sao ông chủ vốn đầu óc thông minh như vậy lại không thông suốt, chẳng lẽ mình phải diễn tả lại thì mới hiểu?

“Đây là do cô ấy làm?” Khương Sâm nhìn lại hình lúc Trần Hi đang được huấn luyện.

Tiểu Hắc gật đầu như bầm tôi.

“Không tệ. . . . . Thật không tệ. . . . .” Thái độ của Khương Sâm rất hài lòng. “Tôi chính là muốn nhìn thấy cô ấy có sức sống như vậy.”

Tiểu Hắc im lặng không biết nói gì.

“Hắt xì. . . . .” Doãn Triệt lại nhảy mũi một cái, hắt vuốt vuốt lỗ mũi, dạo này dường như nhảy mũi đã trở thành thói quen của hắn.

Giờ phút này hắn đang ở trong căn phòng nhỏ của mình, xem tivi chương trình hướng dẫn các tư thế khi yêu “Thì ra là còn có thể làm như vậy thật sao, không tệ, lần sau có thể thử.”

Doãn Triệt cẩn thận nghiên cứu các kiểu tư thế cơ thể khác nhau, tiểu bảo bối kia điều kiện có hạn chế, cái này chắc là không làm được, nhưng mà không sao, không phải đều nói là cứ mát-xa thường xuyên sẽ lớn hơn sao, chỉ cần thời gian bồi đắp, ngay cả sân bay cũng có thể thành núi Everest mà.

Doãn Triệt xem tivi liền ngủ thiếp đi, hắn đang trong mộng giống như thấy một phong cảnh rất đẹp, khi đó không có ô nhiễm, không có điện, không có một bóng người, chỉ có cảnh sắc nguyên thủy sống động. Tiểu bảo bối của hắn ở bên hồ tắm, làn da mềm mại trắng nõn đắm chìm trong non sông tươi đẹp. Sóng gợn lăn tăn, ánh nắng chiều chiếu trên người cô tạo ra một vầng sáng đẹp mắt.

Tiểu bảo bối hạnh phúc chạy đến vòng tay của hắn, ngượng ngùng đưa tay lấy cái vòng lá cây đang quấn ngang hông của hắn xuống, hai người ôm nhau âu yếm. . .

@@@@

Không thể không nói, năng lực của con người thật là khổng lồ, mỗi ngày ngoại trừ đi đến phòng huấn luyện tập đánh cộc gỗ, mỗi sáng sớm Trần Hi còn bị Tiểu Hắc thả xuống cách trường học ít nhất hai cây số, Tiểu Hắc để cho cô tự chạy bộ tới trường, nói là có thể luyện tập thể lực, còn nói không có bất kỳ một loại năng lực tự vệ nào so với bỏ chạy mà hiệu quả hơn cả.

Tuần lễ đầu tiên, Trần Hi cảm giác chân mình giống như là ruột bút chì bị gãy vậy, tay thì sưng to như cái móng heo. Tinh lực của cô bị phân tán, không thể tránh khỏi mỗi bữa ăn buổi tối của Khương Sâm chất lượng càng thua kém lúc trước rất nhiều. Nhưng Khương Sâm cũng không kén cá chọn canh, hắn vẫn như cũ chứng tỏ dạ dày của mình rất biết cách thích ứng.

Tuần lễ thứ hai, Trần Hi cảm giác chân mình nhẹ nhàng hơn rất nhiều, tay cũng dần dần không còn sưng nữa, nhưng chỉ là cảm thấy thô ráp hơn. Dĩ nhiên các bữa tối của Khương Sâm cũng được cải thiện không ít.

Tuần lễ thứ ba, Trần Hi cảm thấy cô căn bản đã rất dễ dàng có thể hoàn thành các bài tập thể lực cùng kỹ năng huấn luyện của Tiểu Hắc rồi, bữa tối nấu cho Khương Sâm cũng dần dần lấy lại phong độ như trước đây.

Tuần lễ thứ tư, Trần Hi cảm thấy tinh thần sảng khoái, mỗi ngày ăn uống đều có khẩu vị, thậm chí lúc cô đánh cộc gỗ còn không cảm thấy đau đớn nữa, các bữa ăn của Khương Sâm cũng ngày càng phong phú hơn.

Về phần Doãn Triệt tại sao lâu rồi không thấy xuất hiện, cái này không thể không nói, Trần Hi vừa khỏi bệnh, Doãn Triệt liền ngã bệnh, cảm mạo, nóng sốt cùng một lúc, nghe nói là bởi vì ngủ mà không đắp chăn nên bị cảm lạnh.

Lần đầu nghe thấy tin tức này, Trần Hi liền thở phào nhẹ nhõm, Doãn Triệt có một tật xấu, không bệnh thì thôi, một khi bệnh thì rất nặng, uống thuốc hay chích đều không giải quyết được vấn đề, nhất định phải nhập viện ít nhất một tháng mới khỏi.

Vì thế Trần Hi đối với tương lai tràn đầy ước mơ, thấy không, ngay thời điểm cô thay đổi thái độ với bản thân, ông trời cũng bắt đầu giúp cô rồi, Thiên Thời Địa Lợi Nhân Hòa, rốt cuộc cô cũng có được cái đầu tiên.

Ừ, không đúng, phải là cái thứ hai nữa, cũng không đúng, Trần Hi đưa ngón tay lên tính toán một chút, phải là cả ba, bây giờ cô giống như đã đạt được cả ba yếu tố trên rồi.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, Trần Hi đột nhiên cảm thấy Khương Sâm chính là quý nhân của mình, kể từ khi có hắn, sinh mệnh cô cũng xảy ra những kỳ tích, kể từ khi có hắn, thế giới trở nên thật xinh đẹp.

Hôm nay Trần Hi trở về sớm, theo như Tiểu Hắc nói, khóa huấn luyện thể lực của cô cũng đã được một thời gian rồi, bắt đầu từ ngày mai muốn tiến hành huấn luyện về tinh thần. Tiểu Hắc còn có ý dặn dò Trần Hi hôm nay phải làm nhiều món ăn ngon, bởi vì khóa huấn luyện sau có thể sẽ làm cô không cảm thấy ăn ngon miệng nữa.

Điều này thì Trần Hi rất tin, cô nhớ lại tuần lễ huấn luyện đầu tiên chính là cô mệt mỏi đến không có hơi sức để mà ăn cơm.

Trần Hi ở trong phòng bếp vội vàng làm gà thịt, còn có hải sản, hôm nay cô tựa hồ muốn làm cả một bữa tiệc Mãn Hân.

Kim đồng hồ vừa chỉ bảy giờ, cách giờ bình thường Khương Sâm trở về còn hơn ba giờ, thời gian vẫn còn thoải mái.

Trần Hi hôm nay mua cá rất tươi, bụng cá sau khi được làm sạch sẽ, đặt dưới vòi nước, nó còn có thể mở miệng thổi ra bong bóng nước.

”Tôi lỗi, nghiệp chướng!” Trần Hi thở dài cảm thán, nhưng tay cô vẫn không ngừng nghỉ, vén cái mạng cá lên làm sạch sẽ, nhìn cái đuôi cá vung vẩy giãy giữa làn nước.

Trần Hi lè lưỡi, có thấy không, ai nói làm cá thì được tự do tự tại bơi lội trong nước, cuối cùng cũng không phải bơi đến bàn ăn của con người sao, một lát nữa cô còn phải khứa cho nó thêm hai nhát, như vậy thì hàm cách thủy mới có thể thẩm gia vị.

“Con cá đáng thương, ai bảo ta là người ăn cá, mày bị ức hiếp rồi!” Trần Hi tự biên tự diễn, vừa tính toán đem con cá thả vào chảo dầu, vừa âm thầm tự hỏi nó có cảm thấy đau hay không.

Nơi cửa chính đột nhiên truyền đến tiếng động khác thường, tiếng cửa mở ra, một người đàn ông bước chân nặng nề nhanh chóng hướng về phía phòng bếp chỗ của Trần Hi chạy đến.

Cùng một đêm có người nấu cơm, cũng có người đang chìm trong giấc mộng...

Hai cơ thể lỏa lồ quấn quýt lấy nhau, người đàn ông rất béo, hán tựa hồ rất biết cách hưởng thụ, ở trên cơ thể cô gái loạn động mấy cái, liền trở người xuống, trên cơ thể xấu xí của hắn còn dính đầy chất lỏng sền sệt.

“Đi lên. . . .” Tên đàn ông ra lệnh, cô gái hấp dẫn nở nụ cười đứng lên, dang một chân đứng qua người tên đàn ông, làm cho hắn có thể nhìn thấy được chỗ nữ tính của cô đã trở nên bông đỏ. Cô gái đưa tay xuống dưới hạ thân mình khẽ vuốt ve, trong miệng còn phát ra tiếng thờ gấp hấp dẫn, sau đó cô từ từ ngồi xuống, cảm lấy vật xấu xí của hắn nhét vào trong cơ thể mình.

“Ừm. . . .” Tiếng thờ dốc nặng nề của tên đàn ông

g vang lên. “Tiểu lăng lợ, còn không cảm tạ ta đã phá thân mi, nếu không mi đi đâu tìm được thú vui như vậy, trong khoảng thời gian này không nhân rồi chứ. Để cho mi làm ít việc nhu thể nào rồi, làm xong hay chưa.”

Thấy cô gái không nói lời nào, hắn vỗ vỗ mông cô: “Người đàn bà kia mi còn chưa thu phục, cái này không giống mi, bản lãnh của tiểu lăng lợ nhà ta lại lãng phí đi nơi nào rồi?”

Cô gái tựa hồ có chút mất hứng, trợn mắt nhìn tên đàn ông một cái, ở trên người tiếp tục vận động cũng không có dừng lại.

“Nếu ông không nhất định cứ muốn người đàn bà đó, sau này tôi cũng chỉ với ông.” Thanh âm cô gái nũng nịu có chút bất mãn, làm cơ thể hắn căng ra thỏa mãn.

“Không có à ta, ta với mi làm sao có thể ở đây hưởng lạc, à ta giờ cũng chỉ là một con bệnh nhu nhược, mi còn ghen, tới đây cho ta xem sức ghen của mi đến cùng là lớn như thế nào.”

“Lớn đến ông không chịu nổi. . . .”

Ngoài cửa, một bóng dáng mảnh khảnh, lạnh lùng tiến gần đến cánh cửa, lẳng lặng lắng nghe âm thanh dờ bần bên trong, sắc mặt cô tái nhợt, cơ thể mềm mại cơ hồ không chịu được một cơn gió nhẹ.

Tay cô siết chặt thành nắm đấm, móng tay bấm vào lòng bàn tay đau đớn cũng không hay biết.

“Phu nhân, trở về phòng nghỉ ngơi đi.” Một người giúp việc khe khẽ thở dài, đưa tay đỡ lấy cánh tay của cô.

Về mặt cô mờ mịt, ánh mắt ngẩn ra, trong mắt cô cơ hồ không còn nhìn ra sức sống nữa.

“Trở về phòng?” Đột nhiên cô cười to. Thấy người giúp việc gật đầu một cái, nụ cười trên mặt cô như mộng ảo cùng người giúp việc đi vào gian phòng cách vách.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29: chương 29

Người đến, Trần Hi không quen biết, nhưng là Trần Hi có thể cảm nhận được cái khí phách ngang tàng trên người hắn, ở phòng tập huấn luyện, cô cũng cảm thấy được cái loại khí khái không tầm thường này trên nhiều người ở đó.

Lúc ấy cô đã hỏi Tiểu Hắc, tại sao những người này cho cô cảm giác không giống bình thường, Tiểu Hắc chỉ là rất nghiêm túc cảnh cáo cô, ngàn vạn lần

không được chọc vào họ, nếu như có một ngày những ngời này đứng trước mặt cô và ở hoàn cảnh không được an toàn, cô nhất định phải sử dụng triệt để cái chiêu đả vào phiến lá trên cọc gỗ với bọn họ.

Đây có được coi là trường hợp không an toàn hay không? Chỉ cần trong nháy mắt Trần Hi cũng đoán ra được. Cô hung hăng hướng vị trí trọng yếu của người đàn ông đập tới, nhưng hần liền dùng hai chân kẹp chân cô lại. Trần Hi nhanh chóng sử dụng tay đâm vào mắt hắn, tên đàn ông có chút kinh ngạc, trong nháy mắt liền bị cô đâm trúng. Trần Hi vẫn là quen đâm cọc gỗ, đây là lần đầu tiên áp dụng trên người thật, loại cảm giác này giống như là ấn vào bong bóng cá, nhưng vẫn là cứng rắn hơn một chút.

Tên đàn ông này rõ ràng so với cọc gỗ linh hoạt hơn rất nhiều, chân của hắn vẫn như cũ kẹp cứng chân của Trần Hi, tay hắn đang muốn với tới bắt lấy cô, Trần Hi nhìn thấy cái nôi vẫn còn đang trên bếp chưa tắt, mặc dù bên trong có rất nhiều dầu, nhưng cũng đã nóng lắm rồi. Trần Hi cầm cái muỗng lớn lên, chặn được đợt tập kích của hắn, dầu trong nôi quả thật rất nóng, tay của tên đàn ông thu lại, Trần Hi lại nhặt cái muỗng lên hướng sau ót của hắn đập xuống.

Phịch. . . . ., tên đàn ông cuối cùng cũng nằm dài ra đất, Trần Hi cầm con dao bên cạnh đưa lên, nhưng rốt cuộc cũng không dám chém xuống.

Lúc ở phòng tập Tiểu Hắc có nói qua một câu, nếu như không thể để kẻ địch đi đến chỗ chết, thì nhất định phải bỏ chạy, chạy càng xa càng tốt. Trần Hi giẫm lên thân thể tên đàn ông liền chạy ra khỏi cửa, đến trước cửa cũng không quên tắt bếp.

Trần Hi bỏ chạy rất vội vàng, chân mang dép, mặc quần áo ở nhà, so với những ánh sáng rực rỡ ở thế giới bên ngoài trông rất tương phản, cô không biết mình có thể chạy đi đâu, cũng không biết tên đàn ông kia có nhanh chóng tỉnh lại hay không, cô chỉ có thể chạy không ngừng nghỉ.

Trần Hi cảm thấy tim mình đập loạn xạ, tình huống vừa rồi quá gấp gáp, một chút chuẩn bị cũng không có, hoàn toàn là phản ứng theo bản năng. Thời điểm đánh người cô cũng không có cảm xúc gì, bây giờ ngược lại càng nhớ đến càng thấy sợ.

Những người đi đường đều dùng ánh mắt quái dị nhìn cô, nhưng Trần Hi cũng không hơi sức đâu mà lo nhiều như vậy, cô cứ như cũ chạy không ngừng nghỉ, cô chỉ biết, hướng này chính là hướng mà Khương Sâm trên đường đi làm về.

Dần dần trong đầu Trần Hi thoáng qua ảo giác, một cô gái cũng đang chạy như vậy, cô không có phương hướng, cô đang hoảng loạn, luống cuống, cô không biết nên đi đâu.

“Két. . . . .” Một tiếng thắng xe chói tai vang lên.

Một chiếc xe suýt nữa thì đụng vào Trần Hi.

“Không muốn sống nữa sao?” Một người đàn ông hùng hùng hổ hổ lái xe vòng qua cô bỏ đi.

Trong đầu Trần Hi chấn động thật mạnh, cô gái cũng đã nghe thấy tiếng thắng xe, đột nhiên cô gái trước mặt biến thành một vùng bóng tối. Trần Hi có chút mù mịt, tại sao mình luôn có thể nhìn thấy những ảo giác chân thật đến như vậy.

“Chuyện gì xảy ra?” Khương Sâm nhìn thấy Trần Hi với gương mặt trắng bệch, đứng giữa giao lộ, hắn dùng xe đưa tay nắm lấy tay cô, nhìn thấy ánh mắt xuất thần của cô, Khương Sâm vội nắm lấy bả vai cô lay động.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Khương Sâm hỏi.

Nhiệt độ trên người Khương Sâm, theo vị trí hai người chạm nhau truyền đến cơ thể Trần Hi, làm cô cảm thấy ấm áp hơn, đầu óc đang đóng băng cũng được làm ấm lại. Trần Hi nhìn thấy người quen, cô liền sức tỉnh trở về thực tế.

“Trong nhà có người, là một tên đàn ông, tôi không biết hắn, tôi trốn chạy ra đây.” Lời nói Trần Hi có chút hỗn loạn, nhưng vẫn nghe được rõ ràng, làm nét mặt Khương Sâm đột nhiên trầm xuống.

“Lên xe, chúng ta trở về xem sao.”

“Tên đó rất cường tráng, còn mạnh hơn cả Tiểu Hắc, chúng ta nên báo cảnh sát thôi.” Trần Hi vội vàng nhắc nhở Khương Sâm, với thể trạng của hắn thì nhất định không thể chống đỡ nổi tên đàn ông kia.

“Tôi là đánh lên mới chạy thoát được.” Trần Hi ý nói mình cũng không có bản lĩnh gì so với Khương Sâm.

“Kiến thức đã được thực hành rồi, cảm giác như thế nào?”. Khương Sâm nghe Trần Hi nói xong, sắc mặt cũng hòa hoãn không ít.

Trần Hi cũng bắt đầu hồi tưởng, nếu như không phải là sau đó cô có chút rối loạn, thì cảm giác đó thật sự là rất tốt, mặc dù cô cũng có chút sợ, ngộ nhờ tên đàn ông đó bị mù thì làm thế nào, ngộ nhờ hắn bị đánh chết thì làm sao.

Trần Hi căn bản là cũng chưa chạy xa, hai người rất nhanh chóng trở về đến nhà. Quả nhiên cửa chính nhà Khương Sâm đang mở ra, nhưng tên đàn ông nằm trên đất lúc này không thấy đâu, đồ đạc trong phòng thế nhưng lại ngăn nắp như lúc trước.

Lúc này đến phiên Trần Hi rồi rắm, không lẽ cô được huấn luyện nhiều quá nên để lại di chứng rồi, đến nỗi bị chứng ảo tưởng?

“Hắn thật sự là vừa mới nằm ở chỗ đó.” Trần Hi đưa tay chỉ lên sàn nhà trong bếp.

“Tôi biết rồi.” Khương Sâm đi tới, nhặt một con hạc giấy được xếp khéo léo từ dưới mặt đất lên, con hạc thật sự rất nhỏ, nhưng lại có một cái móng chân rất lớn.

“Ngày mai sau khi cô và Tiểu Hắc xong chuyện, kêu Tiểu Hắc dẫn đến quán bar, tôi ở đó đợi cô.” Khương Sâm nhìn con hạc giấy, mày rậm nhíu chặt lại, đây là lần đầu tiên Trần Hi nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc như vậy của Khương Sâm.

“Đi thôi, cô đi thay quần áo chúng ta hôm nay ra ngoài ăn.” Khương Sâm đem con hạc giấy bỏ vào túi.

Nhìn thấy Trần Hi đã đi vào phòng, Khương Sâm lấy điện thoại di động ra, bấm gọi một số thật lâu đã không sử dụng. “Jess, tôi không muốn bị quấy rầy.”

“Roger đã qua đời rồi, cam kết là hân cho anh chứ không phải là tôi.” Bên kia điện thoại là một người đàn ông cao lớn đang đắm chìm dưới ánh nắng mặt trời, màu tóc vàng của hân dưới ánh mặt trời càng tỏa ra ánh sáng chói mắt, khoe miệng hân có chút cong lên, híp mắt cảm thụ tia nắng ấm áp.

“Quên nói với anh, cô gái của anh cũng không tệ, lại đánh lên người của tôi, tôi chỉ hi vọng về sau cô ta cũng có biểu hiện xuất sắc như vậy.” Thanh âm của Jess nghe tựa hồ có chút hưng phấn, thậm chí có thể nói là kích động.

“Đừng động đến cô ấy, nếu không người hối hận là anh, chứ không phải tôi.” Thanh âm của Khương Sâm làm người ta không nghe ra hi vọng, nhưng giọng nói của hân tuyệt đối không giống như đang đùa.

“Khó có được người đề cho anh ra sức bảo vệ như vậy, thật làm tôi hứng thú.” Âm thanh của Jess dừng một chút, rất nhanh liền khôi phục lại bình thường.

Hai người tựa hồ rất ấn ý đồng thời cúp điện thoại.

Khương Sâm cau mày, thái độ của Jess trong dự định của hân, hân nhìn ra bóng đêm bên ngoài cửa sổ, cùng một thời gian, hai người khác nhau hưởng thụ phong cảnh cũng khác nhau. Có người thấy đêm tối, nhưng bóng đêm đó vô cùng linh động, có người đang nhìn mặt trời, nhưng lại cảm thấy rất tĩnh mịch.

“Tôi xong rồi, chúng ta đi thôi.” Âm thanh Trần Hi truyền đến từ phía sau, thái độ Khương Sâm lập tức khôi phục lại bình thường, hân đứng lên, ung dung sai bước đi ra khỏi cửa chính.

Trần Hi ngồi lên xe của Khương Sâm, mắt nhìn ra cảnh tượng bên ngoài cửa xe, Trần Hi cố gắng đè nén sợ hãi trong lòng, bắt đầu tỉ mỉ nhớ lại. Trước khi trọng sinh, sau khi được sống lại, một chút cũng không muốn bỏ qua. Cô gái kia bao lớn, Trần Hi hồi tưởng lại bộ dáng của cô ta, tựa hồ cái dáng vẻ đó cũng khoảng chừng bảy, tám tuổi.

Bảy tám tuổi, bảy tám tuổi, Trần Hi lẩm bẩm, cô chợt trợn to hai mắt, tại sao đối với ký ức năm bảy, tám tuổi một chút cô cũng không nhớ, tất cả những ấn tượng cô có là bắt đầu từ sinh nhật mười tuổi kia. Cô vẫn còn nhớ, ánh nến ấm áp, nụ cười yêu thương của cha mẹ, cùng với bánh kem ngọt ngào.

Cho đến sau này, từng lần sinh nhật cô đều có ấn tượng, nhưng tại sao những chuyện trước đó, một chút ký ức cũng không có?

Trần Hi cắn chặt khớp răng, một cảm giác rét lạnh không thể nói nên lời từ trong xương cốt tỏa ra, làm cô run lẩy bẩy.

@@@@

“Ta nói cái thằng bé này, lớn như vậy mà thế nào ngủ lại quên đắp chăn, con có thể càng lúc càng làm những chuyện không đáng tin được? Chuyện lần trước ở dạ tiệc mẹ còn chưa tỉnh số với con, con nói một chút xem, đó thật sự là có chuyện gì. Mặt mũi của mẹ cũng bị con làm mất sạch.” Mẹ Doãn vừa thao thao bất tuyệt, vừa lấy chén canh từ trong bình giữ nhiệt ra đưa cho Doãn Triệt.

Mấy ngày trước Doãn Triệt vẫn luôn mơ màng màng, mấy ngày nay mới vừa trở

lại bình thường được một chút, mẹ Doãn liền bắt đầu càu nhàu.

Bà bình thường nghĩ là muốn càu nhàu mấy câu, nhưng lời ngon ngọt vừa nói ra thì thằng bé này đã chạy mất dép. Hiện tại thì tốt rồi, rốt cuộc không chạy được đi, mẹ Doãn cuối cùng cũng bắt được cơ hội, nhất định phải giảng thuyết cho hân một bữa.

Doãn Triệt cũng không ngắt lời bà, trên tay còn ghim đầy kim, muốn chạy cũng không chạy được.

Nhưng hân cũng vô cùng buồn bực, hân chỉ là trong đầu tưởng tượng đến những cảnh xuân nguyên thủy đó thôi, thế nào mà lại phải nằm viện, chẳng lẽ tiểu nha đầu kia chỉ có thể làm thật không thể YY sao?

Lời nói của mẹ Doãn, một câu Doãn Triệt cũng không để vào tai, trong đầu hân vẫn nhớ đến cảnh non sông tươi đẹp kia, nhớ đến thân thể Trần Hi trắng nõn trong hồ nước lặn tận gọn sóng.

“Cái thằng con phá gia chi tử này có nghe mẹ nói gì hay không?” Hiểu con không ai bằng mẹ, mẹ Doãn đưa tai xách lỗ tai Doãn Triệt lên.

“Đau. . . . . Đau. . . . . Đau. . . . . Mẹ con là bệnh nhân đấy.” Doãn Triệt nghe răng nhếch miệng làm nũng.

“Ta làm sao lại sinh ra một đứa con không có tiền đồ như vậy, con nói xem, ít ra so với Trương Nghiên thì trông cũng dễ chịu hơn, nhưng làm sao lại cùng với cậu con lại chọn một người cho được. Con nói cho mẹ biết, đêm hôm đó, rốt cuộc con cùng với cô ta xảy ra chuyện gì, làm sao lại rơi xuống hồ bơi?”

Doãn Triệt nghe được lời nói của mẹ Doãn, trong lòng cảm thấy thoải mái hơn, ít nhất lần này mẹ hắn cũng không phản đối.

“Mẹ không phải là để cho con theo cậu học hỏi sao, con đây đang học giống như cậu đó thôi.” Doãn Triệt vui vẻ nói đùa với mẹ Doãn.

“Còn khuya môi múa mép” Mẹ Doãn giả vờ nhéo nhéo lỗ tai hắn.

“Mẹ. . . . . Con là bệnh nhân mà, Trần Hi là bạn học của con, con theo đuổi cô ấy lâu rồi, nghĩ là muốn dẫn cô ấy đến xem cơ ngơi nhà chúng ta, kết quả là một chút cũng không thêm nề mặt, mẹ cũng biết tính của con rồi, con tức giận quá nên đẩy cô ấy xuống hồ bơi.”

Doãn Triệt nói dối không chớp mắt, thái độ lại chân thành, quả thật so với Trần châu còn thật hơn.

Nghe được Doãn Triệt giải thích, ấn tượng của mẹ Doãn đối với Trần Hi lại sâu sắc thêm mấy phần, vốn là ấn tượng ban đầu của bà đối với Trần Hi vẫn tốt, lại cảm thấy có chút quen thuộc, thế nhưng cái màn kia làm cho bà cảm thấy dường như có cái gì trong cổ họng, muốn phun ra không được nuốt vào lại không trôi.

Doãn Triệt là con của bà, mẹ Doãn rất hiểu tính cách của hắn, chớ nhìn hắn bình thường đáng về thuần thực chừng nào, lúc tức giận lên chính là một Hổn Thế Ma Vương, vật cần tìm, phải nắm được trong tay, nếu không liền mất hứng. Hắn mà mất hứng thì rất đáng sợ, đối với Doãn Triệt mà nói, quả thực là không có việc gì không dám làm.

Một cô gái tốt, sâu sắc như vậy, lại bị đứa con phá gia chi tử này đẩy xuống hồ bơi, thân làm mẹ như bà cũng không biết dùng lời gì để nói tốt cho con trai mình.

“Cô ta có phải cùng cậu của con không? Đúng rồi còn có y phục của cô ta hôm đó đã xảy ra chuyện gì?” Mẹ Doãn vẫn cảm thấy có chút không đúng, bình thường với kiểu cô gái này, thà rằng không được cũng không nên cưới về, tránh làm cho cả nhà rối loạn thêm.

“Mẹ cũng biết rõ cậu mà, luôn dốc sức tìm một người phụ nữ xinh đẹp tương xứng với dáng dấp cậu ấy, làm sao có thể với Trần Hi. Trần Hi chỉ là tranh thủ sau khi học xong đến nhà cậu dọn dẹp, làm một ít đồ ăn để kiếm thêm tiền thôi, không tin mẹ cứ đến trường học hỏi, cô ấy còn được tặng danh hiệu học sinh tiêu biểu đây.”

Doãn Triệt bung canh lên uống một hớp: “Mẹ, tài nấu nướng của mẹ càng ngày càng tốt, con có người mẹ như vậy là quá hạnh phúc, giống như là mỗi ngày đều đắm chìm trong ánh mặt trời, khỏe mạnh lớn lên như hoa hướng dương. . . . .”

“Được rồi, đừng theo nịnh nỡ.” mẹ Doãn còn định hỏi thêm, bị Doãn Triệt lời ngon ngọt lấy lòng cũng không còn nhớ đến việc phải hỏi nữa.

Cho đến khi mẹ Doãn về nhà, bà mới đột nhiên nhớ ra, Doãn Triệt vẫn chưa trả lời vấn đề trọng điểm, rốt cuộc đêm đó có xảy ra chuyện gì hay không, bà có nghe người giúp việc nói, y phục cô gái đó bị xé rách như vải vụn.

Nhưng nếu có chuyện gì thì trải qua mấy ngày chắc hẳn bà phải nhận được đơn kiện. . . đại loại như kiện con trai bà cưỡng bức người khác. Thế nhưng đã qua một tháng cũng không nghe thấy tin tức gì, chắc là cũng không có việc gì xảy ra?

Mẹ Doãn rối rắm, chỉ là cảm thấy cô gái kia thật sự giống như đã từng gặp qua trước đây?

“Phu nhân, mới vừa rồi Trần tiểu thư gọi điện tới đây, nói là muốn mở một dạ tiệc từ thiện, muốn mời bà tham gia.” Người giúp việc cầm sổ ghi chép đi tới.

“Trần tiểu thư nào?” mẹ Doãn có chút hồ lo, thiên hạ họ Trần hình như cũng quá nhiều rồi.

“Trần Tuyết Lệ Trần tiểu thư.”

“A, để ta sắp xếp thời gian.” Nói đến Trần Tuyết Lệ, gương mặt mẹ Doãn mềm mại đi không ít, cô gái nhỏ này thế nhưng cũng biết làm từ thiện giúp Trần gia mở rộng giao thiệp, thật đúng là cảm thấy cũng không tệ.

So sánh lại, cô Trần Hi đó điều kiện quả thật không tốt bằng, nhưng con trai mình lại thích. Mẹ Doãn phân tích đến đâu đâu, cuối cùng cũng không muốn nghĩ tới, con trai có phúc của con trai, chỉ cần bà nhìn thuận mắt là được, việc khác cứ để cho nó tính đi, dù sao nó cũng đã lớn như vậy, muốn quả cũng không quản được nữa.

Chương 30: chương 30

Bữa cơm này Trần Hi ăn mà không cảm thấy yên lòng, cô luôn nhớ đến những ảo giác kia, từng chút từng chút lần lượt chấp vá lại.

“Vẫn còn sợ?” Khương Sâm nhìn biểu hiện của Trần Hi có chút không được bình thường, không nhịn được mở miệng hỏi thăm như an ủi cô.

“Không có, tôi chỉ là có cảm giác như không phải là tôi nữa, tôi thấy được một chút ảo giác, nhưng cảm giác rất chân thật, tựa như đang xảy ra đối với tôi vậy.” Trần Hi dứt khoát buông chén đĩa xuống chuyên chú nhìn Khương Sâm, cô không muốn tự lừa mình dối người mà cho là tên đàn ông đó đến tìm Khương Sâm, mục tiêu của hắn vô cùng rõ ràng là sau khi vào nhà liền nhắm vào cô.

Trần Hi không biết cô đã đắc tội với người nào, cũng không biết nếu cô bị bắt đi thì sẽ như thế nào, nhưng cô tuyệt đối không muốn nhìn thấy hậu quả đó.

Liên tưởng đến những thứ ảo tưởng kia, Trần Hi có một loại cảm giác, cô giống như đang bị một điều bí ẩn bao vây, càng ngày càng lớn, càng rõ ràng mà tiến về phía cô.

“Có gì cần tôi giúp một tay không?” Khương Sâm thật giống như biến thành người khác, không tranh cãi, rất nghiêm túc muốn giúp Trần Hi giải quyết vấn đề.

“Không biết, một điểm mấu chốt tôi cũng không có, có thể mấy ngày này tôi nên trở về nhà một chuyến, e rằng tôi phải xin nghỉ vài ngày.” Trần Hi lắc đầu một cái, cô không biết mình nên bắt đầu vấn đề này từ đâu, nhưng bất luận thế nào trước hết cô cũng phải xác định một chuyện.

Trần Hi biết là sau khi xác định chuyện này, sợ rằng sẽ thay đổi hoàn toàn cuộc sống của cô, nhưng thực tế nói cho cô biết, cô không thể trốn tránh, chỉ có thể đối đầu, nên hết sức chuẩn bị cho mình đầy đủ một chút, có lẽ chuyện không đến nỗi phức tạp, nhưng vô luận như thế nào cũng nên hiểu rõ tình huống một chút thì tốt hơn.

“Ừm . . . . Được, tôi sẽ nói với Tiểu Hắc tăng huấn luyện cho cô, có một số việc so với dự định phải nhanh hơn.” Khương Sâm gật đầu một cái, coi như là đồng ý cho Trần Hi xin nghỉ, nhưng những lời này của hắn lại làm cho Trần Hi tập trung toàn bộ sự chú ý lên người hắn. Khương Sâm hình như biết rất nhiều chuyện, mà những chuyện này có liên quan đến cô, nhưng nhìn ý tứ hắn lại không muốn cho cô biết, Trần Hi không hiểu là vì sao, cô lại càng không hiểu vì sao Khương Sâm không nói với mình.

“Đến thời điểm cô có thể ứng phó với người cần đối mặt, tôi tự nhiên sẽ đem những chuyện tôi biết được nói rõ với cô, hiện tại nói cho cô biết chỉ gia tăng thêm gánh nặng cho cô, huống chi tôi cũng không thừa nhận bây giờ cô đã đạt được những gì tôi yêu cầu.”

Khương Sâm cầm ly rượu đỏ lên khẽ nhấp một hớp, hắn nhẹ nhàng lắc lắc ly rượu. “Về phần cô, muốn sống tốt thì phải tự xem biểu hiện của chính mình.”

Trần Hi biết những lời của Khương Sâm đã xác định, giờ phút này hắn sẽ không nói thêm bất kỳ chuyện gì liên quan đến mình, nên cô cũng đem vấn đề muốn hỏi nén lại, có hỏi cũng không tra ra được gì.

Ngày thứ hai, Trần Hi bắt đầu huấn luyện tâm lý.

Cho đến giờ khắc này, Trần Hi rốt cuộc hiểu rõ ý nghĩa câu nói của Tiểu Hắc cái gì gọi là muốn ăn cũng ăn không vào.

Bày ra trước mặt cô là một hình người, chính xác hơn mà nói chính là một xác chết chưa được bao lâu. Trên tóc người này còn lưu những giọt nước như vừa mới lấy trong tủ lạnh ra, thịt vẫn còn rất tươi.

Nhìn thấy hắn, Trần Hi đã cảm thấy từ trong người tỏa ra một sự ghê tởm cùng kinh hãi, dạ dày dường như đang trào lên cuộn cuộn.

“Tôi . . . . .” Trần Hi há miệng, cảm thấy như những thứ trong bụng đang muốn trào ra ngoài.

Tiểu Hắc lập tức đẩy một cái túi dùng để nôn mửa cho Trần Hi, giống như hắn đã lường trước được kết quả này.

Trần Hi kịch liệt nôn mửa, cô đem hết tất cả đồ ăn buổi trưa ở phòng ăn mà phun ra không còn gì. Ngẩng đầu lên nhìn phía sau, thi thể vẫn còn nằm ở đó, nó vẫn còn bốc lên khí lạnh.

Trần Hi quay lưng lại, cô có chút không dám nhìn thứ này, cô ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu Hắc, Tiểu Hắc thái độ rất tự nhiên, trước sau thật thà như một.

“Hắn . . . . . Tôi . . . . .” Trần Hi không biết nên làm sao để diễn tả ý đồ của mình, cô thật sự bị dọa sợ, một người chết đặt trước mặt mình như vậy làm cô bối rối không biết nên nói gì.

“Hôm nay cái này coi như là dùng thay cho cộc gỗ đi.” Tiểu Hắc cười cười: “Vốn là hôm nay muốn để cô một mình ở nhà xác một đêm, nhưng là ông chủ muốn đẩy nhanh tốc độ, thích ứng được cái đó thì sẽ nhanh chóng hoàn thành quá trình luyện tập thôi.”

Trần Hi cảm thấy hơi lạnh từ bàn chân đến đỉnh đầu, đang sóng yên gió lặng, ai lại đi nghĩ ra mấy cái trò này?

“Lúc trước anh tập luyện đã trải qua quá trình này rồi?” Trần Hi không quá tin tưởng những thứ này.

“Không có. . . . .” Tiểu Hắc lắc đầu một cái: “Tôi không cần.”

“Vậy tại sao tôi lại cần?” Trần Hi cảm thấy đây là có người đang cố ý gây khó khăn cho cô, cô chỉ là muốn học tự vệ mà thôi, đem một cái người chết tới đây làm gì.

“Còn nhớ rõ con trai của trưởng thôn không?” Tiểu Hắc cười, Trần Hi c

ảm thấy âm thanh vô cùng xa lạ “Điều đầu tiên tôi làm khi ra ngoài chính là đem hắc chạt thành tám khúc, ném trước mộ phần của cô gái bị hắc giết chết. Nếu cô muốn tìm người sống đến, chúng ta có thể bỏ qua cái này.”

Trần Hi lắc đầu, cô đã bị dọa sợ đến không biết nên nói cái gì cho phải, thân thể đàn ông chân thật trước mắt này, làm sao có liên tưởng đến cảnh tượng đó được.

Tối hôm đó, Trần Hi không có cảm giác buồn ngủ, cô trợn to hai mắt nhìn lên trần nhà, trong đầu chính là tràn đầy hình ảnh người chết, cô không nhớ mình đã rửa tay bao nhiêu lần, nhưng không cách nào xóa cái cảm giác lạnh lẽo bám lấy bàn tay mình.

Bụng của cô kêu âm ỉ, vừa đói vừa sợ, nhưng cô tuyệt đối không muốn ăn, cô đã phải chịu đựng cái cảm giác ghê tởm đó để làm cơm tối cho Khương Sâm rồi, cô tin tưởng Khương Sâm cũng biết rõ cô đã trải qua những chuyện gì, nhưng tại sao hắc có thể mặt không đổi sắc ăn đồ ăn từ bàn tay đã đựng qua người chết của cô?

Trần Hi vui mình trong chăn, nhưng cô vẫn cảm thấy lạnh lẽo, cô đã được trọng sinh, điều này không khỏi làm cô tin tưởng là có linh hồn tồn tại, nếu như xác chết đó cũng có linh hồn đang nhìn cô đánh trên người hắc, không biết liệu hắc có đến tìm mình hay không.

Trần Hi bỗng nhiên lạnh run, cô càng nghĩ càng sợ, càng nghĩ càng sợ, cứ như vậy mở mắt trao tráo đến lúc trời sáng.

Lúc mặt trời vừa ló dạng, Trần Hi liền đến phòng khách mở ti vi xem. Ước chừng sau hai giờ, không hơn không kém là đến thời gian chuẩn bị điểm tâm.

Cảm giác buổi sáng so với tối hôm qua đã khá hơn nhiều, một là bởi vì có mặt trời, hơn nữa cô cũng không cần phải đối mặt với những loại thịt máu me gì đó.

Chờ Trần Hi chuẩn bị xong, Khương Sâm cũng đã xong, hắc nhìn quảng thâm dưới mắt Trần Hi, ngáp một cái, vô tâm nở một nụ cười.

“Thế nào lại thành quốc bảo rồi, sớm biết như vậy nên đưa cô đi vườn thú, nơi đó an toàn nhất.”

“Anh còn có thể biến thái hơn nữa không?” Trần Hi tức giận hỏi, Khương Sâm cũng không suy nghĩ một chút xem đánh người chết mà cũng có thể coi là luyện tập sao?

“Có, thật ra thì đánh người này cũng là bình thường thôi, cô còn phải tự mình cắt thịt trên người hắc, thưởng thức mùi vị thịt người, như vậy mới được tính là chân chính rèn luyện ý chí của cô.”

“Oe. . . . .” Trần Hi lại đi ói ra, Khương Sâm cười cười cầm sandwich Trần Hi vừa làm xong lên, hắc đang suy nghĩ xem cho Trần Hi ăn nơi nào thì tốt nhỉ?

Cô gái nhỏ không phải là thích cái lá xanh đó sao, hay để cô ăn nơi đó đi, nghe nói rất hấp dẫn, vừa to vừa bổ. Khương Sâm hít mắt, há mồm cắn một miếng sandwich, vừa cẩn thận suy nghĩ một chút, hay là thôi đi, làm người cũng không cần quá độc ác, ngộ nhờ cô gái nhỏ ăn đến nghiện thì ai sẽ là người chịu tội đây?

Trần Hi không biết Tiểu Hắc tìm ở đâu ra những thân người lạnh lẽo này, nhưng đối tượng luyện tập của cô mỗi ngày đều không giống nhau.

Trần Hi hỏi Tiểu Hắc, tại sao Khương Sâm dùng phương pháp huấn luyện máu lạnh như vậy với cô?

Cô còn nhớ rõ Tiểu Hắc nhìn lên trời, biểu hiện trên mặt hắc vô cùng nghiêm trang lạnh lẽo.

Tiểu Hắc nói với Trần Hi, thật ra thì rất nhiều người chết oan uổng, cũng không phải là họ không có khả năng tự vệ, chỉ là bọn họ sợ hãi nên dẫn đến do dự, kết quả là bị người khác chiếm mất cơ hội. Tiểu Hắc còn nói cho Trần Hi biết, ông chủ làm như vậy chỉ là để đề phòng, bởi vì Trần Hi đối với ông chủ là người vô cùng quan trọng.

Về điểm này, Trần Hi cũng không thể quá tin tưởng, cô với Khương Sâm chỉ là vì hiểu lầm mà gặp nhau, cô làm sao có thể trở thành người quan trọng với Khương Sâm.

Nhưng là Trần Hi có một chút cảm giác là mình làm rất tốt, vì thế cô chưa từng có ý nghĩ buông xuôi. Vô luận cô cảm thấy bây giờ cho dù mình luyện tập khó đến mức nào, cô vẫn muốn kiên trì.

Trong đầu Trần Hi luôn nhớ đến đám sương mù kia, vừa mờ ảo vừa đen tối như vậy, ở phía sau lớp sương mù cô như thấy được có người đang giãy giụa khổ sở, cô không biết người đó có phải là cô bé kia hay không.

Con người chỉ cần là có lòng tin, về điểm này, Trần Hi càng ngày càng thấy có đạo lý. Lại nói sau nửa tháng, Trần Hi rốt cuộc cũng có thể ngủ được rồi, ăn cơm cũng bình thường như trước đây, cô cảm thấy có lẽ mình đã chai lỳ mất rồi.

Trần Hi hiện tại rất tò mò thân phận của Khương Sâm và Tiểu Hắc, nhưng cô vẫn không hỏi, đúng như Khương Sâm nói, lúc này cô còn không có năng lực tự vệ, biết quá nhiều chuyện cũng không tốt gì, nhất là cô đã trải qua những chuyện ly kỳ cổ quái sau này.

A, đúng rồi, không thể không nhắc đến Doãn Triệt, Doãn Triệt rốt cuộc cũng xuất viện. Sau một đợt bệnh nặng, sắc mặt của hắn trở nên nhợt nhạt, cơ thể cũng gầy đi không ít.

Chuyện đầu tiên Doãn Triệt đi học là tìm Trần Hi, còn Trần Hi nhìn thấy Doãn Triệt trước tiên là phân tích vị trí “chiếc lá” của hắn.

Nhưng điều kỳ lạ là, lần này Doãn Triệt xuất hiện không còn phong cách Bá Vương ngang ngạnh nữa, hắn chỉ là mang đến cho Trần Hi một bó hoa hồng, cũng không nói nhiều lời, chỉ đem hoa hồng đặt trên bàn Trần Hi.

Cách xuất hiện như siêu sao này của Doãn Triệt, làm Trần Hi được yên bình gần hai tháng nay, lại bỗng nhiên trở nên nổi tiếng.

Trần Hi vốn là đã chuẩn bị tốt tư thế phòng vệ, nhưng sau khi nhìn Doãn Triệt đi, cô sinh ra một cảm giác mất mát mãnh liệt, giống như anh hùng không có đất dụng võ vậy.

Cô thậm chí còn muốn chỉ lên trời mà thét lên, đây là vì sao, tại sao cô luyện tập như vậy lại không hữu dụng gì cả.

Thật ra thì Trần Hi nào biết, sau khi Doãn Triệt xuất viện, Khương Sâm đã đi tìm hắn, hơn nữa Khương Sâm dường như tâm tình rất tốt đem hình ảnh Trần Hi luyện tập với cọc gỗ cho Doãn Triệt xem.

Sau khi Doãn Triệt xem qua chỉ thấy buồn cười, nhìn thái độ của nha đầu này, giống như hai người có bao nhiêu thù hận vậy.

Sau khi Doãn Triệt cười xong, liền tĩnh tâm suy nghĩ lại, coi như sau này hắn có thể chế phục được những chiêu đâm, đá, đâm mắt, khóa cổ của Trần Hi, nhưng không thể mỗi ngày trước khi lên giường đều phải tranh đấu với nhau như đấu võ đài được.

Đánh thắng thì tiếp tục, không thắng thì che nơi đó mà kêu rên, nghĩ đến đây cũng thấy quá kinh khủng rồi.

Mặc dù phụ nữ như ót hiểm cũng có mùi vị thật, nhưng ăn cay nhiều quá thì dạ dày cũng đầy thương tích nha!

Vì thế, Doãn Triệt quyết định thay đổi chiến thuật từ bây giờ, người ta đều nói đàn ông bởi vì “tính” mà yêu, phụ nữ vì yêu mới “tính”. Doãn Triệt không cần biết hiện tại hắn là tính hay yêu, nhưng hắn biết rõ, hắn tuyệt đối không chỉ đơn thuần muốn cùng tiểu nha đầu này lên giường thôi.

Hắn đối với tương lai của hai người đã có hoạch định xa hơn, nếu không hắn như thế nào lại có thể nghĩ tới vấn đề mấu chốt diện kiến cha mẹ của tiểu nha đầu kia.

Doãn Triệt thích kích thích, càng thích khiêu chiến, tới bây giờ hắn chưa cảm thấy phụ nữ là sinh vật khó trị. Nhưng lần này, hắn phát hiện ra, thì ra là Trần Hi càng ngày càng khó thu phục.

Còn lại một mình, Doãn Triệt hồi tưởng lại hình ảnh trong điện thoại của Khương Sâm, hắn thậm chí cảm thấy có chút mất mát, nói đúng hơn là uất ức. Thì ra hắn vẫn luôn cho là mình đúng, cứ nghĩ là tiểu nha đầu dùng chiêu lạt mềm buộc chặt, không nghĩ đến hắn lại làm cho cô căm ghét như vậy, đến nỗi cô muốn dùng bạo lực để giải quyết vấn đề. Đây là lần đầu tiên trong đời Doãn Triệt có cảm giác thất bại sâu sắc như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: chương 31

Đối với Doãn Triệt mà nói, Trần Hi không để ý tới hắn, Trần Hi không thích hắn, Trần Hi ghét hắn, những điều này tựa như đám mây đen lớn vón trên đầu, có cố đánh thế nào cũng không tan nổi. Tựa như tất cả mọi người cùng phôi nắng dưới bầu trời xanh, mà Doãn Triệt lại không nhìn thấy được một ánh bình minh vậy.

Doãn Triệt ghét tình huống như vậy xuất hiện, nhưng dù sao nó cũng đã xảy ra, hơn nữa còn là do chính hắn tạo thành. Cởi chuồng phải do người buộc chuồng, ngoại trừ chính mình không có bất kỳ ai có thể giúp hắn hòa giải tình huống giằng co này với Trần Hi. Muốn hỏi hắn vì sao chuyện đầu tiên làm khi xuất viện là mang hoa tặng cho Trần Hi, thật ra thì trong lòng Doãn Triệt cũng đang tính kế.

Hắn mặc dù không hiểu rõ tình cảm của Khương Sâm đối với Trần Hi, nhưng Doãn Triệt cảm thấy, Khương Sâm đối với Trần Hi, không đơn thuần chỉ là thích đơn giản như vậy. Nội tâm của Khương Sâm quá thâm trầm, thâm trầm đến mức không có ai có thể đoán được hắn nghĩ gì và muốn làm gì. Nếu như Doãn Triệt có thể cảm nhận được, thì người trong cuộc như Trần Hi khẳng định so với hắn càng cảm nhận rõ ràng hơn.

Doãn Triệt thừa nhận bây giờ trên bất kỳ phương diện nào hắn cũng không thể so sánh với Khương Sâm, nào là tuổi tác, còn có sự từng trải và thực lực, nhưng Doãn Triệt có lòng tin trong tương lai, thời điểm hắn đến độ tuổi của Khương Sâm, nhất định hắn sẽ không thua kém Khương Sâm ở điểm nào.

Doãn Triệt cảm thấy vấn đề quan trọng trước mắt chính là, trước đây hắn đã làm những chuyện quá cặn bã, cặn bã đến nỗi bây giờ gần như không có cơ hội cứu vãn nữa rồi.

Nhưng có một điều Doãn Triệt cảm thấy cực kỳ cần thiết, đó chính là không thể quá nhiều với binh tôm tướng cá của Khương Sâm bên ngoài. Điều hắn cần làm là chuyên tâm bồi dưỡng mối quan hệ với Trần Hi, chỉ có như vậy mới có thể độ sức với Khương Sâm.

Vì thế, Doãn Triệt còn cố ý tìm hiểu các loại phương pháp theo đuổi phụ nữ, thật lòng Doãn Triệt cảm thấy, hiện tại hắn cũng đã sắp dùng hết sức lực rồi. Hắn cũng không nghĩ tới, theo đuổi một phụ nữ lại là chuyện phiền hà như vậy. Cái gì mà tặng hoa chỉ là một loại biểu hiện lãng mạn, quan trọng nhất là phải cho cô gái cảm giác an toàn, còn phải săn sóc dịu dàng.

Nhớ lại trước đây, thời điểm hắn lui tới với phụ nữ khác, đơn giản chỉ cần hắn nói một tiếng là được, có khi cũng không cần phải nói, chỉ cần hắn vô tình xuất hiện trước mặt cô gái nào đó vài lần, tự nhiên sẽ có người đến tỏ tình với hắn. Hắn đòi nào lại phải chuốc lấy phiền toái như vậy, nhưng con đường này là do hắn chọn, hắn tự nguyện dù bị coi thường!

Đúng, không sai, cuối cùng Doãn Triệt cũng phân tích ra được, hắn chính là bị xem thường, lúc đầu rõ ràng cho thấy Trần Hi có ý tứ đối với hắn, hắn lại giả vờ như không thấy.

Kể từ đêm hôm đó về sau, thái độ của Trần Hi quả thật đã chuyển biến

n 180 độ, lập tức trở thành xuôi, kèn thổi ngược.

Chẳng lẽ là do phương diện kia hắn không được tốt, Doãn Triệt suy nghĩ một chút, cũng đúng là có một chút, tiểu nha đầu người ta là lần đầu tiên, mình có phải quá thô bạo, hắn nhớ bộ dạng lúc đó của cô quả thật rất thâm trầm.

Hiện tại thì tốt rồi, hắn nghĩ quay đầu lại đối xử tốt với cô, nhưng không nghĩ bản tính kiêu ngạo của mình lại làm cô nổi giận, còn muốn cho hắn đoạn tử tuyệt tôn!

Ai, Doãn Triệt thật cảm thấy mình đáng thương!

Nhưng là không thể không nói, Doãn Triệt ngoại trừ gười về phân tích vấn đề, hắn vẫn còn rất giỏi về giải quyết vấn đề.

Đều nói phụ nữ tốt sợ dây dưa, Doãn Triệt vô cùng tinh tế phát huy triệt để câu nói này, hắn tạo ra vô số tình huống làm như vô tình để được gặp Trần Hi. Hơn nữa mỗi lần vô tình gặp, Doãn Triệt đảm bảo sẽ lấy cái dáng vẻ “mặt nóng không sợ mông lạnh” mà đến gần Trần Hi.

Buổi trưa ăn cơm, vô luận là Trần Hi đi đến phòng ăn nào, lầu một hay lầu hai, thậm chí thời điểm cô còn đang rối rắm tìm vị trí, đảm bảo cô có thể nhìn thấy Doãn Triệt lúc đó đang khoe hàm răng trắng cười tươi với cô.

Ngày đầu tiên, Trần Hi quay đầu bước đi, nhưng là Doãn Triệt ở phía sau không nhanh không chậm đi theo cô.

Trên đường, Trần Hi còn nghe thấy có người cùng Doãn Triệt nói chuyện phía sau lưng mình. Cụ thể người kia nói gì, Trần Hi không nghe rõ, nhưng lời Doãn Triệt nói, Trần Hi nghe vô cùng gần, tựa như hắn cố ý phóng đại âm thanh để cô nghe thấy.

Doãn Triệt nói, bạn gái của mình đang bị chính mình làm cho tức giận, không để ý đến hắn, nên hắn đang theo dụ dỗ, không có cách nào, quen bạn gái nhỏ thì đều phải trải qua quá trình này.

Trần Hi thật muốn nghiêng đầu nhỏ nước bọt vào mặt Doãn Triệt, rõ ràng là hắn cố tình gây chuyện, tạo dao sanh sự, ai là bạn gái của hắn chứ?

Ngày thứ hai, Trần Hi suy nghĩ dứt khoát không đến phòng ăn ăn cơm, mua chút đồ ăn vặt tìm nơi yên tĩnh đối phó Doãn Triệt.

Nhưng là Doãn Triệt tựa như có tai mắt khắp nơi, vô luận cô ở đâu, đảm bảo trong vòng hai phút hắn liền xuất hiện ở xung quanh cô.

Ngày thứ ba, Trần Hi vẫn như cũ có thể nhìn thấy Doãn Triệt, nhưng cô làm như không thấy. Cô tìm một chỗ cách xa Doãn Triệt, nghĩ là mắt không thấy thì tâm không phiền, chỉ lo ăn cơm của mình, cứ để Doãn Triệt nhìn thì nhìn đi.

Ngày thứ tư, Trần Hi vẫn có thể nhìn thấy Doãn Triệt. . . . .

Ngày thứ năm, ...

Cứ như vậy, vô luận Trần Hi ở nơi nào, cô nhìn trái ngó phải, liếc trước liếc sau chắc chắn sẽ phát hiện Doãn Triệt tồn tại.

Hôm nay là sinh nhật của cô bạn cùng phòng Hạ Kỳ, buổi chiều lại không có lớp học, mấy chị em cùng phòng chuẩn bị đi ra ngoài ăn một bữa thịnh soạn, Trần Hi cũng không đi tập luyện, liền xin Khương Sâm nghỉ một ngày, dự định sau khi ăn mừng trực tiếp quay về phòng ngủ, cùng nhau buồn chuyện nhằm khai thông tình cảm một chút. Cũng để cho mình khôi phục tinh thần bình thường một chút sau khi bị huấn luyện đến trong lòng có chút biến thái.

A, đúng rồi, còn bị một âm hồn bất tán vô cùng kiên nhẫn mà hành hạ cô nữa!

Lần tụ tập này, không cho phép mang theo người thân, chỉ có bốn nữ sinh bọn họ, không biết là người nào đề nghị uống rượu, dự tính đến khách sạn rất gần trường học, đi bộ về phòng ngủ cũng chỉ 10 phút.

Trần Hi cũng yên tâm lớn mật theo sát mọi người cùng nhau uống, uống rất nhiều, Tiểu Diễm liền nói cứ uống như vậy cũng không có ý nghĩa, mọi người liền bày trò chơi đại mạo hiểm nói thật.

Trần Hi vốn là không có ý định chơi, nhưng nhìn thấy ánh mắt cầu khẩn của ba tiểu nữ kia, cảm giác nếu không chơi đúng là làm mọi người mất hứng, cô cũng chỉ định chơi một lúc.

Bình rượu chuyển tới chuyển lui, Trần Hi vẫn chưa bị đến phiên, mắt thấy sắp đến giờ đóng cửa, mọi người quyết định chơi lần cuối.

“A. . . . .” Một tiếng hưng phấn tiếng hét chói tai, thiếu chút nữa đâm xuyên qua màng nhĩ Trần Hi.

Nếu đã đến thì trốn cũng không được, thì ra là đến phiên của cô.

“Lời thật lòng, Đại Mạo Hiểm?” Hạ Kỳ hỏi.

“Lời thật lòng. . . . .” Trần Hi cũng không muốn giống như họ vậy, đứng trong hành lang hát Đông Phương Hồng, hoặc là ôm cái băng ngồi mà nhảy múa thoát ý, cô cảm thấy dù sao nói vẫn dễ hơn là làm.

“Mi có người trong lòng hay không, hần là ai?” Tiểu Diễm hỏi.

Có lẽ là qua ba lần rượu, trong đầu Trần Hi đột nhiên hiện ra một hình ảnh, thế nhưng gương mặt đó lại là Doãn Triệt.

Trần Hi vội vàng lắc đầu một cái, làm sao có thể sẽ là hần, cho dù là Khương Sâm, cô cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ, nhưng lại là hần, cũng thật quá kỳ quái rồi.

“Không có. . . . .” Trần Hi nói.

“Gạt người sao lại không có.” Tiểu Hoa nói.

Trần Hi bĩu môi: “Ta chọn Đại Mạo Hiểm, đáp án vừa rồi coi ta như chưa nói.”

“Ra cửa nhìn thấy người đầu tiên, vô luận nam nữ già trẻ, thì nói ta thích người.”

“Cái này dễ làm.” Trần Hi cười kéo cửa phòng bao ra, nói một câu cũng sẽ không mất miếng thịt.

“Ta. . . . .” Vừa vận nhìn thấy một bóng người, Trần Hi há miệng, đã nhìn thấy gương mặt Doãn Triệt cười cười rất bí ối.

“Àm. . . . .” Trần Hi đóng cửa lại: “Ta tiếp nhận xử phạt.”

Nói xong Trần Hi cầm một chai bia trên bàn hướng lên tự phạt.

“Uống. . . . . Uống. . . . . Uống. . . . .” Ba cô gái còn lại vỗ bàn trầm trồ khen ngợi.

Có câu không chơi thì uống phí tuổi trẻ, trước khi say Trần Hi chỉ nhớ duy nhất câu nói này.

Doãn Triệt đưa tay sờ sờ lỗ mũi, hình như hần lại bị chê.

Phòng này cách âm không tốt lắm mà hần đang dựa vào cửa gian phòng đối diện bọn họ, thời điểm nghe thấy tiếng hét chói tai trong phòng truyền ra, nghe được không biết là ai đang hỏi Trần Hi vấn đề đó, Doãn Triệt đột nhiên phát hiện trái tim của hần đang đập điên cuồng, huyết áp dường như tăng cao, cho tới bây giờ hần chưa từng thể nghiệm qua loại cảm giác này!

Hần thậm chí còn rất không có hình tượng mà áp sát cửa phòng Trần Hi nghe lén, hần thật sự có chút lo lắng, lo lắng đáp án hần nghe được không phải là mình, lo lắng sau khi nghe được đáp án sẽ không thể tiếp nhận được thực tế đó.

Ngoài dự đoán, Trần Hi nói không có, đối với Doãn Triệt mà nói, không có chính là đáp án tốt nhất, đối với Trần Hi hần không tìm thấy được một chút lòng tự tin nào.

Rồi sau đó lại xuất hiện màn đại mạo hiểm kia, nhưng Doãn Triệt lại tiếp tục bị đả kích, chỉ là một câu nói thôi, cũng sẽ không mất miếng thịt nào, Trần Hi thậm chí ngay cả một câu đùa giỡn cũng không muốn nói với hần.

Doãn Triệt nhìn cửa phòng khép chặt, gương mặt buồn bã, ánh mắt oán hận tựa hồ có thể xuyên thấu qua cánh cửa gỗ kia.

Hắn cảm giác mình giống như con chó nhỏ bị vứt bỏ, đang giương mắt ra trông đợi chủ nhân mở cửa lần nữa.

Không đứng . . . . . , Doãn Triệt lắc đầu một cái, hẳn đây là thế nào, tại sao có thể có loại cảm giác này.

Chợt có tiếng loảng xoảng, cửa phòng Trần Hi bị thô bạo mở ra, ba cô gái say lao đảo từ bên trong đi ra.

Doãn Triệt vừa nhìn liền vui vẻ, người ta nói cơ hội là dành cho người có chuẩn bị , hẳn chờ đợi cũng là đáng giá, cơ hội cuối cùng cũng tới.

Trần Hi đang nằm ở trên bàn, thờ to ngủ, đoán chừng là Trần Hi trong khoảng thời gian này vẫn không có trở lại phòng ngủ, ba người kia say đến mê man, cô gái sồng sồng như vậy lại quên mất.

“Ngoan, tỉnh. . . . .” Doãn Triệt tiến lên vỗ vỗ gương mặt của Trần Hi.

“Tôi muốn uống nước.” Trần Hi nhắm mắt lại, mặt đỏ phừng phừng, giống như quả táo chín.

“Được. . . . . Uống nước. . . . . , tôi đi mua cho em.” Doãn Triệt vừa nói vừa nhúc nhích đứng lên, dự định tìm nhân viên phục vụ mang đến chai nước suối.

“Không. . . . . Tôi muốn uống ngay bây giờ.” Trần Hi nắm chặt y phục Doãn Triệt không cho hắn rời đi, cô lúc này rất tùy hứng, thậm chí có chút cố tình gây sự.

“Ngoan. . . . . Em không buông tôi ra, tôi làm sao đi mua nước.” Người ta đều nói người uống say luôn như đứa bé, xem như bây giờ Doãn Triệt mới lĩnh giáo, chỉ là Trần Hi coi như vẫn còn tốt, không quậy phá không làm khó, chỉ là bấu môi muốn uống nước.

Doãn Triệt nhìn bộ dạng của Trần Hi , không nhịn được lén lén lút lút dùng môi của mình dán lên môi cô, bờ môi cô vẫn mềm mại giống như trong ký ức của hắn.

Doãn Triệt thậm chí có chút muốn cười nhạo bản thân mình, từ lúc nào hắn trở nên cẩn thận ý tứ như vậy, phụ nữ không uống say đàn ông không có cơ hội, hiện tại có cơ hội rồi, thế nhưng hắn lại không dám nắm chặt.

“Tôi muốn uống nước. . . . .” Đôi môi Doãn Triệt vừa mới rời đi một chút, Trần Hi liền chủ động dính vào, đầu lưỡi của cô thăm dò vào trong miệng Doãn Triệt, như đang muốn hút hết nước có thể.

Doãn Triệt sửng sốt, hắn thậm chí cảm thấy mình trở nên ngu ngơ, đây là tình huống gì, hắn bị cưỡng hôn! Hắn thế mà lại bị một phụ nữ cưỡng hôn!

Tay Trần Hi vòng qua ôm cổ Doãn Triệt, cô đang cố gắng mút liếm như để tìm ra nước uống.

Doãn Triệt dờ dẩn trong mấy phút, liền tìm lại lý trí, tay ôm chặt cô gái đã say không còn phân biệt phương hướng, hắn làm cho nụ hôn này càng sâu hơn.

Nhiệt độ trong phòng càng lên cao, Doãn Triệt cảm thấy hắn nóng đến sắp nổ tung, mùi rượu xen lẫn vị ngọt ngào của cô, làm cho hắn muốn ngừng mà không ngừng được.

Tay của hắn lạnh lẽo sờ lên bộ ngực mềm mại của Trần Hi, nhẹ nhàng nắn bóp

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: chương 32

“Khụ khụ. . . . . Thật xin lỗi, chúng tôi sắp đóng cửa rồi, tiên sinh anh xem.” Một nhân viên phục vụ ho khan hai tiếng.

Doãn Triệt đang lúc vui sướng được ăn đậu hũ, âm thanh này đột nhiên nh một chậu nước lạnh, lập tức tới trên đầu hắn.

“Nước, còn phải uống nước. . . . .” Trần Hi mất say lơ dờ dẩn tỉnh táo dựa vào trên người Doãn Triệt, quệt mồm, trơ mắt nhìn môi Doãn Triệt.

“Ngoan, đừng làm rộn.” Doãn Triệt lấy tay chế ngự móng vuốt lộn xộn của cô xuống, hôn ngược lại càng thích cô như vậy, nhưng bây giờ thời cơ thật không thích hợp, hắn cũng không muốn đóng phim miễn phí cho người ta xem

“Nước. . . . .” Trần Hi vẫn không buông tha.

“Được được. . . . ., chúng ta về nhà tiếp tục uống, bây giờ ngoan ngoãn nghe lời.” Doãn Triệt an ủi Trần Hi, nhưng Trần Hi tựa hồ vẫn không hài lòng.

Cô giãy dụa thân thể, thoát ra khỏi sự kiềm chế của Doãn Triệt, cô đứng cách vị trí Doãn Triệt một bước chân.

“Anh có cho tôi uống nước hay không?” Trần Hi giống như

là tỉnh rượu, mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào Doãn Triệt.

“Cho, về nhà từ từ uống có được hay không?” Doãn Triệt có chút nhứt đầu, đây coi như là gánh nặng ngọt ngào đi, nếu như đang ở nhà, hẳn chắc đã gờ hai tay hai chân hoan nghênh con đói khát của Trần Hi. Nhưng nơi này là khách sạn, hẳn chỉ hy vọng Trần Hi vẫn duy trì được cơn khát này đến khi quay trở lại nhà hẳn, thời điểm chỉ có hai người thì bộc phát càng tốt.

“Tôi muốn bây giờ.” Trần Hi rất cố chấp.

“Bây giờ không được, một hồi về nhà từ từ uống.” Doãn Triệt tận lực để cho biểu tình của mình nghiêm túc một chút, hẳn nhớ hẳn đã từng dùng qua chiêu này hù dọa đứa bé con của chị họ, hình như rất có tác dụng.

“Anh có cho hay không?” Trần Hi lại hỏi.

“Hiện tại không cho. . . . . Á. . . . . Đau. . . . .” Doãn Triệt cự tuyệt vẫn chưa nói xong, liền lập tức bị đau đón làm cho hẳn nói không ra lời.

Trần Hi vừa rồi như vậy thể nhưng lại bất ngờ hung hăng đá hẳn một cước, lại còn một chiêu chế địch, vô cùng chính xác, làm cho hẳn hận không được trực tiếp nằm trên đất lăn lộn.

“Tiên sinh, anh không sao chứ?” Người phục vụ đứng ở cửa vội vàng hướng về trước mấy bước.

“Không có việc gì. . . . . Ngăn cô ấy lại. . . . .”

Mất thấy Trần Hi đang say sảo đảo đi ra ngoài, Doãn Triệt đưa ngón tay hướng Trần Hi, sai phục vụ hỗ trợ cản người.

Trường Đại Học xây ở ngoại ô thành phố, bây giờ lại là nửa đêm canh ba, ký túc xá chắc chắn đã đóng cửa, bên ngoài cũng rất ít người qua lại, Doãn Triệt mặc dù cảm thấy rất đau, nhưng hẳn càng không muốn Trần Hi gặp chuyện không may.

“Nhanh đi, tôi không sao.” Đôi tay Doãn Triệt che chắn chỗ hiểm của mình, hẳn đụng cũng đau, mà không đụng cũng đau, nhất là vừa rồi mới cùng Trần Hi hôn mãnh liệt, nơi đó cũng đang từ từ căng lên, lần này có bị thương đều là do cô.

“Ai ui. . . . .”

“Àm. . . . .”

Doãn Triệt không nhúc nhích, nhưng tai hẳn nghe rất tốt, bên ngoài tựa hồ rất hỗn loạn, còn vang lên tiếng đàn ông gào khóc.

Sau mấy phút, cảm thấy chỗ đó không đau nữa, Doãn Triệt đang cong người, cố gắng lấy lại tư thế bình thường đi ra ngoài.

“Người nào?” Doãn Triệt nhìn một màn hỗn độn trong đại sảnh, cúi đầu nhìn về phía tên phục vụ đang nằm hôn mê trên mặt đất.

“Đi ra ngoài rồi. . . . .” Phục vụ đôi tay che mặt, thanh âm rất là run rẩy,

“Anh làm sao vậy?” Doãn Triệt nhìn dáng vẻ quái dị của tên phục vụ, hẳn không khỏi nghĩ, chẳng lẽ tên này cũng bị đá, hơn nữa bị đá còn hung ác hơn so với mình, làm cho tên này đáng thương đến nỗi nằm im không đứng dậy được?

“Cô ấy đâm đôi mắt của tôi.” Phục vụ tiếp tục che mặt.

Doãn Triệt thế mới biết thì ra là hẳn che không phải là mặt, mà là mắt.

Miệng Doãn Triệt khẽ run run, hiện tại hẳn quả thực là dở khóc dở cười, tiểu nha đầu này thế mà có khuynh hướng bạo lực, còn không phân biệt người hay hoàn cảnh, gặp ai thì đánh người đó. Nhưng mà điều này cũng khiến Doãn Triệt cảm thấy hơi vui, ít ra biểu thị tiểu nha đầu này không phải là nhắm vào hẳn.

Doãn Triệt đưa tay rút từ trong bóp da ra một xấp tiền, khom lưng đặt nó vào trong tay tên nhân viên phục vụ: “Xin lỗi, số tiền còn lại coi như tiền thuốc thang, tôi hy vọng anh có thể quên tiết mục tối hôm nay đi.”

Phục vụ đưa tay cầm lấy, cảm nhận được độ dày của xấp tiền, vội vàng gật đầu một cái.

Doãn Triệt muốn dẫn dò hoặc giả uy hiếp hay dụ dỗ mấy câu, nhưng nghĩ tới Trần Hi vẫn còn bên ngoài không biết đã chạy đi đâu, hẳn cũng không đoái hoài quá nhiều, vội vã đi ra cửa.

Không khí nơi này rất tốt, đèn đường lân cận trường cũng rất sáng, Doãn Triệt nhìn xung quanh một vòng, nhưng không nhìn thấy tung tích Trần Hi.

Suy nghĩ một chút, Doãn Triệt dọc theo lối về phòng ký túc xá cẩn thận tìm tòi.

Đi chưa được bao xa, Doãn Triệt phát hiện thấy cô gái nhỏ bạo lực này, cô đang ôm một cây đại thụ, ngã cũng không ngã, mà đứng cũng không đứng, cứ lắc lư động đậy.

Doãn Triệt đi nhanh hai bước, lập tức đi tới đứng trước mặt Trần Hi, hấn dừng bước, đứng cách cô một khoảng an toàn.

“Ngoan, cùng tôi về nhà có được hay không?” Doãn Triệt không biết tại sao mình phải cùng cô gái nhỏ say đến choáng váng đầu óc này thương lượng làm gì, nhưng hấn vẫn cứ hỏi cô.

“Không được, anh không cho tôi uống nước.” Trần Hi nhìn về phía Doãn Triệt, ánh mắt của cô thoạt nhìn rất trong sáng.

Doãn Triệt thật không biết Trần Hi say thật hay say giả, nếu như say thật thì một cước vừa rồi cũng quá tàn ác đi, còn nói cô giả say, thì hành động hôn hít mãnh liệt vừa rồi, nếu là lúc cô tỉnh táo đảm bảo sẽ không xảy ra.

“Ngoan, tôi cho em nước uống, cùng tôi về nhà có được hay không?” Doãn Triệt tiếp tục dụ dỗ Trần Hi.

“Anh qua đây, anh qua đây tôi liền theo anh đi.” Trần Hi lè lưỡi khề liếm một vòng quanh môi mình, không biết có phải do tác dụng của rượu hay không, Doãn Triệt cảm thấy đôi môi cô so với quá khứ càng căng mọng, càng đẹp đẽ.

Hấn không nhận được nuốt một ngụm nước bọt, nơi nào đó lại cảm thấy có chút đau, chỉ là lần này không phải vì bị đá đau, mà do căng lên mà đau.

“Làm sao anh còn không qua đây?” Trần Hi một tay vịn thân cây, một tay đưa về phía Doãn Triệt, ánh mắt của cô nhu thuận tựa hồ muốn nhỏ nước, điều này làm cho Doãn Triệt lại không khỏi tự chủ hướng Trần Hi đến gần một chút.

“Á. . . . . Đau. . . . .”

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, Doãn Triệt lần này đúng là thật sự nằm dài trên mặt đất.

Nếu như nói lần đầu tiên bị đá là bởi vì hấn lơ là sơ suất, lần thứ hai này là vì cái gì, hấn chắc là bị viêm não rồi, còn bị cô đá những hai lần, hơn nữa lần này lại là thời điểm hấn bị Trần Hi kích thích làm cho hưng phấn.

“Anh ở đây làm gì? Là muốn công tôi sao?” Trần Hi ngồi chồm hổm lên lưng hấn, cô ngoẹo đầu nhìn chằm chằm Doãn Triệt đang nhăn nhó khổ sở, biểu tình của Trần Hi rất ngây thơ, ánh mắt cô trong suốt, giống như cô bé vô hại bên nhà hàng xóm.

Doãn Triệt hiện tại chỉ muốn khóc, có cần phải giãy vò người khác như vậy không?

Đầu Doãn Triệt chôn trên mặt đất, nếu như mặt đất này mềm như đậu hũ hấn cũng không ngại đâm đầu vào. Đột nhiên, một thân thể ấm áp nằm lên sau lưng Doãn Triệt, rồi có tiếng ngáy thật nhỏ vang lên.

Không phải thuận tiện như vậy chứ, mình bị đá ngã trên mặt đất, chính là để làm tấm đệm cho Trần Hi sao?

Lúc này Doãn Triệt thực sự nằm sấp trên mặt đất nửa giờ, cho đến khi hấn không còn cảm giác đau nữa.

Doãn Triệt đưa một tay về phía sau đỡ Trần Hi, một tay chống sát mặt đất, cẩn thận đứng lên, thuận tiện đưa đầu Trần Hi vùi vào cổ hấn, hơi thở của cô ấm áp nhẹ nhàng phả qua gương mặt hấn.

Doãn Triệt khe khẽ thở dài một hơi, hấn ngẩng đầu nhìn vàng trắng sáng trên bầu trời, hấn thật không biết, đây có thể coi là “trắng sáng gây họa” hay không.

Hai tay Doãn Triệt đỡ lấy cái mông của Trần Hi, nhẹ nhàng đẩy lên một cái, làm cho cơ thể Trần Hi và hấn càng dán sát vào nhau.

“Ngựa Bạch Long, người chạy chậm một chút, đầu ta sắp ngất rồi.” Thanh âm Trần Hi lại vang lên.

“Được, tôi chậm lại.” Doãn Triệt làm theo lời Trần Hi, không có ai tinh táo mà đi so đo với người say cả.

Nhưng rất nhanh, Doãn Triệt liền phát hiện, cho dù là quý say hấn cũng không thể một mực làm theo lời cô nói.

“Đây là túi nôn nữa sao?” Trần Hi tựa hồ thật tò mò kéo cổ áo Doãn Triệt ra: “Tôi muốn ói.”

“Không. . . . .” Doãn Triệt cảm thấy một luồng nóng theo cổ của hấn chảy xuống dưới, trực tiếp chảy xuống chỗ nối tiếp áo sơ mi với đai lưng của hấn.

“Phải. . . . .” Doãn Triệt thở dài một cái, phải hay không phải, đều là do Trần Hi định đoạt, hấn chỉ còn biết im lặng.

“Thật thối, thùng rác.” Trần Hi lại ghét bỏ ở bên tai Doãn Triệt nỉ non một tiếng, liền ngủ đi.

Doãn Triệt cực kỳ muốn hỏi chính bản thân mình, tại sao không đem tiểu nha đầu say xin này ném xuống đất?

Doãn Triệt cúi đầu nhìn cái bóng của hai người họ phản chiếu dưới ánh đèn đường, tựa như hai bộ dạng đứa trẻ sinh đôi bị dính lại với nhau, kín kẽ không có một khoảng cách.

“Tôi muốn tắm, không muốn thùng rác.” Tiểu oan gia sau lưng lại bắt đầu trợn giày vò mồm.

Doãn Triệt lắc đầu, hẳn thật sự là đi không nhanh, vấn đề chủ yếu là không phải vì hắn cảm thấy nặng, mà bởi vì chỗ nào đó hình như đang đau.

“Được được, tắm, lập tức tới ngay.”

“Nhanh lên một chút, đại nãi. . . . .” Nói xong Trần Hi đưa tay nắm hai lỗ tai của Doãn Triệt mà kéo, tựa như đang cầm dây cương ngựa.

“Ngoan, nhẹ một chút.” Doãn Triệt bây giờ không còn ôm bất cứ kỳ vọng nào mong Trần Hi an phận thủ thường, hắn chỉ cầu xin cô đứng đem lỗ tai hắn mà kéo xuống là may rồi.

. . . . .

Dọc theo đường đi gập ghềnh, Doãn Triệt cuối cùng cũng mang được Trần Hi về đến căn phòng ở gần trường.

Trần Hi vẫn còn thờ to ngủ, Doãn Triệt đem Trần Hi đặt ở trên ghế sa lon, vội vàng vọt vào phòng tắm.

Hắn cảm giác những thứ Trần Hi vừa phun ra nhớp nháp đang từ từ xuyên qua thất lưng đi xuống phía dưới.

Doãn Triệt cởi quần áo xuống, hắn mở vòi sen đứng vào, hắn cảm thấy trước tiên phải làm cho mình sạch sẽ, sau đó còn dùng toàn lực mà đối phó với cô gái nhỏ thích giày vò kia.

Doãn Triệt tắm sạch chất bẩn trên người, sau đó cúi đầu xem xét lão nhị đang bị thương của mình, chỗ này cho đến bây giờ chưa từng bị qua người khác đối đãi như vậy, hắn dùng tay của mình nắm lấy chỗ đó, nhẹ nhàng vuốt ve, xem một chút còn cảm giác hay không.

Dần dần, hắn cảm giác nơi đó, đang dần dần ngẩng đầu, Doãn Triệt cuối cùng thờ ra một hơi.

“Anh ở đây làm gì, đang chơi cái gì vui mà không mang tôi theo?”

Doãn Triệt ngẩng đầu lên, Trần Hi đang ở cửa phòng tắm nhìn thẳng vào hắn.

Tay Doãn Triệt đang cầm lão nhị của hắn, đầu ngẩng lên đối mặt với Trần Hi, tay hắn không tự chủ bóp lại.

“Á. . . . .” Doãn Triệt đau đến muốn ngã mặt lên trời kêu to, chính hắn lại làm mình đau đớn, đây coi như là vì cái gì?

“Tôi cũng muốn chơi như vậy.” Vừa nói tay Trần Hi vừa bắt tới.

“Em đừng tới đây.” Doãn Triệt nhặt cái ly đánh răng lên che lão nhị của mình lại, hắn biết bộ dạng của mình lúc này buồn cười đến mức nào, nhưng vì tương lai của Doãn gia, hắn cũng chẳng màng đến hình tượng gì nữa.

“Tôi muốn chơi. . . . .” Nói thì chậm nhưng làm rất nhanh, Trần Hi liền chụp tới.

Doãn Triệt tránh về sau một chút, hắn thoát được b

àn tay của Trần Hi, Trần Hi liếc mắt nhìn vào vách bồn tắm.

Doãn Triệt vội vàng đưa tay lôi kéo, Trần Hi liền đứng lại, nhưng chính chân của hắn lại không cẩn thận trượt theo dọc bồn tắm, trong bồn tắm đang đầy nước, thật đúng với tính toán của Trần Hi.

“Khụ khụ. . . . .” Chuyện đột nhiên xảy ra, Doãn Triệt lập tức ngã vào bồn tắm, sắc không ít nước, phía sau ót còn đụng phải thành bồn tắm, Doãn Triệt cảm thấy đầu mình muốn ngất đi, mắt cũng muốn hoa lên.

Doãn Triệt nhắm mắt lại, muốn chờ ngất đi, nhưng hắn rất nhanh liền phát hiện, đối với hắn bây giờ mà nói ngất đi cũng không phải là một lựa chọn sáng suốt.

“Ừm. . . . .” Doãn Triệt nheo mắt lại, khẽ hừ nhẹ một tiếng, hắn cảm thấy một cái tay đang bắt lấy lão nhị của hắn bên dưới.

Cái này là tình cảnh quái quỷ gì đây, Doãn Triệt nhìn mình lỏa thể nằm trong bồn tắm, trong khi Trần Hi đứng bên ngoài bồn tắm đang nhìn chằm chằm vào lão nhị của hắn, dùng tay nhỏ bé của cô khẽ vuốt ve nó.

“Ngoan. . . . ., buông tay, nghe lời.” Doãn Triệt nhẹ nhàng thờ hồn hên, hẳn là thật muốn cứ như vậy hoặc là không làm, đã làm thì cho xong. Nhưng hắn suy đi nghĩ lại, loại lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà hành động này, sẽ chỉ làm Trần Hi càng thêm ghét hắn. Hắn cũng không thể vì ham muốn

khoái cảm nhất thời, mà vứt bỏ ngàn vạn lần sau này.

“Không, tôi muốn chơi.” tay Trần Hi bắt đầu gia tăng tốc độ.

“Đừng. . . . . Nha. . . . . Ừm. . . . .” Doãn Triệt cắn chặt hàm răng, tay của hắn nắm chặt bồn tắm, ngón tay của hắn bởi vì dùng sức quá mạnh mà trở nên trắng toát.

Hắn cúi đầu nhìn xuống phía tay Trần Hi, nơi đó đã đổi màu, càng ngày càng phình to ra. Mà tay cô đang nắm ở đó vẫn tiếp tục vận động.

“Xin em. . . . . Ngoan. . . . . Dừng lại. . . . . Ừm. . . . .” Doãn Triệt thở hổn hển, hắn không biết là nên cầu xin Trần Hi dừng lại, hay là nên cầu xin Trần Hi tiếp tục.

Tay Trần Hi vẫn còn tiếp tục, Doãn Triệt đã không cách nào chống cự khoái cảm nơi đó, dù là cảm giác bị đá đau lúc này vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

“Trời ơi. . . . . Nhanh lên một chút. . . . . Nhanh lên một chút. . . . . Nha. . . . .”

Tốc độ tay Trần Hi lại tăng nhanh, Doãn Triệt hoàn toàn không còn khả năng chống cự, ngoại trừ cầu xin Trần Hi nhanh tay lên một chút, hắn đã đánh mất những năng lực phản kháng khác.

Bụp một cái, trong lúc bất chợt Doãn Triệt cảm thấy tựa như có một sợi dây đang buột chặt bị căng quá nên đứt ra.

“Nó mềm nhũn, ha ha.”

Một dòng dịch nóng phun ra lên tay Trần Hi.

Doãn Triệt nuốt một ngụm nước bọt, hắn nhìn thấy Trần Hi đang đem lấy ngón tay của mình đưa lên miệng.

Cô muốn làm gì? Doãn Triệt cảm thấy nơi đó tựa hồ lại tiếp tục lấp ráo pháo đạn.

“Thật dính!”

Trần Hi chỉ là xem một chút, liền đem chất lỏng dính trên tay vẽ loạn lên ngực Doãn Triệt, tay cô xẹt qua đỉnh hông nổi lên trên ngực hắn.

Doãn Triệt ngây người, hắn kinh ngạc đến ngây người không chỉ là thân thể thoải mái, mà là hắn vừa mới trải qua chuyện bất thường kia.

Có thể coi đây là hắn bị Trần Hi cưỡng ép không?

Mặc dù là dùng tay, thì cũng như nhau cả thôi.

Doãn Triệt cảm giác mặt mình đang phát sốt, tay hắn đã hái vô số bông hoa, giờ lại bị một đóa hoa tàn phá.

Doãn Triệt ngẩng đầu nhìn về phía Trần Hi, cô đang tự cởi y phục của mình.

“Em muốn làm gì?” Doãn Triệt đột nhiên phát hiện, trong giọng nói của hắn có chút run run, vừa mong đợi vừa sợ hãi.

“Tắm.” Trần Hi bắt đầu cởi y phục, cô rất tự nhiên đem quần áo cởi xuống không còn một món.

“Em đừng ép tôi, tôi nói cho em biết, sự nhẫn nại của đàn ông là có hạn.” Doãn Triệt nuốt một ngụm nước bọt, hắn thấy nhiệt độ nước quá cao, đến nỗi trên người toàn là mồ hôi.

“Tôi muốn tắm.” Trần Hi vừa nói xong đã bước vào bồn tắm.

Doãn Triệt nhắm mắt lại, bộ dạng anh dừng hy sinh, hắn cảm nhận được một thân thể ấm áp nằm trên ngực mình, nhưng mong đợi khát khao cũng không thấy động tĩnh, hắn len lén mở mắt.

Lộ ra gương mặt đang ngủ yên bình trước mặt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: chương 34

Khi âm thanh báo thức của chuông điện thoại vang lên, Trần Hi cũng tỉnh lại, rốt cuộc cô cũng nếm được mùi vị say rượu là như thế nào, đầu thì đau buốt, dạ dày căng trướng, toàn thân khó chịu không nói nên lời.

“Tĩnh, tôi thật sự rất buồn bực, nữ sinh các người, liệu mạng uống rượu cái gì.” Thanh âm Doãn Triệt vang lên bên tai, Trần Hi bị dọa sợ giật mình trợn to hai mắt.

Gian phòng này lại vô cùng xa lạ, Trần Hi vén chăn lên nhìn một chút, y phục trên người đã không thấy tung tích đâu nữa.

“Cái người này tên khốn kiếp. . . . .” Trần Hi làm ra vẻ nhào tới trên người Doãn Triệt.

“Em đừng kích động, em không sợ phô bày cơ thể, tôi cũng không ngại nhìn, nhưng sau khi nhìn xong, không biết tôi sẽ làm nên chuyện gì đâu.” Doãn Triệt lui về phía sau một bước dài, làm ra dáng vẻ hoảng sợ. “Chúng ta cũng làm qua không chỉ một lần, em cảm nhận một chút, xem có cái gì khác thường không.”

Trần Hi cẩn thận cảm nhận phía dưới, cũng không thấy chỗ đó có cảm giác ê ẩm gì, cô hơi thờ phào nhẹ nhõm.

“Tôi cũng là không còn cách nào mới mang em đến đây, tôi ở ngoài cửa đợi, chính là lo lắng mọi người uống quá nhiều. Còn nói, ba người bọn họ lác lác rủ nhau bỏ đi, để em nằm ngủ một mình trong khách sạn. Tôi chỉ muốn đưa em trở về, nhưng em nôn hết lên hai người chúng ta, em cũng biết tôi là chủ tịch hội sinh viên, cũng phải để ý hình tượng có phải không?”

Doãn Triệt tránh nặng tìm nhẹ kể sơ qua tình cảnh thảm thiết đêm qua, hẳn cảm giác mặt mình có chút phát sốt.

Trần Hi không bắt bẻ được gì trong lời nói của Doãn Triệt, nhưng chính là cô cảm thấy, chuyện khẳng định không có đơn giản như hắn nói, nhất là biểu tình của Doãn Triệt tuyệt đối không tự nhiên, cô chưa từng thấy qua vẻ mặt này của hắn.

Hình dung như thế nào đây, từ đen chuyển thành hồng, từ hồng chuyển thành trắng, rồi lại đen, dù sao thấy thế nào đi nữa cũng có cái gì đó không đúng.

“Khụ khụ. . . . .” Doãn Triệt nhìn Trần Hi vẫn nhìn chằm chằm vào mình, hẳn ho khan hai tiếng, đem sữa tươi trên tay đặt trên tủ đầu giường bên cạnh: “Uống sữa tươi này đi, tốt cho dạ dày, y phục đoán chừng một lát nữa là có thể khô rồi, xong tôi sẽ mang vào cho em, trong tủ quần áo có y phục của tôi, em có thể tùy ý mặc.”

Doãn Triệt nói xong, xoay người rời khỏi phòng, trước khi ra cửa hắn còn buồn bã nhìn Trần Hi một cái.

Trần Hi chợt lạnh run một cái, ánh mắt của Doãn Triệt như vậy là sao? Giống như cô đã làm chuyện gì rất có lỗi với hắn.

Thời điểm hai người bọn họ ở cùng nhau, mỗi lần đều là cô xui xẻo mà? Trần Hi gãi gãi đầu, ngày hôm qua uống rượu quá nhiều, nếu không cô cũng không say đến nỗi cái gì cũng không nhớ.

Trần Hi cầm sữa tươi trên tủ đầu giường lên, thử nhiệt độ một chút, sữa không nóng lắm, vừa vặn uống. Quả thật cô cũng cảm thấy cổ họng khát khô, đem sữa tươi uống một hơi cạn sạch.

Sau khi uống sữa xong, Trần Hi lại nằm trên giường, mắt nhìn thẳng lên trần nhà, cô cảm thấy thân thể còn chưa thoải mái, giống như có khí nóng bốc lên làm đồ mồ hôi, ợ ra còn có cả mùi vị rượu.

Cô không biết mình lại nằm bao lâu, dù sao chính là không muốn. Muốn ngủ cũng không ngủ được, chỉ là trợn tròn mắt, mơ hồ nhớ lại tình huống ngày hôm qua.

“Cốc cốc cốc. . . . .” Tiếng gõ cửa vang lên.

Trần Hi không có lên tiếng, Doãn Triệt tự mình đẩy cửa ra liền đi vào.

Trần Hi cảm thấy lúc này mới phù hợp tính tình Doãn Triệt, không biết lễ phép, kiêu ngạo tự đại.

“Tôi vừa mới đi xuống mua thuốc giải rượu, em uống thuốc này trước đi.” Nói xong Doãn Triệt liền đưa cho Trần Hi hai viên thuốc màu đen, nhìn cô đem thuốc bỏ vào miệng, Doãn Triệt lại đưa nước ấm tới, trong miệng còn lẩm bẩm: “Uống nhiều như vậy làm gì, cuối cùng tự mình khó chịu.”

Trần Hi đem nhận định vừa rồi của mình thay đổi, hôm nay Doãn Triệt căn bản giống như một bà mẹ vậy, dong dong dài dài, làm cho đầu cô cũng bắt đầu đau đớn.

“Anh xong chưa, tôi uống thuốc xong rồi, anh đi ra ngoài đi.” Trần Hi đưa tay chỉ cửa phòng.

“Không trách được mọi người đều nói độc nhất là lòng dạ phụ nữ, nếu không phải tôi lo lắng cho em uống nhiều không có người quan tâm, em cho rằng tôi nguyện ý ở lại sao, em nhìn xem mắt của tôi cũng vì em mà thâm huyết rồi này.” Doãn Triệt làm ra bộ đáng đáng thương: “Tôi có ý tốt mua thuốc, quan tâm em, vậy mà em vẫn hung hăng với tôi! Tôi. . .trên đời này có còn cái gì gọi là thiên lý không!”

Trần kinh ngạc há miệng, một người đàn ông chừng chạc thuần thực và kiêu ngạo sao lại thành ra đáng về nũng nịu kia?

Cô thật đúng là không thích ứng được, đây là lần đầu tiên bọn họ nói chuyện với nhau sau khi Doãn Triệt xuất viện, thay đổi cũng quá lớn rồi, chẳng lẽ

hắn ngã bệnh đến bị cháy hồng đầu óc?

Doãn Triệt lại buồn bã nhìn thoáng qua Trần Hi, sau đó hắn ra khỏi phòng, mấy phút sau, hắn liền trở lại, lần này trên tay hắn cầm là y phục của Trần Hi.

“Y phục có thể mặc được rồi, tôi đi trước, đây là phòng của tôi, em muốn ngủ thì ngủ thêm một lát, lúc đi nhớ đóng cửa lại là được.”

Lần này Doãn Triệt dứt khoát bỏ đi, không có dài dòng dây dưa một chút nào, điều này làm cho Trần Hi càng không thích ứng nổi.

Phải biết, cô tựa hồ như cái máy đã lắp đặt sẵn chương trình phòng ngự, chỉ chờ Doãn Triệt dờ trò còi quần áo ra, cô sẽ liền đáp cho hắn một cước, nhưng cuối cùng hắn lại bỏ đi, hơn nữa còn an bài tất cả mọi việc cho cô.

Gương mặt Trần Hi co lại, cô có loại cảm giác anh hùng không đất dụng võ, rốt cuộc có ai nói cho cô biết, đến khi nào cô mới có thể áp dụng chiêu tát sát đó trên người hắn đây?

“Hất xì. . . . .” Doãn Triệt vừa mới đi ra chưa lâu, đã cảm thấy ngứa mũi hất xì một cái thật to, hắn không khỏi oán thăm, tại sao lại bắt đầu nhảy mũi?

Đừng nói là mình vừa ra khỏi bệnh viện giờ lại phải quay lại, phải biết là ngày hôm qua cái gì hắn cũng không có làm, không đúng, phải nói là ngày hôm qua hắn để cho người khác làm.

Nghĩ tới đây, Doãn Triệt cảm thấy chỗ đó lại có chút căng đau, ngoài phản ứng bình thường hắn còn có nỗi khổ riêng, hắn thật là cảm giác mình càng sống càng đi xuống rồi.

Nghe được điện thoại di động của mình vang lên, Doãn Triệt lấy điện thoại ra, trên màn hình biểu thị mẹ Doãn đang gọi tới, Doãn Triệt vội vàng nhấc nút trả lời.

“Thứ sáu bây giờ tới, ở Trần gia có mở một tiệc từ thiện nhỏ, ta đã an bài cho con một tiết mục, con phải chơi một bản nhạc, nhạc gì thì tùy con, không cho phép leo cây, đúng rồi có thể mang theo bạn tham gia.” Mẹ Doãn bô bô nói một tràng, xong liền trực tiếp cúp điện thoại, có ý nói cho Doãn Triệt biết, từ chối đối với bà là vô ích.

Doãn Triệt thật là cảm giác mình năm xui tháng hạn, ngay cả mẹ hắn cũng khi dễ hắn.

@@@@

“Ông chủ, người bảo vệ của Trần tiểu thư nói, đêm qua Trần tiểu thư qua đêm ở nhà Doãn tiên sinh.” Tiểu Hắc cẩn thận từng li từng tí quan sát sắc mặt của Khương Sâm, phát hiện vẻ mặt của hắn cũng không có biến hóa gì lớn, nhưng là tay Khương Sâm đang cầm chuột vì tính hơi run lên một cái.

“Ừ. . . . .” Khương Sâm nhẹ nhàng lên tiếng, bày tỏ mình biết rồi.

“Người bảo vệ Trần tiểu thư còn nói, hôm qua hình như Trần tiểu thư uống hơi nhiều, quan hệ của cô ấy và Doãn tiên sinh thoát nhìn rất thân mật, là được Doãn tiên sinh công về nhà.” Con mắt Tiểu Hắc đảo một vòng.

“Ừ. . . . .” Khương Sâm lại đáp một tiếng, nhưng mà lần này thanh âm so với vừa rồi lớn hơn một chút.

“Bảo vệ của Trần tiểu thư. . . . .”

“Trần Hi bị bắt sao? Cô ấy bị thương sao? Hay là chết rồi?” Khương Sâm cắt đứt lời nói của Tiểu Hắc, đưa ra ba câu hỏi liên tiếp, khiến Tiểu Hắc biết rõ ràng là Khương Sâm không thoải mái.

Dưới cái nhìn soi mói của Khương Sâm, Tiểu Hắc nhất thời lắc đầu một cái.

“Nếu không có, vậy những chuyện tôi muốn biết cũng đủ rồi.” Khương Sâm tiếp tục nhìn vào máy vi tính.

“Nhưng là không biết Trần tiểu thư có chịu nội thương gì hay không?” Tiểu Hắc giống như đang lăm bằm lăm bầu, hắn may mắn không cảm thấy đáng vẽ mình to lớn như vậy lại nhần nhần nhỏ nhỏ vô cùng khó coi.

“Tiểu Hắc. . . . .” Rốt cuộc Khương Sâm cũng đã có chút biểu tình bất thường, chỉ là thái độ của Khương Sâm không phải tức giận mà chỉ là mỉm cười.

Tiểu Hắc cảm giác Khương Sâm tươi cười với ánh nhìn soi mói như thế vô cùng áp lực, phải biết có những người cười lên rất đẹp, thế nhưng chỉ là một loại phương pháp hấp dẫn đối thủ, tựa như những bông hoa đẹp để chói mắt trong rừng, thường đều có mang độc tố chết người.

“Ông chủ, ngài kêu tôi?” thái độ của Tiểu Hắc rất nhún nhường, giọng điệu của hắn rất cung kính.

“Trần Hi hiện tại học đến đâu rồi?” Khương Sâm hỏi.

“Súng ống, đánh nhau với người thật, còn phải luyện tập một chút nữa mới hoàn thành.” Tiểu Hắc cảm thấy mình đồ mồ hôi lạnh, lúc mà ông chủ hiểu rõ mọi chuyện còn giả vờ hồ đồ, cho đến bây giờ đều không có chuyện gì tốt lành xảy ra.

“Đánh nhau?” Khương Sâm tựa hồ cũng lăm bằm lăm bầu, ánh mắt quét về phía Tiểu Hắc: “Ta cảm thấy cô ấy có thể đẩy nhanh quá trình hơn nữa, trước khi đánh nhau với người khác, cho tập đánh với cọc gỗ đi, như vậy lúc thực tế mới có thể không kiêng dè.”

Trong lòng Tiểu Hắc âm thầm thề thốt, về sau hẳn không bao giờ lăm mồm nữa, lòng hiếu kỳ cũng có thể giết chết một con mèo, huống chi hẳn dù sao cũng chỉ có một mạng thôi. Tiểu Hắc không dám hé răng, hẳn biết lời của Khương Sâm còn chưa nói hết.

“Nghe nói bây giờ cọc gỗ cũng khó tìm, ta thấy không được, cậu đảm nhiệm vị trí này mấy ngày đi.” Khương Sâm nhìn Tiểu Hắc, ánh mắt của hắn trên mặt Tiểu Hắc quét tới quét lui.

Tiểu Hắc nhớ tới đáng về Trần Hi liệu mạng đá cái cọc gỗ, nhất thời mặt hắn xụ xuống: “Ông chủ, tôi đảm bảo không tái phạm.”

“Cậu bảo đảm?” Khương Sâm nhú mày, không nói thêm gì.

“Tôi bảo đảm, ông chủ, tôi bảo đảm, tôi đi ra ngoài trước, ha ha. . . . .” Tiểu Hắc cười ngây ngô mấy tiếng, liền tiếp té lui về phía sau, cho đến khi đụng phải cánh cửa: “Ông chủ, không có chuyện gì, tôi ra ngoài trước.”

Nghe được tiếng đóng cửa, Khương Sâm động đậy con chuột vì tính, mở ra một thư điện tử còn chưa đọc.

Hắn cau mày. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: chương 35

Khương Sâm rất ưa thích màu đen, lần này hắn lại chọn cho Trần Hi lễ phục màu đen, chỉ khác là từ váy dây đổi sang quần dài, cả bộ lễ phục đẹp không dư thừa một chi tiết nào, phía trước được thiết kế ôm sát, sau lưng lại hở đến gần mông. Bộ trang sức ngọc lục bảo kết hợp với lễ phục màu đen này vô cùng bắt mắt, khiếm tốn xa hoa nhưng không hề phạm tục.

Không thể không nói, vóc người của Trần Hi quả thật rất tốt, ngoại trừ bộ ngực cỡ B mà Doãn Triệt cho là nhỏ, làn da của cô mịn màng, dáng vóc gầy nhưng không yếu, đồ hở lưng này, cô mặc lên đúng là rất hấp dẫn.

“Tôi xem một chút, không tệ, không tệ, thật là người cần y phục, ngựa cần yên.” Khương Sâm tựa hồ đối với ánh mắt của mình rất hài lòng, hắn luôn miệng trầm trồ.

“Anh xác định để cho tôi mặc quần áo thể này đi làm việc?” Trần Hi cảm thấy sau lưng lạnh lạnh, mặc dù lễ phục thì không tránh khỏi hở nhiều hay ít, nhưng cô cảm thấy lần này lộ ra quá nhiều đi, phong cảnh phía trước và phía sau quả là một trời một vực, phía trước tao nhã bao nhiêu thì sau lưng lại hở hang bấy nhiêu, cũng không biết nhà thiết kế nào lại làm ra bộ trang phục thần kinh như vậy.

“Dĩ nhiên xác định.” Khương Sâm đang sửa sang lại lễ phục của mình, bữa tiệc lần trước Trần Hi cũng không cùng Khương Sâm chuẩn bị, thế nên cô không phát hiện ra trước khi dự tiệc thời gian làm đẹp của Khương Sâm còn lâu hơn cả phụ nữ.

“Cô cảm thấy bộ y phục này của tôi thế nào?” Khương Sâm tự sửa lại cả vạt.

“Ừm. . . . . Rất tốt, rất đẹp.” Lời nói của Trần Hi là lời nói thật lòng, Khương Sâm quả thật rất đẹp.

“Tôi cảm thấy cả vạt vẫn còn lệch, cô đến đây sửa lại giúp tôi một chút.” Khương Sâm ngẩng đầu lên, Trần Hi bữu môi, đi tới hai bước giúp hắn sửa sang lại.

“Ừ, vẫn còn lệch một chút, đẩy đẩy.” Khương Sâm vẫn như cũ soi gương ra vẻ không hài lòng, Trần Hi thật muốn cầm cái bình nước trước mặt mà ném vào ngực hắn.

“Cô xem tôi bây giờ như thế nào?” Khương Sâm lại một lần nữa hỏi vấn đề này.

“Rất đẹp, thật rất đẹp.” Trần Hi tròn mắt một cái, cô thật ra thì thật muốn nói cô cho là hắn không mặc quần áo càng có thể đẹp hơn, nhưng những lời này Trần Hi chỉ dám để trong lòng suy nghĩ một chút, không dám nói ra.

Tiểu Hắc là tài xế, hôm nay hắn ăn mặc cũng rất chỉnh tề, chỉ có điều trông qua giống như là đồng phục làm việc, khi biết được Tiểu Hắc sẽ lẫn vào hàng ngũ người làm, Trần Hi đối với nhiệm vụ lần này càng khẩn trương thêm mấy phần.

Trần Hi ở kiếp trước cũng đã tham gia rất nhiều bữa tiệc, loại tiệc từ thiện như thế này cũng đã dự qua, dĩ nhiên là cũng bao gồm cả Trần gia, nhưng là

không biết vì sao, tất cả các yến tiệc trong đó, cô không thích nhất là tiệc của Trần gia, vừa vào đến cửa Trần gia cô đã có cảm giác toàn thân không thoải mái, giống như hồ hấp cũng không thông, lần này thì cảm giác càng lo lắng hơn, bởi vì cô không đơn thuần chỉ tham gia bữa tiệc, còn là đi làm nhiệm vụ.

Đã từng đến Trần gia, mặc dù là cô không nhớ rõ đường, nhưng với biệt thự Trần gia cô ít nhiều cũng có ấn tượng, khi thấy cửa chính trang trí nghệ thuật nặng nề, cô liền biết đã đến Trần gia.

Hai người vừa vào cửa, tự nhiên một nỗi sợ hãi đưa đến.

Khương Sâm lại rất hưởng thụ không khí này, cảm của hắn hơi ngẩng lên. Trần Hi mặc dù không thích, nhưng lần trước đã có kinh nghiệm tại nhà Doãn Triệt, cô cũng bình tĩnh hơn rất nhiều.

Bữa tiệc lần này quả thật mời không nhiều người lắm, những người đang trình diện ở đây đều có một chút địa vị xã hội, trong đó có mấy người Trần Hi nhìn rất quen mắt, mặc dù cô không nhớ đầy đủ tên của bọn họ, nhưng vẫn còn nhớ họ, đây là Vương tiên sinh, đằng kia là Trương phu nhân ....

Chỉ là Trần Hi có chút xúc động, những cặp vợ chồng ở đây năm năm về sau có những biến động rất lớn, như Trương phu nhân mà nói, một người phụ nữ có gương mặt phúc hậu, vậy mà ba năm sau liền bị tiểu tam đuổi ra khỏi nhà, hay như Cao phu nhân có chiếc cằm nhọn hoắt kia, sau này cũng đá chồng mình ra khỏi cửa. Xem ra thật là người hiền hay bị bắt nạt, ngựa thiện thì bị người cưỡi.

Trần Tuyết Lệ cùng ông Trần đang đứng cách cửa không xa, Trần Tuyết Lệ hôm nay như cũ mặc một bộ lễ phục màu trắng, nhưng lần này phong cách có vẻ thuần thực hơn.

“Khương tiên sinh, hoan nghênh hoan nghênh, cậu có thể đến đây thật là vinh hạnh của tôi, vị này chắc là Trần Hi tiểu thư, hoan nghênh hai vị có thể tới tham gia tiệc từ thiện của con gái tôi.”

Trần phụ gương mặt tươi cười, không biết vì sao Trần Hi cảm thấy hắn cười nhưng rõ ràng trong ánh mắt không có một cái nhìn vui vẻ nào, mặc dù nói bữa tiệc này chỉ là xã giao, không có mấy người tươi cười là thật lòng, nhưng cười giống như Trần phụ l

àm cho người ta rét run như vậy, cũng là chưa thấy qua.

“Học tỷ, Xin chào, chúng ta là cùng học chung một trường, lần trước ở tiệc sinh nhật của Doãn ca cũng không kịp tới chào hỏi người một câu.” Âm thanh Trần Tuyết Lệ ngọt đến phát ngấy, Trần Hi nghe qua cũng nổi cả da gà. Trần Hi nghiêng đầu nhìn Khương Sâm bên cạnh, hắn tựa hồ đang nhìn trời, chính là cái kiểu dùng lỗ mũi mà nhìn người, rất không lịch sự nhìn lên trần nhà.

“Cô khỏe không.” Trần Hi cười cười đưa tay ra bắt tay Trần Tuyết Lệ, lúc hai tay chạm nhau, Trần Hi bỗng nhúm mày lại, loại cảm giác này thật không tốt, không thể không nói cô cảm thấy mình và Trần Tuyết Lệ khí thế bất hòa. Trần Hi nhìn qua Trần Tuyết Lệ, gương mặt cô ta vẫn nhiệt tình như cũ.

“Học tỷ, không thoải mái sao? Chỗ này tôi có một căn phòng, chị có thể nghỉ ngơi một chút, đợi lát nữa Khương tiên sinh đi sẽ gọi chị, tôi nhớ lần trước cũng như vậy phải không?”

Thanh âm Trần Tuyết Lệ cố ý phóng đại một chút, những lời này làm cho Trần Hi cảm thấy khó chịu. Chuyện xảy ra trong tiệc sinh nhật của Doãn Triệt lần trước, người trong căn phòng này không nhiều thì ít cũng đã gặp qua hoặc là biết được, khả năng tin đồn lây lan ra, Trần Hi cũng không còn xa lạ gì.

Rốt cuộc sau câu nói của Trần Tuyết Lệ, ánh mắt Khương Sâm cũng liếc về cô một cái.

Trần phụ thấy thế vội vàng cười làm lành, hắn cố ý tăng hăng một cái: “Còn trẻ không biết ăn nói, haha, Khương tiên sinh đừng để ý.”

Ngoài cửa lại truyền đến tiếng nói chuyện lao xao, Trần Hi nghiêng đầu nhìn lại sau lưng, là gia đình Doãn Triệt, Doãn Triệt hôm nay lại bảnh bao trong bộ lễ phục trắng.

Trần Hi đang đưa lưng về phía Doãn Triệt, Doãn Triệt liếc mắt liền nhìn thấy lưng trần của Trần Hi. Đàn ông là loại sinh vật kỳ lạ, luôn muốn nhìn thấy phụ nữ khác mặc đồ càng hở càng tốt, nhưng đến người phụ nữ của mình, chỉ ước gì cô mặc kín đến nỗi chỉ nhìn thấy cái lỗ mũi là đủ.

Vốn nghĩ là hôm nay được gặp Trần Hi nên tâm tình Doãn Triệt vô cùng vui vẻ, vừa nhìn thấy cô hiện ngang mặc áo cho người khác xem lưng, mặt Doãn Triệt liền lập tức sùng lên, hắn thật muốn kéo cô đến một chỗ không có ai, hỏi cô xem như thế nào lại dám ăn mặc kiểu này.

Trước mắt quan hệ của Khương Sâm với Doãn gia như vậy, hắn thật không tiện mang Trần Hi rời đi, Trần Hi cảm giác sau lưng như có lửa bốc lên, ngọn lửa kia chính là từ trong đôi mắt của Doãn Triệt đốt ra.

“Trần tiểu thư hôm nay thật xinh đẹp.” Trong giọng nói của Doãn Triệt có vẻ rất nghiêm nghị.

“Cám ơn.” Trần Hi quét mắt nhìn Doãn Triệt một cái, cũng không nói thêm, hôm qua hắn còn dụ dỗ như vậy, hôm nay lại không biết uống nhầm thuốc gì rồi, giống như người nào đang thiếu tiền hắn vậy.

Không giống như Doãn Triệt chỉ nhìn chăm chăm vào lưng của Trần Hi, mẹ Doãn lại chú ý đến bộ trang sức ngọc lục bảo trên người cô. Bộ trang sức này rõ ràng trên thị trường không phải dễ tìm, vật như vậy bình thường nên cất trong nhà mà trân quý, Trần Hi lại mang theo tham gia bữa tiệc như vậy thật đúng là hiếm thấy.

Mà ba Doãn thuộc loại cẩn trọng về lời nói, cái gì không nên nói thì ông cũng không bao giờ mở miệng.

Cứ như vậy, mấy người phụ nữ đứng trước cửa Trần gia làm cho không khí đột nhiên ngưng trệ lại.

Vẫn may Trần phụ còn phản ứng kịp, hần bầy ra khuôn mặt tươi cười: ” Tất cả mọi người đều đến đông đủ rồi, chúng ta có thể bắt đầu, mời vào bên trong.”

Ba Doãn và mẹ Doãn đi lên trước, tiếp theo là Khương Sâm, đi theo sau họ, Doãn Triệt đưa tay chạm vào bờ lưng trần của Trần Hi, giống như ra sức che chắn cho cô được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Doãn Triệt đột nhiên tập kích, khiến sau lưng Trần Hi trở nên cứng đờ ra, cô cảm thấy tay Doãn Triệt nóng như bàn ủi đồ làm da lưng muốn bốc cháy.

Phía sau cùng là người nhà Trần gia, Trần phụ vẫn tỏ thái độ rất tự nhiên, nhưng rõ ràng Trần Tuyết Lệ có chút không được bình thường, nụ cười trên mặt cô trở nên cứng ngắc.

Trần phụ đi vào trong hội trường, hần gõ xuống ly một cái, âm thanh thủy tinh thanh thúy vang lên, làm cho mọi người trong đại sảnh đều im lặng, tiếp theo là Trần Tuyết Lệ tuyên bố mở đầu, gương mặt điềm lệ cùng với giọng nói đều rất tốt, không thể không nói là rất có sức cuốn hút.

Mặc dù Trần Hi biết rõ Trần Tuyết Lệ có chút khí thế bất hòa với mình, nhưng cô cũng bị làm cho cảm hóa, cô thậm chí cảm thấy mình có chút nhỏ mọn, rõ ràng là ghen tỵ giữa phụ nữ với nhau.

Sau khi Trần Tuyết Lệ đọc diễn văn, chính là thời gian biểu diễn, đây chính là màn đặc sắc trong dạ tiệc lần này, tất cả các tiết mục biểu diễn đều do chính các vị khách tham gia chuẩn bị, cuối cùng nhìn xem tiết mục nào gom được nhiều tiền từ thiện nhất.

Không trách được Doãn Triệt sao lại kiêu ngạo tự đại, trong tất cả những người lên biểu diễn, hần coi như là xuất sắc nhất, âm nhạc từ ngón tay hần lưu loát phát ra, Piano màu đen, vest trắng, dưới ánh đèn lồng lánh, trông vô cùng chói mắt.

“Nhìn đến choáng váng rồi sao?” thanh âm Khương Sâm bên tai truyền tới. “Bây giờ đi đi, bên cạnh có một cửa nhỏ, trực tiếp thông lên lầu hai, trên lầu hai cánh cửa gần nhất bên tay phải, sau khi đi vào bên trong nhớ tỉ mỉ tất cả các cử động của người kia, sau đó trở lại nói cho tôi biết.”

Trần Hi nhìn về phía Khương Sâm, phát hiện hần cũng không phải đang nói đùa.

Hiện tại ánh mắt của mọi người ở đây đều dồn hết lên người Doãn Triệt, Khương Sâm chọn thời cơ này thật tốt, ít ra cũng sẽ không có ai chú ý tới cô.

Trần Hi lặng lẽ đi phía sau lưng đám người dự tiệc, ánh mắt của mọi người đang tập trung trên người Doãn Triệt, Trần Hi không khỏi dâng lên một cảm giác luyến tiếc không giải thích được. Cô lắc lắc đầu, theo chỉ thị của Khương Sâm đi tìm cánh cửa nhỏ đó.

Mặc dù cửa cầu thang đang đóng chặt, nhưng cũng không kinh khủng như trong tưởng tượng của cô, nhìn chung mà nói, nơi này vẫn là cực kỳ chỉnh tề sạch sẽ, chắc hẳn là có người quét dọn định kỳ.

Đi lên cầu thang, Trần Hi đẩy cửa lầu hai ra, nơi này còn có thể nghe được âm thanh lưu loát của khúc dương cầm dưới lầu, tất cả ánh đèn đều tập trung lên vị trí biểu diễn, lầu hai có vẻ có chút âm u.

Trần Hi tìm được cánh cửa đầu tiên bên tay phải, cô thử dò xét một chút, cửa không có khóa, cô đẩy cửa vào. Khi thấy người phụ nữ bên trong, cô mới phát hiện, thì ra là tưởng tượng cùng với thực tế lại cách xa nhau như vậy, bên trong không phải là một bà lão hay quái nhân gì, mà là một người phụ nữ trung niên với gương mặt rất tao nhã.

Gian phòng này cách âm rất tốt, căn phòng trang trí theo kiểu thập niên bảy mươi, không có tivi cũng như đồ điện nào.

Trần Hi rất kỳ quái, tại sao người phụ nữ này lại có thể ở trong căn phòng như vậy, xem ra bà rất lạnh nhạt, cô cảm thấy đối lại bất cứ người nào ở trong này đều có thể điên lên, cũng sẽ có ý tưởng chạy trốn. Cửa lại không khóa, cũng không thấy có bất kỳ biểu hiện nào hạn chế tự do của bà.

Người phụ nữ này thật sự là quá trầm ổn, Trần Hi đột ngột xông vào phòng, nhưng bà cũng không có bất kỳ biểu hiện gì.

“Chào. . . . .” Trần Hi đi tới trước mặt người phụ nữ.

Ánh mắt bà ta vẫn mông lung, nhìn thẳng về phía trước, cũng không liếc qua Trần Hi.

“Cô khỏe không?” Trần Hi lại chào hỏi một tiếng.

Bà ta vẫn như cũ không có biểu tình gì.

“Cô xem cái này.” Trần Hi rất bất đắc dĩ cúi đầu ở trước mặt người phụ nữ để lộ ra sợi dây chuyền trên cổ.

Trần Hi cảm giác thấy ánh mắt của người phụ nữ lóe lên tia kinh ngạc, nhưng chỉ là thoáng qua trong chớp lát, nhanh đến nỗi khiến Trần Hi nghĩ đó chỉ là ảo giác của mình.

Có tiếng tí tách rất nhỏ từ trước ngực tuyền ra, đây là dụng cụ của Khương Sâm cho cô, khi nó vang lên có nghĩa là đã đến thời điểm cô quay lại trước

mặt mọi người rồi.

Trần Hi nhìn về phía người phụ nữ, cũng không biết nên nói thêm gì nữa, nhưng không nói gì lại càng kỳ quái hơn, cuối cùng cô vẫn vẫy vẫy tay.

“Gặp lại sau, tôi đi nha.”

Trần Hi xoay người, nếu như cô quay đầu lại, cô sẽ phát hiện, khóe mắt của bà ta đã trở nên ướt át, tựa như đang hết sức không chế điều gì đó, đáng tiếc là Trần Hi không quay đầu lại, nên cô cũng không nhìn thấy gì.

Lại theo đường cũ trở về, Trần Hi lần nữa trở lại đại sảnh, cô cảm giác mình vừa rồi giống như xuyên qua, mà cái cửa nhỏ đó, cái cầu thang đó chính là đường hầm.

Khúc dương cầm đã đến gần hồi cuối, tiếng đàn của Doãn Triệt hấp dẫn mọi người đang ngồi ở dưới, không ai ý thức được Trần Hi biến mất, cũng không ai ý thức được cô trở về.

Đợi đến thời điểm ánh đèn sáng lên, Trần Hi chạy tới hòa vào đám người bên ngoài, Trần Hi thấy Khương Sâm, hắn đang giơ một ly rượu trước bàn ăn, Trần Hi dự định đi về phía hắn. Khi còn cách Khương Sâm vài bước, một dáng người màu trắng cấp tốc đi về phía cô.

“Em đi đâu?” Một hơi thở ấm áp phả vào lỗ tai Trần Hi: “Em có chuyện gì giấu tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: chương 36

“Không phải là anh chỉ lo đánh đàn thôi sao?”

Nói xong câu đó Trần Hi liền hối hận, điều này rõ ràng cô không đánh mà khai, về mặt của Doãn Triệt nói cho cô biết, cô đã mắc lừa, vừa rồi chẳng qua là hắn chỉ muốn lên mặt với cô mà thôi.

Trần Hi cắn môi một cô tức cảm thấy dạo này vì mình mãi lo tập trung rèn luyện thân thể, đầu óc hình như bị ném qua một bên quên mang theo mắt rồi.

“Nói như vậy là em chú ý tới tôi?” Doãn Triệt cười đến rục rịch, Trần Hi có chút hoa mắt, nụ cười trên mặt hơn trông có chút giả hoạt, hình dung như thế nào nhỉ, giống như quan hệ của hai người không đơn giản. Trần Hi còn nhìn thấy gương mặt Doãn Triệt hình như ngượng ngùng mà đỏ ửng lên, làm cho người ta thật kích động muốn nựng một cái.

Trần Hi lắc đầu một cái, cô thế nhưng lại cảm thấy Doãn Triệt đáng yêu, chẳng lẽ vừa rồi do quá khẩn trương làm cho thần kinh cô bị loạn lên sao, nhìn thấy một nụ cười chân thành ấm áp như ánh mặt trời trên gương mặt của một tên đàn ông ngông cuồng tự đại.

Tay Doãn Triệt vẫn còn để trên hông Trần Hi, tay hắn như có như không nhẹ nhàng vuốt ve phần da thịt hở ra bên ngoài của Trần Hi, tay hắn rất nóng, giống như mang theo dòng điện, trượt theo thắt lưng của Trần Hi đi xuống.

Trần Hi cảm thấy mặt có chút phát sốt, cô lấy tay bắt cánh tay của Doãn Triệt “Anh làm gì, đừng làm cho người khác chán ghét”.

“Vậy chúng ta đổi lại, để em sờ tôi?” D

oãn Triệt có chút ngượng ngùng nói, ánh mắt hắn nhìn Trần Hi ra vẻ mong đợi.

“Tôi sờ anh?” Trần Hi bây giờ nhìn không ra người trước mặt là Doãn Triệt, cô cảm thấy Doãn Triệt lúc này giống như đang ra sức dụ dỗ một cô nàng lolita bé nhỏ, một khi thành công sẽ làm chuyện xấu. Nhưng mặt khác hắn lại mang theo một tia ngượng ngùng, xem ra như là những diễn viên phim thần tượng đang trông đợi người yêu bé nhỏ.

“Đừng, em sờ tôi, giống như đêm hôm đó ...”. Doãn Triệt cúi đầu kê vào bên tai trần Hi, hắn cố ý thổi một làn khí nóng vào mặt cô. Cảm giác tê liệt trong nháy mắt lan truyền khắp người Trần Hi đến từng lỗ chân lông.

Doãn Triệt vô cùng nhạy cảm nhận ra biến hóa trên mặt Trần Hi, hắn mong đợi ngẩng đầu lên nhìn vào mặt cô, giờ phút này hắn cảm giác mình không muốn thấy biểu hiện này của cô, hắn nhìn thấy chính là vẻ mặt u mê của Trần Hi, vẻ mặt đó rõ ràng nói cho hắn biết, Trần Hi không hiểu hắn đang nói gì.

“Không phải là em không hiểu gì chứ, ngày hôm qua lúc nói chuyện, chúng ta còn nói tới ...” Doãn Triệt cảm thấy có lẽ Trần Hi quá đơn thuần, không hiểu ẩn ý trong lời nói của hắn, hắn không biết mình có cần thiết nhắc nhở cô gái ngu ngốc này một chút hay không.

“Ngày hôm qua.” Trần Hi nhủ nhủ vậy: “Chúng ta không phải thảo luận về vấn đề bắn súng hay sao?”

Gương mặt Doãn Triệt đang trắng bệch lập tức chuyển qua đỏ ửng, hẳn không nghĩ đến Trần Hi có thể thẳng thắn như vậy, còn khí thế hùng hồn như thế, loại chuyện riêng tư này, nên rí tai nói với nhau mới đúng, cô làm sao có thể nói ra rõ ràng như vậy, hơn nữa âm thanh cũng không phải là nhỏ, trực tiếp nói ra ở đây.

“Như thế nào, chúng ta tìm một chỗ làm lại?” Doãn Triệt nuốt một ngụm nước bọt, hẳn cảm thấy so với biểu tình vô tư của Trần Hi làm cho hẳn có cảm giác mình có chút gian xảo.

“Tôi không làm tốt, luôn đem đạn bắn vào bia của người khác, nếu so với người khác, khẳng định là tôi làm không được.” Trần Hi cảm thấy rất xấu hổ, chắc cũng không có mấy ai bắn súng tệ như cô, lúc này âm thanh của cô giảm thấp xuống, nhưng mà Doãn Triệt một chữ cũng không bỏ sót.

Doãn Triệt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngược ngung của Trần Hi, trong lòng tâm tư rối loạn, náo loạn nửa ngày, thì ra là ông nói gà bà nói vịt! Hại hẳn làm cả một đêm hưng phấn, thì ra căn bản là hai người không cùng nói một chuyện.

Doãn Triệt nhìn về phía Trần Hi trong đôi mắt tràn đầy buồn bã, mặt Trần Hi căng ra, Doãn Triệt tại sao lại thay đổi nhanh như chong chóng vậy, hiện tại giống như là một đứa bé bị uất ức, bộ dạng muốn khóc không ra nước mắt, thật đúng là làm cho cô cảm thấy căng thẳng, không nhịn được bất chợt nghĩ muốn an ủi hẳn một chút.

“Anh làm sao vậy, không có sao chứ? Chỗ nào không thoải mái?” Mặc cho lời an ủi của Trần Hi, Doãn Triệt cũng không cảm kích, mặt của hẳn trầm xuống.

“Tôi nơi nào cũng không thoải mái, nhất là nơi đó, em đã quên là em hành hạ tôi ra sao à?” Những lời này của Doãn Triệt rõ ràng cho thấy hẳn đang tức giận, hơn nữa giống như đứa bé đang bị cô làm cho uất ức, Trần Hi thật không biết nên làm sao hay nói gì với hẳn nữa.

“Tôi đi tìm Khương tiên sinh.” Trần Hi tìm lý do liền muốn chạy.

“Không cho phép, tôi muốn em ở cùng với tôi, chúng ta tìm một chỗ luyện tập lại tình huống đêm đó một chút.” Doãn Triệt không buông tay lôi kéo Trần Hi.

“Buông ra, nếu không đừng trách tôi không khách khí.” Trần Hi hạ thấp giọng.

“Em định làm gì, còn muốn đá tôi sao?” Doãn Triệt ai oán nhìn Trần Hi: “Ngày đó lúc em uống say, không phải đã đá tôi hai cái còn gì, còn làm chọc vào mắt của nhân viên phục vụ khách sạn, cuối cùng em còn đem tôi làm cái đồ... , những chuyện này em đều quên hết rồi sao?”

“Cái đó cái gì?” Trần Hi phát hiện mặt Doãn Triệt đỏ lên không ít.

“Dùng tay bắn súng, hơn nữa còn là em ép buộc tôi.” sau lời nói của Doãn Triệt giống như có một quả bom nguyên tử, thiếu chút nữa nổ tung trong đầu Trần Hi.

Ngôn ngữ Trung Quốc bác đại tinh thâm khiến Trần Hi nhận thức sâu sắc một từ ngữ bình thường lại có bao nhiêu ý nghĩa khác nhau.

Coi như cô có ngu ngốc đi nữa, cũng biết ý của Doãn Triệt nói “bắn súng” này không phải là “bắn súng” kia.

“Cái đó, tôi. . . . .” Trần Hi khoa tay múa chân chính là không tìm được từ thích hợp để nói, nhưng cô cuối cùng cũng hiểu nguồn gốc vì sao mấy ngày gần đây Doãn Triệt lại quái dị như vậy rồi, thì ra huấn luyện của cô đạt hiệu quả bất ngờ như vậy, bây giờ cô còn mạnh hơn cả Doãn Triệt rồi, cô không biết là nên cảm thấy kiêu ngạo hay xấu hổ đây, cô chưa từng bao giờ nghĩ đến, mình thế mà lại có bản tính sắc nữ, uống rượu say còn cường bức đàn ông.

“Mặc kệ, em phải chịu trách nhiệm” Mới vừa nói chuyện, không biết Doãn Triệt từ lúc nào đã kéo Trần Hi tới góc trong đại sảnh, tất cả mọi người đang vây quanh trung tâm xem các tiết mục biểu diễn, cũng không có ai chú ý tới bọn họ.

Tay Doãn Triệt nắm lại thật chặt, đem Trần Hi hướng vào ngực mình: “Em cường bức tôi lần đầu tiên, em phải gánh trách nhiệm này.”

Trần Hi vốn là còn có chút xấu hổ, lại nghe Doãn Triệt nghênh ngang nói ra “lần đầu tiên”, ba chữ này thật là làm cho Trần Hi không biết phải nói gì, lần đầu tiên của tên đàn ông này không biết đã sớm ném vào người nào, hẳn cũng thật biết ăn nói.

“Thế nào không cam tâm sao?” Doãn Triệt nhìn thấy gương mặt nhỏ nhắn của Trần Hi như muốn chối bỏ sự việc, nhếch miệng cười một tiếng: “Lần đầu tiên bị em đá, nhất là lần đầu tiên bị em cường bức, em nói xem phải không, em say rượu không những không dịu dàng mà còn rất bạo lực, làm chỗ đó của tôi đau không chịu nổi, hơn nữa em đối với tôi như vậy, trong lòng tôi bị một cảm giác ám ảnh.”

Một tiếng âm thanh thủy tinh vang lên loảng xoảng, Trần Hi quay đầu lại nhìn, lại là Tiểu Hắc, hẳn đang đứng đó bày biện mấy cái ly, Trần Hi khẳng định là Tiểu Hắc đã nghe không ít.

“Tại sao không nói chuyện? Có phải em không còn nhớ gì không?” Doãn Triệt tiếp tục truy vấn.

“Chúng ta hôm nào lại nói, trước mắt đi xem biểu diễn đã.”

“Hôm nay phải nói rõ ràng, nếu không tôi sẽ kêu lên cho mọi người biết.”

Trần Hi nhìn chăm chăm Doãn Triệt sững sốt nói không ra lời, cô dù có nghĩ đến hàng vạn tình huống cũng không thể nghĩ ra Doãn Triệt lại càn quấy như thế.

“Anh. . . . .”

“Ngoan, thật ra thì tôi cũng chỉ muốn nói chuyện vui về.” Doãn Triệt cũng không muốn chọc cho Trần Hi xù lông lên, hấn chủ động hòa hoãn không khí, ngón tay mập mờ vuốt ve nhẹ bên má cô đến xuống cằm, cuối cùng thuận tay vuốt tóc cô giống như sờ đầu con cún nhỏ.

Sau một loạt động tác, Doãn Triệt ho nhẹ một tiếng: “Làm bạn gái của tôi, em đối với tôi thế nào, tôi đều hiểu, những chuyện trước đây chúng ta bỏ qua.”

Trần Hi nhìn chăm chăm Doãn Triệt, phát hiện mặc dù lời nói của hấn giống như đang đùa giỡn, nhưng trong mắt hấn lại tràn đầy nghiêm túc, cô há mồm muốn cự tuyệt, nhưng lời nói trong cổ họng không cách nào tuôn ra ngoài được. Không biết vì sao cô nhớ đến kiếp trước, dù cho Doãn Triệt có nói ra những lời giả dối như vậy cô cũng nguyện ý tin tưởng đó là thật.

Hôm nay nghe được những lời này, nhưng cô cảm thấy mình đã không còn như trước kia, lý trí nói cho cô biết nên cự tuyệt, nhưng đáy lòng có một âm thanh lại muốn cô đồng ý, âm thanh đó giống như bị đè nén xuống thật lâu.

Nhìn gương mặt Trần Hi đang nhăn lại, Doãn Triệt đưa tay khẽ vuốt chân mày cô như muốn xóa đi những nếp nhăn đó.

“Có ý làm ra bộ mặt lão bà đầy nếp nhăn là muốn cho tôi buông tha sao?” Doãn Triệt cúi đầu khẽ hôn một cái lên trán Trần Hi: “Không nói lời nào tức là em đã chấp nhận, mặc dù vừa mới thấy đáng vẻ xấu xí của em, nhưng tôi phát hiện, tôi rất thích em. Hơn nữa nếu làm bạn gái của tôi, em không cần kiêng kỵ những sở thích bạo lực đó. Tôi sẽ mua một bộ dụng cụ đầy đủ, đợi em đến cung chiều tôi.”

Trần Hi tròn to hai mắt, những lời cuối cùng này của Doãn Triệt tràn đầy khiêu khích, cô giống như thấy mình đang mặc quần da, tay cầm roi da, rút ra vun vút, mà Doãn Triệt đang núp trong một góc tường, trên tay còn mang còng, gương mặt hoảng sợ, làn da trên cơ thể đỏ ửng, miệng không ngừng cầu xin chủ nhân tha thứ.

Trần Hi nuốt một ngụm nước bọt, cô đột nhiên dâng lên một dục vọng muốn ngược đãi người khác, mà đối tượng ngược đãi đó chính là Doãn Triệt.

“Như thế nào, có muốn hay không, một người ức hiếp em lâu như vậy, bị em đè phía dưới cảm giác rất sáng khoái phải không? Ngoan. . . gật đầu. . .”

Doãn Triệt nhếch môi, mắt thấy kế sách của hấn sắp thành công.

“Anh Doãn, học tỷ, thì ra là các người ở chỗ này.” Thanh âm của Trần Tuyết Lệ lập tức kéo lý trí Trần Hi trở lại.

“Anh Doãn Triệt, cô đang đi tìm anh đấy.”

Doãn Triệt nghiêng đầu sang chỗ khác, lạnh lùng nhìn lướt qua Trần Tuyết Lệ, thái độ Trần Tuyết Lệ cũng không biến đổi, giữ vững nụ cười như cũ.

“Tôi cũng nên đi rồi, các người từ từ tán gẫu.” Trần Hi chạy trời chết.

Cho đến bữa tiệc kết thúc, Trần Hi vẫn đi theo sát bên cạnh Khương Sâm, không để cho Doãn Triệt có bất kỳ cơ hội nào đơn độc nói chuyện phiếm với cô.

“Thấy cái gì? Như thế nào?” Trên xe trở về, Khương Sâm hướng Trần Hi bên cạnh đang có chút không yên lòng mà hỏi.

“Một người phụ nữ, dáng dấp rất có phong cách, nhưng là bà ta như sống trong thế giới của riêng mình, chỉ là thời điểm nhìn thấy sợi dây chuyền, tôi cảm thấy ánh mắt bà ta có chút biến hóa, nhưng là quá nhanh, làm tôi có cảm giác như là ảo giác.”

“Quá nhanh?” Khương Sâm như đang tưởng tượng ra tình cảnh đó, nhìn ra phía ngoài xe không nói thêm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: chương 37

Bóng đêm bên ngoài dày đặc, từng hạt mưa vỗ vào cửa sổ thủy tinh, cơn mưa này đến rất nhanh, nước mưa bám trên cửa sổ thành một màn nước mỏng, từ cửa sổ nhìn ra ngoài, ánh đèn đường bên ngoài trở nên mờ ảo.

Trong phòng khách chỉ mở một chiếc đèn tường, bóng đèn vàng ánh lên cho cả phòng khách thoát nhìn rất nhu hòa, Trần Hi tẩy trang, tắm rửa xong, cô mở tivi lên, trên tivi phát chương trình gì không quan trọng, quan trọng là cô cần có một chút âm thanh.

Sau khi bữa tiệc kết thúc, Trần Hi được đưa về nhà, Tiểu Hắc không biết đã chờ Khương Sâm đi đâu.

Vào nhà cũng đã hơn mười giờ, vốn Trần Hi cho là có sẽ cảm thấy mệt chết đi được, rất muốn ngủ, nhưng cô phát hiện mình một chút buồn

ngủ cũng không có. Càng làm cô càng cảm thấy ngạc nhiên là, trong đầu cô luôn hiện lên hình ảnh người phụ nữ đó, gương mặt bình tĩnh không gọn sóng đó làm cô muốn quên nhưng cũng không thể nào quên được.

Trong bữa tiệc do có Doãn Triệt quấy rối, Trần Hi không có cảm giác nhiều lắm, bây giờ ở nơi này đêm khuya yên tĩnh, cô ngược lại càng muốn tìm hiểu người phụ nữ đó là ai, vì sao một thân một mình trong căn phòng đó, tại sao lại có thể trầm tĩnh như thế?

Trần Hi biết, hiện tại cô tuyệt đối không chỉ là tò mò đơn thuần như vậy, cô thật vô cùng muốn biết người phụ nữ kia là ai, cô cảm thấy bà ta cùng mình quan hệ không đơn giản, nếu không với năng lực của Khương Sâm, hẳn đại khái cũng có thể tìm bất kỳ người nào đi làm chuyện này.

Trần Hi suy nghĩ đến đâu cả đầu, điện thoại di động rung lên, nhìn thấy có một tin nhắn gửi đến.

【Đã ngủ chưa, có muốn sờ tôi hay không, Doãn Triệt.】 một cái tin nhắn mang theo một tấm hình, là một lỗ tai thỏ đầy lông lá.

“Người này.” Trần Hi làm bầm một tiếng, ném điện thoại di động sang một bên.

Tin nhắn này mặc dù không có tác dụng gì, nhưng là làm cô đang rối rắm được thoát ra ngoài.

Cô cảm thấy nhẹ nhõm không ít, bên ngoài mưa vẫn đang tiếp tục, một chút cũng không bớt.

@@@@@@@@@@@@@@

“Ông chủ, bà Ngô cũng nói phu nhân tựa hồ không có biến hóa gì lớn.” Tiểu Hắc đã thay trang phục của người làm ra, hẳn cầm tờ giấy nhỏ đưa cho Khương Sâm: “Trần gia đối với phu nhân nhìn thấy rất nghiêm ngặt, ngay cả người giúp việc bên cạnh bà cũng không thể tùy tiện tiếp xúc với người ngoài, nếu theo như Trần Hi nói, bước kế tiếp có vẻ sẽ rất khó khăn.”

Khương Sâm lắc lắc ly rượu, khẽ nhủ chân mày, hẳn nhìn chăm chăm ly rượu trong tay, những viên đá bên trong đã tan ra không ít, hẳn nhẹ nhàng nhấp một ngụm, khi rượu vào miệng có cảm giác lạnh lạnh, nhưng vào trong dạ dày lại trở nên nóng hừng hực.

“Thật nhanh, nhanh giống như ảo giác, nếu như không phải là cố ý che giấu, người khác làm sao có thể thoát nhìn thấy mình là người đàn ông?”

“Nói cũng phải.” Tiểu Hắc ra vẻ lĩnh ngộ gật gật đầu: “Ông chủ, còn một việc, là ngày mà Trần tiểu thư say rượu, tôi nghe nói Trần tiểu thư hình như cường bức Doãn Triệt, tương tượng một chút thật là buồn cười, haha ....”

“Buồn cười sao?” Khương Sâm quét mắt qua Tiểu Hắc một cái.

“Không buồn cười.” Mặt Tiểu Hắc lập tức sưng lên, ánh mắt này của Khương Sâm thật kinh khủng, Tiểu Hắc giả vờ vô tình nhìn ra cửa sổ “Ánh trăng tối nay thật đẹp!”

“Vậy sao?” Khương Sâm khẽ mỉm cười một cái: “Vậy cậu đi ra bên ngoài chụp hình ánh trăng sáng thế nào cho tôi, chụp không đẹp không cho phép trở lại.”

Tiểu Hắc nhìn cơn mưa tầm tã bên ngoài, hẳn nhận thức được một vấn đề rất nghiêm trọng, không phải ai muốn giả làm người trí thức đều được. Một từ “trắng sáng” tình thơ ý họa như vậy lại có thể làm cho hắn bị tắm mưa ướt nhẹp, hẳn làm sao lại quên mất, không phải là ban đêm đều có thể dùng ánh trăng để hình dung!

“Ông chủ. . . . .”

“Đi đi, tôi muốn xem trăng sáng.” Khương Sâm cười đến đẹp đẽ lạ thường, sự khổ sở của người khác là một trong những nguồn gốc hạnh phúc của hắn, hơn nữa là trong đêm mưa gió thế này.

Ngày thứ hai, là một ngày đầy ánh nắng, mặt trời chiếu rọi khắp trên mặt đất ẩm ướt. Khương Sâm cả đêm không về, Tiểu Hắc cũng không thấy xuất hiện.

Trong xe là một khuôn mặt xa lạ, Trần Hi hỏi ra, nghe nói là Tiểu Hắc ngã bệnh, hình như là cảm sốt, Trần Hi tưởng tượng một chút cái đầu đen thui nằm trên giường bệnh đầy kim tiêm rên rĩ hừ hừ, nghĩ đến đó thật là có một cảm giác hân hoan khác lạ.

Chẳng mấy chốc đã đến cuối học kỳ, trong phòng học cực kỳ đông đúc, đã đến thời điểm giáo sư các khoa điên cuồng đếm danh, vốn là phòng học trước đây không đầy một nửa, bây giờ lại chen lấn nhau mà ngồi.

Tất cả mọi người múa bút thành văn, cố gắng tìm trong bài giảng của giáo sư ra đề thi cuối kỳ.

Thời gian hôm nay trôi qua rất nhanh, đã đến giờ tan lớp, tới đón Trần Hi vẫn là gương mặt xa lạ buổi sáng.

Trần Hi lại nghe tin tức mới nhất của Tiểu Hắc, nghe nói hắn đã có thể bò dậy từ trên giường, hơn nữa còn rất quái dị là tìm một quyển sách giáo khoa Hán ngữ mà nghiên cứu.

Trần Hi lại mơ mộng một cái một đầu đen cắm vào quyển sách, ngoại trừ cảm giác hoan hỉ còn có chút quái dị.

Xe mới vừa lái đến cửa chính sân trường, một chiếc xe màu bạc liền chặn trước mặt.

Doãn Triệt mở cửa xe từ bên trong đi ra, tay cầm một bó hoa hồng màu trắng, trên mặt tràn đầy nụ cười sáng lạn, lộ ra hàm răng trắng bóng.

“Tiểu Triệu, trở về nói với ông chủ của anh, tôi đã đưa Trần tiểu thư đi rồi, buổi tối tôi sẽ đưa cô ấy về.” Doãn Triệt không nói gì liền kéo Trần Hi đến bên cạnh mình “Sinh nhật vui vẻ.”

Trần Hi nhìn Doãn Triệt, trên mặt hắn rất nghiêm túc.

“Hôm nay là sinh nhật âm lịch của em, tôi biết rõ đến ngày sinh nhật dương lịch chắc chắn em sẽ không đi với tôi, cho nên hôm nay để cho tôi ăn mừng với em, yên tâm trước mười giờ tối, tôi sẽ đưa em về nhà.” Doãn Triệt thấy Trần Hi không nói lời nào, lại gần sát tai Trần Hi, nhỏ giọng nói “Nếu như mà tôi có hành động gì bất chính, em có thể dùng chiêu đá người làm đoạn tử tuyệt tôn của mình mà.”

Trần Hi không nói, cô cảm thấy mặt của mình phát sốt.

“Tốt như vậy, coi như em vẫn còn tình cảm với tôi, hôm nay để tôi ăn mừng với em, về sau tôi đảm bảo sẽ không nhắc đến chuyện ngày đó.” Doãn Triệt hướng Trần Hi nhủ mảy “Nếu em nhất định không đồng ý, tôi sẽ đi khắp nơi rêu rao ngày đó em đã cưỡng bức tôi thế nào.”

“Anh đang uy hiếp tôi?” Trần Hi nhìn về phía Doãn Triệt.

“Không phải uy hiếp.” Doãn Triệt lắc đầu một cái: “Là dụ dỗ. . . . .”

Rốt cuộc không biết là do uy hiếp, quyến rũ hay là thật sự muốn có người cùng ăn mừng sinh nhật với mình, Trần Hi cũng không rõ, ma xui quỷ khiến thế nào cô đi theo Doãn Triệt đến nơi hắn đã chuẩn bị sẵn.

Địa điểm lần này chính là nơi mà trước đây Trần Hi tình nguyện lại, cô còn chút ấn tượng, trên bàn com phòng khách đã bày sẵn những bộ đồ ăn tinh xảo, những cây nến đang cháy giữa bàn. Xung quanh gian phòng đều là hoa tươi, cả căn phòng tràn ngập mùi hoa.

“Sẽ có ngay, chờ tôi một chút.” Doãn Triệt mặc tạp dề, tay cầm dụng cụ làm bếp nhẹ nhàng di chuyển.

Phòng bếp nhà Doãn Triệt là kiểu mở, nhất cử nhất động của hắn, Trần Hi đều có thể nhìn thấy. Trần Hi còn chưa thấy qua dáng vẻ xuống bếp của Doãn Triệt như vậy, đây đối với cô mà nói không chỉ là ngạc nhiên.

Cô nhìn Doãn Triệt lấy thịt bò đông lạnh từ trong tủ lạnh ra, tất cả gia vị ở đây đều là mới. Một tay Doãn Triệt cầm quyển sách dạy nấu ăn, một tay đổ dầu vào trong chảo, thoạt nhìn rất là vững vẻ.

“Phụt. . . . .” Trần Hi bật cười, cô nhìn thấy Doãn Triệt như thế không biết nên nói gì, tình cảnh này rất giống như cô nằm mơ giữa ban ngày, rất ấm áp.

Cô ảo tưởng Doãn Triệt là một người đàn ông tốt, đang làm một bữa cơm tình yêu cho mình, cho dù là không ngon miệng, nhưng lại rất lãng mạn, cô nhất định sẽ đem những thứ khó ăn đó mà ăn sạch không thừa một miếng.

“Á. . . . .” Chảo dầu tựa hồ quá nóng, lúc bỏ thịt vào làm lửa cháy phừng lên, Doãn Triệt bị hoảng sợ nhảy về sau một bước dài.

“Có cần tôi giúp anh một tay hay không?” Trần Hi hai tay chống cằm, cô nhìn thấy Doãn Triệt vụng về thì rất vui vẻ, cô càng ngày càng thấy mình có những niềm vui rất xấu, thích xem bộ dạng chật vật của người khác.

Mặc dù là ngoài miệng hỏi như vậy, nhưng cô một chút cũng không nghĩ đến muốn động tay, vẫn ngồi yên trên ghế như cũ.

“Không cần, lát nữa miếng thịt này tôi sẽ ăn, miếng thứ hai nhất định sẽ tốt hơn rất nhiều.” Doãn Triệt dùng cái xẻng trở thịt qua, miếng thịt một bên đã cháy đen, một bên vẫn còn tươi nhìn thấy cả tia máu, “Quên không hỏi em ăn chín mấy phần?”

Trần Hi buồn cười nhìn Doãn Triệt, hắn hỏi vấn đề làm như mình rất chuyên nghiệp vậy.

Doãn Triệt nhìn thấy ánh mắt nhạo báng của Trần Hi, hắn buông tay ra. “Vậy tôi sẽ làm theo ý mình.”

Trần Hi cười nhủ mảy, vừa chỉ chỉ sau lưng Doãn Triệt: “Nấu nướng phải chuyên tâm.”

Doãn Triệt lập tức nghiêng đầu sang chỗ khác, miếng thịt bò bít tết cháy đen đầu tiên đã làm xong.

“Không sao, tôi còn rất nhiều thịt.” Doãn Triệt biểu hiện vẫn ung dung như cũ, hắn mở tủ lạnh ra, bên trong nhét đầy thịt bò tươi. “Tin tôi đi, chắc chắn sẽ

có một miếng có thể ăn được.”

Trần Hi nằm dài ra bàn, hai vai khẽ lay động tiết lộ tâm tình của cô rất tốt.

Doãn Triệt bĩu môi, dù sao hắn cũng đã có chuẩn bị trước.

Nếu như không để ý thịt bò và trứng là do dùng Microwave nấu chín, cà rốt thì vẫn còn sống, thì Trần Hi miễn cưỡng thấy bữa cơm này quả thật cực kỳ thú vị.

Ánh nền phát ra tia sáng ấm áp trên mặt hai người, Trần Hi len lén liếc Doãn Triệt một cái, lông mi của hắn rất dài, tựa như bàn chải nhỏ, khi ánh sáng rọi vào trên mặt hiện ra một bóng dài.

Trần Hi có chút cảm thấy kỳ quái, cùng là hắn với cô, tại sao hai người ở kiếp trước không thể chung đụng như vậy, cô nhớ rõ lúc đó có một khoảng thời gian Doãn Triệt trông rất sa sút.

“Nhìn cái gì chứ.” Doãn Triệt ngẩng đầu lên, ánh mắt của hắn cùng Trần Hi nhìn thẳng vào nhau, bất quá tang Trần Hi đang nhìn mình chăm chú.

“Không có.” Trần Hi cúi đầu tiếp tục cố gắng cắt miếng thịt bò của mình.

Buổi tối trừ ăn cơm ra, cái gì cũng không có xảy ra, thậm chí ngay cả một cái hôn cũng không có, Doãn Triệt không phải là không muốn, chỉ là không dám. Hắn không dám mạo hiểm phá hủy công sức mình đã gây dựng.

Trước mười giờ, Doãn Triệt theo lời hứa đưa Trần Hi về đến nhà Khương Sâm, trước khi đi, Doãn Triệt rốt cuộc cũng không nhịn được kéo Trần Hi hung hăng hôn một cái, đến khi cảm thấy Trần Hi sắp bị mình áp đảo vào trong xe mới thả tay ra. Hắn ôm Trần Hi vào trong ngực, dường như muốn hai cơ thể hòa lại làm một. Doãn Triệt cúi đầu lên cổ Trần Hi hít một hơi thật sâu.

“Tôi thật sự thích đáng về say rượu của em.” Doãn Triệt buông ra những lời này, liền vội vã lên xe.

Nhìn bộ dạng Doãn Triệt chạy trời chết, Trần Hi trong lòng không khỏi cảm thấy dễ chịu, cô không biết đây có phải là cảm giác quý mến hay không, nhưng rõ ràng rất ấm áp, có một chút ý nghĩ ngọt ngào.

Thời gian trôi qua rất nhanh, trong nháy mắt đã đến đợt thi cuối kỳ, tất cả sinh viên

liên vô luận dùng tất cả biện pháp để mong vượt qua được kỳ thi.

Hoàn thành bài thi xong, bất kể kết quả tốt hay không, tất cả mọi người sắc mặt đều vui mừng, thảo luận đi nơi nào liên hoan hoặc du lịch.

Mấy ngày nay không thấy bóng dáng của Doãn Triệt, Trần Hi vốn cho là vắng đi cái miệng khoác lác kia cô sẽ cảm thấy thật thoải mái, nhưng không ngờ, cô thể nhưng thỉnh thoảng lại nhớ đến hắn, nhớ đến cái nụ hôn đó, nhớ bộ dạng muốn nhưng cố gắng kiềm chế của hắn, tất cả tựa như dấu ấn khắc sâu vào trong đầu óc cô.

Thu thập xong đồ đạc của mình, Trần Hi đi ra khỏi phòng học, một bóng dáng thon dài lười biếng tựa vào vách tường trên hành lang. Là Doãn Triệt, hắn đang nhàm chán chơi trò chơi trên điện thoại di động.

Trời chiều chiếu ánh nắng lên người hắn, làm bóng dáng của hắn trên mặt đất kéo dài thêm.

Trần Hi không biết trong điện thoại của hắn có cái gì, mà đứng yên nơi đó như không phát hiện ra cô, cô cũng không có ý định nói lời nào, mắt nhìn thẳng đi qua người hắn.

Rất nhanh một cái tay bắt được cổ tay cô.

“Em đập lên bóng của tôi, phải bồi thường, tối nay phải đi ăn cơm với tôi.” Doãn Triệt lộ ra hàm răng trắng bóng, cười rực rỡ vô cùng.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 38: chương 38

Đối với những thứ mình không am hiểu, trước giờ Doãn Triệt luôn tránh nặng tìm nhẹ, nếu như hỏi hắn mấy ngày trước vì sao muốn làm món thịt bò bít tết để ăn mừng sinh nhật Trần Hi, vậy chỉ có thể nói là do hắn suy nghĩ món này vô cùng đơn giản.

Video, TV, còn sách dạy nấu ăn đều hướng dẫn vô cùng dễ dàng, cái gì mà đợi dầu nóng lên, bỏ thịt bò vào, sau đó đổ nước sốt lên.

Đến quá trình làm thực tế, thế lại không đơn giản như vậy.

Doãn Triệt mấy ngày này tiếp tục một mục bề quan tu luyện, hẳn đem hết thịt bò trong tủ lạnh mà thực hành hết lần này đến lần khác, cuối cùng vẫn không làm ra được một cái có thể bỏ vào miệng.

Vì thế, Doãn Triệt hoàn toàn bỏ qua ý niệm tự mình xuống bếp, hẳn rút cuộc cũng thừa nhận, thì ra là trong một số lĩnh vực nào đó, hẳn thật đúng là không có thiên phú.

Đoán chừng cảm thấy vui nhất chính là những chú chó lân cận khu chung cư, bọn chúng đối với thịt bò bít tết không có yêu cầu gì cao, chỉ cần có thịt là rất vui vẻ.

Vì để đền bù đã làm hỏng vị giác của Trần Hi, Doãn Triệt đã lên sẵn kế hoạch lần này, đặt sẵn một chỗ trong nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố, nơi này thịt bò bít tết bất luận là nguyên liệu hay mùi vị đều là hảo hạng, hoàn cảnh cũng vô cùng tao nhã, đương nhiên cũng rất tốn kém.

Bình thường mà nói, Doãn Triệt rất ít khi dẫn bạn gái đến nơi này, cũng không phải vì vấn đề giá cả, chủ yếu là khách lui tới nơi này đều là những gương mặt quen biết, hẳn lười phải ứng phó. Nhưng không biết vì sao, hẳn cảm thấy chỉ cần có thể khiến Trần Hi vui vẻ, coi như ứng phó với những người đó cũng là xứng đáng.

Nhà hàng nằm trong top những tòa nhà nổi bật của thành phố, Doãn Triệt chọn một vị trí gần cửa sổ, ở chỗ này có thể nhìn thấy toàn cảnh thành phố về đêm, ngay vừa lúc thành phố lên đèn, vừa hưởng thụ món ngon, vừa quan sát những ánh đèn sáng chói về đêm của thành phố, quả là một cảm giác vô cùng tuyệt vời.

Trần Hi cắt một miếng thịt bò bít tết bỏ vào trong miệng, thịt bò nơi này rất non mềm, vào trong miệng liền như tan ra, cô không khỏi hít mất hương thụ, đúng là ăn quá ngon rồi.

Trần Hi kiếp trước chỉ ghé qua nơi này một lần duy nhất, nhưng lần đó so với lần này tâm tình hoàn toàn tương phản.

Ngày đó, cô nghe đồn Doãn Triệt ở nơi này cũng với một người phụ nữ ăn cơm, cô liền chạy đến, mặc dù là không nhìn thấy Doãn Triệt, cô vẫn ăn thịt bò bít tết, nhưng tâm tình lúc đó, cho dù ăn sơn hào hải vị, cũng giống như đang nhai sáp nên vậy.

“Thử lại lần nữa với cái này, đi cùng với thịt bò bít tết mùi vị sẽ ngon hơn.” Doãn Triệt nói xong đem ly rượu đỏ trên bàn đẩy về hướng Trần Hi.

Trong lúc bất chợt, Trần Hi có một loại cảm giác vô cùng không thoải mái, cô cảm thấy Doãn Triệt trước mặt vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, trong lòng như có một âm thanh nhắc nhở cô, nói cho cô biết bây giờ mình đang bị lạc đường, những gì cô chứng kiến, cô cảm nhận đều là giả dối, một khi những ảo tưởng này tan biến, cô so với trước kia sẽ khổ sở hơn nhiều.

“Thật xin lỗi, tôi còn có chuyện, xin lỗi, tôi phải đi trước.” Trần Hi nói xong liền bỏ dao nĩa trong tay xuống.

Trần Hi bỏ đi rất nhanh, nhanh đến nỗi Doãn Triệt không kịp có phản ứng. Hắn nhìn đối diện bàn ăn trống rỗng, sững sờ nhìn dao nĩa đang cầm trong tay, hẳn không hiểu vốn là đang tốt đẹp như vậy, thế nào đột nhiên lại thay đổi nữa rồi, không phải cô vừa ăn bít tết rất vui vẻ sao, tại sao không giải thích gì bỗng nhiên lạnh lùng chạy trốn chết.

Là hắn đã làm sai điều gì sao? Doãn Triệt nghiêng đầu, hẳn cái gì cũng không nói nha, chỉ là muốn Trần Hi ném thử một chút rượu đỏ mà thôi.

Doãn Triệt cầm ly rượu trước mặt của Trần Hi lên, cẩn thận quan sát, hẳn chợt trợn to hai mắt, cảm giác giống như mình đã hiểu ra cái gì, chẳng lẽ cô gái nhỏ cho là mình muốn chuốt say cô, sau đó có mưu đồ bất chính? Hắn căn bản là không hề có ý tưởng đó, hiện tại hẳn cũng chỉ có thể trong mộng mà tưởng tượng hai người XXOO mà thôi.

Hơn nữa, lần gần đây nhất hẳn làm chuyện không đúng với cô là cưỡng hôn cô khi đưa về nhà, nếu vì nguyên nhân đó, hẳn là cô phải tức giận hắn trước khi vào nhà hàng mới đúng chứ?

Không trách được mọi người đều nói lòng dạ phụ nữ như mò kim đáy biển, lần này hẳn mới xác thực hiểu được ý nghĩa của câu nói này.

.....

Trần Hi trở lại nhà Khương Sâm, chuyện đầu tiên làm là xin Khương Sâm cho nghỉ phép, cô tính toán thời gian nhanh nhất để về nhà, làm rõ những bí ẩn trong lòng.

Khương Sâm rất vui về đồng ý, lại không để cho cô đi sớm về sớm, cũng không dặn dò công việc gì quan trọng, chỉ nói là cô nghỉ phép thì sẽ không có lương, vắng một ngày thì sẽ mất một ngày lương.

Nghe tin tức như thế, Trần Hi không tránh khỏi có chút đau lòng, nhưng cô vẫn dùng tốc độ nhanh nhất có thể thu dọn xong hành lý của mình.

Thật ra thì, đối với Trần Hi mà nói, đi về nhà tra rõ chân tướng cũng là một loại giày vò, cô nhớ đến gương mặt thân yêu của cha mẹ, nhớ đến bọn họ đã từng chăm sóc mình như thế nào.

Vốn là, cô có thể dẹp bỏ những nghi ngờ nếu có thể về nhà sớm hơn, nhưng cô luôn tự nói với mình, không thể trốn học nhiều quá, cô còn phải đi học, còn có kỳ thi cuối kỳ. Dù sao sớm hay muộn gì, đợi thêm vài ngày đến kỳ nghỉ là tốt nhất.

Cuối cùng kỳ nghỉ cũng tới, cô muốn đi mua chút ít đặc sản cho nhà, phải chuẩn bị tốt một chút. Thật ra thì những thứ này hoàn toàn là dư thừa, nhớ lại kiếp trước, mỗi khi được nghỉ về nhà không phải cô chỉ còn đủ tiền để mua vé thôi sao.

Cho đến ngày hôm qua cô cùng Doãn Triệt ăn tối, tại nhà hàng trí nhớ của cô không được minh mẫn, đến khi đột nhiên nhớ lại những chuyện trước đây làm cô cảm thấy rất rối loạn.

Cô xác định rõ, Doãn Triệt bây giờ không phải là Doãn Triệt của kiếp trước, tất cả sai lầm đều bắt đầu từ việc mình quyến rũ hắn, nếu như không để ý những lần hắn không quan tâm đến tâm tư của cô mà cưỡng bức cô, thì càng ngày hắn càng thay đổi, hắn đang học cách tôn trọng cô, suy nghĩ mọi biện pháp làm cô vui vẻ, cẩn thận lấy lòng cô.

Nhưng càng như thế này, cô càng có một cảm giác không nói ra lời, là sợ hãi hay là cảm giác gì, Trần Hi không rõ ràng. Nhưng cô cảm thấy những chuyện này quá không chân thật rồi, cô đối với những tổn thương kiếp trước do Doãn Triệt gây ra vẫn luôn để trong lòng.

Cô nhanh chóng rời khỏi chỗ này, rất muốn làm sáng tỏ những suy nghĩ của mình, mặt khác cô lại băn khoăn liệu có thể hay không vẫn cùng với Doãn Triệt, dù sao bây giờ Doãn Triệt cũng không đối xử với cô như kiếp trước nữa.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Hi mang một túi du lịch, lên máy bay về nhà. Lúc này Doãn Triệt vẫn còn tiếp tục suy nghĩ mình rốt cuộc đã làm sai điều gì?

.....

Máy bay hạ cánh, rất nhanh đã đến quê nhà của Trần Hi.

Có một loại cảm giác gọi là “cận hương tình khiếp”, Trần Hi chưa bao giờ giống giờ phút này, đối với câu nói này lại hiểu thấu đáo như vậy. (Ý chỉ những người xa quê lâu năm, bất vô âm tín, khi trở về lo sợ không biết quê nhà có chuyện gì xảy ra hay không)

Thành phố D là một thành phố nhiều mưa, cửa đón khách đã đứng đầy người. Trước khi lên máy bay Trần Hi đã gọi điện thoại về nhà, trong nhà có xe đón.

Lúc Trần Hi học lớp mười hai, trường học cách nhà khá xa, mỗi ngày cô luôn ngồi xe bus một giờ đồng hồ, lớp mười hai luôn phải học thêm, thi cử thì nhiều không kể hết.

Trần Hi từng nghĩ tìm một chỗ trọ gần trường học, ít nhất như vậy cô có thể ngủ nhiều thêm một chút. Ba mẹ Trần sau khi quan sát điều kiện phòng trọ lân cận trường học, lập tức quyết định mua một chiếc xe, mỗi ngày đưa đón Trần Hi đi học.

Ba Trần luôn chuẩn bị sẵn trong xe những thứ đồ ăn vặt, Trần Hi ở trong xe có thể vừa ăn vừa xem lại bài, về đến nhà thì có cơm nóng hổi để ăn, công việc chính của mẹ Trần mỗi ngày là chuẩn bị sẵn thực đơn mỗi tuần cho Trần Hi đảm bảo không trùng lặp.

Những bạn học xa nhà giống như Trần Hi, sau khi trải qua lớp mười hai mỗi người đều xanh xao vàng vọt, chỉ có Trần Hi là trái ngược, trở nên tròn trịa sáng sủa ra.

“Hi Hi. . . . .” Trần Hi đi theo dòng người ra ngoài, một âm thanh gọi cô lại, cũng làm cô sực tỉnh.

“Cha. . . . .” Trần Hi nhào tới, mùi thuốc lá quen thuộc trên người ba Trần trong trí nhớ, khiến Trần Hi cảm thấy vô cùng ấm áp.

Ba Trần rất thích hút thuốc lá sợi, chính là loại dùng tờ giấy nhỏ cuốn một chút lá cây thuốc lá, loại này khói tương đối nhiều, lá cây thuốc lá cũng dễ rơi ra. Ba Trần luôn mang trên người một gói như vậy, có khi không cẩn thận lá thuốc sẽ rơi đầy trong túi áo, vì vậy làm trên người ba Trần mùi thuốc lá càng nồng đậm hơn.

Trần Hi còn nhớ rõ lúc còn nhỏ cô hay cùng ba Trần chơi trò chơi tìm bảo vật, trong túi áo khoác của ba Trần luôn có nhiều đồ ăn vặt cùng kẹo, không cẩn thận nên lúc nào cũng dính vài mẩu thuốc lá trên tay cô, do tham ăn nên vội vã nhét đầy bánh kẹo vào mồm, nên ném luôn cả thuốc lá. Mùi vị thuốc lá đó cũng không tốt, có chút cay, chút chát và đắng.

Khi ba Trần nhìn thấy Trần Hi là lười ho lấy ho để, đều sẽ cười ha ha, sau đó vuốt vuốt cái mũi

nhỏ nhắn của cô, đến phố hàng rong mua cho cô một cây kem que coi như bồi thường.

“Cha, con rất nhớ người.” Trần Hi cảm thấy khóe mắt có chút nóng, những lời này của cô là xuất phát từ nội tâm, ở kiếp trước sau khi cưới cô rất ít khi về nhà, đến kiếp này cũng đã qua vài tháng rồi, tính ra đã hơn ba bốn năm cô chưa gặp lại ba Trần.

“Lớn như vậy còn khóc nhe, mẹ con ở nhà đã làm năm sáu món ăn rồi, mau lên xe nhanh một chút, nếu không mẹ con sẽ còn tiếp tục làm, vậy ta phải ăn đồ thừa cả tuần rồi.” Ba Trần cầm vali của Trần Hi lên, đi về phía xe đang đỗ.

Trần Hi đưa tay lau khóe mắt một cái, cô lại khóc, thật là không có tiền đồ.

Trần Hi bước nhanh đuổi theo, đã thấy ba Trần đi đến chiếc xe màu xanh phía trên vẫn còn dán bảng hiệu ghi bằng tay “baby in car”. Trần Hi nhớ đến

lúc ấy mình đã từng kháng nghị qua, cô đã lớn như vậy tại sao có thể xưng là baby đây?

Chỉ là ba Trần mẹ Trần đối với chiếc xe này vô cùng hài lòng, với tình huống 1 thua 2, Trần Hi cũng chỉ có thể thỏa hiệp, bây giờ nhìn lại từ tiếng Anh đơn giản nhưng ẩn chứa tình yêu thương của ba mẹ, khiến Trần Hi lại không khỏi tự chủ muốn rơi nước mắt.

“Đứng góc ở đó làm gì? Lên xe đi.” Ba Trần mở cửa lên xe ngồi, trên chỗ ngồi kế bên ghế tài xế để một túi đồ ăn vặt to đùng, ba Trần cầm túi đồ ăn lên, chờ đến khi Trần Hi ngồi sau xe, liền đem nhét vào người Trần Hi. “Ta đã nói với mẹ con rồi, về đến nhà liền ăn cơm, không cần mua những thứ vô bổ này, mẹ con vẫn cứ mua. Nếu thấy đói, con ăn một chút đi, thời điểm này kẹt xe, về đến nhà còn phải hơn hai giờ nữa đấy.”

Trần Hi mở túi hàng ra, bên trong có một tờ hóa đơn nhỏ, đoán chừng là lúc mua xong tiện tay bỏ vào, trên tờ hóa đơn có ghi thời gian là cách đây hai giờ. Trần Hi cảm giác là trên máy bay mình uống nước quá nhiều, nước mắt của cô luôn không tự chủ được sẵn sàng rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Cha, đây là của người mua mà.” Trần Hi nhìn về phía ba Trần, bên tai ông có chút ửng hồng.

“Đói thì ăn một chút, ta là lo lắng mẹ con cầu nhau, mới vừa thuận đường mua mà thôi.” Ba Trần không nói thêm gì nữa, chuyên tâm lái xe.

Ba Trần lái xe rất chậm, không vượt qua bất kỳ xe nào, an toàn là trên hết. Trần Hi nhìn dọc theo phong cảnh hai bên đường, con đường xa lạ dần dần trở nên quen thuộc.

Nếu như nhớ không sai, còn hai đoạn đường nữa là đến nhà rồi, Trần Hi cảm giác mình ngày càng khẩn trương, cô không quên là lần này trở lại mình còn có một chuyện muốn làm sáng tỏ, nhưng làm thế nào để đem nghi vấn kia hỏi ra?

Nếu như họ là cha mẹ ruột của mình, những lời này không phải sẽ làm cha mẹ cô tổn thương sao, nếu như bọn họ không phải, công ơn nuôi dưỡng bao nhiêu năm, thậm chí so với cha mẹ ruột còn chăm sóc tỉ mỉ thương yêu như vậy, cô làm thế nào để trả công đây?

“Đến rồi, xuống xe thôi.” ba Trần dừng xe ở cổng ra vào, chung cư của họ không có bãi đậu xe, cư dân chỉ là tùy ý tìm chỗ đậu xe bên đường.

“Đồ của con lát nữa ta xách lên sau, con đi cả ngày mệt mỏi rồi, nếu cơm còn chưa chuẩn bị xong, trước hết nghỉ ngơi một chút, ta đem xe tìm chỗ đỗ, bây giờ cái tiểu khu này tìm được chỗ đậu xe ngày càng khó.” Ba Trần cầu nhau một phát, đem Trần Hi đuổi xuống xe.

Trần Hi cắn môi một cái, cảm thấy chân mình tựa như có keo, có chút không cất bước nổi.

Nhà Trần Hi ở lâu năm, coi như không cao lắm, hơn nữa cầu thang cũng không khó đi, nhưng cô chưa bao giờ cảm thấy bước chân nặng nề như lúc này.

Dù cố gắng bước thật chậm, nhưng bậc thang là có hạn, Trần Hi rất nhanh đã đứng trước cửa nhà.

Trần Hi đột nhiên nhớ tới chìa khóa cửa bên trong túi du lịch, mà chiếc túi vẫn còn trong xe của ba Trần, cô cảm thấy dễ chịu một chút, ít ra có thể trì hoãn được vài phút.

Sau lưng Trần Hi truyền đến tiếng bước chân dồn dập, Trần Hi đối với âm thanh này rất quen thuộc, là ba Trần. Trần Hi nghiêng đầu sang chỗ khác, trên mặt ba Trần khó nén nụ cười, ông giờ cái túi của Trần Hi lên, một bước hai bậc thang đi lên.

“Làm sao mà đi nhanh hơn cha của con được.” ba Trần nói xong liền móc chìa khóa ra mở cửa, mùi cơm chín xông vào mũi, mẹ Trần sắc mặt vui mừng nhìn Trần Hi, trong tay bà còn đang bung món ăn mà Trần Hi thích nhất.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xứ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: chương 39

Doãn Triệt không nghĩ tới, trong lúc hắn còn đang muốn đi tìm Trần Hi, cô gái kia đã cao chạy xa bay, dùng tốc độ của “sét đánh không kịp bịt tai”, phải biết rằng hai người tách ra vẫn chưa được 24 giờ.

Doãn Triệt nhìn Khương Sâm một chút, Khương Sâm buông hai tay tỏ vẻ rất tiếc nuối, thái độ của hắn nói cho Doãn Triệt biết, tâm tình của hắn hôm nay rất tốt. Tiểu Hắc thì đứng một bẽch chỉ biết nhìn trời.

“Cô ấy thế nào đột nhiên lại đi, có nói chuyện gì không?” Doãn Triệt nhìn thẳng chằm chằm vào Khương Sâm, sau đó lại nghiêng đầu nhìn Tiểu Hắc một chút.

Tiểu Hắc liếc mắt nhìn Khương Sâm, tiếp tục nhìn trời.

“Con cảm thấy cô ấy có thể nói chuyện gì với ta?” Khương Sâm nhũn mày, trên mặt khẽ mỉm cười.

“Cô ấy. . . . .” Doãn Triệt mở miệng định nói liền ngưng lại. Muốn nói cho qua chuyện sao? Hắn mới không có ngu như vậy. “Con đi đây.”

Doãn Triệt cảm y phục ném lên trên ghế sofa, hướng trên bả vai xoa vài cái.

Bầu trời đêm tối nay rất sáng, có thể thấy rõ cả trăng và sao.

Doãn Triệt ngẩng đầu nhìn trăng sáng một hồi, trăng sáng to như vậy, tròn như vậy hình như là ngày mười lăm tháng tám rồi, hắn cười haha vài tiếng, là ngày cả nhà đoàn tụ phải không?

Ngạn ngữ Trung Quốc có câu, có bạn từ phương xa tới thì sẽ rất vui mừng . . .

. . . . .

Trần Hi cố gắng nuốt hết đồng hồ ăn chất như núi, cô cảm thấy như bây giờ rất tốt, ít nhất miệng của mình cũng bị đồ ăn chặn lại, cái gì cũng không cần phải nói.

“Ném thử cái này một chút, đây là món con thích nhất.” Mẹ Trần gấp một cánh gà để vào chén Trần Hi.

“Cám ơn, mẹ.” Trần Hi gấp cánh gà lên cắn một cái, lại ăn một ngụm cơm.

“Đừng chỉ ăn cơm, ném thử cái này một chút nữa.” Ba Trần lại gấp cho Trần Hi một miếng thịt bò.

“Đừng chỉ lo cho con, cha mẹ cũng ăn đi.” Trần Hi nhanh nhẹn cầm đĩa gấp đồ ăn mà họ thích. “Đúng rồi, mẹ. . . nhà chúng ta có album hình không? Con muốn xem một chút.”

Trần Hi nhìn về phía cha mẹ, bọn họ cũng không có biểu hiện gì khác thường, cô âm thầm thở dài một thức được cái gì, nàng âm thầm thở dài một hơi.

Bữa cơm này thời gian ăn không ngắn, mắt cũng hơn hai giờ.

Ăn cơm xong, mẹ Trần lấy album hình đưa cho Trần Hi, cả nhà ba người trong phòng khách cùng xem lại. Có hình sinh nhật hàng năm của Trần Hi, có hình cô đi du lịch, còn có rất nhiều hình đi thăm bạn bè, nhưng những hình này đều bắt đầu từ năm Trần Hi học tiểu học năm thứ ba.

Trần Hi nhìn hình, nụ cười trên mặt cứng ngắc, những bức hình nói rõ rất nhiều chuyện.

Lật tới tờ cuối cùng, Trần Hi ngáp một cái: “Mẹ, con mệt rồi, con đi nghỉ trước, mẹ và cha cũng đi ngủ sớm một chút.”

Sau khi rửa mặt, Trần Hi quay lại phòng mình, ga giường cùng chăn vừa nhìn là biết đồ mới được thay, cô nằm trên giường mà hoàn toàn không cảm thấy buồn ngủ, không cần phải hỏi quá rõ ràng nữa, cô có thể lấy được tất cả tin tức ở chỗ Khương Sâm.

Trần Hi cười cười, cô đột nhiên giống như thông suốt, cô hiểu mục đích của Khương Sâm, hắn cũng chỉ là để cho cô dập tan nghi ngờ mà thôi. Có vài chuyện, người khác có nói gì, cũng không bằng mình tận mắt chứng thực.

Đã như vậy, cô cảm thấy mình không cần thiết phải đi đối chất với cha mẹ thêm, tội gì làm những chuyện hại người hại mình như vậy.

Mãi cho đến gần sáng sớm, Trần Hi mới mơ mơ hồ hồ ngủ say. Hôm nay không phải ngày nghỉ, ba Trần, mẹ Trần còn phải đi làm, buổi sáng Trần Hi tỉnh lại, trong nhà đã không có ai rồi, bữa ăn sáng đã được đặt sẵn trên bàn ăn trong phòng bếp.

Trần Hi hiểu ý cười một tiếng, cô cảm thấy tối qua mình không ngủ suy nghĩ tinh táo là chính xác, có bậc cha mẹ như vậy, ai có thể nhẫn tâm làm tổn thương.

Cô bụng mâm cơm đi tới phòng khách, dùng điều khiển mở tivi, cô tính toán ở nhà an tâm mà trải qua hết các ngày nghỉ, đợi sau này đến ngày tựu trường sẽ suy nghĩ đến những chuyện phiền muộn kia sau. Thay vì sống bận rộn hàng ngày, còn không bằng nửa ngày rảnh rỗi quãng hết đi phiền muộn.

Đã có chủ ý về sau, Trần Hi cũng cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều.

Cô dùng đĩa gấp trứng chiên lên cắn một cái, miếng trứng còn chưa vào miệng, chuông cửa liền vang lên. Cô nhìn đồng hồ, vừa mới 10 giờ sáng, không biết có phải là mẹ Trần về sớm hay không.

Mẹ Trần là giáo viên ở trường học nhỏ gần nhà, hơn nữa đi về cũng nhanh, chỉ cần không có lên lớp có thể dận dò với đồng nghiệp một tiếng, thời gian tương đối tự do.

Trần Hi mở cửa nhìn thấy người tới, nụ cười trên mặt cô lập tức cứng ngắc.

Doãn Triệt khiêng một túi du lịch, nụ cười trên mặt vô cùng sáng lạn, ánh mắt long lanh rạng rỡ,

“Buồn ngủ quá, đi xe cả đêm rất mệt, trước hết tôi muốn ngủ một chút.” Nói xong Doãn Triệt nghiêng người chen vào cửa chính.

Nhìn thấy trên bàn bữa ăn sáng, Doãn Triệt không chút khách khí dùng đôi đũa duy nhất trên bàn ăn gấp miếng trứng chiên bỏ vào miệng. “Tôi thích ăn chín vừa, lần sau để lửa thấp một chút.”

Đã từng gặp qua da mặt dày, nhưng chưa từng thấy ai như vậy, Trần Hi nhìn Doãn Triệt, hần có hơi “giọng khách át giọng chủ” rồi.

“Sao vậy, nhìn thấy tôi vui mừng không nói nên lời?” Doãn Triệt cười hi hi, dùng ngón tay vuốt nhẹ lỗ mũi Trần Hi một chút.

“Đây là nhà tôi.” Trần Hi nói.

“Tôi biết rõ, nếu không phải nhà của em, tôi cũng không đến làm gì, cái sofa này cũng thật thoải mái, trước tiên tôi ngủ ở đây một giấc đã, buổi tối đi nhanh nên hơi mệt.”

“Anh. . . . .” Trần Hi nhìn đã muốn đạp Doãn Triệt từ trên ghế sofa xuống đất. “Cha mẹ tôi lát nữa sẽ về.”

“Lúc họ trở lại nhớ đánh thức tôi, tôi cũng không muốn thất lễ.” Doãn Triệt ngáp một cái, mặt hướng vào thành ghế sofa, sau vài giây liền nghe tiếng ngáy nhỏ vang lên.

. . . . .

Lâu đài Mark Cullen là số ít nơi vẫn dùng các phương pháp thủ công như hái nho, phân loại, nghiền nát, đóng thùng gỗ cất rượu.

Một người đàn ông trẻ tuổi mặc bộ đồ công nhân bình thường đang tỉ mỉ hái nho, mái tóc vàng sáng óng của hần nổi bật lên giữa vườn nho tím đậm trông có vẻ cực kỳ dễ thấy.

Ánh mắt hần thâm tình mà dịu dàng, chuyên chú nhìn vào quả nho trên tay

có nhiều tâm sự giống như đang nhìn người tình lâu năm mới gặp lại.

“Jess, đây là tin tức ủy thác mới nhất, anh có muốn xem một chút không?” Một người đàn ông tây trang màu đen, nhanh chóng chạy tới.

Tay người đàn ông tóc vàng run lên, một chùm nho vừa mới chọn xong rơi xuống đất, vừa vịn quả nho rơi xuống đệm mặt đất mà tróc đi lớp vỏ.

Hần hít sâu một hơi, bộ ngực phập phồng, biểu lộ một chút phiền não vừa mới lóe lên.

“Giữ vững nụ cười, lấy đức thu phục người.” Người đàn ông tóc vàng được gọi là Jess, dùng giọng nói Trung Quốc cứng ngắt không được tự nhiên, lặp đi lặp lại câu nói đó, sau đó xoay người nhìn về phía người vừa tới, trên mặt hần còn duy trì nụ cười, nhưng nhìn vào vô cùng giả tạo.

“Bao nhiêu tiền?” Người đàn ông tóc vàng hỏi.

“Một trăm vạn.”

“Dollar?” Người đàn ông tóc vàng lại hỏi.

“Nhân dân tệ.” Âu phục đen đáp.

“Nhân dân tệ?” Người đàn ông tóc vàng lại hít sâu một hơi, tựa hồ như đang đè nén cái gì. “Cậu có biết đổi ra Dollar là bao nhiêu tiền không? Cái này cũng cần tìm ta sao?” Hần ngoắc ngoắc ngón tay, để cho lỗ tai tên kia gần sát mình.

“Biết.” Âu phục đen khẽ gật đầu, hần đã nhận thấy được bắp thịt căng thẳng của người đàn ông tóc vàng, cùng với quả đấm nắm chặt.

“Tốt, rất tốt. Trẻ nhỏ dễ dạy.” Người đàn ông tóc vàng với giọng Trung văn cứng ngắt như cũ, vỗ vỗ bả vai âu phục đen.

Hần tự tay nhận lấy tài liệu, mở ra tờ thứ nhất, mắt đột nhiên sáng lên, vui vẻ ra mặt “Làm thật không tệ, cậu được thăng chức rồi, bây giờ có thể lên được hai sao đấy.”

Người đàn ông tóc vàng tiếp tục vỗ bả vai âu phục đen, cảm phong thư sai bước đi ra khỏi vườn nho.

Âu phục đen vẻ mặt như đưa đám, hai sao đại biểu cho việc hần phải tự mình hoàn thành nhiệm vụ, nhưng hần còn chưa chuẩn bị tinh thần. Hần cũng không muốn làm anh hùng mà phải chết trẻ đâu.

Rất nhanh một chiếc máy bay trực thăng không xa bay lên, âu phục đen thở ra một hơi, hần thật lòng hi vọng, ông chủ sau chuyến đi ủy thác lần này, có thể quên những lời nói hôm nay.

. . . . .

“Ông chủ, tin tức vừa mới truyền đến, Jess đã đích thân tới Trung Quốc, hơn nữa điểm đến lần này là chỗ của chúng ta, anh xem xử lý như thế nào thì tốt.” Sắc mặt Tiểu Hắc cực kỳ nghiêm túc.

Một phi tiêu trúng ngay giữa hồng tâm, Khương Sâm cầm ly rượu trước mặt uống một hớp: “Quan mới nhậm chức ba bàn lửa, hần như vậy rất khó phục lòng người, hần làm sao có thể ngu như vậy?” (Câu “quan mới nhậm chức ba bàn lửa” mình không biết dịch thế nào, ý nói người vừa lên chức phải thực hiện các nguyên tắc nghiêm khắc để lấy lòng dân chúng...)

“Nghe nói là có một ủy thác, vừa vặn ở chỗ này, hơn nữa Jess còn rất hứng thú, xem ra tâm tình rất tốt, rất hưng phấn.” Tiểu Hắc đem tin tức vừa mới nhận được hồi báo cho Khương Sâm.

Khương Sâm nhú nhú mày, đem rượu còn lại trong ly uống cạn.

“Ủy thác?” Khương Sâm gầy nhẹ khoe miệng: “Rốt cuộc có người kiểm chế không được. . . . .”

. . . . .

“Cô cảm thấy cô ấy lớn lên giống ai?” Một tấm hình được đặt trên bàn trước mặt người phụ nữ, trong phòng sạch sẽ chỉnh tề, mùi hương cỏ huân tràn ngập toàn bộ gian phòng.

Người phụ nữ vẻ mặt thần thờ, không bày tỏ thái độ gì.

Người đàn ông dùng bàn tay tròn trịa của mình, nâng cằm bà ta lên, đối diện với hần là cặp mắt trông rỗng.

“Mặc kệ cô ấy là ai, tôi tin tưởng cô ta sẽ không trở thành gánh nặng của chúng ta, tôi thật sự muốn nhìn cô mất đi tất cả chỗ dựa, còn có thể kiên trì bao lâu?” Tên đàn ông cười, tiếng cười bén nhọn mà chói tai.

“Hoặc là, cô chỉ cần động tay của mình, từ trong thế giới của cô mà tỉnh lại, ký tên lên đây. Một người phụ nữ thông minh như cô, nên biết việc này là điều tốt nhất phải làm.”

Một sấp tài liệu bị đặt ở trên tấm ảnh, hần vỗ nhẹ nhẹ gương mặt của người phụ nữ, xoay người ra khỏi phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 40: chương 40

Trần Hi lần nữa bội phục kỹ thuật lấy lòng người khác cao siêu của Doãn Triệt, nhìn hần đem hai người lớn trên chộc, cười đến không khép miệng lại được, nụ cười trên gương mặt bà Trần quả thật nở rộ như hoa hướng dương, rực rỡ đến như vậy.

“Tiểu Doãn nếu là không chê, hôm nay ở lại đây, trong nhà còn một gian phòng, chỉ có điều là hơi nhỏ một chút, một hồi để di Trần con cùng Tiểu Hi dọn dẹp lại.” Bà Trần vui vẻ nhắp một hớp rượu, là rượu Mao Đài do Doãn Triệt mang đến. Mùi vị đậm đà, vào miệng có mùi thơm, nếm qua đã biết là rượu tốt.

“Không ngại, không ngại.” Doãn Triệt rất nhún nhường tươi cười, hần thừa dịp bà Trần không chú ý, trộm nhìn hường Trần Hi nhú mày.

Trần Hi đảo mắt liên tục, bà Trần vốn định chỉ vì một hớp rượu mà đem con gái mình bán đứng hay sao?

“Đi thôi, Hi Hi, con cũng ăn xong rồi, để cho bọn họ uống rượu đi, căn phòng đó còn bề bộn, phải dọn dẹp lại tốt một chút.” Mẹ Trần rất ra dáng bà mẹ vợ lo lắng cho con rể, càng nhìn càng hài lòng.

Trần gia là loại nhà nhỏ ba phòng, trong đó phòng nhỏ nhất vẫn được sử dụng làm phòng để đồ linh tinh, mở cửa, liếc mắt nhìn qua bên trong đầy những thùng giấy.

Đừng nói là dọn dẹp, nhìn thôi đã cảm thấy hơi mệt rồi, Trần Hi đóng cửa lại, nhìn thấy mẹ Trần đã bắt đầu mang cái rương đi tới, cô đi hai bước, nhận lấy cái rương từ tay mẹ Trần, đặt ở góc tường.

“Mẹ, để cho hần ở khách sạn là được, để một người đàn ông ở nhà chúng ta, hai người không sợ lỡ xảy ra chuyện gì sao?”

Khích bác ly gián yếu tố chính là muốn tìm được điểm đồng cảm, cô tin tưởng là mẹ Trần sẽ lo lắng cho con gái mình.

“Nhìn một cái cũng biết con lại bắt đầu dờ chừng rồi, có phải cãi nhau với Doãn Triệt hay không, nhón nháo cũng không tốt, cậu bé tốt như vậy không phải dễ tìm.”

Mẹ Trần lại đưa cho Trần Hi một thùng giấy, Trần Hi tiếp tục đem nó dựa vào góc tường.

“Ai nói hần là bạn trai của con, chúng con căn bản còn chưa quen thân nữa là.” Lời nói này tuyệt đối là không thật tâm, Trần Hi nói xong chính mình còn thầm le lưỡi một cái.

“Không quen, không quen người ta có thể tìm đến nhà chúng ta sao, hay là con nói địa chỉ cho nó biết, cái chiêu này, lúc còn trẻ mẹ cũng đã từng dùng qua rồi, suy nghĩ lại thật đúng là ngây thơ nha.” Mẹ Trần giống như nghĩ tới điều gì tràn đầy cảm khái.

Trần Hi không nói gì nữa, cô đã nhận thức được, vô luận mình có nói cái gì, cũng không ngăn cản được trong mắt cha mẹ tràn đầy hình ảnh con rể tương lai, cô lại tự nhiên trở thành cô gái nhỏ thủ đoạn.

Sau hơn nửa giờ mới bắt đầu thấy hiệu quả, rốt cuộc đem chiếc giường đơn trong phòng dọn dẹp lại, đồ vật hỗn độn cũng được thu dọn ngăn nắp, nhưng mà cũng chỉ là thay đổi vị trí một chút, xem ra đã chỉnh tề hơn.

Trong căn phòng này ngoại trừ chiếc giường là có thể sử dụng, ngoài ra không còn một chỗ trống để đặt chân. Trần Hi hiện tại thật muốn nhìn xem, Doãn Triệt thấy căn phòng như vậy, sẽ có cảm giác gì, nói không chừng đại thiếu gia người ta liền “giã từ sự nghiệp khi đang trên đỉnh vinh quang”, vội vã cuốn quần áo đi thuê phòng.

Bên ngoài Doãn Triệt cùng ba Trần đã uống cũng không ít lắm, hai người hiện tại coi như đơn thuần cùng nói chuyện phiếm, Trần Hi thật không biết hai người có gì để mà nói nhiều như vậy, có thể có điểm gì chung đề mà nói chứ.

“Anh, đến xem căn phòng một chút đi, nếu cảm thấy không chấp nhận được, cũng đừng miễn cưỡng.” Trần Hi chỉ vào Doãn Triệt, ngoắc ngoắc ngón tay.

Doãn Triệt không biết nói một câu gì đó với ba Trần, chọc cho ba Trần vui vẻ cười ra mắt, còn ý vị sâu xa liếc nhìn Trần Hi một cái. Trần Hi chột rùng mình, cô cảm giác mình còn chưa tìm được sự đồng cảm với mẹ, thế mà hai người đàn ông kia đã cùng một chuyển tiền mất rồi.

Doãn Triệt nhìn qua gian phòng một chút, lúc đầu vẫn thật là có chút sững sốt, hần nhiên đầu liếc mắt nhìn Trần Hi, Trần Hi mặt mày khó nén hài lòng, giống như đang chờ nghe hần nói ra lời cự tuyệt.

Mẹ Trần đang trải ga giường, ga giường cùng bao gối là loại hình bông hoa nhỏ, trông trắng tinh như đồ mới.

“Hi Hi, con dẫn Doãn Triệt đi xem phòng của con đi, để cho thằng bé ngủ ở giường của con, chân dài tay dài, ngủ giường này thì hơi nhỏ, tối nay con ngủ ở đây.” Lời mẹ Trần vừa thốt ra, Trần Hi liền nghe thấy một âm thanh thật nhỏ nhạo báng mình.

“Dì à, cái này sao có thể được, thật ngượng chết.”

Doãn Triệt được tiện nghi liền nở nụ cười khoe mẽ, thật là làm cho Trần Hi không thể nhẫn nhục kích động được nữa, tay cô đã nắm lại thành quả đấm. Doãn Triệt thấy thế, vội vàng xoay chuyển lời nói: “Con cảm thấy chỗ này cũng tốt vô cùng, con không nhẫn tâm nhìn Tiểu Hi chịu uất ức.”

Những lời này của Doãn Triệt, khiến cho Trần Hi nghiêng răng kèn kẹt, cô nghiêng người nhìn Doãn Triệt một chút, hần tại sao có thể trưng ra cái bộ mặt đối trá một cách chân thành như vậy.

Ngược lại những lời này của hần làm mẹ Trần hết sức hài lòng, nụ cười trên gương mặt bà càng rực rỡ.

Trần Hi xoay người, tức giận trở lại phòng của mình, âm thanh đóng cửa vang lên thật to, tiết lộ tâm tình cô đang rất xấu.

Mẹ Trần nhìn Doãn Triệt một chút: “Đứa bé này bị ta làm cho hư rồi.”

Doãn Triệt cười nhún nhún vai: “Không sao, sau này con vẫn sẽ nuông chiều cô ấy.”

@@@

Nghỉ học cũng không có hoạt động gì để làm, ngoài việc tự tập bạn bè cũ. Hơn nửa thời gian tự học cũng được sắp xếp vào đúng ngày nghỉ, lúc này mọi người đều rảnh rỗi, tâm tình cũng tốt, vì vậy đều có thể vui chơi thoải mái.

Trước đây Trần Hi cũng không phải là một học sinh cá biệt, không đứng đầu lớp cũng không rơi vào cuối bảng, dĩ nhiên cũng nhận được điện thoại của lớp trưởng.

Trần Hi nghiêng đầu nhìn Doãn Triệt một chút, trên đùi hần là một chiếc máy tính xách tay, hình như đang chơi game đánh trận gì đó.

Doãn Triệt đã ở nhà cô một tuần lễ rồi, ngược lại càng ở càng tùy ý, một chút ý tứ cũng không có. Lúc ở nhà không có người lớn, Trần Hi đã thắng thắn đuổi hần mấy lần, nhưng hình như người ta cũng không để trong lòng chút nào. Thời điểm có cha mẹ ở nhà, Trần Hi cũng công khai các ám hiệu đuổi khách, vậy mà mọi người cứ xem như cô tính khí thích đùa, còn tưởng đang làm nũng với Doãn Triệt.

“Nhìn cái gì, nhìn nữa tôi liền ăn em bây giờ.” Doãn Triệt cười hi hi khép máy tính lại.

“Xem da mặt anh dày thế nào.” Trần Hi làm một cái mặt quỷ.

“Hôm nay em đi gặp bạn bè, có cần tôi đi cùng hay không, dù sao tôi cũng đẹp

traí thế này, dẫn đi ra ngoài cũng không mất mặt, có muốn suy nghĩ một chút?” Doãn Triệt khẽ ngẩng đầu lên.

“Da mặt của anh còn dày hơn là tôi tưởng tượng.” Trần Hi từ trên ghế sofa đứng dậy, xoay người đi về phòng của mình.

Doãn Triệt ở trên ghế sofa tìm tư thế thoải mái nhất, thái độ của hắn rất vui vẻ, người ta đều nói con gái tốt sợ dây dưa đàn ông không đành lòng, nhưng mà nhìn xem, giữa hai người bây giờ càng sống càng tự nhiên, Trần Hi lại còn làm mặt quỷ đùa với mình.

Chỉ là hội tụ bạn bè cũng không phải là chuyện gì tốt, hai bàn tay Doãn Triệt nắm lại ra về suy nghĩ. Chắc hẳn sẽ có rượu, rất dễ kích thích, hơn nữa nam nam nữ nữ, rất dễ xảy ra chuyện một đêm, hắn cũng không thể để tiểu nha đầu của mình tự đi đến chỗ đó, vạn nhất gặp được người thích hợp thì làm sao.

Trông cậy Trần Hi dẫn Doãn Triệt xuất hiện tại bữa tiệc là điều không thể, nhưng Trần Hi không mang hắn theo, không có nghĩa là Doãn Triệt không có cách nào, hắn nhân nhả lái xe theo sau Trần Hi đang ngồi trên taxi, không đến mười phút, đã đến nơi, là một quán bar KTV.

Mất thấy Trần Hi lẩn vào trong đám đông, Doãn Triệt đem xe đậu vị trí xa một chút, hắn đốt một điếu thuốc, từ từ hút, suy nghĩ làm thế nào để xuất hiện một cách ấn tượng nhất.

Một nữ sinh đang lúi cúi kéo tay Trần Hi: “Mi trở nên xinh đẹp như vậy, đã có bạn trai chưa, nếu chưa ta giới thiệu cho mi một người, là anh em tốt của bạn trai ta, có hứng thú không?”

Trần Hi miễn cưỡng cười cười, cô nữ sinh trước mặt là hoa hậu của lớp, cô thích nhất chính là đem những nam sinh mình không thích mà giới thiệu cho nữ sinh khác, sau đó bày ra vẻ khoan dung độ lượng mà chúc phúc cho họ. Cuối cùng còn trước mặt mọi người xưng chị em em. Đối với kiểu người này, Trần Hi không sợ nhưng tránh xa thì tốt hơn.

“Không cần, cảm ơn.” Trần Hi rút tay trở lại.

“Thử một chút cũng được mà, mi cũng thật khá, nên biết bên cạnh ta chỉ đều là trai đẹp thôi.” Thanh âm cô bạn học khó nén hà hê kiêu ngạo.

“Thật không cần.” Trần Hi đối với cái loại người này thật bội phục khả năng của cô ta.

“Quyết định như vậy đi, lát nữa ta sẽ gọi điện cho hắn tới đây, dù sao hôm nay mi cũng không có bạn, mi nhìn xem người ta đều là đi có đôi có cặp, chỉ một mình mi là cô đơn.” Hoa hậu của lớp chỉ chỉ vào một đám nam nữ sinh bên trong, quả thật ai cũng đi theo cặp.

“Anh yêu em khát nước, mang chai nước trong xe cho em.” Hoa hậu lớp ra lệnh một tiếng, một chiếc xe màu đen chạy sát lại, cửa xe mở ra, một người đàn ông mặt mũi coi như cũng khá, trông có vẻ hơi lớn tuổi, từ trong xe lấy chai nước ra đưa cho cô hoa hậu.

“Ta đã nói với mi, bây giờ đàn ông sáng sủa cũng không phải là tốt, quan trọng phải có thực lực, lúc ấy hắn cùng với một người khác theo đuổi ta, nếu không phải vì hắn có điều kiện tốt, ta cũng không bằng lòng.” Hoa hậu dương dương hà hê khoác lác.

Trần Hi nhìn lướt qua chiếc xe màu đen, đó là một chiếc Buick, cô cảm thấy dạ dày có chút chua xót, có một cảm giác đang nhìn thấy biển rộng.

“Hơn nữa cái kia của hắn cũng không tồi nha, kỹ xảo lại phong phú, cái này rất quan trọng, dĩ nhiên người ta giới thiệu cho mi cũng không kém, nghe nói cũng có thể kiên trì trong thời gian thật lâu.” Cô hoa hậu dường như ngượng ngùng.

Trần Hi thật muốn hỏi ông trời, lúc nào thì những người này lại trở nên không e dè như vậy rồi, cô thế nào mà không có ấn tượng gì về thời điểm này trong kiếp trước.

A, đúng rồi, kiếp trước cô cũng không có tham gia lần tụ tập này, thiếu chút nữa cô lại quên mất.

“Nếu mi đồng ý, tối nay có thể cùng anh em của hắn đi, đảm bảo sáng ra sẽ rất vui vẻ, hay đừng nói mi vẫn còn là xử nữ đi!” Hoa hậu giống như phát hiện ra chuyện gì đáng kinh ngạc lắm.

Trần Hi nắc cở mặt đỏ bừng, cô thật đúng muốn mình là như vậy, nhưng thực tế nói cho cô biết, cô sớm đã không phải, thân thể này đã mấy tháng, tâm hồn thì đã là mấy năm rồi.

“Chẳng lẽ mi thật đúng là?”

“Làm sao có thể, nếu cô ấy là như vậy, vậy ta làm sao có thể làm gì.” Một đôi tay cường tráng ôm ngang hông Trần Hi. “Có phải không, em yêu, tối vừa mới đi mua một thùng rượu đỏ, đợi lát nữa cùng nhau uống, cũng không gấp...”

Nói xong một người giao hàng mang thùng rượu đặt dưới đất, trên thùng còn có một cái hộp nhỏ.

“Tiên sinh, công ty chúng tôi đối với khách hàng lần đầu tiên tiêu phí năm vạn trở lên được tặng một bộ đồ uống rượu, hoan nghênh ngài lần sau lại đến.”

Trần Hi cảm thấy mặt nóng rát lên, Doãn Triệt thế này quá khoa trương rồi, sao như nhà giàu mới nổi vậy. Hắn lúc nào trở nên hạ thấp thân phận mình

rồi?

“Tôi cũng mất hết thể diện rồi, em làm thế nào để bồi thường cho tôi?” Doãn Triệt cắn lỗ tai Trần Hi nho nhỏ nói thầm.

Trần Hi nhìn mặt cô hoa hậu lúc xanh lúc đỏ, cô hiểu ý đồ của Doãn Triệt, có vài người phải dùng tới phương pháp này mới có thể ngăn họ thao thao bất tuyệt.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Nói Xứ Với Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: chương 41

Trần Hi không thể không thừa nhận, lần này Doãn Triệt làm rất đúng, hắn đã thành công ngăn chặn được cái miệng của hoa hậu, thùng rượu này mặc dù không quá đắt, nhưng ở nơi này cũng đủ để nói rõ rất nhiều chuyện.

KTV có miễn phí tiệc đứng, trên bên trong phòng bao đã chất đầy đồ ăn, ngoài rượu do Doãn Triệt mang đến, còn không ít bia cùng các thức uống nhẹ khác.

Trong phòng mọi người đã gào thét thăm thiết, Trần Hi có một chút giọng khá tốt, khi còn học trung học, mỗi lần có tiệc mục nghệ thuật chắc chắn sẽ có cô tham gia ca xướng, kể từ khi lên đại học, cô một lòng muốn theo đuổi Doãn Triệt, nên không có biểu diễn qua sở trường của mình.

Hôm nay lại cất giọng vang lên, Doãn Triệt cơ hồ ngây cả người, hắn nhìn Trần Hi, Trần Hi đang say mê theo âm nhạc, Doãn Triệt không khỏi thâm cảm thán, thật là không chỉ có bề ngoài, không nghĩ tới Trần Hi không chỉ có làm người ta kinh ngạc với dáng vẻ, lại còn có giọng hát quyến rũ như vậy.

Hát xong một khúc, Trần Hi trở lại bên người Doãn Triệt, bọn họ hiện tại đang là vai trò tình nhân, tất nhiên cũng muốn đóng đật một chút.

Trần Hi nhìn người khác ca hát, cảm nhận được ánh mắt chăm chú bên cạnh, cô nghiêng đầu sang chỗ khác, là Doãn Triệt, hắn chính trực nhìn chăm chăm gương mặt cô, ánh mắt chuyên chú mà thâm thúy.

“Anh làm sao vậy, sốt rồi à?” Trần Hi sờ sờ đầu mình, lại sờ sờ Doãn Triệt, nhiệt độ trên người hắn so với mình quả là cao không ít.

“Nếu không anh đi về trước đi, nếu anh ngã bệnh, ngồi lâu ở đây cũng không tốt.” Trần Hi đối với việc Doãn Triệt bị bệnh trong lòng vẫn còn sợ hãi, cô cũng không muốn lãng phí tất cả ngày nghỉ cho việc chăm sóc hắn.

“Tôi không có phát sốt, là em làm cho tim tôi đập rộn lên, nên nhiệt độ cao hơn thôi.” Doãn Triệt bắt được tay của Trần Hi, đặt trên mặt mình.

Lúc này đến phiên Trần Hi đỏ mặt, trước mặt mọi người, Doãn Triệt nói những lời này cũng quá buồn nôn rồi, cô cảm giác mình nổi cả da gà.

“Trần Hi, mi hát thật tốt quá, chúng ta cùng uống một ly.” Hoa hậu lộp đi tới, trong tay giờ lên ly rượu đỏ, nói xong liền cùng Trần Hi chạm ly, nhưng ánh mắt cô lại cứ nhìn chăm chăm vào Doãn Triệt.

Trần Hi nhìn về phía hoa hậu lộp, cô ao cô ta thế nào lại thấp xuống nhiều như vậy, lộ ra bộ ngực trắng nõn sừng sững chói cả mắt. Trần Hi nhìn qua cũng đủ hiểu cô ta có dụng ý khác. Bất quá chắc hẳn Doãn Triệt cũng thích đi, Trần Hi nhìn về phía Doãn Triệt, phát hiện hắn vẫn như cũ nhìn chăm chăm mình.

Trần Hi lòi kéo Doãn Triệt, đem ly rượu đưa cho hắn: “Tôi sợ uống nhiều quá, anh uống đi.”

Ý tưởng của Trần Hi rất tốt, một khi cái tên hoa tâm Doãn Triệt này uống say, nhìn thấy hoa hậu quyến rũ như vậy, nói không chừng liền động lòng xuân. Sau đó sẽ cùng cô ta oxxx, xxoo. Sau đó chắc hẳn cũng sẽ không đến tìm mình dây dưa nữa. Cô không biết tại sao mình muốn làm như vậy, nhưng nghĩ đến hình ảnh đó, trong lòng có chút buồn buồn, nhưng vẫn như cũ kiên trì quyết định của mình.

“Em để cho tôi uống... tôi tất nhiên phải uống... giúp bạn gái mình uống rượu là chuyện nên làm.” Doãn Triệt cười cười một hơi cạn sạch, mắt cũng không thêm nhìn cô hoa hậu một cái. “Hôn một cái, làm phần thưởng!”

Miệng Trần Hi liền bị một đôi môi nóng bỏng chặn lại, cô vừa định mở miệng cự tuyệt vừa vịn cho Doãn Triệt thừa cơ hội lợi dụng, đầu lưỡi linh động thâm nhập vào trong khoang miệng cô.

“Ồ ô... . . .” Trần Hi đẩy bả vai Doãn Triệt, lực tay của hắn mạnh như vậy, đè cái ót của cô lại làm nụ hôn càng sâu hơn.

Trần Hi không nhớ bọn họ đã hôn bao lâu, cô cảm giác hơi khó thở, trước mắt dần dần tối lại.

“Còn có rượu sao, chỉ cần là mời bạn gái của tôi, tôi sẽ uống thay, trả công một nụ hôn nóng bỏng là được.” Doãn Triệt buông Trần Hi ra, thanh âm lớn lẫn át cả âm nhạc trong phòng.

Trong phòng vang lên tiếng thét chói tai cùng huyết sát, Trần Hi bị làm thức tỉnh lại, cô hoảng sợ phát hiện mình thế nhưng lại trở thành tiêu điểm, mà kẻ đầu sỏ gây nên những chuyện này chính là Doãn Triệt.

Cô nhìn qua hoa hậu lớp một cái, dù là dưới ánh đèn âm u, vẫn thấy được gương mặt cô ta không tự nhiên xanh mét, Hoa hậu lớp phần hận đậm chân, xoay người trở về ngồi vào lòng tên đàn ông của cô ta.

Trần Hi trong lòng lại có chút thoải mái, không nói được là vì sao, nhưng thật sự rất thoải mái, nhưng ngay sau đó cô cười cũng không cười nổi, từng ly rượu xông tới trước mặt.

Doãn Triệt cũng không kháng cự đem từng ly một uống hết vào bụng, Trần Hi liên tục “không”, bị Doãn Triệt ngăn miệng lại.

Cô không đếm hết mình bị hôn bao nhiêu lần, dù sao đến cuối cùng, chỉ cảm thấy môi bị sưng tấy, đầu lười vì bị liếm mút nên cũng cảm thấy đau.

@@@@

“Qe. . . . .”

Doãn Triệt đang ôm cây đại thụ, nòn lấy nòn để, Trần Hi giống như vô ý nhìn nhìn không trung, trên đó không có gì, tất cả chỉ là mây đen. Cô cúi đầu nhìn Doãn Triệt. “Để cho anh hết làm ra vẻ đi, phải biết là com không thể ăn lung tung, lời nói cũng không thể tùy ý nha.”

Trần Hi đưa tay vỗ vỗ lưng Doãn Triệt, hấn căn bản là cũng không có ăn cái gì, ói ra đều là nước, cô còn có thể nghe thấy nồng đậm mùi rượu.

“Là em không để ý tôi, tôi buồn bực.” Doãn Triệt vừa nòn xong lần thứ nhất, uất ức nói, giọng điệu của hấn dường như rất kìm nén.

Trần Hi nhú nhú mày, cô đang nghiên cứu người đàn ông trước mắt có phải đã uống say rồi không, bắ

t đầu nói mê sáng rồi.

Hấn đây là về mặt gì thế, giống như ai đang coi thường hấn, người nào lại dám coi thường hấn chứ.

“Đúng, chính là em coi thường tôi, rõ ràng đang cùng ăn tối thật tốt, em ném đồ ăn xuống bỏ đi, em nói cho rõ a, tôi đã làm sai chỗ nào, em không nói cứ để tôi tự đoán, tôi cũng không biết đoán thế nào, Qe. . .” Doãn Triệt lại bắt đầu ói hiệp hai.

Mặt Trần Hi căng ra, đàn ông uống nhiều quá hình như cũng thay đổi thành bộ dạng khác, cô thật là có chút luống cuống, đánh cũng không được, mắng thì cũng đã mắng rồi, cô còn có thể làm gì? Dem hấn vút lại nơi này?

Nhưng hấn lại không quen thuộc nơi này. . . . .

“Em đều không để ý đến tôi, em là người xấu, em coi thường tôi.” Doãn Triệt ói xong lại nghiêng đầu lại, hướng Trần Hi nói.

Trần Hi thờ dài một cái, cô thật đúng là chưa có kinh nghiệm đối phó với người say, có ai nói cho cô biết, cô nên làm gì không.

Sấm sét bỗng vang lên, mưa rơi xuống, thật đúng là một ngày xui xẻo. Trần Hi đưa tay đỡ Doãn Triệt, đem cánh tay hấn để qua cổ mình, trước mặt cách đó không xa là một khách sạn nhỏ, cô cảm thấy nơi đó là lựa chọn tốt nhất.

“Không cần, xe của tôi ở đâu, tôi muốn về nhà, tôi muốn tố cáo với cha mẹ em, nói cho bọn họ biết em hành hạ của tôi thế nào, em đá tôi, những hai lần, còn dùng sức, làm cho của tôi sưng lên, em còn dùng tay bắt nó lại. . .”

“Câm miệng!” Trần Hi đỏ mặt, cô hiện tại hận không tìm được cục gạch đem tên say rượu này đánh cho bất tỉnh, cô nhìn chung quanh một vòng, phát hiện đường phố trong thành thị, gạch thật đúng là khó tìm nha!

Trần Hi cảm thấy gió lạnh thổi vào, hấn nói không phải là thật sao? Đều nói rượu vào lời ra, lần trước lúc hấn tỉnh táo, cô có thể cho là hấn tự biên tự diễn, lúc này hấn uống say như thế vẫn còn nói như vậy.

Mưa càng lúc càng lớn, theo phương hướng Doãn Triệt chỉ, Trần Hi nhanh chóng tìm được xe của hấn. Cô lấy chìa khóa từ trong túi hấn ra, sau đó để Doãn Triệt ngồi ở ghế bên cạnh.

Trần Hi biết lái xe, chỉ là ở kiếp này, cô còn chưa thi lấy bằng lái. Mưa bên ngoài càng lớn hơn, nơi này cách nhà cũng không xa, tin là mấy chú cảnh sát cũng về nhà nghỉ rồi. Cô tăng thêm can đảm, khởi động xe.

Trần Hi chưa từng chạm qua xe của Doãn Triệt, coi như cô biết lái xe, nhưng đối với một chiếc xe xa lạ, ít nhiều cũng cần chút thời gian thích ứng. Không đảm bảo được an toàn cho hai người, cô định dùng xe ở ven đường, đợi cơn mưa tạnh rồi tính tiếp.

Một cái tay đột nhiên sờ lên cổ Trần Hi, Trần Hi chợt rung mình một cái, tình cảnh bây giờ giống như là hiện trường hung án, thiên thời địa lợi nhân hòa, tất cả các yếu tố đều dư thừa.

“Làm gì, đừng làm rộn.” Bàn tay nóng hổi, hơn nữa một hơi khí nóng phả lên ngay giữa gáy Trần Hi.

“Ta muốn gần gũi.” Doãn Triệt không nói lời gì liền dán lên miệng Trần Hi, hần thuận tay ấn cái nút bên cạnh ghế của Trần Hi, đem cô đặt xuống gần như nằm ngửa ra, thậm chí Doãn Triệt còn tiện tay tắt luôn máy xe, ánh sáng đèn xe cũng vụt tắt, trong xe nhanh chóng bị bóng tối bao trùm.

Xe của Doãn Triệt là loại xe việt dã, không gian tuy không nhỏ, nhưng muốn làm chuyện gì đó cũng có rất nhiều hạn chế, Trần Hi muốn đẩy Doãn Triệt ra, nhưng phát hiện tay mình giống như bị cái gì trói lại.

“Tôi muốn uống nước, muốn uống nước chỗ này...” Tay Doãn Triệt di chuyển đi xuống, Trần Hi tròn to mắt, hần muốn làm gì, không phải là muốn cùng cô làm chuyện đó chứ, như vậy cũng quá điên cuồng đi.

“Đừng. . . . . Doãn triệt. . . . . Anh nghe tôi nói, trong xe có nước, anh buông tôi ra, tôi lấy nước cho anh uống được không?” Trần Hi dụ dỗ Doãn Triệt.

“Không được, tôi thả em ra em sẽ liền bỏ chạy, hơn nữa tôi còn không biết tại sao.” Tay Doãn Triệt vẫn luôn không có nhân rồi, Trần Hi rất nhanh cảm thấy dưới người lạnh lẽo, một bàn tay nóng bỏng đã ở chỗ đó bắt đầu vân vê xoa bóp.

“A. . . . .” Trần Hi kinh hô một tiếng, cô không biết vì sao phía dưới đột nhiên trống rỗng, hoa cốt của cô ngênh ngang biểu diễn trước mặt Doãn Triệt, hần chính diện nhìn chăm chăm nơi đó, dù trong xe rất tối, nhưng dưới cái nhìn soi mói như vậy của Doãn Triệt, Trần Hi cảm thấy bụng mình trở nên chua xót mà co rút lại.

“Tôi muốn uống nơi này.” Doãn Triệt chưa nói dứt liền cúi đầu xuống.

“A. . . . . Ừm. . . . .”

Trần Hi không khác chế được âm thanh của mình, Doãn Triệt đang cắn mút điểm gò lên mẫn cảm, đầu lưỡi của hần thăm dò vào trong cơ thể Trần Hi, linh hoạt khuấy động.

Doãn Triệt dùng sức bú liếm, hần cố chấp không buông, tựa hồ nhất định phải lấy được hết nước từ trong cơ thể cô.

Trần Hi dồn dập thở hổn hển, Doãn Triệt mỗi lần dùng sức bú mút đều là hành hạ tàn khốc với cô, cái cảm giác đó làm cô sắp trở nên điên cuồng.

Bên trong xe vang lên âm thanh nghẹn ngào vừa thống khổ vừa khoái cảm.

“Đau. . . . . Đau. . . . . Nhẹ một chút. . . . . Cầu xin anh.” Trần Hi cầu khẩn, cô chưa từng trải qua loại kích thích này, loại cảm giác xa lạ làm cô vừa sợ hãi, vừa cảm thấy mình như đang lơ lửng trên không trung, giống như có thứ gì đó đang rút linh hồn của mình đi.

“Tôi cũng đau.” Doãn Triệt rớt cuộc ngừng đầu lên. “Tôi muốn đi vào, có được hay không, cho tôi vào đi.”

Trần Hi cảm thấy lửa nóng của Doãn Triệt đang quanh quẩn nơi cửa động của mình, cô lắc đầu một cái.

“Vậy tôi còn muốn uống nước.”

Doãn Triệt nói xong liền cúi đầu, Trần Hi rất nhanh lại cảm thấy cái cảm giác kích thích mãnh liệt đó, cô cảm nhận được trong cơ thể có một dòng nhiệt nóng bỏng chảy ra ngoài, càng ngày càng nhiều.

“Không cần, thật không cần. . . . .” Trần Hi gầy dựa thân thể, nhưng cô phát hiện cánh tay đang chặn chân cô lại vô cùng mạnh mẽ.

“Cho tôi vào đi có được hay không, tôi muốn đi vào a.” Doãn Triệt cầu khẩn, thấy Trần Hi lại lắc đầu, Doãn Triệt lại muốn cúi đầu xuống.

“Muốn. . . . . Tôi muốn. . . . .” Trần Hi sợ hãi kêu lên, đang bị cái cảm giác kia kích thích điên cuồng kia, cô vô lực chấp nhận.

“Xi. . . . .” Một tiếng động ướt át vang lên.

Trần Hi cảm giác mình trong nháy mắt bị lấp đầy, hành động vừa rồi của Doãn Triệt làm cô càng trở nên ướt át.

“Thật thoải mái, thật ấm, em rốt cuộc cũng không coi thường tôi nữa rồi.” Doãn Triệt bắt đầu ra vào, tình khí trẻ con cùng lời nói của hần sao lại tương phản đến thế.

Trần Hi cắn chặt răng, thừa nhận hần mạnh mẽ ra vào, lý trí ít ỏi còn sót lại trong đầu cô bị những cú va chạm của Doãn Triệt làm cho tan tành. Bên trong xe vang lên âm thanh giao hợp ướt át, làm xe cũng chấn động mạnh.

Doãn Triệt rất dùng sức luật động, hần hôm nay cùng với quá khứ không giống nhau, hần rất gấp gáp vội vã, giống như người đi giữa sa mạc bỗng thấy ốc đảo, nóng lòng muốn giải tỏa sự khô cạn của mình.

“A. . . . .” Trần Hi kinh hô một tiếng.

“Thoải mái sao?” Doãn Triệt tăng thêm lực.

Trần Hi cảm giác không thoát nổi lời nào, Doãn Triệt không ngừng nghỉ trong cơ thể cô càng ra vào mãnh liệt đẩy cô đến cao trào.

Trần Hi đột nhiên cảm thấy như có cái gì đó vỡ ra, thân thể đột nhiên mềm nhũn.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42: chương 42

Doãn Triệt đang mơ, trong giấc mơ hắn cảm thấy vô cùng thoải mái, hắn mơ thấy tiểu nha đầu dưới thân mình cầu xin, mà hắn vẫn là hung hăng đâm vào trong cơ thể cô, đem những uất ức cùng buồn bực trong thời gian này giải tỏa ra hết.

Bên tai của hắn vẫn luôn nghe rõ tiếng thở dốc của tiểu nha đầu, hơi thở của cô sao nghe ngọt ngào đến vậy, hắn thật muốn được chìm đắm trong đó không tỉnh dậy.

Doãn Triệt cảm giác thân thể mình giống như đang bị vật gì trói lại, làm hắn rất không thoải mái, hắn muốn lật người lại, làm thế nào cũng không động đậy được.

Doãn Triệt mở mắt, ánh đèn có chút chói mắt, thật may là đầu hắn còn có thể cử động, hắn lắc lắc đầu, choáng váng, ngày hôm qua hắn hình như vì Trần Hi mà cần không ít rượu, cũng có say không ít.

Đèn trên trần nhà có chút xa lạ, Doãn Triệt nhíu nhíu mày, hơi động đậy cổ một chút, nhìn cảnh vật xung quanh, gian phòng này, hắn rất xa lạ.

Đột chút, Doãn Triệt nhìn thấy trên băng ghế có một bóng người, mặc áo sơ mi của hắn, một cặp đùi thon dài đang lộ ra bên ngoài áo sơ mi, hấp dẫn vô cùng!

Chẳng lẽ giấc mộng của hắn còn chưa có tỉnh, Doãn Triệt cười toét miệng, giấc mộng này hắn thích, hắn thử ngồi dậy, lại phát hiện tay của mình bị trói chặt, chân hình như cũng bị buộc lại, hắn gầy dựa thân thể, chắn từ trên người hắn rơi xuống, cảm giác lạnh lẽo xâm nhập vào da hắn.

“Đã tỉnh rồi hả?” Thanh âm trầm trầm rất quyến rũ của Trần Hi vang lên, giống nữ miêu ưu nhã mà thần bí.

“Ừ, bảo bối, giấc mộng này quả rất chân thật, tôi thật không muốn tỉnh lại, mau tới đây, nơi đó rất trường, ngoan.”

Doãn Triệt liếm liếm môi của mình, trong mộng hắn có thể muốn làm gì cũng được, hắn cảm thấy trong khoảng thời gian này kim nén quá đau khổ, giống như cách một tấm gương, hắn chỉ có thể nhìn nhưng không làm gì được.

Trong giấc mộng này, hắn khôi phục được đè nén trong lòng, cần rõ yêu sách theo yêu cầu của mình.

“Liếm thế này sao?”

Trời ơi, Doãn Triệt cảm thấy hắn sắp nổ tung, Trần Hi thế nhưng lại học bộ dạng liếm môi của hắn.

Hắn nhìn chằm chằm Trần Hi đang từng bước đi về phía mình, đôi chân mượt mà bóng loáng của cô giẫm lên sàn nhà.

Trần Hi càng ngày càng gần, càng ngày càng gần, cho đến khi cô nằm cạnh bên hắn. Hắn cảm giác tay của cô đang đùa giỡn nơi đó của hắn, Doãn Triệt hít thở, hưởng thụ cảm giác được hầu hạ.

“Đúng, cứ như vậy, tôi thích . . . .” Doãn Triệt khích lệ.

“Thích?” Doãn Triệt nhìn Trần Hi gật gật khoe miệng, ánh mắt của cô rất là hấp dẫn. “Vậy anh nhất định sẽ thích như vậy...”

Một cao dao, đột nhiên xuất hiện trước mặt Doãn Triệt, Trần Hi gợn tay chém xuống.

“Tôi sẽ làm cho anh không tỉnh lại . . .”

“A. . . . .” Doãn Triệt chợt thức tỉnh.

Hắn mở mắt, đèn trên trần nhà thế nhưng lại giống như trong giấc mơ của hắn.

Phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy, nghe tựa hồ có người đang tắm, rất nhanh, tiếng nước ngừng chảy, cửa phòng tắm bị đẩy ra, là Trần Hi.

Trên người cô bọc một cái khăn lông lớn, tóc đang nhỏ nước, từng hạt theo chiếc cổ mảnh khảnh của cô lướt qua xương quai xanh, chảy xuống phía dưới.

“Sao em lại ở đây?” Doãn Triệt hỏi một câu, hần nhìn thấy cơ thể Trần Hi run lên, cô hình như không

nghĩ tới hần đã tỉnh.

Trần Hi tức giận tròn mắt nhìn Doãn Triệt một cái. Chuông cửa vừa vắn vào thời khắc này vang lên, cô bước đến mở cửa, từ ngoài cửa nhận lấy túi y phục. Trần Hi từ trong túi lấy ra y phục của Doãn Triệt thô bạo ném trước mặt hần.

Trên y phục có mùi thuốc tẩy rất nặng, không có mùi thơm gì, đã trải qua loại phục vụ ở không ít khách sạn, Doãn Triệt tựa hồ đã hiểu rõ ràng chuyện gì xảy ra.

Chẳng lẽ ngày hôm qua hần cũng không phải đang nằm mơ, tất cả đều chân thật, hơn nữa trên thực tế cũng không khác xa so với hần nghĩ. Trần Hi cũng không có lấy dao ra cắt tiểu đệ đệ của hần, chỉ là cô không giống như đang rất vui mừng, có lẽ cô tức giận, thái độ không tốt lắm, nhưng mà sắc khí xem ra không tệ, ngoại trừ đáng về hơi hung hăng, gương mặt đỏ bừng cực kỳ thoải mái.

“Vây. . . . . Tôi. . . . .” Doãn Triệt có chút trở nên nói lắp: “Tôi hình như uống nhiều quá, tôi không phải cố ý, em đừng giận nữa có được hay không.”

Mặt của Trần Hi càng đỏ hơn, cô vẫn còn cảm giác nhoi nhói đau như cũ.

“Mặc quần áo vào, đã giữa trưa rồi, tôi đã gọi điện cho người nhà giải thích cùng anh đến nhà bạn học chơi mạt chược suốt đêm, không được để lộ.” Giọng của Trần Hi mặc dù không quá tốt, nhưng cô cũng không có nổi giận, điều này làm cho Doãn Triệt cảm thấy nhẹ nhõm một chút.

Doãn Triệt không giống như Trần Hi mau quên như vậy, hần rất nhanh liền nghĩ đến chuyện tối hôm qua.

Doãn Triệt nhìn chằm chằm lỗ tai Trần Hi đang đỏ ửng, nuốt nước bọt một cái, có lẽ thực tế cũng không có quá mức như trong giấc mơ của hần.

Trần Hi cảm y phục của mình đi vào phòng tắm, tối hôm qua hai người cũng chật vật không chịu nổi, cô cuối cùng vẫn lựa chọn thuê phòng khách sạn.

Nếu cô sớm biết say rượu xảy ra chuyện tình như vậy, cô không nên nghe theo lời nói của quỷ say. Ngay từ đầu đưa hần đến khách sạn, không chừng sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng bây giờ nói gì cũng quá muộn rồi.

Hai người tính tiền, ra khỏi phòng, xe của Doãn Triệt đậu ở bãi sau của khách sạn, cửa xe mở ra, một cỗ nồng nặc hơi thở hoan ái đập vào mặt.

Doãn Triệt nghiêng đầu liếc mắt nhìn Trần Hi, mặt của cô càng đỏ hơn.

Hai người cũng không lên xe ngay, Doãn Triệt mở bốn cửa xe ra, để cho không khí trong lành thổi bay mùi nồng nặc bên trong.

Doãn Triệt cảm thấy hần phải làm chút gì đó, đây là một bước ngoặt, Trần Hi không có nổi giận chính là khích lệ lớn nhất với hần, hần không thể để cho không khí vẫn căng co như vậy nữa.

Hần đột nhiên có chút ngượng ngùng, điểm này thật rất khó mà lý giải, phải nói hai người chuyện gì nên làm cũng đã làm, hần thế nào còn có loại cảm giác ngượng ngùng này.

Doãn Triệt nhìn hướng Trần Hi, cô đang cúi đầu nhìn chiếc điện thoại trong tay, hai má cô hồng hồng, giống như tôm luộc vừa chín.

Doãn Triệt tiến lên một bước, từ phía sau ôm lấy hông Trần Hi, cảm hần tựa trên bả vai cô: “Ngày hôm qua thoải mái sao? Nếu như tôi không uống nhiều, sẽ dịu dàng hơn, không dữ dội như vậy. ”

“Anh còn dám nói?” Trần Hi vừa nghiêng đầu, một đôi môi ẩm áp lập tức ngăn chặn miệng cô lại, là Doãn Triệt, hần đề cô lên xe, đem cô giam giữa xe và cơ thể mình, nhiệt độ trên người hần rất cao, lồng ngực lại cứng rắn, nụ hôn này cũng rất sâu.

Cho đến khi Trần Hi cảm giác đôi môi mình bắt đầu tê dại, Doãn Triệt mới thả cô ra. Đại não Trần Hi có chút thiếu dưỡng khí, cô cảm thấy mình nên nhắm chửi người, nhưng là ngôn ngữ cô đột nhiên không biết sắp xếp thế nào.

Doãn Triệt dùng tay chặn miệng Trần Hi lại. “Em dám nói em không thích tôi, thân thể của em so với lời nói còn thành thật hơn.”

Sau đó Doãn Triệt lại nắm được cảm của cô, hần buộc cô nhìn vào mắt mình, hần nhìn thấy trong mắt cô có một chút sợ hãi cùng không tin tưởng.

Doãn Triệt đột nhiên thật vui mừng mà cười lên, hần buông lỏng sự kiềm chế với Trần Hi ra, cúi đầu khẽ hôn lên trán cô: “Lên xe.”

Doãn Triệt nói xong câu đó lên xe trước, hần khởi động xe, nhìn thấy Trần Hi vẫn còn ngơ ngác đứng ở đó, hần ngừng xe lại đi đến bên cạnh Trần Hi.

“Để cho tôi đoán một chút, em đang giận dữ vì cảm thấy mất mặt trên chiếc xe này?”

Trần Hi trợn mắt nhìn Doãn Triệt một cái, xoay người không thèm để ý đến hắn, gì mà cô thích hắn, còn nói cái gì thân thể thành thực hơn lời nói, trong mắt của hắn cô đúng là một sắc nữ như vậy sao?

“Tôi sai lầm rồi, có được không, tôi không nên nói ra những lời chân thật như vậy.” Doãn Triệt từ phía sau ôm Trần Hi, hắn dùng sức đem Trần Hi bế lên.

Trần Hi kinh hãi thét lên một tiếng, tay chân lơ lửng trong không trung làm cô không có cảm giác an toàn. Nếu Doãn Triệt tức giận, ném cô xuống cũng không phải chuyện đùa.

“Phụt. . . . .” Doãn Triệt cười một tiếng: “Xem em sợ như vậy, tôi làm sao có thể ném em xuống, tôi thương em còn không hết.”

Doãn Triệt đem Trần Hi an toàn đặt vào ghế phụ.

Xe vững vàng lái ra khỏi bãi đậu xe của khách sạn, trong lòng Doãn Triệt rất vui vẻ, không chỉ đơn thuần là thân thể, chủ yếu nhất là tâm lý, trong lòng hắn đã sáng tỏ, thì ra là có người chẳng qua chỉ là nhất gan mà thôi.

“Dừng xe. . . . .” Lái xe chưa được mấy phút, Trần Hi hô to một tiếng, Doãn Triệt thắng gấp, xe chợt dừng lại.

Trần Hi nhảy xuống xe, đi vào một tiệm thuốc, rất nhanh trong tay cô cầm một hộp thuốc cùng một bình nước đi trở ra. Sau khi lên xe, cô lấy viên thuốc ra một hộp nuốt xuống.

“Thuốc tránh thai” Doãn Triệt cau mày.

“Ừm. . . . .” Trần Hi đáp một tiếng.

“Tôi không phải đã nói rồi sao, nếu là có thai, chúng ta liền kết hôn, làm sao mà em còn uống?” Thanh âm Doãn Triệt trầm xuống, thuốc tránh thai này làm hắn cực kỳ khó chịu.

“Kết hôn đối với anh mà nói đơn giản như vậy, anh cho rằng giống như đi dã ngoại sao?” Trần Hi nói xong lời này, không khí trong xe lập tức lạnh lẽo, làm cho người ta hít thở không thông.

Trần Hi mở cửa sổ ra, không khí bên ngoài cũng không làm cho trong xe có chuyển biến tốt hơn.

Doãn Triệt cũng không lái xe, chỉ là nhìn chăm chăm vào mặt Trần Hi.

“Tôi chủ yếu là có chút chuyện còn phải giải quyết, hiện tại không thể mang thai.” Trần Hi không hiểu sao mình lại muốn giải thích, nhưng cô thật là không thích không khí trầm lặng trong xe.

“Nếu là chuyện xử lý xong, em đồng ý gả cho tôi?” Doãn Triệt theo lời nói của Trần Hi tiếp tục tra hỏi.

Trần Hi trầm mặc không nói gì.

Doãn Triệt khởi động xe. “Em không nói tôi liền nghĩ là em đã chấp nhận, dù sao đời này em cũng đừng nghĩ sẽ cùng người khác.”

“Bá đạo vô lý, anh bao lớn, cho rằng mình thành thực lắm sao?” Trần Hi không muốn mạnh miệng, chỉ là nghe Doãn Triệt nói như vậy, liền thoải mái đem lời trong lòng thuận miệng nói ra.

“Tôi bao nhiêu, em không phải là không biết, có muốn hay không nhìn lại một chút?”

“Anh. . . . .” Trần Hi trợn mắt nhìn Doãn Triệt một cái, phát hiện trên mặt hắn còn mang theo nụ cười gian xảo. “Không có một câu nghiêm túc, không thèm để ý anh.”

“Em không quan tâm, không cần để ý, tôi để ý em là được rồi, dù sao em cũng chỉ có thể sinh con cho tôi.”

“Heo mới sinh con cho anh.”

“Em không phải cảm tình con heo sao, thì ra là đã sớm tính toán. Trời ơi, bây giờ mới phát hiện thì ra tôi là người bị hại.”

“Vô lại, không biết xấu hổ. . . . .”

“Chỉ có đối với em mới vô lại, đối với em mới không biết xấu hổ, có bản lĩnh thì đi tố cáo với cha mẹ em, xem bọn họ nói người nào không phải.”

“Anh ngoại trừ giả vờ làm người tốt trước mặt cha mẹ tôi, còn có thể làm gì?”

“Tôi còn sẽ làm //em, em có phải muốn thử lại một chút?”

“Anh. . . . .” Trần Hi lại bị Doãn Triệt làm cho á khẩu không trả lời được.

Cô nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, đột nhiên ý thức một vấn đề, cô đang làm gì, cùng Doãn Triệt cãi nhau sao? Thế nào mà lại giống như con nít ranh, nói những lời nhảm nhí như thế?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: chương 43

Da mặt của Doãn Triệt cũng thật đủ dày, trong nháy mắt hắn đã trụ lại trong nhà Trần Hi được nửa tháng.

Bây giờ Doãn Triệt càng trở nên càn rỡ, hắn thường thừa dịp trong nhà không có ai liền tấy máy tay chân với Trần Hi. Lúc thì đem Trần Hi đè xuống ghế sofa hôn một cái, khi thì đưa tay sờ soạng cô. Tóm lại, chỉ cần lúc hai người đơn độc ở cùng nhau, Doãn Triệt cũng chưa từng ngừng nghỉ.

Đối với Doãn Triệt mà nói, hắn rất hưởng thụ loại cuộc sống này, hắn phát hiện cùng Trần Hi cãi vã là một loại hoạt động thú vị bậc nhất.

Nhưng giờ phút này, tâm tình tốt đẹp của Doãn Triệt đột nhiên biến mất. Hắn và Trần Hi mới từ siêu thị mua đồ trở về, trước mắt hắn chính là một chiếc xe thể thao màu sắc sáng chói, gương mặt tuấn mỹ nhân nhả tự đắc đang hiển ngang đi qua ánh mắt kinh ngạc của mọi người.

“Khương tiên sinh. . . . .”

“Cậu nhỏ, cậu đến đây làm gì?” Trần Hi vừa định nói chuyện, Doãn Triệt liền sai một bước chặn ở trước mặt cô, ngăn cách Khương Sâm cùng Trần Hi trao đổi.

“Bảo mẫu của cậu vui đến quên cả trời đất, trong nhà loạn đến không còn chỗ đặt chân, nên cậu cũng chỉ muốn đi du lịch giải khuây.”

Doãn Triệt nhìn bộ dạng nói dối không chớp mắt của Khương Sâm, thật không biết nên nói cái gì cho phải, nào có ai nghĩ phép lại đi tới nhà người khác, người này da mặt cũng quá dày. (Anh cũng như vậy đó thôi ^^)

“Cậu từ từ vui chơi, bọn con lên nhà.” Nói xong Doãn Triệt liền kéo Trần Hi, dùng thân mình ngăn trở tầm mắt của Khương Sâm. Hành vi của hắn có điểm giống như đang tuyên thệ chủ quyền, khí khái ngẩng cao đầu bước đi.

Doãn Triệt ôm Trần Hi đi lên lầu, Khương Sâm ở phía sau không nhanh không chậm đi theo.

Trần Hi lấy chìa khóa ra mở cửa, nghiêng đầu sang chỗ khác muốn nói chuyện với Khương Sâm. Doãn Triệt nhìn ra ý đồ của Trần Hi, hắn dùng sức đẩy mạnh Trần Hi vào nhà, mình thì chặn cửa lại.

“Cậu nhỏ, không cần tiễn nữa, bọn con cũng đã đến nhà rồi, cậu cũng nên trở về đi.” Doãn Triệt rõ ràng không muốn Khương Sâm vào nhà.

“Có bạn từ phương xa tới phải cực kỳ vui mừng, thế nào cũng muốn lưu lại ăn bữa cơm mới được.” Những lời này là Khương Sâm nói, Doãn Triệt đột nhiên phát hiện lúc trước ở tới nhà Trần Hi, mình cũng đã từng nói những lời này. Lão Khương Sâm này da mặt dày như vậy mà cũng đạo ý tưởng của mình. Hơn nữa có người nào nói muốn lưu lại ăn cơm, mà cũng không thêm hỏi lấy chủ nhà một tiếng.

Doãn Triệt cùng Khương Sâm cứ như vậy mà đối nghịch, Trần Hi sau lưng Doãn Triệt nhảy lên nhảy xuống, mặc kệ cô lăn qua lăn lại thế nào, vẫn không thể tìm ra một khe hở giữa khung cửa và Doãn Triệt để lộ đầu ra nói với Khương Sâm một câu.

“Doãn Triệt, anh đừng có ngây thơ như vậy, mẹ tôi cũng sắp về tới rồi, anh ở nơi này chặn cửa còn ra bộ dạng gì, để cho Khương tiên sinh vào nhà đi, nếu không tôi sẽ giận anh.”

Thanh âm Trần Hi nghe giống như có chút tức giận, Trần Hi vừa dứt lời, Doãn Triệt bĩu môi, gương mặt không tình nguyện, lui về sau một bước, Khương Sâm thoải mái đi vào nhà.

“Thế nào mà mấy ngày nay không thấy con, thì ra là chạy đến đây.” Khương Sâm cầm đầu cầm cổ ngồi trên ghế sofa, Trần Hi vào phòng bếp bưng một cái ly đưa cho Khương Sâm.

Khương Sâm rất tự nhiên ném một ngụm nhỏ, khẽ nhíu mày: “Là loại hòa tan sao?” Hắn nhìn Trần Hi. Giọng nói tựa hồ có chút không hài lòng.

“Trong nhà chỉ có loại này, xin lỗi.” Trần Hi thành khẩn bày tỏ áy náy của mình.

“Tại sao tôi không có, em đối xử thiên vị.” Doãn Triệt bắt mắt ở bên cạnh kêu la.

Trần Hi sùng sốt một chút, cô nhìn Doãn Triệt, lại nhìn qua Khương Sâm, đột nhiên phát hiện đây đang là ở nhà mình.

“Thói quen, tiện tay rồi. Anh muốn uống tự mình đi lấy, có cả một bình kia.” Trần Hi coi như là cho Doãn Triệt một lời giải thích, cũng là nhắc nhở mình, cô bây giờ là đang trong thời gian nghỉ phép.

“Phụt. . . . .” Khương Sâm cười ra tiếng, tâm tình của hắn rất tốt mặc dù phải uống loại cà phê rất khó uống này, thì ra là nơi này so với hắn tưởng tượng còn thú vị hơn nhiều.

Khương Sâm nói qua muốn ở lại ăn cơm tối, ly cà phê này hắn cũng kéo dài được đến lúc ba Trần mẹ Trần về nhà. Hai người lớn nhiệt tình trước sau như một, khi biết Khương Sâm là ông chủ của Trần Hi lại còn là cậu của Doãn Triệt, thoải mái đem Doãn Triệt ra biểu dương, cho là công việc của Trần Hi là do Doãn Triệt giới thiệu.

Điều này cũng coi như đền bù cho Doãn Triệt vừa mới bị tổn thương không ít, nhưng mà hắn vẫn không yên lòng, thỉnh thoảng ở giữa Trần Hi và Khương Sâm lại bắt đầu quan sát.

Bữa cơm này coi như là khách và chủ đều vui mừng, Khương Sâm ăn cơm xong liền sớm một chút cáo từ.

Trần Hi không hiểu chuyến đi của Khương Sâm là vì cái gì, hắn sẽ không thật sự là bởi vì trong nhà loạn không ở được mà cố ý đi tìm cô chứ, nghe qua cũng đã khó mà tưởng tượng nổi.

@@@

“Xi gà?” Một đầu tóc vàng chóc nổi bật trong bóng đêm, hắn rút từ hộp xi gà lấy một điều đưa cho Khương Sâm.

Khương Sâm đưa tay tiếp nhận, đem xi gà đặt dưới mũi nhẹ nhàng hít hà: “Anh đem đồ quý của Roger ra sử dụng, không sợ hắn từ trong quan tài bò ra ngoài tìm anh sao.”

“Hắn cũng không nói gì, nếu là hắn có ý kiến gì, tôi đã không hút rồi.” Jess cười buông tay, lấy ra cái bật lửa đem xi gà đốt lên.

“Cái bật lửa cũng là bảo vật của Roger?” Khương Sâm nhìn qua đồ vật dùng đốt lửa gì đó của Roger.

“Thừa dịp không có rì sắt lấy ra dùng một chút, nếu anh ưa thích, cái này cho anh, dù sao bảo vật của Roger còn rất nhiều.”

Khương Sâm bắt được cái bật lửa, ném trở lại cho Jess, hắn ngẩng đầu nhìn ánh đèn trên lầu: “Nếu như tôi nói cái này cũng là của Roger, anh sẽ xử lý như thế nào?”

“Vậy tôi liền đem cô ấy về lầu đài, dùng để trang trí, dù sao tất cả những gì yêu thích của Roger đều đặt ở đó, cũng không sợ nhiều thêm một thứ.”

“Anh xác định?” Khương Sâm chau chau mày, ánh mắt của hắn cùng Jess đột nhiên giao nhau, dù chỉ có ánh đèn đường mờ mờ, bọn họ tự nhiên có thể nhìn thấy sự nghiêm túc trong mắt đối phương.

Khương Sâm gạt gạt khóe miệng, xoay người lên xe của mình.

“Ai. . . . . Anh. . . . . Lời còn chưa nói hết, làm sao lại đi?” Jess hướng sau lưng Khương Sâm hô to.

Tiếng động cơ xe gầm rú vang lên, Khương Sâm để lại cho Jess chỉ là một ánh sáng lướt qua nhanh chóng.

Jess bĩu bĩu môi, người này luôn nói chuyện nửa vơi, lại cố làm ra vẻ thần bí, hắn cứ như vậy tin tưởng mình sẽ không động thủ? Jess nhìn ánh sáng trên lầu một chút, xoắn xuýt một hồi, sinh mạng quá dài, hắn lại quá nhàm chán, Khương Sâm chưa bao giờ thích làm việc gì vô nghĩa, hắn coi như đang xem diễn trò nào nhiệt cũng tốt.

@@@

Khương Sâm xuất hiện lần đầu tiên như vậy, sau đó cũng không thấy đến nhà Trần Hi nữa, đối với việc này, Doãn Triệt thật vui mừng, nhưng trong lòng Trần Hi như đang giăng mây đen không vui nổi, Khương Sâm làm chuyện gì cũng có nguyên nhân, sự xuất hiện của hắn rốt cuộc là biểu thị cái gì.

Doãn Triệt nhìn chằm chằm mặt của Trần Hi, kể từ sau khi Khương Sâm xuất hiện, Trần Hi liền trở thành đáng yêu này, cô là đang nghĩ đến Khương Sâm sao?

Nghĩ đến điểm này, Doãn Triệt rất không vui mừng, hắn đứng dậy ngồi vào bên cạnh Trần Hi, tay ôm hông cô. Nhìn thấy Trần Hi cũng không để ý gì đến mình, hắn áy ỹ lấy tay bóp chỗ thịt non mềm bên hông Trần Hi, lần này hắn dùng sức rất mạnh, làm Trần Hi cũng phải kêu đau một tiếng.

“Anh làm gì đấy?” Trần Hi tròn mắt nhìn Doãn Triệt một cái.

“Em đang nghĩ cái gì, có phải nghĩ đến đàn ông hay không, là Khương Sâm?”

Trần Hi cảm giác mình người thấy mùi dấm chua rất nặng.

“Tôi không có nghĩ đến, là đang nghĩ chuyện khác.” Trần Hi liếc mắt nhìn Doãn Triệt, sau đó lấy điều khiển mở tivi, trong phòng khách có chút âm thanh,

làm cô cảm giác tốt hơn nhiều. Cô thật là không biết trả lời vấn đề của Doãn Triệt thế nào, cô thật là nghĩ đến chuyện có liên quan đến Khương Sâm, nhưng tuyệt đối không phải là loại như Doãn Triệt đang nghĩ.

“Có liên quan đến Khương Sâm?” Doãn Triệt lại hỏi.

“Có chút quan hệ.” Trần Hi rất thành thực.

“Làm sao để em không còn nghĩ đến hắn?” Doãn Triệt đem mặt Trần Hi hướng về mình, để cho ánh mắt của cô cùng nhìn thẳng vào mắt mình. “Tôi có phương pháp có muốn thử một chút hay không?”

Trần Hi nhủ nhủ mảy, cô cảm thấy mình tuyệt đối sẽ không thích phương pháp của Doãn Triệt, nếu mà hắn có phương pháp gì tốt, tuyệt đối là mặt trời đã mọc hướng Tây.

“Không thử. . . . .” Trần Hi đề phòng nhích mông sang bên cạnh, cô nhìn thấy tia lửa trong mắt Doãn Triệt, loại ánh mắt này rất quen thuộc, chính là biểu hiện tình trạng đã lên tới não của hắn, cô cảm thấy hai người bây giờ vẫn nên giữ khoảng cách nhất định thì tốt hơn.

Suy nghĩ của Trần Hi, Doãn Triệt cũng nhìn ra, từ lần trước say rượu về sau, hắn cũng có hơn một tuần lễ không được ăn mặn, kìm nén đến rất khó chịu rồi, mấy ngày trước đi dạo siêu thị, hắn đã tìm cách mua một hộp, đến nay còn chưa được sử dụng, hắn cũng không muốn mang nó còn nguyên mà trở về.

“Đói bụng không, tôi đi làm cơm tối.” Ba Trần cùng mẹ Trần tối nay có chuyện nên về muộn, cơm tối thì Trần Hi cùng Doãn Triệt tự mình giải quyết.

Trần Hi đúng lúc tìm lý do, cô muốn đứng lên, nhưng động tác của Doãn Triệt so với cô còn nhanh hơn, hắn lập tức đè chặt cô: “Trên ghế sofa, chúng ta còn chưa thử qua, nghĩ thôi đã thấy kích thích.”

Trần Hi lúc này thật rất muốn chạy rồi, cô nhắc đầu gối, hung hăng hướng bụng Doãn Triệt đá tới.

Doãn Triệt linh xảo tránh thoát, trên mặt hắn còn nở một nụ cười ranh mãnh.

“Tôi bây giờ thật vô cùng cảm tạ Khương Sâm, khi hắn mới về nước cũng ném tôi tới một trại huấn luyện trong ba tháng, bây giờ nghĩ lại những chiêu thức của em tôi đều đã học qua, chỉ là thời gian học của em không đủ dài, có một số động tác sẽ không đối phó được đúng không? Ví dụ như cái này. . . . .”

Nói xong Doãn Triệt liền đem Trần Hi trở mình một cái, trời sinh đàn ông luôn mạnh mẽ hơn, Doãn Triệt liền chiếm thế thượng phong.

Trần Hi hiện tại bị ép trên ghế sofa, cái mông săn chắc đầy đặn của cô dưới lớp quần jean trông vô cùng hấp dẫn.

“Anh đừng làm loạn.” Trần Hi có chút hoảng sợ, cô phát hiện mình thế nhưng không cách nào tránh thoát khỏi trói buộc của Doãn Triệt, tay của hắn đã nhanh chóng kéo khóa quần của cô, lần đi xuống khu vực nóng bỏng.

Trần Hi rất tức giận cơ thể của mình, cơ thể cô đã có phản ứng, bụng trở nên căng thẳng mà cong lên.

“Còn nói không muốn.” Doãn Triệt hài lòng cười, ngón tay của hắn đã cảm thấy ướt át, xúc cảm dẫn dắt hắn hướng vào chỗ sâu nhất chuẩn bị thăm dò “Tiểu nha đầu ăn ở hai lòng, hôm nay phải làm cho em cầu xin tôi.”

“Anh đừng. . . . . Ừm. . . . .” Trần Hi kêu lên một tiếng, ngón tay Doãn Triệt đã thăm dò vào trong cơ thể cô, Trần Hi hé miệng thở dốc hỏn hển, ý đồ chống cự xâm nhập của hắn.

“Nói em muốn tôi, ừm. . . . .” Doãn Triệt híp mắt, ngón tay của hắn tàn nhẫn ở trong cơ thể cô hung hăng đè một cái, Trần Hi đầu nâng cao, sau lưng thẳng băng, nơi tư mật kịch liệt co rút lại.

“Nói hay không?” Doãn Triệt cố nén của mình cũng đã sung lên, ngón tay hắn trong cơ thể cô càng quay cuồng, Trần Hi cắn chặt môi, mặt vì kìm nén mà đỏ bừng, tiếng nước nở nghẹn ngào từ kẽ răng cô phát ra, nhưng cô vẫn cương quyết không chịu cầu xin.

Cửa chính đột nhiên vang lên tiếng động.

Đang làm chuyện bất chính hai người đồng thời sững sốt, Trần Hi phản ứng nhanh hơn, cô thoát khỏi kiềm chế của Doãn Triệt, luống cuống tay chân sửa sang lại y phục.

“Đói bụng không, ba con tụ hội bạn bè quá nhàm chán, mẹ về trước, có hai món, mau tới đây ăn.” Ánh mắt mẹ Trần từ ái nhìn hai người trong nhà.

Doãn Triệt lén lút đưa ngón tay vào trong túi quần, ở bên trong lau một cái chất lỏng dính trên tay.

“Con vào nhà vệ sinh trước, lát nữa sẽ ăn.” Trần Hi nói xong liền vọt đến phòng rửa tay, bên trong lập tức vang lên tiếng nước chảy ào ào.

“Đợi Trần Hi ra bọn con cùng ăn.” Doãn Triệt hắc hắc cười khan hai tiếng, từ trên ghế sofa cầm một cái gối ôm, che đậy chỗ đang sung lên của mình.

“Đồ ăn để trong phòng bếp, nhanh lên nhân lúc còn nóng mà ăn, đừng để bụng đói, đi đi thay quần áo.” Mẹ Trần cầu nhàu đi về phòng ngủ của mình.

Doãn Triệt ai oán than trời nhìn lên trần nhà, đói, hẳn thật là rất đói, đói đến nỗi bụng cũng muốn nổ tung...

Bạn đang đọc truyện *Chờ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: chương 44

Doãn Triệt vẫn cố nén hòa khí, nhưng không phải là lừa giận mà là lừa muốn, đêm đó còn thiếu một chút xíu là có thể thành công rồi, lại đột nhiên bị mẹ Trần làm hỏng chuyện.

“Ai. . . . .” Doãn Triệt lần nữa buồn bã bi thảm mà than vãn, hẳn trẻ tuổi cơ thể cường tráng như vậy, thể nhưng không có nơi dụng võ. Tiểu nữ kia thật là biết lãng phí của trời.

Doãn Triệt quay mặt liếc mắt nhìn Trần Hi, sa

u đó lại chuyển tâm cảm tay lái. Và an toàn của hai người, hơn vẫn là nên chuyên tâm tốt một chút. Hắn cảm thấy thời gian một tháng ở đây dù sao cũng rất đáng giá, ít nhất hai người so với trước kia đã thân thiết hơn rất nhiều, và luận là cơ thể hay trong lòng. Hắn cảm thấy Trần Hi đã bắt đầu tiếp nhận hắn, chỉ là cô còn chưa hoàn toàn mở lòng mình ra, ít nhất giường này vẫn chưa thể tùy tiện lên, bước kế tiếp hắn nhất định phải đối xử thật tốt với cô.

Doãn Triệt lái xe, xe của bọn họ đang dong ruổi trên xa lộ cao tốc, Trần Hi ngồi bên ghế phụ, ánh mắt cô nhìn phía ngoài cửa sổ, phong cảnh quen thuộc đang dần dần trở nên xa lạ.

Thời gian sống nhẹ nhàng tự tại không biết sau này còn được như vậy hay không, cũng không biết sau này chờ đợi cô sẽ là cái gì, tóm lại trước hết chuyện cần làm, chính là phải hỏi Khương Sâm một chút, hẳn rốt cuộc biết được chuyện gì, rốt cuộc muốn cô làm những gì.

Khoảng cách giữa hai thành phố cũng hơn một ngàn cây số, nhanh nhất cũng phải lái xe hơn mười giờ mới có thể đến nơi, xe chạy trên đường nhàm chán, Doãn Triệt lái xe hết ngáp lên lại ngáp xuống.

“Trở về cùng đến ở chỗ của tôi được hay không, tôi cảm thấy mối quan hệ của chúng ta cũng nên công khai.” Doãn Triệt liếc Trần Hi một cái, hẳn bắt đầu nói chuyện nhảm.

Trần Hi nghiêng đầu sang chỗ khác, liếc mắt nhìn Doãn Triệt, hẳn vẫn là đáng vẽ không tìm không phổi, suy nghĩ trong đầu đúng là do xem phim nhiều quá rồi, dời đến nhà hắn, quý còn biết hắn nghĩ muốn làm cái gì.

Vẫn là một người như vậy, đời trước cô đã bị hạ gục trong tay hắn, đời này tại sao lại còn cùng hắn dây dưa không rõ.

“Tôi còn có chuyện muốn làm.” Trần Hi ngụ ý chính là cô không có ý định chuyển ra khỏi nhà Khương Sâm.

Doãn Triệt không nói thêm gì nữa, hẳn chuyên tâm lái xe, hẳn vẫn luôn là quán quít chặt lấy cô, đột nhiên yên lặng khiến Trần Hi cảm giác rất kỳ quái, điều này thật không giống như là phong cách của hắn.

Bên trong xe rất yên tĩnh, Trần Hi đưa tay mở nhạc, khúc dương cầm dịu dàng vang lên trong xe, âm nhạc rất thuần khiết, làm lòng người trông trải thoải mái.

Một đường im lặng, mãi cho đến buổi trưa, Doãn Triệt xe lái vào khu phục vụ.

Com ở khu phục vụ rất khó ăn, cơ hồ không có gì để lựa chọn, miễn cưỡng chỉ có thể làm no bụng. Doãn Triệt mua phiếu com 100 đồng, hẳn lấy cho mình một bát mì, còn phiếu giao lại cho Trần Hi.

“Ăn cái gì, tự mình lấy đi.” Doãn Triệt nói xong liền tìm một cái bàn không có người ngồi xuống.

Trần Hi quay một vòng, bụng mặc dù đói, nhưng nhìn những thứ đồ ăn này thật không thấy đói nữa, cô chọn cho mình một phần thức ăn nhanh, phần tiền còn dư đến quầy đổi lại tiền mặt.

Trần Hi đem tiền lẻ đặt trước mắt Doãn Triệt: “Cất tiền vào đi.”

Không khí giữa hai người rất quý dị, giống như hai đứa trẻ đang giận dỗi.

Rất nhanh sắc mặt Doãn Triệt đã tốt hơn, hẳn lấy đĩa ra, đem tương hành trên mặt trộn đều, ăn từng ngum từng ngum.

Trần Hi còn chưa bao giờ thấy Doãn Triệt ăn thức ăn bình dân như vậy, trước giờ vẫn biết hắn là người rất kén ăn, tương để trộn mì ở chỗ này trước đó đã được xào lại, bên trong tuyệt đối có hành gừng tỏi là những thứ Doãn Triệt tuyệt đối không ăn, hắn tại sao lại có thể chịu được mùi đó?

“Làm gì vẫn nhìn chăm chăm vào tôi như vậy, cho em cơ hội ngày ngày được nhìn thì lại không chịu.” Doãn Triệt cầm ly nước bên cạnh uống một hớp, nói xong câu đó, hắn lại cúi đầu ăn mì, bát mì nhanh chóng được nằm gọn trong bụng hắn.

“Anh ăn hành?” Trần Hi hỏi.

“Không thích, lúc còn bé tôi thích đem hành trong đồ ăn mà lựa bỏ ra ngoài, sau đó mẹ tôi ép phải ăn, còn nói không biết ăn thì chịu đói, tôi liền nhịn đói ba ngày, cuối cùng cũng chiến thắng.” Doãn Triệt nhếch miệng cười, nhớ tới khi còn bé ngày thơ như vậy, thật đúng là có chút niềm vui thú.

“Vậy bây giờ thế nào anh lại ăn?”

“Tôi phát hiện, chỉ cần không bị buộc phải ăn, thì tôi cũng không còn cảm giác không thích nữa.” Thoạt nhìn Doãn Triệt có bộ dạng vô cùng vô lại.

Trần Hi đột nhiên không biết là nên tức hay nên cười, cô đột nhiên cảm thấy kiếp trước mình trong mắt hắn chính là hành lá, cô buộc hắn tiếp nhận mình, nghĩ hết phương pháp lấy lòng hắn, nhưng chung quy lại cô chính là cưỡng bức hắn ăn hành, làm cho hắn chán ghét lại càng chán ghét.

“Đúng rồi, em hỏi cái này để làm gì?” Doãn Triệt liếc mắt nhìn Trần Hi.

Trần Hi nhìn Doãn Triệt một chút, cắn răng nghiêng lợi nói: “Anh biết tôi thích ăn nhất là cái gì không?”

Doãn Triệt lắc đầu.

“Bánh rán cuốn hành chấm tương, ăn xong tìm một người nào đó, ha...hà hơi một cái, cảm giác thật sáng khoái...” (Chị này cũng bệnh nặng à nha!!!!)

Doãn Triệt nhún nhún vai, hắn phát hiện Trần Hi nói chuyện ngày càng thần bí, làm cho người ta thật khó hiểu, thật là gần mực thì đen, nhất định là ảnh hưởng từ Khương Sâm rồi, sau này trở về hắn nhất định phải trông coi cô thật kỹ.

Bởi vì lên đường sớm, khi Doãn Triệt đưa Trần Hi đến nhà của Khương Sâm, mới vừa hơn tám giờ tối, trừ bữa cơm ở khu phục vụ kia, Doãn Triệt cũng chưa ăn thêm gì.

Doãn Triệt ngược lại mua cho Trần Hi một đồng đồ ăn vặt, để cho cô nhàn rồi có thứ để mà ăn.

Doãn Triệt vẫn là luôn lái xe, còn Trần Hi nhàm chán ăn đồ ăn vặt, sau khi về đến nhà cô không có cảm giác mệt mỏi, ngược lại tinh thần vô cùng sáng khoái. Nhưng Doãn Triệt lại rất đói bụng. Lúc Trần Hi ăn đồ ăn vặt cũng không cho hắn ăn một miếng, cứ để hắn bụng đói mà lái xe.

Đền nhà của Khương Sâm, Doãn Triệt đói đến mức muốn gục xuống, hắn nhìn thấy Trần Hi không quan tâm gì đến mình mà xách hành lý đi lên, cũng vội vã khóa xe, đoạt lấy hành lý của cô, đi theo. Làm tài xế một ngày, trả công một bữa cơm cũng là có thể thôi.

Doãn Triệt như vậy Trần Hi cũng hết cách, trên đường về cô đã gọi điện thoại báo cho Khương Sâm, cũng không biết hiện tại người này có ở nhà không. Trong tủ lạnh đoán chừng cũng không có gì để nấu ăn. Nhưng mà không phải Doãn Triệt muốn ăn cơm sao, cô quyết định cơm tối nay sẽ nấu món hành lá cắt thật nhỏ.

Cô lấy chìa khóa ra mở cửa, đèn trong phòng khách rất sáng, còn có một mùi thuốc lá xa lạ, trong phòng khách ngoại trừ Khương Sâm còn có một người đàn ông, một đầu tóc vàng, mắt xanh lam, ngũ quan rất tuần tú, vô luận là theo cách nhìn của Trung Quốc hay phương tây, hắn nhất định có thể được xưng tụng là đại soái ca tóc vàng mắt xanh.

“Trở về rồi, đi làm cơm đi, đồ ăn Tiểu Hắc đã mua xong rồi, để trong phòng bếp.” Đây là câu nói đầu tiên Khương Sâm mở miệng khi nhìn thấy Trần Hi.

“A. . . . .” Trần Hi đáp một tiếng, không để ý người phía sau. Cô biết mơ ước món hành lá cắt nhỏ trước mặt đã tan vỡ.

“Làm nhiều một chút, tôi cũng đói bụng.” Thanh âm Doãn Triệt từ sau lưng Trần Hi truyền đến. “Cậu nhỏ, con ở lại đây ăn cơm tối.”

Khương Sâm nhìn lướt qua Doãn Triệt không có lên tiếng, coi như là chấp nhận.

Doãn Triệt thoải mái đi đến phòng khách, hắn quan sát người đàn ông tóc vàng cùng ngồi trong phòng khách.

Trên bàn trà có một chai rượu, bên trong còn một ít rượu đỏ được đặt trong thùng đá, còn có hai cái ly cùng với một hộp xì gà, mùi thuốc lá khác thường này chắc hẳn là tư vị của xì gà.

Thấy Khương Sâm không có ý giới thiệu người đàn ông tóc vàng với mình, Doãn Triệt cũng không tiện hỏi, hắn đi tới quầy rượu, cầm lấy một cái ly, rót cho mình một ly rượu, dùng điều khiển mở tivi, nhàn nhã xem.

Người không thoải mái nhất trong phòng chính là Jess, hắn có chút không hiểu đối với vai vế thân phận của người Trung Quốc, nhưng hắn cũng biết người vào nhà là có quan hệ thân thích với Khương Sâm. Hơn nữa người này lại có mối quan hệ thân thiết rất tốt với người phụ nữ của Khương Sâm.

Hắn nhìn nhìn Khương Sâm, lại quay sang liếc Doãn Triệt, hắn cảm thấy nghi ngờ, đây rốt cuộc là mối quan hệ lộn xộn gì?

“Anh cũng thật hào phóng a, người phụ nữ của mình cũng mang ra chiêu đãi.” Jess cố ý dùng tiếng Pháp nói câu này với Khương Sâm.

“Tôi mới là người đàn ông của cô ấy.” Doãn Triệt dùng tiếng Pháp tiếp lời hấn, đầu cũng không quay lại tiếp tục xem tivi.

Jess lại thấy rất không thoải mái, hấn cảm giác mình bị xem thường rồi, hấn cỡ nào cũng là một người đàn ông chói mắt, hấn vẫn cảm thấy Khương Sâm đã là một quái thai, không nghĩ tới càng nhìn tên trẻ tuổi này lại càng cảm thấy quái, đúng là cái nhà này thật kỳ quái.

Ánh mắt của hấn hướng về phòng bếp, ngồi ở đây cũng nghe được âm thanh xào nấu trong bếp. Ở nước ngoài, hấn chưa từng trải nghiệm qua kiểu sinh hoạt này, căn nhà nhỏ như vậy, phòng khách cũng nhỏ, bàn ăn ngay cạnh phòng bếp, không những nghe được âm thanh nấu ăn, còn cảm nhận được mùi hương, mặc dù rất thơm, nhưng Jess vẫn cảm thấy rất quái dị.

Khương Sâm vẫn luôn sinh hoạt như một thân sĩ, ít nhất trong mắt của hấn, Khương Sâm chính là như vậy, hấn tại sao có thể tiếp nhận kiểu sống này.

Jess suy nghĩ gãi gãi đầu, lại cảm thấy hành động của mình rất ngây thơ, hấn kiểm chế chuyện mờ ám của mình, cầm ly rượu lên uống một hớp, sau đó nhìn về phía Khương Sâm: “Chúng ta nói đến đâu?”

“301. . . . .” Khương Sâm nói một con số.

“A, đúng, tầng thứ 301 của quốc vương Dubai đó mới mười hai tuổi, thế nhưng lại nhiều chiêu trò như vậy, chính là một cực phẩm. . .” Jess bắt đầu thao thao bất tuyệt.

Doãn Triệt mắt xem tivi, tai nghe Jess đang nói đến chủ đề mà đàn ông đều yêu thích, hấn cảm giác khí nóng của mình bắt đầu bốc lên, hấn ảo tưởng người trong bếp kia, cũng có thể hầu hạ hấn như vậy, thật là một màn tốt đẹp đường nào. . .

Trong phòng khách ngoại trừ âm thanh tivi, chính là âm thanh của Jess, hấn từ 301 Dubai kể đến 502, Doãn Triệt nghe được mà miệng đắng lưỡi khô.

Âm thanh của Jess không nhỏ, nhưng hấn xen lẫn Trung Pháp, điều này làm cho Trần Hi thỉnh thoảng mang thức ăn ra ngoài, cũng không nghe ra bọn họ nói gì, chỉ là nghe được rất nhiều địa danh.

“Com chín rồi, tới đây ăn đi.” Cuối cùng một đĩa cá hấp lên bàn, Trần Hi hô một tiếng, thanh âm của Jess mới dừng lại.

Mọi người cùng ngồi bên bàn ăn, Trần Hi dọn đĩa xong, lấy cho từng người một chén com đầy.

Bữa com này có một đặc điểm, chính là trong mỗi thức ăn có rất nhiều hành. Doãn Triệt khẽ cau mày, liếc mắt nhìn mặt Trần Hi đang hả hê tự đắc, hấn không khỏi nghĩ,

sớm biết lúc chiều đã nói mình thích ăn hành rồi, vậy buổi tối hôm nay sẽ hoàn mỹ cỡ nào.

Khương Sâm ý vị sâu xa cười cười, nụ cười của hấn rất phức tạp, như có chút mất mát.

Jess đang tác chiến cùng đôi đũa, hấn cảm thấy vật này thật phức tạp, sau khi miếng com đầu tiên được bỏ vào miệng, lễ nghi trên bàn ăn của hấn cũng không còn, cái muỗng trở thành vật hấn thích nhất.

Trong đầu Trần Hi thoáng qua một hình ảnh, cô đang ra sức cắt hành, hành lá, hành tây đủ loại, giống như bông tuyết bay đến hướng Doãn Triệt, làm cho miệng, mũi hấn, khắp người hấn đều là hành.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: chương 45

Trung Quốc có câu nói rất hay, muốn nắm được trái tim của một người đàn ông trước hết phải nắm được dạ dày của hấn. Còn có một câu khác cũng rất hay, đó là bê đá tự ném vào chân mình.

Khương Sâm đột nhiên phát hiện, trong lúc lơ đãng hấn lại tự tìm phiền toái lớn, hơn nữa phiền toái này lại là hấn không dự liệu được trước. Tất cả mọi chuyện hấn đều có kế hoạch, đều nắm trong bàn tay, nhưng tình huống lần này vẫn thật là không nghĩ tới.

Hấn cảm thấy nhà của mình bây giờ giống như trại nuôi heo, mỗi ngày về nhà phát hiện cô bé giúp việc riêng cho mình giờ này còn phải phụ trách cho hai con heo ăn no.

Trong quá khứ, Khương Sâm luôn là sau khi Trần Hi làm cơm xong thì mới về đến nhà..

Nhưng hắn phát hiện kiểu phục vụ cơm dâng tận miệng này đã biến mất, bởi vì chỉ cần hắn trở về chậm một chút, chờ đợi hắn chính là bàn ăn đã được lau dọn sạch sẽ, mà tiểu bảo mẫu của hắn, chỉ có thể ôm lấy áy náy mà nấu cho hắn một tô mì cùng hành cắt nhỏ.

Vì thế, Khương Sâm hiện tại cũng sẽ tự nhiên mà về nhà đúng giờ, hơn nữa hắn còn quy định cho Trần Hi, nếu hắn không ở nhà thì không được ăn cơm.

Bởi vì hai tên này căn bản là phong độ hay lễ nghi gì đều không có, bọn họ cơ hồ lúc nào cơm được đem lên bàn, sau khi cùng nhau đảo qua một vòng làm cho bàn ăn chỉ còn lại một món rau.

“Bảo bối, Sweetheart, Hanny, mau ăn cơm đi,” Jess tay trái cầm dao, tay phải cầm nĩa không kịp đợi đã ngồi ở trước bàn ăn.

“Cơm có thể ăn lung tung, lời thì không thể nói tùy tiện, đây không phải là nước Pháp, những từ kia cũng không phải là anh có thể dùng.” Doãn Triệt vừa nói tay vừa đặt lên máy vi tính trên bàn ăn, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào màn hình.

Nơi này bình tĩnh nhất cũng chỉ là Khương Sâm, hắn cầm một sấp tài liệu, lật xem bên trong, trước mặt hắn có đặt một bộ đồ ăn chuyên dùng.

Trong phòng bếp không ngừng truyền đến mùi thơm của thức ăn.

Món ăn đầu tiên đưa lên bàn, Jess đưa nĩa của mình ra, bị Khương Sâm dùng chiếc đũa ngăn lại. “Chú ý lễ nghi.”

Những lời này của Khương Sâm rất có hiệu quả, Jess ngoan ngoãn ngồi im. Nhưng khát vọng trong mắt hắn tựa như con cún nhỏ đang nhìn thấy mấy cục xương, chỉ thiếu điều chưa là lưỡi ra nữa thôi.

Trần Hi bung ra món ăn thứ hai, trước mắt cô bỗng hoa lên, trong lúc bất chợt cô như nhìn thấy một con chó rất to màu vàng. Trần Hi lắc đầu một cái, cô quyết định phải cùng Khương Sâm nói chuyện tăng tiền lương một chút, hai ngày nay lượng công việc tăng vọt, đã bắt đầu hoa cả mắt rồi.

Món ăn cuối cùng được mang lên bàn, trên bàn ăn liền diễn ra kịch chiến ngươi tranh ta đoạt.

Trần Hi đã chuẩn bị sẵn tư tưởng, bởi vì cô luôn là làm nhiều nhất mà lúc ăn lại ăn được ít nhất.

Cô đi tới phòng bếp mang một cái mâm ra ngoài, trong mâm mỗi thức ăn đều có một chút vừa đủ cho một người ăn.

@@@@@@@@

Cùng lúc trong nhà Khương Sâm không khí sôi nổi vui vẻ, ở một căn phòng khác, một tên đàn ông to béo đi tới trước mặt một người phụ nữ.

Tên đàn ông mở tài liệu lần trước đặt trước mặt người phụ nữ, chỗ ký tên vẫn trống không, phía trên đã bám một lớp bụi mỏng, căn bản là chưa hề có dấu vết chạm tới.

Chỗ chữ ký bên cạnh là tên Trần Xương, chữ viết cũng vô cùng rõ ràng.

Trần Xương chính là tên đàn ông mập mạp đó, hắn nhìn tài liệu cười lạnh mấy tiếng, một tay khép tài liệu lại, vết bụi dính đầy trên tay hắn.

Trần Xương thuận tay đem mấy ngón tay dính bụi xoa xoa lên quần, ở trước mặt người ngoài hắn chính là người nắm quyền của Trần gia, nhưng không có ai biết rõ hắn chỉ là danh bất chính ngôn bất thuận.

“Trần Cẩm Sát, cô được lắm, tôi xem cô có thể giả vờ đến bao lâu. Cô yên tâm không bao lâu nữa, tôi sẽ cho nó tới làm bạn với cô, chỉ cần nó ở chỗ này, cô có ký tên hay không, đối với tôi sẽ có ảnh hưởng gì sao?”

Trần Xương sập cửa đi ra.

Trần Tuyết Lệ đang ngoài cửa hút thuốc, cô nhìn thấy dáng vẻ giận quá hóa giận của Trần Xương thì cười khanh khách hai tiếng, tay cô ta ôm lấy cổ của Trần Xương, miệng nhả ra một ngụm khói về phía hắn “Thế nào, lại tức giận rồi, nếu bà ta không tồn tại, không phải tất cả đều trở thành của hai chúng ta sao, còn giữ bà ta lại làm gì?”

Trần Xương kéo tay Trần Tuyết Lệ xuống: “Cô cho rằng tôi không muốn sao, nếu có thể đơn giản như vậy, tôi đã sớm giết chết ả ta rồi.”

Trần Xương cầm điếu thuốc của Trần Tuyết Lệ lên, đặt trong miệng mình hưng hăng hít một hơi. Chỉ có trong lòng hắn là rõ nhất, Trần Xương hắn, trong mắt người ngoài có một sự nghiệp thành công, nhưng trên căn bản, cũng chỉ là công cụ cho ông cụ Trần gia đã qua đời dùng để che dấu con gái ông ta bị dèm pha mà thôi.

Chuyện này kể ra có hơi dài dòng, người phụ nữ bị nhốt trong phòng là Trần Cẩm Sát, chính là con gái duy nhất của Trần gia.

Trần Cẩm Sát là người đối diện với chuyện kinh doanh nhưng không quá mưu cầu danh lợi, thích nhất là chạy đến những nơi ít người biết đến để làm từ thiện. Đột nhiên có một khoảng thời gian, cô tựa như bốc hơi, bất luận thế nào cũng không liên lạc được, sau nửa năm mới xuất hiện trở lại, khi đó bụng cô đã to đùng lên.

Trần lão gia vốn là muốn bắt con gái bỏ đi đứa bé, nhưng Trần Cẩm Sát sống chết cũng không đồng ý, còn nói không có đứa bé, cô cũng không sống được. Ông cụ không còn biện pháp nào, dưới tình huống này, cũng chỉ có thể tìm một con rể tạm thời.

Đó chính là nguyên nhân Trần lão gia tìm ra Trần Xương, cũng bởi vì hán họ Trần, như vậy có thể tránh việc ở rể bớt phần lúng túng. Ông cụ nghĩ như vậy cũng thật tốt, con gái muốn sinh thì sinh đi, sinh ra đứa bé cũng mang họ Trần, như vậy mặt mũi Trần Xương cũng không có trở ngại. Hơn nữa hai người cùng trẻ tuổi, từ từ bồi dưỡng tình cảm, sống lại cuộc đời mới, như vậy Trần Xương ở rể cũng không có trở ngại gì rồi.

Trần Xương vốn là một người có gia cảnh bình thường, thi đậu đại học, còn được học bổng quốc gia, ngay lúc ấy mà nói, cũng coi là người có năng lực.

Ông cụ đề to thành ý, cho xây mới lại nhà của Trần Xương ở quê, lại còn mua một căn phòng lớn ở thành thị cho cha mẹ Trần Xương, ngoài ra còn cho thêm một khoản tiền, đủ cho cha mẹ hán an dưỡng tuổi già.

Về phần phát triển cá nhân Trần Xương, càng không cần phải nói, vốn chỉ là một người đi làm bình thường, lập tức thành hoàng thân quốc thích, một bước leo lên trời.

Ông cụ còn rất hài lòng với sắp xếp của mình, tất cả mọi người đều họ Trần, Trần gia vừa có người chăm lo hương khói, cũng bảo vệ được con gái, còn có một trợ thủ đắc lực. Nhưng nào ngờ, ông cụ suy tính chu đáo như vậy nhưng cuối cùng vẫn nhìn lầm người.

Dĩ nhiên, chuyện một phần cũng là bởi vì, Trần Cẩm Sát vô luận thế nào cũng không đồng ý kết hôn. Ông cụ cho Trần Cẩm Sát lựa chọn, chính là bỏ đi đứa bé hoặc là kết hôn. Còn nói có khả năng làm mọi cách để bỏ đi đứa bé nhưng cô vẫn có thể tiếp tục sống.

Loại chuyện như vậy, Trần lão gia vẫn thật là có thể làm được, Trần Cẩm Sát bất đắc dĩ cùng Trần Xương kết hôn.

Nhưng cuộc sống hôn nhân cũng không hài hòa như Trần lão gia nghĩ, trong lúc mang thai thì không nói, sau khi sinh xong đứa bé, Trần Cẩm Sát cũng không để Trần Xương đụng đến mình.

Trần lão gia coi như có bản lĩnh đi nữa, cũng không thể đem con gái trói lên giường mà để Trần Xương cưỡng bức. Vì thế ông cụ cùng Trần Xương thương lượng, nếu như hán muốn ly hôn, Trần gia cũng sẽ không bạc đãi hán.

Trần Xương liền quỳ gối trước mặt ông cụ, nói hán yêu thương Trần Cẩm Sát đến cỡ nào, hán tin tưởng chân tình cùng ý chí của mình. Trần lão gia thấy thế càng yên tâm, từng chút từng chút đem công ty giao cho Trần Xương quản lý.

Rốt cuộc có một ngày, ông cụ qua đời, sau khi làm xong tang sự, Trần Cẩm Sát muốn ly hôn, nhưng phát hiện trong nhà từ nhỏ đến lớn, từ trên xuống dưới, thậm chí là người của công ty đều là người của Trần Xương. Cô trở thành đại tiểu thư của Trần gia nhưng một chút quyền lực cũng không có.

“Nghĩ gì mà ngáy ngẩn thế?” Trần Tuyết Lệ lắc lắc cánh tay Trần Xương, đem Trần Xương từ trong hồi ức tỉnh lại.

Trần Xương tự nhiên không thể nói với Trần Tuyết Lệ những chuyện này, hán chỉ ước gì những chuyện mờ ám này càng ít người biết càng tốt.

Hiện tại, hán căn bản đã thành công, xã hội thượng lưu bát quái, sau khi ông cụ qua đời, cả Trần gia đều là hán nắm quyền. Người bên ngoài không nói, không có nghĩa là người trong cuộc không biết, coi như tất cả mọi người đều quên đi thân phận của hán, nhưng Trần Xương cũng không thể quên.

Chỉ cần một ngày Trần Cẩm Sát không ký văn kiện giao quyền, hán cũng chỉ có thể có quyền mà vô danh, dục vọng con người vĩnh viễn không bao giờ thấy đủ, hán vừa muốn có quyền vừa muốn có danh.

“Đúng rồi, cô tìm người kia, hiện tại thế nào. Thế nào mà một chút động tĩnh cũng không có.” Giọng của Trần Xương có chút nóng nảy, Trần Tuyết Lệ trong thời gian này làm việc không được thuận lợi, chuyện nhỏ như quyền rũ đàn ông, cô làm cũng không xong.

Cũng thật may là Trần Tuyết Lệ còn chút đầu óc, không phải loại phụ nữ chỉ có gương mặt, nếu không Trần Xương cũng đã tìm cho cô một cuộc hôn nhân, coi như lấy được ít lãi...

“Anh cũng chỉ biết để cho người ta làm việc, mỗi lần từ trong đó đi ra đều ngáy cả người, có phải không chiếm được mới là tốt nhất không, tôi biết ngay, anh còn chưa chết sắc tâm mà.” Trần Tuyết Lệ giận dữ.

Trần Xương trong mắt mọi người ra dáng đàn ông đạo mạo, bộ dáng quân tử không trăng hoa. Nhưng không ai biết trong nhà có một báu vật trẻ tuổi như vậy, hán cũng không cần ra ngoài đánh dã chiến, còn được vui vẻ cung phụng.

Trần Xương hung hăng nắm một bên ngực Trần Tuyết Lệ “Làm sao có thể, đi tắm rửa sạch sẽ lên giường chờ tôi, xem rốt cuộc tôi đang nghĩ đến người nào.”

@@@@

Đám người Trần Hi cũng vừa ăn cơm xong, Doãn Triệt trong phòng bếp giúp Trần Hi rửa chén, thật ra khi Trần Hi nấu cơm hán cũng muốn giúp một tay, nhưng Trần Hi vẫn nhớ tới món bít tết cháy đen của Doãn Triệt, trong lòng vẫn còn thấy sợ, vì không để cho hán làm phiền, lúc nấu cơm Doãn Triệt cũng bị cô đá ra ngoài.

Trong lòng Doãn Triệt, cái gì mà quân tử không thể vào bếp, chỉ là nói nhảm, hán tin tưởng cùng chia sẻ với Trần Hi, cô sẽ nguyện ý để mắt đến hán.

Phòng bếp của Trần Hi hẳn có thể vào, lúc này mới có thể chân chính thể hiện cô là cái gì bảo bối, sweetheart, hammy của hắn. Đây chính là biểu hiện thân mật của hai người.

Những suy nghĩ này của Doãn Triệt, tất nhiên là Trần Hi không thể đoán ra, cô chỉ cho là Doãn Triệt ăn no rồi việc không có gì làm.

Bên ngoài phòng bếp, Jess thỉnh thoảng quan sát vào bên trong, hắn nhìn đến nỗi muốn chảy cả nước bọt ra ngoài, hắn đột nhiên có một ý tưởng, có một đầu bếp riêng như vậy đúng là một loại hưởng thụ.

Jess đột nhiên có một phương pháp nhất cử lưỡng tiện.

“Thu hồi ý tưởng trong đầu cậu đi, nước miếng cũng rơi xuống đất rồi kia, chú ý lễ nghi . . . .”

Khương Sâm liếc Jess một cái, hắn thật không biết vận khí của Trần Hi có được xem là tốt hay chưa. Ít nhất có một điểm, vấn đề an toàn coi như đã được giải quyết.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: chương 46

Trần Hi vốn cho là những chuyện xảy ra đối với mình đã đủ kỳ lạ rồi, lần này trở lại thành phố, cô chính là muốn đem những bí ẩn đó cẩn thận tìm hiểu để tháo bỏ hết những gút mắc trong lòng.

Đáng tiếc thật đáng tiếc, chuyện đời, có những chuyện mình không nghĩ là nó có thể xảy ra, nhưng không có gì là tuyệt đối cả.

Như anh em nhà Wright trước kia, cứ nghĩ bay trên bầu trời chỉ là giấc mơ, nhưng cuối cùng cũng thành hiện thực đó thôi.

Trần Hi bị những âm thanh làm thức tỉnh, cô nghe thấy những ngôn ngữ kỳ quái của ai đó đang nói chuyện với nhau, rõ ràng ngôn ngữ này hoàn toàn xa lạ, cô nghe thấy nhưng không hiểu được gì.

Trần Hi cũng có một loại ảo giác, giống như mình vẫn đang nằm mơ, bởi vì trước mắt cô tối đen như mực, cái gì cũng không thể nhìn thấy, thân thể cô thì cứng ngắc như xác ướp, cử động ngón tay cũng thấy khó khăn.

Nhưng lại vô cùng kỳ quái, nằm mơ mà cô vẫn nghe thấy tiếng tim mình đang đập? Thậm chí còn đập rất mạnh, sau khi không khí xung quanh yên tĩnh, cũng chỉ có tiếng tim đập làm bạn với cô.

Trần Hi cảm thấy ý thức của mình đang hoảng loạn, hiện tại cô chỉ muốn phân biệt rõ mình là đang nằm mơ hay trong thực tại.

Cô bắt đầu hồi tưởng lại những chuyện xảy ra ngày hôm qua, cô nhớ hôm qua là ngày đầu tiên chính thức đi học lại, buổi sáng Tiểu Hắc đưa cô đến trường.

Buổi học đầu tiên, ngay từ lúc bước vào lớp học, cô đã cảm thấy rất không thoải mái, giống như có người đang theo dõi mình, cô dám khẳng định, cái cảm giác bị theo dõi đó làm cô rất lo lắng, nhưng cô vẫn không phát hiện được là ai đang làm chuyện đó.

Đến giờ nghỉ trưa, cô giống như thường ngày đến phòng ăn ăn cơm, sau đó cô gặp được Doãn Triệt, hai người cùng ăn, lại gặp được Trần Tuyết Lệ, Trần Tuyết Lệ có mời cô và Doãn Triệt mỗi người một lon coca.

Sau đó, ba người mỗi người một ngã, cô vào phòng học, lấy tập sách ra chuẩn bị học, tất cả đều theo thường lệ từng bước một, đúng lúc này điện thoại của cô vang lên, là một dãy số lạ, cô nghe điện thoại thế nhưng lại là Trần Tuyết Lệ.

Trần Tuyết Lệ nói cho cô biết, cô ta đang tìm cô có chuyện, lại là chuyện rất gấp, nhất định phải gặp được cô.

Trần Hi vốn là muốn cự tuyệt, cô cảm thấy mình với Trần Tuyết Lệ luôn có khí thế bất hòa, nhưng không biết vì sao đột nhiên nhớ đến người phụ nữ thần bí trong căn phòng ở nhà Trần Tuyết Lệ, cô ma xui quỷ khiến thế nào lại đồng ý đi.

Địa điểm mà Trần Tuyết Lệ hẹn cô rất gần phòng học, cô còn nhớ rất rõ Trần Tuyết Lệ đứng ở ngã rẽ cười với mình, nụ cười đó mới quỷ dị làm sao, sau đó trước mắt cô liền tối sầm đi. . .

Trần Hi đang suy nghĩ, hiện tại thứ duy nhất có thể cử động trên người cô chính là đầu óc, cô cố gắng mở to mắt, nhưng vẫn chẳng nhìn thấy được cái gì. Trong lúc bất chợt, cô cảm thấy có một chấn động nhỏ, chung quanh lại vang lên tiếng nói chuyện xa lạ, những người đó đang nói cái gì, cô một câu nghe

cũng không hiểu, nhưng âm thanh càng lúc càng to, càng sôi động hơn.

“Nhẹ một chút. . . . .”

Trần Hi rót cuộc cũng nghe hiểu được ngôn ngữ này, những tiếng này như gần trong gang tấc, giống như ngay bên tai mình.

Trước mắt đột nhiên hiện ra ánh sáng, vô cùng chói mắt, Trần Hi theo bản năng nhắm mắt lại, nhưng cô vẫn có thể cảm nhận được ánh sáng.

“Đèn lớn cũng tắt.”

Tiếng Trung Quốc này, nghe qua thật không giống bình thường, chắc không phải là người Trung Quốc rồi.

Nghĩ tới đây, Trần Hi mở mắt, vẫn có chút chói mắt như cũ, nhưng cô đã thích ứng được rất nhiều, cô cảm giác như mình vừa mới xuyên qua, đến thời trung cổ của Châu Âu, trước mắt là những màn lụa, đèn trần trắng lộng lẫy, tay của cô có cảm giác nhói đau, chất lỏng lạnh lẽo đang từ từ đưa vào trong cơ thể, dần dần cô bắt đầu có được cảm giác chân thật, các giác quan cũng đã thức tỉnh.

Trần Hi không thể không thừa nhận, loại cảm giác này thật không tốt, làm cho cô vô cùng không thoải mái, cô bây giờ giống như là một tượng gỗ mặc người khác định đoạt, cô chán ghét cảm giác này, nhưng không có cách nào thoát khỏi.

“Không sao, lát nữa cô sẽ khỏe thôi. . . .” Giọng nói lại đi lại một lần nữa vang lên, Trần Hi lần này nhìn thấy một người đàn ông, nhìn hắn đứng lên gầy trơ cả xương, vẻ mặt vô cảm, một thân tây trang chỉnh tề, rất hợp với phong cách của căn phòng này.

Trần Hi đột nhiên rất bội phục sự bình tĩnh của mình, lúc này mà cô còn rảnh rỗi quan sát cách bày trí cũng như phong cách này kia.

Hiện tại thứ cô muốn có nhất chính là gương và lịch vạn niên, có hai thứ đó này cô có thể xác định được mình đã xuyên qua thời đại nào rồi.

Nếu như thật sự là xuyên qua, thì cuộc sống của cô cũng quá cầu huyết rồi, một người phụ nữ có thể sống ở hai thế giới khác nhau.

Dần dần, cô cảm thấy mình cứ trợn mắt lên như thế thật là mệt chết đi được, mắt bây giờ vừa xót vừa đau, cô quyết định nhắm mắt lại một lát, hi vọng khi mở mắt ra lại, cô đã quay trở về nhà Khương Sâm, hoặc là lớp học, cứ cho là nằm mơ giữa ban ngày, bất luận là loại nào cũng có thể tiếp nhận được.

@@@@

“Ông chủ, tôi không tìm được Trần tiểu thư, tôi tìm bạn học của cô ấy hỏi, buổi trưa cô ấy nhận được điện thoại liền mất tích, tìm mãi không có tung tích gì.”

Khương Sâm cắt ngang điện thoại của Tiểu Hắc, hiện tại hắn đã trở về nhà, thời điểm này trong phòng bếp lẽ ra nên vang lên tiếng xào nấu đồ ăn, nhưng giờ phút này âm thanh gì cũng không có.

Hắn nhìn Doãn Triệt lại nhìn qua Jess, trên mặt hai người không có biểu tình gì, vẫn bình tĩnh giống như ngày thường.

Khương Sâm lần nữa nhìn Jess, hắn vẫn ung dung như cũ.

“Anh nhìn tôi làm cái gì?” Jess tựa hồ nhận ra được điều gì, hắn nghiêng đầu nhìn lại Khương Sâm: “Tôi cho anh biết, không làm xong việc, tôi cũng chưa đi đâu.”

“Là anh. . . . . Có đúng hay không?” Khương Sâm nhìn thẳng vào mắt Jess.

“Anh nói cái gì, cái gì là tôi?” Jess cười cười, nghi ngờ nhìn chằm chằm Khương Sâm.

“Cậu nhỏ, hai người đang nói gì vậy, Trần Hi vì sao còn chưa trở lại?” Doãn Triệt khép laptop lại, nhìn vào hai người, hắn buổi chiều không có tiết, sau khi cùng Trần Hi ăn trưa thì giúp giáo sư một số việc.

“Không về được, mất tích.” Thanh âm Khương Sâm vô cùng bình tĩnh, tựa như đang bàn luận chuyện thời tiết.

“Cái gì?” Hai âm thanh cùng đồng loạt vang lên, lại xuất phát từ hai người đàn ông khác nhau.

“Cậu nhỏ, cậu đùa cái gì thế, buổi trưa bọn con còn cùng ăn cơm với nhau đấy.” Doãn Triệt cười cười, sau một thoáng kinh ngạc trên mặt hắn biến thành nụ cười ranh mãnh: “Hôm nay cũng không phải cá tháng tư, cái chiều này làm sao có thể dùng được?”

“Không, là anh ta nói thật.” Biểu tình của Jess cũng trở nên nặng nề, hắn nhìn vào mặt Khương Sâm, không khí trong phòng khách trong nháy mắt liền trầm xuống.

@@@@

Trần Hi mở mắt ra lần nữa, cô phát hiện ngón tay của mình đã có thể cử động nhẹ nhàng, cô thử ngồi dậy để đứng lên, thân thể cảm giác vô cùng nặng nề, toàn thân không có chỗ nào không đau nhức.

“Cảm giác thế nào rồi, lát nữa ra ngoài đi dạo một chút, đợi thuốc có tác dụng là tốt rồi.” Giọng điệu tiếng Trung cứng nhắc lại vang lên, lúc này Trần Hi mới quan sát người đàn ông trước mặt, hần một đầu tóc đen, mắt cũng màu đen, nhưng ngoại hình rất vượt trội, vẫn là tướng mạo của người phương Tây. Trần Hi đoán không ra tuổi của người đàn ông trước mặt, nhìn hần cũng không còn nhỏ, ít ra so với Jess thì có vẻ già dặn hơn rất nhiều.

“Ông là ai, chuyện này là thế nào, sao tôi lại ở chỗ này?” Trần Hi nghi hoặc hỏi.

“Những thứ này tôi đều không thể nói, nhưng cô có thể yên tâm, tôi sẽ không làm tổn thương cô.” Người đàn ông cười cười, xoay người đi ra ngoài, sau khi hần đi ra, một xe đẩy thức ăn đi vào, bữa ăn tinh xảo nhìn qua như một tác phẩm nghệ thuật, tất cả đều hư ảo như thế.

“Cô cần gì, tôi sẽ lấy cho cô.” Người giúp việc rất có lễ phép, khách khí mà xa lánh, lời của hần cũng là kiểu tiếng Trung không lưu loát.

“Cho tôi gương, còn có nói cho tôi biết thời gian bây giờ.” Trần Hi cảm thấy càng ngày cô càng có thể tiếp thu những chuyện không thể tưởng tượng nổi rồi, cô đối mặt với mọi chuyện có thể bình tĩnh như thế.

Gương cũng đã soi, thời gian cũng đã hỏi, ít nhất chứng minh một điều, cô vẫn còn là mình, chỉ là bây giờ cô đang ở một nơi mà mình không biết, và tương lai cũng không biết điều gì đang chờ đợi.

Ăn cơm xong, Trần Hi nhờ người giúp việc đồng hành dẫn mình đi ra ngoài gian phòng.

Tất cả bên ngoài làm cô vô cùng ngạc nhiên, phía xa là một khu rừng rậm cao vút, bên cạnh là vườn hoa, hoa huân y thảo, tulip, hồng, tổng cộng chỉ có ba loại hoa này. Khắp vườn hoa có 36 luống, gần nhất là 12 luống hoa hồng, ở giữa là 12 luống hoa tulip, xa nhất là 12 luống hoa huân y thảo.

Những con bướm truy đuổi chơi đùa trong vườn hoa, mùi thơm nồng nặc bay vào mũi.

“Đây rốt cuộc là chuyện gì?” Trần Hi nghiêng đầu, cô phát hiện người giúp việc bên người mình lại đổi t

hành người khác, lúc này là một cô gái nhỏ với gương mặt tàn nhang đáng yêu, xem ra khoảng mười ba mười bốn tuổi.

Trả lời cô là một tràng bô bô nghe qua không hiểu là gì.

Cô gái nhỏ lôi kéo Trần Hi đi đến một sân cỏ nhỏ, phía trên đã chuẩn bị sẵn ghế nằm cùng một bàn trà bánh.

Cô gái nhỏ ý bảo Trần Hi ngồi xuống, sau đó bắt đầu thuận thực pha trà.

Cô gái một tay pha trà, một tay chỉ vào vườn hoa, Trần Hi mặc dù nghe không hiểu, nhưng từ động tác khoa tay múa chân của cô bé, hình như là nói cho cô biết, những bông hoa trong đây là được dùng để pha trà.

Mùi hoa nồng nặc không làm cho tâm tình Trần Hi được buông lỏng xuống, ngược lại còn cảm thấy cuộc sống của cô đã bắt đầu nghiêng trời lệch đất rồi.

@@@

“Lúc này cô hài lòng chứ?” Trần Xương đem tấm hình cầm trong tay quăng ra trước mặt Trần Cẩm Sát: “Tôi đã đặc biệt nhờ người ta làm một cái quan tài thượng hạng cho nó, yên tâm ở Trung Quốc này, cô sẽ không cách nào tìm được tung tích của nó, nếu cô không để cho tôi dễ sống, vậy tôi sẽ cho cô sau này mỗi đêm cũng không thể ngủ ngon...”

Trần Xương nắm được cảm của Trần Cẩm Sát: “Tôi sẽ phục vụ cô ăn uống thật tốt, để cho cô sống lâu hơn, chỉ cần ngày nào tôi còn sống, cô cũng sẽ không chết được, để cho cô hưởng thụ cuộc sống cô độc là như thế nào, để cho cô biết, những ngày trước khi ba cô chết, tôi làm sao mà sống được. Đứng rồi, cũng đừng nói tôi cạn kiệt nhân tính, tôi sẽ cho cô một cơ hội, cô muốn biết nó ở đâu thì nhanh ký tên đi.”

Trần Xương nói xong đem hình ném ở trên bàn xoay người ra cửa.

Trần Cẩm Sát rốt cuộc đưa tay cầm hình lên, cô cầm hình lên đặt trước mắt mình nhìn một chút, một giọt nước mắt chảy xuống.

Trong phòng ngủ, Trần Tuyết Lệ đang nhìn chăm chăm vào màn ảnh, cô nhìn thấy động tác của người phụ nữ đó, vừa nhìn thấy Trần Xương đi vào, liền kéo hần tới: “Thấy không, đây là lần đầu tiên tôi thấy bà ta như vậy, có hiệu quả nha!”

Trần Xương khó nén hưng phấn đi nhanh hai bước, sau khi xem qua, hần đột nhiên có một loại cảm giác lo lắng mơ hồ, không thể nói ra không đúng ở chỗ nào, hần cứ có cảm giác, về mặt của Trần Cẩm Sát có gì đó không bình thường. ...

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: chương 47

Trần Hi đối với cuộc sống của mình bây giờ hoàn toàn mù mịt, có thể nói là như vậy, cuộc sống của cô bây giờ vô cùng nhàm chán, nơi này không có tivi, không có máy tính, điện thoại, không có ai giam cầm cô, nhưng chính là cô muốn đi ra lại không được.

Cô thử đi vào rừng cây, càng đi vào trong, cô càng phát hiện, nơi này quả thật có thể xưng là rừng rậm, từng cây đại thụ chính tề xếp thành hàng, cao ngất tựa như cột dùng để chống trời.

Càng quá đáng hơn chính là, thế nhưng không có một ai đi tìm cô, chỉ là để mặc cô trong rừng rậm không biết phương hướng mà đi, cho đến khi bụng đói đến choáng váng, mệt mỏi làm bắp chân cũng bị chuột rút.

Khi cô tựa vào một cây đại thụ, ngay cái giây phút ngây ngốc chờ hóa thành bùn đất, trước mắt cô mới xuất hiện một người đàn ông cao gầy, mặc dù ông ta rất gầy, nhưng là rất cường tráng, có thể ôm cô lên một cách nhẹ nhàng, người đàn ông này chính là người phương Tây tóc đen mắt đen kia.

Trần Hi rất không có tiền đồ lại hôn mê, lúc này cô là đói đến chóng mặt, thời điểm trước khi hoàn toàn hôn mê, cô có cảm giác mình nghe được một câu nói, chính là người đàn ông cao gầy nói: “Cố thiên tướng giáng đại nhiệm vì vậy người cũng, trước phải nếu kỳ tâm chí, lao kỳ gân cốt, đói kỳ thể da, khổn cùng kỳ thân, được phát loạn kia gây nên, cho nên động lòng nhịn tính, từng ích kia không thể.”

Trần Hi vô cùng cảm tạ thầy giáo ngữ văn của mình, bởi vì nhờ được giáo dục nên cô nghe hiểu những lời này. . . . .

Đến khi tỉnh lại lần nữa, cô đã trở về căn phòng xa hoa kia, tất cả xem ra như đang bắt đầu lại từ đầu, trên cánh tay cô ghim kim truyền nước biển. Nghe nói, lần này do bị mất quá nhiều nước mới ra như vậy, hơn nữa bây giờ là cô đã ngủ mê ba ngày.

Mặc dù cơ thể suy yếu, cũng không làm cho tinh thần cô uể oải, dù sao cô cũng đã ngủ ba ngày liên tiếp, Trần Hi tròn tròn mắt nhìn lên trần nhà, cô nhàm chán, thật sự là rất nhàm chán, cô cảm thấy mình cần phải làm chút gì, nhưng làm cái gì đây, vấn đề này thật là vô cùng đau đầu, ở nơi này cái gì cũng không có, chuyện cô có thể làm thật sự là rất hiếm.

Vì thế Trần Hi không khỏi mơ tưởng đến, bình thường có thời gian rỗi, cô hình như phần lớn thời gian là xem tivi, thậm chí băng tin tin tức mà cô cũng có thể xem cả ngày. Có khi là vào websites, chat điện thoại, hay QQ...

Nhưng bây giờ cô có rất nhiều thời gian, lại không biết dùng vào việc gì, nếu còn như thế nữa chắc cô cũng sẽ phát điên mất.

Trần Hi nhìn về phía người giúp việc đang đứng canh chai nước biển, nếu như cô nhớ không lầm, người này là nói tiếng Trung, mặc dù nói không rõ, nhưng ít ra cô nghe cũng hiểu.

“Tôi rất nhàm chán. . . . .” Đây là lần đầu tiên Trần Hi cố gắng cùng người ở đây trao đổi cảm xúc, cô không biết có thể nhận được câu trả lời gì chán chán hay không, nhưng là loại cuộc sống ngoại trừ ăn cơm ra cũng không được nói chuyện, cô đã chịu đựng đủ lắm rồi.

Cô đã thử cách chạy trốn, đáng tiếc thật bất hạnh là cô lại thất bại. Mặc dù thất bại là mẹ thành công, nhưng cô cũng không muốn tìm mẹ nữa, phải tìm hiểu thật kỹ trước khi tìm ra đứa con đã.

Muốn tìm được là phải rất tốn sức lực, bước đầu tiên là phải tìm hiểu hoàn cảnh nơi này, ngàn vạn lần không thể làm việc đường đột nữa.

Làm quen cùng nói chuyện khách sáo không phải là sở trường của cô, nhưng trao đổi thông thường vẫn có thể, hơn nữa hoàn cảnh ở đây xa lạ, biết đâu trong khi trao đổi sẽ lộ ra được dấu vết gì đó.

“Cô muốn đọc sách không, tôi tên là Mike, về sau cô cứ gọi tôi là Mike.”

“Có, cảm ơn Mike.” Trần Hi gật đầu một cái.

Mike đi ra khỏi phòng, Trần Hi lại bắt đầu nhìn trần nhà suy tư, cô hình như tốn mất mười ngày, mới biết người vẫn chăm lo ăn uống cho mình tên gọi là Mike, đây quả thật là thất bại của cô, rất rất thất bại.

Mike mang cho Trần Hi một quyển sách, toàn bộ là tiếng Anh, Trần Hi tự nhận tiếng Anh của mình cũng không đến nỗi, nhưng cầm một quyển sách như vậy, cô vẫn đọc hết sức khó khăn.

Trần Hi lại nhờ Mike tìm cho mình một quyển sách, lần này Trần Hi chỉ định rõ ràng, là một quyển tự điển Anh – Hán.

Rất nhanh Trần Hi liền biết nội dung của quyển sách này là hướng dẫn kỹ thuật sinh tồn trong nơi hoang dã, hướng dẫn cũng không phải qua loa bình thường, mà vô cùng chuyên nghiệp.

Mới vừa trải qua giáo huấn, Trần Hi đột nhiên phát hiện, một quyển sách như vậy, cho dù vừa tra từ vừa đọc, cũng làm cô thu được lợi ích không nhỏ.

Sau khi có thể từ trên giường bò dậy, chuyện đầu tiên Trần Hi làm chính là đi đến khu rừng đã từng làm cô sắp chết kia, cô bắt đầu thực tế hóa nội dung trên sách.

Trần Hi cũng không cảm thấy hốt hoảng hay sợ hãi, có khi cô rất không rõ sao mình có thể bình tĩnh được như vậy.

Bây giờ nhìn lại, cô bị nhốt ở đây, được chiều đãi an uống rất tốt, không có ai cùng mình nói chuyện, không có ai nói cho cô biết cô phải làm những gì, hay bị bắt đến đây là vì mục đích gì.

Trên lý thuyết mà nói, cô nên hốt hoảng, nên sợ hãi, bởi vì cái cảm giác không biết chuyện gì đang xảy ra chính là làm cho người ta sợ hãi nhất.

Nhưng rất kỳ quái, sau kinh nghiệm chạy trốn thất bại lần đầu tiên, cô tự nhiên trở nên bình tĩnh hơn, giống như phát hiện ra trọng điểm, những người ở đây hình như không ai muốn làm tổn thương đến cô, ít nhất tạm thời là không có, nếu như vậy, thay vì lãng phí mạng sống còn không bằng làm chút chuyện có ý nghĩa.

Khi một người chuyên tâm làm một việc gì đó, thì năng lực là vô hạn, thời gian mỗi ngày của Trần Hi đều trải qua trong rừng, cô học xong cách như thế nào hấp thụ nước từ thực vật, học cách như thế nào phân biệt được loại thực vật nào có thể ăn, loại nào không. Thậm chí, bây giờ cô còn học xong cả cách đánh lừa.

Đây thật là một kinh nghiệm thần kỳ, khi nhóm lửa đầu tiên được nhóm lên, Trần Hi đột nhiên cảm thụ được loại cảm giác thành tựu mà cô chưa từng cảm nhận qua.

Cô không hề cảm thấy rối rắm nữa, cũng không nhớ mình đã trải qua bao nhiêu thời gian ở đây, bởi vì cô cảm thấy mỗi ngày thời gian trôi qua thật nhanh, mỗi ngày cô đều học được kiến thức mới, những kiến thức mà cuộc sống trước đây chưa từng dạy cho cô.

Lần này, Trần Hi tiếp tục đi vào rừng cây, lúc này cô tràn đầy tự tin, cô đã biết cách lợi dụng ánh sáng của mặt trời để xác định phương hướng rõ ràng, hiểu được làm cách nào lấy được đủ nước uống, làm sao để no bụng. Cô muốn đi đến phía cuối khu rừng, nhưng cô đơn thuần không phải là muốn chạy trốn, chỉ là muốn đi đến cuối để xem rốt cuộc phía sau cánh rừng là cái gì.

Ngoại trừ lúc ngủ, thời gian mỗi ngày của Trần Hi chính là đi, đi về một hướng, cho dù là mây đen giăng đầy, cô cũng vẫn có thể tìm ra được mặt trời, cho dù là mưa bão xảy ra, cô vẫn có thể tìm cách cho mình giữ được một thân khô ráo.

Đi đi đi, ngày qua ngày chính là đi.

Trần Hi cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, cô có khả năng chịu được tịch mịch, cô có thể khắc chế mình không quay đầu lại, bởi vì con đường phía trước là không có cuối cùng, mà phía sau cũng không phải dễ dàng quay lại.

Cô vẫn ghi chép mình đi được bao nhiêu ngày, khi không nhìn thấy được điểm cuối cùng, cô vẫn còn ôm hy vọng.

Mỗi ngày vào sáng sớm, Trần Hi đều hy vọng có thể thấy được ranh giới của cánh rừng, nhưng đến cuối ngày, cô đều cảm nhận được sự thất vọng.

Trong lòng có một âm thanh nhắc nhở cô có thể quay trở về, chỉ cần quay người lại, cô có thể com áo vô lo, khắp nơi đều là biển hoa. Nhưng cô vẫn cắn răng kiên trì như cũ, quyết tâm đi về phía trước.

Rốt cuộc, Trần Hi cũng thấy được loại ánh sáng đó, không phải là cái ánh sáng xuyên qua những tán cây rơi xuống, mà là ánh mặt trời trực tiếp từ trên chiếu xuống, vậy đại biểu cho cái gì, đó là rốt cuộc cô cũng đi tới được bìa rừng.

Khi nhìn thấy mặt trời không hề che dấu mà chiếu ánh nắng xuống người mình, Trần Hi cảm thấy mình chưa từng dễ dàng vui vẻ đến thế.

Trước mắt cô xuất hiện một cái hồ nước nhỏ, hồ nước trong veo đến thấy cả đáy, trong hồ có một vài con cá nhỏ, chùng đầu ngón tay, những con cá buống bình tĩnh thoảng nổi trên

mặt nước văng lên những bọt nước li ti.

Bên trên hồ có những khóm hoa nhỏ, mềm mại nhẹ nhàng.

Trần Hi cởi giày ra, cô định thử ngâm chân xuống nước để cảm nhận cảm giác mát mẻ này.

“Tôi nghĩ là cô sẽ không muốn làm như vậy!” Trần Hi đang định bỏ chân xuống, giọng nói tiếng Trung cứng nhắc đó lại vang lên sau lưng.

Trần Hi nghiêng đầu nhìn sang, trong tay người đàn ông giờ lên một con gà, gương mặt ông ta không hề lộ biểu cảm gì.

Người đàn ông đem con gà trong tay ra sức ném xuống hồ nước, trong nháy mắt, mặt hồ dâng lên sóng nước tung tóe, ngay sau đó lông gà nổi lên đầy mặt hồ, một bộ xương gà lại chìm xuống dưới đáy.

Trần Hi bị dọa sợ lùi về sau một bước dài, cô nhìn thấy những con cá xinh đẹp đang bơi về hướng mình.

“Tại sao?” Trần Hi mang lại giày đi tới trước mặt người đàn ông. “Ông muốn cái gì?”

Trực giác nói cho Trần Hi biết, cô đến cái nơi quái gỡ này, đều là có liên quan đến người đàn ông này.

“Cô sẽ biết, bây giờ vẫn chưa đến lúc, đi thôi, nhiều ngày như vậy cô cũng mệt rồi, nghỉ ngơi thật tốt.” Người đàn ông xoay người lại “Cô nên biết một chuyện, những thắng lợi vui vẻ trước mắt chỉ là làm cho người ta không để ý đến những nguy hiểm tiềm ẩn sau nó.”

Trần Hi bĩu môi, cô nghiêng đầu nhìn sang cái hồ nước cùng sân cỏ xinh đẹp, ai có thể nghĩ đến, cô trải qua muôn vàn gian khổ đi tới đích cuối cùng lại là nguy hiểm như thế.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: chương 48

Doãn Triệt vô cùng phiền não, từ khi Trần Hi mất tích đến bây giờ đã hơn mấy ngày rồi, hắn không hiểu nổi, một người sống sờ sờ ra như thế đột nhiên lại có thể biến mất, hơn nữa còn hoàn toàn không có tung tích.

Khương Sâm cùng Jess đều đi tìm người, mà hắn ngoại trừ ngày ngày ở chỗ này phiền não ra, cũng không giúp ích được gì, hắn cảm giác mình thật vô dụng, rõ ràng mình mới là người đàn ông của cô ấy, nhưng lại là người vô dụng nhất trong ba người đàn ông này.

“Trăm việc không dùng được nhất là thư sinh” những lời này sao bây giờ so với hắn lại có đạo lý như vậy. Doãn Triệt vô cùng tự tin trước kia trong giây phút Trần Hi mất tích bị đá kích hoàn toàn, hắn cảm thấy mình thật không bằng những tên đàn ông cạnh bà nhất.

“Thế nào, còn chưa tìm được người?” mẹ Doãn mới vừa đi mua đồ từ bên ngoài trở về, liếc mắt nhìn thấy bộ dáng uể oải của con trai, xe ra vẫn thật là churong mắt.

“Vẫn chưa. . . . .” Doãn Triệt nhìn mẹ Doãn một cái, tiếp theo sau đó cúi đầu trầm tư.

Trần Hi mất tích cũng không phải bí mật, mọi người trong trường học cơ hồ đều biết, bao gồm cả cha mẹ Trần Hi.

Doãn Triệt hiện tại điều duy nhất có thể làm là thỉnh thoảng gọi điện thoại cho cha mẹ Trần Hi, tùy thời điểm mà thông báo tình hình cho họ.

Lúc đầu hắn còn có thể tìm cách nói cho qua chuyện một chút, đáng tiếc theo thời gian trôi qua, hắn hiện tại cũng không biết nên nói cái gì, đây thật là một loại đau khổ. Hắn đã ở trong nhà Trần Hi một tháng, biết bọn họ yêu thương Trần Hi đến cỡ nào, nhưng càng biết rõ như thế, hắn càng khó có thể mở miệng, không đành lòng để cho bọn họ thất vọng.

Mẹ Doãn cũng không muốn nhúng tay vào chuyện tình cảm của Doãn Triệt, nhưng Doãn Triệt bây giờ suy nghĩ rất tiêu cực, không có việc gì, cả ngày chỉ nhìn vào điện thoại, chính là chờ tin tức của Khương Sâm, làm cho bà muốn nhịn cũng không nhịn nổi rồi.

Mẹ Doãn tìm vị trí đối diện với Doãn Triệt ngồi xuống, bà dùng ngón tay gõ gõ lên mặt bàn: “Con cũng đã tốt nghiệp rồi, có cần nhắc qua làm gì chưa?”

“Mẹ. . . . ., con hiện tại không tâm tình.” Doãn Triệt ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn mẹ của mình.

“Vậy có phải hay không con một ngày không tìm được cô ấy, thì một ngày cũng không có tâm tình.” mẹ Doãn nhìn Doãn Triệt, phát hiện hắn cũng không có lên tiếng.

Mẹ Doãn nói tiếp: “Mẹ cho tới bây giờ đều không có yêu cầu gì đối với người nào đó của con, cũng không muốn can thiệp vào việc con muốn làm gì.

Nhưng là hôm nay, mẹ phải nói, con nhìn xem cậu của con, hắn cũng đi tìm người. Mặc dù mẹ không biết tình cảm của cậu con cùng Trần Hi như thế nào, nhưng là cho tới bây giờ, mẹ chưa nhìn thấy cậu của con giống con vô công rồi nghề như vậy.

Quán bar của hắn vẫn mở, mọi việc kinh doanh đều hoạt động, không có việc gì trễ nãi. Nếu như Trần Hi mất tích vài tháng có thể không nói làm gì, nhưng nếu là vài năm, chính con có thể dự đoán được hậu quả, phụ nữ luôn thích người kiên cường, không ai có thể làm được tất cả mọi việc, nhưng ít ra con cũng phải làm được một cái gì đó, nếu không thì làm sao có thể cùng nhau chống đỡ.” Mẹ Doãn nói xong đưa tay vỗ vỗ bả vai Doãn Triệt, sau đó cầm túi mua hàng đi lên lầu.

Chân mày Doãn Triệt cau lại. Có một số việc giống như phải nhờ người khác khai thông, mẹ Doãn đã thành công tìm ra được nguồn gốc phiền não của hắn, rốt cuộc ngoại trừ lo lắng cho Trần Hi, hắn chính là vẫn lo âu cho bản thân mình.

Một câu nói của mẹ Doãn có thể giải quyết được nhiều vấn đề, vấn đề chính bây giờ là Doãn Triệt cảm giác mình làm cái gì cũng không xong, nếu như không phải dựa hơi vào Doãn gia, nếu không phải là trưởng tôn của Doãn gia, hắn hiện tại cũng chỉ là một sinh viên mới tốt nghiệp, mỗi ngày phải bôn ba đi tìm các công ty tuyển dụng, chịu đựng áp lực thất nghiệp của một sinh viên mới ra trường.

Hắn không có giao thiệp, không có các mối quan hệ, cũng không có sự nghiệp của riêng mình, bỏ đi cái danh hiệu Đại thiếu gia nhà họ Doãn, hắn còn có

thể có những gì?

Trong lòng Doãn Triệt tự hỏi, trải qua mấy phút, hẳn từ ghế sofa đứng lên, đem điện thoại trên khay trà cất vào túi, xoay người đi ra khỏi cửa.

@@@@

“Ông chủ, vẫn là một chút tin tức cũng không có, còn tiếp tục điều tra sao?” Tiểu Hắc đứng trong phòng làm việc của Khương Sâm, hẳn quan sát sắc mặt của Khương Sâm.

Khương Sâm vẫn tỏ vẻ bình thường, Tiểu Hắc trong lòng quan sát tình trạng gần đây của Khương Sâm. Ngũ quan vẫn tinh xảo đẹp đẽ như cũ, chỉ là hình như cảm có nhọn đi một chút, ừm... chắc là do đói, bảo mẫu trong nhà mất tích, không ai nấu cơm cho ăn rồi.

Tóc có rối loạn một chút, ừm... chắc là quên soi gương rồi, bảo mẫu trong nhà mất tích, mỗi sáng sớm không cần phải thần thái sáng lạn dậy sớm để chải và mà trang điểm ăn mặc.

Còn nữa, hình như sắc mặt có tối một chút, ừm.... Trông có hơi khó chịu một chút, bảo mẫu trong nhà mất tích, thế mà ông ấy không tìm được bất kỳ đầu mối tung tích nào thì không khó chịu cũng là lạ.

Tiểu Hắc run lập cập, thu hồi ánh mắt quan sát Khương Sâm, bắt đầu mắt nhìn mũi, mũi nhìn miệng, miệng nhìn tim, hẳn không dám tìm tòi nghiên cứu tâm tư ông chủ nữa. Hẳn vừa rồi không cẩn thận, giống như, hình như, có thể nhìn thẳng vào mắt Khương Sâm, hẳn dám cam đoan, kích thích từ cái nhìn đó có thể so sánh với dòng điện.

“Cậu cứ nói tiếp đi?” Khương Sâm ngược lại hỏi Tiểu Hắc một câu.

Tiểu Hắc không dám nói tiếp, theo như lệ thường trong quá khứ, tìm người một thời gian dài như vậy, đã sớm nên bỏ qua. Đáng tiếc Trần Hi không giống như những người đã từng mất tích trong quá khứ kia, ngoại trừ cô cùng với Trần gia có chút quan hệ, những thứ khác vẫn thật là không có chỗ nào đặc biệt. Một nữ sinh bình thường, không thông minh cũng không ngu ngốc, học được một chút thuật phòng thân, đối phó với những chuyện vặt vãnh thì còn miễn cưỡng được, nhưng gặp phải đối thủ cao tay, xem ra sẽ rất khó khăn.

Một người như thế, mất tích triệt để thế này, giống như sớm có người đã bày trước âm mưu, thật sự là không thể tưởng tượng nổi.

“Cậu cứ đi ra ngoài trước đi, lưu lại mấy người thuần thực tiếp tục tìm, những người còn lại thì rút lui thôi.” Khương Sâm tựa lưng vào ghế, đưa tay đề cái trán đau đớn không dứt, phát phát tay về hướng Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc hiểu ý rón rén xoay người ra cửa, ngay cái phút cửa được đóng lại, Tiểu Hắc thở phào nhẹ nhõm, rốt cuộc hẳn cũng không bị Khương Sâm trách phạt.

Tiểu Hắc đưa tay vỗ vỗ mặt của mình, hẳn dùng sức hơi lớn, “Bành bạch . . . . .” Giống như âm thanh đang tát vào mặt. Trần Hi nha, Trần Hi, cô rốt cuộc ở đâu, làm sao lại không tìm được cô.

Tiểu Hắc đứng thẳng người lên, làm thuộc hạ, hẳn có nghĩa vụ nhắc nhở Khương Sâm, là bạn bè sống cùng Trần Hi lâu ngày, hẳn thực sự muốn Khương Sâm tiếp tục tìm, ít nhất sống phải thấy người, chết phải....

“Bành bạch. . . . .” Tiếng bạt tai lại vang lên, Tiểu Hắc đang tát vào mặt mình, nói chuyện không may, người đó làm sao có thể có chuyện gì xảy ra được.

@@@@

Thời điểm phát hiện người bên cạnh mình mất tích, mỗi người gấp gấp đi tìm người cũng sẽ cho người khác thấy được mối quan hệ của họ, nhưng mối quan hệ này cũng chỉ là một phương diện nào đó, nếu tìm không ra được người mất tích, thì cũng không có ai để khẳng định mối quan hệ đó có chính xác hay không.

Doãn Triệt tự cho mối quan hệ của mình và Trần Hi chính là kiểu thân mật kia....hắn chính là người đàn ông của cô.

Tiểu Hắc đem hẳn và Trần Hi xác định một cách quang minh chính đại, hẳn chính là bạn bè của cô.

Khương Sâm đem quan hệ của hẳn và Trần Hi định nghĩa là .... ai biết được? Bởi vì không ai đoán ra tâm tư trong lòng hẳn.

Mà Jess lại xác định mối quan hệ của hẳn với Trần Hi chính là một thiếu sót trong cuộc sống hoàn mỹ của hẳn, mặc dù người ta đều nói thiếu sót cũng là một loại hoàn mỹ, nhưng Jess không cho là như vậy.

Khi Trần Hi mất tích ngày thứ hai, trên tài khoản của Jess xuất hiện một số tiền, số tiền này lại bằng với số tiền ủy thác. Nhưng khi số tiền đó đến tay, không làm cho Jess có cảm giác thoải mái, ngược lại hẳn còn thấy rất lo lắng.

Những cảm giác này hầu như không có khả năng xuất hiện trên người Jess, nhưng hiện tại quả thật hẳn có thể cảm thấy rất lo âu.

Số tiền kia biểu thị cho cái gì? Có phải là nhiệm vụ của hẳn đã hoàn thành, hẳn có thể công thành lui thân được rồi? Việc này có thể thấy rõ là đã thỏa mãn được người cần ủy thác, thế nhưng có người nhân lúc hẳn mất nhắm mắt đã trộm mục tiêu của hẳn, hơn nữa còn thành công giả họa cho hẳn, mà

hắn một chút cũng không tra ra người kia là ai, làm thế nào có thể làm được việc này!

Hắn nhớ lão Roger kia đã từng nói một câu, đối thủ cường đại nhất, đó là có thể làm cho không một ai phát giác được, không tìm được bất kỳ đầu mối nào.

Nếu như gặp một người như thế, hoặc là bạn tiêu diệt

nó, nếu không chắc chắn bạn sẽ bị tiêu diệt.

Jess hiện tại đang theo dõi người phụ nữ của Trần gia, hắn và Khương Sâm trải qua bước đầu thương thảo, quyết định không động thủ kinh xà. Một người có thể nhốt một người phụ nữ hai mươi mấy năm, tuyệt đối là có biết bao kiên nhẫn, chỉ cần không kinh động, hắn cũng sẽ không làm chuyện đường đột, mà người phụ nữ đó cũng có thể an toàn, ít nhất là giữ được sinh mạng.

Nhìn vào cái gia thế hào môn vinh quang chói lọi này bên trong lại mục nát, Jess đối với màn kịch loạn luân này cũng không lấy làm kinh ngạc.

Hắn thích xem đàn ông và đàn bà làm những chuyện như vậy, cũng không phải là có tính háo sắc, mà là rất nhiều người sau khi làm chuyện này sẽ nói chuyện phiếm, hơn nữa, vào lúc đó, rất dễ dàng nói ra những chuyện bí mật nhất, có ích nhất.

Jess cũng không hiểu, tại sao nhiều người thích chọn thời điểm đó để nói chuyện phiếm, nhưng mà sự thật cũng chứng minh, phán đoán của hắn vẫn chính xác.

Âm thanh máy nghe lén đã vang lên.

“Tôi nghe nói, tâm trạng bây giờ của Doãn Triệt cũng không tốt, cô bớt chút thời gian đi tiếp đãi hắn, đàn ông lúc này là yếu ớt nhất, nói không chừng cô có thể leo lên làm dâu Doãn gia.” Trần Xương nói chuyện, híp mắt hút thuốc.

Jess ném bắp rang vào trong miệng, thì ra tên tiểu Doãn tử đó cũng bị lôi kéo vào nha, chuyện này thật đúng là không nghĩ tới, nhưng mà hắn cũng không có ý định lăm lăm, cái đó nói ra cho tiểu Doãn tử hắn cũng không có ích lợi gì.

Trần Tuyết Lệ lại nũng nịu mấy tiếng, giống như đang kêu uất ức.

Jess uống một hộp coca, thế nào mà kịch bản luôn nhằm chán như vậy, hắn theo dõi mười lần thì tám lần đều giống nhau.

“Đúng rồi cái người kia, cô có thấy được không, hình dáng thế nào, không nghĩ tới trên thế giới thật là có thứ người như thế tồn tại.” Vẫn là Trần Xương đang nói chuyện.

Lỗi tai Jess lập tức dựng đứng lên, hắn đặt coca cùng bắp rang lên bàn không phát ra một tiếng động, lặng chờ đáp án.

“Không thấy mặt, chỉ thấy được một đầu tóc vàng, còn lại chỉ là bóng lưng, dáng vẻ rất cao to.” Thanh âm Trần Tuyết Lệ rất to, Jess nghe được rất rõ ràng.

Tóc vàng, cao lớn, uy mãnh, vậy không phải là đang nói chính mình sao? Cái này giả họa cũng thật hay đi, xem ra muốn tìm người so với tưởng tượng của hắn vẫn còn một khoảng cách rất xa.

“A. . . . . Khương Sâm, tôi là Jess, nói cho anh biết một chuyện thú vị nha, hahah. . . , Trần Tuyết Lệ nói người bắt Trần Hi đi, là một đầu tóc vàng, cao lớn uy mãnh, anh cảm thấy sẽ là ai?”

“Anh. . . . .”

“Ha ha, tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng chẳng lẽ tôi nằm mơ giữa ban ngày, bắt người mà chính mình cũng không biết?”

Jess cầm coca trên bàn uống một hộp, sắc mặt lạnh xuống: “Tôi cảm thấy được, người kia đối với tôi rất quen thuộc, tôi nghĩ tôi gặp phiền toái rồi đây.”

“Phiền toái cũng không chỉ là một mình anh. . .” Khương Sâm cúp điện thoại, nhắm mắt tựa lưng vào ghế, hắn cau mày. . . .

@@@

Trần Hi nhàn nhả uống của mình cà phê, tay cầm một quyển nguyên văn đọc say sưa, cô bây giờ căn bản đã không cần tra từ điển nữa rồi, từ sau lần trước thành công xuyên qua khu rừng rậm, cô phát hiện những bộ sách này còn thực dụng và thú vị hơn so với những quyển tiểu thuyết, bởi vì vĩnh viễn bạn cũng không biết, một giây kế tiếp chuyện gì sẽ xảy ra và mình cần dùng đến cái gì.

“Trần tiểu thư, cơm trưa chuẩn bị xong rồi.” Tiếng trung của Mike trở nên nhuần nhuyễn hơn nhiều, ít ra Trần Hi nghe được thư thái không ít, cô gạt đầu một cái, thả quyển sách trong tay xuống, đứng dậy đi về hướng phòng ăn.

Người đàn ông cao gầy xuất hiện ngay tại vị trí Trần Hi vừa ngồi, ông ta cầm cuốn sách lên nhìn một chút, thỏa mãn gật gù đầu, bên trên bìa sách có ghi《Mãn Thanh thập đại khổ hình Anh ngữ》

Chương 49: chương 49

Thời gian 5 năm nói dài cũng không dài lắm, bảo ngắn cũng không ngắn lắm, nhưng đủ để thay đổi rất nhiều chuyện.

Bên ngoài từng giọt mưa tí tách rơi lác đác, Doãn Triệt đứng trong phòng làm việc trên tầng cao nhất nhìn xuống dưới. Hạt mưa vỗ vào cửa sổ, tạo ra những màn nước mỏng, trên bàn đặt một chứng thư vinh dự, là hân vừa đạt được danh hiệu thập đại thanh niên kiệt xuất có công ty thành công nhất.

Hắn nhìn ngoài cửa sổ, ánh đèn nê ông lóe sáng trên đường phố bị cơn mưa bao phủ, có vẻ mông lung và hư ảo.

Trong tay Doãn Triệt cầm ly rượu, hướng về phía đêm mưa đưa lên, đem một hớp rượu trong ly uống cạn.

“Nếu như em còn có thể trở lại, em sẽ phát hiện tất cả đều đã thay đổi.” Doãn Triệt khẽ thở dài một hơi, hân cầm chiếc ly không trong tay, khối đá bên trong đang chậm rãi hòa tan, xúc cảm trong lòng bàn tay lạnh lẽo, hân nhẹ nhàng lắc lắc cái ly, những viên đá đọng vào vách ly phát ra âm thanh thanh thúy mà dễ nghe.

“Cốc cốc. . . . .” Cửa phòng làm việc bị gõ vang.

“Vào. . . . .” Doãn Triệt xoay người lại, nhìn cửa phòng làm việc bị đẩy ra.

“Triệt, tiệc rượu đã đến lúc rồi.” Trương Nghiên một thân váy dài màu đen ôm lấy vóc người thon thả, gương mặt trang điểm tinh xảo trang nhã lộ ra nét phong tình vạn chủng.

“Ừ, chúng ta đi thôi.” Doãn Triệt để ly rượu xuống, cầm tây trang màu đen trên ghế mặc vào.

Yêu thích của con người sẽ theo tuổi mà không ngừng thay đổi, không biết từ khi nào bắt đầu, Doãn Triệt cũng bắt đầu yêu thích các trang phục màu đen, loại màu sắc này mặc dù có vẻ trầm tĩnh mà khiêm tốn, lại vĩnh viễn thích hợp bất kỳ bữa tiệc nào.

Bữa tiệc về kiến trúc thành thị được đặt tại một nhà hàng Tây, gần tới hội trường, Doãn Triệt nhận một chiếc mặt nạ từ tay người phục vụ mang vào.

Khóe miệng Doãn Triệt khẽ cười giễu cợt, mỗi một bữa tiệc luôn làm một chút mảnh khóe để gia tăng tính độc đáo, với cái vũ hội hóa trang này thì những chiếc mặt nạ nhỏ bé kia cũng chẳng có tác dụng gì, Doãn Triệt dù có đeo lên cũng dễ dàng bị nhận ra.

Ánh đèn trong hội trường u ám, tiệc rượu đã bắt đầu, chủ nhân bữa tiệc đang theo thông lệ mở màn, mặc dù đã cố gắng tìm kiếm những từ ngữ mới mẻ, nhưng vẫn không sao tránh được sáo rỗng.

Doãn Triệt buông Trương Nghiên ra, lảng lạng tìm một chỗ yên lặng trong góc, cầm ly rượu đỏ một mình uống. Hắn tìm vị trí gần cửa sổ, nhìn ra cảnh đêm bên ngoài.

Mặc kệ xung quanh biến hóa thế nào, vị trí phong cảnh này trước sau vẫn đẹp như vậy, hân đột nhiên phát hiện, cũng trong một cảnh đêm đẹp đẽ như vậy, một người con gái vứt bỏ bữa ăn mỹ vị cùng hân, chạy trốn chết, hân là không ngại vượt xa ngàn dặm tìm đến nhà người ta đây đưa không dứt.

Bây giờ suy nghĩ lại một chút, hân chợt mỉm cười, đó là tuổi trẻ phải buông thả đến thế nào, mới có thể ngông cuồng làm ra những hành động như vậy, cũng không biết hân bây giờ, còn có thể làm những chuyện giống như vậy hay không.

Điện thoại di động rung nhẹ một cái, Doãn Triệt lấy điện thoại từ trong túi ra, một tin nhắn truyền đến, là mẹ Doãn.

【 Con trai, mẹ đang xem phòng vấn, mẹ rất tự hào vì con. 】

Doãn Triệt cười cười, đưa điện thoại di động cất lại vào trong túi.

Hắn năm nay rốt cuộc vất vả giải thưởng của Khương Sâm, làm mẹ có thể không cảm thấy tự hào sao! Con trai chung quy lại so với em trai vẫn phân biệt đối xử hơn một chút.

Doãn Triệt những năm gần đây là thành phần tuổi trẻ mới xuất hiện, hân và Khương Sâm ở thành phố này đã trở thành đề tài cho mọi người trà dư tửu hậu. Quan hệ thân cận của hai người như thế, hơn nữa kinh doanh cũng không cùng lĩnh vực, thoát nhìn không có gì cạnh tranh, nhưng mọi người vẫn cứ thích đem tiền đồ của hai người ra mà so sánh với nhau.

Năm nay, Doãn Triệt rốt cuộc đạt được thắng lợi trong một hạng mục thị chính, không có bất kỳ hạng mục nào so với mua bán với nhà nước là đảm bảo lợi nhuận cùng vị trí hơn cả, điểm này tất cả mọi người đều hiểu rõ.

Doãn Triệt nâng ly có ý chào cùng bóng đêm một cái, điều này tựa hồ đã thành thói quen của hắn, không ai biết hắn tại sao lại muốn làm như vậy, khi hắn đạt được những thành tích nhất định, hắn rất hoan hỉ nâng ly mới bầu trời trống vắng cùng đối ẩm.

“Triệt, đến lượt anh.” Trương Nghiên đi tới nhẹ nhàng khều cánh tay Doãn Triệt, ở bên cạnh hắn nhỏ giọng nhắc nhở.

Doãn Triệt để ly rượu xuống, đi nhanh về hướng hội trường. Những người này luôn muốn làm một chút chuyện vui, mà hắn giờ này vì công việc, lại là nhân vật mấu chốt trong đêm nay. Doãn Triệt cảm thấy hắn bây giờ thật sự đã trở thành con buôn, mặc kệ có thích hay không, hắn vẫn phải đem tuồng này diễn cho xong.

“Chúng ta tối nay mời một vị khách mới thân bí, mọi người đoán xem là ai?” Người chủ trì trong hội trường bao phủ không khí. “Tôi cho mọi người một chút ý tưởng, anh ta chính là một trong thập đại thanh niên ưu tú năm nay, có ai có thể nói ra tên anh ta không?”

“Có phần thưởng sao?” Không biết ai hỏi một câu.

“Có, đương nhiên là có, phần thưởng chính là cùng khiêu vũ một bài, về phần phía sau.....” Người chủ trì muốn nói lại thôi, thành công gọi lên lòng hiếu kỳ của những người tham dự.

“Tôi đếm ba tiếng, nếu là không ai nói, tôi sẽ liền tuyên bố. Một. . . . ., hai. . . . .”

“Tôi biết rồi.” Một người phụ nữ lễ phục màu trắng đi lên phía trước. “Anh ấy là Doãn Triệt.”

Tiếng nói của người phụ nữ vừa dứt, ánh đèn lập tức tập trung lại trên người của Doãn Triệt.

Doãn Triệt mỉm cười tháo mặt nạ xuống, chậm rãi đi tới trong hội trường.

“Doãn tổng, cùng chúng tôi chia sẻ niềm vui trong tối nay một chút đi.” Người chủ trì đưa micro về phía Doãn Triệt.

Trong lòng Doãn Triệt thầm giễu cợt nhưng cũng không có biểu lộ trên mặt, thời gian rất lâu trước kia, hắn cũng đã có thể ở trước mặt mọi người thành công che giấu hi nộ ái ố rồi.

“Vừa rồi tôi còn rất hồi hộp, ngộ nhờ người đoán trúng không phải là phụ nữ thì làm thế nào, hiện tại thì đã có thể yên tâm rồi....” Ngôn ngữ Doãn Triệt hài hước, khiến những người tham dự cười to, sau lại hơi hột nói vài câu cảm tạ, Doãn Triệt đưa lại micro cho người chủ trì.

“Chúng tôi cũng muốn hỏi Doãn tổng, tin rằng vấn đề này cũng là mối quan tâm của những cô gái ngồi ở đây, tiêu chuẩn kén vợ của ngài là gì?”

“Tiêu chuẩn kén vợ?” Doãn Triệt cố ý dừng một chút, ánh mắt của hắn dò xét trong hội trường. Khi nhìn thấy một bóng dáng màu đỏ thì hắn ngay ngắn cả người, dáng người đó cùng với trí nhớ của hắn không hề sai biệt, n

hưng hiện tại hắn không thể tin đó là cô được.

“Doãn tổng. . . . . Doãn tổng. . . . .” Người chủ trì kêu hai tiếng, gọi lại sự chú ý của Doãn Triệt.

“Tôi tin tưởng vào trực giác.” Đáp án của Doãn Triệt không ăn nhập vào đâu, hắn nói xong câu đó liền hướng mắt về chỗ cũ, bóng dáng kia đã biến mất, tầm mắt hắn quét nhìn từng góc trong hội trường, vẫn không tìm được người vừa rồi.

“Doãn tổng, cùng vị tiểu thư xinh đẹp của chúng ta khiêu vũ thôi. Đứng rồi, nếu mỹ nữ này không ngại, có thể tháo mặt nạ xuống, để cho chúng ta cùng chiêm ngưỡng dung nhan một chút, nói không chừng chính là trực giác nha....”

Lời của người chủ trì rất cố ý, điều này làm cho Doãn Triệt đem sự chú ý nhìn về phía người phụ nữ đang đến gần mình, vòng một đầy đặn cũng vòng eo mảnh khảnh này thế nhưng làm hắn chán ghét, hắn đã biết cô là người nào. Quả nhiên không ngoài dự đoán, sau khi mặt nạ lấy xuống, người phụ nữ chính là Trần Tuyết Lệ.

Xung quanh vang lên tiếng khen tặng trầm trồ trai tài gái sắc, Doãn Triệt đưa tay ra, dắt Trần Tuyết Lệ tiến vào sàn nhảy.

“Anh Triệt, ngày hôm qua dì Doãn có gọi em đến nhà ăn cơm, sao anh không trở lại? Em đợi anh thật lâu a” Trần Tuyết Lệ cố ý dùng hai ngón núi ngạo nghễ chống đỡ cùng lồng ngực Doãn Triệt, để cho hắn chỉ cần cúi đầu là có thể nhìn thấy khe núi sâu thẳm kia.

“Tôi có chuyện.” Doãn Triệt lạnh nhạt nói một câu, trong lòng hắn cũng không yên tĩnh mà nhìn xung quanh, tìm kiếm bóng dáng vừa mới lướt qua kia.

“Dì Doãn có hỏi nghi thức đính hôn của chúng ta khi nào thì tiến hành, em cũng không biết trả lời vấn đề này như thế nào a”

“Vậy thì không cần đáp, tôi sẽ nói với mẹ tôi.”

Thanh âm Doãn Triệt không nghe ra hi nộ ái ố, tựa như đang miêu tả một câu chuyện nào đó.

Ba năm trước đây, Mẹ Doãn mất đi kiên nhẫn nhìn Doãn Triệt tìm kiếm Trần Hi, bắt đầu sắp xếp đối tượng xung quanh cho Doãn Triệt hẹn hò.

Doãn Triệt dưới tình huống không thể đối phó được nữa, liền cùng mẹ Doãn làm ước định, lấy thời hạn năm năm, nếu sau năm năm hắn còn không tìm ra Trần Hi, như vậy đối tượng kết hôn mặc cho mẹ Doãn an bài.

Làm trưởng tôn của Doãn gia, hắn biết mình không có cách nào thoái thác nhiệm vụ, lúc ấy lại là thời điểm hắn rất bận rộn, thật sự không có tinh lực đối phó với mẹ Doãn cứ hai ba ngày lại càu nhàu, còn có những đối tượng xem mắt quấy rầy.

Nhưng nào ngờ, hai năm trôi qua nhanh như vậy, thoáng qua rồi biến mất, lại không nghĩ đến đối tượng mẹ Doãn coi trọng lại chính là Trần Tuyết Lệ.

Trần Tuyết Lệ mấy năm nay làm việc quả thật rất hiệu quả, mảnh khỏe giao tế khôn khéo, khiến cho kinh doanh của Trần gia cũng phát triển không ngừng, các bữa tiệc từ thiện càng không thể thiếu bóng dáng của cô ta, cùng với các phu nhân lớn kết nối quan hệ, rất ra dáng của người phụ nữ đang.

Mẹ Doãn thích Trần Tuyết Lệ tự nhiên có đạo lý của bà, thế nhưng Doãn Triệt vẫn không thể tìm được tiếng nói chung nào với cô ta.

Xét đến cùng, hắn đối với Trần Hi vẫn còn chưa dứt được, hắn cảm thấy không có tin tức gì chính là tin tức tốt nhất, không muốn hưởng suy nghĩ của mình đến chuyện xấu.

Mặc dù là Khương Sâm cũng đã bắt đầu ngừng việc tìm kiếm rồi, nhưng là Doãn Triệt vẫn không buông tha được.

Một năm trước, khi hắn nắm trong tay toàn bộ gia tộc công ty, liền bắt đầu dồn tài lực vào việc đi tìm kiếm Trần Hi.

Có lẽ do mọi chuyện đã thay đổi, suy nghĩ cũng thấu đáo hơn, hắn phát hiện ra rất nhiều chuyện kỳ bí, mà đầu mối của những chuyện này, đang chỉ về hướng Trần gia.

Bởi vì thời gian đã lâu, lại thêm Trần gia cố ý giấu giếm, nên tiến độ điều tra cũng chậm chạp.

Chỉ là Doãn Triệt còn phát hiện, một người vô cùng quan trọng, Trần Cẩm Sát, đồng thời hắn cũng phát hiện Trần Cẩm Sát rất có khả năng là mẹ ruột của Trần Hi.

Chẳng qua là mỗi khi hắn điều tra đến người đàn ông làm cho Trần Cẩm Sát mang thai, thì đầu mối liền bị cắt đứt, không phải là một chút cũng không có, mà là vừa mới bắt đầu có một chút manh mối, sau đó tựa hồ như có người phát hiện ra điều gì, đột nhiên mọi thông tin bị cắt đứt.

Điều này ngược lại làm cho Doãn Triệt dấy lên hy vọng mới, hắn cảm thấy bằng vào thực lực hiện có của mẹ con Trần gia, không thể nào nhận ra được hành động của hắn, như vậy người cắt đứt đầu mối của hắn, nhất định chính là hy vọng hắn không thể tìm thấy được Trần Hi, mà chuyện tình như vậy, là hoàn toàn chứng minh Trần Hi vẫn còn sống.

Nếu như người đã không còn ở trên đời này, thì người kia cũng không cần thiết tốn phí sức lực lớn như vậy để che giấu.

Một khúc nhạc kết thúc, Trương Nghiên đã đi tới bên cạnh Doãn Triệt, Doãn Triệt buông tay Trần Tuyết Lệ ra :“Công ty tôi còn chút việc, đi trước.”

Nhìn Doãn Triệt mang theo Trương Nghiên vội vã rời đi, Trần Tuyết Lệ lộ vẻ mặt giễu cợt, người đã từng bị cô đùa giỡn trong bàn tay bây giờ tựa hồ đã thông minh hơn rất nhiều.

Hai người trở lại trên xe, Trương Nghiên thấy Doãn Triệt có phiền não, đưa tay nhẹ nhàng xoa bóp trán hắn.

Nơi xa trong một chiếc xe, người phụ nữ mặc váy đỏ cầm chiếc ống nhòm, sắc mặt âm trầm nhìn qua ống nhòm, chân mày cô nhíu chặt, nhẹ vênh đôi môi đỏ mọng, hận hận đem ống nhòm thu lại, ném ở ghế lái phụ, đập cần ga, chiếc xe lao vút đi.

Doãn Triệt bên trong xe, kéo tay của Trương Nghiên xuống: “Đã nói với cô không biết bao nhiêu lần, cô không cần phải làm như vậy.”

“Triệt, em chỉ là muốn chăm sóc anh một chút, cảm tạ anh trong lúc khó khăn, đã cho em một công việc tốt như vậy.” Trương Nghiên vẽ mặt u buồn.

Hai năm trước, Trương Nghiên đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Doãn Triệt, sau lần vu oan cho Trần Hi, Trương Nghiên liền ra nước ngoài. Doãn Triệt không nghĩ tới thời điểm gặp lại Trương Nghiên, lại là trong một hội sở, khi đó Trương Nghiên là thư ký của một người đàn ông danh tiếng không được tốt lắm.

Đối với chuyện kinh doanh buôn bán, Doãn Triệt đã thành thói quen làm như không nhìn thấy. Nhưng dù sao Trương Nghiên cũng đã từng là bạn gái trước đây của hắn, huống chi trước đây là hắn bắt cả hai tay, nên đối với cô ta cũng có ít nhiều áy náy.

Mất thấy người đàn ông đó nhân thời điểm Trương Nghiên đi vệ sinh mà bỏ thuốc vào nước uống của cô, Doãn Triệt liền đi ra ngoài nhắc nhở cô một tiếng, mặc dù hắn ta cũng không có động thủ gì, nhưng công việc của Trương Nghiên cũng không còn.

Sau đó Trương Nghiên lại đi cầu hắn, Doãn Triệt thế mới biết, khi Trương Nghiên ra nước ngoài, vì tâm tình bị đè nén, đi quầy bar bị người ta làm cho mang thai. Do đó, áy náy của Doãn Triệt lại tăng thêm mấy phần, bố trí cho cô một công việc nhỏ trong công ty. Trương Nghiên quả thật cũng rất cố gắng, từ từ thuận lợi lên làm thư ký cho Doãn Triệt.

Năng lực làm việc hơn người, Doãn Triệt chỉ là dựa theo lý thường mà cân nhắc cô. Trương Nghiên không biết từ lúc nào bắt đầu gọi hắn là “Triệt”, Doãn Triệt nhiều lần muốn chỉnh lại cô, nhưng nhìn thấy nét mặt buồn bã đó liền nuốt trở vào.

Trong đầu Doãn Triệt thoáng qua bóng dáng màu đỏ kia, nghiêng đầu nhìn Trương Nghiên một chút.

“Đổi thành bạn học khác, tôi cũng vậy sẽ làm như vậy, hướng chi cô giúp tôi rất nhiều việc.” Doãn Triệt khởi động xe hơi, hần dừng một chút nói thêm: “Còn có tôi hi vọng về sau cô không gọi tôi là Doãn Triệt nữa mà là Doãn tổng.

Trương Nghiên cắn môi không hề lên tiếng, nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ.

Doãn Triệt suy tư, nếu như người phụ nữ vừa rồi chính là Trần Hi, mình lại mang theo Trương Nghiên bên cạnh, nhất định sẽ dẫn tới hiểu lầm không cần thiết, hần là dù có chút tàn nhẫn những vẫn phải quyết tâm, đem cô ta trả lại đúng cương vị rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: chương 50

“Đây chính là người mất tích năm năm trước sao?”

Doãn Triệt nhảy lên sân khấu, một phát bắt được cô gái đang ra sức uốn éo, kéo cô vào trong ngực mình.

Anh quả thật không thể tin vào ánh mắt của chính mình, ngày hôm qua còn tưởng rằng mình xuất hiện ảo giác mới nhìn thấy cô, hôm nay thế nhưng người thật hiện ra ở ngay trước mắt.

Nhưng mà, nhìn xem cô đang làm cái gì, cơ thể gần như không tự chủ, trong một đám đàn ông như lang sói mà giãy dụa múa may, vòng eo mịm mại uốn éo như một con rắn, thật không ra thể thống gì cả.

Doãn Triệt cởi áo khoác âu phục của mình đắp lên người Trần Hi, nhốt chặt cơ thể cô không cho giãy giụa, trong nháy mắt vác cô lên vai nhảy xuống khỏi sân khấu.

Đây thật sự là điên cuồng, Doãn Triệt sợ rằng mình nằm mơ cũng không nghĩ đến, có một ngày anh phải lên sân khấu biểu diễn một màn như vậy, hơn nữa là đang bàn chuyện làm ăn, chỉ vì không kiềm chế nổi đám đàn ông đó đang ra sức túm lấy quần áo cô xuống, nhìn những tên đang ngồi dưới khán đài cũng có thể biết bọn chúng đang tưởng tượng cái gì trong đầu.

“Mọi người cứ tiếp tục, tôi có chút chuyện đi trước.” Doãn Triệt cùng mọi người dặn dò một tiếng, khiêng cái người đang không an phận trên vai liền hướng đi ra ngoài.

“Buông ra, tôi không biết anh.” Trần Hi lên tiếng, cô không nói lời nào Doãn Triệt còn thấy trong lòng thoải mái một chút, cô vừa mở miệng, Doãn Triệt hóa khí lập tức ập tới, anh xòe bàn tay ra, vỗ một cái thật mạnh vào ngực Trần Hi, một tiếng “bốp” vang lên to tựa hồ như pháp nổ.

“Lát nữa sẽ biết thôi.” Lần này Doãn Triệt đánh Trần Hi rất đau, cô từ nhỏ đến lớn còn chưa bao giờ bị đối xử như vậy.

Cô vốn còn muốn dàn dựng một cảnh làm cho người ta máu nóng sôi sục để khắc sâu ấn tượng với Doãn Triệt, không nghĩ tới người bị kinh hoàng không chỉ có anh mà ngay cả cô cũng bị anh làm cho hoảng hốt.

Trần Hi sửng sốt một chút, rất nhanh liền bắt đầu phản kích, chân của cô bị Doãn Triệt nắm không thể động đậy, nhưng tay của cô vẫn còn tự do, cô bắt chước điệu bộ của Doãn Triệt, vỗ vào ngực của anh, nhưng hiệu quả lại không đến đâu.

Trang phục của Doãn Triệt rất dày nên sức lực của cô cũng không làm được gì, tựa như đang gãi ngứa cho anh, mà khi Trần Hi vừa đánh xuống anh liền đáp lễ làm người chịu thiệt cũng chỉ là cô.

Mất thấy Doãn Triệt đã khiêng mình đến bên cạnh xe hơi, Trần Hi hé miệng, cắn lên ngực Doãn Triệt một cái.

Trần Hi phát hiện vẫn là trời sinh phụ nữ cũng có một số chiêu thức khả dụng, cô cảm thấy trang phục Doãn Triệt dày như vậy, nhưng rằng mình vẫn có thể cắn xuyên qua vài cảm nhận được bấp thập rần rần chắc c

ủa anh nên càng ra sức cắn.

“Đau, buông tay. . . . . Không. . . . . buông miệng.” Doãn Triệt phản xạ có điều kiện lấy tay đi xoa xoa ngực của mình, quên mất tay mình đang phải cố định chân của Trần Hi, anh vừa buông lỏng tay, cả người Trần Hi liền lật xuống.

Trần Hi đã may mắn trải qua thời gian huấn luyện, nên khả năng phản ứng khá nhanh nhạy, hai tay cô nhanh chóng bắt được hông của Doãn Triệt, tránh

cho đầu không đụng vào đất, nhưng không tránh được lực hút của trái đất nên trong phút chốc mông chạm đất một cái thật mạnh.

“Ai. . . . .” Trần Hi đau đến hoa cả mắt. Hai chân cô chạm đất, tay nắm lấy hông của Doãn Triệt, rất nhanh vùng đứng lên.

Trần Hi dùng đôi tay che mông mình, xoay người nhìn về phía Doãn Triệt.

Doãn Triệt lúc này cũng xoay người qua, thái độ của anh rất áy náy, thấy Trần Hi không có gì đáng ngại, Doãn Triệt thở phào nhẹ nhõm, hướng Trần Hi đi một bước dài đến, Trần Hi linh hoạt nhảy về phía sau, tránh vòng ôm của Doãn Triệt.

“Em định làm gì, mau đến đây, em có biết hay không, anh tìm em rất vất vả, em xem bây giờ mình còn ra hình dáng gì, mau mặc thêm y phục này vào.”

Trải qua một loạt vận động, âu phục của Doãn Triệt ở trên người Trần Hi đã rơi xuống đất, mà Trần Hi lại đang mặc đồ dạ hội, chiếc váy màu đỏ bên ngoài đã rách khá nhiều, lộ cả áo ngực màu đen bên trong.

Doãn Triệt khom lưng nhặt âu phục trên mặt đất lên, lại muốn lặp lại chiêu cũ đem Trần Hi nhốt vào. Đã có đề phòng, Trần Hi thân thể linh hoạt lại né tránh làm Doãn Triệt tiếp tục vô huyệt.

“Tới đây, đừng làm cho anh tức giận, mặc quần áo vào.” Mặt Doãn Triệt đanh lại, sắc mặt âm trầm, mấy năm này giữ cương vị đứng đầu cả công ty, trên người anh tự nhiên có cái loại khí chất áp bức đáng sợ như vậy.

Năm năm, anh vẫn luôn làm việc, tựa hồ quên mất chung đụng với phụ nữ như thế nào, thời điểm trung ra bộ mặt lạnh lùng, các nhân viên đều rất nghe lời, thật bất hạnh, Trần Hi không phải là nhân viên của anh, nên giờ phút này anh không biết mình dùng bộ mặt đó đã là sai lầm rồi.

Diện mạo uy hiếp của anh cũng không làm Trần Hi hoảng sợ, cô nhặt đôi giày cao gót từ trên mặt đất mang vào, giày rất cao, ít nhất cùng 15cm, làm cho Trần Hi đứng so với Doãn Triệt cũng không thấp hơn bao nhiêu.

Trần Hi ngẩng đầu lên, khiêu khích trợn mắt nhìn Doãn Triệt một cái, ngoắt eo xoay người bỏ đi.

“Đáng chết, em đang làm cái gì?” Doãn Triệt đi nhanh hai bước bắt được tay của Trần Hi, vừa nhìn xuống dưới, ngay tầm mắt là bộ ngực đầy đặn của Trần Hi, hình như chỗ đó to lên không ít.

Đầu óc Doãn Triệt giờ phút này rất hỗn loạn, có chút không phân biệt được chuyện gì là quan trọng, đã từng nghĩ đến lúc gặp lại, cái gì mà thâm tình ôm nhau, vui mừng ngoài ý muốn, hươ tay múa chân, vốn là anh nên biểu hiện tất cả niềm vui đó trên mặt, nhưng ngược lại về mặt không nên xuất hiện lại xuất hiện.

Trần Hi tức giận nhìn chằm chằm vào Doãn Triệt, đưa hai ngón tay ra hung hăng cắm xuống, Doãn Triệt lập tức buông tay ra che cặp mắt của mình.

Còn chưa hết, Trần Hi dùng gót giày cao 15cm của mình dẫm lên chân Doãn Triệt, Trần Hi vẫn chưa tính bỏ qua, cô vốn định sử dụng chiêu thức để cho anh tuyệt tử tuyệt tôn, nhưng cũng không biết tại sao, cô do dự. Cuối cùng lấy tay hung hăng đập xuống từ phía sau lưng Doãn Triệt.

“Bốp. . . . .” Doãn Triệt kêu đau một tiếng, bị Trần Hi đốn ngã trên mặt đất.

Mặt Trần Hi co rút lại vì hoảng sợ, chiêu thức này đã dày công tu luyện, mấy năm qua đánh người cũng không ít, chỉ là những người đó trên căn bản là xa lạ cùng nhau luyện tập, đánh người quen thì vẫn là lần đầu tiên, cũng không biết rốt cuộc Doãn Triệt lại không chống cự, không phải là cô đã ra tay quá nặng chứ?

“Ai. . . . . Tỉnh lại. . . . .” Trần Hi nhìn Doãn Triệt không nhúc nhích, gọi anh hai tiếng.

Doãn Triệt vẫn không động đậy, Trần Hi đi đến cách Doãn Triệt vài bước, nhìn thấy anh vẫn còn giả chết không đứng lên.

“Để xui như vậy? Đừng giả bộ.” Trần Hi dùng chân đá Doãn Triệt, nói thì chậm nhưng làm rất nhanh, trong nháy mắt một cánh tay bắt được chân của cô, Trần Hi thậm chí không biết Doãn Triệt làm thế nào đứng lên, cô cứ như vậy ngã vào vòng tay Doãn Triệt.

“Mấy năm không gặp, em đúng thật là giỏi rồi! Được, không tệ, anh thích người như vậy, chỉ là lần sau nhớ, đem những chiêu thức này mà áp dụng cho người khác.” Tay Doãn Triệt nâng cao, Trần Hi có thể nhìn thấy mặt của anh, anh đang cố gắng làm cho mình ra vẻ nghiêm túc.

“Phụt. . . . .” Trần Hi quả thật nhìn thấy được mặt của Doãn Triệt, chỉ là cô không thể tưởng tượng được Doãn Triệt kém như vậy, liền bật cười thành tiếng.

Vừa rồi hình như là Doãn Triệt úp mặt xuống đất, máu trong mũi đang tuôn ra như nước, trên trán cũng tróc một mảng da lớn, mặc dù vẫn còn có thể nhìn ra đó là Doãn Triệt, nhưng chỉ như vậy cũng đã đủ buồn cười rồi. Trần Hi cười vui vẻ, cô còn cố ý lấy tay ôm bụng để cho Doãn Triệt biết mình cười vui đến mức nào.

Doãn Triệt cũng cảm nhận được có thứ gì đang theo mũi chảy xuống, chất lỏng nóng ảm chảy qua bờ môi, vị tanh tràn đầy khoang miệng. Doãn Triệt đưa tay ra lau, nhất thời tay anh dính đầy máu.

“Cười, em cười cũng hay lắm, theo anh lên xe, xem anh quần em như thế nào.” Doãn Triệt nhắc nhở Trần Hi, cô cũng không định lên xe anh, cơn giận của cô vẫn chưa tan, một màn hôm qua vẫn chưa quên được, nhìn mới âm áp hải hòa làm sao. Cô không quên được về mặt Trương Nghiên diệu dàng,

khẽ vuốt ve lên gương mặt anh.

Trần Hi định dùng tay bắt cổ chân của Doãn Triệt, như vậy có thể làm cho Doãn Triệt té, mà cô cũng có thể thoát thân được.

Nhưng ý đồ này của cô, Doãn Triệt tựa hồ nhìn ra được, anh buồn cười dang hai chân ra ngang bằng vai. Trần Hi vốn nghĩ là Doãn Triệt sẽ bước lên phía trước, không nghĩ tới anh lại dùng chiêu này, hai tay cô đưa ra cũng vô ích, Trần Hi liền mất thăng bằng an toàn nằm đo ván trên mặt đất.

Trần Hi còn chưa kịp phản ứng, cô đã phát hiện Doãn Triệt rất không có phong độ mà ngồi lên mông của mình, mà cánh tay của cô cũng bị Doãn Triệt bắt lấy kiểm tra phía sau.

“Anh làm gì đấy, đi xuống mau, anh có phải là đàn ông không, có ai lại ngồi lên người phụ nữ như thế!” Trần Hi hoảng sợ phát hiện tay của mình đang bị thứ gì đó trói lại, cô cảm nhận được chất liệu của dây trói hình như là cà vạt....

“Doãn Triệt, anh dám làm như vậy tôi sẽ không để ý đến anh nữa, mau buông ra.” Trần Hi giãy giụa thân thể, điều duy nhất bây giờ cô có thể làm là ra sức dùng hai chân đá về phía sau, nhưng càng làm vậy đầu gối cô tiếp đất càng cảm thấy đau buốt.

Đáng tiếc Trần Hi làm gì cũng vô ích, Doãn Triệt trong nháy mắt đã đem hai tay cô trói chặt lại.

Trần Hi cảm giác giống như nghe được Doãn Triệt thở phào một cái, sau đó sức nặng từ trên mông mình rút cuộc cũng biến mất.

Doãn Triệt đưa tay lên lau mũi một cái, anh thật không nghĩ ra, tại sao lần này gặp lại không phải vui sướng kích động, mà lại diễn ra màn đánh nhau trên đường thế này.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: chương 51

“Anh muốn làm gì, tôi nói cho anh biết, anh đừng nghĩ làm loạn.”

Trần Hi trừng to mắt nhìn xem động tác của Doãn Triệt, anh đang cời thắt lưng của mình.

Trần Hi cảm giác hô hấp của mình dần trở nên dồn dập, cổ họng bắt đầu khô, nhưng ngược lại nước miếng trở nên dư thừa rất nhiều. (Chị này đang thèm thịt đây mà ^^)

Cô hiện tại thấy mình có chút may mắn, vì là phụ nữ, nên phản ứng sinh lý cũng không dễ dàng bộc lộ ra bên ngoài, như vậy hành động nuốt nước miếng liên tục của cô cũng khó m nhìn thấy.

Trong lòng Trần Hi bắt đầu nhảy loạn, cô cảm giác tựa hồ tất cả máu đang dồn lên đầu, mặt của mình bắt đầu phát sốt.

Người đàn ông này muốn làm gì, vận động trong xe sao? Không thể nào! Vừa gặp mặt đã muốn như vậy, cũng quá nhanh đi, cô vẫn còn chưa tha thứ cho anh đấy.

Trong đầu Trần Hi bắt đầu suy nghĩ lung tung, ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào động tác của Doãn Triệt, mắt thấy anh đã cời đai lưng ra, đang chậm chạp rút dây thắt lưng của mình ra.

Chẳng lẽ anh định dùng dây lưng đánh cô? Không thể nào! Anh từ khi nào thì bắt đầu có thói quen đánh phụ nữ rồi! Trần Hi như nghĩ đến cái gì chột trợn to hai mắt, chẳng lẽ là sở thích S/M?

“Doãn Triệt, anh buông tôi ra, chúng ta có chuyện gì hiểu lầm cùng nhau nói rõ, quân tử động khẩu bất động thủ!”

Trần Hi bị Doãn Triệt đặt ở chỗ ngồi tay lái phụ, lúc vừa trói tay cô xong, Trần Hi cũng liền bị Doãn Triệt ném vào trong xe.

Giờ phút này Doãn Triệt đang đứng bên cửa xe của tay lái phụ, động tác của anh bây giờ thật làm người khác không thể đoán ra được là đang định làm gì.

Cái gì gọi là cùi khô gặp phải lửa mạnh, Trần Hi cảm thấy Doãn Triệt đang tích cực tạo ra cái không khí đó.

Trần Hi nhìn thấy Doãn Triệt cầm thắt lưng cúi xuống sát người mình, cô không khỏi rút cổ khép chặt mắt lại.

Cô cảm thấy cổ chân của mình bị một lực tay bắt được, Trần Hi nuốt nước miếng một cái, không dám mở mắt, nhưng miệng cũng không nhàn rỗi. “Tôi

nói cho anh biết, chớ làm chuyện gì để mình phải hối hận.”

“Hối hận, cái gì hối hận?” Thanh âm Doãn Triệt tràn đầy đùa giỡn.

Trần Hi đột nhiên phát hiện, có một số việc tựa hồ cũng không như mình tưởng tượng, hai chân của cô không tách ra được, ngược lại càng dính vào nhau.

Mà mắt cá chân cũng có cảm giác bị cái gì đó trói chặt lại, Trần Hi khẽ mở mắt ra, phát hiện chân của mình không bị nâng lên cao, mà cũng không bị kẻ nào gác lên vai, chỉ là sau khi bị ném vào xe xong, trên chân lại có thêm một thứ đồ, chính là thắt lưng được rút ra từ trên quần Doãn Triệt.

Cái người chết tiệt kia, thế nhưng dùng dây thắt lưng trói chân cô lại!

“Anh biến thái, dám dùng dây lưng trói tôi.” Trần Hi vọt chết còn cứng mồm, đã như vậy, cô nhất định phải tranh chút ưu thế trong lời nói mới được.

Cô mở to mắt nhìn chằm chằm Doãn Triệt, anh đang một tay vịn lưng quần, mắt đi thắt lưng hình như vẫn không thích ứng lắm.

“Vừa rồi em hỏi anh có phải đàn ông hay không, bây giờ lại còn nói anh biến thái. Em cảm thấy như thế nào mới là không biến thái, vậy những thứ em vừa mới tưởng tượng trong đầu mình có phải là biến thái hay không. Để anh đoán một chút, em có phải hay không cảm thấy mất mát, không phải là em nghĩ muốn anh làm chuyện đó ngay tại đây chứ?” Doãn Tr

iệt đưa tay vỗ vỗ gương mặt Trần Hi, cô gái này quá náo loạn, nên anh không cần thận cũng không được.

Hơn nữa chỗ này là bãi đậu xe cũng không phải là vị trí thích hợp, đám bạn làm ăn của anh cũng có thể tùy tiện xuống đây bất cứ lúc nào, bọn họ một khi nhìn thấy anh trong xe vận động kịch liệt như vậy nhất định sẽ vô cùng vui mừng mà đến xem.

Doãn Triệt cũng không muốn mạo hiểm như vậy, dù là anh cũng rất muốn, nhưng cũng không quá gấp, năm năm cũng nhịn được rồi, nhịn thêm một lúc cũng không sao.

Doãn Triệt hài lòng nhìn mặt Trần Hi đỏ ửng lên, như vậy chứng minh lời nói vừa rồi của anh ít nhất cũng đoán trúng suy nghĩ của cô.

Điều này làm cho Doãn Triệt dâng lên một cảm giác thỏa mãn trước nay chưa từng có, anh khởi động xe, chiếc xe Bentley màu đen vững vàng chạy ra khỏi bãi đậu.

Trần Hi thấy lòng Doãn Triệt đã quyết, cũng biết bất luận giờ này mình có nói cái gì, Doãn Triệt cũng sẽ không mở trói, cô bủi môi, nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ.

Năm năm không thấy, thành phố này đã thay đổi rất nhiều, đường xá đã mở rộng hơn, các căn nhà cũ kỹ đã được thay thế bằng nhiều tòa cao ốc.

Doãn Triệt trầm mặc lái xe, thẳng hướng về khu nhà của anh. Anh có rất nhiều lời muốn hỏi cô, nhưng bắt đầu như vậy, anh lại không biết nên hỏi gì mới phải.

Anh vốn đã suy nghĩ ra rất nhiều hình ảnh cùng tình huống khi hai người gặp lại nhau, đa số là vô cùng tốt đẹp, dĩ nhiên cũng có chút âm u. Anh thậm chí đã từng nghĩ đến Trần Hi bị lừa đem đi bán vào một nơi dơ bẩn nào đó, trải qua cuộc sống địa ngục tăm tối.

Mỗi khi nghĩ đến những trường hợp tồi tệ này Doãn Triệt sẽ đều tự an ủi mình, không quan trọng, bất luận cô biến thành hình dáng gì, chỉ cần anh có thể tìm được cô, anh cũng vẫn sẽ chăm sóc cho cô.

Những ý tưởng này thật là giãy vò anh, hơn nữa khi anh từ từ phát hiện ra mối quan hệ của Trần Hi cùng Trần gia không đơn giản, thì hy vọng của anh càng trở nên mờ nhạt.

Hôm nay nhìn thấy Trần Hi, đầu tiên là anh mừng rỡ như điên, vì anh thật sự tìm được cô, nhưng bây giờ bình tĩnh lại, anh bắt đầu suy nghĩ lung tung. Anh không khỏi nghi vấn, Trần Hi tại sao lại xuất hiện trên sân khấu, tại sao lại biểu diễn một màn như vậy.

Doãn Triệt nghiêng đầu nhìn Trần Hi một chút, cô đang rất tập trung nhìn ra ngoài cửa sổ, trên mặt cô trang điểm rất đậm, bộ lông mi giả nhìn thật khoa trương, thêm một lớp phấn dày đậm, son môi đỏ tươi, cặp mắt cũng được vẽ kỹ càng. Cộng thêm bộ váy dạ hội để lộ cơ thể không ít, rõ ràng bộ ngực của cô to hơn trước rất nhiều, trông cô bây giờ không thấy bóng dáng thanh tú tao nhã trước đây đâu cả.

Nếu như gương mặt của cô không được ghi khắc sâu sắc trong đầu, Doãn Triệt nghĩ, nói không chừng có thể anh không nhận ra cô, cũng sẽ xem cô như những cô gái bình thường khác.

Nghĩ đến ngực cô, Doãn Triệt cảm thấy con giấm trong lòng lại bắt đầu sôi trào lên, bởi vì hình như nghe ai đó nói, để nơi đó to hơn, phương pháp tốt nhất chính là xoa bóp, cũng không biết để được như vậy thì phải được xoa bóp bao nhiêu lần?

Nghĩ tới đây, chân Doãn Triệt đạp vào chân ga tăng thêm tốc độ, xe càng chạy càng nhanh.

Khi Doãn Triệt vượt qua từng chiếc xe một, Trần Hi rốt cuộc mới phát hiện ra, bọn họ hình như đang đi rất nhanh, không lẽ là Doãn Triệt uống say. Cô cũng không muốn gây ra tai nạn để tập trung sự chú ý của người khác, nhất là bây giờ Doãn Triệt đã rất nổi tiếng ở cái thành phố này, nói không chừng cô cũng sẽ trở thành tiêu điểm bàn luận của mọi người khi đi bên cạnh Doãn Triệt.

“Anh chậm một chút, nhanh quá rồi.” Trần Hi nhìn về phía Doãn Triệt.

“Sợ? Mới vừa rồi không phải là em còn rất dũng cảm sao?” Lời nói của Doãn Triệt chứa đầy sự ghen tức, điều này làm cho Trần Hi có chút không hiểu. Người này lại trúng gió cái gì thế, phải biết lần này cô trở về, người duy nhất gặp chính là anh, anh có cái gì không hài lòng chứ?

“Anh có uống rượu, nghe nói hiện tại dụng cụ kiểm tra rượu cũng rất chính xác và xử lý rất nghiêm ngặt.”

“Anh vừa mới tới, đã nhìn thấy em trên võ đài, làm sao có thời gian mà uống rượu.” Doãn Triệt liếc mắt nhìn Trần Hi, chân đạp ga dần dần buông lỏng. “Em là đang quan tâm anh?”

Doãn Triệt mặc dù hỏi, nhưng trên mặt anh dần lộ ra vẻ vui mừng, Trần Hi thậm chí có thể nhìn thấy anh hơi cong khóe miệng lên.

“Dù sao anh chạy chậm một chút là được rồi, không uống thì tôi cũng yên tâm, không nghĩ anh có thể đọc được suy nghĩ của người khác.” Trần Hi cười gượng hai tiếng, lại xoay mặt ra ngoài cửa xe.

Không khí bên trong xe có chút kỳ diệu, mặc kệ xuất phát từ mục đích gì, lời nói của Trần Hi tựa hồ lấy lòng Doãn Triệt, anh điều khiển xe chạy chậm lại, vô cùng vững vàng.

Khoảng qua một giờ, xe lái vào một bãi đậu xe dưới tầng hầm.

Sau khi dừng xe ổn định, Doãn Triệt tắt máy, chậm rãi đi tới trước mặt Trần Hi, anh nhìn Trần Hi tựa như đang tự hỏi vấn đề gì đó.

Ánh mắt Doãn Triệt quan sát khiến Trần Hi có chút sợ hãi, cô ngẩng đầu lên nhìn về phía Doãn Triệt, ánh mắt hai người nhìn thẳng vào nhau.

“Anh đang nghĩ cái gì? Cánh tay tôi cũng đã tê rần cả rồi, vẫn còn bị trói, rất không thoải mái.” Lời nói Trần Hi là thật, thời gian Doãn Triệt nhốt cô vào trong xe bao lâu, là cô bị trói bấy lâu, hiện tại rất muốn làm một chút vận động.

“Anh đang suy nghĩ, nếu như mà cứ như vậy ôm em đi lên, em có thể cảm thấy rất thất vọng hay không?” Doãn Triệt đưa tay khẽ vuốt cằm, làm ra bộ dạng rất đắm chiêu.

“Phải... Đương nhiên có thể... Chỉ là anh gỡ trói hết cho tôi, tôi chắc chắn sẽ không thất vọng.” Trần Hi nhìn về phía Doãn Triệt, cô nhún vai một cái, tự động đem hai chân đưa ra khỏi xe, để cho Doãn Triệt nhìn thấy dây thắt lưng trên chân cô: “Hơn nữa anh sẽ phát hiện, anh không cần phải một tay vịn quần nữa rồi.”

“Em nói cũng có lý.” Doãn Triệt gật đầu một cái, hướng Trần Hi cười cười, đưa tay cởi trói chân cô.

Cảm thấy chân mình đã được cởi trói, Trần Hi thở ra một hơi, cô cảm thấy Doãn Triệt đã trưởng thành không ít, ít nhất trong đầu anh không phải đều là nghĩ đến chuyện đó, ngược lại là mình, vừa rồi còn tưởng tượng như vậy, cô có chút vì suy nghĩ của mình mà cảm thấy xấu hổ.

“Còn có trên tay. Tôi xoay lại anh cởi trói cho tôi.” Trần Hi xuống xe, xoay người lại, quay lưng về phía Doãn Triệt, giờ hai cánh tay bị trói ra sau.

“Doãn Triệt, sớm biết như vậy, chúng ta có gì cùng nhau nói. Chúng ta đánh nhau làm gì? Thiệt là, nếu dùng lời nói đã không sao rồi! Xúc động chính là ma quỷ. Mũi anh còn đau không, tôi cũng không phải là cố ý, tôi vừa nói không biết anh, anh cũng đã đánh mông tôi còn gì, chúng ta đều đã lớn hết rồi không còn nhỏ nữa, anh cũng sắp 30 rồi, tôi cũng qua 25, thời gian trôi qua cũng thật nhanh a! Haha...” Trần Hi cố gắng cùng Doãn Triệt thương lượng, vào thời điểm nước sôi lửa bỏng, nịnh nọt một chút cũng không phải là chuyện gì đáng xấu hổ a! Cái này gọi là mưu kế.

“Thời gian trôi qua đúng là rất nhanh.” Doãn Triệt híp mắt, nhìn sau lưng của Trần Hi, vừa nãy anh còn không để ý, hiện tại phát hiện mông của cô so với trước kia hình như cũng nhô lên không ít.

“Lúc này té chỗ này đau lắm phải không?” Doãn Triệt đưa tay phủ lên mông Trần Hi. Tay của anh trên mông cô vuốt ve qua lại, càng ngày càng di chuyển xuống dưới.

Trần Hi tròn to hai mắt, cô cảm giác mình vui mừng có hơi quá sớm rồi. Trần Hi nhăn mày lại, những lời này sao nghe không được tự nhiên như vậy?

Mình đổi cách xưng hô một tí vì anh chị bây giờ tình cảm đã xác định rõ ràng, và anh Triệt cũng tốt hơn rất nhiều. Cũng sắp đi đến kết thúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: chương 52

Cấu tạo đại não con người rất phức tạp, có một thứ thần kỳ gọi là lý trí. Cái thứ lý trí này sẽ xuất hiện khi bạn muốn làm cái gì đó mà không nên làm.

Trong tình huống bình thường, trước khi đàn ông và đàn bà làm chuyện đó, lý trí thường sẽ xuất hiện trên người bị yếu thế hơn.

Rất không khéo, người ở thế yếu bây giờ chính là Trần Hi, mặc dù cô nghĩ tới cũng sẽ xảy ra chuyện đó, nhưng như vậy cũng quá nhanh rồi, hơn nữa cô còn chưa chuẩn bị xong tâm lý khi vừa gặp lại Doãn Triệt sau năm năm.

“Doãn Triệt, anh còn nhớ rõ ngày đó ở nhà em không?”

“Em chỉ là ngày nào?” Đầu Doãn Triệt đã hạ thấp xuống, anh đang găm cần lỏ tai của Trần Hi, một con tê đại từ tai truyền đến, khiến Trần Hi không khỏi nheo mắt.

“Chính là lúc chúng ta cũng ở tư thế này, sau đó mẹ em trở lại.” Trần Hi trong nháy mắt cơ thể cứng đờ, tay Doãn Triệt dọc theo cơ thể cô hoạt động, tựa hồ đang chờ muốn phát động một cuộc tập kích.

Doãn Triệt cảm thấy Trần Hi thật có khả năng làm người ta mất hứng, anh nhớ lại một màn hồng bét ở nhà Trần Hi, nhớ rõ đêm đó trướng đến nỗi ngủ cũng không yên, cuối cùng không thể không tự mình xử lý, còn phải đem thứ gì đó lót trên ra giường, để phòng ngừa mẹ Trần không cẩn thận nhìn thấy.

“Được rồi, chúng ta trở về làm.” Doãn Triệt thở một hơi dài nhẹ nhõm, đem âu phục khoác lên trên người Trần Hi, một tay anh ôm bả vai Trần Hi, một tay lấy ra chìa khóa xe, đem xe khóa lại.

Trần Hi vừa cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút, muốn khen ngợi Doãn Triệt đã trở nên hiểu chuyện, sự khích lệ chưa ra khỏi miệng cô liền cảm nhận một thứ nóng hổi ngăn ở bụng.

Mà càng quá đáng chính là, cô phát hiện Doãn Triệt dùng một tư thế vô cùng bất nhã ôm mình, anh để hai chân cô vòng trên hông của mình.

“Em cho rằng, như vậy là có thể làm cho anh buông tay? Anh đã tích góp năm năm để giữ lại tất cả cho em, anh không còn đủ kiên nhẫn nữa đâu.” Doãn Triệt ôm Trần Hi hướng thang máy đi tới, cửa thang máy vừa mở ra, trong nháy mắt sau lưng Trần Hi tiếp xúc với vách tường cứng rắn mà lạnh lẽo.

Chợt có cái gì đó vọt vào trong cơ thể cô, Trần Hi tròn to hai mắt, hít vào thở ra một hơi, Doãn Triệt cái tên này, thế mà lại dám cường bạo chen lấn đi vào trong cô.

“A....., em thật chặt.....” Doãn Triệt than thở, anh cảm thụ cái ấm nóng đang bao bọc kia, thoải mái hận không được lập tức chìm vào trong đó.

Thang máy đi lên, Doãn Triệt cũng không có nhàn rồi, anh động đậy cơ thể, mỗi lần đụng, hung hăng đâm vào nơi sâu nhất của cô.

Trần Hi cắn môi, cố gắng không để mình phát ra âm thanh, cô cảm nhận được nơi đó của mình hết dần ra rồi co rút lại, cô cảm thấy tựa hồ bị anh đâm đến gần thủng cả bẹn

g rồi.

Trần Hi tưởng tượng giờ phút này mình giống như một bức họa bị đóng đinh trên tường, Doãn Triệt tay cầm đinh tay cầm búa đang đóng vào trong cơ thể cô, càng lúc càng chặt càng lúc càng đi vào sâu hơn.

“Ding.....” một tiếng, cửa thang máy mở ra, đến tầng lầu nhà Doãn Triệt.

Đôi tay Doãn Triệt kéo cái mông của Trần Hi, mỗi một bước đi, càng dùng sức ấn cô vào sát hơn.

Cắn môi cũng không cách nào kiềm chế được âm thanh, Trần Hi định cúi đầu cắn bả vai của Doãn Triệt, hiện tại anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, điều này làm cho Trần Hi có thể thuận lợi cắn vào bắp thịt của anh.

“Mèo hoang nhỏ, thích cắn có phải không, một lát nữa để cho em cắn thoải mái.” Đau đớn ngược lại càng kích thích Doãn Triệt, Trần Hi thậm chí phát hiện cái đó trong cơ thể cô lại trướng to thêm vài phần.

Trần Hi không biết Doãn Triệt mở cửa lúc nào, nhưng rất nhanh cô phát hiện mình đã bị Doãn Triệt đặt lên trên ghế sofa. Doãn Triệt từ trong cơ thể cô rút ra ngoài, mà cô lại bị lật một cái, anh ấn cô vào thành ghế.

“Em cũng đã nhắc tới, chúng ta liền tiếp tục chuyện đã bị mẹ em cắt đứt, anh thích nhất là làm đến nơi đến chốn.” Doãn Triệt ghé vào bên tai Trần Hi, lời nói nỉ non, thanh âm Doãn Triệt rất nhẹ nhàng, nhưng Trần Hi lại cảm thấy có gì đó nguy hiểm.

Cô phát hiện hai chân mình bị Doãn Triệt kéo ra phía sau rồi tách ra hai bên, bụng vừa đứng chống vào lưng ghế sofa, mà tay cô vẫn bị Doãn Triệt trói ra phía sau, hiện tại tất cả sức nặng đều dồn lên chỗ tiếp xúc giữa bụng và thành ghế.

Rất nhanh Trần Hi liền phát hiện ra ý đồ của Doãn Triệt, cô gãy dựa cơ thể chỉ muốn thoát khỏi tình cảnh này, nhưng tay Doãn Triệt đã kịp thời cố định cô.

“Ừ..... a.....” Trần Hi rốt cuộc kiên trì không nổi kêu thành tiếng, Doãn Triệt đã vọt vào, áp lực đồng thời từ bên trong cơ thể lẫn bên ngoài, làm cô không thể tiếp tục không chế âm thanh của mình.

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa, chúng ta bây giờ cùng tìm về thời gian năm năm trước....” Doãn Triệt khí nóng phả ra trên gáy Trần Hi. “Bắt đầu từ lần bị cắt đứt năm đó đi.”

Trần Hi cũng không nhớ Doãn Triệt đã làm trong bao lâu, cô chỉ biết, cổ họng mình đã không thể phát ra âm thanh được nữa, Doãn Triệt như mãnh thú không biết mệt mỏi, lần lượt chiếm lĩnh con mồi.

Cơ thể Trần Hi mềm nhũn ra, bị Doãn Triệt vùi vùi tới lui một trận, toàn thân cô rã rời, cô phát hiện một trận vật lộn này thể nhưng so với mấy năm tập luyện tàn khốc của mình còn tiêu hao thể lực hơn nhiều.

Sức nặng trên người rốt cuộc cũng trở nên mềm mại hơn, Trần Hi khẽ mở mắt, cô nhìn thấy Doãn Triệt đang nằm trên người cô, nhìn thẳng vào mắt cô.

“Anh nặng như vậy, em không thở nổi.” Lời nói của Trần Hi không còn một chút hơi sức.

“Hôm nay anh sẽ ngủ như vậy, nếu không lập tức lại không thấy em nữa.” Doãn Triệt rất cố chấp, Trần Hi sau khi nghe được câu trả lời, mệt mỏi nhắm mắt lại, cô cần ngủ để bổ sung lại năng lực đã tiêu hao.

Doãn Triệt dịu dàng hôn lên môi Trần Hi một cái, anh nghiêng người, tay chân cuộn chặt lấy cô, cũng nhắm hai mắt lại.

Thời gian năm năm đủ để cho cô nhận rõ người mình luôn nhớ nhưng là ai, Trần Hi mặc dù luôn không thừa nhận, nhưng sự thật vẫn tồn tại, trong những giấc mộng, những đêm cô quạnh, trong đầu cô luôn là hình ảnh của Doãn Triệt.

Vô luận là kiếp trước hay kiếp này, hình ảnh hai người chung sống vẫn luôn quanh quẩn trong đầu cô.

Nhưng đã được sống lại lần nữa, tại sao cô không thể buông tay những chuyện trước kia, mà lại đem tất cả bắt đầu lại như cũ?

Năm năm này, Trần Hi luôn hỏi mình vấn đề này, mỗi khi tâm phiền ý loạn, cô sẽ chạy đến mặt hồ thoát nhìn vô cùng tĩnh lặng đó mà trầm tư.

Ẩn nấp dưới mặt hồ tĩnh lặng là nguy hiểm trí mạng, giữa cô cùng Doãn Triệt là những khác biệt quá lớn, giữa bọn họ có quá nhiều vấn đề, có thể gọi là cuồng phong bão tố, nhưng không phải ai cũng nói, sau cơn mưa sẽ là mặt trời sáng lạn đó sao?

Vì thế trở về chuyện đầu tiên Trần Hi làm là đi tìm Doãn Triệt, nhưng làm cho cô vô cùng bất mãn, cô lại nhìn thấy được một màn kia. Mặc dù cô biết, có thể chuyện không giống như bề ngoài, nhưng cô cũng vẫn rất tức giận, thế nên mới mượn một màn múa thoát y như vậy để kích thích Doãn Triệt.

Khi Doãn Triệt liếc mắt một cái đã nhận ra cô, hơn nữa trước mắt nhiều người như vậy, không xem ai ra gì mà đem “vũ nữ” nhảy xuống sân khấu, thật ra thì vào thời điểm đó trong lòng Trần Hi đã ngất ngây, tươi như hoa.

Cô trang điểm thành cái dạng kia, nói không chừng ngay cả cha ruột còn không nhìn ra, mà Doãn Triệt lập tức nhận ra cô, điều này nói lên rất nhiều vấn đề.

Khóe miệng Trần Hi mang theo ý cười, đột nhiên cảm thấy hô hấp có chút khó khăn, miệng cô bị ngăn lại, cô nhẹ nhàng mở mắt, là gương mặt phóng đại vô cùng dịu dàng của Doãn Triệt đang nhìn mình.

“Tĩnh rồi, ngủ có ngon không?” Doãn Triệt khẽ hôn lên môi Trần Hi.

Trần Hi nhìn Doãn Triệt, cô mở miệng, sắp xếp lại ngôn ngữ: “Tại sao anh không hỏi em năm năm nay đã đi đâu?”.

“Thật ra thì anh đã biết.” Doãn Triệt đem Trần Hi ôm vào trong ngực mình, ôm nàng tựa vào đầu giường. “Nói đi Trần gia đại tiểu thư, anh phải làm thế nào mới có thể danh chính ngôn thuận cưới được em, làm thế nào mới được cha của em tán thành?”

Tay Doãn Triệt vuốt ve trên người Trần Hi, anh cảm nhận được da thịt mịn màng của cô: “Nếu như mà anh đoán không sai, cha của em tên gọi là Roger, có phải là mọi người đều cho là ông ta đã chết phải không?”

Doãn Triệt hưởng thụ ánh mắt tràn đầy kinh ngạc của Trần Hi nhìn mình, anh có chút kiêu ngạo, hất cằm lên: “Cậu nhỏ cùng với Jess cũng đi tìm em, nhưng bởi vì bọn họ cho là Roger đã chết, nên phương hướng tìm kiếm vẫn luôn là sai lầm.

Mà anh chính là một tờ giấy trắng, tất cả mọi chuyện liên quan đến thân thể của em đều trống không, nhưng như vậy có một chỗ tốt, chính là tất cả sự điều tra đều khách quan.

Thời gian trước anh tra ra được Roger, sau đó tất cả các đầu mối liên bị cắt đứt. Khi đó anh biết ngay, em mất tích cùng với ông ta có quan hệ với nhau, hơn nữa rõ ràng so với trước kia em sống tốt hơn, như vậy càng có thể xác định suy đoán của anh.”

Doãn Triệt nói xong, lại cúi đầu khẽ hôn lên môi Trần Hi: “Hơn nữa anh còn biết, giá trị của em cũng đã rất cao rồi, dự án hợp tác của Trần Xương có phải là em giờ trò không. Được a, càng ngày càng bản lĩnh rồi, ngay cả Trần Xương như vậy cũng bị làm cho quay cuồng, em thật là không định cho ông ta một đường lui, bất quá anh thích như vậy, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với mình.”

Lời nói của Doãn Triệt khiến cho Trần Hi có chút kinh hãi, cô làm những chuyện này đều là bí mật, dưới sự giúp đỡ của Roger và Mike, phải nói là ngay cả giọt nước cũng không lọt ra ngoài, Doãn Triệt làm sao có thể tra ra được?

“Thì sao, biểu tình này là thế nào?” Doãn Triệt đưa tay ngắt cảm Trần Hi. “Anh cũng chỉ là dựa trên tư liệu hiện có và phỏng đoán thêm mà thôi, hơn nữa anh phát hiện, muốn biết người ta sẽ làm gì, không phải mình càng nên suy nghĩ xa hơn, phức tạp hơn các tình huống sao, em nói có đúng không, cô bé?”

Trần Hi cảm thấy bắt đầu lạnh hết cả người, trong lúc bất chợt cô thấy Doãn Triệt bên cạnh vô cùng xa lạ, cô nhớ lại trước đây, Doãn Triệt luôn hăng hái cố gắng, lúc nào cũng là thanh niên ưu tú trong mọi công tác.

Nhưng là bây giờ, cô phát hiện ra mình vẫn chưa hiểu đủ về anh, Doãn Triệt làm thế nào có thể tra ra được hết tất cả những việc này?

“Đừng dùng ánh mắt đó nhìn anh, phải biết là anh cũng chỉ là để đề phòng, ngộ nhỡ ngày nào đó người nào đấy lại mất tích, mặc kệ là tự nguyện hay ép buộc, cái người khởi xướng đó, em đoán thử xem anh sẽ đối với cô ta như thế nào?” Doãn Triệt đưa tay nâng cảm Trần Hi lên. “Tuyệt đối là em không nghĩ tới...”

Trần Hi chợt lạnh run một cái, cô phát hiện, tựa hồ mình đã chọc vào người không thể chọc rồi, cô vốn nghĩ là, vạn nhất hai người không thích hợp, cô có thể vung tay bỏ đi không quay lại nữa, hiện tại giấc mộng kia thực sự đã tan vỡ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: chương 53

Vì tránh để cho những người khác cảnh giác, ngoại trừ Doãn Triệt ra, cơ hồ không có ai biết tin tức Trần Hi trở về. Điều này cũng thỏa mãn cảm giác kiêu ngạo tự mãn của Doãn Triệt, anh có cảm giác quả thực đắm chìm trong ánh nắng ấm áp của mùa xuân làm cho sức sống bùng bùng.

Tâm tình của Doãn Triệt rất tốt, nên trong công ty mọi người bỗng nhiên được hưởng thụ lợi ích từ ông chủ mang lại.

Tỷ như trước đây việc gì không vừa ý, nếu không rộng giận, thì cũng cho tài liệu giấy tờ bay đầy trời, bây giờ thay vào đó là ông chủ đột nhiên ôn tồn lời nói nhỏ nhẹ, còn vô vai nhân viên đầy khích lệ.

Dĩ nhiên, ai cũng sẽ có một vài ngày tâm tình tốt như vậy, nhưng mà đối với Doãn Triệt, điều này thật sự là quá hiếm, ít nhất là Trương Nghiên chưa từng thấy qua.

Cô cảm thấy Doãn Triệt mấy ngày nay rất không bình thường, anh hẳn là phải nên nghiêm túc, thế nhưng dù là đàm phán một vụ làm ăn lớn không thành, cũng lắm anh cũng chỉ cười nhẹ nhàng một cái, thật sự là quá kỳ quái rồi.

Doãn Triệt càng kỳ quái hơn, vốn là một người có khuynh hướng cuồng làm việc, thế nhưng vài ngày gần đây vừa đến lúc tan giờ là sớm xách giỏ bỏ đi, những ngày gần đây, Trương Nghiên cũng không thấy bóng dáng làm việc về đêm của anh.

Đối với sự việc lần này Trương Nghiên thật sự tò mò, không thể phủ nhận, cô có một ý tưởng, nói là hy vọng xa vời cũng tốt, nói là mơ ước cũng tốt, cô muốn cùng Doãn Triệt nói lại tình xưa.

Ở nước ngoài chịu không ít gian khổ, lần này trở lại, tại hội sở hôm đó, Doãn Triệt đã ra tay giúp đỡ, điều này làm cho Trương Nghiên có một loại cảm giác, tận đáy lòng Doãn Triệt, vẫn còn có một chút bóng dáng của cô, huống chi Trần Hi mất tích cũng đã năm năm rồi, một người mất tích thời gian dài như vậy, khả năng có thể xuất hiện lại cơ hồ là cực kỳ bé nhỏ.

Mặc dù mẹ Doãn rất thích Trần Tuyết Lệ làm con dâu, nhưng Trương Nghiên cũng không cảm thấy lo lắng, bởi vì cô nhìn thấy Doãn Triệt đối với Trần Tuyết Lệ còn có mấy phần căm ghét, đây chính là điểm tốt của việc làm thư ký, cô có đầy đủ thời gian cùng cơ hội có thể quan sát được những thay đổi rất nhỏ của ông chủ.

Trương Nghiên cũng không kỳ vọng cô có thể được Doãn gia chấp nhận, cô cũng không

biết ba của đứa bé là ai, cô cảm thấy, chỉ cần bên ngoài có một căn nhà nhỏ, là nơi Doãn Triệt thỉnh thoảng có thể dừng chân, như vậy cô đã cảm thấy vừa lòng rồi.

Nhưng mà những thay đổi của Doãn Triệt gần đây đã vượt quá mong đợi của cô, anh bây giờ càng trở nên xa cách.

Trương Nghiên biết nhà Doãn Triệt ở đâu, sau khi tan việc, cô trực tiếp lái xe đến dưới nhà Doãn Triệt, cô cảm thấy mình cần thiết phải biết đối thủ cạnh tranh là ai.

Đàn ông thường không muốn về nhà, chỉ sợ là có một người phụ nữ làm cho anh ta có thể tự nguyện trở về, nếu có người phụ nữ này tồn tại, như vậy mơ ước nhỏ bé của cô sẽ biến mất, đây chính là điều mà Trương Nghiên không muốn nhìn thấy.

Trương Nghiên rất có kiên nhẫn, qua hơn một giờ, cô rút cuộc cũng nhìn thấy được xe của Doãn Triệt, cô nhìn anh xuống xe, trên mặt tràn đầy vui sướng, cho dù là dưới ánh đèn mờ mờ của bãi đậu xe, vẫn thấy được nụ cười mơ hồ trên mặt anh.

Doãn Triệt mở cốp sau xe, từ bên trong xách ra hai túi mua hàng siêu thị thật to.

Trương Nghiên tròn to hai mắt, Doãn Triệt làm sao có thể đi siêu thị mua đồ, đây quả thật là chuyện ngàn năm có một. Cô đưa mắt nhìn Doãn Triệt đi lên lầu, một mình ngồi trong xe do dự một hồi, cắn răng, bước xuống xe.

@@@@

Doãn Triệt móc chìa khóa ra mở cửa nhà, từ trong phòng bếp truyền ra tiếng chiên xào đồ ăn quen thuộc. Anh cảm thấy cuộc sống như vậy rất tốt đẹp, anh giống như một người chồng ra ngoài lo làm ăn, mà vợ anh đang ở nhà chuẩn bị bữa ăn tối cho mình, bữa ăn phong phú ấm áp có thể làm tan hết tất cả những mệt mỏi trong ngày.

Chỉ là điều tốt đẹp này làm cho Doãn Triệt có một cảm giác đang nằm mộng, anh cảm thấy đây là một việc giả tưởng không có thật, tựa như bọt xà phòng, nói không chừng chỉ cần chạm vào liền tan vỡ.

Anh biết mục đích của Trần Hi, cô muốn đánh gục Trần Xương, Doãn Triệt đã cùng Trần Hi thảo luận qua, anh hi vọng cô có thể đem sự việc lần này giao cho anh xử lý. Đáng tiếc Trần Hi không đồng ý, cô càng muốn tự mình xử lý, sao nhiều lần thương lượng, cuối cùng Doãn Triệt vẫn là chịu lùi một bước, anh để mặc Trần Hi lo liệu.

Tất cả công việc Trần Hi cơ hồ là tiến hành qua điện thoại và máy tính, có thể nói cô một bước cũng không ra khỏi nhà. Đối với việc này, Doãn Triệt vẫn là cảm thấy cực kỳ vui mừng.

Doãn Triệt đổi giày, trên bàn ăn đã dọn ra những món ăn tỏa ra mùi thơm mê người. Hiện tại anh rất ghen tỵ khoảng thời gian Trần Hi sống cùng với Khương Sâm trước kia. Trần Hi có tay nghề tốt như vậy, mà chính anh cũng chỉ được thưởng thức qua vài lần, người liền biến mất. Tính ra Khương Sâm lại được hưởng lợi đến mấy tháng.

Doãn Triệt có chút không chờ nổi, Trần Hi làm món này, thịt gà non mềm rất thơm, anh đưa tay quẹt một miếng.

“Anh lại ăn vụng, anh dám làm thế nào với món ăn đó, em sẽ làm thế với anh.” Trần Hi vừa vặn bụng một cái mâm ra ngoài, cô buồn cười nhìn hành vi như đứa bé này của Doãn Triệt, người lớn như vậy, mà còn dùng tay bốc.

“Em nói thật?” Doãn Triệt nhếch miệng cười một tiếng.

Món gà Trần Hi làm là vẫn để nguyên con, chỉ thấy Doãn Triệt thận trọng nắm lấy hai đùi gà, đem nó trở qua một cái.

Ánh mắt Doãn Triệt nhìn Trần Hi chằm chằm, cúi đầu khẽ liếm vị trí giữa hai cái đùi gà.

Trần Hi tròn to hai mắt, cô đột nhiên có một loại kích động, muốn ném trực tiếp cái mâm lên đầu Doãn Triệt, cô vốn tưởng là anh đã trưởng thành, thế nào lại làm ra cái hành vi bỉ ổi như vậy.

Chỉ là Trần Hi khác chế nôi, cô đem cái mâm đặt lên trên bàn ăn.

Doãn Triệt cũng ngẩng đầu lên, hướng Trần Hi lộ ra nụ cười sáng lạn, sau đó lè lưỡi liếm một vòng quanh môi: “Quyết định như vậy đi, không thể nuốt lời nha.”

Nhìn thấy mặt Trần Hi đỏ lên, Doãn Triệt đi lên trước, một tay kéo lấy cô, cúi đầu hôn xuống.

Doãn Triệt bây giờ còn có một tật xấu, là ngoại trừ anh và Trần Hi ra tất cả mọi người đều không biết, theo như cách nói của Trần Hi, chính là cái người này hormone nam tính đã vượt quá mức kích động, động tình cũng không cần phân biệt địa điểm là chỗ nào.

“Còn chưa thử qua trên bàn ăn, hôm nay chúng ta vừa ăn vừa làm thế nào.” Doãn Triệt đã ôm Trần Hi đặt lên bàn, anh đứng giữa hai chân của cô.

“Không được, em còn muốn ăn cơm.” Trần Hi đối với đề nghị này của Doãn Triệt cũng không đồng ý, cô nhìn tia lửa trong ánh mắt của Doãn Triệt, trong lòng dâng lên một tia lạnh lẽo, người này không định bỏ qua mà.

“Leng keng . . . . .” Chuông cửa vang lên.

Mặc kệ là ai, Trần Hi quyết định cô phải đối đãi với người này thật tốt, đây quả thực là cứu tinh của cô trong lúc dầu sôi lửa bỏng mà, có trời mới biết nếu là Doãn Triệt thật tính toán vừa ăn vừa làm, có thể coi cô như cái mâm hay không, làm cho toàn thân dính đầy đồ ăn.

Trần Hi sững sờ một chút, cô bất chợt phát hiện, chính ý tưởng của mình cũng bỉ ổi không kém rồi.

Doãn Triệt rất mất hứng, chuông cửa tựa hồ không có người mở thì không thể bỏ qua.

Anh buông Trần Hi ra, sửa sang lại trang phục của mình một chút, đi tới cửa chính.

Nhà của Doãn Triệt thuộc kiểu mỗi tầng một căn, dưới lầu còn có bảo vệ, bình thường ngoại trừ tình huống có liên quan đến tòa nhà, rất ít có người tới.

“Triệt, sao lâu như thế mới mở cửa, chỗ này có một hộp đồng thật sự gấp, em mới vội tìm anh ký tên. Còn có em vừa mới mua ở tiệm Như Ý dưới lầu, anh vẫn chưa ăn cơm phải không, chúng ta đi vào, anh vừa ăn vừa xem hộp đồng.”

Trương Nghiên vừa nói xong liền muốn đi vào bên trong, Doãn Triệt đưa cánh tay ra ngăn lại “Hộp đồng cứ để ở đây, còn nữa mang cái này về đi, tôi đã có đồ ăn rồi.”

“Triệt. . . . .”

“Còn nữa tôi đã nói với cô, không nên gọi tôi là “Triệt”, gọi là Doãn tổng hoặc Doãn Triệt đi.” Doãn Triệt nói xong đóng cửa lại, anh xoay người nhìn thấy Trần Hi đang ở phía sau cười híp mắt nhìn anh.

“Người tình cũ, ha. . . . .” Trần Hi ôm vai, tùy ý tựa vào trên tường.

“Không phải, em đừng hiểu lầm, không phải là bởi vì thời điểm cô ta ở trường học vu oan cho em. . . . .”

Trên lầu Doãn Triệt đang tích cực giải thích cho sự trong sạch của mình, ở dưới lầu Trương Nghiên cũng không có nhân rồi.

Cô bây giờ đã có thể xác định rõ ràng, trong nhà Doãn Triệt có một người phụ nữ, hơn nữa người này được Doãn Triệt vô cùng coi trọng.

Trương Nghiên nhìn danh bạ điện thoại, cô lấy ra số của Trần Tuyết Lệ; “Trần tiểu thư, tôi có chút chuyện muốn tìm cô . . . .”

@@@

Hoàn cảnh thanh lịch trong quán cà phê, hai người phụ nữ xinh đẹp, tựa hồ đang thảo luận về vấn đề gì. Từ vẻ mặt của bọn họ, một người phục vụ thông minh lanh lợi có thể nhìn ra được manh mối, tựa hồ như đang vì đàn ông mà tranh đấu.

“Đây là tiền lúc đó tôi đồng ý đưa cho cô, học tỷ, cô xem có đủ hay không?”

Trương Nghiên đưa tay tiếp nhận chi phiếu Trần Tuyết Lệ đưa tới, nhìn một chút liền cười đầy trở về: “Trần tiểu thư, tôi nghĩ là cô làm rồi, tôi muốn không phải là thứ này, tôi chỉ cảm thấy chúng ta có cùng chung một sự uy hiếp.”

Trần Tuyết Lệ nhìn Trương Nghiên, không có mở miệng, chỉ là nhìn chăm chăm cô, quan sát biểu tình trên gương mặt cô.

Trương Nghiên uống một hớp cà phê, nhìn thời tiết bên ngoài, trời xanh mây trắng, ánh nắng tươi sáng, một vầng mây đen cũng không có, giống như cái ngày cô ra nước ngoài đó, cũng là một ngày sáng sủa như vậy.

“Tôi muốn là thật sự có thể ở bên cạnh Doãn Triệt, anh ấy tuyệt đối cho tôi không phải chỉ là chút ít tiền như vậy, điều này cô cũng hẳn là đã biết.” Trương Nghiên liếc mắt nhìn Trần Tuyết Lệ, đưa cổ tay của mình lên trước mặt cô ta, trên đó có một vết sẹo xấu xí.

“Đây là sau khi tôi biết mình mang thai mà lưu lại, cũng rất nhiều người nói tôi đáng đời, nếu như không vu hãm người khác, cũng sẽ không rơi vào kết quả như vậy.”

“Đúng nha, tôi cũng có nghe nói, nếu là không có Trần Hi, Trương tiểu thư đây cùng anh Triệt là một đôi làm người ta phải hâm mộ rồi.” Thanh âm Trần Tuyết Lệ ngọt ngào trước sau như một.

“Vậy sao? Ai cũng cảm thấy tôi nên oán giận Trần Hi, nhưng tôi cũng đã nghĩ rõ, người tôi oán trách không phải là cô ấy, mà là cái người đã giúp tôi bày mưu tính kế kia. Tôi cảm thấy có một đạo lý rất đúng: xa tận chân trời, gần ngay trước mắt, cô đoán thử xem cô ta là người nào?” Trương Nghiên cười nhìn Trần Tuyết Lệ, phát hiện trên mặt cô ta lóe lên một chút kinh ngạc.

“Chuyện đã trôi qua rồi, tôi cũng không muốn nhiều lời làm gì, chuyện đã xảy ra không thể quay đầu lại được, tôi chỉ muốn ở bên cạnh Doãn Triệt, hơn nữa tôi tin tưởng, Trần tiểu thư thông minh hơn người như vậy, khẳng định là biết được cái gì quan trọng hơn, cho nên tôi cũng không có tìm Trần tiểu thư tán gẫu, dù sao học muội rất bận.”

Trương Nghiên lại cho thêm đường vào cà phê, cô nhẹ nhàng khuấy cà phê, nhìn đường từ từ hòa tan.

“Chỉ là, tôi cảm thấy có một việc, nên để cho cô biết, ngày hôm qua tôi đi đưa tài liệu cho Doãn Triệt, phát hiện trong nhà có một người phụ nữ, tôi không biết cô ta là ai, nhưng ảnh hưởng của cô ta so với Trần Hi tuyệt đối không kém, ước mơ của tôi và cô chỉ e là sẽ tan vỡ thôi.”

“Có lời gì cứ nói thẳng.” Trần Tuyết Lệ nhìn về phía Trương Nghiên.

“Trần gia có quyền thế, tôi tin tưởng việc đuổi một người phụ nữ đi cũng không phải là vấn đề gì. Tôi có thể tiếp tục làm người đàn bà xấu, mà Trần tiểu thư vẫn có thể làm con ngoan, tôi cảm thấy đây là một sự lựa chọn tốt nhất.”

Trương Nghiên nói xong hướng Trần Tuyết Lệ cười cười, cầm túi của mình đi ra khỏi quán cà phê.

Biểu tình của Trần Tuyết Lệ chợt lạnh xuống, đưa tay vẫy phục vụ tính tiền.

Loại đàm phán này ở trong quán cà phê cũng là chuyện nhìn quen mắt, những người xung quanh cũng không có gì khác thường, chỉ có một người đàn ông trẻ tuổi tóc màu nâu, khóe miệng mang theo ý cười đang soạn một tin nhắn.

【 bộ ngựa bắt ve. . . . . 】

“Cười gì vậy?” Doãn Triệt từ phía sau ôm Trần Hi đang nhìn điện thoại di động, anh len lén liếc mắt một cái, cái câu nói bỏ lửng này anh hiểu, đoán chừng là cô gái nhỏ này lại bắt đầu bày âm mưu quỷ kế gì rồi đây.

“Không có gì, em chỉ là nhớ một câu chuyện xưa, Nga Hoàng cùng Nữ Anh hầu chung một chồng đều được mọi người ca tụng, nhớ tới thật buồn cười, cũng không biết hiện tại có loại chuyện như vậy tồn tại hay không.” Trần Hi tùy ý ném điện thoại đi

động lên bàn, nghiêng đầu sang liếc mắt Doãn Triệt một cái. (Nga Hoàng và Nữ Anh đều là con gái của đế Nghiêu, được ông gả cho đế Thuấn, Nga Hoàng lên làm hoàng hậu nhưng cả hai đều một lòng hầu hạ đế Thuấn.)

Nụ cười của Trần Hi vô cùng rạng rỡ, nhưng ánh mắt của cô không thể không nói là rất lạnh lẽo, Doãn Triệt lập tức có cảm giác như bị đóng băng.

“Làm sao có thể, tròng hôn là tội danh nặng nhất, người nào mà ngu để phạm phải.”

“Không phải kết hôn còn có thể có tiểu tam, tiểu tứ sao, anh nói có đúng hay không?” Trần Hi nhìn về phía Doãn Triệt.

Doãn Triệt rung mình một cái, anh cảm giác Trần Hi đang ngấm ngầm nói mình thì phải?

Trần Hi không để ý vẻ mặt cứng ngắc của Doãn Triệt, nhẹ nhàng hôn lên môi anh, sau đó đưa lưỡi gặm cắn vành tai Doãn Triệt.

Cảm thấy thân thể Doãn Triệt dần trở nên căng thẳng mà nóng lên, Trần Hi nhẹ nói: “Em có một ước mơ, đó là đem tất cả người phụ nữ của người đàn ông của mình tập trung lại cùng một chỗ uống trà, tâm sự, em cảm thấy như vậy khẳng định là vô cùng thú vị, anh nói có đúng không? A... Triệt...”

Trần Hi học giọng của Trương Nghiên, dịu dàng kêu Doãn Triệt một tiếng.

Doãn Triệt vốn là khí nóng đang lên đến đầu, trong nháy mắt bị hắt một xô đá lạnh, gương mặt lập tức hết xanh lại trắng.

Anh nhìn nụ cười ngọt ngào của Trần Hi, da mặt đột nhiên căng ra, muốn nở một nụ cười, lại phát hiện vô cùng khó khăn.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: chương 54

Doãn Triệt lơ đãng nghe mẹ Doãn cầu nài, cái gì đã trưởng thành, cái gì mà con người ta đã biết đi, rồi con bạn của bà đã có cháu kêu bằng bà nội rồi.

Anh ngẩng đầu liếc nhìn Khương Sâm, phát hiện Khương Sâm vẻ mặt vẫn không thay đổi, mang theo một chút ý cười nhưng xa cách.

“Trung tuần tháng sau có một ngày thật tốt, không bằng con và Tuyết Lệ định ngày để làm nghi thức đính hôn, chờ đến cuối năm, tìm ngày tốt mà làm hôn lễ, cũng coi như hoàn thành được tâm nguyện của mẹ rồi.” Mẹ Doãn nói vòng vo đông tây một hồi, cuối cùng cũng vào đề tài chính.

Doãn Triệt ngẩng đầu nhìn mẹ Doãn, nghe thấy cười một tiếng, không lên tiếng lại cúi đầu, cầm ly rượu lên uống một hớp.

“Con không nói chuyện, mẹ coi như con đã đồng ý.” Mẹ Doãn xuất đòn sát thủ.

“Cũng đừng, lớn nhỏ phải theo thứ tự, tính sao cũng phải để cậu nhỏ kết hôn, mới đến lượt con, cậu nhỏ người nói có đúng không?” Doãn Triệt nghiêng đầu nhìn về phía Khương Sâm, cùng Khương Sâm liếc mắt nhìn nhau, lộ ra một nụ cười sáng lạn.

“Con còn dám nói với mẹ, bây giờ cũng đã là năm thứ sáu rồi, người của Doãn gia sao có thể không tuân thủ cam kết.” Mẹ Doãn nhìn đứa con trai của mình, bày ra vẻ uy nghiêm của người mẹ.

Khương Sâm cùng Doãn Triệt chính là hai tâm bệnh của mẹ Doãn, cũng đều trưởng thành cả rồi, không có một người nào muốn kết hôn.

Mẹ Doãn cũng nôn nóng hôn sự của Khương Sâm, nhưng dù sao cũng là em trai, hơn nữa Khương Sâm thuộc dạng lợn chết không sợ nước sôi, bà cảm râm cũng đã mấy năm rồi, muốn rách cả da môi, cuối cùng cũng không có được câu trả lời chắc chắn. So ra, Doãn Triệt mặc dù trẻ tuổi, nhưng dù sao

cũng là con, làm mẹ cũng vẫn có chút quyền hành hơn, tỷ như giúp anh quyết định một chút việc....

“Mẹ, con đảm bảo cuối năm, để cho mẹ gặp con dâu, những thứ khác mẹ cũng không nên quản nữa, nhưng mà cô dâu này nhất định phải do con chọn.”

Doãn Triệt thấy mẹ Doãn còn muốn nói thêm gì nữa, vội vàng cầm lấy bình rượu lên rót thêm cho bà chút rượu.

“Mẹ, mẹ đứng ra là nên hỏi cậu xem đã có người thích hợp hay không, so với một người gần bốn mươi, cùng với con chỉ hơn hai mươi, có phải cậu mới chính là tai họa lớn hay không?”

Đây là lần đầu tiên Doãn Triệt nói đồng ý kết hôn, mặc dù con dâu là ai còn chưa rõ, nhưng lần này anh không giống như nói đùa, cũng không giống như bị ép buộc bắt buộc đi mới cam kết như vậy. Điều này làm cho mẹ Doãn đang tâm trạng không tốt cũng hạ xuống, bà thậm chí có thể thấy một chút mùi vị hạnh phúc ngọt ngào từ con trai.

Mẹ Doãn biết rõ con trai mình có bao nhiêu bướng bỉnh, bà cũng không muốn tức nước vỡ bờ. Quan con dâu là ai làm khi gió gì, chỉ cần có thể sinh con là được.

“Ai, tiểu Sâm, em cứ để chị nói mãi thế nào được, ba mẹ chúng ta qua đời sớm, chị một thân một mình ....” Mẹ Doãn chuyển chủ đề sang Khương Sâm.

Khương Sâm nhìn về phía Doãn Triệt, chỉ thấy thằng cháu lớn của mình cầm ly rượu lên hướng về phía anh, biểu tình vô cùng đặc ý.

Khương Sâm liếc mắt, Doãn Triệt không thèm để ý, giống như lại càng vui vẻ, từ sau khi Trần Hi mất tích, anh cũng chưa thấy qua Doãn Triệt vui mừng như thế, kiểu vui mừng đó chỉ có thể phát ra từ nội tâm.

“Tiểu Sâm . . . . . Tiểu Sâm . . . . .” Mẹ Doãn thấy Khương Sâm có chút lơ đãng, gọi anh mấy tiếng: “Chị nói chuyện, em cũng đứng tỏ thái độ không muốn nghe, nếu ba mẹ vẫn còn sống, con của em không chừng bây giờ có thể lên tiểu học được rồi, em xem thời gian trôi qua rất nhanh. ....”

Bên tai mặc dù thanh âm cầu nhau vẫn không ngừng, nhưng đối tượng lại chuyển thành Khương Sâm, Doãn Triệt cũng thấy thoải mái hơn, anh cầm ly rượu lên, nhẹ nhàng uống một hớp, cảm giác phong thủy luân chuyển quả thật rất tốt.

Nghĩ tới, Doãn Triệt lấy điện thoại di động ra soạn một cái tin nhắn gửi đi.

【 gia đình liên hoan thật nhàm chán, lúc nào thì em mới có thể đi cùng anh đây? 】

Trần Hi nhìn tin nhắn, khẽ khẽ nhủ mảy, nhìn những lời này, cô thật đúng là đồng cảm sâu sắc, cô thật muốn nói cùng Doãn Triệt, mình đã từng tham dự qua vô số lần, lúc đó thì ngược lại, người cảm thấy nhàm chán chính là cô.

Chuông điện thoại di động cắt đứt hồi tưởng của Trần Hi, nhìn thấy số điện thoại của Mike gọi đến, cô ấn phím kết nối.

“Cha của đứa bé con Trương Nghiên đã tìm được, cô xem email đi, chuyện này nói như thế nào nhỉ, dù sao cũng thật là thú vị.” Thanh âm Mike mang theo một chút đùa giỡn, điều này làm cho Trần Hi kinh ngạc. Có thể để cho Mike cảm thấy thú vị, thật đúng là chuyện ly kỳ.

Đem điện thoại kẹp dưới tay đi tới bên máy vi tính, Trần Hi mở thư điện tử vừa mới nhận được, nội dung trong thư khiến Trần Hi tròn to hai mắt. Không thể nói, trên trái đất này thật đúng là đầy các loại trùng hợp.

@@@@

“Nghe Tuyệt Lệ nói, cô đi tìm nó?” Trần Xương đốt một điếu thuốc, tựa vào trên đầu giường, hít một hơi thật sâu.

Trên giường lớn hỗn loạn không chịu nổi, một người phụ nữ đang nằm lả lợ, cô ta đưa tay lấy điếu thuốc từ trên tay Trần Xương, đặt trên môi mình hít một hơi, sau đó phun ra một vòng khói trắng: “Đã tìm, không phải ông nói là, không phải thời điểm vận bất đắc dĩ, thì ông sẽ không ra mặt ư, tôi cảm thấy tìm cô ta là thích hợp nhất.”

“Cô cũng còn rất thông minh, cũng đừng để Doãn Triệt phát giác ra cái gì, tên tiểu tử kia bây giờ cánh càng ngày càng cứng rồi.” Trần Xương vuốt vuốt khuôn mặt cô ta, sau đó đưa tay cầm lấy âu phục bên giường lên, từ trong túi áo móc ra một tờ chi phiếu đặt trước mặt người phụ nữ.

“Tôi đi trước, thích gì thì đi mua, Lượng Lượng mặc dù không phải là con đẻ của tôi, mà tôi đối đãi cũng coi như con của mình rồi.”

Người phụ nữ không nói chuyện, chỉ là nằm lý ở trên giường, lẳng lặng chờ Trần Xương mặc quần áo vào, cho đến khi nghe được tiếng đóng cửa.

Người phụ nữ bò dậy, gương mặt Trương Nghiên đột nhiên rõ ràng dễ thấy, cô ta cười lạnh cầm tờ chi phiếu lên nhìn dãy số trên đó, đem chi phiếu đặt lên trên bàn trang điểm.

Trương Nghiên lê thân thể vào trong phòng tắm, trong bồn tắm đã đổ đầy nước, cô bước vào, ngâm trọn cơ thể mình vào trong nước.

Cô không khỏi nhớ đến cái đêm thối nát đó, những bàn tay, tiếng cười dâm loạn chạy trên người mình, thô bạo cường bức, không chỗ nào không làm cô thấy đau đớn.

Sau khi cô tỉnh lại, thân thể bị ném phía sau một quầy rượu trong con hẻm nhỏ, toàn thân không có chỗ nào lành lặn, cô cứ cho là sẽ chờ như vậy cho đến lúc chết.

Trần Xương xuất hiện, hấn bẻ cô vào trong xe, sắp xếp cho cô nằm viện, sau đó là cho cô đi du học.

Những chuyện gian tình ở nước ngoài, thật ra thì từ trước khi cô đi đã xảy ra rồi, vào buổi tối giăng co cùng Doãn Triệt đó, cô bỏ đi quầy bar uống rượu, liền xảy ra chuyện kia.

Cô hận Doãn Triệt, nếu như không phải là Doãn Triệt, cô cũng sẽ không rơi vào kết cục kia, nhưng cô cũng yêu Doãn Triệt, Doãn Triệt là người đàn ông đầu tiên của cô, cô không quên được anh cũng đã từng đối với cô tốt thế nào.

Trần Xương an bài một kế hoạch cho Doãn Triệt, trong kế hoạch này có cô, có Trần Tuyết Lệ, còn có Doãn Triệt. Trần Xương tạo cơ hội thích hợp cho cô xuất hiện xung quanh Doãn Triệt, sắp đặt câu chuyện xưa hợp lý và thể thâm để tranh thủ sự đồng cảm của Doãn Triệt.

Không thể không nói, Trần Xương tính toán vô cùng chính xác, Doãn Triệt quả nhiên cũng động lòng trắc ẩn, cô thành công đi bên cạnh Doãn Triệt.

Trần Xương có một thói quen, ông ta cảm thấy chỉ có phụ nữ dám cùng lên giường với mình thì mới đáng tin tưởng. Một đêm trước khi Trần Xương an bài cho cô gặp Doãn Triệt, hai người đã lên giường.

Trần Xương ở trên giường rất cổ quái, ông ta thích phụ nữ phải nằm rạp ở dưới chân mình, chà đạp lên tự ái của họ, vô luận ông ta muốn tư thế gì, phụ nữ cũng đều phải phối hợp.

Ngay lần đầu tiên của hai người, Trương Nghiên giữa chừng phải chạy đến phòng tắm bởi vì ghê tởm mà nôn ra, mà Trần Xương vẫn liều mạng đuối vào phòng tắm để chiếm hữu cô.

Nghĩ đến những hình ảnh khó coi kia, Trương Nghiên ngụp đầu vào trong nước, không biết bắt đầu từ lúc nào, cô thế nhưng đã biến thành một công cụ, mặc kệ Trần Xương kêu cô làm gì, cô đều phục tùng vô điều kiện.

Cô gái ngông nghênh kiêu ngạo trước đây, sau cái đêm cùng lên giường với Trần Xương đã không còn tồn tại nữa.

Vào lúc cô cảm thấy như mình đã thất bại hoàn toàn, Trần Xương lại cho cô hy vọng, ông ta nói cho cô biết chỉ cần cô nguyện ý, cô có thể làm tình nhân bên ngoài của Doãn Triệt.

Đây là điểm thông minh của Trần Xương, ông ta luôn vào lúc thích hợp làm cho người khác hy vọng, làm cho họ cảm thấy cảm kích.

Trương Nghiên cũng không biết cô đối với Trần Xương là cảm giác gì, là cảm kích hay là chán ghét, nhưng bất luận là cái gì, cô cũng không thoát được bàn tay của Trần Xương. Trần Xương nắm hết trong tay tất cả những hành động xấu xa cô đã làm, chỉ cần ông ta phật ý,

có thể để cô không còn mặt mũi nào mà xuất hiện trước mọi người.

Trương Nghiên nổi lên mặt nước, hít sâu một hơi.

Nhìn mình trong gương, Trương Nghiên ngây ngốc nở nụ cười.

Trần Xương nói đúng, một khi Doãn Triệt rơi vào hoàn cảnh hai bàn tay trắng, cô có thể cùng anh ở chung một chỗ.

Đến lúc đó, Doãn Triệt không có năng lực phản kích, sẽ biến thành con rối để mặc cô đùa bỡn.

Nhưng mà bây giờ, sắc mặt Trương Nghiên lạnh xuống, đầu tiên phải biết người phụ nữ của Doãn Triệt là ai. Cô chính là chuẩn bị cho cô gái của Doãn Triệt một bữa tiệc lớn, địa điểm sẽ là tại cái hẻm nhỏ kia, cô sẽ cho cô ta cảm nhận được sự thống khổ lúc đó của mình như thế nào.

“Trần Hi nha, Trần Hi, cô trở lại thật là tốt, tôi sẽ để cô hưởng thụ tất cả những gì mà tôi đã trải qua.” Bên trong phòng tắm tiếng cười như ma quỷ, xuyên cả bầu trời đêm.

@@@

“Trở lại rồi, gia đình liên hoan rất nhàm chán sao?” Trần Hi nghe được tiếng vang ở cửa chính, đóng lại thư điện tử đang đọc.

“Ừ, rất nhàm chán.” Doãn Triệt tiến lên ôm eo của Trần Hi, cúi đầu chôn ở cổ cô, tham lam ngửi mùi thơm của cô: “Mẹ anh thúc giục chuyện kết hôn, chuyện này em giải quyết hai tháng cũng xong rồi, cuối năm chúng ta kết hôn như thế nào, em cũng đã gặp cha mẹ anh, người nhà của anh đối với em cũng coi như đã quen rồi, nếu có thể được, chúng ta cứ quyết định như vậy đi.”

“Anh đây là đang thông báo cho em biết, hay là đang trưng cầu ý kiến của em?” Trần Hi vừa mới xem mail xong, trong lòng vẫn còn chút lửa giận, cô cũng không thể nói là vì cái gì, tóm lại ngoại trừ Trần Xương ra, cô đối với người đàn ông bên cạnh mình vẫn có rất nhiều oán giận.

Nghe được trong lời nói của Trần Hi có chút hỏa khí, Doãn Triệt tức hướng gương mặt Trần Hi hôn một cái.

“Đương nhiên là trưng cầu ý kiến, anh làm sao có thể tùy tiện thay em quyết định, haha...” Doãn Triệt cười khan mấy tiếng, che giấu sự chột dạ của

mình.

“Vậy sao? Sao em vẫn cảm thấy anh đang không nói thật?” Giọng Trần Hi đầy chất vấn.

“Anh nào dám nói dối em, anh vô cùng thành thực.” Doãn Triệt ôm Trần Hi xoay một vòng lại, hướng cô mở trừng hai mắt.

“Em còn chưa tin, trừ khi anh tìm được chứng cứ chứng minh xem.” Trần Hi nhún nhún vai.

“Anh tìm đâu ra chứng cứ cho em, gia đình liên hoan cũng đâu có phải ghi hình lại.” Doãn Triệt thở dài một hơi, đột nhiên anh nghe được một âm thanh vô cùng chán ghét.

“Muốn chứng cứ sao? Tôi có.” Doãn Triệt xoay người, Khương Sâm đứng ở cửa chính đang nhìn anh cười rất vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: chương 55

“Cho nên, lão gia hòa kia không có việc gì?” Khương Sâm cầm tách trà lên uống một ngụm.

Trần Hi nhún nhún vai, dùng ngôn ngữ cơ thể trả lời câu hỏi của anh.

“Lẽ ra tôi phải nên sớm đoán ra không phải sao?” Khương Sâm nhìn Trần Hi, cay màu, một hộp uống cạn trà trong tách, từ trên ghế sofa đứng lên, cầm âu phục bên cạnh, xoay người đi ra khỏi nhà Doãn Triệt.

Doãn Triệt sững sốt một chút, anh không nghĩ tới chuyện cứ như vậy là giải quyết xong, cũng không nghĩ Khương Sâm cứ như vậy mà bỏ đi.

Chỉ là bóng lưng Khương Sâm xem ra có chút thê lương không thể nói nên lời.

“Cậu nhỏ sao thế nhỉ, anh chưa từng thấy qua bộ dạng của cậu như vậy?” Doãn Triệt nhìn về phía Trần Hi, anh thật có chút không hiểu.

“Anh ta làm rất nhiều chuyện, trong lúc bất chợt phát hiện, thì ra tất cả những gì mình đang làm chỉ là công dã tràng, đổi thành người khác cũng không ai có thể chịu đựng dễ dàng, hơn nữa anh ta còn là người tự luyện như vậy.” Trần Hi nhìn Doãn Triệt, cười với anh một tiếng.

“Bây giờ anh nói xem, tối hôm nay lúc ăn cơm anh đã hứa hẹn điều gì, nếu không em liền đi hỏi Khương Sâm, anh cũng biết, anh ta bây giờ đang cảm thấy mất mát mà hiện tại em vì đạt được mục đích có thể làm ra rất nhiều chuyện mà anh sẽ không thể nghĩ tới được.”

Doãn Triệt nhìn về phía Trần Hi, da mặt căng ra, bắt đầu giải thích mọi chuyện.

@@@

Bên ngoài bóng đêm bao trùm, thời tiết có chút lạnh lẽo, Khương Sâm lái xe lên đỉnh núi, lặng lẽ hút thuốc.

Khóe miệng anh mang theo nụ cười, nhìn cảnh đêm lấp lánh ánh đèn nê ông dưới chân núi, anh giống như thấy được cái buổi tối ngày hôm đó mình cùng Roger gặp nhau.

Anh đã từng căm ghét hình dạng của mình, thời điểm khi cha mẹ vẫn còn sống, anh cũng đã cảm nhận được ánh mắt quan sát của một số người.

Ngày đó ở tang lễ, thời khắc vô cùng nghiêm trang, anh đã trốn trong phòng vệ sinh mà khóc. Là con trai của Khương gia, anh tự nói với mình phải kiên cường, nhưng lúc đó chính mình lại không ngăn được nước mắt. Cách cánh cửa mỏng, anh cố gắng đè nén tiếng khóc của mình, tận lực muốn nuốt ngược trở lại.

Cánh cửa cũng không cách âm, anh nghe có người có ý nói đến tên của mình, ngôn ngữ ô uế khó nghe. Phía ngoài hai người xưng tên đối phương lẫn nhau, anh phát hiện, hai người kia lại còn là bạn bè lâu năm của cha mình.

Lúc đó ý thức anh mịt mù, sau khi nghỉ thức kết thúc, anh một mình chạy xe lên đỉnh núi, anh cũng không biết mình muốn làm gì, là muốn yên lặng một chút, hay còn muốn làm việc gì khác.

Khi đó anh cũng giống như bây giờ, nhìn ánh đèn dưới chân núi, nhưng ánh đèn khi đó không sáng như bây giờ, nhà cửa cũng không nhiều như vậy.

Lúc này một người đàn ông ngoại quốc tóc đen mắt đen, đi tới bên cạnh anh. Roger xem ra cũng đang cảm giác mất mát, nhìn như đưa đám lại vô cùng

chán chường.

Roger nói với anh rất nhiều, ông ta có lỗi với một người phụ nữ, ông ta là một tên lường gạt, rõ ràng đã kết hôn có con lại còn đi trêu chọc người phụ nữ khác.

Ông ta nói mấy năm nay vẫn luôn ở bên cạnh vợ con mình để bù lại lỗi lầm, đáng tiếc thế nhưng không thể nào bù đắp nổi những tổn thương đã gây ra cho người phụ nữ ông ta yêu.

Ông nói vợ mình rốt cuộc cũng qua đời, ông cảm thấy mình thật độc ác khi có cảm giác được giải thoát. Rốt cuộc ông ta cũng đi tìm lại người phụ nữ mình yêu, thế nhưng phát hiện tình cảnh của cô ta thật không tốt, đáng tiếc cô lại tình nguyện chịu khổ, cũng không cần sự giúp đỡ của ông ta.

Ông tâm sự mình sống thật thất bại, không xác định rõ trong lòng mình muốn điều gì, vừa muốn hưởng thụ gia đình ấm áp, lại muốn có cảm giác tình yêu ngọt ngào, quay đầu lại, đối với hai bên đều tạo thành tổn thương. Điều ông thấy có lỗi nhất là, ông còn có một người con gái. Nếu như ông sớm biết, trong bụng người phụ nữ đó có con của mình, lúc đó nhất định ông sẽ ngăn cản cô kết hôn.

Hiện tại tất cả đều đã quá muộn, con gái không biết tung tích, người phụ nữ của mình thì tự hành hạ bản thân, bởi vì cô biết, càng hành hạ mình thì người chịu đựng đau đớn nhất chính là ông ta.

Lúc ấy Roger uống rượu, thao thao bất tuyệt chuyện gì cũng có thể nói.

Khương Sâm lúc ấy là con ngoan trong nhà, cha mẹ mất, cũng chỉ có chị gái chăm sóc, trước đây anh chưa từng tiếp xúc qua rượu bia, đêm đó chính là lần đầu tiên uống rượu đỏ do Roger mang tới.

Lúc rượu vừa mới vào miệng thì cảm giác cũng không tốt gì, nhưng rất nhanh anh liền cảm nhận được cái loại cảm giác lâng lâng vui sướng đó, cảm giác đó vô cùng kỳ diệu, làm cho người ta rất hưng phấn, giống như tất cả phiền não đều trở nên nhỏ bé không đáng kể nữa.

Roger nói với anh về tình yêu, tình thân, tình bạn, về tương lai mịt mù của mình.

Sau đó anh lại lựa chọn cùng Roger trải qua cuộc sống không bình thường như vậy, tìm kiếm những thứ kích thích chính mình.

Rất may mắn, anh trở nên tự tin hơn, anh học được việc lợi dụng ngoại hình của mình, trở nên tự luyến, yêu thích đắm chìm trong không gian của mình.

Một người, một ly rượu, một cái ghế, một gương là có thể mang đến cho anh đầy đủ niềm vui sướng.

Vẫn là Roger ở bên cạnh thức tỉnh anh, nói cho anh biết, anh còn có người nhà, anh cần về với người thân của mình, không thể chìm đắm trong thế giới này mãi như vậy. Nếu như anh thích gương mặt của mình như vậy, vậy thì có rất nhiều cách để thưởng thức, bởi vì đáng đáp xứng đáng của anh đủ để làm điên đảo bất cứ người nào.

Roger giúp cho anh khẳng định chính mình, trở nên mạnh mẽ, có thể tự bảo vệ mình, làm cho anh hưởng thụ được những gì mình yêu thích.

Anh vẫn luôn cảm tạ Roger, loại cảm tạ này không nói ra, lại xuất phát từ tận đáy lòng, so với bất kỳ lời nói nào càng trở nên sâu sắc hơn.

Tám năm trước, anh nhận được tin Roger chết, cũng nhận được một phong thư, Roger chỉ hy vọng anh có thể thỉnh thoảng đi xem tình hình của người phụ nữ kia, nhưng không nên nói cho cô biết tin Roger đã chết, cho đến khi tìm được con gái thất lạc, đem hai tin tức này cùng nói cho người phụ nữ kia biết.

Như vậy người phụ nữ kia có thêm động lực để tiếp tục sống, càng không vì muốn hành hạ ông ta mà cam nguyện chui vào trong cái lồng giam đó.

Vào một ngày Khương Sâm biết được tên của người phụ nữ đó, Trần Cẩm Sát, đó là một cái tên đầy tình thơ ý họa, anh bắt đầu điều tra cô. Nhìn cô mỗi ngày chìm đắm trong thế giới của riêng mình, thỉnh thoảng trong đôi mắt mang vẻ ưu thương mờ mịt.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, anh phát hiện tình cảm của mình thay đổi, anh có một loại cảm giác tương thông không cần dùng lời nói. Mặc dù Trần Cẩm Sát không biết anh, cũng không biết sự hiện hữu của anh, nhưng anh cảm thấy họ rất giống nhau, cùng trải qua cuộc sống tách biệt của riêng mình.

Từ từ, anh phát hiện cảm giác thương tiếc đối với cô trở thành một loại ái mộ. Một người phụ nữ nếu không yêu người đàn ông của mình, tuyệt đối sẽ không nguyện ý hành hạ bản thân mình hai mươi mấy năm.

Mà cô thậm chí còn không biết sự hiện hữu của anh! Anh không biết mình sẽ xuất hiện trước mặt cô như thế nào.

Sau anh lại tìm được Trần Hi, một nữ sinh đại học bình thường. Bối cảnh sau lưng cô nhìn như đơn giản, nhưng lại càng ngày càng phức tạp, anh và cô đầu vô mồm, cùng cô bày ra những não nhiệt.

Khi biết cô có thể là con gái của Trần Cẩm Sát thì anh cảm thấy hẫng là nên coi cô như vẫn bối mà chăm sóc, nhưng anh không hiểu được làm trường bối phải như thế nào, chỉ có thể cùng cô đùa giỡn, giúp đỡ cô để kéo gần khoảng cách giữa hai người.

Càng về sau, anh lại càng mờ mịt, anh phát hiện mình lại bắt đầu bị hấp dẫn, đây là một kiểu hấp dẫn của tuổi trẻ đầy nhiệt huyết.

Khác với Trần Cẩm Sát luôn tĩnh lặng, Trần Hi sẽ mang đến không ít niềm vui cho anh, cô có thể làm

những món ăn ngon, tính cách có chút gian trá dí dỏm làm người khác phải ôm bụng cười.

Rốt cuộc anh cũng hiểu ý nghĩa những lời nói hôm đó của Roger, vốn dĩ đàn ông sẽ bị đàn bà hấp dẫn, cho dù hai người có khác nhau một trời một vực.

Anh không muốn giống như Roger, dùng dằng không dứt, anh phát hiện ra mối quan hệ của Trần Hi cùng Doãn Triệt, anh tạo cơ hội cho họ, cũng coi như hủy diệt đi hy vọng của bản thân mình. Anh tin tưởng, sau khi Doãn Triệt và Trần Hi được ở cùng nhau, anh có thể toàn tâm toàn ý chú ý đến Trần Cẩm Sắt rồi.

Nhưng cái cảm giác mất mát đó, khi anh nhìn thấy Doãn Triệt đi cùng Trần Hi, anh phải cố gắng đè nén cảm xúc của mình.

Sau khi Trần Hi mất tích, anh lại giống như Roger, cảm nhận được cái cảm giác giải thoát mặc dù cảm giác đó có phần độc ác. Anh muốn tìm thấy cô, nhưng mặt khác lại không muốn tìm được, tuy nhiên anh vẫn tận tâm tìm kiếm.

Anh tự nói với mình, anh có thể toàn tâm chú ý đến Trần Cẩm Sắt rồi, rốt cuộc không bị chi phối nữa.

Nhưng bây giờ thì sao, Trần Hi trở lại, người đầu tiên cô nghĩ tới là Doãn Triệt mà không phải là anh, như vậy cũng đủ chứng minh vị trí của anh trong cảm nhận của cô.

Nhưng Roger cũng đã trở lại, vậy anh còn lại gì, anh phát hiện ra bây giờ mình cái gì cũng không có.

Roger chưa từng nói qua cho anh, thì ra thay vì kỳ vọng vào những thứ hư ảo cũng không bằng nắm bắt được thực tế. Anh đang nghĩ, nếu như anh có thể nắm bắt được Trần Hi, như vậy hiện tại sẽ như thế nào?

Có lẽ tất cả mọi thứ sẽ không giống như bây giờ.

Khương Sâm nhìn cảnh đêm, anh phát hiện vốn dĩ cho dù là ban đêm thì cảnh vật vẫn không ngừng thay đổi.

“Cậu ở đây, Tiểu Hi nói cho tôi biết cậu đã biết sự thật, tôi liền đoán cậu sẽ đến nơi này, thực hiện lời hứa cùng tôi uống một chén đi.” Giống như đêm đó, người đàn ông ngoại quốc tóc đen mắt đen, dùng tiếng phổ thông khó nghe nói với Khương Sâm.

“Được, nhưng mà tôi có việc phải làm trước.” Khương Sâm nghiêng đầu sang, nụ cười trên mặt vô cùng đẹp đẽ và rực rỡ.

Một cú đâm rơi xuống, Roger bị đánh văng ra ngoài.

Khương Sâm đi tới trước mặt Roger, vươn tay kéo Roger từ dưới đất đứng dậy: “Bây giờ có thể uống rượu, đây là ông thiếu nợ tôi.”

Roger cười cười, mượn sức từ tay Khương Sâm đứng lên, mở cửa xe của mình ra, mang ra một thùng rượu đỏ, sau đó lấy hai cái ly: “Hôm nay chúng ta từ từ uống, đây là rượu tôi đã ủ mấy năm nay, mùi vị cũng không ngon, vừa đắng vừa chát, chỉ là nồng độ rất cao.”

Khương Sâm nhận lấy cái ly, mở nắp rượu ra.

Anh rót đầy ly cho mình và Roger, hai người cụng ly với nhau.

“Xem ông gầy như vậy, mấy năm nay trôi qua chắc cũng không tốt rồi, chỉ cần ông không có chuyện gì, cũng không cần phải gạt tôi.” Khương Sâm nhìn Roger, người đàn ông này đối với anh vừa như cha vừa như bạn, đó là một loại cảm kích không có gì báo đáp được.

“Ha ha. . . . .” Roger cười khan hai tiếng.

Khương Sâm nhìn về phía Roger, sắc mặt âm trầm xuống.

“Tôi quên mất đã nói với cậu hay chưa, Jess thật ra chính là con trai của tôi.”

“Vẫn chưa.” Khương Sâm nhìn Roger nhiu mày. “Ông còn sống cũng tốt, thật ra thì cũng có nhiều chuyện, ông có biết hay không đối tượng nghĩ tới đầu tiên của tôi chính là Trần Cẩm Sắt, người thứ hai tôi có ảo tưởng là Trần Hi. Mà người đầu tiên Jess muốn, ông đoán thử xem là ai?”

“Sẽ không cũng là Trần Hi chứ?”

“Không phải.” Khương Sâm lắc đầu một cái, hướng Roger khẽ liếm môi: “Là tôi, mà hiện tại tôi nghĩ, tôi thử yêu người khác phải nhưng đều không thành công, hay là thử bắt đầu cuộc tình đồng tính xem sao?” Khương Sâm ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, thái độ mơ màng trước nay chưa từng có.

Roger cũng nhìn lên bầu trời đêm, nhưng tâm trạng lại vô cùng lo lắng, cũng không biết là lo lắng cho con gái hay là cho người phụ nữ của mình. . . . .

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: chương 56

Tựa hồ người ngoại quốc rất thông dụng tên Mike, giống như ở Trung Quốc có Tiểu Minh, Tiểu Cường vậy, đó là những cái tên phổ biến.

Trước kia Doãn Triệt cũng rất thích những người ngoại quốc tên Mike, bởi vì tên này rất dễ nhớ, anh thậm chí hận không được quen biết hết tất cả những người có tên gọi là Mike.

Nhưng hiện tại, anh cảm thấy chán ghét cái người tên Mike này, một người thường xuyên cắt ngang chuyện tốt của người khác.

Chỉ cần một cuộc điện thoại của Mike, bất kể hai người đang làm gì, Trần Hi đều ngừng lại, thần thần bí bí đi nghe điện thoại, xem tin nhắn, đọc mail.

Đầu tiên làm Doãn Triệt chán ghét Mike, chính là vào buổi tối mà Khương Sâm bỏ đi, vốn là anh đang vác súng định ra trận rồi, một cuộc điện thoại của Mike, anh đành phải ngoan ngoãn mặc quần áo cùng Trần Hi lên đỉnh núi mang người về.

Đây thật là một chuyện rối rắm, dám chắc là bất kỳ cha vợ nào đều không muốn lần đầu tiên gặp con rể mà phải bị mang ra làm trò hề như vậy.

Thật bất hạnh, lúc ấy Khương Sâm không biết tại sao lại khóc lóc đến trên mặt toàn là nước mắt nước mũi, thêm vào đó hình ảnh một người đàn ông cao lớn, ôm Khương Sâm khóc lóc kể lể, không cần nói cũng thấy có bao nhiêu kỳ quái rồi.

Mặc dù Doãn Triệt nhìn thấy được hình ảnh Khương Sâm nhìn ánh trăng cười khúc khích, nhưng cũng không đủ để lấp đi áp lực trong lòng.

Trong phòng khách ở nhà Doãn Triệt, đang diễn ra một màn, đó là hình ảnh cha vợ đang nghiền cứu con rể.

Roger chính là cha vợ, mà con rể không ai khác là Doãn Triệt, bên cạnh là Khương Sâm cầm một ly rượu đỏ vừa uống vừa xem tivi, cộng thêm Mike đang cầm một túi văn kiện dày cộm.

“Cậu chính là Doãn Triệt?” Roger nhìn Doãn Triệt một chút, đây là câu nói đầu tiên với Doãn Triệt sau khi ông tỉnh rượu, ánh mắt vô cùng nghiêm nghị.

“Trong hình nhìn cậu có vẻ thuận mắt hơn một chút.” Roger nhận lấy cái nhìn cung kính của Doãn Triệt, cầm tách trà lên uống một hớp “À, đúng rồi, trong ảnh cậu mặc âu phục! Ăn mặc có hình có dạng, không trách được tôi cảm thấy trong ảnh có tinh thần hơn. Mike, cậu đem những tấm hình kia cho Doãn tổng xem một chút.”

Doãn Triệt nhìn Mike rút một tấm hình từ túi tài liệu ra đưa cho Roger, Roger nhìn hình biểu tình tựa hồ rất hài lòng: “Không phải nói, người này nhìn cũng thật ăn ảnh.”

“Cám ơn.” Doãn Triệt khách khí cười cười, đưa tay tiếp nhận tấm hình Roger đưa anh, nụ cười trên mặt anh đột nhiên cứng đờ, đó là ảnh chụp của anh và Trương Nghiên.

“À, tấm này cũng không tồi.”

Roger lại đưa tới, Doãn Triệt vẫn phải đưa tay tiếp nhận, lần này là hình của anh chụp cùng Trần Tuyết Lệ.

Doãn Triệt cười khan hai tiếng, lúc này anh cũng không còn nói cảm ơn nữa, người ta nói quan hệ mẹ chồng nàng dâu rất khó xử, cũng chưa nghe nói quan hệ cha vợ và con rể cũng có lúc khó khăn như vậy, hiện tại mới thấy được, cha vợ thì ra sức bới móc, mà anh cũng chỉ có thể nhịn.

“À, đúng rồi lại xem tấm này, thoát nhìn rất ấm áp.”

Roger lại đưa tới, cơ mặt Doãn Triệt gần như co rút hết lại, là ảnh chụp của anh cùng Trương Nghiên còn có đứa bé Lượng Lượng, bối cảnh phía sau là sân chơi. Doãn Triệt còn nhớ rõ ngày đó Trương Nghiên mang theo Lượng Lượng đến công ty, nhìn ánh mắt khẩn cầu của đứa bé anh không biết nên làm sao để cự tuyệt.

Doãn Triệt nâng tách trà lên uống một hớp, nhìn tập tư liệu dày cộm trong tay Mike, anh hoài nghi tất cả đều là tư liệu điều tra về anh.

“Mọi người tán gẫu chuyện gì rồi, xem ra vui vẻ như vậy?” Trần Hi bung ra một mâm cơm đặt lên bàn ăn, sau đó hướng Doãn Triệt thăm dò một chút.

Doãn Triệt theo bản năng lật tấm hình lại: “Không có gì, tùy tiện hàn huyên một chút thôi, không phải em đang bận sao, để anh đi giúp em.”

“Không cần, anh và Roger lần đầu tiên gặp mặt, tiếp tục tâm sự đi, một mình em có thể lo.”

Trần Hi đối với Roger xưng hô rất tùy ý, điều này làm cho Doãn Triệt thở phào nhẹ nhõm. Cha mẹ nuôi của Trần Hi được anh chăm sóc rất tốt. Mấy năm Trần Hi mất tích, hàng năm anh đều đi thăm, hai người này địa vị trong lòng Trần Hi chắc hẳn cao hơn so với Roger, không giải quyết được người này thì lấy được lòng của người kia vẫn có ưu thế hơn.

Doãn Triệt đang lo tính kế, Roger liếc mắt thấy dáng vẻ đăm chiêu của anh, cười haha: “Tôi có thể giấu con bé năm năm, thì cũng có thể thêm mười năm, bất quá tôi nói được sẽ làm được, haha...”

Ánh mắt của Doãn Triệt và Roger cùng giao nhau, đều phát ra tia lửa âm âm.

Ánh mắt Doãn Triệt nói: “Ông không thể làm vậy, cô ấy là người phụ nữ của tôi.”

Ánh mắt Roger nói: “Tôi có thể làm như vậy, tôi là cha đẻ của con bé.”

Ánh mắt Doãn Triệt còn nói: “Cho dù là như vậy thì thế nào, cô ấy thích tôi.”

Ánh mắt Roger lại nói: “Thích thì thế nào, con bé cũng có thể thích người khác, tỷ như...”

Ánh mắt Roger chuyển qua Khương Sâm, sau đó lại lướt qua Mike.

Doãn Triệt cười cười, cầm ấm trà lên rót thêm cho Roger: “Ấm trà này có thể chứa nhiều như vậy, thật to a, hahaha...”

Thái độ Roger nghiêm túc một chút: “Hiện tại Trần Hi sẽ không đồng ý.”

Doãn Triệt lấy tay vuốt ve ấm trà: “Nên thêm chút nước, đã cạn rồi.”

Nói xong Doãn Triệt mở nắp ấm trà cho thêm nước sôi vào: “Tôi đi vào bếp xem có gì cần giúp hay không, mọi người cứ tự nhiên.”

Roger nhìn về phía Khương Sâm, anh đang ung dung tự đắc vừa uống rượu vừa xem tivi.

“Tôi cảm thấy cậu và Tiểu Hi còn thích hợp hơn.”

“Hai người các người có chiến tranh cũng đừng lôi kéo tôi vào, tôi còn đang suy nghĩ xem có nên chuyển giới tính hay không đây.” Khương Sâm nhìn Roger cười cười.

Sắc mặt Roger thoáng chốc bỗng xanh, ông nhìn Mike một cái hy vọng giúp đỡ, kỳ vọng thuộc hạ trung thành này có thể giúp ông tìm ra kẻ sách.

Mike cười cười, cúi đầu liếc nhìn túi giấy.

“Mike, làm sao ngay cả cậu cũng không nói chuyện?” Roger nhìn chăm chăm vào Mike.

Mike vui đầu vào trong tài liệu tiếng Trung: “Tôi đang suy nghĩ, làm thế nào để không bị lừa thê thảm như vậy, nếu là tôi, không chừng tôi cũng sẽ xem xét thay đổi giới tính, sau đó trở thành con dâu, cùng liên thủ với con rể để đấu với cha vợ cũng là cha chồng, suy nghĩ một chút cũng rất thú vị.” (Câu này từ đọc hoài mới hiểu, ý Mike là Khương Sâm thành con dâu của Roger, liên kết với Doãn Triệt là con rể để chống lại ông ^^)

Roger hoàn toàn im lặng, ông đã làm những gì trong lòng ông là rõ nhất, ông hại Khương Sâm rất thảm, đến bây giờ Mike vẫn luôn chất vấn về hành động của ông.

Roger nghĩ tới Trung Quốc có câu rất có đạo lý: Bất kể làm việc gì, sớm hay muộn cũng phải trả giá.

@@@@

“Di à, xem cái này một chút thế nào, thanh lịch quý phái, vừa nhìn đã thấy vô cùng hợp với di.” Trần Tuyết Lệ lấy một bộ y phục từ trên giá áo đưa cho mẹ Doãn.

Trần Tuyết Lệ rất biết tạo cho mẹ Doãn niềm vui, bây giờ không có mấy người trẻ tuổi lại thích dạo phố với trường bối, nhưng Trần Tuyết Lệ làm điều này vô cùng hoàn mỹ, cô thường đi cùng mẹ Doãn mua đồ, thỉnh thoảng còn tặng bà chút trang sức, ... Mỗi lần hai người dạo phố, mẹ Doãn luôn luôn thắng lợi trở về, Trần Tuyết Lệ thậm chí không mua bất kỳ thứ gì cho mình.

Đối với điều này, mẹ Doãn rất hài lòng, bà cảm thấy Trần Tuyết Lệ là đứa bé ngoan rất khó tìm, chịu để cho trường bối tổn kém trong khi mình lại tiết kiệm. Bà thật vô cùng thích một cô con dâu như vậy, nhưng nghĩ đến bộ dạng không muốn gặp Trần Tuyết Lệ của Doãn Triệt, mẹ Doãn có chút bất đắc dĩ, con trai đã lớn, lời nói của bà mẹ này cũng không còn sức mạnh nữa rồi.

“Ai. . . .” Mẹ Doãn thở dài một cái, nhận lấy y phục Trần Tuyết Lệ đưa tới.

“Di à, sao vậy, có điều gì không vui sao?” Trần Tuyết Lệ biết cách nhìn mặt mà nói chuyện, cô thấy thần sắc mẹ Doãn không bình thường, cũng rất khác với mọi ngày.

“Còn không phải là vì thằng bé Doãn Triệt kia sao.” Mẹ Doãn cầm y phục đưa cho nhân viên phục vụ bên cạnh, kéo tay Trần Tuyết Lệ đi tới sofa ngồi xuống. “Vừa nghĩ tới đứa con này, tâm tình của di liền không tốt, con nói xem con dâu tốt như con thế này, nó sao lại không thích?”

“Di à, đừng tức giận, đã xảy ra chuyện gì, có thể nói cho con nghe một chút hay không?”

“Còn không phải là lần trước ăn cơm, nó khẳng định cuối năm sẽ kết hôn, nghi thức đính hôn cũng không cần cử hành, con cũng biết, Doãn Triệt tính khí bướng bỉnh, chỉ cần nó không muốn, di có nói cái gì cũng không tác dụng. Di thật không biết làm thế nào đối mặt với con, một thời gian dài như vậy, con đối với Doãn Triệt thế nào, di đều nhớ trong lòng, ghi tạc trong đầu. Không cưới được con, là nó không có phúc phận này.” Mẹ Doãn vỗ nhẹ tay Trần Tuyết Lệ, gương mặt tỏ vẻ áy náy.

“Con vào phòng vệ sinh, di ngồi ở đây một chút.” Trần Tuyết Lệ che mặt đi ra ngoài.

Mẹ Doãn lại thở dài một hơi, nhận lấy tách cà phê từ nhân viên phục vụ uống một hớp, có mấy lời nói sớm vẫn tốt hơn để quá muộn.

Trần Tuyết Lệ trốn vào phòng vệ sinh, thô tục mắng mấy câu, lấy điều thuốc từ trong túi xách ra, ngồi trên bồn cầu hít sâu một hơi.

Cô ta vốn cho là việc Trương Nghiên đề cập tới không đáng lo, xem ra, cô ta nói đúng là thật, hơn nữa sự việc so với tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn.

Cô có chút không nghĩ ra, bắt đầu từ lúc nào mà Doãn Triệt đã quan hệ với phụ nữ, đã nhiều năm như vậy, ngoại trừ anh chỉ biết thương nhớ Trần Hi đã chết kia, cũng không thấy thích người nào khác. Những người do Trần Xương sai đi điều tra Doãn Triệt, mỗi lần báo cáo tin tức, đều là chỉ lo tất bật công việc, chỉ có công việc và công việc, chỉ mới có mấy ngày, lại xuất hiện một người phụ nữ làm Doãn Triệt phải nóng cả ruột gan, như vậy cũng quá nhanh rồi.

Trần Tuyết Lệ rất ghiền thuốc, chỉ là trước mặt mẹ Doãn cô ta phải cố gắng khắc chế, hôm nay nghe tin tức này, cô thật sự không thể kiềm chế nổi nữa, một điều lại một điều, cho đến khi tiếng gõ cửa vang lên.

“Tuyết Lệ, không có sao chứ, con ra ngoài trước đi, chúng ta cùng suy nghĩ biện pháp.” Âm thanh mẹ Doãn bên ngoài cửa vang lên.

Trần Tuyết Lệ vội vàng quăng tàn thuốc vào trong bồn cầu, lấy nước hoa trong túi ra xịt lên không trung mấy cái.

“Không có việc gì, di à, con ra ngay đây, di ra khu nghỉ ngơi đợi con, con trang điểm lại một chút.”

“Vây di trở lại đợi con, con cũng đừng suy nghĩ không hay, mọi chuyện luôn có cách giải quyết.”

Mẹ Doãn cũng không suy nghĩ nhiều, cho là Trần Tuyết Lệ bị tổn thương nên đau lòng mà khóc, không muốn bị người khác nhìn thấy. Bà xoay người đi tới khu vực nghỉ ngơi, mang khối thuốc mỏng tỏa ra cũng không làm bà để ý lắm.

Trần Tuyết Lệ nghe bên ngoài không còn động tĩnh gì, lấy khăn giấy ướt ra lau lớp trang điểm trên mặt, đánh thêm một ít phấn trắng, đến khi sắc mặt nhìn tái nhợt không có chút huyết sắc, cô ta hải lòng nhìn mình trong gương.

Sau đó, lấy điện thoại di động ra gửi cho Trần Xương một tin nhắn.

【 Doãn Triệt muốn thoái hôn 】

Sau khi làm xong tất cả, cô ta chậm rãi đi tới bên cạnh mẹ Doãn.

“Di à, con thật sự là không thể không có Doãn Triệt, cầu xin di nghĩ biện pháp gì đó giúp con . . . . .”

Cảnh báo: H hơi nặng

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: chương 57

Mẹ Doãn rất là rối rắm, bà vỗ nhẹ bả vai Trần Tuyết Lệ, không biết nên nói gì cho phải. Các loại tình tiết cầu huyết thoát qua trong đầu, nhưng chính là không có cái nào sử dụng được.

“Tuyết Lệ, con nói cho di nghe xem vấn đề của hai đứa rốt cuộc ở chỗ nào, di làm thế nào để giúp được con?” Mẹ Doãn cũng không nghĩ ra cách, đành đem vấn đề này đẩy cho Trần Tuyết Lệ.

“Con cũng không rõ lắm, nhưng mà thật sự rất thích anh Triệt, nếu có thể ở cùng anh ấy con đồng ý làm bất kỳ chuyện gì.” Trần Tuyết Lệ ngẩng đầu lên đưa ra một gương mặt dăm lẹ.

Mẹ Doãn xoa nhẹ bả vai cô ta, bày tỏ an ủi.

“Tính khí của Doãn Triệt con cũng đã biết rồi, dù cho đi có ép được nó đến ngày kết hôn, nó cũng có thể không để ý thể diện mà từ hôn, khi đó càng mất mặt hơn, đi cũng là không có cách nào khác.” Mẹ Doãn thở dài một cái.

“Cũng không phải là không có cách nào, con đã nghĩ ra một biện pháp, nhưng là cần đi giúp một tay.” Trần Tuyết Lệ ngừng đầu nhìn mẹ Doãn.

Mẹ Doãn tỏ vẻ nghi ngờ nhìn cô ta.

“Đì à, chúng ta có thể như vậy. . . . .” Trần Tuyết Lệ cố ý nhỏ giọng.

Thái độ mẹ Doãn từ thương hại, biến thành khế nhủ mảy, cuối cùng là một nụ cười không thể nói là vui vẻ, khoe miệng mẹ Doãn nhếch lên nghe xong mưu kế của Trần Tuyết Lệ, bà không nói gì, chỉ cảm lý cả phê lên uống một hớp.

“Đì à, đi cảm thấy thế nào?” Trần Tuyết Lệ tự nhận là mình hiểu rõ mẹ Doãn, nhưng mà giờ phút này nhìn bà, cô ta có chút không hiểu bà đang suy nghĩ gì.

“Cô cảm thấy đây là một chủ ý rất tốt sao?” Mẹ Doãn hỏi ngược lại.

Trần Tuyết Lệ gật đầu một cái.

“Sau khi suy nghĩ kỹ, đây là ý tưởng đột phá của cô sao?” Mẹ Doãn lại hỏi một câu.

“Mặc dù có chút ít kích động, nhưng đi à con thật sự rất thích anh Triệt.” Trần Tuyết Lệ cảm thấy mẹ Doãn không như bình thường, nên lựa lời nói vòng vo.

“Được, vậy tôi coi như cô bị kích động, những lời này nếu như để tôi nghe thấy lần thứ hai, tôi sẽ tìm cha cô để thảo luận về vấn đề giáo dục con cái một chút. Tôi thật muốn biết, rốt cuộc ông ta sử dụng phương thức giáo dục nào, mới có thể làm cho một người phụ nữ có thể ngây thơ cho rằng, cô ta có thể cùng một người mẹ đi bày kế để hại con trai của mình.”

Mẹ Doãn từ trên ghế sofa đứng lên, nét mặt lạnh lẽo của bà Trần Tuyết Lệ chưa từng thấy qua. Trần Tuyết Lệ chưa bao giờ nghĩ tới tình cảnh này có thể xảy ra.

Cô ta nhìn mẹ Doãn, cố gắng nặn ra một gương mặt u sầu vô tội, nhưng với ánh mắt lạnh lẽo của mẹ Doãn, da mặt cô cũng muốn co rút lại.

“Đì à. . . . .” Trần Tuyết Lệ thận trọng kêu một tiếng.

“Về sau gọi tôi là Doãn phu nhân, cách xưng hô này tôi không nhận nổi, còn nữa hôn sự của cô và Doãn Triệt đến đây là chấm dứt, nếu để tôi phát hiện ra cô dám sắp đặt chuyện gì cho Doãn Triệt, tôi sẽ để cô biết một người phụ nữ gấp đôi tuổi của mình có khả năng làm ra những chuyện gì.” Mẹ Doãn nhìn chằm chằm ánh mắt của Trần Tuyết Lệ, cái nhìn lạnh lẽo của bà như bắn vào trong tận xương tủy cô ta.

“Đì à, tất cả chỉ là do con rất thích anh Triệt, thích đến mất trí rồi.” Trần Tuyết Lệ xoay tầm mắt, không dám nhìn vào mắt mẹ Doãn nữa.

Mẹ Doãn cười lạnh một tiếng: “Tôi cưng chiều cô, đau lòng cho cô, giúp cô duy trì mối quan hệ này, tất cả đều do tôi cho rằng cô có thể đối xử tốt với Doãn Triệt, hiện tại cô lại muốn bày mưu tính kế với nó, nếu như cô nói đây là do tình cảm, vậy tôi thật nên suy nghĩ lại, rốt cuộc cái cô thích là gì. Cuối cùng, tôi cho cô một lời khuyên, cũng như là cảnh báo cô, đừng cho rằng mình thông minh, quay đầu lại người thua thiệt lại chính là mình.”

Mẹ Doãn nói xong, cầm túi lên xoay người đi ra khỏi cửa hàng quần áo.

Trần Tuyết Lệ mềm nhũn ra ngồi trên ghế sofa, ánh mắt của mẹ Doãn giống như có thể nhìn xuyên thấu qua cô ta.

@@@@

Cuối cùng cũng đuổi được Roger đi, Doãn Triệt bắt đầu đi tới công ty đi làm, trước kia đi làm là một loại hưởng thụ, bây giờ đi làm lại là một loại đau khổ phải chịu đựng.

Mỗi sáng sớm Trương Nghiên vẫn sẽ pha cho anh một ly cà phê, Doãn Triệt nhìn thấy Trương Nghiên liền nghĩ đến tấm hình Roger đưa cho anh xem, nhìn qua thật giống như ảnh chụp của một nhà ba người vui vẻ nhưng lại hại hấn rất thâm.

Năng lực làm việc của Trương Nghiên rất tốt, cô giúp Doãn Triệt không ít việc, nhất là thời điểm công ty mở rộng thị trường, Trương Nghiên luôn cùng anh làm thêm giờ. Doãn Triệt dám khẳng định với Trương Nghiên không có tình yêu, nhưng tình bạn cùng đồng nghiệp vẫn phải có.

Doãn Triệt dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn, không yên lòng nghe Trương Nghiên nhắc nhở tối nay có bữa tiệc rất quan trọng, là chủ tịch của ngân hàng, có liên quan đến việc cho vay sang năm.

Chờ Trương Nghiên báo cáo xong, Doãn Triệt nhìn cô ta, hắng giọng một cái: “Tôi nhớ rồi, tôi cũng đã nói với cô, đến phòng nhân sự nhận việc, sao cô còn chưa đi, vị trí đó thật sự là một cơ hội tốt.”

“Em không muốn đi.” Trương Nghiên cố chấp, cô nhìn chăm chăm mặt của Doãn Triệt: “Em không muốn cơ hội tốt gì cả, em chỉ cần được ở bên cạnh anh, chúng ta như bây giờ không tốt sao? Em sẽ không làm gì phiền đến anh, dù là sau này anh cùng Trần tiểu thư kết hôn, em cũng chỉ cần là làm thư ký của anh là được.”

Vốn là Doãn Triệt có chút không tiện mở miệng, nhưng sau khi thấy Trương Nghiên kích động như vậy, ngược lại làm cho anh càng hạ quyết tâm.

Anh lấy bút ra, viết một dãy số lên tờ chi phiếu: “Nếu như cô không đồng ý chuyển sang bộ phận khác, số tiền này coi như bồi thường cho cô cũng đủ.”

“Anh dùng tiền để đuổi em?” Nét mặt Trương Nghiên như không thể tin được.

“Trương Nghiên, cô cũng đừng cố tình gây sự.” Doãn Triệt giận tái mặt, vẻ mặt

trở nên nghiêm túc.

“Anh... anh sẽ phải hối hận.”

Một tiếng đóng cửa vang lên thật to, Trương Nghiên đi khỏi, Doãn Triệt nhìn tờ chi phiếu trên bàn, cau mày suy tư, hình như anh đã xem nhẹ cô.

Doãn Triệt lật xem lịch trình sắp xếp, bữa tiệc tối nay vẫn thật là không thể từ chối được.

Nhìn thấy đã gần đến giờ, Doãn Triệt gọi điện thoại cho Trần Hi, thông báo không trở về ăn cơm, liền thu dọn đồ đạc đi dự tiệc.

Sau khi Doãn Triệt đi ra khỏi công ty, một bóng dáng lại lần nữa tiến vào phòng làm việc của anh, rất nhanh phòng làm việc sáng đèn rồi lại vụt tắt.

Bữa tiệc lúc nào cũng nhàm chán, sau ba lần rượu, lại cùng với mấy lão già hàn huyên, để cho các nhân viên sắp xếp tiếp đãi, Doãn Triệt liền rút lui trước.

Anh về đến trong nhà, phòng khách vẫn còn ánh đèn vàng mờ mờ trên tường, không giống như trong quá khứ, một hơi người cũng không có.

Sau khi đi vào phòng ngủ, Doãn Triệt nhìn thấy Trần Hi đang ôm chăn thờ to ngủ rất say, một bên đùi thon dài lộ ra ngoài gác lên gối ôm.

Doãn Triệt nhớ tới mấy ngày rồi mình còn chưa làm chuyện đó, anh đói khát kéo cà vạt ra. Nhớ tới mấy ngày sống khổ sở cùng Roger, Doãn Triệt cảm thấy mình cần thiết phải tìm sự an ủi.

Trần Hi đang ngủ say, đột nhiên, có thứ gì đó xâm nhập làm cô có chút buồn bực. Cô hoảng hốt mở mắt, chính là gương mặt phóng đại của Doãn Triệt.

“Anh đang làm gì đấy?” Trần Hi mơ mơ màng màng hỏi.

“Ăn em đấy.” Doãn Triệt trả lời rất trôi chảy.

“Đừng làm phiền, em còn muốn ngủ.” Trần Hi tựa hồ không ý thức được nguy hiểm, nói xong đẩy mặt của Doãn Triệt ra. Đáng tiếc cô phát hiện cánh tay của mình thế nhưng không thể nhúc nhích.

“Lúc này còn ngủ được sao?” Doãn Triệt hướng Trần Hi nhe răng cười, dùng sức một cái đi vào.

“Ừm.” Trần Hi kêu đau một tiếng, ma sát khô khốc làm cho cô cảm giác có chút đau.

“Đau. . . .” Trần Hi kêu ra một tiếng.

“Là anh quá gấp.” Doãn Triệt khiêm tốn thừa nhận sai lầm, anh vươn tay bắt được bộ ngực mềm mại của Trần Hi, nắn bóp, môi anh đặt trên môi cô say sưa hôn.

Trần Hi có thể cảm nhận được thứ gì đó của Doãn Triệt trong cơ thể mình đang không ngừng khuếch trương, càng ngày càng trở nên cứng rắn, to lớn.

Nhưng là vừa mới tỉnh ngủ, thân thể cô có chút chậm thích nghi, vẫn không cách nào đủ ướt át.

Doãn Triệt khẽ cắn lỗ tai Trần Hi một cái: “Chúng ta làm chút chuyện kích thích đi.” Nói xong Doãn Triệt liền rút người ra khỏi Trần Hi, chỗ đó của anh thẳng tắp sừng sững không hề e dè lộ ra trước mặt Trần Hi.

Trần Hi đối với những hành động điên cuồng của Doãn Triệt vẫn có chút ngượng ngùng, cô cảm giác mặt mình bắt đầu phát sốt, cô vẫn luôn không hiểu rõ, vật này làm thế nào có thể từ nhỏ bé như vậy, lập tức trở nên to cứng, giống như thổi hơi vào vậy, vô cùng kỳ diệu.

Rất nhanh, Doãn Triệt cầm một chai rượu đỏ cùng một cái ly quay trở lại.

Trần Hi nhìn Doãn Triệt, trên mặt anh là nụ cười có phần gian xảo, vừa nhìn cô đã biết sẽ không có chuyện gì tốt đẹp.

Doãn Triệt rót một ly rượu đỏ đưa tới khóe miệng Trần Hi, tay Trần Hi vẫn còn bị trói, Doãn Triệt cũng không có ý mở trói.

“Ném thử xem, xem có thích không?” Trần Hi bị Doãn Triệt dứt cho một ngụm rượu..

“Cũng không tệ lắm.” Trần Hi nói thật.

“Em thích là tốt rồi.” Nói xong Doãn Triệt đưa ly uống hết phần rượu còn lại, anh cúi đầu ngậm lấy lưỡi Trần Hi, rượu từ miệng anh tràn vào trong miệng cô, mùi rượu tản ra xông vào mặt.

Doãn Triệt cầm một chân của Trần Hi đặt lên vai, tay khác cầm chặt chai rượu,

“Có muốn trên người chúng ta cũng tràn ngập mùi rượu hay không?” Doãn Triệt cười mê hoặc, Trần Hi cả kinh trong lòng, cô ý thức được, mình tuyệt đối sẽ không thích hành động kế tiếp của Doãn Triệt.

“Anh không được làm loạn.” Trần Hi đe dọa không có chút uy lực.

Cô trở mắt nhìn chằm chằm rượu từ trong chai chảy ra, trong nháy mắt liền chảy vào trong hoa huyết của mình, Trần Hi muốn phản kháng, chất lỏng lạnh lẽo cùng mùi trược kích thích hoa huyết non nớt của cô, Trần Hi cảm thấy các dây thần kinh cũng bắt đầu có cảm giác.

Một chân Trần Hi bị Doãn Triệt áp chế trên giường, chân còn lại bị anh gác lên bả vai. Doãn Triệt vẫn không tha tiếp tục đổ rượu vào trong cô, nhìn bộ dạng giãy dụa của Trần Hi, Doãn Triệt đẩy lên một khoái cảm ngược đãi, miệng anh đưa đến gần hoa huyết của Trần Hi.

“Không được, Doãn Triệt, cầu xin anh, thật sự không được.” Trần Hi bị dọa, nước nờ ghen ngào ra tiếng.

“Ừm...a. . . . .” Trong nháy mắt, thân thể Trần Hi thẳng băng, Doãn Triệt không nghe khuyến cáo của cô, cho đến khi bình rượu trống rỗng.

“Bây giờ đến lượt anh uống.” Doãn Triệt khẽ liếm đôi môi, cúi đầu ngậm lấy hạt đậu nhỏ mà anh thêm thường đã lâu, ra sức bú mút.

Trần Hi không biết kia là cảm giác gì, chất rượu lạnh lẽo xen lẫn cảm giác hơi nhói đau, ngược lại làm cho cô tăng lên một loại khoái cảm.

Cô giãy dụa cơ thể, bắt đầu nghênh hợp động tác của Doãn Triệt, Doãn Triệt ôm Trần Hi trở mình một cái, để cho Trần Hi cười lên trên anh, anh càng dễ dàng mút lấy rượu chảy ra từ trong cơ thể cô.

Trần Hi cảm thấy cơ thể bắt đầu trống rỗng, cô thờ dốc nước nờ, đầu tựa vào đầu gối mà cắn, khắc chế âm thanh của mình.

Doãn Triệt từ phía dưới của Trần Hi bò ra ngoài, ngón tay của anh khẽ vuốt ve dọc theo hai cánh hoa của cô.

“Muốn không?” Doãn Triệt ý tứ xấu xa muốn Trần Hi nói ra cầu xin mình.

Trần Hi lắc đầu một cái.

“Thật không muốn?” Ngón tay Doãn Triệt nhẹ nhàng thăm dò vào bên trong. “Uớt như vậy chẳng lẽ đều là rượu?” Trong nháy mắt Doãn Triệt dùng sức, khiến Trần Hi phải ngẩng đầu lên.

“Muốn hay không muốn?” Doãn Triệt lại hỏi những lời này,

Trần Hi nhỏ giọng nước nờ, khắc chế mình khẩn cầu.

“Xem ra anh còn cố gắng chưa đủ a.” Doãn Triệt lại thăm dò thêm một ngón tay, khuấy động hành hạ Trần Hi, nhưng không quá sâu để đủ thỏa mãn cô.

“Doãn Triệt, anh khôn kiếp. . . . .”

“Muốn không?” Doãn Triệt nghe Trần Hi mắng xong, kịch liệt kích thích các ngón tay khiến Trần Hi thờ dốc nặng nề.

“Muốn, xin anh!” Trần Hi cảm thấy bụng dưới xót không cách nào chịu đựng nổi nữa.

Kèm theo tiếng nước chảy, cô cảm giác trong nháy mắt được lấp đầy, mùi rượu dần dần lan ra.

Doãn Triệt từ phía sau Trần Hi, lập tức hung hăng đi vào, rượu vẫn còn sót lại bên trong, làm anh cảm nhận được sự khát khao và ấm nóng đến nghẹt thở.

Mùi rượu bốc hơi ra ngoài, công với ra giường bị thấm ướt lạnh lẽo, loại kích thích này khiến Doãn Triệt cảm thấy vô cùng hưng phấn.

Anh phát hiện Trần Hi vẫn còn khắc chế âm thanh của mình, một tay anh đỡ hông của cô, tay còn lại đưa vào trong miệng Trần Hi thăm dò, khiến Trần Hi phải hé miệng, Doãn Triệt gia tăng lực độ, làm cho thanh âm Trần Hi phát ra càng kích thích.

Doãn Triệt phát hiện niềm vui mới, anh cảm thấy mình thích cảm giác ngược Trần Hi như vậy.

Trần Hi ức chế không được âm thanh của mình, theo động tác của Doãn Triệt thờ gấp nước nờ, cô cảm giác đầu của mình gần như bị vỡ ra. Cho đến cái phút bị hôn mê kia, cô mới nghĩ đến, vấn đề của mình là gì, xem ra nữ vương không phải ai cũng có thể làm.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: chương 58

Trần Hi không biết bị Doãn Triệt giằng co bao lâu, nhưng khi cô mở mắt thì trời đã sáng rồi. Tay cô cũng đã được cời trói, trên cổ tay bầm những vết xanh tím do Doãn Triệt hung hăng quá mức. Eo cô giống như bị đứt lìa, hơi nhúc nhích một cái đã cảm thấy đau đớn.

Trần Hi đảo mắt một vòng quanh gian phòng, vị trí bây giờ là phòng khách, đoán chừng tối qua chiếc giường trong phòng ngủ không thể dùng để ngủ được nữa rồi. Bên cạnh mặc dù không có người nhưng vẫn còn chút hơi ấm, chứng tỏ Doãn Triệt vừa đi không lâu.

Trần Hi thử từ trên giường bò dậy, toàn thân bủn rủn vì mệt mỏi, trong lòng cô thầm mắng hành động khốn kiếp của Doãn Triệt.

“Sao không ngủ thêm một chút, giờ này đã dậy rồi?” Doãn Triệt mang điểm tâm đi vào, trái với Trần Hi vô cùng mệt mỏi, nhìn anh tinh thần lại rất sáng khoái. Tóc vẫn còn chưa lau khô, nửa người trên để trần, trên hông chỉ quấn một chiếc khăn tắm, từng giọt nước từ trên tóc nhỏ dọc theo cơ thể.

Món ăn của Doãn Triệt rất đơn giản, chỉ là hai hộp sữa tươi, mấy cái bánh bao, còn có vài miếng chân giò hun khói, chính là từ trong tủ lạnh lấy ra.

Doãn Triệt đi tới bên cạnh Trần Hi ngồi xuống, đem đĩa thức ăn đặt trên tủ đầu giường, ôm cô ngồi trên đùi mình, trên người Trần Hi không một mảnh vải, đột nhiên lộ ra trong không khí, cảm thấy có chút lạnh lẽo.

“Tối hôm qua thoải mái sao?” Doãn Triệt vui đùa liếm giữa gáy Trần Hi, tay anh bắt đầu di chuyển xuống dưới.

Doãn Triệt không nói Trần Hi còn chưa cảm thấy gì, anh vừa nói xong lời này, Trần Hi liền vươn tay, đưa cổ tay bầm tím cho Doãn Triệt xem.

Doãn Triệt nhanh tay lẹ mắt bắt được cổ tay Trần Hi, đặt môi mình lên, nhẹ nhàng hôn.

“Như vậy còn đau không?” Doãn Triệt vừa hôn vừa hỏi.

Đưa tay không đánh mặt người tươi cười, Doãn Triệt dịu dàng đối đãi như vậy khiến Trần Hi tức giận lại không làm gì được.

“Về sau không được làm kiểu kia nữa, quá điên cuồng.” Trần Hi nhìn Doãn Triệt, phát hiện ánh mắt anh bắt đầu né tránh. “Anh phải đảm bảo, không được làm như tối qua nữa.”

“Ha ha, em đói bụng không, mau ăn chút ít đi.” Doãn Triệt bưng khay đồ ăn đặt trước mặt Trần Hi.

“Trả lời vấn đề của em, không được phép trốn tránh.” Trần Hi tròn mắt nhìn Doãn Triệt một cái.

“Em uống cà phê không? Anh đi rót cho em một ly.” Nói xong Doãn Triệt liền đem khay đồ ăn đặt lên trên đùi Trần Hi, đứng dậy đi thật nhanh ra ngoài.

Doãn Triệt đi tới phòng bếp, thở phào nhẹ nhõm, anh uống một ly cà phê, cà phê đắng làm anh thanh tỉnh một chút, anh hé mắt, khoe miệng mang theo nụ cười.

Mới vừa khám phá ra niềm vui thú làm sao có thể bỏ qua nhanh như vậy, còn rất nhiều ý tưởng sáng tạo hơn vừa mới hình thành trong đầu, phải thực nghiệm một chút mới được.

“Hắt xì . . . .” Trần Hi hắt xì, cô kéo chăn quấn quanh người, đưa mắt nhìn cửa chính, cô dám khẳng định Doãn Triệt lại đang tính toán cái gì đây.

Trần Hi ngẩng đầu nhìn đồng hồ treo tường, kim đồng hồ đã chỉ mười hai giờ, chỉ còn hai giờ nữa, nghi thức ký hợp đồng cùng công ty Trần Xương bắt đầu, qua tối nay, cô cũng nên lộ diện hoạt động một chút rồi.

“Uống ly cà phê đi, cho thoải mái tinh thần.” Doãn Triệt bưng cà phê đ

i vào.

“Anh vẫn chưa trả lời vấn đề vừa rồi của em đấy.” Trần Hi nhìn Doãn Triệt, đối với chuyện đó cô vẫn rất cố chấp.

“Ha ha.” Doãn Triệt cười cười, đem cà phê đặt lên trên tủ đầu giường, một động tác đem khăn tắm kéo rút xuống đất, chỗ đó hùng dũng đứng thẳng.

Trần Hi tròn to hai mắt, nhìn Doãn Triệt đang từ từ tiến lại gần. Cô lui về phía sau trốn tránh: “Anh đừng làm loạn, nói cho anh biết, em không phải người

để bắt nạt như vậy đâu.”

“Chuyện này cũng không thể trách anh, em vừa mới bắt anh phải trả lời vấn đề, đàn ông thời điểm như vậy không cách nào còn có thể suy nghĩ được, anh phải ôn tập đủ các tư thế hôm qua, sau khi nhớ rõ rồi sẽ trả lời vấn đề của em.”

Nghe xong lời Doãn Triệt nói, Trần Hi lật người muốn xuống giường, Doãn Triệt một phát bắt được chân cô kéo trở lại.

“Ngoan, sau khi giải tỏa, anh sẽ cho em biết đáp án.”

“Ừm . . . .” Trần Hi kêu đau một tiếng, đứng thẳng người dậy, cảm nhận sự xâm nhập từ phía sau.

Doãn Triệt dùng sức một cái: “Anh thật sự lo lắng, em bắt anh trả lời vấn đề đó, thì anh phải nhớ lại hình ảnh hôm qua, như vậy thì chỗ này làm sao không đứng lên cho được, em cũng phải giúp anh làm cho nó hạ xuống chút.” Doãn Triệt hơi rút ra một chút, lại toàn lực đi vào.

“Anh còn cần phải trả lời không?” Doãn Triệt rút ra một chút, lần đi vào kịch liệt kế tiếp như trả lời cho câu hỏi của Trần Hi.

Trần Hi muốn bò ra khỏi Doãn Triệt, nhưng phát hiện hông mình đã bị anh cố định.

“Còn muốn đáp án hay không?” Lời nói Doãn Triệt đầy uy hiếp.

“Không cần.” Trần Hi cắn răng lắc đầu một cái.

“Ừm . . . .” Một tiếng thét kinh hãi, Doãn Triệt lần này càng tăng sức hơn lần trước.

“Đã như vậy, chúng ta phải cùng nhau ăn mừng mới được.” Doãn Triệt bắt đầu thưởng thức buổi lễ long trọng của anh.

Trần Hi tiếp nhận từng đợt ra vào kịch liệt của anh, trong phòng vang lên tiếng nước nở càng lúc càng to.

Khi Trần Hi tỉnh lại lần nữa, sắc trời đã dần dần chuyển thành màu đen, cô đứng dậy mở đèn, trên đầu giường có để lại tờ giấy ghi chép, Doãn Triệt nói cho cô biết, tối nay anh có bữa tiệc xã giao, dặn cô ngoan ngoãn ở nhà chờ anh về.

Trần Hi cắn răng nghiêng lợi đem tờ giấy vo thành một cục ném vào thùng rác, cô quyết tâm nhất định phải tranh thủ địa vị ngang hàng trên giường, nếu không chỉ cần mấy ngày, cô sẽ bị Doãn Triệt hành hạ đến không ra hình người nữa rồi.

Rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Trần Hi lóe lên ý tưởng, trong đầu bắt đầu mưu kế.

@@@@

Trong nhà Doãn gia, mẹ Doãn đang nhàn nhã thưởng thức trà, Trà Hương trong miệng bà tỏa hương thơm, như thấm cả vào nội tâm.

“Doãn phu nhân, con bé không hiểu chuyện, mong bà thông cảm” Trần Xương tươi cười châm thêm trà cho mẹ Doãn.

“Không thể thông cảm. Con nhà người khác tôi cũng không bao giờ muốn quản, trừ khi có người muốn xếp đặt cho con tôi.” Mẹ Doãn liếc Trần Xương một cái, nâng chung trà lên uống một hớp.

“Tuyệt Lệ cũng là do rất yêu thích Tiểu Triệt rồi, mới có ý tưởng kích động như vậy, bây giờ những thứ này trên phim truyền hình . . . . Thật là hại người rất nặng, hẳn là con bé xem phim nữ nhân tranh đấu nhiều quá rồi, Doãn phu nhân bà cũng đừng tức giận.”

“Phụt. . . . .”

Lời Trần Xương còn chưa nói xong, mẹ Doãn đã phun cả hóp trà ra, bà nhìn Trần Xương, thật hoài nghi người nhà này làm sao vậy, nào bị nhún nước hết rồi hay sao, tìm một lý do chẳng ra gì như vậy. Thừa nhận một chút sai lầm còn chưa tính, lại đem vấn đề này đổ lỗi cho phim truyền hình, mẹ Doãn thật không còn biết nên nói cái gì cho phải.

Bà đặt chung trà xuống, rút ra một tờ khăn giấy lau miệng, vừa rồi thật là sắc cũng không ít.

Mẹ Doãn ho khan hai tiếng, hắng giọng một cái, nhìn về phía Trần Xương: “Tôi nhớ được, Trần tổng từng ở trước mặt tôi có nói qua, Tuyệt Lệ từ lúc lên đại học vẫn giúp đỡ trong nhà xử lý việc kinh doanh, mở dạ tiệc từ thiện. Thời gian con cái nhà người khác xem tivi, cô ta đều trải qua việc làm ăn buôn bán, lúc ấy mọi người đều nhất trí tán dương, bây giờ đột nhiên lại xem nhiều phim truyền hình, chẳng lẽ là tôi hồ đồ nhớ lầm rồi?”

Lời mẹ Doãn nói xong, sắc mặt Trần Xương hết xanh lại xám, nụ cười trên mặt cũng không kim nén được con giận, ông ta nâng chung trà lên uống một hớp. Trà của Doãn gia cho dù ngon đến đâu, ông cũng không cảm nhận được mùi vị gì nữa.

Trần Xương vốn cho là tất cả đều đã nắm trong bàn tay, mẹ Doãn vẫn luôn là khuê tú gia giáo, ngoại trừ việc để ý đến hôn sự của Doãn Triệt, những chuyện khác giống như không hề quan tâm đến.

Trần Tuyệt Lệ còn nói qua, có lúc mẹ Doãn xem kịch hay tivi đều xúc động, quả thật là thiên kim nhà giàu, chưa từng ném qua việc đời.

Trần Xương cùng mẹ Doãn liếc mắt nhìn nhau, ánh mắt của mẹ Doãn làm cho ông ta có chút giật mình, Trần Xương có cảm giác chột dạ như bị nhìn xuyên thấu mọi cảm xúc.

Trần Xương không dám nói thêm gì, lại khách sáo mấy câu, đặt ly trà xuống vội vã cáo từ.

Mẹ Doãn dùng điều khiển mở tivi, nâng chung trà lên lại thưởng thức một hớp, trà thật đúng là không tệ.

Một đôi tay khoác lên vai bà, người đàn ông với mái tóc bạc trắng, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng trong mắt đầy vẻ cung chiều.

“Không phải em vẫn cảm thấy nghỉ ngơi là chuyện tốt ư, sao bây giờ bắt đầu quản những việc này rồi?” Cha Doãn nhẹ nhàng xoa bóp bả vai mẹ Doãn.

Mẹ Doãn híp mắt thờ phào một hơi: “Trần Tuyết Lệ muốn em hạ thuốc mê Doãn Triệt, sau đó cô ta một bước đem gạo nấu thành cơm. Nhớ ngày đó lúc em cũng bỏ thuốc mê cho anh, chỉ là tự mình hành động, thật không biết những người trẻ tuổi này suy nghĩ cái gì. Cô ta cũng phải nghỉ lại một chút, chỉ cần phụ nữ là có thể làm con dâu rồi, con dâu có thể tìm rất nhiều, nhưng con trai chỉ có một thôi, em không thể vì cô ta mà để tiểu Triệt oán giận mình.”

Mẹ Doãn vỗ vỗ mu bàn tay cha Doãn: “Em cũng sớm cảm giác cô ta có gì không đúng, bình thường tỏ vẻ thông minh em cũng chẳng muốn quản, không nhìn thấy coi như không biết, chuyện này cũng chỉ vì nghĩ cho anh, muốn thỏa mãn tâm nguyện của anh, cũng coi như trút bỏ gánh nặng trong lòng em.”

Tay cha Doãn đang vuốt ve bả vai mẹ Doãn chợt ngừng lại, ông nhìn bóng lưng bà, bất đắc dĩ lắc đầu một cái.

“Anh thật sự không biết nên nói thế nào với em. Vợ chồng, còn bản khoăn những chuyện kia làm gì.”

“Anh dám nói trong lòng anh không có cô ta?” Mẹ Doãn nghiêng đầu nhìn sang cha Doãn, thái độ phức tạp không nói nên lời.

“Anh đối với Cẩm Sát đúng là chỉ có chút áy náy mà thôi, nếu như không phải là vì chúng ta kết hôn, cô ấy cũng sẽ không ngày ngày lang thang ở nước ngoài, xảy ra những chuyện không tốt như vậy, hiện tại người cũng rất tích, chỉ còn lại một đứa con gái.”

“Lúc ấy nếu không phải do em bỏ thuốc mê cho anh uống, cũng sẽ không mang thai Doãn Triệt, không có tiểu Triệt không chừng anh đã cùng cô ấy kết hôn, nói đi nói lại tất cả đều là do em, em cũng không nghĩ tới Cẩm Sát xảy ra chuyện như vậy.” Mẹ Doãn có chút xúc động, đôi mắt ngấn lệ.

Cha Doãn thấy thế, vội vàng ôn nhu an ủi, lời ngon tiếng ngọt nói chuyện không ngừng.

Những người giúp việc thấy hai người lớn ở Doãn gia như thế này cũng không có ý kiến gì, đừng xem cha Doãn bình thường ăn nói ý tứ, chỉ cần ở cùng một chỗ với mẹ Doãn, đều là lời nói dịu dàng hơn cả dịu dàng.

Mẹ Doãn bình thường rất ít khi như vậy, nhưng là Trần Tuyết Lệ đã khơi lại những chuyện đau đớn trước đây của bà.

Cha Doãn thấy bà càng nói càng kích động, không thể không nói ra tâm sự ông đã giấu kín lâu nay.

“Thật ra thì anh đã sớm muốn cùng Cẩm Sát chia tay, việc em hạ thuốc mê chẳng qua cũng là một cơ hội với anh mà thôi.”

Mẹ Doãn dùng thút thút, kinh ngạc nhìn về phía cha Doãn: “Nói như vậy, thật ra là anh xếp đặt em?”

Cha Doãn gạt đầu một cái, dùng ngón tay lau nước mắt cho bà: “Lúc này đừng cảm giác tội lỗi nữa, anh vẫn không dám nói ra, là vì sợ em tức giận.”

Mẹ Doãn cười lắc lắc đầu: “Anh không nói có phải tốt hơn không, đáng tiếc cho anh biết, tôi muốn ly hôn...”

Doãn Triệt tâm tình đang tốt bị một cú điện thoại phá hỏng, anh sững sờ cúp điện thoại, trong đầu có chút không tiếp thu nổi hiện thực này, anh có chút buồn bực, cha mẹ bình thường ân ái, tuổi giờ đã trên năm mươi cả rồi, lại muốn ly hôn, làm chuyện cười quốc tế à.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Nói Xứ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: chương 59

Doãn Triệt vội vã chạy về nhà, cha Doãn đang ở trong phòng khách hút thuốc, trong cái gạt tàn thuốc đã có hơn mười tàn thuốc, nhìn giống như một cái núi nhỏ.

Doãn Triệt đi đến ngồi xuống bên cạnh cha Doãn, rút một điếu thuốc từ trong hộp thuốc ra tự đốt cho mình, hít thật sâu một hơi.

“Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, cha... không lẽ người ở bên ngoài?” Doãn Triệt phun khói thuốc từ trong miệng, cau mày nhìn cha mình.

“Đoán mò cái gì, cha làm sao có thể bên ngoài.” Cha Doãn bắt đắ dĩ nhìn Doãn Triệt một cái.

“Hay là mẹ có tình yêu khác rồi?” Doãn Triệt lại hỏi một câu.

“Nói mò cái gì, mẹ con làm sao có thể có người khác.” Cha Doãn tròn mắt nhìn Doãn Triệt.

“Vậy thì vì cái gì? Cha và mẹ nhiều năm như vậy, vẫn ngày ngày ân ái, thế nào đột nhiên mẹ lại muốn ly hôn, có chuyện gì không thể giải quyết, đều đã là vợ chồng già, còn kích động như vậy.”

“Đều là chuyện trong quá khứ, nói ra thì dài dòng, nhưng mà cha cũng không nghĩ tới mẹ con có thể phản ứng lớn như vậy.” Cha Doãn đem tàn thuốc bỏ vào trong gạt tàn, gọi người giúp việc pha một ấm trà.

Doãn Triệt nhận ấm trà từ người giúp việc đưa tới, rót cho cha Doãn một chén, sau đó cũng tự rót cho mình.

Cha Doãn nâng chén trà lên uống một hớp, bởi vì hút thuốc quá nhiều mà khô cả cổ họng.

“Đối tượng kết hôn trước đây của cha vốn là Trần Cẩm Sát. . . . .”

Doãn Triệt trừng to mắt nhìn cha Doãn, anh càng nghe càng kinh hãi, làm cho anh cũng không biết nên nói gì mới phải. Anh áy náy nhìn cha mình, hít sâu mấy hơi, hồi phục lại tâm tình.

“Chuyện đã như vậy, cũng không trách được mẹ tức giận.” Doãn Triệt nhìn cha mình, anh, anh không nghĩ ra được một người đứng đắn như cha mình cũng có thể làm ra những chuyện như vậy.

“Mẹ đâu? Ở trên lầu sao? Con đi tìm mẹ nói chuyện một chút, cùng là vợ chồng già, dù là như vậy, cũng không cần phải ly hôn.”

“Không có ở đây, mẹ con thu dọn đồ đạc đến nhà con rồi, không chừng giờ này đã đến nơi.” Cha Doãn lắc đầu một cái.

”

Nhà con? Nhà nào?” Doãn Triệt nhìn chăm chăm cha Doãn, hy vọng đáp án không phải như mình đang nghĩ.

“Căn hộ của con ở trung tâm thành phố, mẹ con có chìa khóa dự phòng, nói là trước mắt muốn ở đó.” Cha Doãn không còn hơi sức trả lời.

“Cha, con đi trước, con trở về tìm mẹ khuyên giải một chút, cha cũng đừng lo lắng quá, bớt hút thuốc lại đi.” Doãn Triệt giống như con gió xông ra ngoài.

Cha Doãn nhìn con trai mình vội vàng chạy đi, lại thở dài một cái, đưa tay cầm gói thuốc lên, rút ra một điếu, làm sao có thể không lo lắng được chứ.

@@@@

【 hợp đồng đã ký kết 】

Trần Hi nhìn thấy tin nhắn của Mike, hài lòng cười cười, cô đem điện thoại ném lên trên ghế sofa, rất nhanh công ty Trần Xương sẽ cần một lượng lớn tiền đề rót vào, nếu như Trần Xương không chiếm được sự ủng hộ của Doãn gia, vậy những gì ông ta đầu tư cũng như nước đã đổ đi không thể hót lại được.

Trần Hi đang suy nghĩ xem có nên làm chút đồ ăn ngon, coi như tự đãi mình. Cô đi tới trước tủ lạnh, mở cửa tủ lạnh ra, cẩn nhắc nhìn những thứ nguyên liệu bên trong.

Nơi cửa chính truyền đến tiếng mở cửa, Trần Hi nhìn đồng hồ. Doãn triệt mới vừa gọi điện thoại nói không trở lại ăn cơm, nói trong nhà có một chút chuyện, thế nào nhanh như vậy đã giải quyết xong rồi?

Trần Hi không suy nghĩ nhiều, từ trong tủ lạnh lấy ra những nguyên liệu cần thiết, thò đầu ra nhìn về phía cửa chính.

“Mọi việc đã giải quyết xong rồi sao, như vậy.... Chào ...” Trần Hi nói chưa dứt lời liền dừng lại, đi vào không phải là Doãn Triệt, mà là một người phụ nữ trung niên, trong tay cầm một túi đồ to.

Trần Hi dò xét cẩn thận từ trên xuống dưới, đột nhiên kinh hãi phát hiện, người phụ nữ mắt xưng đỏ, tóc tai có chút xơ xéch này lại chính là mẹ của Doãn Triệt.

“Cô là ai?” Mẹ Doãn nhìn thấy bên trong nhà có người, đem túi đồ trong tay để xuống dưới đất.

“Con là. . . . .” Trần Hi không biết trả lời câu hỏi của mẹ Doãn như thế nào.

“Doãn Triệt thuê giúp việc sao? Tôi cũng đã sớm nói nó phải thuê người làm nấu nướng, quét dọn một chút, nhìn xem có người làm căn phòng này cũng ngăn nắp đâu ra đó, tôi là mẹ của Doãn Triệt, cô dọn dẹp cho tôi một phòng, tôi muốn ở chỗ này vài ngày.” Mẹ Doãn đôi giày đi tới ngồi lên ghế sofa, bà nhìn nguyên liệu nấu ăn trong tay Trần Hi, ngay sau đó còn nói: “Thôi cô nấu cơm trước đi, tôi cũng đói rồi, cơm nước xong giúp tôi dọn phòng cũng

tốt.”

Trần Hi gạt đầu một cái, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, rõ ràng là mẹ Doãn không có nhận ra cô. Trần Hi đi tới phòng bếp đem nguyên liệu đặt lên thớt, cô nhìn lại y phục của mình, áo T shirt vải bông, quần thường, trên đầu còn tùy ý ghim một cây kẹp tóc, cũng thật ra đáng người giúp việc.

Trần Hi nhanh tay lẹ chân nấu cơm, rửa rau, làm đồ ăn, rất nhanh liền làm xong ba món ăn một món canh, đồ ăn đều là những món xào bình thường, không quá phức tạp, nhưng chay mặn phối hợp vô cùng hợp lý.

“Doãn phu nhân, có thể ăn được rồi.” Cuối cùng là canh thịt bò viên nấu với củ cải cũng được bung lên bàn ăn, Trần Hi kêu mẹ Doãn một tiếng.

Mẹ Doãn cơ hồ cả một ngày cũng chưa ăn cái gì, nhìn thấy các món ăn Trần Hi làm, mặc dù tâm tình không tốt cũng ảnh hưởng đến khẩu vị, nhưng thức ăn nóng hôi này làm cho bà cũng thư thái không ít.

Mẹ Doãn gấp một viên thịt lên bỏ vào miệng cắn một cái, thịt nấu với gừng và hành lá, vừa giữ được mùi thơm của thịt, vừa khử được mùi tanh. Bà hài lòng thở phào nhẹ nhõm, phụ nữ mặc kệ bao nhiêu tuổi, chỉ cần thường thức một bữa ăn ngon là có thể làm tâm tình trở nên tốt hơn.

Trần Hi đứng ở bên cạnh bàn, nhìn mẹ Doãn ăn cơm, cô có chút không được tự nhiên, không biết bây giờ nên làm gì thì tốt.

Mẹ Doãn phát hiện Trần Hi lúng túng, bà hướng Trần Hi cười cười, ý bảo cô ngồi xuống. “Cô bình thường chắc không phải là cùng Doãn Triệt ăn cơm, nhưng cũng không cần cố kỵ tôi, ngồi xuống cùng nhau ăn đi.”

Trần Hi cũng nhìn mẹ Doãn cười cười, nụ cười của cô rất không tự nhiên, có chút lo sợ giống như da mặt cũng bị co rút lại. Mẹ Doãn cũng không quá để ý, chỉ nghĩ là cô e ngại người lạ.

“Cô làm việc cho Doãn Triệt bao lâu rồi?” Trên bàn ăn chỉ có âm thanh nhai thức ăn, mẹ Doãn cảm thấy nhàm chán, chủ động mở miệng.

“Một tháng thôi ạ.” Trần Hi lấy chén múc cho mẹ Doãn một chén canh. “Đây là canh củ cải và thịt bò, bổ dưỡng thuận khí, mùa này uống vừa lúc.”

“Đúng là tôi cần thở thông suốt,” Mẹ Doãn vừa nhận chén canh từ tay Trần Hi vừa nói lớn.

Trần Hi âm thầm nhe răng, cô cảm giác mẹ Doãn đang uống canh mà cứ như đang uống máu người khác vậy.

Mẹ Doãn đang uống canh đột nhiên nước mắt rơi xuống, làm cho Trần Hi cả kinh, tay chân cô luống cuống. An ủi người khác thì đơn giản, nhưng người này khả năng sẽ trở thành mẹ chồng tương lai của mình, tất nhiên không hề đơn giản chút nào.

Đều nói quan hệ mẹ chồng nàng dâu luôn luôn khó xử, vạn nhất nếu cô an ủi không tốt, nói không chừng lại càng khó xử hơn.

Trần Hi cũng không định nói gì, cô rút mấy tờ khăn giấy ra đưa cho mẹ Doãn.

“Cám ơn. . . .” Mẹ Doãn vừa khóc cũng không quên nói cảm ơn, chứng tỏ mình là một người có tri thức tốt.

Trần Hi nhìn mẹ Doãn đã lau hết đồng khăn giấy đó, liền rút thêm đưa cho bà.

Mẹ Doãn khóc một hồi, dần dần ngừng lại, hít sâu một hơi, nhìn về phía Trần Hi: “Để cho cô chê cười rồi, bình thường tôi không phải như thế này, tôi cũng đã gấp đôi tuổi cô rồi, để cho người ta biết, thật không biết để mặt mũi chỗ nào.”

“Con cái gì cũng không nhìn thấy.” Trần Hi giả vờ nhìn như ngẩng đầu nhìn trần nhà, lỗ mũi hướng về phía mẹ Doãn.

Mẹ Doãn hì hị bật cười một cái, bà dùng khăn giấy lau khô nước mắt.

“Đứa bé này thật thân thiết, ước gì tôi cũng có con gái như cô. Đứng rồi, Doãn Triệt đâu rồi, thế nào vẫn chưa về?” Mẹ Doãn nhìn xem thời gian.

“Anh ấy vừa gọi điện, nói trong nhà có việc nên về nhà một chuyến.” Trần Hi đáp.

“Ừ. Nhất định là cha của nó tìm nó rồi.” Mẹ Doãn đáp một tiếng, lại thở dài một hơi. “Cơm này tôi ăn cũng không vô nữa, cô ăn xong thì dọn dẹp đi, tôi đi xem tivi.”

“Được ạ.” Trần Hi vội vàng gạt đầu, cô nhìn theo bóng lưng mẹ Doãn, thở phào một hơi nhẹ nhõm, quả thật cô rất khản trương, cũng đã lâu lắm rồi cô không có cái cảm giác khản trương hồi hộp như vậy.

Trần Hi com nước xong, dọn dẹp sạch sẽ thức ăn trên bàn, cô cắt một đĩa trái cây bung đến trước mặt mẹ Doãn. Mẹ Doãn đang cầm điều khiển tivi bấm chuyển kênh liên tục.

“Doãn phu nhân, ăn chút trái cây thôi.”

“Được.” Mẹ Doãn cầm miếng táo lên, bà nhìn Trần Hi. “Cô cũng không hỏi tôi tại sao đau buồn như vậy?”

“Cái đó, con cảm thấy vẫn không nên hỏi nhiều thì tốt hơn.” Trần Hi cười cười.

Mẹ Doãn cảm thấy có chút buồn bực, mặc dù biết cô gái nhỏ trước mặt này không thích nhiều chuyện là tốt, nhưng là trong lòng bà cực kỳ buồn bực, không nói lại không giải tỏa được ức chế. Giống như là đang có lời cấp bách muốn nói cho người khác nghe, người ta lại từ chối, cứ để trong lòng, rất là khó chịu.

“Tôi cảm thấy được cô cũng không nhiều chuyện, chỉ cần cô đảm bảo không nói cùng ai, tôi sẽ nói cho cô nghe.” Mẹ Doãn không đợi Trần Hi trả lời liền bật máy hát: “Phụ nữ nha, không thể quá yêu thích một người đàn ông, tựa như tôi khi đó...”

Trần Hi còn muốn há mồm cự tuyệt, nhưng là nghe được chuyện có liên quan đến Trần gia, cô cố gắng nuốt trở vào ngồi lắng nghe.

Doãn Triệt vội vàng chạy về nhà, vừa mở cửa, bên trong chính là mẹ Doãn đang lôi kéo tay Trần Hi thao thao bất tuyệt gì đó.

“Mẹ, người tới cũng không nói với con một tiếng.” Doãn Triệt không hiểu bây giờ là tình huống thế nào, anh dùng ánh mắt dò hỏi Trần Hi.

Ánh mắt Trần Hi thần bí khó lường, Doãn Triệt nhìn thấy cũng cả kinh trong lòng.

“Con không phải đến chỗ cha con sao, cái lão hỗn đản đó đã nói cái gì.” Mẹ Doãn nhìn về phía Doãn Triệt.

“Mẹ, chúng ta trở về nhà nói.”

“Trở về nhà cái gì, đều là người trong nhà, ta cũng.....” Mẹ Doãn nhìn về phía Trần Hi, bà phát hiện thời gian dài như vậy, thậm chí cô bé trước mặt tên là gì cũng chưa hỏi.

“Cô tên là gì?” Mẹ Doãn hỏi.

“Trần Hi. . . . .” Trần Hi khách khí trả lời.

“Ta đều cùng Trần Hi nói. . . . .” Mẹ Doãn đang nói được một nửa, nhìn về phía Trần Hi, lại nhìn Doãn Triệt, thấy con trai mình bắt đầu nhìn trời, bà buông tay Trần Hi ra.

“Cô là Trần Hi, cái người mất tích đó?” Mẹ Doãn dò xét Trần Hi cẩn thận, rốt cuộc cũng nhìn ra một chút cảm giác quen thuộc, năm năm trước bà chỉ vội vã nhìn qua, hơn nữa bộ dạng bây giờ của cô là đang mặc đồ ở nhà, dĩ nhiên là bà khó có thể nhận ra.

Trên mặt mẹ Doãn khó nén chút tức giận, bà trên năm mươi tuổi rồi, lại cùng con dâu tương lai nói nhiều chuyện không hay như vậy, thật đúng là có chút mất mặt.

“Doãn phu nhân, con chính là người mất tích năm đó, vừa rồi thật là không có cơ hội nói.” Trần Hi gật đầu một cái.

Mẹ Doãn liếc Doãn Triệt một cái, trừng mắt oán trách: “Cha con anh cũng không làm được chuyện gì tốt, chuyện lớn như vậy cũng gạt mẹ.”

“Mẹ, Trần Hi trở lại là có một số việc muốn giải quyết trước, nên không tiện để cho người khác biết.” Doãn Triệt nhún nhún vai.

“Có chuyện gì, mà không thể để cho mẹ biết, không phải là hôn sự cùng Trần Tuyết Lệ ư, mẹ đã từ chối rồi, cô gái kia thể mà muốn bỏ thuốc mê cho con, mẹ đã phạm qua sai lầm, không thể để cô ta dẫm lên vết xe đổ đó nữa.”

Mẹ Doãn lại chuyển ánh mắt sang Trần Hi: “Nói nhiều như vậy, cũng không còn sợ mất mặt nữa, nhiều năm như vậy mẹ vẫn luôn đau lòng. Mẹ muốn Trần Tuyết Lệ làm con dâu, vì chính là muốn đền bù cảm giác áy náy trong lòng. Nhưng mà con trở lại cũng tốt, chỉ cần Tiểu Triệt thích, làm mẹ cũng không muốn ép con, Trần Tuyết Lệ thì mẹ sẽ nghĩ cách khác đền bù cho nó.”

Trần Hi nghe xong lời nói của mẹ Doãn, cũng không có lên tiếng, rơi vào trầm tư.

“Mẹ, đừng nói ahhh... Mẹ không phải nghĩ cách đền bù cho Trần Tuyết Lệ nữa, cô ta chỉ là do Trần Xương nhận nuôi, Trần Hi mới chính là con gái của Trần Cẩm Sát.” Lời nói Doãn Triệt giống như quả bom nổ xướng, mẹ Doãn chỉ biết trợn mắt há mồm nhìn hai người.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: chương 60

“Con đi rót cho mẹ ly nước.” Mẹ Doãn có chút không tiếp thu nỗi sự thật vừa rồi, đưa tay chỉ Doãn Triệt, bộ dạng giống như đang sai bảo người giúp việc.

Doãn Triệt ngoan ngoãn đi rót nước, Trần Hi

nhìn thấy đáng về lui thui của Doãn Triệt, trong lòng nhất thời thư thái không ít.

“Nếu như tôi cũng đã biết, tôi cảm thấy mình cũng nên làm việc gì đó.” Mẹ Doãn nhìn về phía Trần Hi, trong ánh mắt bà thể nhưng lại hàm chứa một chút thỉnh cầu.

Trần Hi hơi chần chờ một chút, ánh mắt cô cùng mẹ Doãn giao nhau. Đột nhiên Trần Hi cùng mẹ Doãn nhìn nhau cười một tiếng, ẩn ý trong đó không cần nói ra hai người cũng tự hiểu.

“Xin giữ bí mật giúp con, sau đó đối với người phụ nữ của Trần gia khá hơn một chút.” Khóe miệng Trần Hi mang theo ý cười.

“Con cũng thật xấu tính, nhưng mà bất quá tôi lại thích.” Trên mặt mẹ Doãn dường như nở hoa, bà đảo mắt nhìn qua Doãn Triệt đang uể oải bước tới.

Doãn Triệt bùng nước trở lại, nhìn thấy Trần Hi cùng mẹ Doãn vô cùng vui vẻ, anh đột nhiên có ảo giác, giống như mình xuyên qua thế giới liêu trai, không cẩn thận đi nhầm vào hang hồ ly, trong đó một hồ ly mẹ cùng với hồ ly con đang cùng nhau bày mưu tính kế.

“Chuyện gì mà cười vui vẻ như vậy.” Doãn Triệt đặt ly nước trước mặt mẹ Doãn.

“Chuyện của phụ nữ, đúng rồi con đem rượu đỏ của cậu nhỏ khai một chai, mẹ muốn cùng Trần Hi uống vài chén. Con đi chuẩn bị thêm một ít cánh gà, khoai tây và mấy thứ ăn vặt nữa, chúng ta muốn hàn huyên tâm sự một chút.” Mẹ Doãn vừa chỉ thị Doãn Triệt, Doãn Triệt nhìn Trần Hi một cái, cầu cứu như kỳ vọng cô có thể tiết lộ chút ít thông tin.

Trần Hi hướng Doãn Triệt nhe răng cười một tiếng, “Làm thêm một ít hành tây chiên vòng... hôm nay em muốn cùng đi uống không say không về.”

Mắt Doãn Triệt lộ ra vẻ uy hiếp, giống như muốn cảnh cáo Trần Hi, xem lát nữa anh sẽ xử lý em thế nào.

“Về mặt của con là gì thế, con dám khi dễ Trần Hi, mẹ đây sẽ đoạn tuyệt quan hệ mẹ con với con, dù sao đàn ông Doãn gia các người không có người nào tốt cả.” Mẹ Doãn trợn mắt liếc Doãn Triệt.

“Mẹ, con đi ngay còn không được sao.” Doãn Triệt đưa hai tay lên đầu ra vẻ đầu hàng.

Trần Hi cố ý không nhìn tới ánh mắt hung hăng của Doãn Triệt, cô đi tới trước tủ rượu, chọn một chai rượu đỏ, dùng đồ khai rượu mở nắp rượu ra. Sau đó lấy hai cái ly nhỏ từ trên kệ, lại từ bên cạnh Doãn Triệt đi trở về chỗ mẹ Doãn.

“Đi à, rượu này mùi vị không tệ, chúng ta uống cái này trước đã. Doãn Triệt, anh nói xem đúng không?” Trần Hi cố ý đưa chai rượu lên cho Doãn Triệt nhìn, đây chính là loại rượu tôi qua Doãn Triệt dùng để làm chuyện xấu xa kia.

Doãn Triệt không nói gì, anh nhìn nhìn Trần Hi, Trần Hi bên ngoài nhìn anh tươi cười nhưng trong lòng không cười, sau đó chuyên chú nhìn mẹ Doãn, cũng không thêm để ý tới anh nữa.

Doãn Triệt thở dài, anh cầm điện thoại lên, bỏ đi gọi thức ăn.

Trần Hi cùng mẹ Doãn cộng ly, cô phát hiện dù là mẹ chồng và nàng dâu, nhưng hai người có rất nhiều đề tài để tâm sự, nhất là chuyện về những người đàn ông bên cạnh mình.

@@@

“Bốp. . . . .”

Trần Tuyết Lệ đưa tay che mặt mình, cô hướng Trần Xương hỏi. “Ông đánh tôi?”

“Đúng chính là đánh cô, cô nghĩ như thế nào mà muốn hạ thuốc mê Doãn Triệt, lại còn cho cái bà già đó biết ý đồ của mình?”

“Tôi nghĩ mình có thể đối phó được với Doãn Triệt, còn ngày ngày nịnh nọt mẹ hấn, nhưng cuối cùng vẫn không lấy được lòng hấn, ông cũng không phải là không biết, ngoại trừ chiêu này thì ông có thể chỉ tôi phải làm gì?” Trần Tuyết Lệ nhìn thẳng vào mắt Trần Xương.

“Thôi được rồi, tôi đây mát xa cho tôi, hợp đồng cũng vừa mới ký kết, không có được sự ủng hộ của Doãn gia, chúng ta cái gì cũng không làm được, muốn hoàn toàn thoát khỏi trời buộc của Trần gia, chỉ có cơ hội lần này thôi.”

Trần Xương ngồi trên ghế tựa bấm bấm huyết thái dương, Trần Tuyết Lệ thấy thế chủ động đi tới, vươn tay theo thói quen xoa bóp cho Trần Xương.

Trần Xương đưa tay lấy bao thuốc lá, Trần Tuyết Lệ khéo léo lấy ra một điếu đốt cho ông ta, sau đó đưa đến khóe miệng Trần Xương. Trần Xương hít sâu một hơi, nhả ra một làn khói trắng, ông ta vỗ vỗ mu bàn tay Trần Tuyết Lệ.

“Cô nên đi tìm bà Doãn thử lại lần nữa, nếu quả thực là bất đắc dĩ, chúng ta còn phải nghĩ biện pháp khác.”

“Được, tôi sẽ gọi điện cho bà ấy.” Trần Tuyết Lệ đáp lại một tiếng, cầm túi lên tỏ ý muốn đi.

“Chờ một chút, cô còn nhớ lão tam của Lưu gia không, hắn ta vẫn luôn quan tâm cô, mặc dù gia cảnh nhà hắn không so sánh được với Doãn gia, nhưng có vẫn còn hơn không, có đúng không?” Trần Xương vừa nói vừa gạt phần thuốc lá đã hút.

“Hắn là cái tên biến thái, ông không thể làm như vậy, dù sao tôi cũng là con gái ông đấy.”

“Có con gái nào lại lên giường với cha mình sao?” Trần Xương cười cười. “Đi làm cho tốt chuyện của cô đi, giải quyết xong thì coi như không có chuyện gì.”

@@@@

“Ừ. . . . . Để tôi suy nghĩ một chút, nghĩ xong sẽ gọi lại cho cô.” Mẹ Doãn để điện thoại xuống, nhìn Trần Hi một cái, cầm ly rượu lên uống một hớp, “Đang uống vui vẻ, Trần Tuyết Lệ lại gọi điện làm phiền, con nói xem đi có phải nên lạnh nhạt với cô ta một chút không?”

“Đi đã làm như vậy rồi đó thôi, đi so với tưởng tượng của con còn làm tốt hơn.”. Trần Hi nâng ly cùng với mẹ Doãn, hai người nhìn nhau cười một tiếng, cùng uống cạn ly rượu.

Doãn Triệt lắc đầu một cái, thật là không biết hai người phụ nữ này sao lại có nhiều đề tài để nói như vậy. Anh nhìn thời gian, đã sắp chín giờ rồi, nếu bình thường giờ này anh ở nhà, đã sớm cùng Trần Hi lăn lộn trên giường rồi. Thời gian tốt như vậy lại bị phá đám, Doãn Triệt thở dài, chuông cửa vang lên, đoán chừng là người giao đồ ăn.

Trần Hi nhìn bóng lưng bận rộn của Doãn Triệt, trong lòng không phải nói có một cảm giác thoải mái. Nhìn thấy ly rượu của mẹ Doãn đã cạn, Trần Hi cầm chai rượu lên rót thêm cho bà, tiếp tục nghe mẹ Doãn kể chuyện những người đàn ông của Doãn gia.

Một đêm này đối với Trần Hi mà nói có thể cũng coi là khách và chủ đều vui mừng, nhưng mà đối với Doãn Triệt vậy thì quả thực là một cuộc con ác mộng, hai người phụ nữ xem anh như giúp việc mà sai bảo kêu lui gọi tới, anh vẫn không thể phản kháng, dù là có chút không tình nguyện, không nghĩ tới mẹ mình lại lòi chuyện xấu của đàn ông Doãn gia kể cho Trần Hi nghe.

Doãn Triệt quyết định, chờ sau khi kết hôn, anh nhất định phải tìm căn hộ nào xa nhà mình mà mua, tốt nhất là một hướng đông, một hướng tây.

Hai mắt anh đột nhiên tỏa sáng, hình như khu biệt thự Tây Giao cũng không tệ lắm, anh suy tính có thể nên mua một căn, anh cũng không tin, hai người phụ nữ này có thể vượt qua cả thành phố mà tìm nhau tâm sự.

Đúng rồi, Doãn Triệt cười cười, nhất định phải tìm nơi nào giao thông không thuận tiện, tốt nhất là luôn luôn kẹt xe, như vậy càng có thể ngăn chặn mẹ chồng con dâu ngày ngày gặp mặt.

Doãn Triệt liếc nhìn hai người trong nháy mắt đã uống sạch ba chai rượu, anh mở máy vi tính bắt đầu dò tìm nhà ở, trong lòng một mực gào thét, nhất định phải tranh thủ càng nhanh càng tốt, thừa dịp hai người chỉ mới gặp nhau lần đầu, không nên để tiếp xúc thường xuyên.

@@@@

Qua ngày sau, mẹ Doãn ngủ thẳng giấc đến buổi trưa mới ra khỏi giường, người ta nói rượu vào thì nỗi buồn càng thêm buồn, bà chính là minh chứng sâu sắc nhất, nhưng rượu càng uống lại càng hưng phấn, bà không kiềm chế được.

Mẹ Doãn kéo cửa phòng ra, Trần Hi đang trong phòng khách xem máy vi tính đánh nhau gì đó.

“Đi à, đi tỉnh rồi, để con đi làm chút cháo nóng cho đi. Con đã pha ấm trà trái cây rồi, đi đến đây uống một chút đi.” Trần Hi đứng dậy đi vào bếp, mẹ Doãn có chút thụ sủng nhược kinh, bà phát hiện Trần Hi đối với việc chăm sóc bà như là lẽ đương nhiên.

Trên nguyên tắc mà nói, Trần Hi bất quá cũng chỉ là cùng con trai mình nói chuyện yêu đương, một người con gái đảm đang hiền thực như vậy quả thật khó tìm, nấu ăn thì không cần phải nói, còn tôn trọng chăm sóc trưởng bối tốt như vậy.

Mẹ Doãn nâng tách trà lên uống một hớp, bà vui mừng phát hiện ngẫu nhiên lại đúng khẩu vị yêu thích của mình, độ ngọt cũng vừa phải, giống như bình thường những người giúp việc trong nhà chuẩn bị cho bà.

Sau khi nấu cháo xong, Trần Hi lại kêu mẹ Doãn đến ăn, đây đối với mẹ Doãn mà nói đúng là kinh hi, cháo trứng muối thịt nạc vừa đúng ngay món bà thích nhất.

Mẹ Doãn phát hiện đối với người có khả năng trở thành con dâu mình là Trần Hi này, bà càng nhìn càng thấy hài lòng.

Chuông điện thoại chợt vang lên, phá vỡ không khí hòa thuận trong phòng. Tiếng chuông là từ trong túi mẹ Doãn truyền tới, nhìn qua là số của Trần Tuyết Lệ.

Mẹ Doãn khẽ cau mày, hôm qua đã nói là mình sẽ liên lạc lại, cô bé này thế nào mà một chút kiên nhẫn cũng không có.

“Alo. . . . .”

Sau khi điện thoại được kết nối, Trần Tuyết Lệ nghe ra giọng mẹ Doãn tựa hồ cũng không phải là vui vẻ.

“Đi à con là Tuyết Lệ, hôm nay con đến nhà thăm, nhưng chỉ thấy mỗi chú ở nhà, nghe nói hai người giận nhau, đi không sao chứ?”

“Không có việc gì.” Mẹ Doãn đáp một tiếng.

“Đi bây giờ đang ở đâu, con đi tìm đi, một mình khẳng định là rất nhàm chán.”

Mẹ Doãn nhủ mảy, người này thật sự là kỳ quái, khi cảm giác một người là người tốt, thì cô ta nói điều gì cũng cảm thấy xuôi tai, nhưng đã phát hiện ra bản chất của cô ta, thì mỗi một câu nói đều nghe giống như có dụng ý khác.

Thật bất hạnh, Trần Tuyết Lệ bây giờ trong mắt mẹ Doãn chính là người xấu, nên mỗi lời cô ta nói, mẹ Doãn cũng cảm thấy hư tình giả ý.

Mẹ Doãn nhìn lướt qua Trần Hi, bà phát hiện lúc mình vừa nghe điện thoại, cô đi đến phòng khách mở tivi, còn cố ý điều chỉnh âm thanh không lớn không nhỏ, vừa đủ có thể không nghe được cuộc trò chuyện của bà.

Ấn tượng của mẹ Doãn đối với Trần Hi lại tăng lên không ít, nhìn xem cô vừa biết rõ đạo lý, lại còn dịu dàng, biết săn sóc, còn hiểu được trò chuyện với người lớn tuổi, thật là một cô gái tốt.

Nhìn lại người gọi điện thoại cho mình, “tù hủ sẵn tở” còn không nói, đã vậy còn một bụng đầy ý nghĩ xấu xa, rõ ràng con trai mình không thích cô ta, còn định hạ thuốc mê để gao nấu thành com, chuyện gì cũng có thể làm ra. (Tù hủ sẵn tở có ý chiếm nhà của người khác)

Dù là trước đây mình cũng bỏ thuốc mê cho cha Doãn, nhưng dù sao cũng là ông ấy quyến rũ mình trước, nhưng với Doãn Triệt vô luận là ép buộc hay dụ dỗ ngon ngọt cũng không có Trần Tuyết Lệ một chút cơ hội, cô bé này thật đúng là không biết xấu hổ là gì m

à.

Mẹ Doãn trong lòng suy tính, đem Trần Tuyết Lệ so sánh thật kỹ với Trần Hi một phen, phát hiện vô luận là ở điểm nào, người thắng đều là Trần Hi.

“Đi à... đi... Đi không sao chứ, đi đứng khóc, có chuyện gì con đi tìm đi, chúng ta cùng tâm sự.” Giọng nói Trần Tuyết Lệ lại truyền tới.

“Ai nói là tôi đang khóc.” Mẹ Doãn đang muốn dạy dỗ Trần Tuyết Lệ liền dừng lại, đột nhiên nhớ đến kế hoạch ngày hôm qua bàn với Trần Hi, bà chuyển giọng. “Yên tâm đi, đi lớn tuổi như thế, làm sao có thể khóc nữa, một lát nữa đến quán kia phê ở trung tâm thành phố chúng ta gặp mặt.”

“Được, đi à, con đến đó chờ đi.” Giọng nói Trần Tuyết Lệ cố gắng nhẹ nhàng.

Mẹ Doãn cúp điện thoại, đi đến trước mặt Trần Hi: “Trần Tuyết Lệ gọi điện thoại cho đi, chúng tôi hẹn gặp mặt một chút, con có gì cần đi ra mặt làm không?”

“Đi à, sóng to gió lớn gì mà đi chưa từng gặp qua, còn hỏi con giao phó, con tin tưởng tất cả đi đều có thể giải quyết.” Trần Hi hướng mẹ Doãn đưa tay ra dấu OK một cái.

Mẹ Doãn nhất thời trong tim thăng lên một loại cảm giác kích thích, nhiều năm làm bà chủ như vậy, đột nhiên tham gia vào kế hoạch báo thù gì đó, hơn nữa còn liên quan đến yêu hận rồi rắm của thế hệ trước, đây chẳng khác gì phim truyền hình kinh điển.

Mỗi khi xem tivi hay kịch, mẹ Doãn không chỉ một lần nghĩ qua, nếu mình là một thành viên trong đó sẽ làm thế nào, hôm nay rốt cuộc bà cũng có cơ hội tham gia vào đó, điều này thật đúng là làm cho bà hưng phấn không ít.

@@@@

“Bà ta đồng ý buổi chiều gặp mặt.” Trần Tuyết Lệ cúp điện thoại, đi vào phòng làm việc của Trần Xương.

Trần Xương bỏ hộp đồng trong tay xuống, đang vòng tay ra, ông ta vỗ vỗ lên đùi mình.

Trần Tuyết Lệ thuận theo mà đi tới ngồi trên đùi Trần Xương, Trần Xương lấy tay vỗ nhẹ gương mặt của cô ta.

“Như vậy là được rồi, dù là sao này cô và Doãn Triệt cưới nhau có lạnh nhạt, còn có tôi có thể thỏa mãn, tin tưởng Doãn Triệt dù sao vẫn tốt hơn cái lão tam của Lưu gia đó.”

Trần Tuyết Lệ gật đầu một cái.

“Lúc này chớ làm chuyện gì ngu xuẩn, nghe nói hai vợ chồng Doãn gia giận nhau, chuyện thế nào?”

“Cha Doãn cái gì cũng không nói, người giúp việc cũng không nói rõ lắm, chỉ nghe hình như là chuyện tình cảm gì đó trong quá khứ.”

“Chuyện tình cảm trước đây?” Trần Xương ra vẻ suy nghĩ, sau đó nhìn Trần Tuyết Lệ: “Hôm nay nếu bà ta có nói nguyên nhân là gì với cô, nhớ là một chữ cũng không bỏ sót nói lại cho tôi biết, hình như có điều gì đó không bình thường.”

Chương 61: chương 61

Mùi cà phê tràn ngập cả gian phòng khách, Trần Hi đưa tay nâng tách cà phê lên, nhìn đồng hồ quả quýt trên tường, thời gian đã là hơn một giờ chiều, lúc này chắc hẳn là Mẹ Doãn đang gấp mặt Trần Tuyết Lệ.

Không còn bao lâu nữa, cô có thể khiến cho Trần Xương nhận được báo ứng mà ông ta phải gánh lấy, bên cạnh tay Trần Hi có một bao thư, những tấm hình lộ ra bên ngoài tựa hồ đang tự thuật một câu chuyện cũ, một câu chuyện xưa do người khác tỉ mỉ an bài.

Trần Hi uống một hớp cà phê, theo thứ tự đem từng tấm hình xếp ra thành hàng.

Bên cạnh một con hẻm nhỏ u ám, một chiếc xe hơi màu đen ngừng lại, cửa kính xe được kéo xuống lộ ra một cánh tay, trên tay người đó đang cầm một điều xì gà, chiếc nhẫn cưới lâu năm trên ngón tay đã tổ cáo thân phận của ông ta.

Trong con hẻm nhỏ đang diễn ra con ác mộng kinh khủng nhất của một người phụ nữ, giấc mộng kia ngoại trừ khổ sở, tuyệt vọng đè nén ra không còn gì khác.

Mấy tên đàn ông với gương mặt thỏa mãn từ trong hẻm đi ra, người bên trong xe đưa ra một phong bì, nhìn qua có vẻ khá dày.

Đợi đến khi đám đàn ông đó tản đi, một thân thể mập mạp từ trong xe đi ra, ông ta rất nhanh đi vào trong con hẻm, khi trở ra thì trong ngực đã có thêm một người phụ nữ quần áo xốc xếch, gương mặt cô ta dưới ánh đèn hiện ra rất rõ ràng.

Đầu tóc cô ta rối bời không ra hình dáng gì, gương mặt hình như đã bị đánh qua không ít nên sưng đỏ lên. Nhưng hình dáng nhìn thoáng qua rất quen thuộc.

Trần Hi bày hình ra đầy cả bàn trà, ngay sau đó cô lấy điện thoại di động ra bấm số.

Cho đến bây giờ Mike luôn nghe điện thoại của cô rất nhanh, chưa bao giờ đợi đến tiếng chuông thứ ba.

“Là tôi, người phụ nữ này là Trương Nghiên có đúng không, nếu như tôi đoán không sai, người đàn ông kia là Trần Xương?” Trần Hi đã có kết quả, nhưng cô vẫn muốn xác nhận lại.

“Đúng vậy, người phụ nữ đó chính là Trương Nghiên, tất cả đều đúng như cô nhìn thấy, quá trình là như thế, không có gì che giấu.” Thanh âm bình tĩnh của Mike từ trong điện thoại truyền ra.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn.” Trần Hi muốn cúp điện thoại.

“Cô muốn làm thế nào?” Mike lại hỏi cô.

Trần Hi cười cười, trong tiếng cười có chút khổ sở, có chút bất đắc dĩ: “Yên tâm, tôi sẽ không thất bại trong gang tấc, Trần gia vẫn còn đang giam giữ Trần Cẩm Sát, Roger còn muốn đền bù lỗi lầm của ông ấy, tôi sẽ cho ông ấy cơ hội này.”

Trần Hi nhìn những tấm hình, trong lòng không nói ra được có chút chua xót, coi như trước đây cô và Trương Nghiên bất hòa, nhưng kết quả này đối với Trương Nghiên mà nói là quá nặng.

Cô không tự cho là mình đồng cảm, hay thương hại, hay là giả vờ đặt mình vào hoàn cảnh người khác, cảm động cho họ, nhưng chính là Trần Hi cảm thấy, sau khi xem những tấm hình này cô rất không thoải mái.

“Cô không sao chứ?” Giọng nói Mike tràn đầy quan tâm.

“Không có việc gì, những tấm hình này sao không đưa tôi sớm hơn một chút, không chừng tôi có thể làm gì đó, ít nhất Trương Nghiên không cần phải phục vụ ông ta hai năm qua, cô ấy có thể tránh xa người đàn ông khốn nạn này.”

“Hình là do Khương Sâm đưa cho chúng tôi, đây là ảnh ấy điều tra được, vừa mới đưa mấy ngày trước, vốn là không định đưa cho cô xem, chuyện đã xảy ra, xem cũng không làm được gì, sẽ chỉ đau lòng. Nhưng Roger lại nói hãy để cô biết thì tốt hơn.” Giọng của Mike rất nhẹ nhàng, mặc dù như là đang kể lại chuyện, nhưng cũng giống như đang an ủi tâm tình Trần Hi.

“Thay tôi cảm ơn Roger, đúng là tôi nên biết.” Trần Hi cười cười, kẹp điện thoại giữa cổ và bả vai, tay thu dọn những tấm hình.

“Thật ra thì, nếu cô có thể gọi Roger một tiếng cha, ông ấy sẽ rất vui mừng.” Mike dừng một chút, không nghe được đáp án của Trần Hi. “Còn nữa, cô cũng đừng oán trách Khương Sâm, đây không phải là nghĩa vụ của anh ấy.”

“Ừm . . . .” Trần Hi đáp một tiếng, nhấn nút tắt máy.

Chuyện cũng đã chuẩn bị kết thúc, sau khi tổng hợp lại kết quả điều tra, càng ngày càng có nhiều chuyện được đưa ra ngoài ánh sáng.

Trần Hi đột nhiên phát hiện có một cảm giác sợ hãi, không phải lo lắng vì kế hoạch sẽ thất bại, mà là sau khi thành công rồi, những người dính vào chuyện này sẽ sống tiếp tục như thế nào.

Cô phát hiện mỗi người đều có nỗi khổ tâm riêng.

Giả thiết Mẹ Doãn không cùng với cha Doãn một chỗ, có lẽ Trần Cẩm Sát cũng không gặp Roger, cũng sẽ không có chuyện chưa kết hôn mà có con.

Nếu như Trần Cẩm Sát không có chưa kết hôn mà có con, bà cũng sẽ không gả cho Trần Xương, trở thành một cặp vợ chồng trên danh nghĩa.

Và nếu như Trần Cẩm Sát không cương quyết cự tuyệt ở cùng Trần Xương, ông ta có lẽ cũng sẽ không phạm phải nhiều sai lầm như vậy.

Trần Hi tìm thấy tấm ảnh của Trần Xương khi còn trẻ, quần áo ông ta mộc mạc, trên mặt vẫn còn nét ngây thơ, nhưng trong mắt tràn đầy ý chí, đáng đáp cũng được coi như là đẹp trai, khi ấy chắc cũng là bạch mã hoàng tử trong lòng nhiều cô gái.

Cô lại nhìn tấm hình hiện tại của Trần Xương, một người lẩn lộn thương trường lâu năm, trăm phương nghìn kế tính toán, đã làm thay đổi bộ dáng của ông hoàn toàn, quần áo mặc dù hoa lệ khí phái, nhưng đôi mắt ông không còn nét trong sáng thay vào đó là vân đục, thậm chí không còn nhận diện ra một nét nào trên gương mặt ông, rượu thuốc lá cùng với tuổi già đã làm gương mặt ông phình to ra, tóc cũng trở nên thưa thớt.

Trần Hi hít sâu một hơi, rút tấm ảnh lúc nhỏ của Trần Tuyết Lệ ra, trên hình cô mặc một chiếc váy công chúa màu trắng, gương mặt mang theo mơ ước của tuổi thơ.

Tấm ảnh đầu tiên là lúc Trần Tuyết Lệ ở cô nhi viện, tựa hồ là vẻ đẹp trời sinh, tỷ như có thể lấy được lòng người, Trần Tuyết Lệ trong tấm ảnh chụp cùng những đứa bé khác trông thật nổi bật, cô có đôi má lúm đồng tiền, làn da trắng nõn, đôi mắt to đen.

Tấm ảnh thứ hai, là cô chụp cùng với Trần Xương, nhìn hình như là tham gia hoạt động gì đó, trong tay Trần Tuyết Lệ ôm một con búp bê, vẫn mặc kiểu váy công chúa như cũ, nhưng trong mắt cô như đã có gì đó thay đổi, có một chút vui sướng, là một loại cảm nhận được tình thân ấm áp, nhưng cũng có chút lo sợ mơ hồ.

Trần Hi cảm giác trên mặt có chút ươn ướt, cô rút khăn giấy ra lau nước mắt, cô thậm chí không biết mình là vì người nào mà khóc, rốt cuộc là vì bản thân mình hay vì những người trong hình kia.

Có lẽ chỉ cần thay đổi hoàn cảnh, thay đổi thái độ sống, mọi chuyện sẽ khác bây giờ rất nhiều.

Trần Hi không khỏi nghĩ, nếu như cô không phải được trọng sinh lại, có lẽ tất cả những điều này, cô sẽ không bao giờ biết đến, tất cả sẽ theo cô mà biến mất.

Nhưng cho dù là như vậy, Doãn Triệt bị lừa dối cũng không hẳn là chuyện không tốt, có lẽ anh thật sẽ cùng Trần Tuyết Lệ hoặc là Trương Nghiên hay bất kỳ một người nào đó xây dựng một gia đình hòa thuận.

Nhưng tất cả đều không thể nói trước được việc gì, bởi vì cuộc sống chính là như vậy, mỗi một bước đi của chúng ta sẽ mang theo một loạt những sự việc xảy ra tiếp theo.

Mà những chuyện phía sau đó, là tốt, hay là xấu, không ai có thể biết trước. Bởi vì cuộc sống chính là một sự trùng hợp, các cơ hội ngẫu nhiên đan xen vào nhau. Một câu nói cũng có thể thay đổi cuộc sống của một con người.

Nghe tiếng điện thoại, Trần Hi ấn nút nghe, cô nhìn thời gian, không nghĩ mình nhìn hình ngẩn ngơ đã mất cả buổi chiều.

“Dì a, như thế nào, có thuận lợi không?” Sau khi mở miệng, Trần Hi mới phát hiện thanh âm của mình có chút khàn khàn.

“Tất cả đều trong kiểm soát, Trần Tuyết Lệ đã thừa nhận tất cả sai lầm, đi đi ngay nha.” Giọng nói mẹ Doãn có chút hưng phấn, bà kể lại cho Trần Hi tất cả chi tiết gặp mặt với Trần Tuyết Lệ.

“Vờ tha để bắt thật, gừng càng già càng cay.” Trần Hi ngoài miệng tán thưởng, nhưng trong lòng không tránh được chua xót.

“Dì đi dạo siêu thị, b

iết con không thể dễ dàng ra khỏi nhà, buổi tối muốn ăn gì, dì sẽ mua về.”

Trần Hi tưởng tượng, mẹ Doãn đi xuyên qua các quầy hàng, trong lòng không khỏi chặc lưỡi. Cô đã từng gả vào Doãn gia năm năm, chưa bao giờ nhìn thấy mẹ Doãn đi siêu thị. Thậm chí bà còn giáo huấn cô, nếu có đồ gì cần mua, người giúp việc sẽ làm, ngay cả một cái quần lót, cũng phải hạn chế đi mua, mới gọi là phẩm vị.

“Đi à, con cũng không kén ăn, cái gì cũng được, đi chọn là tốt rồi, dù sao tủ lạnh nhà Doãn Triệt cũng khá lớn, bên trong cũng không có đồ ăn gì.”

“Được, vậy để đi xem, ở đây tín hiệu không tốt.”

Điện thoại truyền đến tiếng tí tí cắt ngang, Trần Hi dở khóc dở cười.

Giọng nói vừa rồi của mẹ Doãn rõ ràng cho thấy bà rất ngạc nhiên, giống như tìm thấy một chuyện vô cùng thú vị. Siêu thị đối với bà mà nói có lẽ là xa lạ, nhưng lại hoàn toàn có thể trở thành một thú vui mới để khám phá. Một khi mà bà muốn khám phá thì những thứ như phẩm vị hay phong cách đều không đáng để tâm nữa.

Thôi, không nghĩ nữa, Trần Hi lắc lắc đầu, đem tất cả mọi chuyện gạt sang một bên.

Chuông cửa đúng lúc vang lên, Trần Hi nhìn màn hình, ngoài cửa là Khương Sâm, anh mang mắt kính, mặc một chiếc áo sơ mi, nút áo phía trên tùy ý mở ra.

“Anh tới một mình?” Trần Hi mở cửa chính ra.

“Em muốn mấy người, trước kia ở cùng nhau lâu như vậy, cũng chỉ có hai người, em còn sợ tôi ăn em sao?” Giọng nói Khương Sâm có chút bất mãn, chỉ là điều này làm Trần Hi thư thái không ít, tựa hồ như Khương Sâm đã có chút “nhân vị”, không giống như trước kia bộ dạng cao không với tới.

Trần Hi lấy đôi dép mang ở nhà từ trong tủ giày ra đặt trước chân Khương Sâm.

“Sau khi em đi rồi, tôi cũng không còn hưởng thụ qua phục vụ như vậy, có phải bây giờ cũng phục vụ Doãn Triệt như vậy?” Lời nói của Khương Sâm khiến Trần Hi không biết trả lời thế nào, cô cảm thấy có chút xấu hổ.

“Trêu em thôi, tôi làm sao có thể tranh giành với cháu của mình?” Khương Sâm đổi giày, cất bước đi vào phòng khách. “Tôi tới nói cho em một chuyện, Jess đã đến, Roger và Mike đang ở cùng hắn.”

“Vậy sao, ngày đó anh ta đến dùng cơm cũng rất vui vẻ, Jess cũng không phải là người ngoài.” Trần Hi có chút vui mừng, năm năm trước mặc dù cô và Jess giao tình không sâu, nhưng cô vẫn nhớ anh chàng với đầu tóc vàng như bờm sư tử kia trông rất ngây ngốc đáng yêu.

“Ha ha. . . .” Khương Sâm cười khan mấy tiếng, thái độ nhìn Trần Hi giống như đang mỉa mai cô. “Em cho rằng Jess tới đây là chuyện tốt?”

Trần Hi không nói lời nào, chỉ là nhìn chằm chằm Khương Sâm, những lời tiếp theo của Khương Sâm khẳng định là đáp án không hay.

“Em có biết không, Jess chính là con trai của Roger, bọn em là cùng cha khác mẹ?” Khương Sâm hỏi.

Trần Hi gật đầu một cái.

“Vậy em có biết, năm năm nay Roger vẫn ở cùng với em?” Khương Sâm lại hỏi.

Trần Hi lại gật đầu một cái.

“Vậy em có biết, Jess đã từng nói nếu hắn phát hiện đối tượng bên ngoài của Roger, sẽ tự tay mình giết cô ta.”

“Anh nói đùa à?” Trần Hi tròn to hai mắt.

“Tôi là người thích nói đùa sao?” Khương Sâm nhìn về phía Trần Hi.

Trần Hi lại gật đầu một cái.

“Lúc này tuyệt đối không nói đùa, mẹ của Jess lúc đó bị chứng uất ức, chính là sau khi biết Roger có người ở bên ngoài, Jess không giống như em có thể nhìn thấy ông ta như vậy.”

Khương Sâm mở tủ lạnh ra, thấy bên trong trống không không có đồ ăn gì, gương mặt anh thoáng thất vọng, lại mở ra ngăn nhỏ ở dưới, đảo đồ vật bên trong nói tiếp: “Roger bồi thường cho em năm năm, nhưng số lần tổng cộng Jess có thể nhìn thấy Roger, dùng mười ngón tay mười ngón chân đếm là đủ, coi như hắn không có ý định giết em, nhưng là làm cho em sống không bằng chết vẫn là có khả năng. Cho dù tôi, Roger hay Doãn Triệt có thể ở bên em, nhưng có một số việc không thể tránh khỏi, cho nên em nhất định phải cẩn thận một chút.”

Phát hiện trong tủ lạnh cái gì cũng không có, Khương Sâm hết sức buồn bực, anh nhìn Trần Hi: “Tủ lạnh trống rỗng như vậy, buổi tối em ăn cái gì?”

“Đi đi mua rồi.” Trần Hi nhìn xem thời gian, đoán chừng mẹ Doãn cũng sắp về đến.

“Hai người thuê giúp việc sao, vẫn là cẩn thận một chút, để cho giúp việc về nhà nghỉ ngơi vài hôm, chờ giải quyết xong việc của Jess đã.” Khương Sâm đóng cửa tủ lạnh lại.

“Không phải giúp việc, là mẹ của Doãn Triệt, cũng chính là chị của anh, đi đã đi mua rồi.” Trần Hi giải thích.

“Em đang đùa tôi à?” Khương Sâm nhìn về phía Trần Hi, vẻ mặt cô rất thành khẩn.

“Tôi đi trước, đừng nói tôi đã đến.” Khương Sâm nói xong muốn đi.

“Doãn Triệt nói anh vẫn luôn ứng phó được với mẹ anh ấy, thì ra là anh cũng biết sợ sao!”

“Doãn Triệt đã từng nói với em chưa, chị ấy chỉ cần nhắc đến đề tài cưới vợ, là có thể liên tục nói trong mấy giờ không cần uống nước.” Khương Sâm nhìn Trần Hi.

“Có nói qua, cho nên Doãn Triệt mới nói là anh lợi hại, người anh ấy sùng bái nhất chính là cậu nhỏ”.

“Sau khi Roger sống lại, tôi phát hiện, con người không nên quá tích cực, khi nào nên buông lỏng thì không nên gắng gượng.” Biểu tình Khương Sâm có chút cứng nhắc, không tự nhiên như vừa rồi. Anh hít sâu một hơi, lại nhìn Trần Hi thật lâu. “Tôi đi đây, mọi việc nên cẩn thận, Roger sẽ sắp xếp người bảo vệ em.”

Không khí trong phòng khách có chút ngột ngạt, Trần Hi cảm thấy như muốn thở không thông, cô không nhận ra được tình cảm của mình với Khương Sâm là loại nào, có lẽ nếu không quen biết Doãn Triệt.....

Nhưng mà làm gì có nhiều cái “có lẽ” như vậy, Trần Hi lắc lắc đầu.

“Tiểu Sâm, sao em lại tới đây?” Mẹ Doãn gói lớn gói nhỏ đi vào nhà, nhìn thấy Trần Hi và Khương Sâm trong phòng khách, bà chân chờ một chút, sau đó trên mặt là nụ cười vô cùng hoàn mỹ: “Tối nay ở chỗ này ăn cơm, em cũng đã biết Trần Hi, Tiểu Triệt đã có đối tượng kết hôn rồi, khi nào thì em mới có thể mang về một cô gái cho chị xem đây.....”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: chương 62

Không biết có phải nguyên nhân là vì Trần Hi hay không, mẹ Doãn cảm thấy bữa ăn trôi qua rất nhanh. Khương Sâm cáo từ rất sớm, công việc rửa chén lại rơi vào tay của Doãn Triệt.

Mẹ Doãn trước lạ sau quen tìm được chai rượu đỏ, tự mình nhàn nhã mở nắp rượu ra.

Trần Hi cũng vui vẻ tiếp mẹ Doãn uống rượu, tin tức Khương Sâm mang tới cũng đủ cho cô tiêu hóa trong mấy ngày.

Mẹ Doãn là một người thông minh, bà nhìn ra sự bất thường trong mối quan hệ giữa Khương Sâm và Trần Hi, chỉ là tình cảm giữa hai người rất vi diệu, nhiều hơn một bước chính là người yêu, thiếu một bước lại là bằng hữu.

Mẹ Doãn đưa ly rượu lên cùng với Trần Hi một cái: “Có một số việc thật là phải thận trọng, không có thuốc hối hận, không cẩn thận sẽ gặp ô mận cả đời, lấy đi đây mà nói, mặc dù di oán hận cha của Doãn Triệt, nhưng là nhiều năm mưa gió chung một đường như vậy, dĩ nhiên đúng là không có cách nào tương tượng, không có ông ấy sẽ như thế nào.”

Trần Hi cười cười, uống một hớp rượu, cô nhìn hướng phòng bếp lại quay sang nhìn mẹ Doãn: “Dì à, dĩ cứ yên tâm, con từ đầu đến cuối chỉ có một người là Doãn Triệt, thời gian chúng con ở cùng nhau, so với dĩ nghĩ còn lâu hơn rất nhiều.”

Trong mắt mẹ Doãn đầy an ủi, lời nói của bà rất thâm ý, Trần Hi cũng nghe ra, mẹ Doãn là hy vọng Trần Hi càng phải thận trọng, mũi tên đã khai cung không thể quay đầu, đạo lý này rõ ràng dễ hiểu lại rất sâu sắc.

Đêm nay, Trần Hi cùng mẹ Doãn không còn “không say không về”, hai người chỉ uống một chai, sau đó ai về phòng nấy.

Doãn Triệt đối với kết quả này rất vui mừng, mẹ Doãn ở lại đây, có rất nhiều chuyện anh không dễ dàng làm. Thật may coi như mẹ Doãn sáng suốt, đối với Trần Hi cũng vừa lòng, nhìn thấy hai người ở chung một chỗ, mẹ Doãn cũng không có tỏ thái độ hay thành kiến gì.

“Em không vui sao?” Doãn Triệt tắm xong, đi đến bên giường. Trần Hi đã nằm trên giường trước anh.

Trần Hi nhìn về phía Doãn Triệt, khẽ suy tư một chút, cô cười cười: “Anh nói nếu là khi đó, sau khi lần đầu tiên em cùng anh lên giường, ngày ngày em quần lấy anh, anh sẽ như thế nào.”

“Nếu là em ngày ngày quần anh, đoán chừng chúng ta đã sớm sinh mấy đứa con rồi, sau đó thật hạnh phúc sống cùng với nhau.” Doãn Triệt cợt nhả vén

chăn lên, đưa tay kéo hông Trần Hi qua.

Trần Hi liếc mắt nhìn qua Doãn Triệt, nghe rằng ra vẻ cảnh cáo: “Anh nha, đoán chừng nếu là lúc ấy em cứ quẩn quýt anh không buông, anh còn không phải cảm thấy em phiền chết được, cái gì mà Trần Tuyết Lệ, còn có Trương Nghiên, miễn phí đưa tới cửa, anh nhất định là tay trái một cô tay phải một cô.”

“Anh đâu phải là người lãng nhăng như vậy, em lại xử oan cho anh.” Doãn Triệt kháng nghị mãnh liệt.

Trần Hi nhìn Doãn Triệt một chút, có cái cũng không lại anh, anh có phải đào hoa hay không, so với bất kỳ ai cô là người hiểu rõ nhất.

Trần Hi chui vào trong chăn, đang định ngủ một giấc thật ngon, hôm nay quá nhiều chuyện phải suy nghĩ, một giấc ngủ đầy đủ có thể hóa giải tâm tình đang xấu của cô.

“Nếu anh dám, em liền đi qua phòng mẹ anh ngủ.” Trần Hi cảm nhận một bàn tay đang rục rịch không dễ yên.

“Anh chỉ là muốn ôm em ngủ, đảm bảo không làm gì khác.” Thanh âm Doãn Triệt uất ức vang lên, tay của anh ngoan ngoãn khoác lên trên người Trần Hi.

Trần Hi khẽ mỉm cười, kiếp trước cho dù thế nào cô cũng không nghĩ ra, Doãn Triệt có lúc sẽ trở thành người đàn ông như vậy.

Chỉ có thể nói ở đúng thời gian, gặp phải đúng người, đó chính là tạo hóa, còn không đúng thời gian, lại gặp không đúng người của mình, chỉ có thể là nghiệp chướng.

@@@

Thời gian trôi qua rất nhanh, tất cả mọi chuyện đều từng bước được tiến hành.

Càng gần đến ngày vạch trần tấm màn che, thì càng trở nên khấn trương và kích thích.

Mẹ Doãn ở nhà Doãn Triệt hơn một tuần lễ, cuối cùng vẫn trở lại nhà lớn của Doãn gia.

Nghe nói, cha Doãn do uống rượu quá nhiều nên bị đau dạ dày.

Nhiều năm vợ chồng như vậy, mẹ Doãn vẫn không thể buông, dù là ngoài miệng tức giận nói như vậy, nhưng dù sao cũng là người đàn ông của bà mấy chục năm qua, đâu có thể nói ly hôn thì ly hôn.

Trần Hi nhìn mình trong gương, hôm nay là ngày tốt Trần Xương chính thức ăn mừng hạ gục mục mới khởi công, bà chủ phía sau như cô cũng phải nên ra mặt rồi.

Trong gương, cô mặc một chiếc áo sườn xám màu đỏ, không biết bắt đầu từ lúc nào, cô đã thích màu đỏ, màu sắc rực

c rỡ này, tượng trưng cho sự chiến thắng.

Trần Hi hướng gương cười cười, cô phát hiện mình thật đúng là thay đổi rồi, dù là biết rõ được nhiều chuyện làm lòng cô không khỏi chua xót cho bọn họ, nhưng cô vẫn có thể độc ác như cũ xem họ như con rối mà giật dây.

“Xe đến rồi, nên đi thôi.” Mike mặc một bộ lễ phục nam màu đen có đuôi tôm, áo sơ mi trắng, thắt nơ, rất hợp với gương mặt ngoại quốc của ông ta.

Trần Hi gật đầu một cái, hôm nay cô muốn dùng thân phận tổng tài của công ty xuất hiện trước mặt mọi người.

“Anh thật sự là không có thể ngồi cùng xe với em, người khác nhìn thấy nói anh là trai bao cũng nên.” Doãn Triệt như cũ lại chen vào một câu.

Trần Hi lắc đầu một cái, đi theo Mike ra khỏi cửa phòng.

Tại nhà lớn Trần gia.

Trần Xương nhìn mọi người trong đại sảnh, từ trên tay phục vụ bên cạnh lấy một ly rượu sâm banh.

Không biết là do tâm tình tốt hay vì điều gì, ông ta đột nhiên cảm thấy tất cả mọi người đến tham gia bữa tiệc hôm nay, đều là vì nể mặt mũi ông ta mà đến.

Sau khi ký kết hợp đồng hùn vốn, ông ta sẽ không còn là con rối nữa, công ty của chính ông ta sẽ phát triển một cách thịnh vượng.

Nụ cười trên mặt ông ta không có vẻ khiêm tốn nữa mà tỏ ra rất hài lòng.

Trần Xương phát hiện có người đang bàn luận về mình, ông ta vểnh tai cố gắng nghe.

“Nhìn xem bộ dạng vui vẻ của ông ta kia, chỉ là ký một hợp đồng hùn vốn thôi mà, có cần phải vui mừng ra mặt như vậy không?” Người khách đầu tiên

nói.

“Hừm . . . . ., nếu là hạng mục hoàn thành, Trần gia sẽ là gia tộc đứng đầu trong cái thành phố này, bót tranh cãi một tí sẽ có lợi cho ông đấy.” Người khách khác lại nói.

“Không phải còn có Doãn gia sao?” Lại có người lên tiếng.

“Xã hội bây giờ, mấy bà vợ chỉ cần thổi một chút gió, tất cả đều trở thành của nhà mẹ đẻ, tiểu hồ ly lăng lợ của Trần gia không phải là mấy ông chưa từng thấy qua, cô ta mà tí tê một hồi, Doãn gia không phải thành của Trần gia sao.”

Trần Xương nghe đến đó thì không muốn nghe nữa, tất cả đều tiến hành theo sắp xếp của ông ta.

Rất nhanh, ông ta “Trần Xương” của Trần gia sẽ trở thành gia tộc có thực lực nhất trong thành phố này.

Ngoài cửa truyền đến tiếng xôn xao, Trần Xương ngẩng đầu nhìn lại, gây ồn ào như vậy không phải Doãn Triệt chính là Khương Sâm.

Ông ta lại lần nữa cười hả hê, người vào cửa chính là Khương Sâm. Trần Xương tự cho vị trí của mình cao hơn mấy phần, ông ta cảm giác mình thật anh minh, kể từ sau khi ký hợp đồng, chuyện của ông ta liên tục thuận lợi, ngay cả khi Trần Tuyết Lệ phạm sai lầm lớn như vậy, mẹ Doãn cũng dễ dàng tha thứ.

Thấy Khương Sâm cất bước đến giữa đại sảnh, Trần Xương đi nhanh hai bước nghênh đón. “Khương tiên sinh, đại giá quang lâm, bông tạt sanh huy.”

Khương Sâm quét mắt qua Trần Xương: “Ông cũng biết tôi muốn đến, sao không đưa thiệp mời?”

“Ha ha.” Trần Xương cười khan một tiếng, ông ta cảm thấy Khương Sâm có cái gì không đúng, bình thường Khương Sâm sẽ chỉ kiêu ngạo cười cười, hôm nay lại nói chuyện làm người ta bị ghen như vậy.

“Dĩ nhiên biết, mời vào bên trong, mời vào bên trong.”

“Đối trá. . . . .” Khương Sâm trợn mắt nhìn Trần Xương một cái, cất bước đi vào.

“Cha, thế nào rồi?” Trần Tuyết Lệ cảm thấy sắc mặt Trần Xương thay đổi.

“Cảm giác có chuyện gì đó không bình thường, nếu không Khương Sâm sẽ không nói như vậy.” Trần Xương nhìn Trần Tuyết Lệ một chút.

“Con nghe nói thời gian này, Khương Sâm tựa như thay đổi thành người khác, đừng suy nghĩ nhiều quá.” Trần Tuyết Lệ an ủi Trần Xương.

Ngoài cửa lại xôn xao, lần này đi vào là cha Doãn, mẹ Doãn.

“Đại giá quang lâm, bông tạt sanh huy.” Trần Xương lại vội vàng nghênh đón.

“Đối trá. . . . . Ông cũng không có từ khác để sử dụng sao?” Bên tai Trần Xương lại truyền đến giọng nói của Khương Sâm.

Mặt của Trần Xương trở nên xám xịt, ông ta nhìn Khương Sâm, không biết từ khi nào Khương Sâm lại đứng bên cạnh mình rồi.

“Tiểu Sâm cũng ở đây, vừa đúng lúc, nhìn xem ở đây có đối tượng nào thích hợp không, Tuyết Lệ thì em không được đụng vào.” Mẹ Doãn hướng Trần Xương cười cười, lôi kéo cha Doãn cùng Khương Sâm lần vào trong đám đông.

“Cô còn cho là bình thường?” Trần Xương nhìn về phía Trần Tuyết Lệ.

Trần Tuyết Lệ cũng nhăn mày lại: “Có phải bởi vì chúng ta ký được hợp đồng, đối với Doãn gia cùng Khương gia đều là một đả kích rất lớn, cho nên bọn họ có chút không thích ứng được?”

Những lời này của Trần Tuyết Lệ rõ ràng là câu nghi vấn, vào tai Trần Xương lại thành lời đáp án khẳng định, trên mặt ông ta lần nữa mang theo nụ cười hả hê.

Hôm nay, Doãn gia cùng Khương gia đều là nhân vật phụ, chỉ có Trần Xương ông ta mới chính là chủ nhân của bữa tiệc này.

“Người ngoại quốc tới.” Không biết người nào kêu một câu.

Mấy người áo đen xếp thành hàng, kính đen, còn đeo tai nghe, khí thế vô cùng.

Ngoài cửa Trần gia.

Trần Hi nhìn lại Mike bên cạnh: “Ai làm phô trương như vậy, tôi cảm giác không thích ứng thế nào ấy.”

Thái độ của Mike cũng rất mất tự nhiên. Roger giao phó, nói là làm thế này có thể để mọi người chú ý, ông ấy mới có đủ thời gian giải cứu Trần Cẩm Sát.”

Trần Hi chán ghét nhìn thoáng qua Mike. “Ông có nghe Trung Quốc có một câu tục ngữ không? Tên nhà quê không thể nở hoa.” (Chẳng biết dịch làm sao, ý như có tiền không nhất định có thể trở thành quý tộc)

“Tên nhà quê?” Mike tự nhận Hán ngữ nói không tệ, nhưng câu nói này ông ta không thể hiểu.

“Không hiểu đúng không? Một hồi đi vào ông sẽ tự khắc hiểu.” Da mặt Trần Hi căng ra, cô cảm thấy mình tốn bao công sức chuẩn bị cho thời điểm ra mặt này, thế nhưng một bước bị mấy tên hộ vệ này hủy hoại.

“Phụt. . . . .” Bên tai Trần Hi truyền đến tiếng cười giễu cợt, Doãn Triệt cũng vừa đến cửa Trần gia, anh đi tới bên cạnh Trần Hi.

Anh nhìn lướt qua đội hộ vệ, trên gương mặt không nói ra nhưng lộ nụ cười vui vẻ.

“Em không để cho anh đi cùng thật đúng, cũng may là không đi với em, quá mất mặt rồi.”

Mike nghe được Doãn Triệt giễu cợt, ông nhìn Trần Hi.

Trần Hi bắt đầu đi liếc mắt nhìn Mike: “Doãn Triệt là trực tiếp bày tỏ anh ấy châm chọc chúng ta, lát nữa chúng ta đi vào trong, các kiểu biểu đạt sẽ càng thêm rõ ràng, ông không phải là có học khẩu ngữ sao, nếu như ông có thể hiểu rõ tiếng Trung, chỉ cần chú ý một chút sẽ biết mọi người nói gì.”

Trần Hi ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi vào cửa chính Trần gia.

“Đại giá quang lâm, bông tất sanh huy. . . . .” Trần Xương đón Trần Hi cùng Mike đi tới.

“Ông thật đúng là không có sáng kiến, vẫn là tám chữ này.” Khương Sâm giống như là cố ý gây rối, lại đột nhiên đứng bên cạnh Trần Xương.

Trần Xương cố ý lơ đi sự tồn tại của Khương Sâm.

“Vị này là?” Trần Xương nhìn về phía Trần Hi.

“Là tổng tài của chúng tôi.” Mike khiêm tốn cung kính giới thiệu.

“Không nghĩ tới, lại là mỹ nữ, còn là người phương Đông, rõ là. . . . .”

“Đại giá quang lâm, bông tất sanh huy.” Lời Trần Xương còn chưa nói xong, Khương Sâm liền nhảy vào khiêu khích.

Trần Xương lại cố ý xem như không có gì, lần nữa nhìn về phía Trần Hi: “Không biết nên gọi thế nào?”

Trần Hi cố kiềm chế không cười thật to.

“Cô ấy họ Trần. . . . .” Không đợi Trần Hi trả lời, Khương Sâm lại tiếp một câu.

“Trần tiểu thư, họ Trần, rõ là. . . . .”

“Đại giá quang lâm, bông tất sanh huy. . . . .” Trần Xương vẫn chưa nói hết câu, Khương Sâm lại tiếp tục nhảy vào.

“Thì ra là cùng họ, không trách được, mọi người đều nói năm trăm năm trước là một nhà. . . . .” Trần Xương lại cố tình không để ý Khương Sâm, ông ta tiếp tục lời mình còn chưa nói xong.

Trần Hi cảm kích nhìn Khương Sâm một cái, mặc dù những lời này của Khương Sâm giống như không đúng lúc thậm chí còn gây tổn hại đến hình tượng của anh, nhưng vốn là trong lòng Trần Hi đang lo lắng và khẩn trương, sau khi Khương Sâm can thiệp liền trở nên tốt hơn rất nhiều.

Cách đó không xa, Doãn Triệt cảm ly rượu sâm banh, cùng mẹ Doãn đến một chỗ thích hợp nói chuyện.

“Con trai, con xem cậu nhỏ của con cùng Trần Hi còn có Trần Xương trò chuyện vui vẻ như vậy, bọn họ nói cái gì nhỉ, Trần Xương không phải là kẻ thù của Trần Hi sao?” Mẹ Doãn có chút không hiểu.

“Cậu nhỏ đang giúp Trần Hi buông lỏng tâm tình, có hành động khác thường của cậu, thì những người khác có làm gì cũng trở thành bình thường.” Doãn Triệt giải thích cho mẹ Doãn.

“Vậy sao con không đi ra, mẹ nhìn ra, cậu của con và Trần Hi có giao tình không đơn giản đâu.” Mẹ Doãn lại hỏi.

“Mẹ không thấy hai hàng hộ vệ sao? Con cảm thấy như vậy quá dọa người rồi, hơn nữa chủ yếu là cậu nhỏ cần được thông suốt, mà con thì không cần.” Doãn Triệt nhìn mẹ Doãn chau chau mày.

Mẹ Doãn ra về thông hiểu cười cười, bà cảm thấy em trai mình có chút không bình thường nhưng so với thằng con trai này vẫn còn tốt hơn nhiều.

Chương 63: chương 63

Trần Xương cảm thấy ngay cả ông trời cũng giúp ông ta phát đạt. Ông ngàn tính vạn tính cũng không nghĩ đến, ông trùm giấu mặt của công ty nước ngoài này lại là một người phụ nữ Trung Quốc tóc đen mắt đen, hơn nữa còn mang họ Trần.

Phép tắc giao tế nói cho Trần Xương biết, không có gì có thể so sánh với một mối quan hệ cùng dòng họ.

Trần Xương vì thế thật vui mừng, cười đến híp cả mắt, nếu nhưng ông ta khiêm tốn một chút, nói không chừng sẽ phát hiện ra sự khác thường. Trần Hi trước mặt mặc dù so sánh với năm năm trước, thay vào vẻ non nớt là thành thực và sắc bén, nheng dù sao cũng vẫn là gương mặt đó.

Trần Tuyết Lệ đứng bên cạnh Trần Xương dường như đã nhận thức ra được điều này, sắc mặt cô ta bắt đầu trắng bệch, cô ta vươn tay lên dò vạt áo Trần Xương, cô ta không dám đường đột thừa nhận, nhưng người phụ nữ này với Trần Hi thật sự là quá giống nhau.

Cảm thấy y phục mình bị ai đó kéo, Trần Xương cúi đầu liếc một cái, Trần Tuyết Lệ đang nắm vạt áo ông ta.

Trần Xương nhìn về phía Trần Tuyết lệ, bộ dáng Trần Tuyết Lệ thì cứ như đang muốn nói lại thôi.

“Trần tiểu thư, vừa rồi chào hỏi đã quên giới thiệu con gái của tôi, đây là Trần Tuyết Lệ, con bé luôn mong muốn trở thành một người phụ nữ thành đạt, rất cuộc hôm nay cũng có người để noi gương theo.” Trần Xương đẩy Trần Tuyết Lệ ra phía trước.

“Trần tiểu thư, cô khỏe chứ, tôi là Trần Tuyết lệ, sau này thật mong muốn được học hỏi nhiều hơn ở cô.”

Trần Tuyết Lệ nhắm mắt vươn tay ra.

Trần Hi cũng đưa tay ra: “Không cần quá khách sáo, đều là người quen.”

Trần Tuyết Lệ nghe qua lời nói của Trần Hi, sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

“Trần tiểu thư xin đi bên này, chúng ta nên đi ra một chút, tất cả mọi người cũng muốn biết cô.” Trần Xương đưa tay ra làm tư thế dẫn đường.

Trần Hi cười cười, khẽ gật đầu, theo hướng chỉ của Trần Xương đi về phía trước.

Trần Xương đang muốn đi theo phía sau cô, một cánh tay kéo y phục ông ta lại, ông ta nghiêng đầu nhìn sắc mặt kỳ lạ của Trần Tuyết Lệ: “Chuyện gì?”

Trần Tuyết Lệ rất ít khi có bộ mặt này, nhất là trước mặt đám đông, thấy cô luống cuống rất cuộc Trần Xương cũng chú ý.

“Cha, Trần tiểu thư này, đáng đáp thật sự rất giống một người.”

“Người nào?” Trần xương nhìn bóng lưng của Trần Hi, bóng dáng màu đỏ đỏ trong ký ức của ông ta có chút giống với một người nào đó.

Hơn hai mươi năm trước, khi ông ta đồng ý vào làm con rể của cái nhà này, ông ta ấn tượng sâu sắc chính là bóng lưng của Trần Cẩm Sát, mảnh khảnh ưu nhã lại thẳng tắp kiên cường.

Trần Xương nhìn về phía Trần Tuyết Lệ, cô hình như cũng không thể xác định, nhưng biểu tình trên mặt cô ta đã là đáp án cho Trần Xương.

“Không thể nào, cô ta không phải đã chết rồi sao?”

“Lúc ấy chúng ta chỉ thấy có hình, hơn nữa kỳ quái là, người thuê chúng ta, còn hỏi qua chuyện nhiệm vụ, cho nên. .... Cô ta cuối cùng có phải hay không. ....”

Trần Xương nhìn người phụ nữ mà ông ta cho là khách quý, cô đang cùng Doãn Triệt và Khương Sâm nói chuyện một cách thân thiết, biểu hiện không có gì là lạnh nhạt hay khó chịu, hơn nữa tiếng Trung nói một cách thông thạo như vậy lại càng không giống một người lớn lên ở nước ngoài từ bé.

“Không thể nào là cô ta, cô ta đã chết, hai người chẳng qua là có chút giống nhau thôi.” Trần Xương lắc lắc đầu, tự an ủi mình, ông ta đẩy cánh tay Trần Tuyết Lệ ra. “Đừng giờ thôi ghanh tỵ của phụ nữ ra, cô tốt hơn nên nghĩ biện pháp nào để lấy lòng Doãn gia đi.”

Nhất cử nhất động của Trần Xương và Trần Tuyết Lệ đều nằm trong tầm mắt của Trần Hi, thấy Trần Xương tươi cười đi tới hướng mình, Trần Hi nâng ly lên ý muốn cộng ly với ông ta, hành động này của cô đối với Trần Xương như được uống Định Tâm Hoàn, ông ta vốn còn đang chần chờ liền bước nhanh đến.

“Trần tiểu thư, thật ngại quá, vừa rồi con bé có hỏi tôi Trần tiểu thư sao lại tài giỏi như vậy, cho nên mới chậm trễ một chút.” Trần Xương cầm ly rượu sâm banh lên cùng ly với Trần Hi, ly thủy tinh phát ra một tiếng vang thanh thúy.

“Phụt. . . . .” Trần Hi giống như là vừa nghe qua chuyện cười, nâng ly uống một hớp rượu sâm banh. “Rất đơn giản, chỉ cần có tiền, có năng lực, trải qua nhiều năm không được cha đẻ dưỡng dục, cứ cố gắng vài năm là có thể được như vậy rồi.”

Lời nói của Trần Hi khiến Trần Xương sững sốt trong chốc lát, nhất thời ông ta không kịp phản ứng như thế nào.

Trần Xương nhìn Trần Tuyết Lệ nháy mắt ra hiệu, Trần Tuyết Lệ vội vàng đi tới bên cạnh Doãn Triệt, đứng sát vào người anh

“Đây là Doãn Triệt, một trong mười thanh niên kiệt xuất của thành phố, vừa rồi nhìn mọi người trò chuyện thật vui vẻ, Doãn Triệt và con gái tôi có quan hệ rất thân thiết, nếu như không phải đi gấp, những người trẻ tuổi nên gặp gỡ một chút.”

Trần Xương ra về trường bồi, bình thường Doãn Triệt mặc dù không quá chào đón Trần gia, nhưng nên có lễ tiết, Doãn Triệt cũng không làm chuyện hàm hồ. Chính vì vậy Trần Xương dựa vào gia giáo của Doãn gia, cố ý biểu thị hai nhà vô cùng thân thiết.

Trần Hi khẽ nhú nhú mày, không phải nói, vị trí Trần Tuyết Lệ đứng bên cạnh Doãn Triệt nhìn vào đúng thật là quan hệ tựa hồ không đơn giản. Trần Hi cố nhịn nửa ngày không thốt ra một câu, cô cảm thấy mình sắp không tiếp tục giả vờ được nữa rồi.

Giả vờ cũng là một môn học, bình thường cô giống như đứng phía sau bức màn điều khiển mọi việc từ xa. Hôm nay trực tiếp đối diện với những con người này, biết rõ bộ mặt thật của họ nhưng phải vờ như không biết, điều này thật sự là một loại hành hạ.

Trần Hi nhìn về phía Mike, Mike lắc đầu một cái, ý nói cho Trần Hi biết, bây giờ còn chưa đến thời điểm ngã bài.

Trần Hi đưa ly rượu lên uống một ngụm, miễn cưỡng đè nén cảm xúc của mình xuống, cô cũng thật lòng bắt đầu bội phục Trần Xương, ông ta làm sao có thể trước mặt nhiều người mà mặt dày vô sỉ như vậy.

Doãn Triệt cảm nhận được ánh mắt bất mãn của Trần Hi, anh âm thầm vui mừng, cô gái này chính là ghen mà cũng không biết. Anh cũng cố ý không tránh né, giả vờ không phát hiện ra việc đứng chung với Trần Tuyết lệ thân mật cỡ nào, chính là muốn nhìn thấy bộ dạng bất mãn của cô gái nhỏ kia.

Rất nhanh, Doãn Triệt cũng cảm giác anh không cười được nữa rồi.

Khương Sâm khôi phục lại dáng vẻ bình thường, không tùy tiện nói chen vào, cũng không tiếp chuyện Trần Xương, nhưng chỗ đứng của Khương Sâm rất khéo léo, anh dán chặt vào người Trần Hi không biết đang nói gì đó, nhưng Trần Hi vốn đang ghen ra mặt cũng trở nên vui vẻ.

“Cậu nhỏ và Trần tiểu thư đang nói chuyện vui gì thế?” Doãn Triệt không nhịn nổi, mở miệng hỏi.

“Không có gì. . . . .” Trần Hi cùng Khương Sâm hai miệng một lời.

“Chỉ có thể hiểu nhưng không thể diễn đạt bằng lời.” Khương Sâm lại bổ sung một câu, sau khi nói xong anh và Trần Hi lại cùng nhìn nhau cười một tiếng.

“Thì ra là Trần tiểu thư cùng Khương tiên sinh cũng quen thân như vậy, Khương tiên sinh lại là cậu của Doãn Triệt, chúng ta đúng là thân càng thêm thân.” Trần Xương phát hiện mình bị bỏ rơi cả nửa ngày không ai nhìn tới, thừa dịp mở miệng chen vào một câu.

“Đúng vậy, anh Triệt và cậu luôn có mối quan hệ rất tốt, Trần tiểu thư đây lại quen thân cậu như vậy, tôi nghe nói cậu cũng là từ nước ngoài trở về, hai người chẳng lẽ đã quen biết nhau từ trước, đây có được coi là gương vỡ lại lành không?” Trần Tuyết Lệ cũng làm cái bóng nửa ngày, liền tiếp lời Trần Xương chen vào mấy câu.

Trần Hi cảm thấy khổ sở đến mức tận cùng rồi, cô hít sâu một hơi, nếu để cho cô tiếp tục đóng kịch, cô nghĩ mình sẽ không kiên trì nổi. Trần Hi nghiêng mặt nhìn Mike, Mike lại lắc đầu, điều này có nghĩa là Roger còn chưa giải quyết chuyện của Trần Cẩm Sát xong.

“Tôi vẫn luôn gọi Khương tiên sinh này, Khương tiên sinh kia, cũng không biết có phải là đã mạo phạm Khương tiên sinh không, tôi có cần theo họ gọi một tiếng là cậu không?” Trần Hi biểu hiện giống như mình đang khiêm tốn thỉnh giáo bọn họ, cô nhìn lướt qua Trần Tuyết lệ, lại nhìn sang Doãn Triệt, cuối cùng chuyển đến Khương Sâm: “Nếu như mà tôi kiên trì gọi Khương tiên sinh, chẳng phải là có vài người sẽ phải gọi tôi là dì sao?”

“Nếu như em đồng ý, muốn được gọi là mẹ cũng không vấn đề gì.” Khương Sâm lạnh lạnh tiếp một câu.

“Phụt. . . . .” Mike đang ngậm một ngụm rượu thiếu chút nữa đã phun ra khỏi miệng, ông ta phát hiện thì ra Khương Sâm cũng có thiên phú khôi hài, vào một thời khắc nào đó Khương Sâm đúng là một thiên tài.

Trần Hi tròn mắt nhìn Mike một cái, không thềm để ý đến câu nói vừa rồi của Khương Sâm.

Mike buông buông tay, tỏ ý hành động chậm không phải lỗi của ông ta, Roger kiên trì muốn tự mình đi giải cứu người ông ta cũng không còn biện pháp.

“Trần tiểu thư so với tôi lớn hơn, vừa đúng cậu nhỏ cũng lớn hơn anh Triệt vài tuổi, nếu thật là có thể trở thành trường bồi, vậy mọi người thật sự rất vui mừng rồi.” Trần Tuyết Lệ lại chen vào một câu.

Trần Hi thú vị nhìn về mặt xanh xao của Doãn Triệt, cũng hiểu rõ cảm giác “mặt nóng dán vào cái mông lạnh” không thành của Trần Tuyết Lệ,

“Khụ khụ. . . .” Mike nhẹ nhàng ho khan hai tiếng.

Trần Hi nhìn về phía Mike, Mike khẽ gật đầu.

“Quả thực tôi so với cô lớn hơn, chỉ là lớn hơn không bao nhiêu.” Trần Hi tươi cười nhẹ nhõm. “Thật ra thì, cô cũng biết rõ tôi lớn hơn cô mấy tuổi.”

Mặc dù trước sau vẫn giữ nụ cười trên mặt, nhưng về mặt tươi cười của Trần Hi bây giờ so với lúc này khác nhau rất xa, nụ cười của cô tràn đầy ý châm chọc và giễu cợt.

“Ha ha, cô nói đùa, tôi không hiểu rõ ý của cô.” Trong mắt Trần Tuyết Lệ tràn đầy nghi ngờ.

“Nói ra thì rất dài dòng, chúng ta còn là bạn học không phải sao, trước kia cũng đã gặp qua mấy lần, chỉ là thời gian đã qua lâu rồi.” Trần Hi đưa tay ra về tính toán: “Tính ra, đã năm năm, thời gian đúng là thật dài.”

“Không thể nào, cô là cô ấy, tại sao vừa rồi không nói.” Trần Tuyết Lệ lắc đầu, cô ta nhìn sang Doãn Triệt, Doãn Triệt đã đứng bên cạnh Trần Hi.

“Cha cô đã biết rồi đó thôi.” Trần Hi chỉ hướng Trần Xương đứng lúc này, ông ta đang chạy vào cánh cửa nhỏ trong góc đại sảnh.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: chương 64

Âm thanh ly thủy tinh vỡ dưới đất gây sự chú ý của mọi người trong nhà. Trần Hi vốn chính là tiêu điểm của buổi tiệc này, tiếng động lại từ chỗ cô mà ra, muốn để mọi người không chú ý đến cũng là chuyện không thể.

Tay Trần Tuyết Lệ vẫn còn duy trì tư thế cầm ly, nhưng cái ly đã nằm trên mặt đất.

Người xung quanh bàn tán xôn xao, cũng cảm thấy không khí lúc này có chút kỳ dị.

“Làm sao có thể, không thể nào, tôi không tin.” Trần Tuyết Lệ lắc đầu, lập đi lập lại câu nói đó.

Trần Hi cũng không mở miệng, cô nhắm chặt hai mắt, người đáng hận nhưng cũng có chỗ đáng thương, chuyện như thế này, cứ nhiều lời cũng vô ích, cô uống một hớp rượu sâm banh, thật ra thì rượu này mặc dù rất ngọt, nhưng cũng có chút đắng, thế gian vạn vật, không có chuyện gì là tuyệt đối.

“Cô nói cho tôi biết, người đâu, Trần Cẩm Sát đâu, cô ta ở đâu rồi?” Trần Xương điên cuồng chạy trở lại, ông ta đưa tay muốn bắt lấy Trần Hi, nhưng Mike kịp thời ngăn cản.

“Trần Cẩm Sát. . . .” Cái tên được thốt ra hấp dẫn ánh mắt của mọi người, cha Doãn ngẩng đầu kêu lên, âm thanh không lớn nhưng cũng rất rõ ràng.

Tham gia bữa tiệc có rất nhiều bậc trưởng bối, đối với chuyện tình cảm đời trước của Doãn gia, Trần gia và Khương gia đều đã nghe qua. Sóng gió lúc ấy của ba gia tộc này quả thật không nhỏ, chỉ là đã trải qua một thời gian dài, rất nhiều chuyện dần dần mọi người cũng không còn nhắc đến, nhưng cũng không có nghĩa là họ đã quên tất cả.

Xung quanh vang lên tiếng bàn tán xôn xao, những người trẻ tuổi hỏi các bậc trưởng bối nguyên nhân sự tình, mà những người lớn tuổi đó cũng đang rôm rả chuyện trước m

ất.

“Cẩm Sát, cô ấy không có gì chứ?” Cha Doãn cũng nhìn về phía Trần Hi, ông tròn to hai mắt, đi nhanh đến trước mặt Trần Hi: “Cô mới chính là con gái của Cẩm Sát đúng không?”

Trần Hi khẽ gật đầu.

“Vậy cô là ai?” Cha Doãn quay ngược lại hỏi Trần Tuyết Lệ, mặt cô ta trắng bệch không lên tiếng.

“Ông là tên khốn kiếp, lúc ấy ông nói với tôi thế nào, ông đã nói sẽ chăm sóc Cẩm Sát thật tốt.” Cha Doãn đưa tay nắm cổ áo Trần Xương.

Trần Xương chờ người ra, ông ta biết thời đại của mình đã đi qua rồi, ngày ngốc nở nụ cười: “Nếu tôi là tên khốn kiếp, cũng không đến lượt ông quản, so với tôi thì ông tốt hơn chỗ nào?”

“Bành bạch. . . .” Một tràng pháo tay vang lên, mẹ Doãn cười lạnh đi tới, “Tôi biết ngay đây sẽ là một màn kịch vui, không nghĩ tôi lại đẹp mắt như vậy, so với tưởng tượng của tôi còn đặc sắc hơn rất nhiều.”

“Nghe anh giải thích.” Cha Doãn ý thức được sự luống cuống của mình, ông nhìn mẹ Doãn, trên mặt tràn đầy sợ hãi.

“Không cần giải thích, không có gì hay để giải thích cả, có chuyện gì về nhà rồi hãy nói, tôi mệt rồi, đi về trước đây.” Mẹ Doãn mệt mỏi thở dài, xoay người đi ra cửa chính. Bà vốn nghĩ rằng, tất cả những gì cha Doãn nói đều là sự thật, người ông ta yêu là bà, mà không phải là Trần Cẩm Sát, ông ta cũng coi trọng bà chứ không phải Trần Cẩm Sát. Nhưng bây giờ xem ra, tất cả cũng chỉ là tự mình an ủi mình. Một người đàn ông luôn luôn trầm tĩnh, cuối cùng cũng có ngày luống cuống trước mặt nhiều người, đáng tiếc ông ta vợ và như vậy không phải vì bà mà là vì một người phụ nữ khác.

Trần Hi khẽ nhủ chân mày, chuyện này cũng không nằm trong dự liệu của cô, cô mở miệng nhưng lời an ủi không biết nói như thế nào, là con gái của Trần Cẩm Sát, giờ phút này điều quan trọng cô nên làm chính là im lặng, để những việc này cho thể hệ trước tự giải quyết thì tốt hơn.

“Bữa tiệc hôm nay đến đây là kết thúc, Mike sẽ thay tôi tiễn các vị.”

Đưa mắt nhìn mẹ Doãn xoay người rời đi, cha Doãn đuổi theo sát phía sau, Trần Hi nhìn về phía Mike, lạnh lùng nói một câu.

“Cô có quyền gì nói tiễn khách là tiễn khách.” Không biết ai đó trong đám đông lên tiếng.

Ánh mắt Trần Hi lạnh lùng quét qua đám đông, không mở miệng trả lời vấn đề này, cô nhìn Trần Xương, đợi đáp án của ông ta.

“Nói không sai, tôi mới chính là chủ nhân của cái nhà này.” Trần Xương vừa thốt lên xong, Trần Hi cười lạnh, cô cũng muốn để cho ông ta còn chút mặt mũi, đáng tiếc Trần Xương lại không biết quý trọng.

“Cho bọn họ đi vào thôi.” Trần Hi vừa dứt lời, một vài cảnh sát mặc đồng phục từ cửa lớn đi vào.

“Thật xin lỗi, Trần Xương tiên sinh, Trần Tuyết Lệ tiểu thư, hai người đã giam cầm người khác phi pháp, xin theo chúng tôi về hỗ trợ điều tra. . .” Cảnh sát nói xong tội của hai người, liền móc ra hai chiếc còng tay sáng loáng trước mặt mọi người.

Nhìn thấy Trần Xương cùng Trần Tuyết Lệ bị còng đi ra ngoài, đám đông không ai dám mở miệng lên tiếng nữa, rồi rít bỏ đi về.

Bên trong nhà rốt cuộc chỉ còn lại Trần Hi, Khương Sâm, Doãn Triệt, còn có Mike.

Doãn Triệt nhìn Trần Hi một chút, muốn nói lại thôi.

“Không cần nói, em hiểu mà, sau khi giải quyết xong việc của dì, thảo luận chuyện của chúng ta cũng không muộn.” Trần Hi nhìn Doãn Triệt cười cười, Doãn Triệt gật đầu một cái, vợ và rời đi.

“Người sẽ không sợ hấn một đi không trở lại, người cũng không còn giữ được?” Về mặt cùng giọng nói của Khương Sâm rất bình thường, không tỏ ra đùa giỡn hay châm chọc.

“Cam tâm tình nguyện mới là quan trọng nhất, dưa hấu xanh không ngọt, mặc kệ vấn đề là ở tôi, anh ấy, hay người nhà anh ấy. Có thể giờ phút này cảm thấy không sao, nhưng hậu quả không thể nói trước được.” Trần Hi nhìn Khương Sâm cười cười, cô đã từng mơ mơ màng màng mà bắt đầu cuộc hôn nhân kia, cô không muốn đắm lại vết xe đổ nữa, cho dù chỉ là một chút nguy hiểm.

“Cũng đúng, tôi cũng nên đi rồi, không biết lão Roger đó hôm nay có thể trở về hay không.” Khương Sâm tìm cho mình lý do để cáo từ.

Trần Hi đi tới băng ghế ngồi xuống, cô nhìn Mike nói. “Con người vốn là không tự kiểm chế được không phải sao? Nếu như cha Doãn không phản ứng mạnh như vậy, không phải tất cả đều vui vẻ rồi.”

Mike nhún vai một cái: “Yên tâm, sẽ không có chuyện gì, thật ra thì mới vừa rồi Roger đi đón người cũng xảy ra một số chuyện.”

Trần Hi nhìn về phía Mike, trong mắt tràn đầy nghi ngờ.

Mike nhíu mày: “Roger khuyên như thế nào, Trần Phú Nhân nhất định không đồng ý, sau đó Roger chỉ còn cách đánh cho bà ấy bất tỉnh nhân sự.”

“Phụt. . . .” Trần Hi bật cười, “Chỉ có ông ta mới dám làm chuyện đó, ông ấy không sợ sau khi người tỉnh lại sẽ tìm mình gây phiền toái sao.”

“Chủ yếu là nghe nói Jess muốn tới, Roger cũng không còn cách nào.” Mike cười nói.

“Jess muốn tới?” Trần Hi nhìn về phía Mike.

“Phải nói anh ta đã tới rồi.” Mike đưa ngón tay chỉ sau lưng Trần Hi, Trần Hi xoay người lại, nhìn thấy chính là đầu tóc vàng rực chói mắt y như trong ký ức của cô.

“Tại sao?” Trần Hi không thể tin nhìn Mike.

Mike không nói gì, Jess giờ sủng lên, một tiếng sủng vang lên, Trần Hi cảm thấy trước mặt bỗng tối sầm, một cơn đau kịch liệt truyền tới.

Một màn kiếp trước lại tái diễn trong đầu cô, đột nhiên cô nhớ ra, thì ra đây chính là nguyên nhân cái chết của mình.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: chương 65

“Mẹ. . . . . Mẹ. . . . .” Bên tai Trần Hi không ngừng vang lên giọng trẻ con non nớt, cô hốt hoảng cảm thấy thân thể nặng trĩu, vừa mỏi vừa đau, mí mắt cũng nặng trĩu muốn mở ra cũng không mở được.

Cô muốn đáp lại tiếng kêu này, nhưng cô không biết có lúc chuyện này lại trở nên khó khăn như vậy.

“Ba, ba kêu mẹ tỉnh dậy đi, không phải ba đã nói là mẹ không sao mà.” Tiếng con nít lại vang lên, Trần Hi cảm giác như nghe được tiếng người đàn ông thờ dài, hơi thở ấm áp thổi bên tai cô, tiếng thờ dài này biểu hiện anh ta rất bất đắc dĩ.

“Niếp Niếp, mẹ sẽ không có chuyện gì, ngoan, ngày mai chúng ta trở lại thăm mẹ, mẹ nhất định sẽ tỉnh lại.” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Trần Hi, đầu óc cô bắt đầu hồi tưởng lại tình cảnh ngày hôm qua, không phải cô đã bị Jess bắn trúng sao.

Nhưng khi nào mà cô và Doãn Triệt đã có con với nhau rồi? Chẳng lẽ cô đã hôn mê mấy năm, mà trong lúc hôn mê lại sinh con? Nếu đúng là như vậy, thì cả cuộc sống của cô luôn là những câu chuyện thần kỳ rồi!

Đầu Trần Hi có chút đau, làm cô không nhận được mà thốt lên một tiếng rất nhỏ.

“Bác sỹ, mau đến kiểm tra xem, tôi nghe thấy cô ấy lên tiếng.” Trần Hi nghe ra trong giọng nói của Doãn Triệt tràn đầy sự vui mừng.

Cô có cảm giác có người đang lật mí mắt của mình, ánh sáng chói mắt rơi vào làm cô có chút khó chịu.

Trần Hi cau mày, muốn phản kháng lại cách đối xử thô bạo này, cô nhắm nghiền hai mắt lại. Không nghĩ tới hành động phản kháng nhỏ nhoi này lại làm cho trong phòng trở nên huyền ảo, Trần Hi cảm thấy được một nhóm người vây quanh mình, có người lắc lắc cánh tay cô, có người còn sờ loạn lên trên người cô.

“Chúc mừng, Doãn tiên sinh, Doãn phu nhân bây giờ đang từ từ tỉnh lại.” Thanh âm xa lạ vang lên, Trần Hi có chút cảm thấy hỗn loạn, từ lúc nào cô đã trở thành Doãn phu nhân mà không hề hay biết?

“Cám ơn bác sỹ, Niếp Niếp, mẹ đã tỉnh rồi, rất nhanh mẹ có thể về nhà cùng chúng ta, Niếp Niếp có vui không?” Doãn Triệt nói với cô bé vừa rồi bằng một giọng nói rất dịu dàng.

“Niếp Niếp?” Trần Hi nghe hai chữ này, cái tên xa lạ mà rất quen thuộc, giác quan cô đã thức tỉnh, đầu óc cũng trở nên linh hoạt. Niếp Niếp không phải là tên ở nhà của con gái cô sao? Chẳng lẽ, không thể nào, làm sao có thể!

Trần Hi có chút kích động, bất tri bất giác tay cũng nắm lại.

“Ba, tay mẹ động đây rồi, ba xem đi, mẹ tỉnh lại rồi, ba mau nhìn xem!” Giọng nói Niếp Niếp nhẹ nhàng mà vui vẻ.

Trần Hi cực lực muốn mở mắt, đáng tiếc cô phát hiện, động tác này lại khó khăn như thế, cô nghĩ hay là nghỉ ngơi thêm một chút, có lẽ một lát sau có thể mở mắt.

Trần Hi cũng không hề làm khó mình nữa, cô buông lỏng cơ thể, an tâm ngủ.

@@@@

Doãn Triệt dẫn Niếp Niếp về nhà, cho con bé ăn tối xong, anh lại trở lại bệnh viện. Phòng bệnh của Trần Hi là phòng cao cấp, có chỗ ở cho người nhà, khi rảnh rỗi anh sẽ đến để chăm nom cô.

Con người luôn luôn sau khi mất đi mới biết quý trọng, trước đây Doãn Triệt chưa bao giờ nghĩ có một ngày anh sẽ hối hận như vậy, nhưng ngay thời điểm Trần Hi ngã xuống trước mặt anh, anh rút cuộc cũng hiểu được cái cảm giác đau đớn đó.

Trong nháy mắt, trong đầu anh thoáng qua hình ảnh lần đầu tiên gặp Trần Hi.

Anh cảm thấy cô gái này rất thú vị, cũng không biết có phải cô vì muốn thu hút sự chú ý của anh hay không, mà trước mặt nhiều người như vậy đột nhiên ngã sấp xuống đất. Anh đã gặp qua không ít nữ sinh đến tìm cố làm quen, cũng có vài cô cố ý giả vờ bị thương, chỉ là tư thế của cô gái này không giống như cố tình giả vờ.

Quả thật Trần Hi không phải cô gái như vậy, cô thật sự bị té, đã vậy miệng còn ngậm một ngụm bùn, lúc đó anh đã cố gắng nhịn cười, nhưng lại không kiềm được mà bật cười thật to, cứ như vậy, anh đưa tay ra nâng cô đứng lên.

Sau đó, Trần Hi tham gia vào hội học sinh, cô luôn luôn vô cùng tích cực, bất luận là chuyện của mình, hay chuyện của người khác, cô đều tham gia.

Anh có thể nhìn thấy sự ái mộ trong mắt cô, và thần nhiên hưởng thụ cảm giác này, được phụ nữ yêu thích luôn là một trong những tiêu chí thành công của đàn ông.

Doãn Triệt thừa nhận mình không phải là người đàn ông hoàn hảo, nhưng cũng không hẳn là người xấu. Bình thường anh cũng chỉ hưởng thụ cảm giác được các cô gái hâm mộ, cũng không nảy sinh tình huống cầu huyết nào. Trần Hi đối với anh mà nói, cũng chỉ là một cô trợ lý nhỏ không hơn không kém.

Chỉ là ngàn vạn lần anh không nghĩ tới, lần đầu tiên say rượu đã làm thay đổi quỹ đạo cuộc đời mình.

Nhắc tới cũng thật là đúng dịp, ma xui quỷ khiến thế nào anh lại muốn thành gia trước khi lập nghiệp, mà đối tượng phù hợp trong lòng anh lại là Trương Nghiên, một cô gái bề ngoài tao nhã hào phóng, băng thanh ngọc khiết, trên giường lại điên cuồng, lại vừa học cao, dẫn theo ra ngoài giao tiếp cũng không bị mất mặt.

Thật không nghĩ đến, chính là làm sao cũng không vừa lòng mẹ anh, bà không đồng ý, có ý chê Trương Nghiên quá

lạnh lùng, sẽ không được người khác yêu thích. Cho đến sau này anh mới biết, thì ra là mẹ anh đã có ứng cử viên cho vị trí con dâu, nên những điều bà nói chỉ là lấy cớ mà thôi.

Nếu người trong nhà không đồng ý vậy coi như xong đi, nhưng là Doãn Triệt cảm thấy trong lòng rất khó chịu, từ nhỏ đến lớn anh muốn bất kỳ thứ gì đều phải đạt được, chưa khi nào thất bại, nhưng lần này lại không thành công, anh cũng không nhớ là do tức giận hay vì bị cản trở, một mình bỏ đi uống rượu.

Sau ba lần rượu, Trần Hi chạy tới đưa tài liệu của hội học sinh cho anh, sau đó hai người cứ thế mơ mơ màng màng lên giường với nhau.

Không biết có phải tác dụng của rượu hay không, anh cảm thấy một đêm này rất thỏa mãn, rất sung sướng, hình như tất cả những gì đè nén trong lòng đều được phát tiết ra hết.

Sáng sớm ngày hôm sau, anh nhìn thấy Trần Hi bị giày vò không ra dáng vẻ gì, nhưng ánh mắt cô vụt sáng nhìn anh ái mộ điên cuồng.

Anh không thích kiểu hoan ái như vậy, anh muốn mình phải luôn tỉnh táo, ít nhất là lúc lên giường với phụ nữ phải thanh tỉnh. Nhưng trạng thái say xỉn lần này lại nằm ngoài tầm tay của anh, anh ghét như vậy, bởi vì không nắm được mọi chuyện trong tay, sau này rất dễ dàng bị người khác dắt mũi.

Anh vội vã trốn, cố ý không nhìn tới vết máu màu đỏ trên ra giường kia.

Đối với lần đầu tiên của phụ nữ, anh luôn luôn vô cùng dịu dàng, trước đó tán tỉnh, sau thì trấn an, sẽ không chối bỏ trách nhiệm, nhưng lần này đối với Trần Hi, anh hoàn toàn thô bạo, hơn nữa tuyệt đối không nghĩ đến việc phải chịu trách nhiệm với cô.

Cho nên anh vứt bỏ một mình Trần Hi ở khách sạn, còn mình thì vội vã quay lại trường học.

Sau đó, anh mua một bó hoa bách hợp, bách hợp là loại hoa mà Trương Nghiên thích nhất, bởi vì mùi hương nồng nặc, nhưng vẻ ngoài lại thuần khiết nhất.

Anh nghĩ vô cùng tốt, mang hoa đưa cho Trương Nghiên coi như đền bù cô bị Doãn gia làm tổn thương, hai người yêu nhau rồi chia tay cũng là chuyện thường tình.

Không có sự ủng hộ của người thân, hôn nhân chắc chắn sẽ không hạnh phúc, anh nhớ đây là lúc trước cùng Trương Nghiên xem qua sách đã viết như vậy, Trương Nghiên đã chỉ cho anh câu nói này, anh cảm thấy chắc chắn Trương Nghiên cũng sẽ hiểu hoàn cảnh hiện tại.

Mang hoa đến dưới lầu ký túc xá nữ, anh gọi điện cho Trương Nghiên xuống, sau đó lẳng lặng đợi dưới lầu, trong lòng tập luyện những câu nên nói lúc chia tay, hy vọng mọi việc không quá ồn ào, dù sao cả hai đều là người lớn, có thể tự kìm chế bản thân mình.

Nhưng Trương Nghiên không tới, Trần Hi lại tới, cô hấp tấp như bộ dạng những phụ nữ có chồng, tóc tai bù xù, làm cho đêm đó náo nhiệt mọi người đều biết. Hơn nữa, tồi tệ nhất là, Trần Hi còn đem chuyện hai người nói chuyện phiếm tiết lộ ra ngoài, cái gì mà Trương Nghiên không được Doãn gia thích, Trương Nghiên trên giường như thế nào...

Trần Hi náo loạn như vậy, nhất thời anh trở thành trò cười trong trường học, mọi người còn nói anh là người lớn mà chưa cai sữa, cái gì cũng đều nghe lời mẹ.

Anh nhất thời tức giận, ngược lại đem ý định ban đầu thay đổi, đang muốn chia tay với Trương Nghiên anh lại chuyển sang cầu xin cô tha thứ. Trần Hi muốn náo loạn, anh sẽ cho cô thấy, anh có thể tự làm chủ cuộc sống của mình như thế nào.

Sau đó, rất may mắn, Trương Nghiên không đi xuống, màn kịch nhốn nháo vì vậy mà giải tán.

Anh cứ cho tất cả mọi chuyện đến đây là kết thúc, cũng không nghĩ đến, vài tháng sau, Trần Hi lại tìm đến anh, nói cho anh biết cô đã mang thai, lại cho rằng đứa con đó là của anh, hơn nữa cô cũng không muốn bỏ đi.

Sau đó, anh dẫn Trần Hi về nhà, cũng không tốt lành gì, chỉ là anh muốn Trần Hi nhận thức rõ thực tế, mẹ anh chắc chắn sẽ không thích loại con gái này, nhưng thật không ngờ tới, Trần Hi lại được trong nhà đồng ý.

Là một sinh viên chưa tốt nghiệp mà nói, có con là một chuyện bị châm chọc cỡ nào, nhất là lại vì tình một đêm.

Sau đó, anh và Trần Hi kết con, rồi có con, nhưng trong lòng anh luôn vướng mắc, thế nào cũng không giải thích được. Sự vướng mắc trong lòng chính là anh bị ép buộc kết hôn, không cam tâm tình nguyện cứ như vậy mà kết hôn.

Niép Niép rất thông minh lanh lợi, đối với đứa con gái này anh rất yêu thương, dù sao cũng là cốt nhục của mình, nhưng mà với Trần Hi, anh không cách nào tìm ra được cảm giác đó.

Anh ở bên ngoài hoa thơm cỏ dại, làm bừa làm loạn, chỉ cần có thể làm cho Trần Hi tức giận coi như đã thắng lợi, nhưng anh cảm thấy rất kỳ quái là, tại sao Trần Hi chưa hề nghĩ đến chuyện ly hôn.

Về sau, anh càng tệ hại hơn, anh phát hiện Trương Nghiên du học từ nước ngoài trở về, bên cạnh còn có một cậu con trai nhỏ. Anh nhận ra được Trương Nghiên có toan tính, mặc dù anh không biết rõ cô ta có âm mưu gì, nhưng anh nghĩ đến một biện pháp rất tốt.

Anh nói dối với người trong nhà đứa bé đó chính là con riêng của anh và Trương Nghiên bên ngoài, để cho Trương Nghiên từng bước tiến vào Doãn gia, anh chính là muốn nhìn phản ứng của Trần Hi, kết quả làm cho anh rất hài lòng.

Cho dù Trần Hi gây âm ỉ, người nhà cũng không giống như trước đây mà bảo vệ cô, cô chỉ sinh được mỗi một đứa con gái, trong khi Trương Nghiên lại sinh bé trai, dù sao tư tưởng của người lớn vẫn luôn trọng nam khinh nữ.

Mất đi sự ủng hộ của mẹ Doãn, Trần Hi ở Doãn gia giống như tứ cố vô thân, cô bắt đầu tức giận bất bình, trở nên uất ức sâu lo.

Anh nhìn thấy dáng vẻ này của Trần Hi, vốn cho là mình sẽ vui sướng đến cỡ nào, nhưng không nghĩ tới, anh lại cảm thấy có chút mất mát.

Trước kia việc ăn uống của anh là do một tay Trần Hi lo, bất luận anh về nhà rất trễ, Trần Hi cũng sẽ bò dậy đi nấu cơm cho anh. Không thể không thừa nhận là Trần Hi có tay nghề nấu ăn rất giỏi, hơn nữa cô còn có thể chăm sóc theo thói quen của anh, không làm bất cứ món gì mà anh không thích.

Sau khi Trương Nghiên vào Doãn gia, cô ta cũng tiếp nhận công việc này từ tay Trần Hi, cùng là được người khác hầu hạ, nhưng Trần Hi luôn làm đúng mực, trong khi Trương Nghiên luôn “về rần thêm chân”.

Trương Nghiên sẽ nghĩ đủ cách làm ra những chuyện lăng mạn, ví như sáng sớm ăn cơm còn trang trí thêm đèn cầy và các đồ linh tinh khác.

Anh bận rộn suốt cả ngày, chỉ là muốn khi ăn cơm được thưởng thức món ăn ngon mà thôi, không có tâm tình mà cùng Trương Nghiên chơi những trò chơi này, nhưng là vì ép Trần Hi ly hôn, anh nhắm mắt bỏ qua cho Trương Nghiên.

Thình thoảng, anh phát hiện cửa phòng Trần Hi khẽ mở ra, một đôi mắt phía sau cánh cửa luôn dõi theo từng hành động của bọn họ, vào lúc đó anh sẽ cùng Trương Nghiên biểu diễn một màn tình nồng mật ý cho cô xem.

Nhưng anh vẫn không hiểu, tại sao đã như vậy, Trần Hi cũng không hề nghĩ đến ly hôn, chỉ cần cô muốn ly hôn, anh sẽ đảm bảo cho cô nửa đời sau sống một cuộc sống không cần lo lắng cơm ăn áo mặc.

Cho đến ba tháng trước, âm thanh tiếng súng kia vang lên, ngay khi anh cho rằng anh rất vui mừng khi từ bỏ được cô, từ bỏ cuộc sống hôn nhân này, thì anh lại phát hiện trong lòng mình rất đau, thậm chí hít thở không thông.

Lúc Trần Hi còn khỏe mạnh, anh nhìn đâu cũng thấy cô đầy nhược điểm, nhưng ngay khi bác sỹ tuyên bố, cô có thể sẽ hôn mê mãi mãi, thậm chí có thể chết bất cứ lúc nào, trong đầu anh lại luôn nghĩ tới những việc tốt cô đã làm.

“Doãn Triệt?” Tiếng kêu nhẹ nhàng làm Doãn Triệt chú ý, anh nghiêng đầu nhìn về phía giường bệnh, Trần Hi đang trợn to hai mắt nhìn anh. Nếu như người Trần Hi không đầy kim tiêm, cảnh này thật giống lần đầu tiên hai người trong khách sạn tình lại.

“À, là anh, em tỉnh rồi, để anh đi kêu bác sỹ.” Doãn Triệt đứng lên đi tới trước mặt Trần Hi.

Màn đêm đã buông xuống, ánh đèn yếu ớt ngoài đường cộng với ánh sáng mờ mờ của chiếc đèn bàn trong phòng làm không khí trở nên nhu hòa và dịu dàng đi rất nhiều.

“Không cần vội, em không sao, em muốn hỏi anh một chuyện trước.” Trần Hi trấn định lại tinh thần của mình. “Chúng ta đã kết hôn mấy năm rồi, và đứa

bé vừa rồi là con của chúng ta sao?”

Lời Trần Hi vừa dứt, Doãn Triệt liền ngậy ngẩn cả người, giọng nói Trần Hi mặc dù vẫn êm ái, lại hỏi rõ ràng, cũng chứng minh cô đã thực sự tỉnh lại, nhưng cô có điều gì đó rất lạ làm anh không biết nên trả lời thế nào, giống như tất cả đều xa lạ với cô, ngay cả anh hay đứa bé đều không phải là người thân của cô.

“Hơn năm năm, bé gái đó chính là con của chúng ta Niếp Niếp.” Doãn Triệt dùng câu trả lời đơn giản nhất để khẳng định vấn đề với Trần Hi.

“À. . . . .” Trần Hi đáp một tiếng, cô dừng lại một chút, ngay sau đó nhìn Doãn Triệt. “Anh có phải rất chán ghét em không, nếu vậy chúng ta hãy ly hôn đi. . . .”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: chương 66

“Doãn Triệt. . . . . Chúng ta ly hôn thôi. . . . .” Trần Hi nhìn Doãn Triệt, ánh mắt cô kiên định khiến Doãn Triệt cảm thấy hoảng hốt, anh từng sờ một chút, sau đó xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Doãn Triệt nắm chặt hai quả đấm, trên mu bàn tay anh nổi gân xanh trông rất dữ tợn. Anh hít sâu một hơi, anh đã nghỉ qua vô số tình huống sau khi Trần Hi tỉnh lại, tuyệt nhiên không nghĩ tới tình cảnh này. Anh đã từng nghĩ, sau khi Trần Hi tỉnh lại, anh muốn đối xử với cô tốt hơn, bất luận trước kia ai đúng ai sai, tất cả sẽ được làm lại từ đầu.

Nhưng mà hiện tại, anh phát hiện ra thì ra Trần Hi cũng có ý định riêng của cô, cô có sự lựa chọn của mình, mà sự lựa chọn này làm Doãn Triệt không biết nên phải làm thế nào.

“Đừng nói nói lấy nữa, anh đi kêu bác sỹ kiểm tra cho em” Doãn Triệt lại xoay người đi, lúc này thần sắc của anh đã tỉnh táo lại.

Cũng không muốn cùng Doãn Triệt cãi cọ, Trần Hi đưa mắt nhìn anh đi ra khỏi cửa, sau đó cũng nhìn ra ngoài cửa sổ. Cô thật không biết mình có phải là từ trong mộng tỉnh lại hay không, trong giấc mộng đó, mặc dù đều là sai lầm ban đầu giống nhau, nhưng là Doãn Triệt đuổi tận không buông tha, giấc mộng kia vừa chân thật, lại vừa hoang đường, nhưng qua đó cô lại biết được thân thể thật sự của mình, trong giấc mộng đó cô không có mối quan hệ gì nữ tính tương đối rắc rối với Doãn Triệt như bây giờ, cô có một thân phận mới và một cuộc đời mới.

Trần Hi có cảm giác không phân định rõ được đâu là thực đâu là mộng, nếu như giờ phút này là thực, như vậy rồi khỏi Doãn Triệt, thoát khỏi cái gông xiềng này chính là điều quan trọng nhất.

Ngoài cửa rất nhanh có tiếng bước chân đi tới, bác sỹ bước vào mở chiếc đèn trong phòng, trong nháy mắt phòng bệnh trở nên sáng choang.

Trần Hi nhìn về phía cửa, Doãn Triệt cũng không cùng vào với bác sỹ, trong tay anh đang cầm một điều thuốc, đứng từ xa nhìn về phía cô.

“Doãn phu nhân, cô có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không, ví như đau đầu, hay là những triệu chứng khác.” Bác sỹ quan sát trạng thái của Trần Hi.

“Chỉ có cảm giác còn một chút mệt mỏi, còn lại vẫn bình thường.” Trần Hi nhìn về phía Doãn Triệt, ánh mắt hai người trong phút chốc giao nhau.

Ánh mắt Trần Hi rất minh mẫn, như muốn nói cho Doãn Triệt biết, vừa rồi cô không phải do đầu óc không tỉnh táo mà bị kích động.

“Nếu có cảm thấy lo lắng bất an cũng là bình thường, bệnh nhân vừa mới tỉnh lại, thỉnh thoảng cũng xuất hiện những tình huống như thế, vài ngày nữa là không sao rồi.” Lời của bác sỹ rõ ràng mang theo ý khuyên bảo.

Trần Hi khẽ mỉm cười, cô thu hồi ánh mắt, dời tầm nhìn trên người bác sỹ “Như vậy, ngoại trừ tinh thần ra, sức khỏe của tôi không có vấn đề gì phải không, hay còn có nguy hiểm tiềm ẩn nào không?”

“Không có. . . . .” Bác sỹ lắc đầu một cái.

“Vậy thì tốt rồi, mời ông trở về cho, nếu như có vấn đề gì, tôi sẽ bấm nút gọi khẩn cấp.” Trần Hi nói xong, lại nhìn sang Doãn Triệt. “Doãn Triệt, dập thuốc lá đi, em không chịu được khói thuốc.”

Nói xong câu đó, Trần Hi cảm thấy vô cùng sung sướng, ở kiếp này cô chưa từng có chủ kiến của mình, bởi vì Doãn Triệt hình như chưa từng quan tâm hay để vào tai những gì cô nói. Nhưng bây giờ, có thể nói là oan có đầu, nợ có chủ, chuyện cô không thích, vô luận Doãn Triệt có ý kiến gì, cô cũng có

thể nói ra.

Doãn Triệt nghe Trần Hi nói yêu cầu của mình, có chút kinh ngạc, anh phát hiện Trần Hi sau khi tỉnh dậy dường như biến thành một người khác, mặc dù là khuôn mặt đó, nhưng tinh thần của cô đã tốt hơn rất nhiều, so với một Trần Hi luôn chỉ biết nhăn nhuc trước đây quả thật khác biệt rất lớn.

Trần Hi trước khi hôn mê, chưa bao giờ dám ở ngoài trước mặt người khác mà nói một câu cãi lại anh. Cô nhắc đến ly hôn, anh cũng suy nghĩ qua, vừa mới trở về từ quỹ môn quan, khẳng định hoặc nhiều hoặc ít cũng sẽ có chút kích động. Hôn nhân của bọn họ năm năm nay không hề hạnh phúc, cô muốn thay đổi cũng là việc nên làm. Nhưng một người dù có hạ quyết tâm, thì thói quen cũng sẽ không thay đổi nhanh như vậy, cô đã từng quen với việc anh ở ngoài ong bướm, huống chi so với khói thuốc này.

Doãn Triệt mặc dù cảm thấy không thích ứng lắm, nhưng anh vẫn dập tắt thuốc, trong bệnh viện vốn là không nên hút thuốc, nhưng anh cũng vì một câu nói ly hôn vừa rồi của Trần Hi mà làm cho phiền não.

Bác sỹ điều trị cũng nhận ra sự khác thường giữa hai người, lại dặn dò mấy câu, sau đó vội vã dẫn y tá đi ra ngoài, tiếng bước chân trong hành lang càng ngày càng nhỏ dần rồi biến mất.

Doãn Triệt đi vào, anh nhẹ nhàng đóng cửa phòng bệnh, bây giờ trong phòng chỉ còn lại mỗi anh và Trần Hi.

Đèn trong phòng vẫn còn mở, làm cho Doãn Triệt nhìn thấy Trần Hi càng rõ hơn, anh nhìn thấy được sự quyết tâm trong đôi mắt cô.

“Tại sao?” Doãn Triệt hỏi.

“Em cảm thấy như vậy là tốt nhất, anh cũng đã chán ghét em, trước kia anh làm tất cả mọi chuyện đều là hy vọng em có thể chủ động đòi ly hôn, vậy chúng ta ly hôn không phải là điều nên làm sao?” Trần Hi hỏi ngược lại.

“Anh. . . .” Doãn Triệt do dự không biết phải nói gì tiếp theo, anh dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Đúng là anh đã từng muốn em chủ động ly hôn, nhưng bây giờ anh không hề có ý tưởng đó nữa. Niếp Niếp cần một gia đình hoàn chỉnh, em nằm trên giường bệnh ba tháng này, Niếp Niếp cũng gầy đi, học hành lại sa sút. Vì con của chúng ta, anh cảm thấy ly hôn không phải là lựa chọn tốt.”

Lý do của Doãn Triệt nghe qua vô cùng chính đáng, nhưng Trần Hi nghe xong lại thở dài một hơi, cô phát hiện mình quả thật bất lực, đối với Doãn Triệt này có chút không thích ứng được, cùng là một khuôn mặt đó, nhưng cô phát hiện những lời của người đàn ông trước mắt này nói ra làm mình không kiềm được tức giận. Anh không nói thì thôi, còn muốn đem đứa bé ra làm bia đỡ.

Trần Hi bị tức đến nói không ra lời, ngược lại cô không nói làm cho Doãn Triệt nghĩ rằng cô đã thỏa hiệp, anh đi tới bên cạnh Trần Hi, ngồi xuống bên mép giường, lấy tay vuốt lại mái tóc rối bời của cô.

“Ly hôn không phải một từ đơn giản, hôm nay coi như không có gì, về sau đừng nhắc lại nữa, anh hiểu những uất ức của em, thật xin lỗi, về sau anh sẽ quan tâm đến cảm giác của em hơn.”

Trần Hi cảm thấy có chút đau đầu, mặc dù là trong trí nhớ củ cô, Doãn Triệt nói chuyện nhỏ nhẹ với mình như vậy là lần đầu tiên, thậm chí ba chữ “thật xin lỗi” cũng chưa từng nói qua, nhưng cô chính là cảm thấy không được tự nhiên, cô vẫn như cũ nghe được anh đang tự cho mình là đúng.

Trần Hi khẽ lắc đầu một cái, cô nhìn Doãn Triệt. “Là em không đủ nghiêm túc, hay là anh không thực sự suy nghĩ vấn đề em nói. . . . Em chỉ muốn hỏi anh một chuyện, hiện tại Trương Nghiên còn ở trong nhà chúng ta không? Con trai của cô ta có phải vẫn gọi anh là ba như cũ hay không?”

Trần Hi nhìn Doãn Triệt không thốt nên lời, cô biết ngay một câu hỏi của mình đã động đến chỗ cảm kỵ của anh. “Anh không trả lời em chỉ có thể nghĩ rằng anh đã khẳng định, thử hỏi lại, lúc anh mang Trương Nghiên về nhà, tại sao anh không quan tâm đến cảm xúc của Niếp Niếp. Đột nhiên có một đứa bé ở đâu ra cùng nó tranh giành ba, giành bà nội, thậm chí rõ ràng là bà nội thích đứa bé này hơn nó rất nhiều, sức khỏe và thành tích học tập của Niếp Niếp giảm sút có phải là nguyên nhân này gây ra hay không?”

“Trương Nghiên đối với Niếp Niếp rất tốt, hơn nữa anh cũng đã muốn cô ta dọn đi từ lâu rồi, nhưng thời gian này em nằm viện, anh chưa có thời gian thu xếp chuyện này, đợi sau khi em xuất viện, những vấn đề phiền não này sẽ không còn làm em bận lòng nữa.”

Trần Hi biết cái gì gọi là nửa câu cũng không hợp ý, cô và Doãn Triệt bây giờ chính là như vậy, giữa hai người không có một câu nói có thể làm đổi phương hướng. Có lẽ đối với lời hứa hẹn của Doãn Triệt, cô nên cảm thấy xúc động rơi nước mắt, hoặc là cảm kích hân hoan. Nhưng trên thực tế, sau khi nghe xong cô càng trở nên tức giận, sống hai cuộc đời khác nhau làm cho cô nhận ra một đạo lý, cô không thể lẫn lộn hai người ở hai giới khác nhau mà tiếp tục sai lầm, điều duy nhất cô có thể làm chính là làm những chuyện mà mình thích.

Bây giờ ý nguyện của cô chính là một khắc cũng không muốn nhìn thấy Doãn Triệt này, vừa nhìn thấy anh, cô sẽ nhớ tới một Doãn Triệt đã đối xử tốt với mình như thế nào, tương phản càng rõ ràng, cô càng tức giận.

“Đi ra ngoài. . . .” Trần Hi chỉ chỉ cửa chính.

“Cái gì?” Doãn Triệt giống như nghe không hiểu.

“Tôi muốn anh đi ra ngoài, hiện tại, lập tức!” Âm thanh Trần Hi rõ ràng không có một chút tình cảm vương vấn.

“Em cũng đừng không biết điều, anh hiểu em vừa từ quỹ môn quan trở lại, nhưng em cũng nên tỉnh táo một chút, rời khỏi anh thì em có thể làm được gì?”

Doãn Triệt cũng có chút tức giận, anh ấn nút gọi khẩn cấp xong liền bỏ đi ra ngoài.

Cửa phòng bệnh ầm một tiếng đóng lại, Trần Hi lắc đầu, cô phát hiện một người sau khi được sủng ái cũng sẽ thành thói quen, Doãn Triệt này không phân biệt phải trái làm cô không biết nên nói gì nữa.

Cửa phòng bệnh lại được mở ra, đi vào là một hộ lý, Trần Hi nhìn bà ta cũng không có ấn tượng gì.

“Doãn phu nhân, Doãn tiên sinh đã đi rồi, tôi là người săn sóc đặc biệt, lúc cô hôn mê cũng là tôi chăm sóc.” Hộ lý thoát nhìn rất kinh nghiệm, rất hiểu nhìn mặt mà nói chuyện.

“Cảm ơn dì, làm phiền dì quá.” Trần Hi nhìn người hộ lý gật đầu một cái, cô không biết có nên cảm kích Doãn Triệt hay không, trước khi đi anh cũng không quên tìm người đến chăm sóc cho cô.

“Đừng khách sáo, Doãn tiên sinh buổi tối thường đến đây với cô, thật ra mà nói, hộ lý như tôi cũng quá nhàn rồi rồi.”

Trần Hi khẽ giật giật khóe miệng, đối với lời hộ lý nói cô cũng không có ý kiến gì, dù sao lúc ấy cô cũng hôn mê, cái gì cũng không biết, người ta tùy tiện nói thế nào chẳng được.

Trong phòng bệnh lập tức yên tĩnh trở lại, không khí có chút khó chịu.

“Doãn phu nhân, có muốn tôi tắt đèn lớn không, cô vẫn chưa khỏe nên nghỉ ngơi thêm một chút thì tốt hơn.”

Hộ lý không nói, Trần Hi cũng không để ý, sau khi bà ta nói xong, Trần Hi đột nhiên phát hiện đúng thật là có chút mệt mỏi. Cô đưa mắt nhìn chai nước biển cùng kim tiêm trên người mình. Lúc này cãi nhau với Doãn Triệt cô cũng quên mất mình là vừa hôn mê tỉnh dậy. Xem ra ý chí của con người thật là vô cùng.

Trần Hi thờ dãi một cái, cảm giác mệt mỏi xông đến. “Được, ngày mai đi hỏi bác sỹ giúp tôi, khi nào thì có thể bỏ những thức này ra.”

“Được, nếu có thể rút ra, sau khi cô tỉnh dậy chúng tôi sẽ làm.” Hộ lý đáp một tiếng, đứng dậy đi tới cửa phòng bệnh vờn tay tắt đèn.

Ý niệm cuối cùng của Trần Hi trước khi ngủ chính là, Cô thật hy vọng sau khi mình tỉnh lại, không phải là một Trần Hi đã là mẹ của Niếp Niếp.

@@@

“Đưa cháu lớn của tôi, thế này là thế nào, lâu rồi không gặp, lại một mình uống rượu giải sầu.” Khương Sâm đi vào phòng bao, nhìn thấy Doãn Triệt một thân một mình chà đạp chai rượu quý báu của mình, có chút đau lòng, anh nhú nhú chân mày. Người này kể từ sau khi cháu dâu nhập viện, cũng chưa gặp qua, bây giờ nghe thấy người đã tỉnh, anh còn đang định đi thăm, không nghĩ tới thế nhưng Doãn Triệt lại chạy đến đây, còn rõ ràng là bộ dạng không vui.

“Không có việc gì, chỉ là tôi đây thả lỏng một chút.” Doãn Triệt lại cảm ly rượu lên, một hơi uống sạch.

“Rượu này là cực phẩm, không phải dùng để uống.” Khương Sâm đoạt lấy chai rượu từ tay Doãn Triệt, đặt sang một bên.

“Cũng không có việc gì lớn, chỉ là sau khi Trần Hi tỉnh lại, giống như là thay đổi thành một người khác.” Doãn Triệt lại cầm chai rượu lên rót cho mình một ly.

“Cô ấy thay đổi thì có quan hệ gì tới con, không phải con vẫn luôn không thích cô ấy sao. Thay đổi thì thay đổi, con cũng không cần mượn rượu giải sầu như vậy.” Khương Sâm không giành chai rượu nữa, hai tay khoanh lại sau ót, thoải mái tựa vào

ghế sofa, thích thú nhìn chằm chằm Doãn Triệt.

“Vấn đề là cô ấy trở nên không nói lý lẽ, muốn ly hôn cũng không nói, ngàn vạn lần không nghĩ tới.....” Doãn Triệt nhú chân mày, anh không biết nên hình dung sự biến hóa của Trần Hi như thế nào.

“Không nghĩ tới cái gì?” Khương Sâm hăng hái đứng lên, anh rất muốn biết rõ Trần Hi thay đổi như thế nào. Thật là tìm kiếm trăm phương nghìn hướng, nếu không phải là do Jess nổ súng bắn Trần Hi, anh vẫn thật không biết thì ra người mình cần tìm lại ở ngay bên cạnh.

Trong cái rủi có cái may, Trần Hi vẫn giữ được mạng sống, anh đã hứa với Roger khi tìm được con gái ông ta sẽ tận lực chăm sóc cô ấy, cũng may Doãn Triệt vẫn muốn kéo dài mạng sống của Trần Hi, mặc kệ cô hôn mê trong bao lâu, chỉ cần con gái Roger không chết, hôn mê thì hôn mê, cô cứ hôn mê thì anh lại đỡ phải tốn công chăm sóc. Không ngờ kế hoạch lại thay đổi, ai ngờ Trần Hi đột nhiên tỉnh lại, đúng là anh phải suy nghĩ lại.

“Tóm lại, cô ấy giống như rất chán ghét con, dù con đã tận lực quan tâm đến tâm tình cô ấy, nhưng thế nào cũng không vừa lòng.” Doãn Triệt đem tất cả những chuyện trong bệnh viện kể lại cho Khương Sâm nghe.

Khương Sâm nghe cẩn thận, khóe miệng khẽ cong lên, lộ ra nụ cười đùa cợt. “Hay là cháu dâu của ta đã xuyên qua thành một người khác đi, phải biết rằng cuộc sống rất kỳ diệu, lúc trước khi cậu và Tiểu Hắc cùng xem Kinh Tâm, con còn cười nhạo bọn ta, nếu lúc ấy con cũng xem một chút, nói không chừng bây giờ sẽ không bắt ngờ như vậy.”

“Xuyên qua?” Da mặt Doãn Triệt dần ra, đối với lý luận trên trời dưới đất của Khương Sâm anh thật không dám khen tặng.

“Như vậy đi, ngày mai để cậu đi xem cháu dâu một chút.” Khương Sâm đứng dậy, đi về cửa phòng bao, trước khi ra khỏi cửa, anh nghiêng đầu nhìn Doãn Triệt. “Nếu như vợ con thật sự là một người khác, con định làm thế nào, có nên ly hôn hay không?”

“Một người khác? Làm sao có thể!” Doãn Triệt cự tuyệt tiếp thu lý luận của Khương Sâm.

“Tốt nhất con nên suy nghĩ kỹ một chút, kinh nghiệm cho thấy con người sau khi chết đi sống lại, biến thành một người khác cũng không có gì là kỳ kỳ.” Khương Sâm phát hiện Doãn Triệt dùng ánh mắt như đang nhìn người bệnh tâm thần mà nhìn mình, anh đưa tay sờ sờ mũi. “Ý của cậu là, có lẽ cô ấy bị đè nén lâu qua, đến bây giờ mới giải tỏa ra, giải thích này dù sao cũng khoa học hơn.”

Khương Sâm phát hiện Doãn Triệt vẫn không trả lời vấn đề của mình, lại tăng thêm một câu. “Con hồi tưởng lại xem, mấy năm nay con và Trần Hi đã sống thế nào, nếu như cô ấy bị chứng bệnh nhân cách phân liệt, cậu cũng cảm thấy không có gì kỳ quái.”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: chương 67

Kể từ đêm hôm đó không vui mà bỏ đi, mấy ngày nay Doãn Triệt cũng không xuất hiện trước mặt Trần Hi nữa, Trần Hi cũng cảm thấy thoải mái, ngày hôm sau khi tỉnh lại thì những thứ kiềm tiêm trên người cô đã được rút đi, ngoại trừ vô nước biển định kỳ, cơ thể cô gần như đã hồi phục hoàn toàn.

Lâu đầu tiên bảo mẫu của Doãn gia dẫn Niếp Niếp đến, lúc đó Trần Hi đã tỉnh lại cùng Niếp Niếp nói chuyện phiếm, dù sao cũng là máu mủ của mình, cô có thể cảm nhận được lòng mình mềm mại đi. Quả nhiên đúng như Trần Hi dự liệu, thời gian qua Niếp Niếp cũng không vui vẻ, Niếp Niếp vốn là công chúa được mọi người cưng chiều, đột nhiên có một bé trai khác đến giành lấy tất cả tình thương của nó, con bé rất mất mát. Có lẽ Niếp Niếp còn quá bé, con bé không biết mất mát là gì, nhưng trong lúc vô thức nó cũng có những hành động biểu lộ ra ngoài. Trần Hi phát hiện Niếp Niếp rất thích cắn móng tay, trong ánh mắt của con bé cũng lộ ra sự cô đơn.

Vì thế, trong lòng Trần Hi rất chua xót, cô có thể cảm nhận được cảm giác của Niếp Niếp, mẹ hôn mê, ba bận rộn công việc, vốn là cháu nội đích tôn được yêu thương, bây giờ ngay cả người giúp việc trong nhà cũng thấy được con bé bị đối xử bên trọng bên khinh như thế nào.

Trần Hi làm như vô tình hỏi Niếp Niếp một câu, nếu như ba mẹ không ở cùng một chỗ, Niếp Niếp sẽ nguyện ý theo ai, có lẽ bây giờ thông tin cực kỳ phát triển, ngay như Niếp Niếp năm tuổi cũng hoặc nhiều hoặc ít biết được ly hôn là gì. Con bé hỏi Trần Hi, nếu hai người không ở cùng thì sau này nó có thể gặp ba nữa không. Khi biết được vẫn có thể gặp lại ba, nhưng là không thể ngày ngày gặp nhau như trước đây, Niếp Niếp cuối cùng cũng lựa chọn làm Trần Hi rất vui mừng, con bé đồng ý đi theo cô.

Điều này làm cho Trần Hi không tự chủ thờ phào nhẹ nhõm, cô đã từng lựa chọn không cho sinh mệnh nhỏ này xuất hiện ở kiếp sống kia, bây giờ coi như mất đi đã tìm lại được rồi. Cuộc đời kia không có Niếp Niếp, cô đã từng vô số lần nhớ đến con bé, mỗi khi nhớ tới nó làm cho cô rất vui, nhưng niềm vui đó cô không thể chia sẻ cùng bất kỳ ai.

Đã có Niếp Niếp, Trần Hi càng quyết tâm ly hôn hơn, mặc dù thỉnh thoảng cô cũng nhớ đến một Doãn Triệt đã đối xử rất tốt với mình, nhưng cô biết Doãn Triệt đó và Doãn Triệt trước mắt này không phải là cùng một người. Cùng hình dáng đó nhưng trải qua những việc khác nhau, tình cảm cũng sẽ vì đó mà khác đi, Doãn Triệt bây giờ không phải là người cô yêu thương nữa, dù là thân phận hai người giống nhau, tướng mạo cũng chỉ là một.

Vì xác định rõ đâu là mộng đâu là thực, Trần Hi nhờ hộ lý tìm cho mình một chiếc máy vi tính, cô thử tìm những tài liệu tiếng Anh phức tạp, cô vui mừng phát hiện mình vẫn có thể xem hiểu, điều này chứng tỏ cô thật sự sống lại hai lần chứ không phải là mơ. Đây đối với Trần Hi mà nói là một việc vô cùng có lợi, điều này ít nhất cho cô biết cô còn có năng lực làm việc, sau khi ly hôn có thể tìm việc làm để nuôi sống mình và Niếp Niếp.

Nghĩ tới ly hôn, Trần Hi liền lại nghĩ tới một chuyện, lúc ấy trước khi cô cùng Doãn Triệt kết hôn, hình như có ký qua một hợp đồng hôn nhân. Có hợp đồng kia, cùng với luật hôn nhân hiện tại, đoán chừng cô sẽ không được Doãn Triệt chia bất kỳ tài sản nào.

Trần Hi rõ ràng tình cảnh của mình, mặc dù cô có năng lực làm việc đi nữa, nhưng trước đây là vì gả cho Doãn Triệt mà cô đã nghỉ học khi chưa tốt nghiệp, như vậy tìm công việc cũng khó khăn. Hơn nữa ở kiếp sống này, cô cũng không quen biết với Roger, như vậy nói cách khác, muốn ly hôn thì đầu tiên cô phải suy tính mình sẽ sinh sống như thế nào.

Sau khi có thể đi lại, Trần Hi bắt đầu lục lọi tìm các vật tùy thân của mình, cô phát hiện ví tiền vẫn ở đây, bên trong có thể căn cước cùng một số giấy tờ khác. Cô nhớ lại, trước đây kể từ khi Trương Nghiên chuyển vào Doãn gia, cô liền đem những giấy tờ tùy thân quan trọng mang theo bên người, lúc ấy có lẽ là xuất phát từ việc cẩn thận đề phòng, nhưng hành vi này thật đúng là tiện lợi cho cô bây giờ.

Cô tính toán tất cả tiền có trong thẻ tiết kiệm, ước chừng có hơn 100 vạn, số tiền này sau khi xuất viện, cũng có thể duy trì sinh hoạt hàng ngày của cô và Niếp Niếp.

Đã có tiền cảng có thêm can đảm, Trần Hi thở phào nhẹ nhõm, đã như vậy, sau khi xuất viện cô sẽ cùng Doãn Triệt tiếp tục bàn tính chuyện ly hôn.

@@@@

Khương Sâm vốn định sớm đi xem Trần Hi thế nào, nhưng anh lại phát hiện một chút manh mối, kể từ sau khi Trần Hi tỉnh lại, có vài người liên không an phận nữa. Anh vốn không thích xen vào chuyện của người khác, anh chỉ đồng ý với Roger chăm sóc con gái ông ta, chăm sóc trong lòng Khương Sâm có nghĩa là đảm bảo cô ấy còn sống.

Nhưng mà bây giờ Khương Sâm phát hiện, có vài người hình như không hy vọng Trần Hi có thể tiếp tục sống nữa, trong lúc cô hôn mê, bác sỹ từng dự đoán rằng cô có thể sẽ không tỉnh lại, khi đó ngược lại cô rất an toàn, bây giờ tỉnh lại, nguy cơ lại xuất hiện từ phía.

Khương Sâm không thích kiểu kẻ địch trong tối ta ngoài sáng, bởi vì vị trí trong bóng tối này phải thuộc về anh. Anh lợi dụng thời gian mấy ngày này tìm hiểu rõ động tĩnh của những người đó, sau khi đã an bài xong tất cả, mới không chút hoang mang mà đến bệnh viện thăm Trần Hi.

Khương Sâm đẩy cửa phòng bệnh ra, cảnh tượng trong phòng bệnh làm cho anh rất ngạc nhiên.

Trên tay Trần Hi đang cầm một quyển sách, vừa đi vừa đọc. Khương Sâm ngây người, anh nhìn lướt qua bìa sách, là một quyển sách tiếng Anh. Trong trí nhớ của anh, Trần Hi không phải kiểu người ham đọc sách, ít nhất là anh chưa từng thấy Trần Hi đi học.

Anh rất có ấn tượng với Trần Hi, chính là cô rất thích đánh ghen, dù là vào thời điểm bụng mang dạ chửa cũng sẽ đi bắt gian, phải nói Trần Hi là điển hình của một oán phụ. Nhưng hôm nay, anh phát hiện cô đang đọc sách, lại còn đọc rất say sưa.

“Khụ khụ. . . . .” Khương Sâm ho khan hai tiếng, nhắc nhở Trần Hi sự hiện hữu của mình.

“Khương. . . . . Cậu nhỏ. . . . . Cậu tới rồi!” Trần Hi vốn định kêu cả tên họ Khương Sâm, nghĩ lại ở hoàn cảnh này lại không thích hợp. Cô liền theo cách xưng hô của kiếp này mà gọi anh là cậu.

“Nghe nói cô đã tỉnh, tôi đến xem thế nào, chỉ có một mình cô ở đây?” Khương Sâm đột nhiên có một cảm giác không được tự nhiên, bình thường Trần Hi đối với anh rất kiêng kỵ mà xa lánh, hôm nay ngoại trừ cách xưng hô vẫn như cũ, nhưng cảm giác giữa hai người giống như đã thay đổi, giống như, cô và anh rất thân quen vậy.

Không khí quỷ dị không rõ ràng như vậy, khiến Khương Sâm có cảm giác đã có chuyện gì đó thoát khỏi tầm tay của anh.

“Khi tôi xem sách không thích có người đứng bên cạnh nhìn chăm chăm như vậy, cảm giác đó rất quái dị.” Trần Hi nhìn Khương Sâm cười cười, sau đó cô đi tới giường bệnh ngồi xuống. “Cậu cũng ngồi xuống đi, đứng ở cửa phòng bệnh như vậy cũng rất kỳ quái.”

Khương Sâm không nói gì, anh đi tới chiếc ghế bên cạnh giường bệnh ngồi xuống, anh quan sát Trần Hi, cảm thấy tinh thần của cô rất tốt, đúng là so với trước khi hôn mê khác nhau rất lớn, về mặt cô tự tin thay cho lo âu, giống như tất cả đều đã nằm trong lòng bàn tay.

“Có thể xuất viện sớm rồi phải không, tôi nghe Doãn Triệt nói, sau khi xuất viện cô có dự định khác?” Lời nói Khương Sâm có chút ẩn ý, nhưng Trần Hi có thể hiểu anh muốn nói gì.

Vốn là ở đời này cô và Khương Sâm cũng không thân thiết gì, nhưng Khương Sâm cũng chưa hề làm chuyện gì tổn thương đến cô, hơn nữa ở kiếp sống kia anh lại rất tốt với cô, Trần Hi đối với Khương Sâm tự nhiên cũng có một cảm giác quen thân.

Mặc dù lúc này vẫn đề Khương Sâm

hỏi là vì Doãn Triệt, nhưng Trần Hi cũng không cảm thấy chán ghét, vốn cũng chẳng có gì phải giấu diếm, cô không muốn lập lờ.

“Cậu chính là người rõ ràng nhất mối quan hệ năm năm nay của tôi và Doãn Triệt trải qua như thế nào, tôi mệt mỏi, không muốn cuộc sống như vậy nữa, tôi cảm thấy ly hôn chính là lựa chọn tốt nhất.” Trần Hi nhìn Khương Sâm cười cười, nụ cười của cô rất tự tin, giống như đã trải qua suy nghĩ thật kỹ mới đưa ra quyết định đó.

“Cô có suy nghĩ qua trước mắt ở riêng thử một thời gian không, có lẽ mọi chuyện cũng không đến mức không thể挽 hồi.” Khương Sâm thử hỏi lại.

“Ở đây cũng không phải là nước ngoài chuyện ở riêng không phải thịnh hành, tôi cảm thấy nếu là nên ly hôn, thì không cần kéo dài. Năm năm nay thời gian Doãn Triệt ở bên cạnh tôi cũng không được mấy tháng, ngoại trừ trên danh nghĩa tôi vẫn là vợ của anh ta, thì chúng tôi cũng coi như đã ở riêng rồi.” Trần Hi nói đến đây, y tá mở cửa đi vào.

“Đến giờ vô nước biển rồi. . . . .” Y tá cầm khay thuốc đi vào nói.

“Tiểu Na đâu?” Trần Hi nhìn người vừa tới, kể từ khi tỉnh lại cô cũng quen mặt với y tá hay hay thuốc cho mình, nhưng hôm nay là một gương mặt lạ hoắc.

“Cô ấy nghỉ, hôm nay tôi truyền nước cho cô.” Y tá tay chân rất nhanh nhẹn, động tác lấy thuốc cũng không kém chút nào, nhưng Trần Hi đột nhiên cảm thấy có chút không bình thường.

Trần Hi quan sát cô y tá mới này từ trên xuống dưới, đến khi cô ta chuẩn bị tiêm thuốc vào người thì cô thu cánh tay lại.

“Đi gọi bác sỹ của tôi đến đây, tôi có chuyện muốn hỏi ông ta.” Trần Hi khẽ nhếch miệng cười, trong ánh mắt có chút giễu cợt.

“Để tôi truyền thuốc cho cô trước, sau đó sẽ đi gọi bác sỹ.” Giọng y tá tựa hồ có chút cấp bách.

“Ai sai cô tới đây, đây là thuốc gì?” Trần Hi giống như vô tình hỏi một câu, nhưng những lời này của cô lập tức làm y tá lộ ngay chân tướng, cô ta bỏ cây kim trong tay định xông ra cửa.

Khuong Sâm có chút bất ngờ nhưng nhanh tay trong nháy mắt đã không chế được y tá.

“Chuyện này có phải là do ghen tuông giữa phụ nữ không, nếu như tôi không phải là vợ của Doãn Triệt, có lẽ tình huống này cũng sẽ không xuất hiện.” Trần Hi nhìn Khuong Sâm, nét mặt cô không có một chút kinh hoàng.

“Cô không sợ sao?” Khuong Sâm dùng chút sức, cơ thể y tá mềm nhũn ra, anh ném cô ta ra ngoài cửa tựa như ném một bao quần áo.

“Sợ thì có ích lợi gì, chuyện gì tới rồi sẽ tới.” Trần Hi nhìn lướt ra ngoài cửa, đoán chừng là y tá giả này đã được Khuong Sâm cho người mang đi. “Hôm nay chắc hẳn cậu cũng biết ít tin tức gì rồi, nếu không làm sao có thể trùng hợp như vậy?”

Lời nói của Trần Hi khiến chân mày Khuong Sâm nhíu lại, ánh mắt anh chuyên chú nhìn Trần Hi, mặc dù anh từng cùng Doãn Triệt nhắc đến chuyện xuyên qua. Nhưng bình tĩnh lại xem xét, anh cũng không tin tưởng sẽ có chuyện như vậy tồn tại. Nhưng biểu hiện của Trần Hi thật giống là đã biến thành một người khác. “Tôi mơ thấy một giấc mơ rất kỳ quái. Cậu nói xem có khéo hay không, những người trong giấc mộng kia thế nhưng trong thực tế tôi cũng đã gặp qua.” Trần Hi nhìn về phía Khuong Sâm, “Hơn nữa tôi không khỏi cảm thấy chính là cậu cũng biết chuyện gì đó, không biết cậu có thể nói cho tôi biết rốt cuộc là tại sao không?”

“Cô rốt cuộc là ai?” Khuong Sâm đi thẳng đến chỗ của Trần Hi, anh nhìn thẳng vào mắt cô.

“Trần Hi. . . .” Trần Hi trả lời như đinh đóng cột, ánh mắt cô và Khuong Sâm nhìn nhau, không hề né tránh.

Không khí bên trong phòng bệnh ngưng đọng lại, vô cùng an tĩnh có thể nghe thấy được cả tiếng hít thở của hai người, ánh mắt Trần Hi trong suốt, kiên định, không hề có dáng vẻ của người có chuyện phải che giấu trốn tránh.

“Tôi phải đi. . . .” Khuong Sâm đột nhiên cảm thấy có chút hoảng hốt, chuyện hoàn toàn thoát khỏi tầm tay của anh, anh cần yên tĩnh một chút.

“Tôi ở đây đợi đáp án của cậu.” Lời nói của Trần Hi càng khiến Khuong Sâm sùng sốt, bước chân anh dừng lại trong chốc lát, ngay sau đó tiếp tục bỏ đi.

Trần Hi nằm lại trên giường bệnh, lẳng lặng nhìn lên trần nhà, cô lại đi một nước cờ hiểm, thành bại mấu chốt chính là ở đây. Cô không thể lại đợi thêm năm năm. Ở kiếp này, cô sẽ đơn lực bạc, nếu không có sự ủng hộ của Khuong Sâm, có lẽ cả đời này cô cũng chỉ có thể là một bà mẹ đơn thân, cùng Niếp Niếp sống chật vật qua ngày.

Cô không muốn như vậy, bây giờ Trần Hi không tìm được Roger, Roger tựa hồ cũng không nghĩ đến việc đi tìm cô. Ngoại trừ Khuong Sâm là nơi cô có thể dựa vào, cô không còn nghĩ ra được ai khác.

Trần Hi thở phào nhẹ nhõm, lời đã nói ra miệng, cũng coi như chưa cắt đứt hết đường sống, bây giờ cô có thể làm duy nhất là chờ đáp án của Khuong Sâm.

Trần Hi nghiêng đầu nhìn phía ngoài cửa sổ, trọng sinh vốn đã là một kỳ tích, Trọng sinh hai lần chính là kỳ tích trong kỳ tích, đã như vậy, cô tin tưởng ông trời hẳn là vẫn còn để ý đến mình, nên cho mình một con đường sống.

@@@@

“Ai sai cô đi làm việc này?” Khuong Sâm trở lại căn phòng dưới hầm của quán bar, y tá giả mang về cũng đã tỉnh lại.

“Không có ai cả, tôi là người tình của Doãn Triệt, sau khi vợ anh ta tỉnh lại, thì không còn để ý gì đến tôi nữa, tôi chỉ muốn vợ anh ta tiếp tục hôn mê thôi.” Lý do cô y tá giả đưa ra khiến Khuong Sâm cau mày, lấy cái lý do Doãn Triệt đào hoa như vậy, mặc dù hoang đường, nhưng trong mắt người không biết, nói không chừng có thể dễ dàng tin tưởng sẽ có chuyện như vậy xuất hiện.

“Cô cảm thấy đáng đáp tôi có đẹp không?” Khuong Sâm nhìn y tá giả cười cười, nụ cười có thể làm người khác mất hồn.

“Rất đẹp.” Y tá giả gật đầu một cái.

“Trên đời này cái gì cũng có tính hai mặt, những thứ tuyệt đối nhất luôn gây sự chú ý của mọi người. Đã có đẹp nhất thì nhất định sẽ có xấu nhất, cô có biết đối với một người phụ nữ mà nói chuyện gì là khổ sở nhất không, đó chính là thời gian thì còn mà dung nhan lại già đi.” Khuong Sâm phất phất tay, Tiểu Hắc thấy thế xoay người đi ra khỏi phòng.

“Anh muốn hủy đi khuôn mặt của tôi?” Giọng nói của cô ta có chút kinh hoàng.

“Tôi cũng không muốn làm chuyện như vậy, trước hết tôi cho cô xem một đoạn video.” Khương Sâm mở tivi, trên đó đang phát ra một đoạn video.

Khương Sâm đi đến bên cạnh cô ta, cùng nhau xem đoạn video, nội dung giống như là một đoạn phim khoa học, nhưng phối hợp với những lời Khương Sâm vừa nói cùng với không khí hiện tại, quả thật có tính đe dọa rất cao.

“Tôi có một loại thuốc, nghe nói sau khi tiêm vào, da mặt sẽ từ từ chảy xệ ra giống như những người già, cô có muốn thử một lần không, cái loại biến hóa đó mỗi ngày cô có thể nhìn thấy được, tin tưởng tôi đi quá trình này sẽ rất thú vị.” Khương Sâm kê vào tai cô ta, giọng nói vô cùng nhỏ nhẹ.

“Anh biến thái. . . . .” Thanh âm cô ta rõ ràng là vô cùng sợ hãi.

“Vừa rồi không phải cô nói tôi rất đẹp sao, càng đặc biệt sẽ càng được mọi người chú ý.” Khương Sâm cũng không hề tức giận, ngược lại nụ cười trên mặt càng tươi hơn.

“Ông chủ, đồ đã lấy ra rồi.” Tiểu Hắc bung một khay đi vào, phía trên là một bình thuốc và một cây kim tiêm.

“Tôi thật sự không biết gì cả, tôi chỉ làm theo nhiệm vụ được giao thôi.” Cuối cùng cô ta cũng không chịu được mà khai ra.

“Cô liên lạc với người đó như thế nào?”

“Email, hộp thư của tôi là xx. . . . .”

Ngay sau đó Tiểu Hắc mở máy vi tính ra, theo địa chỉ hộp thư đó mở lên.

Khương Sâm đi tới liếc qua máy vi tính, chân mày anh cau lại, cầm điện thoại lên đi ra khỏi phòng.

Tìm ra số điện thoại của Jess, Khương Sâm liền gọi đi. “Không phải chúng ta đã nói qua rồi sao, cô ấy vô tội, con giận của cậu cũng đã phát tiết đủ rồi, lần này lại là vì cái gì?”

“Ban đầu là thù riêng, bây giờ là ủy thác.” Giọng nói Jess vang lên.

“Người nào?”,

“Dù sao cũng là người cùng chỗ với anh, so với tôi anh phải rõ hơn, coi như tôi chưa nói gì.”

Khương Sâm cúp điện thoại, đi trở về phòng làm việc của mình ngồi xuống, vừa rồi chẳng qua chỉ là cần tìm Jess xác nhận lại một chút mà thôi. Xem ra là có vài người sốt ruột, anh vốn chỉ muốn đảm bảo Trần Hi có thể sống, thế nhưng chuyện lại khó hơn tưởng tượng rồi.

Anh ghét trong thế bị động, nếu nói bình đến tướng đồ, nước đến đất cản, vậy thì không bằng ngay từ đầu nên bóp chết nguy cơ khi nó còn đang trong giai đoạn mầm mống đi.

“Tôi sẽ giúp cô, nhưng tôi sẽ cho người đi làm xét nghiệm DNA, để bảo đảm tôi không giúp lầm người.” Khương Sâm bấm số của Trần Hi nói.

“Không có vấn đề gì, tôi đồng ý phối hợp, cậu còn có chuyện gì muốn hỏi hay không?” Trần Hi thờ phào nhẹ nhõm, chờ đợi đúng là một chuyện rất gầy vò.

“Không cần thiết, tôi chỉ cần biết thân thể của cô đúng là Trần Hi là được rồi.” Khương Sâm nói xong liền cúp điện thoại.

Trần Hi nhìn chằm chằm điện thoại di động làm một cái mặt quỷ, cô ngược lại muốn xem Khương Sâm tỏ ra không hiểu kỳ có thể được bao lâu.

“Nhìn thấy chị không có gì tôi cũng yên tâm, Triệt Triệt gọi đi đi.” Thanh âm Trương Nghiên đột nhiên vang lên.

“Con không thèm gọi, bà ta là người xấu giành ba với con.” Đứa bé bên cạnh Trương Nghiên nói năng lỗ mãng.

“Sao cô vào mà không gõ cửa? Phải dạy dỗ con ở nhà trước khi dẫn nó đến đây chứ.” Trần Hi không đến ý đến đứa bé, chỉ là ngẩng đầu lên nhìn Trương Nghiên không mời mà tới, khẽ nhủ mày.

“Tôi. . . . .” Trương Nghiên sững sốt một chút, không nghĩ tới Trần Hi đầu tiên nhìn thấy cô không phải bị hoảng loạn, mà lại bình tĩnh khiển trách như vậy.

“Tôi nghe Doãn Triệt nói chị đã tỉnh, liền dẫn đứa bé đến thăm một chút, sợ chị còn ngủ không dám đánh thức.” Lý do của Trương Nghiên nghe qua rất hợp lý, Trần Hi nhìn cô ta dẫn theo đứa bé, cũng không muốn nói những lời không hay trước mặt con nít, cô định cầm sách lên tiếp tục đọc.

“Triệt nói với tôi, thân thể của chị vẫn chưa khỏe hẳn, nên muốn hai mẹ con chúng tôi dọn ra ngoài trong một thời gian ngắn, chờ chị khỏe lại, sẽ đón mẹ con tôi trở về. Nhưng là Triệt Triệt không muốn rời xa bà nội và ba, nên tôi muốn thương lượng với chị một chút, nếu có thể chỉ để tôi dọn đi, nhưng mà vẫn cho Triệt Triệt ở lại Doãn gia, chị cũng biết con nít là vô tội.” Lúc Trương Nghiên nói những lời này, ánh mắt cô ta không chớp nhìn Trần Hi chằm chằm.

Trần Hi đặt sách lên đùi, bắt đầu nhìn lên trời một chút,

thật đúng là cây muốn lặng mà gió chẳng dừng. Lời nói này của Trương Nghiên rõ ràng cho thấy muốn chọc tức cô. “Không cần phiền phức như vậy, cô và Triệt Triệt cùng ở lại, tôi và Niếp Niếp sẽ dọn ra ngoài.”

“Làm sao có thể như vậy, chị như vậy trong lòng tôi sẽ rất lo lắng, dù sao chị mới là vợ của Doãn Triệt.” Trương Nghiên nói xong liền khóc.

Trần Hi cau mày, nhìn Trương Nghiên tự biên tự diễn, không biết nên nói cái gì, cô muốn nhìn xem cô ta có thể diễn đến đâu.

“Mọi người đang làm gì thế, sao lại khóc lóc ở đây?” Doãn Triệt đẩy cửa đi vào.

“Ba, người đó ăn hiếp mẹ, làm cho mẹ khóc.” Đưa bé chỉ vào Trần Hi tố cáo.

Trần Hi dờ khóc dờ cười, đây thật là họa từ trên trời rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: chương 68

Trần Hi không nói gì, ngẩng đầu nhìn Doãn Triệt, hiện tại tiêu điểm bên trong phòng bệnh không phải là bệnh nhân, mà là Doãn Triệt, hay nói cách khác là những người nhà của bệnh nhân. Trần Hi thật ra rất buồn cười, không phải có ý châm chọc, chỉ là cô cảm thấy rất thú vị, như ngược lại sợ phá hư không khí này nên cô nhìn không phát ra tiếng cười.

“Ba. . . . . Người phụ nữ kia ức hiếp con và mẹ, còn nói là muốn đuổi con và mẹ ra khỏi nh. . .” Giọng nói đứa bé phá vỡ không khí im lặng quái dị trong phòng bệnh.

“Trương Nghiên, quản tốt con trai của cô đi.” Doãn Triệt vừa thốt lên xong, Trần Hi sùng sốt một chút, cô nhìn sang Trương Nghiên, mặt cô ta dường như không nên được giận, nước mắt như đang chực chờ rơi xuống.

Trần Hi ngược lại nhìn có chút không thích ứng kịp, giờ phút này Trương Nghiên có điểm giống như mình trước kia, trăm phương ngàn kế nhưng không có được một chút hiệu quả nào.

Doãn Triệt là một người thông minh, anh chắc hẳn sẽ không bị sự việc trước mắt làm mê hoặc, coi như chỉ có duy nhất một lần không được tỉnh táo là vì có con với Trần Hi nên phải cười. Không trách được lúc trước anh chán ghét cô đến như vậy.

Mặc cho Trương Nghiên bên này vo cùng lo lắng, suy nghĩ của Trần Hi đã lên đến chín tầng mây rồi.

Vốn là tuồng này Trương Nghiên định diễn cho Trần Hi xem, dù cho cô trình diễn rất tốt, nhưng người phụ họa lại không có, ngược lại Trần Hi lại chiếm thể thượng phong, dù là Trần Hi chỉ nói mất mấy câu, nhưng rõ ràng phần thắng đang thuộc về cô.

Doãn Triệt dĩ nhiên cũng cảm thấy không được tự nhiên, anh có thể nhìn ra là Trương Nghiên vào tìm Trần Hi kiểm chuyện, người nằm viện nhất định phải được yên tĩnh, Trương Nghiên lại chạy đến ồn ào, còn tranh thủ dẫn theo đứa bé đồng tình. Nếu như là mấy tháng trước đây, anh cũng sẽ phụ họa theo Trương Nghiên, nhưng bây giờ anh đang cố gắng cứu vãn hôn nhân của mình, Trương Nghiên huyên náo lại giờ trở thành là làm anh càng loạn thêm.

Nhưng lời anh vừa nói xong, Trần Hi một chút phản ứng cũng không có, làm anh cảm thấy không hài lòng lại có chút mất mát, giống như tất cả đối với cô đều không có ý nghĩa gì nữa, điều này làm anh không biết bước kế tiếp nên đi như thế nào.

“Ba. . . . . Ba không thương Triệt Triệt nữa sao?” Thanh âm đứa bé lại vang lên.

Lúc này Trần Hi mới lấy lại tinh thần, cô nhìn đứa bé bên cạnh Trương Nghiên, cô ta ngồi đó không lên tiếng, lại để đứa bé làm bia đỡ đạn, thật là không còn gì để nói.

“Trương Nghiên. . . . .” Doãn Triệt lớn tiếng cảnh cáo.

“Triệt Triệt, chúng ta đi thôi, đừng chọc giận ba của con.” Trương Nghiên nói xong liền ôm con trai đi ra khỏi phòng bệnh.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại Doãn Triệt và Trần Hi, hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Trần Hi cảm thấy không còn sức lực nữa, cô quay sang cầm sách lên tiếp tục đọc, Doãn Triệt cứ vậy bị Trần Hi lờ đi.

“Triệt Triệt không phải con của anh, con anh cũng chỉ có Niếp Niếp.” Doãn Triệt mở miệng.

“Ừm . . . .” Trần Hi đáp một tiếng, tỏ ý mình đã nghe thấy.

“Em không có gì muốn nói sao?” Doãn Triệt lại hỏi một câu.

“Nói gì?” Trần Hi phát hiện quyển sách này hôm nay chắc là không đọc được nữa rồi.

“Triệt Triệt không phải con của anh, anh cũng không có con riêng nào khác.”

“Ừm, sau đó thì sao?” Trần Hi ý bảo Doãn Triệt nói tiếp.

“Sau đó, em còn cần biết chuyện gì sau đó, biết được sự thật rồi, em vẫn còn muốn ly hôn sao?”

“Tại sao không ly hôn?” Trần Hi hỏi ngược lại.

“Em quả thật không thể nói lý.” Doãn Triệt vừa nói vừa muốn mở cửa bỏ đi.

“Chờ một chút. . . . .” Trần Hi gọi Doãn Triệt, cô cười cười với anh.”Anh trả lời em vài chuyện được không.”

Doãn Triệt dừng bước nhìn về phía Trần Hi.

“Sau khi chúng ta cưới nhau, anh lên giường với bao nhiêu người phụ nữ, có thể đếm hết không?”

Doãn Triệt không nói, sắc mặt có chút âm trầm.

“Anh có phải cũng biết em từng rình xem anh cùng Trương Nghiên vụng trộm như thế nào mà vẫn cố tình ân ái để em xem?”

Sắc mặt Doãn Triệt càng tối xuống.

“Sau khi mang Triệt Triệt về nhà, anh nhìn thấy mẹ anh rõ ràng nghiêng về phía Triệt Triệt hơn, lúc đó anh biết rõ nhất ai là ruột thịt, nhưng anh vẫn không nói?”

Sắc mặt Doãn Triệt đã đen đến cực điểm.

“Có một lần Niếp Niếp bị Triệt Triệt đẩy xuống cầu thang, đầu phải may ba mũi, mà ngày hôm sau anh lại dẫn Triệt Triệt đi công viên vui chơi, để lại Niếp Niếp một mình ở nhà, lúc anh làm chuyện đó có nghĩ đến ai mới là con ruột của mình hay không?”

“Đủ rồi. . . . .” Doãn Triệt không nhịn được cắt đứt lời Trần Hi.

“Nói đến chỗ đau của anh, nếu anh là em đã trải qua nhiều chuyện như vậy, anh còn có thể muốn duy trì cuộc hôn nhân này hay không?” Trần Hi nhún vai, thái độ nhìn không ra hi vọng ái ố, chỉ giống như là đang trần thuật một câu chuyện xưa.

“Vậy em muốn gì?” Về mặt Doãn Triệt nghiêm túc, lạnh lùng nhìn Trần Hi.

“Niếp Niếp. . . . .” Đáp án của Trần Hi vô cùng đơn giản và chắc chắn.

“Không được, Niếp Niếp là con gái của anh, nó chỉ có thể mang họ Doãn.”

“Em sẽ không đổi họ của nó, nó vẫn luôn mang họ Doãn, mọi người cũng sẽ biết Niếp Niếp là con của Doãn Triệt anh, nhưng con bé sẽ sống cùng với em, em không cho phép có ai đó ức hiếp con bé, nhất là có người gây thơ để tin lời người khác mà bỏ rơi cả con ruột của mình.”

“Ai cho em to gan nói chuyện với anh như vậy?” Doãn Triệt đi đến trước mặt Trần Hi, đưa tay nâng cằm cô lên.

“Con thô nóng giận cũng có thể cắn người, huống chi, em cũng không phải là thỏ, chẳng lẽ anh quên mất lúc đó em bức hôn anh thế nào sao, em cũng là một người rất điên cuồng đấy.” Trần Hi cười cười, khẽ nghiêng đầu tránh khỏi tay Doãn Triệt.

Doãn Triệt nhìn tay mình, cảm giác ấm áp vừa rồi khi chạm vào da thịt cô biến mất, anh cảm thấy có chút trống trải.

Anh dường như chưa từng chăm sóc vợ mình, từ khi hai người bắt đầu kết hôn, anh chưa từng coi trọng cô, chuyện phòng the mặc dù vẫn xảy ra, nhưng giữa hai người rất ít khi nói chuyện với nhau.

“Nhất định phải ly hôn sao, chẳng lẽ không thể thương lượng lại?” Doãn Triệt mặc dù đã biết đáp án, nhưng vẫn muốn xác nhận lại.

“Ừm . . . . .” Trần Hi đáp một tiếng, thanh âm rất nhẹ, cũng rất kiên định.

“Anh sẽ nói luật sư đến thảo luận với em, có yêu cầu gì em cũng có thể nói với ông ta.” Doãn Triệt xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, Trần Hi bủn bủn môi, sau khi tất cả kết thúc, ngoại trừ nhẹ nhõm ra vẫn cảm thấy có chút mất mát, con người thật đúng là mâu thuẫn.

@@@

Khương Sâm phát hiện mấy ngày nay đứa cháu này cứ xuất hiện trước mặt mình.

Khương Sâm đẩy cửa phòng bao ra, phát hiện bên trong rất ồn ào, quả thật có thể nói là Quân Ma Loạn Vũ. Vừa mới nghe phục vụ nói, Doãn Triệt ở đại sảnh dẫn theo một đám thanh niên nam nữ đi vào, sự thật quả không sai.

Khương Sâm đưa tay mở đèn lên, trong phòng nhất thời sáng choang, một nhóm người hùng hùng hổ hổ nhìn về phía cửa phòng, khi nhìn thấy Khương Sâm ngay lập tức không ai dám lên tiếng. Một là đáng dấp Khương Sâm quá anh tuấn, xem ra có chút không giống người thường, hơn nữa những người tới nơi này ăn chơi đều nghe nói đến ông chủ của quán bar này là một người đẹp trai không ai sánh nổi, còn nghe nói khi nhìn thấy được anh ta, tuyệt đối không được cản trở, nếu không coi như vận may của người đó đã chấm dứt.

“Ra ngoài. . . .” Khương Sâm chỉ hô lên hai tiếng đơn giản, nhưng trong nháy mắt trong phòng liền chỉ còn lại anh và Doãn Triệt.

“Lần trước gặp con đến nơi này uống rượu giải sầu, hôm nay lại chạy đến đây mở party, con có gì không được bình thường sao?” Khương Sâm đi tới cạnh Doãn Triệt, ghét bỏ rút hai tờ khăn giấy ra lau chỗ ghế salon bên cạnh.

“Có gì mà kỳ quái, con chỉ đến đây ăn mừng mình khôi phục độc thân thôi.” Doãn Triệt đốt một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu.

“Con đã quyết định?” Khương Sâm nhìn về phía Doãn Triệt.

“Phải nói là cô ấy quyết định.” Doãn Triệt đưa mắt nhìn Khương Sâm một cái, sau đó khoe miệng cong lên, tự giễu cười cười. “Con vẫn luôn muốn ly hôn, bởi vì kết hôn không phải là mong muốn của con, hiện tại lại phát hiện ly hôn càng không phải là điều con muốn. Có khi cậu lại nói đúng, cô ấy thật sự là có hai nhân cách, bây giờ đã trở thành một người khác mất rồi.”

Khương Sâm đưa tay vỗ vỗ bả vai Doãn Triệt, rót hai ly rượu, đưa cho Doãn Triệt một ly, cầm ly còn lại lên uống một hớp. “Con cảm thấy cô ấy còn là Trần Hi sao?”

“Làm sao có thể không phải, chuyện giữa chúng con cô ấy đều có thể nói một cách rõ ràng. Khẳng định không phải là mượn xác hoàn hồn, trừ khi linh hồn đó biết tất cả những chuyện đã xảy ra giữa con và Trần Hi.” Doãn Triệt khẽ mỉm cười, cầm ly rượu lên uống một hớp, sau đó lại tự rót thêm cho mình một ly. “Tôi này con ở lại đây, muốn một mình yên tĩnh một chút.”

Khương Sâm chờ Doãn Triệt nói xong, đứng lên đi ra khỏi phòng bao.

Sau khi đi ra khỏi cửa, điện thoại anh báo có tin nhắn mới【DNA trùng khớp. 】

Khương Sâm nhìn chằm chằm tin nhắn nhìn một hồi, đưa tay sờ sờ cằm, chuyện thật đúng là càng ngày càng thú vị.

@@@@

Rốt cuộc cũng có thể xuất viện, Trần Hi dọn dẹp vật phẩm tùy thân của mình, đem những thứ không cần dùng đến cho cô hộ lý. Mặc kệ ai nói cô phung phí, dù sao những thứ đồ này, cô không có ý định dùng lại nữa.

Trần Hi có chút nhức đầu, mấy ngày trước mẹ Doãn có đến thăm cô, nói bóng gió Doãn Triệt thật sự hối lỗi .... Nghe qua cô cũng hiểu được ý của bà không hy vọng Trần Hi và Doãn Triệt ly hôn.

Hiện tại vấn đề lớn nhất của Trần Hi chính là sau khi xuất viện cô

sẽ ở đâu, Doãn gia thì cô không còn muốn trở về, khách sạn thì cô càng không muốn ở, thật đúng là phiền toái.

“Mẹ, con và ba đến đón mẹ xuất viện.” Giọng nói Niếp Niếp vang lên, Trần Hi vừa nhìn thấy Niếp Niếp, tất cả buồn bực đều tan thành mây khói.

“Có thể đi được chưa?” Doãn Triệt nhìn Trần Hi dọn dẹp đầu ra đó, chủ động phụ cô mang hành lý lên.

“Đi được rồi.” Trần Hi gật đầu một cái, bế Niếp Niếp lên.

“Mẹ thả con xuống đi, ba nói cơ thể mẹ vẫn chưa khỏe, con muốn chăm sóc mẹ, không nên để mẹ mệt mỏi.”

Trần Hi nhìn về phía Doãn Triệt, sắc mặt anh không thay đổi nhìn về phía cửa chính.

“Vậy mẹ dẫn Niếp Niếp đi có được hay không?” Trần Hi lại thả Niếp Niếp xuống đất, đưa tay nắm lấy bàn tay bé nhỏ của con bé.

Doãn Triệt thấy thế cũng không nói nhiều, mang hành lý của Trần Hi đi lên phía trước.

Sau khi lên xe, Trần Hi cùng Niếp Niếp ngồi ở phía sau, ghế trên chỉ có mỗi Doãn Triệt đang lái xe.

Bên trong xe rất yên tĩnh, không khí giữa ba và mẹ rất kỳ lạ làm Niếp Niếp cũng không dám nói năng lung tung.

“Anh mua cho em một căn hộ, ở phía trước không xa, rất gần nhà trẻ của Niếp Niếp, em đi đến bệnh viện kiểm tra định kỳ cũng tiện hơn.” Doãn Triệt

chủ động phá vỡ không khí yên lặng. “Chiếc xe này anh cũng đã sang tên cho em, lúc rảnh rồi nên đi học lái xe, thi lấy bằng lái, về sau khi cần thì có thể tự mình lái xe đi,”

“Cám ơn, thật ra thì anh không cần phải làm những chuyện này.....” Trần Hi không tìm được từ thích hợp để tiếp tục.

“Anh làm những việc này cũng là vì Niếp Niếp, em đã không đồng ý ở nhà, anh cũng không có lý do gì đuổi Trương Nghiên đi, có chút việc anh vẫn cần đến cô ta.”

“Anh không cần phải giải thích, em cũng không muốn biết chuyện giữa anh và Trương Nghiên.” Lời Trần Hi vừa nói xong, không khí trong xe lại rơi vào yên lặng.

Ước chừng qua hơn mười phút sau, Doãn Triệt lái xe vào bãi đậu xe của một khu chung cư. Sau khi nhìn kỹ, Trần Hi không khỏi cảm khái, có một số việc thật sự là rất trùng hợp.

Căn hộ Doãn Triệt mua lại chính là căn hộ của Doãn Triệt ở kiếp sống kia, ngoại trừ có thêm một căn phòng cho trẻ con, những thứ nội thất còn lại đều rất giống với căn phòng đó.

“Thế nào, có thích không?” Doãn Triệt phát hiện biểu hiện của Trần Hi có chút khác thường.

“Rất tốt, cảm ơn anh.” Trần Hi nhìn Doãn Triệt cười cười, những ký ức của cô đối với căn hộ này luôn vô cùng tốt, làm sao có thể không thích.

“Anh đi đây, bảo vệ ở chung cư này cũng rất tốt, có chuyện gì cứ gọi điện cho anh.” Doãn Triệt nói xong quay sang nói vài ba câu với Niếp Niếp liền xoay người rời đi.

“Mẹ, ba cứ như vậy bỏ đi sao?” Thoạt nhìn Niếp Niếp rất mất mát.

Trần Hi đưa tay ôm Niếp Niếp, xoay ra hướng cửa sổ, ánh mặt trời giữa trưa rất gay gắt, rọi vào cả gian phòng cũng có cảm giác ấm áp hơn.

“Không phải ba đã nói rồi sao, lúc nào con muốn cũng có thể gọi điện cho ba mà, ba sẽ đến đây với con.”

“Vậy còn mẹ, mẹ có muốn gọi cho ba không?” Niếp Niếp ngược mắt nhìn Trần Hi.

“Mẹ muốn nhưng không phải là ba này.” Trần Hi đưa tay sờ chóp mũi Niếp Niếp, đè nén nhớ nhung trong lòng xuống.

@@@@

Làm bà mẹ độc thân so với tưởng tượng quả thật không dễ dàng gì, do không có bảo mẫu, mỗi sáng sớm Trần Hi đều phải đưa Niếp Niếp đi nhà trẻ, sau khi trở về thì nấu cơm và dọn dẹp nhà. Cũng may cô biết lái xe, về phần bằng lái, cô định tìm cách mua một cái.

Niếp Niếp rất nghe lời, tuyệt đối không nghịch ngợm, điều này cũng làm cho Trần Hi tiết kiệm rất nhiều tâm tư.

Từ lúc đầu tay chân lóng ngóng đến dần dần thích ứng, hơn nữa cũng tìm được một bảo mẫu thích hợp, sau một tháng, cuộc sống của Trần Hi đã vào quỹ đạo.

Khi đã có thời gian rảnh rỗi, Trần Hi liền bắt đầu suy tính các bước đi tiếp theo. Một tháng này cũng không thấy Khương Sâm xuất hiện qua, cũng không biết trong hồ lô của người đàn ông này bán thuốc gì, có thể giúp cô được hay không.

Hôm nay là thứ bảy, Niếp Niếp được Doãn Triệt dẫn đến Doãn gia, bảo mẫu cũng được cho nghỉ hai ngày.

Trần Hi ở nhà một mình suy nghĩ chuyện của mình, nghĩ tới nghĩ lui càng thấy rối rắm, không bằng tự đi hỏi một chút. Khương Sâm bây giờ không phải là người đàn ông vẫn chăm sóc cô như ở kiếp sống kia, có giúp cô hay không lúc này hoàn toàn phụ thuộc vào tâm tình của anh, mặc dù anh đã nói muốn giúp đỡ, nhưng thời gian dài như vậy thật đúng là biết giầy vò người khác.

@@@@

Khương Sâm đang ở nhà ngủ, nghe được chuông cửa vang lên, hôm nay coi như ngoại lệ, nếu là bình thường anh đã ngủ thẳng đến trưa mà không thèm để ý tới.

Khương Sâm mở cửa, thấy trước mặt là Trần Hi với lúm đồng tiền tươi rói, đầu tiên anh có sùng sốt một chút, sau lại nhìn Trần Hi túi lớn túi nhỏ, chân mày anh khẽ cau lại. “Cô đến đây làm gì, làm sao mà lên được?”

“Tôi tìm anh giúp một tay, muốn hỏi kết quả thế nào, chúng ta đi vào rồi nói.” Người ta nói đưa tay không đánh mặt người tươi cười, Trần Hi liền trưng ra bộ mặt cười tươi như hoa cho Khương Sâm nhìn.

Khương Sâm xoay người vào phòng khách, Trần Hi quen với căn nhà này trước đây nên dễ dàng tìm được phòng bếp và tủ lạnh, trong nháy mắt đem những đồ ăn mình vừa mua sắp xếp gọn gàng.

“Cô gái này lại muốn làm cái gì đây?” Khương Sâm lười biếng tựa người vào tường, quan sát nhất cử nhất động của Trần Hi.

“Không phải anh có thói quen rời giường vào buổi trưa sao, đến lúc đó chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện cũng được.” Trần Hi lấy một khối thịt ba chỉ đặt lên trên tấm thớt.”Khi nào xong tôi sẽ gọi anh.”

Khương Sâm không lên tiếng, cũng không trở về phòng, anh đi tới phòng khách mở ti vi.

Nhắc tới cũng khéo, Khương Sâm một tháng này bận bịu thu thập tài liệu, anh cũng đang muốn gặp Trần Hi hàn huyên một chút, không ngờ cô đã tự tìm đến cửa, còn rõ ràng cho thấy cô đang muốn lấy lòng anh.

Trần Hi làm com, không khỏi thờ dài, thật là người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu mà. Nghĩ đến kiếp sống kia cô mặc dù là người giúp việc cho anh nhưng lại được xem như phượng hoàng, còn bây giờ đường đường khôi phục thân phận giúp việc.

Trần Hi tay chân nhanh nhẹn, rất nhanh bưng lên bàn ăn bốn món mặn và một món canh.

Khương Sâm cũng không khách khí mà ngồi vào bàn ăn rất ngon miệng, sau khi com nước no nê, anh nhìn Trần Hi.

“Thật ra thì, hôm nay tôi vốn định đi tìm cô, không ngờ cô lại nhanh hơn một bước, ở đây tôi có một số tài liệu, cô xem trước đi.”

Nói xong Khương Sâm đem tài liệu để trước mặt Trần Hi.

Trần Hi nhìn một đồng hồ hỗn độn trên bàn ăn, thật không biết nên có cảm xúc gì lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: chương 69

Từ cục dân chính đi ra, Trần Hi hít sâu một hơi, cuộc hôn nhân với Doãn Triệt cũng đã trải qua năm năm. Không rõ trong lòng mình là cảm giác gì, có chút mất mát, nhưng quan trọng hơn cô cảm thấy mình được thoải mái đi rất nhiều.

“Có cần anh đưa em về không?” Doãn Triệt đốt điếu thuốc, hít một hơi dài.

“Không cần, em lái xe tới.” Trần Hi nhìn Doãn Triệt cười cười. “Gặp lại sau.”

“Hẹn gặp lại.” Doãn Triệt dập tắt thuốc.

Hai người đi hai hướng về xe của mình, cũng thật khéo, hai chiếc xe để ở hai hướng đối nghịch nhau, một đông một tây.

Suy nghĩ một chút cũng rất thú vị, một cuộc hôn nhân bắt đầu đến khi kết thúc bất luận trải qua bao nhiêu mưa to gió lớn, thì đối với cục dân chính này cũng chỉ là một tờ giấy mà thôi.

Trần Hi lái xe về đến nhà, cô đưa chìa khóa lên mở cửa, trong phòng khách đã có một người ngồi đó.

Trần Hi nhìn vị khách không mới mà đến này, cái gì đến cũng phải đến.

“Nhìn con không có gì là ngạc nhiên?” Roger nhìn Trần Hi, đây chính là con gái của mình.

“Khương Sâm rốt cuộc cũng tìm được ông?” Trần Hi cười cười, rót một tách cà phê đưa cho Roger.

“Làm sao con biết ba còn sống?” Roger nhận lấy tách cà phê Trần Hi đưa tới.

“Jess không thể nào thất thủ, trừ khi có người cản trở anh ấy, tôi cũng đã hỏi Khương Sâm, anh ta không biết những chuyện Jess làm.” Trần Hi ngồi trước mặt Roger, mùi cà phê lan ra tràn ngập căn phòng.

“Con không oán giận ba sao?” Roger uống một hớp cà phê, nhìn về phía Trần Hi.

“Thật ra cha mẹ nuôi đối xử với tôi rất tốt, có lẽ ở cùng với ông, tôi chưa chắc đã hạnh phúc, đến giờ tôi đi đón Niếp Niếp rồi.” Trần Hi nhìn đồng hồ, đem tách cà phê đặt lên khay trà. “Ông có muốn đi cùng không?”

“Con đồng ý cho ba cùng đi sao?” Trong mắt Roger khó nén được sự vui mừng.

“Đi thôi, vừa đi vừa nói.” Trần Hi cảm tủi lên. “Ông cũng biết tôi cần sự giúp đỡ của ông, cho nên oán giận nhau cũng không có gì là tốt.” Lời Trần Hi nói mặc dù rất thẳng thắn, nhưng Roger lại vô cùng vui mừng, ông đứng lên đi theo Trần Hi ra khỏi nhà.

Hai người đi tới bãi đậu xe, Khương Sâm đang tựa vào xe Trần Hi hút thuốc.

Khương Sâm nhìn thấy Roger đi tới, ném điếu thuốc xuống dưới chân dậm lên.

Roger thấy Khương Sâm cũng không tỏ ra ngạc nhiên, nếu ông xuất hiện trong nhà Trần Hi, có thể nghĩ ra Khương Sâm trước sau cũng sẽ tìm đến ông, chỉ là không nghĩ tới Khương Sâm lại nhanh đến như vậy.

“Chúng ta cùng đi đón Niếp Niếp?” Trần Hi nhìn Khương Sâm một chút.

“Cùng đi thôi.” Khương Sâm mở cửa xe ngồi vào ghế sau.

Trần Hi cảm thấy ba người lúc này cùng đi chung cũng có chút quái dị, cô nhìn Roger, lại quay sang nhìn Khương Sâm, hai người đều không có ý kiến gì, Trần Hi cũng mở cửa xe ngồi vào.

Bởi vì đã có kinh nghiệm trong kiếp trước, ba người nhanh chóng lên phương án, cuộc sống của Trần Xương trong kiếp này cũng không có gì khác biệt lắm, vì vậy áp dụng cách thức cũ đối với ông ta sẽ vẫn có hiệu quả.

Sau khi đón Niếp Niếp, ba người đều tự hiểu không ai nhắc đến chuyện của Trần gia nữa câu.

Niếp Niếp hình như cũng cảm nhận được tình thân, rất nhanh đã thân thiết với Roger.

Nhìn một cảnh hòa thuận như vậy, Trần Hi lại không khỏi nhớ đến Doãn Triệt kia, nếu như không phải lại trọng sinh, chắc hẳn giờ này cô đang ở cùng với anh.

Mọi việc cứ từng bước tiến hành, nhưng phương án có một chút thay đổi, lần này người ra mặt là người của Roger, mặc dù tất cả vẫn do Trần Hi sắp xếp, nhưng thân phận của cô lúc này không cho phép cô xuất hiện trước mặt mọi người.

Đã đánh bại ông ta trước đây, Trần Hi hiểu rõ hơn tính cách và đặc điểm của Trần Xương, nên mọi việc so với lần trước càng thuận lợi thêm.

Từ đàm phán đến việc ký hợp

đồng, vốn là phải mất nửa năm, bây giờ chỉ cần hai tháng đã hoàn tất, thậm chí còn có lời đồn đại, Trần Xương vô tình nhặt được kho báu từ trên trời rơi xuống.

Không thể không nói, lần này Doãn Triệt cũng giúp không ít việc, mặc dù anh chỉ là vô tình, nhưng cũng giúp Trần Hi tiết kiệm không ít công sức.

Doãn Triệt phát hiện Trương Nghiên là tai mắt do Trần Xương sắp xếp bên cạnh anh, anh cũng biết được chuyện Trương Nghiên bị cưỡng bức tất cả đều do một tay Trần Xương gây nên.

Doãn Triệt lợi dụng thời điểm Trương Nghiên rình coi tài liệu của mình, để cho cô thấy được những gì anh đã điều tra. Sau đó, anh lại đột nhiên xuất hiện trước mặt Trương Nghiên, biểu lộ rất đồng cảm với cô, anh bày tỏ mình không thể tin được Trương Nghiên lại phải chịu đựng những uất ức như vậy, anh còn hứa sẽ giúp cô báo thù.

Thật ra thì Doãn Triệt đối với Trần gia vẫn luôn là nước sông không phạm nước giếng, anh với Trần Tuyết Lệ vốn cũng được coi là thanh mai trúc mã, chưa bao giờ nghĩ đến Trần Xương lại cố ý hãm hại mình.

Nếu như Trần Xương không phải lòng tham vô đáy, thì Doãn Triệt cũng không dùng cách thâm sâu như vậy để đối phó ông ta.

Doãn Triệt giả vờ muốn cùng Trần Xương đầu tư vào hạng mục của Roger, nhưng mà Doãn Triệt chỉ nói bằng miệng, cũng không thấy ký kết bất kỳ văn bản nào, Doãn Triệt còn khích lệ Trần Xương bỏ thêm nhiều vốn vào hạng mục này, anh tin tưởng với một người có lòng tham vô đáy như Trần Xương nhất định sẽ không bỏ qua.

Mọi chuyện so với dự định quả thật thuận lợi hơn rất nhiều, đến lúc Trần Hi xuất hiện trước mặt mọi người thì ván cũng đã đóng thuyền.

Trần Hi hít sâu một hơi, cửa chính Trần gia cách cô càng ngày càng gần.

“Rất hài hợp sao?” Khương Sâm lần này trong vai bạn trai của Trần Hi, hai tháng này ở bên cạnh Trần Hi anh giống như được sáng tỏ rất nhiều việc, vốn anh vẫn cho Trần Hi chỉ là một oán phụ, mặc dù sau khi tỉnh lại có chút thay đổi, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới cô sẽ thay đổi đến như vậy. Hình như mọi việc cô đều đã nắm chắc chắn, tất cả phương án kế hoạch đều do một tay Trần Hi sắp xếp.

“Có một chút.” Trần Hi gật đầu, có những chuyện cô phải chôn chặt trong lòng không thể kể ra với ai, cô cảm thấy mình quả thật vô cùng may mắn, bất luận là kiếp trước hay kiếp này đều có thể sống lại với một cuộc sống tốt hơn, có bao nhiêu người có thể có được cơ hội giống như vậy.

“Em cần phải biết thêm là sau khi cùng tôi đi vào, thì sẽ càng bị người khác chú ý hơn, vì dù sao tôi cũng không giống người thường.” Khương Sâm vẫn tạt xấu kiều ngạo như cũ, không lúc nào quên phô trương mị lực của mình.

Trần Hi bủi bối, đối với tính cách này của Khương Sâm cô đã quá quen thuộc, nên coi như có sức miễn dịch rất lớn.

“Đi thôi, vậy coi như mượn mặt mũi của anh để tôi nổi tiếng vậy.” Trần Hi đưa tay kéo khuỷu tay Khương Sâm.

Khi hai người bước vào, bên trong đại sảnh lập tức xôn xao hẳn lên. Khương Sâm trước đây luôn đi đâu cũng một thân một mình, hôm nay lại dẫn theo bạn gái, mà cô gái này lại còn là vợ trước của Doãn Triệt, hơn nữa mối quan hệ của Khương Sâm và Doãn Triệt ai cũng đều biết, điều này thật sự là không thể không khiến mọi người bàn tán.

Doãn Triệt cũng không nghĩ đến anh sẽ nhìn thấy Trần Hi và Khương Sâm đi cùng nhau, lúc anh và Trần Hi kết hôn rất gấp gáp, cũng không giữ bí mật gì, nên người biết chuyện này cũng không ít, có lẽ do anh bên ngoài trăng hoa đã quá nổi tiếng, nên việc họ ly hôn lại không gây ra sự chú ý quá lớn.

Nhưng đàn ông luôn có một tật rất xấu, mặc dù người phụ nữ đó không còn thuộc về mình nữa, nhưng anh vẫn hy vọng cô thủ thân như ngọc. Có lẽ khi thấy cô tìm một người đàn ông thua kém mình, thì cảm giác có thể nhẹ nhõm hơn đôi chút, một khi người đến sau hơn anh về mọi mặt, quả thật không ai có thể dễ chịu xem như không có chuyện gì.

Doãn Triệt lúc này bị cảm giác khó chịu đó hành hạ, mặc dù so với Khương Sâm anh cũng không thua kém gì, nhưng Khương Sâm dù sao cũng là người đàn ông độc thân hoàng kim, đáng vấp lại xuất chúng như vậy.

“Em đến đây làm gì?” Doãn Triệt đi tới trước mặt Trần Hi, cổ ý nhỏ giọng hỏi.

“Lát nữa rồi anh sẽ biết.” Trần Hi nhìn Doãn Triệt cười cười, cuộc hôn nhân của cô và Doãn Triệt lúc bắt đầu thì không ra gì, đến thời điểm ly hôn thì mối quan hệ lại hài hòa, không xảy ra vấn đề tranh chấp tài sản hay quyền nuôi dưỡng, điều này làm cho tình cảm của Trần Hi đối với Doãn Triệt cũng nhẹ nhàng hơn khá nhiều.

“Cậu, hai người sao lại đi cùng nhau?” Doãn Triệt quay ngược lại hỏi Khương Sâm, giờ phút này anh ngoại trừ ghen tỵ còn có chút tức giận, từ sau khi Trần Hi tỉnh lại đến lúc hai người ly hôn, anh đều ngâm mình ở quán bar của Khương Sâm, có chuyện gì cũng đều kể cho Khương Sâm nghe, vậy mà đến giờ phút này anh không hề biết gì về mối quan hệ của Khương Sâm và Trần Hi, Doãn Triệt có cảm giác giống như đang bị phản bội.

Khương Sâm nhìn Trần Hi lại quay sang nhìn Doãn Triệt, đột nhiên muốn đùa cợt hai người này, anh đưa tay kéo bả vai Trần Hi. “Chúng tôi đang tìm hiểu.”

Trần Hi sững sờ một chút, cô quay sang nhìn Khương Sâm, cái kiểu đùa giỡn này chẳng buồn cười chút nào. “Nói bậy gì đó?”

Trần Hi nặc dù chất vấn nhưng trong mắt Doãn Triệt lại thành ra liếc mắt đưa tình.

Doãn Triệt nắm chặt quả đấm, một quyền hướng vào gương mặt Khương Sâm.

Trần Hi phản xạ có điều kiện né người tránh sang, đáng tiếc cô quên mất thân thể này không được linh hoạt như ở kiếp kia, cô trượt chân té ngã xuống đất, sau ót đau điếng, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, cô lại hôn mê bất tỉnh.

Ngay lúc này Roger dẫn Trần Cẩm Sắt đi vào cửa chính Trần gia, Roger cũng đa mưu quỷ kế, ông nắm được điểm yếu Trần Cẩm Sắt muốn gặp con gái, nên vừa uy hiếp vừa dụ dỗ thành công giải thoát bà ta ra ngoài.

Không nói đến biểu tình của Trần Xương ra sao, dù sao tự nhiên cũng sẽ có người giải quyết ông ta, nhưng chuyện Trần Hi té xỉu hoàn toàn nằm ngoài dự tính của mọi người.

Cứ như vậy, xe cứu thương được gọi tới, Trần Hi lại được mang đến bệnh viện.

@@@

Trần Hi mở mắt, rõ ràng nhìn thấy mình đang ở bệnh viện.

Hết hồi sinh, lại bất tỉnh, Trần Hi cảm thấy bây giờ cô ra vào bệnh viện quá dễ dàng, cũng không có thời gian để chuẩn bị tinh thần.

“Em tỉnh rồi?” Thanh âm Doãn Triệt vang bên tai Trần Hi. “Anh còn tưởng em sẽ không tỉnh lại, anh thật sự hối hận hôm đó bỏ đi sớm như vậy.” Bộ dáng Doãn Triệt đang cắn răng nghiền lợi, khiến đầu óc Trần Hi vốn chưa tỉnh táo hoàn toàn lại muốn ngất đi.

“Niếp Niếp đâu?” Giọng nói Trần Hi có chút khàn khàn, Doãn Triệt không nghe rõ cô hỏi ai.

“Em hỏi ai, cha mẹ em rất khỏe, đúng rồi anh cũng có báo cho cha mẹ nuôi em biết, hai người vừa mới về nhà nghỉ ngơi rồi, biết em tỉnh lại họ sẽ rất vui mừng.” Doãn Triệt nhìn gầy đi không ít, Trần Hi quan sát anh cẩn thận từ trên xuống dưới, phát hiện Doãn Triệt này lại không phải là Doãn Triệt kia.

“Em hôn mê bao lâu rồi?” Trần Hi không để ý tới những chuyện rối rắm khác, đây mới là điều cô quan tâm nhất.

“Ba tuần rồi.” Doãn Triệt đáp.

“Rốt cuộc chuyện gì xảy ra.” Trần Hi nhìn về phía Doãn Triệt.

“Jess vẫn luôn tìm cơ hội, không ai ngờ tới, lúc Jess nổ súng, Mike đã đẩy em sang nhưng em lại đập trúng vào bàn nên bất tỉnh. Sau đó Roger dẫn theo Jess bỏ đi, nói là muốn bù đắp tình cảm cha con, nhưng thực chất là mẹ đẻ của em đuổi ông ta đi.” Doãn Triệt còn kể nhiều chuyện hơn, giờ khắc này Trần Hi hoàn toàn xác định, cô lại quay về với kiếp sống trước.

Cô thật rất muốn hỏi ông trời, rốt cuộc là muốn cô sống kiếp nào đây, chẳng lẽ trọng sinh lại có thể dễ dàng như vậy.

Mặc dù ở cuộc sống kia cô vẫn luôn nhớ Doãn Triệt, nhưng bây giờ không có Niếp Niếp, dù sao cũng là con gái mình, Trần Hi thật không biết cảm giác của mình lúc này là gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: chương 70

Bởi vì hôn mê trong thời gian ngắn sau khi Trần Hi tỉnh lại ba ngày đã có thể xuất viện. Trong lòng cô vẫn băn khoăn, rốt cuộc thế giới nào mới là thật, nhưng bất luận ở là ở cuộc sống nào cô cũng không muốn từ bỏ những người ở thế giới kia.

Đối với hiện tại mà nói, cô có Doãn Triệt, có sự nghiệp thành công và những người thân ràng buộc.

Nhưng với thế giới kia, cô có Niếp Niếp, mặc dù chưa có sự nghiệp gì, nhưng cô vẫn không từ bỏ được đứa con gái của mình.

Vì thế Trần Hi rất rối rắm, m Trần Hi rối rắm lại trực tiếp ảnh hưởng đến Doãn Triệt.

Doãn Triệt cảm thấy rất kỳ quái, tại sao từ sau khi Trần Hi tỉnh lại, cô lúc nào cũng giống như mất hồn mất vía, tâm sự luôn nặng nề.

“Em thấy áo cưới này thế nào, anh đã cho người thiết kế riêng cho em đấy.” Doãn Triệt dẫn Trần Hi đi đến tiệm áo cưới, hôn lễ của hai người cũng đã được lên chương trình ngay trong ngày đó.

“Ừm . . . . Anh nói gì?” Trần Hi nhìn ngoài cửa sổ đến ngần người.

“Em làm sao vậy, có thể nói cho anh biết rốt cuộc xảy ra chuyện gì không?” Doãn Triệt đưa lễ phục cho nhân viên phục vụ bên cạnh, phất phất tay ý bảo cô ta lui ra.

“Không có việc gì, em cũng không biết nói sao, chỉ là cảm thấy có chút hỗn loạn.” Trần Hi nhìn Doãn Triệt.

“Nếu không có gì, em thử áo cưới đi.” Doãn Triệt đẩy Trần Hi vào phòng thay quần áo, mình thì lại ghé ngồi chờ, tâm tình của anh cũng có chút phiền não, mọi người đều nói phụ nữ trước khi kết hôn luôn do dự, sẽ nghĩ đi nghĩ lại, có người cuối cùng lại không chịu kết hôn. Điều Doãn Triệt lo lắng chính là bên cạnh Trần Hi không có người nào là không tốt, Khương Sâm thì không cần phải nói, lại thêm ở đâu chui ra một Mike cứ như bạch mã hoàng tử.

Cũng không lâu lắm, Trần Hi mặc áo cưới đi ra, mặc váy cưới vào làm cô không thể không nghiêm túc quan sát lại cơ thể mình. Cô cũng đã từng trải qua một lần đám cưới, nhưng ký ức về thời gian đó không hề tốt đẹp gì, lần này cô rất nghiêm túc hy vọng có thể có được một lễ cưới ấm áp.

“Ngực của em sao lại nhỏ thế này, eo hình như cũng bị thu lại vài phân rồi.” Trần Hi chau mày, nằm viện ba tuần để lại di chứng quả không ít, cô gầy đi rất nhiều, nhìn thấy rõ nhất là vòng một, là phụ nữ, Trần Hi cũng không ngoại lệ hy vọng chỗ đó càng lớn càng tốt.

Nhìn thấy Trần Hi chú ý đến chi tiết của váy cưới, điều này làm Doãn Triệt nhẹ nhõm hơn rất nhiều, ít nhất chứng tỏ cô vẫn còn đang quan tâm.

Doãn Triệt từ tr

ên ghé đứng dậy, đi tới phía sau Trần Hi, anh đưa tay ôm eo cô, đặt cằm mình lên vai cô.

“Anh nghe nói có một bí quyết, rất nhanh có thể làm cho chỗ đó to hơn, có muốn thử một chút không?” Doãn Triệt vừa nói vừa thổi một làn khí nóng bên tai Trần Hi, làm cô cảm thấy có chút ngứa ngứa.

Trần Hi rúc cổ, hip mất, cố nhìn một con tê đại truyền tới.

“Đừng làm rộn, ở đây nhiều người như vậy, muốn ồn ào cũng phải đợi về nhà đã.” Những lời này của Trần Hi đúng như mong muốn trong lòng Doãn Triệt, anh khẽ cắn một cái lên tai cô, sau đó lại quay trở về ngồi trên ghế sofa.

Nhân viên phục vụ mỉm cười không nói gì, Doãn Triệt là trung tâm chú ý trong thành phố này, Trần Hi mặc dù không nổi tiếng như Doãn Triệt, nhưng

chuyện của Trần gia cũng đã truyền ra ngoài, đôi nam nữ trước mắt này là ai, mọi người đều biết rõ.

Đã thấy qua nhiều cặp đến chọn áo cưới, nhưng một đôi hòa thuận ân ái nhu vậy khiến nhân viên phục vụ không ngừng hâm mộ.

Trần Hi cảm giác mặt mình đỏ rần cả lên, hành động vừa rồi của Doãn Triệt, làm cô cảm thấy rất ngượng với những người ở đây.

Sau khi thử áo cưới xong, hai người trở lại nhà của Doãn Triệt.

Điều này cũng khiến Trần Hi rất đau lòng, mỗi lần đẩy cửa phòng khách ra, cô luôn cảm thấy như Niếp Niếp đang ở bên trong.

Doãn Triệt không thích dáng vẻ này của Trần Hi, một tay anh ôm Trần Hi vào trong ngực, trực tiếp đi về hướng phòng ngủ chính. “Bây giờ chúng ta thực hành bí quyết đó thôi.”

Doãn Triệt đặt Trần Hi lên giường, thuận thế liền đè lên người cô.

Trần Hi biết Doãn Triệt muốn làm gì, cô nhìn anh một cách chăm chú. Tính lại thì Doãn Triệt cũng đã một tháng không làm chuyện này rồi, thời gian cũng thật không ngắn, cộng thêm mấy ngày này cô hay suy nghĩ lung tung mà không để mắt gì đến anh, Trần Hi cảm thấy cũng nên an ủi tâm tình anh một chút.

Doãn Triệt thuận thực cõ bỏ y phục của Trần Hi, nhìn thấy nụ hoa trên đỉnh đôi đã cao vút, Doãn Triệt cúi đầu ngậm lấy, ra sức cắn mút.

Trần Hi nhắm mắt lại, hưởng thụ một trận tê dại truyền tới, cảm thấy chân mình đã bị Doãn Triệt tách ra, Trần Hi còn chưa kịp kêu lên, một vật trắng kiện đã đâm thẳng vào.

Bởi vì đã lâu không làm, hơn nữa hôm nay Doãn Triệt lại gấp gáp, Trần Hi còn chưa chuẩn bị xong, cô cảm thấy nơi đó có chút đau.

Trần Hi đưa tay nện lên bả vai Doãn Triệt, ý trách anh thô bạo.

Doãn Triệt hí mắt, cảm thụ sự ảm áp mềm mại của cô vây quanh, anh không nhịn được bắt đầu vận động.

Cảm nhận Trần Hi chưa đủ trơn ướt, tay Doãn Triệt bắt đầu du ngoạn trên cơ thể cô, anh quen thuộc với mỗi điểm nhạy cảm của cô, chỉ trong chốc lát Trần Hi cũng đã động tình.

Doãn Triệt bắt đầu ra vào, từ dịu dàng anh càng trở nên dùng sức, đến cuối cùng gần như thô bạo không kiềm chế được.

Trần Hi dần dần không chịu nổi Doãn Triệt dày vò, cô hé đôi môi đỏ mọng, không nhịn được phát ra tiếng nước nở nghẹn ngào.

Vào thời khắc cuối cùng, Trần Hi cảm thấy trước mắt trở nên tối sầm, cô lại hôn mê.

@@@@

“Mẹ. . . . . Mẹ. . . . .”

Nghe thấy tiếng kêu của Niếp Niếp bên tai, Trần Hi mở mắt ra, mùi vị xung quanh có chút quen thuộc, là mùi thuốc sát trùng trong bệnh viện.

Trần Hi mở mắt, người vừa kêu trước mắt cô quả thật là Niếp Niếp.

Nếu nói trước lạ sau quen, Trần Hi bây giờ đối với tình huống này đã có sức miễn dịch rồi, mặc dù vẫn cảm thấy có chút không thực, mơ mơ màng màng, nhưng ít nhiều cô cũng đã đối phó được dễ dàng.

“Mẹ hôn mê đã bao lâu rồi?”

“Ba giờ, bác sỹ nói là không có vấn đề gì, chỉ là bị va đập nên hôn mê.” Giọng nói Doãn Triệt vang lên.

Trần Hi nhìn Doãn Triệt, cảm giác mặt mình nóng lên, mới vừa rồi hai người còn ở trên giường kịch liệt, bây giờ người thân thuộc nhất lại trở nên xa lạ, cảm giác này thật đúng là không nói ra lời.

“Vậy khi nào em có thể xuất viện?” Trần Hi lại hỏi.

“Bác sỹ nói sau khi tỉnh lại quan sát thêm 24 giờ, là có thể xuất viện.” Nét mặt Doãn Triệt khó nén khỏi áy náy, lần này Trần Hi vào viện là do anh kích động gây nên, anh cảm thấy mọi tội lỗi đều là do mình.

“Ừm, vậy tối nay Niếp Niếp làm phiền anh chăm sóc. Ngày mai em xuất viện sẽ gọi điện cho anh.” Trần Hi đưa tay vuốt ve gương mặt Niếp Niếp, thở dài một hơi.

Doãn Triệt nghe thấy thế, biết là Trần Hi muốn đuổi người, liền dẫn Niếp Niếp ra khỏi phòng bệnh.

Còn lại một mình, Trần Hi bắt đầu hồi tưởng lại. Cô phát hiện, mình bắt đầu xuyên qua một cách dễ dàng rồi, ở hai thế giới đó, ngoại trừ linh hồn vẫn là của cô thì những thứ khác đều không giống nhau.

Mà hình như mỗi lần cô hôn mê chính là bị xuyên qua thế giới khác.

Trần Hi đột nhiên rất muốn thử lại, cô nhìn hoàn cảnh xung quanh, cảm thấy cái giường này cũng không quá cao, nếu có té xuống chắc cũng không gây tổn hại nặng nề lắm, Trần Hi liền nhắm mắt lại, lặn xuống dưới đất.

Thời điểm mở mắt lần nữa, Trần Hi phát hiện mình lại trở về trên giường của Doãn Triệt. Doãn Triệt mở to hai mắt nhìn cô chăm chăm.

“Vừa rồi em ngất đi.” Trong mắt Doãn Triệt có chút hài lòng.

Da mặt Trần Hi căng ra, cô thật muốn nói cho Doãn Triệt biết, cô không đơn thuần chỉ là bị ngất đi, mà còn xuyên qua một thế giới khác, vì để tránh bị người khác cho là bệnh tâm thần, Trần Hi quyết định chuyện này sẽ là bí mật của riêng mình.

“Ừm . . . . Về sau không được thô bạo như vậy nữa.” Trần Hi trong ngực Doãn Triệt tìm một vị trí thoải mái.

Cô đột nhiên cảm thấy, thật ra như vậy cũng không tồi, có bao nhiêu người có thể được như mình, hưởng thụ hai cuộc sống khác nhau.

Nhưng có một điểm Trần Hi cảm thấy không hài lòng, chính là cách để xuyên qua quá giày vò rồi, luôn luôn phải ngất đi mới được.

Trần Hi kê tai lên ngực Doãn Triệt, cảm thấy hơi thở của anh vẫn còn rất nặng nề.

“Chúng ta làm thêm một lần nữa đi.” Trần Hi đột nhiên mở miệng, lời của cô khiến Doãn Triệt rất vui mừng.

Doãn Triệt lật người trong nháy mắt đã ở trên Trần Hi. “Em đã nói vậy, anh cũng không khách khí.”

Doãn Triệt ra sức thể hiện, khiến Trần Hi đạt tới cực điểm lần nữa.

Trần Hi mở mắt ra lần nữa thì đã thấy đang nằm trong bệnh viện.

Trần Hi vội vàng nhìn đồng hồ trên tay, thời gian trôi qua chỉ có vài giây.

Cô suy nghĩ một chút, lại bò lên giường, tiếp tục trình diễn màn lặn xuống đất.

Vừa mở mắt, Trần Hi lại trở về trên giường Doãn Triệt.

Doãn Triệt cảm nhận được tối nay Trần Hi vô cùng nhiệt tình, anh chưa bao giờ nghĩ đến Trần Hi có thể mở miệng đòi hỏi nhiều lần như vậy.

Nhưng ở một thế giới khác, Trần Hi đã nhận thấy được hậu quả, rốt cuộc đầu cô cũng sưng lên một cục to đùng, lúc đụng vào thì đau điếng.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: chương 71

Lúc bắt đầu còn cảm thấy hào hứng nhưng càng về sau càng kiệt sức, Trần Hi phát hiện thì ra xuyên qua cũng không phải là chuyện thú vị như vậy, nó đã thật sự trở thành một gánh nặng đối với Trần Hi. Nói không chừng bất cứ lúc nào, chỉ sợ ý sẽ trở thành một con người khác ở một thế giới khác.

Trần Hi muốn thoát khỏi trạng thái này, nhưng bất luận ở cuộc sống nào cô đều không muốn từ bỏ.

Cuộc sống hiện tại của cô có Doãn Triệt, cuộc sống ban đầu lại có Niếp Niếp. Lúc ấy cô vô tâm lựa chọn uống thuốc bỏ đi Niếp Niếp làm cô rất khổ sở. Nhưng cô cũng không cách nào từ bỏ cuộc sống với Doãn Triệt bây giờ, nếu muốn vẹn toàn đôi bên thật sự là không có cách.

“Cô dâu mới, ai làm gì mà em luôn mất hồn mất vía thế này?” Doãn Triệt từ phía sau ôm lấy thắt lưng Trần Hi.

Trần Hi nghiêng đầu sang hôn lên má Doãn Triệt, hai người kết hôn đã được nửa năm, cuộc sống hôn nhân của cô chỉ có thể dùng một từ ngọt ngào để hình dung. Doãn Triệt đối với cô vô cùng tốt, có thể nói là nói gì nghe vậy.

Hiểu lầm giữa cha mẹ Doãn cũng được làm sáng tỏ, nói lại cũng rất đơn giản, chỉ là lúc ấy cha Doãn biết được Trần Cẩm Sát bụng mang dạ chửa quay trở lại, dù sao cũng là thanh mai trúc mã cùng nhau lớn lên, coi như không có tình yêu thì cũng có tình thân.

Lúc ấy cha Doãn lên lút đi tìm Trần Xương, hy vọng ông ta có thể đối xử tốt với Trần Cẩm Sát, Trần Xương cũng mỗi ngày thề thốt đảm bảo.

Thật ra thì, tất cả những việc cha Doãn làm cũng chỉ là thừa. Sau khi giải tỏa được tất cả hiểu lầm, mẹ Doãn vẫn rất yêu thương Trần Hi, nên bà cũng không nhắc lại chuyện cũ nữa, mong muốn duy nhất bây giờ của bà chính là có cháu đẻ bông.

“Không có việc gì, chỉ là mẹ lại cho người mang thuốc bắc đến đây, thật là khó uống.” Trần Hi chun mũi, mẹ Doãn vẫn cảm thấy sau khi Trần Hi hôn mê tỉnh lại thì sức khỏe không tốt, liền dẫn cô đến phòng khám đông y để lấy thuốc bắc cho cô uống.

Theo như bác sỹ nói, vấn đề quan trọng nhất của Trần Hi chính là tinh thần không được tập trung. Trần Hi cũng hiểu như vậy, cô biết dù cho mình có uống bao nhiêu thuốc cũng không giải quyết được vấn đề.

Trần Hi cọ đầu vào ngực Doãn Triệt, cô ngẩng đầu nhìn chăm anh, cô cảm thấy mình cần thiết phải đưa ra lựa chọn, lựa chọn này đối với cô, Doãn Triệt, hay Niếp Niếp đều là một sự thay đổi khó khăn. Tâm tình của cô không ổn, bất luận là đối với Niếp Niếp hay Doãn Triệt đều không công bằng, bởi vì cô không thể toàn tâm toàn ý đối với một người nào cả.

“Khó uống thì bỏ đi, mẹ cũng quá nóng lòng rồi, sinh con đâu phải như gà đẻ trứng chỉ cần cục ta cục tác là có thể đẻ ra một cái trứng.” Doãn Triệt vì dụ khiến Trần Hi cảm thấy rất buồn cười, cô tựa vào người anh, cảm nhận nhiệt độ ấm áp trên cơ thể anh.

“Anh nói thử xem, nếu như có một ngày, em đột nhiên ngủ và không tỉnh dậy nữa, anh sẽ làm sao?” Trần Hi giống như đang tán gẫu mong chờ đáp án của Doãn Triệt.

“Vậy anh sẽ luôn ở bên cạnh em, chỉ cần em vừa mở mắt là có thể nhìn thấy anh.” Doãn Triệt nắm chặt bàn tay Trần Hi, kéo tay cô để lên vị trí tim của mình. Trần Hi không nói thêm gì, để bàn tay nhỏ bé của mình nằm gọn trong tay anh, nhìn hình ảnh hai bàn tay đan vào nhau, cô cảm thấy day dứt không thôi.

Doãn Triệt đã từng đợi cô năm năm, mặc dù trong năm năm này anh không hề nhận được tin tức nào của cô, nhưng anh vẫn kiên trì như vậy. Con người lúc còn sống, có thể tìm được một người đàn ông si tình như vậy, đối với phụ nữ mà nói, đã là một may mắn rất lớn, cô làm sao có thể vứt bỏ anh.

Trần Hi thở dài một hơi, nhưng Niếp Niếp vẫn còn nhỏ, con bé rất cần cô, làm sao cô có thể không quan tâm đến nó?

Bây giờ xuyên qua

đối với Trần Hi như là chuyện cơm bữa, cô rất dễ dàng trở lại bên Niếp Niếp. Mà hiện tại thời gian cô xuyên qua cũng rất ngắn, ở kiếp này vô luận trải qua bao lâu, nhưng tính ra ở kiếp kia cũng chỉ là mất vài giây mà thôi.

Trần Hi đón Niếp Niếp từ nhà trẻ về nhà, hôm nay là sinh nhật sáu tuổi của Niếp Niếp. Trần Hi mua một cái bánh kem rất đẹp, cô cũng làm vài món ăn mà Niếp Niếp thích.

Niếp Niếp vẫn luôn rất nghe lời, mỗi khi Trần Hi nấu cơm, con bé sẽ ngoan ngoãn trong phòng khách xem tivi.

Hiểu rõ con gái không ai bằng mẹ, Trần Hi phát hiện ra Niếp Niếp khác thường, hôm nay thoát nhìn con bé có cảm giác mất mát, không hề vui vẻ.

Sau khi bày thức ăn lên bàn ăn, Trần Hi lại mang bánh ngọt ra.

Trẻ con luôn háo hức với sinh nhật của mình, nhưng Niếp Niếp xem ra không như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn trầm tĩnh, không hề nở một nụ cười hạnh phúc.

“Con không thích ăn bánh ngọt này sao?” Trần Hi nhìn Niếp Niếp hỏi.

“Buổi trưa ba đã dẫn con đi ăn rồi, trước kia sinh nhật con rất náo nhiệt, rất nhiều bạn nhỏ sẽ đến nhà cùng chơi.” Mặt Niếp Niếp bắt đầu nhăn nhó.

Lời nói của Niếp Niếp khiến Trần Hi cảm thấy rất buồn, ở thế giới này bất luận bằng cách nào cô cũng không muốn cùng Doãn Triệt ở chung với nhau, nhưng đối với Niếp Niếp mà nói, cha mẹ rất quan trọng. Hồi tưởng lại trước đây, cô cũng chưa từng đối xử tốt với Niếp Niếp, thậm chí còn dùng cô bé như một sợi dây ràng buộc mối quan hệ với Doãn Triệt.

Để cho Niếp Niếp trải qua một sinh nhật không hoàn mỹ, sau khi dỗ Niếp Niếp ngủ, Trần Hi trở về phòng của mình.

Trần Hi lẳng lặng nhìn đồng hồ treo tường, đã là nửa đêm, cô lấy điện thoại di động ra, bấm số của Doãn Triệt. Có một số việc cô muốn cho chính mình một câu trả lời thỏa đáng, cũng là muốn cho Niếp Niếp một sự công bằng.

Chuông điện thoại reo lên mấy tiếng, giọng nói của Doãn Triệt vang lên.

“Ừm. . . . .” Thanh âm Doãn Triệt có chút khàn khàn, nghe giống như còn chưa tỉnh hẳn.

“Em muốn hỏi anh một chuyện, lúc ấy tại sao anh lại dễ dàng giao Niếp Niếp cho em như vậy?”

“Anh không muốn Niếp Niếp có một cuộc sống hỗn loạn, anh tranh em đoạt đối với đứa bé là không tốt, huống chi anh cũng hy vọng em có thể quay trở lại bên cạnh anh.”

Trần Hi nghe được âm thanh bật lửa, cô mơ hồ nghe thấy Doãn Triệt hít một hơi dài.

Trần Hi hít sâu một hơi, cô còn muốn nói rất nhiều, nhưng cũng không biết nói gì thì tốt hơn.

“Em hiểu rõ rồi, cảm ơn anh.” Trần Hi cúp điện thoại, cô lại nhìn đồng hồ, lựa chọn luôn luôn khó khăn.

Ngày hôm sau, sau khi đưa Niếp Niếp đến nhà trẻ, Trần Hi lại gọi điện cho Doãn Triệt, cô nhờ Doãn Triệt buổi tối có thể đến đón Niếp Niếp.

Trần Hi đi dạo cả ngày ở các cửa hàng mua sắm, cô mua mười hai món quà sinh nhật, nói với chủ cửa hàng, hàng năm nhờ họ chuyển cho Niếp Niếp một cái.

Nhìn thấy đã đến giờ tan học của Niếp Niếp, Trần Hi tìm một vị trí không ai nhìn thấy, cô len lén quan sát từ xa.

Doãn Triệt đã đợi ở cửa nhà trẻ, sau khi Niếp Niếp đi ra trông thấy Doãn Triệt, bộ dạng con bé rất vui, nụ cười trên mặt này vô cùng rực rỡ không giống như lúc cô đến đón.

Trần Hi cảm thấy trong lòng đau đớn, sau khi ly hôn, cô chưa bao giờ đến nhà trẻ nhìn Doãn Triệt đón Niếp Niếp, nhìn thấy Niếp Niếp vui vẻ như vậy, cô cảm thấy có chút mất mát, nhưng đây chính là thời khắc thích hợp nhất để cô lựa chọn.

Trần Hi hít sâu một hơi, trở lại trong xe, xe cô chạy càng lúc càng nhanh, cho đến khi mất đi không chế...

@@@@

Mở mắt ra lần nữa, Trần Hi cảm nhận được một cánh tay rắn chắc trên hông mình, không ai khác ngoài Doãn Triệt, mỗi sáng sớm, Doãn Triệt sẽ như con koala ôm đại thụ, ôm cô rất chặt.

Trần Hi cảm thấy rất khổ sở, lại một lần nữa cô từ bỏ Niếp Niếp, cô cảm thấy mình là một người mẹ rất thất bại.

Trần Hi không nhận được mà khóc lên nức nở, tiếng khóc của cô làm Doãn Triệt tỉnh giấc.

Doãn Triệt mở mắt nhìn thấy Trần Hi hai mắt đầm lệ, anh rất đau lòng, vừa khuyên nhủ vừa dụ dỗ, cũng không có hiệu quả.

“Đều là tại anh, nếu không phải tại anh, em cũng sẽ không đau khổ như vậy.” Trần Hi đâm vào lồng ngực Doãn Triệt, đem những uất ức của mình phát tiết hết lên người anh, Doãn Triệt cung chiêu luôn miệng thừa nhận tất cả lỗi lầm là do mình.

Uất ức Trần Hi cũng chỉ có thể để trong lòng, muốn nói lại không nói ra được.

Nửa tháng sau đó, Trần Hi phát hiện mình mang thai, tin tức này làm cho những người xung quanh đều vô cùng vui vẻ.

Cha mẹ Doãn thì không cần phải nói, Trần Cẩm Sát và Roger cũng quay về, Jess mặc dù vẫn còn khúc mắc chưa tháo gỡ hết, nhưng dù sao cũng là ân oán của kiếp trước, anh cũng nhờ Khương Sâm nhắn lời chúc mừng của mình đến với cô.

Cha mẹ nuôi của Trần Hi cũng sống rất tốt, Trần Hi cũng đã đưa họ đến sống trong cùng thành phố với mình.

Trần Hi cảm giác như đang nằm mơ, ông trời quả thật rất ưu ái cô, sau khi một cánh cửa khép lại, một cái khác lại được mở ra.

Đứa bé chào đời, cũng là một bé gái, Trần Hi vẫn đặt tên ở nhà cho bé là Niếp Niếp.

Điều đầu tiên Trần Hi làm khi nhìn thấy Niếp Niếp, chính là xem xét chân của đứa bé, đúng là có một vết bớt màu đỏ giữa lòng bàn chân.

Tuy nói còn đang ở cữ không được kích động, nhưng Trần Hi không kiềm chế được mà lại khóc nức nở, nước mắt lần này của cô là vì vui mừng mà khóc, cô tự thề trong lòng lần này nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho Niếp Niếp, bất luận có chuyện gì xảy ra cũng sẽ không từ bỏ con bé một lần nữa.

Sáu năm sau, Trần Hi dẫn Niếp Niếp đi dạo phố, đi tới trước một cửa hàng bán quà tặng.

“Mẹ, con muốn mua cái đó.” Niếp Niếp chỉ vào một loạt quà tặng trong tủ kính.

Cửa hàng rất quen thuộc, Trần Hi nhìn những vật phẩm trong tủ kia, vừa đúng có mười hai món, rất trùng hợp, đó chính là nơi cô đã chọn mua quà sinh nhật cho Niếp Niếp ở thế giới kia.

Vào cửa hàng hỏi thăm, nhân viên phục vụ cũng không giải thích được nguồn gốc của những sản phẩm này, chỉ nói là được sản xuất dựa theo mười hai con giáp.

Trong lòng Trần Hi rất phức tạp, cô không biết Niếp Niếp kia liệu sống có tốt hay không, cô cúi đầu nhìn Niếp Niếp bên cạnh: “Mẹ có thể mua cho con, nhưng sinh nhật mỗi năm con chỉ có thể nhận được một cái, có chịu không?”

Niếp Niếp mặc dù có chút thất vọng, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

Đi ra khỏi cửa hàng, Trần Hi quay đầu lại nhìn những tặng phẩm kia, mười hai năm rất dài cũng rất ngắn, cô hy vọng Niếp Niếp bây giờ có thể nhận được 12 tặng phẩm kia, như vậy thì Niếp Niếp bên kia cũng sẽ nhận được.

Trong lòng Trần Hi âm thầm nói một tiếng “xin lỗi”, lời xin lỗi này cũng chỉ có một mình cô hiểu.

Thế là chỉ còn 5 ngoại truyện, thật tình mình không thích cái kết này lắm, Trần Hi bỏ con gái để chạy theo tình yêu, mặc dù tiếp tục thì không ai hạnh phúc vì cô không hề yêu DT của kiếp này, nhưng dù sao vẫn thấy hụt hẫng, đúng là lựa chọn cách nào cũng đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xứ Với Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: ngoại truyện 1

Phiên ngoại 1 – Doãn Triệt

Trương Nghiên nhìn trong gương mình, hình như đã lâu lắm rồi cô không còn nhìn kỹ mình như vậy, cô không biết tại sao diện mạo trong gương của mình trở nên đáng ghét thế này.

Trương Nghiên tìm ra tâm hình của mình lúc còn trẻ, thoát nhìn tràn đầy sức sống, cô rúc vào trong người Doãn Triệt, ánh mắt trời rực rỡ, làn gió nhẹ thổi qua tóc cô.

Rốt cuộc cô đã bắt đầu thay đổi từ khi nào? Trương Nghiên hồi tưởng lại cuộc sống của mình mấy năm qua, cô hít sâu một hơi, không thể nào thoát khỏi những đè nén trong lòng.

Triệt Triệt đã ngủ yên trên giường, khuôn mặt điềm tĩnh nhỏ nhắn rất đáng yêu, Trương Nghiên nhớ lại cô đã từng dạy cho Triệt Triệt những tiểu xảo kia, không khỏi cảm thấy xấu hổ vì hành vi của mình. Giáo dục đều được bắt đầu từ khi còn bé, nhưng cô lại làm một bà mẹ kém cỏi nhất.

Trương Nghiên đưa tay khẽ vuốt gương mặt Triệt Triệt, hốc mắt đầy nước. Cô cũng không muốn trở thành một người phụ nữ xấu xa, nhưng cuộc sống cứ như một vòng xoáy, từng bước từng bước đẩy cô đến hố sâu vạn trượng.

Hôm nay sau khi từ bệnh viện trở về, Trương Nghiên bắt đầu suy nghĩ về tương lai của mình, con người thật ra đều là bất đắc dĩ, mặc kệ như thế nào cũng không chạy thoát khỏi cái chết. Trần Hi chết rồi, trước giờ cô vẫn xem Trần Hi như là cái gai trong mắt, cũng không ít lần muốn Trần Hi chết đi, nhưng lúc nhìn thấy Trần Hi không còn một chút sức sống nằm trong phòng xác, Trương Nghi liền nghĩ ngược lại nếu người đó là mình.

Dù là Trần Hi biến mất khỏi thế gian này, cũng sẽ có rất nhiều người vì cô ta mà đau lòng, khổ sở. Mà mình thì sao, đến một ngày người đó là cô, sẽ có ai đau khổ không? Ngoại trừ Triệt Triệt ra, Trương Nghiên quả thật không nghĩ ra người nào khác. Những giọt nước mắt bắt đầu lăn dài trên khuôn mặt Trương Nghi, cô đưa tay khẽ vuốt gương mặt Triệt Triệt, thật không dám tưởng tượng, sau khi Triệt Triệt lớn lên, biết được có một người mẹ như vậy thì thằng bé có cảm thấy xấu hổ hay không.

Trương Nghi cảm bao tay lên đi ra khỏi phòng, cô bước đi không có mục tiêu, đến khi ý thức được mình đang làm gì, cô đã chạy lạc đến một con hẻm sâu.

Thành phố mặc dù phát triển rất nhanh, nhưng cái hẻm nhỏ âm u đó vẫn như cũ.

Trong hẻm nhỏ có vài đốm sáng yếu ớt, hình như có ai đó đang hút thuốc lá.

Trương Nghi lấy một con dao nhỏ từ trong túi ra, đem con dao dẩu vào trong quần áo, không ai biết thói quen này của cô, kể từ cái đêm đó về sau, cô luôn mang theo vật này tùy thân. Có lẽ trong tiềm thức cô đã tự báo trước cho mình, thay vì kéo dài một cuộc sống vô nghĩa như vậy, không bằng liều mạng tìm một lối thoát.

Trương Nghi không biết tại sao mình phải làm như vậy, nhưng bước chân cô không ngừng lại được, cô tiếp tục đi sâu vào con hẻm nhỏ.

Bên trong có vài tên đàn ông đang đứng, bọn chúng tựa hồ rất kinh ngạc khi thấy có phụ nữ dám đi đến đây.

“Oa, rất xinh đẹp, phụ nữ đáng hoàng nha!” Không biết ai đó lên tiếng, những tên còn lại hòa theo cười to.

Đôi mắt Trương Nghi lạnh tanh liếc qua đám đàn ông, hơi thở trên người bọn họ làm cô muốn nôn tại chỗ.

“Chắc, còn rất lạnh lùng, băng nỳ nhân nha, không sao, một hồi bọn anh sẽ làm cho cô em nóng lên.” Một tên lại lên tiếng, những âm thanh nhạo báng tiếp tục vang lên.

“Bọn mày ở đây đã bao lâu?” Trương Nghiên mở miệng.

“Bọn anh vẫn luôn ở đây đợi cô em.” Một tên côn đồ đáp.

“Đã ở đây năm năm sao?” Trương Nghiên nhìn tên vừa lên tiếng hỏi lại.

“Đừng nói năm năm, mười năm cũng có, cái hẻm này chỉ có bọn anh thôi.”

Trương Nghiên cười, tiếng cười vô cùng thê lương mà dứt khoát.

Nước mắt cô cứ như thể mà rơi xuống làm nhòe cả cảnh vật trước mắt.

Cảm giác có một bàn tay chạm đến khuôn mặt mình, bàn tay lạnh lẽo mà uồn ướt, tựa như được phủ lớp rêu xanh nhớp nháp, tản ra một mùi tanh vô cùng khó chịu.

Cơ thể Trương Nghiên run rẩy, ác mộng đêm đó sống lại trong trí nhớ của cô, cô dựa vào trục gác dùng con dao giấu trong người vung lên, máu tươi phun đầy trên mặt cô.

Nghe thấy tiếng kêu gào của tên đàn ông bên tai, sau đó là cảm giác cơ thể mình bị đập một cước, tiếp theo là một trận đòn đau đớn.

Dần dần Trương Nghiên cảm thấy, cơ thể đã không còn là của mình nữa rồi, cô đã không còn cảm giác đau mà chỉ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo.

Loáng thoáng bên tai là tiếng đàn ông chửi rủa, Trương Nghiên cười nhẹ nhõm, cuộc đời này cô đã sống quá mệt mỏi rồi, nếu như có kiếp sau, cô nhất định sẽ không vì bất kỳ một ai mà ngược đãi bản thân mình nữa.

@@@@

Một năm sau, Doãn Triệt lái xe đến cạnh con hẻm nhỏ, hai tháng sau, cái ngõ hẻm âm u này sẽ được san thành bình địa. Nơi này là khu vực đất trung tâm, tranh giành được quyền khai phá cũng không dễ dàng gì. Ai có thể nghĩ tới, chốn xa hoa trụy lạc đã từng là một nơi ẩn chứa đầy tội ác.

Thời điểm Trương Nghiên được mang ra, người được thông báo đầu tiên là Doãn Triệt. Nhìn toàn thân Trương Nghiên chồng chất các vết thương, cái chết thê thảm của Trương Nghiên, anh không nói ra được cảm giác của mình là gì, chỉ thấy mình vô cùng thất bại. Anh đã phá hủy cuộc đời của hai người phụ nữ, bất luận là Trần Hi hay Trương Nghiên đều không tránh khỏi liên quan đến anh.

Anh nuôi dưỡng Triệt Triệt, mặc dù biết việc làm này không đền bù được hết lỗi lầm của mình, nhưng anh chỉ là muốn vì Trương Nghiên mà làm một việc gì đó.

Một năm nay, anh vẫn chuyên tâm khai phá mảnh đất này, ngoài sáng anh ra mặt làm việc với chính phủ, mặt khác anh nhờ Khương Sâm giúp mình giải quyết thổ địa của nơi này.

Đám người giết hại Trương Nghiên, đã bị pháp luật xử lý, cho dù là hắc đạo cũng không muốn vì một vài tên côn đồ mà đắc tội với Doãn gia. Hiện tại cái con hẻm này đã bị một nhóm người mới chiếm cứ. Đây chính là thực tế, chỉ cần nó còn tồn tại, cũng sẽ không thiếu những thế lực đen tối.

“Buông tôi ra. . . . .”

Doãn Triệt nghe được trong con hẻm có tiếng kêu cứu yếu ớt của phụ nữ.

Doãn Triệt mở cửa xe chạy vọt vào trong hẻm, vài tên côn đồ đang vây quanh một cô gái nhỏ, cô ta vẫn còn đang hoảng sợ, lưng dựa vào tường, trong tay cầm một cành cây có lẽ tiện tay nhặt ở ven đường, ánh mắt cô quật cường bất khuất khiến Doãn Triệt hơi bị chấn động.

Doãn Triệt không hiểu tại sao cảm thấy có một cảm xúc mạnh mẽ đánh thẳng vào nơi sâu nhất trong tâm hồn anh, dưới ánh mặt trời gay gắt, anh nhìn thấy Trương Nghiên một thân áo trắng, lúc ấy bọn họ không quen biết, thời điểm đó Trương Nghiên vô cùng cao ngạo, thần thái lãnh đạm làm khát vọng chinh phục trong anh trỗi dậy.

Doãn Triệt đã từng nghĩ, có lẽ anh cũng không biết cái gì gọi là yêu, anh chỉ cảm thấy thứ gì không chiếm được mới là tốt nhất, dễ dàng có được trong tay, chắc chắn anh sẽ không quý trọng. Trương Nghiên như thế, Trần Hi cũng như thế.

Nếu như lúc ấy anh có thể chống chọi được với áp lực của gia đình, cùng Trương Nghiên tiếp tục quan hệ, dù là tình cảm sẽ phai nhạt đi, dù là sẽ chia tay, nhưng tuyệt đối sẽ không tạo nên bi kịch cho Trương Nghiên. Nếu như không chia tay với Trương Nghiên, có lẽ cũng sẽ không gây ra cái kết cục bi kịch của anh và Trần Hi, ngàn vạn sai lầm, đều là do mình tạo nên.

Anh hối hận, anh cũng muốn đền bù, nhưng Trần Hi đã chết rồi, khi anh còn chưa thấu hiểu mọi chuyện, Trương Nghiên cũng đã chết. Doãn Triệt vẫn muốn đền bù, nhưng khi anh giác ngộ mọi việc, tất cả đều đã chậm rồi.

“Đứng ở đây làm gì, không có chuyện của mày tránh sang một bên.” Một tên trong nhóm hướng quả đấm về hướng Doãn Triệt gào thét.

Doãn Triệt lướt mắt qua hán nhìn về phía cô gái phía sau, trán của cô đang chảy máu, hình như là bị vật gì đó đập vào.

“Cô không sao chứ, tôi dẫn cô đi ra ngoài.” Doãn Triệt hỏi thăm tình hình cô ta.

Ánh mắt cô gái mê mang, cô đưa tay sờ lên đầu mình, vẻ mặt rất khốn khổ.

“Đầu tôi rất đau.” Cô gái trở nên ôn thuận trả lời Doãn Triệt.

Doãn Triệt nhìn cô gái khẽ cười, nụ cười của anh tựa hồ trấn an cảm xúc của cô, cô cũng nhìn anh mỉm cười.

Cười vào thời điểm này có vẻ không thích hợp lắm, Doãn Triệt và cô gái đã thành công chọc giận bọn côn đồ, bọn chúng cầm gậy gộc trong tay hướng Doãn Triệt đánh tới.

Doãn Triệt nhanh nhẹn thoát được bọn chúng tập kích. Nhưng dù sao yếu cũng không địch lại mạnh, hơn nữa bọn chúng còn mang theo cả côn, gậy. Doãn Triệt bị trúng vài cú đầu đấm không ít, trong đầu anh chợt thoáng qua hình ảnh Trương Nghiên chết thảm, anh không biết rốt cuộc cô cũng đã trải qua bao nhiêu đau đớn.

Doãn Triệt đưa tay bảo vệ đầu, bị đánh đau đối với anh mà nói cũng coi như đáng giá, nhưng anh không thể mất đi sinh mạng. Niếp Niếp và Triệt Triệt vẫn còn cần người cha này, anh không thể lại hồ thẹn với hai đứa bé.

Tiếng còi cảnh sát vang lên, Doãn Triệt cảm nhận được vị tanh mặn trong miệng, anh cười, trước khi bước vào con hẻm này anh đã báo với cảnh sát, xem ra năng lực làm việc của cảnh sát cũng không tệ.

Doãn Triệt ngẩng đầu lên, bọn côn đồ đã bỏ chạy tứ tán, cô gái ném nhánh cây trong tay, đi tới bên cạnh anh.

Trong lúc hoảng loạn Doãn Triệt cảm giác như mình nhìn thấy được Trương Nghiên và Trần Hi, anh không phân biệt rõ rốt cuộc trước mắt mình ai là Trương Nghiên, ai là Trần Hi?

“Thật xin lỗi, anh sai lầm rồi...” Doãn Triệt tự lẩm bẩm, đau đớn trên người đã vượt khỏi khả năng chịu đựng của anh.

“Cám ơn anh, cám ơn anh.....” Âm thanh cô gái liên tiếp vang lên.

Doãn Triệt cảm thấy ý thức của mình bắt đầu mơ hồ, ngoại trừ nói câu xin lỗi ra, anh cũng không tìm ra được ngôn ngữ nào khác.

Nước mắt cô gái chảy xuống, từng giọt nóng hổi rơi trên mặt Doãn Triệt.

Ký ức của cô rất mờ mịt, tại sao cô lại đau lòng như vậy, cô cũng không biết đây là nơi nào, không biết mình là ai, lúc cô tỉnh lại, đã phát hiện mình ở trong con hẻm nhỏ kia, cô nhìn thấy ánh mắt thêm thương của những tên côn đồ, cô chỉ có một ý niệm, đó chính là bất luận thế nào cũng phải bảo vệ chính mình, câu nói “thà làm ngọc vỡ” không ngừng xuất hiện trong đầu cô.

Cho đến khi nhìn thấy người đàn ông này, lần đầu tiên nhìn thấy anh, cô đã cảm thấy đau lòng, tâm trạng vô cùng đau khổ, đau đến cơ hồ hít thở không thông.

Khi nhìn thấy anh bị đánh, cô thậm chí tự mình mâu thuẫn vừa cảm giác đau lòng lại vừa vui mừng, giống như c

ô rất mong muốn nhìn thấy anh bị đối xử như vậy, nhưng cùng lúc đó, cô lại đau lòng khi nhìn thấy bọn họ đánh anh.

Cho đến sau khi anh nói “Thật xin lỗi, anh sai lầm rồi.”, cô cảm thấy cả người mình mệt lả, những lời này giống như cô đã đợi thật lâu, thật lâu.

@@@@

Khi Doãn Triệt tỉnh lại, đầu tiên anh nhìn thấy chính là cô gái nhỏ bên cạnh mình, trên đầu cô quấn đầy băng gạc, gương mặt sạch sẽ non nớt mà hồn nhiên.

“Anh đã tỉnh?” Giọng cô gái nhu nhu nhược nhược, không hề đề phòng.

“Sao cô vẫn còn ở đây, người nhà cô đâu?” Doãn Triệt nhíu mày, cô gái trước mặt thoạt nhìn cũng chỉ hai mươi là cao, chuyện xảy ra như vậy, lẽ ra nên có người chăm sóc cô ta mới đúng.

“Tôi không nhớ được mình là ai, cảnh sát cũng không thể giúp tôi tìm ra thân phận.” Vẻ mặt cô không giống như đang nói dối.

“Anh chờ một chút, để tôi đi gọi người.” Cô gái quăng ra những lời này xong liền chạy ra ngoài.

Rất nhanh ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, mẹ Doãn và cha Doãn đi vào, thấy Doãn Triệt không có việc gì, hai người thở phào nhẹ nhõm. “Triệt Triệt và Niếp Niếp đều cho rằng con bỏ đi khỏi nhà, con không sao là tốt rồi, nếu không mẹ và cha con không biết nói thế nào với bọn nhóc.”

Mẹ Doãn lau nước mắt, bà đã từng tiếp xúc qua Trương Nghiên và Trần Hi, trong đó có một số chuyện, dần dần bà cũng hiểu rõ, tất cả những sự việc đều không tránh khỏi liên quan đến bà. Bà hối hận lúc đó đã chia rẽ uyên ương, có lẽ lúc ấy bà để mặc cho Doãn Triệt tự do phát triển tình cảm, sự việc sẽ không thể thảm như bây giờ.

Hai cô gái tốt, mặc kệ bởi vì nguyên nhân gì, đều chết thê thảm. Lưu lại hai đứa bé, cũng là một người mẹ, bà ấy này không biết thổ lộ cùng ai, ngoại trừ chăm sóc cho hai đứa cháu thật tốt, bà không biết làm sao để đền bù cho Trương Nghiên và Trần Hi.

“Mẹ, con không sao.” Doãn Triệt an ủi mẹ Doãn, anh nhìn sang cô gái bên cạnh. “Mẹ, giúp cô ấy tìm người nhà, xem có thể làm được gì không.”

“Mẹ đã nghe nói cả rồi, yên tâm đi.” Mẹ Doãn nhìn về phía cô gái, sau khi biết được chuyện không may xảy ra, mẹ Doãn biết là Doãn Triệt muốn làm việc tốt cứu người, bà làm sao có thể ngăn cản. “Nếu cô không thể nhớ ra được, thời gian này tạm ở lại Doãn gia đi, cô xem chúng tôi nên gọi cô là gì, không thể không có tên gọi được.”

Cô gái nhìn về phía mẹ Doãn, cô cảm thấy, vấn đề này thật sự làm khó cho cô rồi.

“Có thể gọi tôi là Nghiên Hi không?” Cô gái giống như đột nhiên suy nghĩ đến chuyện gì đó hơi lộ ra nụ cười cùng hai lúm đồng tiền.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Núi Xứ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: ngoại truyện 2

Lời nói của cô khiến Doãn Triệt và mẹ Doãn vô cùng sửng sốt, trên mu bàn tay Doãn Triệt nổi cả gân xanh, cái tên này làm cho lòng anh rất đau đớn.

Tựa hồ nhìn thấy được biểu tình của Doãn Triệt có gì đó không được bình thường, cô gái chần chờ lại nói tiếp. “Vừa rồi tôi nghe anh kêu hai tên này, tôi cảm thấy nó rất dễ nghe.”

Doãn Triệt hít sâu một hơi, lồng ngực có chút đau, lần này không phải là con đau tâm lý, mà là sinh lý, sau khi bị trận đòn kia, vì hít thở sâu nên con đau càng thêm rõ ràng.

Mẹ Doãn hoài nghi liếc nhìn cô gái, há miệng định nói nhưng lại không biết nên nói cái gì cho phải.

“Vẫn là đổi tên khác đi, tên này không tốt, tách ra thì còn có thể, đặt chung một chỗ rất không thích hợp, Nghiên Hi, nghe không có sinh khí chút nào.” Cha Doãn mở miệng, ông hiểu rõ suy nghĩ của Doãn Triệt và mẹ Doãn, mặc dù ông cũng không đồng ý, nhưng không có lý do phản đối. Bất luận thế nào cũng không thể sử dụng cái tên này, còn gọi như vậy đối với Doãn Triệt và mẹ Doãn coi như càng không có lối thoát.

Cô gái mặc dù còn không hiểu rõ ý nghĩa trong câu nói của cha Doãn, nhưng cũng khéo léo gạt đầu.

Tựa hồ nhìn ra cô có chút khó xử, cha Doãn suy nghĩ một lát. “Hay gọi là Viên Viên đi, mặc dù nghe thông thường một chút, nhưng cô gái có tên này sẽ có phúc khí rất tốt, viên viên nấn nấn.”

Lời nói của cha Doãn khiến tất cả mọi người đều đồng ý, Doãn Triệt cảm thấy có chút mệt mỏi, anh bắt đầu thấy thuốc giảm đau này đã có tác dụng, một cơn buồn ngủ ập tới.

Đội bác sỹ khám lại cho Doãn Triệt xong, Viên Viên liền cùng mẹ Doãn và cha Doãn trở lại Doãn gia.

Triệt Triệt và Niếp Niếp dưới sự chăm sóc của bảo mẫu đang chơi rất vui vẻ, hai đứa bé đều dần dần hiểu được mẹ của chúng sẽ không thể quay trở về được nữa.

Vốn là mọi người đều lo lắng hai đứa bé sẽ xung khắc nhau, nhưng nhìn chúng bây giờ thì mọi băn khoăn đã có thể dẹp bỏ. Có lẽ là đồng bệnh tương lân, Triệt Triệt và Niếp Niếp luôn dính nhau không rời, một khắc không nhìn thấy nhau cũng không được.

Lúc đầu mọi người cũng không có cảm giác gì, càng về sau càng thấy hai đứa bé có gì không được bình thường, theo như lời bác sỹ tâm lý quan sát, do mẹ mất nên bọn chúng đối với người lớn đều không có cảm giác tin tưởng, ngược lại là bạn cùng lứa sẽ dễ thân thiết hơn. Đợi sau này bọn chúng lớn lên, cũng sẽ bình thường trở lại, bây giờ điều người lớn cần làm nhất chính là quan tâm chúng hơn. Nghe được bác sỹ nói như vậy, tâm trạng mọi người cũng trở nên nhẹ nhõm.

Nhìn thấy Viên Viên đi vào cửa, Triệt Triệt và Niếp Niếp chỉ ngẩng đầu lên nhìn cô một chốc, không hoan nghênh cũng không bài xích.

“Hai đứa bé này lúc nào cũng thế, cô đừng để ý.” Mẹ Doãn giải thích với Viên Viên.

“Là do tôi quấy rầy, con nít như vậy đã là rất biết điều rồi.” Viên Viên nhìn mẹ Doãn cười cười, cô đi đến bên cạnh Triệt Triệt và Niếp Niếp, đưa tay ra, muốn đụng vào gương mặt đáng yêu của Niếp Niếp, một bàn tay mập mạp bé nhỏ đưa ra ngăn cản cô lại.

“Không được phép đụng đến chị tôi.” Là Triệt Triệt lên tiếng, trong mắt thẳng bé tỏ ra không đồng ý và phòng bị.

“Đi à, đi là bảo mẫu mới của bọn con sao?” Niếp Niếp mở miệng hỏi thăm, so với Triệt Triệt, Niếp Niếp có vẻ cởi mở hơn, tuy nhiên cái nhìn của con bé đối với cô tỏ ra xa lạ, khiếp đảm và ngượng ngùng.

“Cứ xem là như vậy đi, hai đứa có thể gọi chị là Viên Viên.” Viên Viên thu tay lại, nhìn Niếp Niếp cười cười, nhận ra Triệt Triệt không muốn mình đụng chạm đến Niếp Niếp, cô cũng không muốn cưỡng cầu.

“Làm quen như vậy được rồi, Viên Viên, cô theo tôi lên lầu, nhìn xem phòng ở của mình có chỗ nào cần sửa chữa hay không.”

Mẹ Doãn cũng không có ý định giải thích nhiều trước mặt hai đứa bé, đợi đến khi Viên Viên đi theo bà đến giữa cầu thang, nhìn thấy hai đứa bé đã khuất tầm mắt, mẹ Doãn mới mở miệng. “Hai đứa bé này là như vậy, nhất là Triệt Triệt rất đề phòng người khác, cũng không thích có người lạ lui tới.”

Mẹ Doãn nói gần nói xa cũng chỉ muốn cho Viên Viên biết, nếu như không có chuyện gì cần thiết, không nên đi quấy rầy hai đứa bé. Dù sao cũng là một người lạ, một đứa là cháu ruột của mình, một đứa thì sống với nhau một thời gian dài, mẹ Doãn vẫn có thể phân biệt nặng nhẹ.

Viên Viên mặc dù mắt trí nhớ, nhưng cũng không ngu ngốc, cô đáp một tiếng, không nói thêm gì nữa.

Thời gian trôi qua rất nhanh, đảo mắt lại qua một tuần lễ, sắc mặt Doãn Triệt vẫn tái nhợt không có một chút khí sắc. Sau khi bác sỹ kiểm tra mấy lần, Doãn Triệt vẫn chỉ là có tuột huyết áp chút ít, những thứ khác đều rất bình thường. Mặc dù canh bổ thuốc bổ không hề thiếu, Doãn Triệt cũng rất phối hợp mà uống những thứ này, nhưng thân thể anh lại ngày càng gầy yếu.

Mẹ Doãn vốn định để Doãn Triệt nằm lại bệnh viện thêm vài ngày, nhưng sau lại thấy con trai mình như vậy, bà nghĩ không ở đâu thoải mái bằng ở nhà, liền làm thủ tục cho Doãn Triệt xuất viện.

Doãn Triệt về đến nhà, vui mừng nhất là nhìn thấy hai đứa bé, đã hơn một tuần Triệt Triệt và Niếp Niếp chưa gặp Doãn Triệt, bọn chúng cũng không hỏi người lớn xem có chuyện gì xảy ra, cũng không náo loạn, chỉ là càng yên lặng hơn so với trước kia.

Mẹ Doãn tìm cơ hội nói với bọn chúng ba đi ra ngoài có việc, mấy ngày nữa sẽ về nhà. Nhưng trong mắt bọn trẻ vẫn là không tin tưởng, khiến bà bận tâm không ít.

Nhìn thấy hai đứa cháu gặp Doãn Triệt liền hoạt bát lên không ít, điều này làm bà thở phào nhẹ nhõm.

Viên Viên nghe được Doãn Triệt xuất viện cũng ra khỏi phòng xuống phòng khách dưới lầu. Thời gian này ngoại trừ ăn cơm phải đi ra ngoài, còn lại cô đều trốn trong phòng đọc sách.

Thật ra thì, ngày hôm sau mang Viên Viên về Doãn gia ở, mẹ Doãn có chút hối hận. Một là ngay cả cô ta là ai bà cũng không biết, thật là rất khó tin cậy, hơn nữa trong nhà còn hai đứa trẻ, Doãn gia nhiều chỗ ở như vậy, cũng lắm chỉ cần đưa cô đến một nơi nào đó, sắp xếp thêm một, hai người giúp việc là được. Chỉ trách lúc đó bà quá vội vàng.

Thật may là Viên Viên khiến mẹ Doãn tiết kiệm không ít tâm tư, cô không giống như những người phụ nữ khác thích bày vẽ này kia mà rất nghe lời.

“Đến đây ba xem nào, mấy ngày không gặp đã cao thế này?” Doãn Triệt nhìn hai đứa nhỏ, lập tức giang hai cánh tay ra. Triệt Triệt cùng Niếp Niếp lập tức nhào đến trong ngực Doãn Triệt, Doãn Triệt sợ ý trong nháy mắt ngồi ngay xuống đất.

“Bà đã nói là ba các cháu chỉ đi ra ngoài vài hôm, còn không tin bà nội, bây giờ đã tin chưa?” Trong lời nói của mẹ Doãn cũng tràn đầy sự nhẹ nhõm, mấy ngày này Doãn Triệt không ở nhà, hai đứa nhóc kia cũng sắp dọa người khác phải sợ rồi.

Doãn Triệt đưa tay khẽ vuốt đầu hai đứa nhỏ, anh hít sâu một hơi, mùi sữa tắm trên người chúng làm anh cảm thấy an tâm. Cuộc sống quá nhiều chuyện ngoài ý muốn, một tuần lễ không nhìn thấy bọn chúng, anh không lo lắng cũng không được.

“Ba, trên người bà sao lại có mùi của bệnh viện, có phải là mẹ con giống như lần trước nhập viện rồi, sau đó ba gạt con nói là mẹ đi ra ngoài vài ngày, thật lâu sau mới dẫn con đi đón mẹ?” Niếp Niếp chun mũi, trong mắt có chút ước mơ và hy vọng.

Cánh tay Doãn Triệt đang ôm Niếp Niếp bỗng cứng đờ, anh không ngờ rằng Niếp Niếp sẽ hỏi như thế.

Lúc ấy Trần Hi hôn mê, anh cứ nghĩ qua vài hôm sẽ tỉnh lại, anh vẫn luôn nói với Niếp Niếp, mẹ đi ra ngoài, vài ngày sẽ trở về. Đợi sau đó một tháng, anh mới tiếp nhận thực tế là Trần Hi có khả năng không tỉnh lại được nữa, lúc này mới dẫn Niếp Niếp định kỳ đi thăm Trần Hi. Mà lần này, anh đã nói với Niếp Niếp là mẹ đã đi một nơi rất xa, không biết khi nào mới trở về.

“Đừng ngu ngốc, không phải em đã nói với chị rồi sao, nơi rất xa đó chính là thiên đường, sẽ không quay trở về đ

âu.” Triệt Triệt cau mày, nhìn Niếp Niếp chằm chằm.

“Ba. . . . .” Niếp Niếp hướng Triệt Triệt làm một cái mặt quỷ, sau đó lại quay sang Doãn Triệt chờ đợi đáp án của anh.

Doãn Triệt như bị đóng băng, anh không biết nên giải thích chuyện này như thế nào, nhìn thấy hy vọng trong ánh mắt Niếp Niếp, anh không đành lòng nói ra sự thật.

“Anh Doãn, anh đã trở về rồi.” Viên Viên đứng lúc chen vào một câu, Doãn Triệt mượn cơ hội đứng dậy.

“Ừm, cô không cần vội, ngày mai tôi sẽ cho người giúp cô tìm người thân.” Doãn Triệt nói xong câu đó, lại cúi đầu nhìn hai đứa nhỏ. “Mấy hôm nay có chơi cùng chị Viên Viên không?”

“Có ạ.” Triệt Triệt đáp một tiếng.

Niép Niép thì không trả lời, con bé tỏ ra nghi hoặc nhìn Triệt Triệt. “Tại sao em lại nói thế, chúng ta có chơi cùng chị ấy đâu?”

“Cũng bởi vì không muốn chơi cùng em mới nói vậy, chẳng lẽ chị muốn chơi cùng chị ta, không chơi với em? Hay chị hy vọng em chơi với chị ta và sẽ không chơi với chị nữa?” Lời nói của Triệt Triệt giống như khẩu lệnh, Niép Niép cái hiểu cái không gật đầu, sau đó quay sang nhìn Doãn Triệt.

“Chị Viên Viên cùng bọn con chơi rất vui.”

Nhìn Niép Niép và Triệt Triệt nói chuyện với nhau, Doãn Triệt không khỏi cảm thấy quái dị, Triệt Triệt dường như rất chín chắn. Nhưng ngay sau đó nhớ lại lời nói của bác sỹ tâm lý, anh đem tí nghi ngờ này dẹp tan.

“Về nhà là tốt rồi, mau ăn cơm thôi.” Cha Doãn mở miệng.

Mọi người trong phòng khách tản ra, bảo mẫu dẫn hai đứa bé đi rửa tay.

Doãn Triệt trở về phòng thay quần áo, Viên Viên lo giúp mẹ Doãn sắp xếp lại những vật tùy thân Doãn Triệt mang về từ bệnh viện.

Ăn cơm xong, Doãn Triệt cùng hai đứa bé chơi đùa một lúc, sau đó liền trở lại phòng làm việc xử lý đồng tài liệu chất cao như núi.

Nghe tiếng chuông điện thoại vang lên, Doãn Triệt liếc mắt nhìn thấy là Khương Sâm gọi, anh đưa lên nghe.

Giọng nói của Khương Sâm từ điện thoại truyền ra. “Hôm nay cậu đi thăm, không ngờ con đã xuất viện rồi, không thể ở thêm một ngày à?”

Doãn Triệt dừng một chút. “Con ở đấy đã một tuần lễ rồi, làm sao nghĩ tới cậu vội vàng đi thăm khi con đã xuất viện.”

“Thật vất vả cho cháu tôi, ngay cả làm cậu như tôi cũng không đến thăm, thật cảm thấy có lỗi quá, haizz...” Khương Sâm không hề có một chút thành ý sám hối. Doãn Triệt chợt nhớ ra nếu để Khương Sâm tìm người có lẽ sẽ hiệu quả hơn anh biết bao nhiêu.

“Nếu cậu cảm thấy có lỗi, giúp con tìm một người. Cô bé kia hiện đang ở Doãn gia, với năng lực của cậu, chắc là không cần con cung cấp thông tin rồi, quyết định như vậy đi, ba ngày sau chờ tin tức của cậu, con cúp máy đây, vẫn còn đau đầu.” Doãn Triệt không đợi Khương Sâm trả lời đã cúp điện thoại.

Khương Sâm nghe âm thanh tí tí trong điện thoại, rất không vui bĩu môi, hôm nay lại bị Doãn Triệt lợi dụng! Thôi, ai bảo Doãn Triệt là bệnh nhân, anh quyết định không thêm chấp nhặt. Chuyện tìm người mặc dù đơn giản, nhưng lại phiền toái, hơn nữa người này một chút manh mối cũng không có, anh ghét nhất làm việc kiểu này, Khương Sâm gắt gỏng khước miệng, dù sao cũng không phải mình tìm, phiền cái gì?

“Tiểu Hắc, giúp tôi tìm người, chính là người Doãn Triệt đã cứu, hai ngày sau chờ tin tức tốt của cậu.” Sau khi gọi cho Tiểu Hắc xong, Khương Sâm đi đến chỗ quầy rượu, lấy một chai rượu đỏ ra. Làm ông chủ cũng tốt, cứ thoải mái mà thưởng thức rượu, tự nhiên sẽ có người khác liều mạng làm việc cho mình.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: ngoại truyện 2

Ba ngày sau, Doãn Triệt nhận được tài liệu điều tra từ chỗ Khương Sâm đưa tới.

Mở ra lại là một tờ giấy trắng, Doãn Triệt bấm số gọi cho Khương Sâm hỏi thăm tình hình, mới biết được là Khương Sâm cũng không điều tra ra được gì. Điều này làm cho Doãn Triệt buông hết tất cả công việc ở công ty, vội vàng chạy về nhà.

“Bọn nhỏ đâu?” Doãn Triệt vừa vào cửa không thấy hai đứa bé, vội vã kéo một người giúp việc lại hỏi.

“Đang chơi xích đu ở sân sau.” Người giúp việc đáp.

Doãn Triệt đi ra sân sau nhà, hai đứa nhỏ đang ngồi chơi xích đu, cùng nhau lật xem một quyển truyện tranh.

“Ba. . . . .” Niếp Niếp nhảy xuống khỏi chiếc xích đu.

“Hôm nay thế nào, có nghe lời không, có chuyện gì xảy ra không?” Doãn Triệt vuốt ve đầu Niếp Niếp, nhìn Triệt Triệt hỏi.

So với Niếp Niếp, Doãn Triệt vẫn cẩn thận hơn.

“Chị Viên Viên gì đó, cứ nhìn chăm chăm bọn con, ngoài ra thì không có gì cả.” Triệt Triệt nghiêng đầu nhìn về phía cửa sổ.

“Được rồi, hôm nay ba về sớm, có muốn ba làm gì không?” Doãn Triệt gật đầu một cái, lại nhìn sang Niếp Niếp.

“Ba đẩy xích đu cho con với Triệt Triệt đi, bảo mẫu không chịu đẩy, nói là lo lắng bọn con bị té.” Niếp Niếp chun mũi, có chút bất mãn trả lời.

Doãn Triệt ôm Niếp Niếp ngồi lại lên xích đu với Triệt Triệt, anh nhẹ nhàng đẩy, nghe thấy hai đứa nhỏ cười rất vui. Doãn Triệt cau mày, một người không rõ thân phận, tuyệt đối không thể ở lại Doãn gia.

Buổi tối, sau khi mọi người ăn cơm xong, Doãn Triệt kêu bảo mẫu dẫn Triệt Triệt và Niếp Niếp trở về phòng riêng, sau đó anh gọi Viên Viên đến thư phòng của mình.

Doãn Triệt đốt một điếu thuốc, ánh mắt sắc bén nhìn về phía Viên Viên. “Cô là ai? Cô thật sự là không nhớ gì sao?”

“Phải. . . . .” Viên Viên đáp một tiếng.

“Tại sao không ai có thể điều tra được tin tức của cô, nếu như vậy, tôi không thể để cô ở lại đây, tôi sẽ sắp xếp một chỗ khác cho cô.” Doãn Triệt hít sâu một hơi, sau đó nhả ra một làn khói thuốc.

“Tôi có thể không đi được không? Tôi tuyệt đối không có ác ý.” Viên Viên cắn môi một cái, nhìn Doãn Triệt, ánh mắt cô đầy vẻ khẩn cầu.

“Không được, trừ khi cô nhớ được mình là ai.”

Viên Viên đứng một mình trong phòng khách, gương mặt vô tình nhẵn lại, trong trí nhớ của cô chỉ có những hình ảnh rải rác, không thể ghép lại một chuyện gì chính xác.

Đột nhiên một chuỗi số hiện ra thoáng qua, giống như là một số điện thoại. Cô do dự một chút, cầm điện thoại bên cạnh lên, bấm số gọi đi.

Điện thoại đổ chuông mấy tiếng, rốt cuộc cũng có người bắt máy, một giọng nói của phụ nữ vang lên.

Viên Viên mở miệng hỏi: “Bà là ai?”

“Trần Cẩm Sát, cô làm sao vậy, giọng nói của tôi mà cũng không nghe ra, không phải cô đã vào Doãn gia ở rồi sao, vì sao lâu như vậy mới liên lạc về?” Thanh âm của Trần Cẩm Sát có vẻ không được vui.

“Bà biết tôi, vậy tôi là ai, bây giờ tôi không thể nhớ ra chuyện gì nữa.”

Lời nói của cô khiến Trần Cẩm Sát sững sốt một chút, cô quay sang nhìn Roger bên cạnh, Roger đang dùng điện thoại di động trò chuyện.

Trần Cẩm Sát nghĩ rồi nói: “Mười phút sau cô gọi lại cho tôi, tôi sẽ tìm người đến giải thích với cô.”

Roger cúp điện thoại, nhìn thấy Trần Cẩm Sát đang bất mãn nhìn mình, khiếp đảm mà nói. “Sao vậy, lại có chuyện gì, ai chọc giận em nữa rồi?”

“Anh tìm người kiểu gì thế, cô ta vừa gọi điện đến đây, hỏi em cô ta là ai, con gái em đã bị con trai anh hại chết, chẳng lẽ còn muốn em không giữ được cháu ngoại sao?”

“Chuyện của Trần Hi, anh rất xin lỗi, nhưng mà thật sự là ngoài ý muốn, không phải do Jess làm.” Thấy sắc mặt Trần Cẩm Sát càng khó coi, Roger không muốn vì chuyện này mà cãi lại Trần Cẩm Sát.

Cái chết của Trần Hi ảnh hưởng rất lớn đến mọi người, nhất là Trần Cẩm Sát, bà già điên già khủng hơn hai mươi năm, chính là vì muốn anh toàn cho đứa con gái này, kết quả là nguyện vọng vẫn không thực hiện được. Roger rất thông cảm cho tâm tình của bà, nên mới cho một người giỏi nhất đi chăm sóc con gái của Niếp Niếp, không nghĩ tới chuyện như vậy lại xảy ra.

“Em đừng lo lắng, anh sẽ kêu Mike đi xem thế nào.” Roger biết nhiều lời cũng vô dụng, vội vàng đi gọi Mike.

Mike là một trong số ít người Trần Cẩm Sát có thể tin cậy, nghe Roger nói như vậy, bà cũng không muốn lên tiếng nữa, chỉ lẳng lẳng nhìn ra ngoài cửa sổ. Bà hít sâu một hơi, cũng cảm giác được mình có tình gây sự, nhưng vô luận thế nào bà cũng không thể để Niếp Niếp xảy ra chuyện gì, đó là huyết mạch duy nhất của Trần gia.

Ngày hôm sau, trong phòng làm việc của Doãn Triệt xuất hiện một vị khách không mời mà đến.

“Sao anh lại đến đây?” Doãn Triệt nhìn về phía Mike.

“Nghe nói trong nhà anh có một người khách mới, tôi đến để giúp anh giải tỏa phiền phức.” Mike nói xong đưa cho Doãn Triệt một xấp tài liệu liền quay người bỏ đi.

Doãn Triệt lấy tài liệu ra xem, tất cả thông tin đều đầy đủ.

Không trách được Khương Sâm tra không ra, quốc tịch vốn cũng không phải là Trung Quốc. Xem xong tài liệu từ đầu đến cuối, Doãn Triệt lấy điện thoại ra bấm số gọi đi. “Mẹ, trước mắt không cần để Viên Viên dọn ra ngoài, chờ con trở về rồi nói sau.”

Buổi tối, Doãn Triệt về đến nhà, nhìn thấy biểu tình trên mặt cô, đoán ra cô đã biết thân phận của mình.

“Nếu cô thấy ở đây không thoải mái, cứ đi đi, Doãn gia có thể bảo vệ tốt Niếp Niếp.” Đổi thành Doãn Triệt trước kia, chắc chắn anh sẽ không lưu giữ cô gái này lại, nhưng dù sao đây cũng là tâm tình của Trần Cẩm Sát.

“Tôi muốn ở lại đây, anh yên tâm, tôi sẽ không để cho dì Doãn biết.” Viên Viên không do dự trả lời, sau khi xem xong tài liệu, một ngày này hồi tưởng lại, rất nhiều ký ức gắn kết với nhau.

Rốt cuộc cô cũng hiểu rõ, tâm tình phức tạp khi nhìn thấy Doãn Triệt từ đâu mà đến, “ai kỳ bất hạnh, nộ kỳ bất tranh”.

“Không được để cho mẹ tôi biết cô là người do Trần Cẩm Sát đưa đến, cô đi ra ngoài đi, hai đứa bé kia chỉ cần cô đứng xa quan sát là được rồi, có chuyện gì thì báo tôi biết ngay.” Doãn Triệt quay lưng lại, đưa tay xoa xoa huyết thái dương, đúng là một ngày mệt mỏi.

Viên Viên đáp một tiếng, khéo léo đi ra cửa.

Sau khi đóng cửa lại, Viên Viên khẽ nhủ mày, vừa rồi cô thậm chí có chút kích động, muốn thay Doãn Triệt chia sẻ những u sầu của anh.

Lắc đầu, cô cố gắng kìm nén những tâm tình này xuống, âm thầm tự an ủi mình, có lẽ Doãn Triệt là người đàn ông đầu tiên cứu cô, mặc dù vốn dĩ cô không cần người cứu giúp. Những xúc động bất ngờ này khiến cô không được bình thường, hy vọng tâm tình này qua một thời gian ngắn sẽ đâu vào đó.

Nghe tiếng cửa phòng đóng lại, Doãn Triệt xoay người, ngồi xuống ghế. Anh mở ngăn kéo lấy ra mấy tấm hình cũ.

Đa số hình là di vật của Trương Nghiên, còn lại là hình lúc kết hôn của anh và Trần Hi.

Đột nhiên anh phá lên cười, đau đớn trong lòng không gì có thể hóa

giải được, lúc nào sự hối hận cũng giày vò anh, đáng tiếc chuyện vũ đã qua. Buồn cười biết bao nhiêu, thời điểm cô gái gọi mình là Nghiên Hi, anh đã vô cùng run rẩy, cho là ông trời cho anh lần nữa bù đắp lại cơ hội, thì ra tất cả đều là hy vọng xa vời của mình.

Doãn Triệt nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng đã lên đến ngọn cây, anh giống như thấy được Trần Hi và Trương Nghiên hòa thuận ở bên nhau, nếu như không có anh, ở một địa điểm khác, thời gian khác, họ rất có thể đã là bạn tốt của nhau.

Đây tất cả đều là vì sai lầm của anh, nếu như quả thật anh có cơ hội lần nữa, anh thề, nhất định anh phải lựa chọn, anh sẽ làm cho người phụ nữ của mình được hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xứ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: ngoại truyện 3

“Tiểu bạch kiểm, gối thêu hoa nhìn thì khá mà không dùng được, bà nội của mi đây trên giường chưa được lên/đỉnh lần nào, trái lại mi còn trách ta lãnh đạm, chẳng qua là do mi không làm cho bà đây có hứng thú thôi.” Hạ Kỳ vừa mắng tên tiểu mặt kiêu nào đó vừa nằm dài trên quầy bar kêu bartender rót thêm rượu cho mình.

Tiếng người ồn ào trong quán rượu biến mất, Hạ Kỳ ngược nhìn xung quanh vắng lặng như tờ, nguyên nhân là do âm của cô quá lớn, cơ hồ cô vừa đem chuyện của mình và bạn trai cũ rống lên cho tất cả mọi người cùng biết.

Những người phụ nữ độc thân không muốn ngồi bên cạnh Hạ Kỳ, nguyên nhân là cái kiêu mắng người của cô sẽ ảnh hưởng đến giá trị của họ, có người nào gặp cảnh này mà không đứng lại bần tẩn.

Những nhười đàn ông độc thân cũng không muốn ngồi cạnh cô, nguyên nhân cũng là cô mắng người quá độc địa, mặc dù người phụ nữ này vóc dáng không tệ, nhưng bọn họ không muốn trở thành đối tượng kẻ tiếp cho cô chửi.

Hạ Kỳ không quan tâm những thứ này, hôm nay cô đến quán bar chính là muốn say, cô không trộm cướp, không tranh giành, càng không muốn quyến rũ đàn ông. Cô chỉ là muốn uống rượu, tốt nhất là say đến không biết gì.

Hạ Kỳ vừa khóc vừa uống vừa mắng, càng mắng càng đau lòng, càng đau lòng càng uống, càng uống lại càng muốn mắng, quả thật thành một vòng tuần hoàn lần quán.

Trừ những người làm trong quán bar không thể bỏ đi, bên cạnh cô cuối cùng cũng không còn một bóng người.

Tiểu Hắc nhìn một góc xa của quán bar phát hiện rất vắng vẻ, liền kéo một nhân viên phục vụ hỏi. “Tiểu Vương, chỗ đó xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Vương nhìn Tiểu Hắc cười cười, “Hắc đại ca, có một cô gái uống say, ở đó mắng người, thật sự chữ người khác rất có nghệ thuật nha, quần chúng nhân dân quảng đại cũng không tiếp thu nổi.”

“Nghệ thuật?” Tiểu Hắc có chút nghi ngờ, anh chưa từng nghe ai chữ người khác mà cũng có nghệ thuật, thậm chí thì anh đã từng lĩnh ngộ, như Khương Sâm mắng người luôn thâm thúy, có khi qua vài ngày sau anh mới nhận ra là mình đã bị chữ.

Nhìn thấy Tiểu Hắc muốn đi về phía Hạ Kỳ, phụ vụ vội vàng nói. “Anh Hắc à, tốt nhất là anh đừng qua đó, chỗ kia thật sự không thích hợp cho trẻ nhỏ đâu.”

Cặp mắt đen nhỏ nhú lại đầy uy hiếp, phục vụ rút cổ, cười khan ảo não bỏ đi.

Nhắc tới cũng không thể trách đám nhân viên phục vụ, Tiểu Hắc không gần nữ sắc ai cũng biết, nhân viên phục vụ mới đến làm đều sẽ ngộ nhận anh và Khương Sâm là một cặp. Bây giờ hiện tượng này cũng đã quá bình thường, không ai suy nghĩ nhiều nữa.

Nhưng thời gian không được bao lâu, bọn họ mới phát hiện, Tiểu Hắc căn bản chính là một người đàn ông bình thường.

Ví như khi có những vũ nữ ăn mặc mát mẻ đến nói chuyện, gương mặt từ xanh đen của anh sẽ chuyển sang hồng hào. Cứ tưởng tượng hồng với đen đi cùng sẽ hiệu quả như thế nào, đơn giản chính là màu đỏ tía, màu đỏ tía đấy!

Cuối cùng mọi người cho ra một cái kết luận, Tiểu Hắc là trên thân thể thành thực, bên trong tư tưởng lại đơn thuần.

Một người đàn ông đơn thuần, ở cái nơi đầy rẫy quán bar, quầy rượu phức tạp như vậy thật là không dễ tìm, hơn nữa Tiểu Hắc còn có thể coi là dưới một Khương Sâm, nhưng trên biết bao nhiêu nhân viên ở đây, một người đơn giản như vậy quả là đã tuyệt chủng. Thậm chí những nhân viên phục vụ thậm chí còn đáng cược với nhau khi nào thì Tiểu Hắc mới có thể khai trai.

Tiểu Vương là người mới anh vừa tới được ba tháng, nhìn thấy dáng dấp Tiểu Hắc khỏe mạnh như vậy, không cần biết rõ chuyện gì đã vội vàng đánh cược lớn “trong vòng ba tháng Tiểu Hắc có thể phá thân”.

Ba tháng đã trôi qua, hần phát hiện thì ra mình đã nhìn lầm, ba tháng này Tiểu Hắc không thể phá thân. Hần thật sự không muốn để cho Tiểu Hắc nghe được cái gì “cao trào” rồi còn “lên đỉnh” gì đó, nên lúc này mới nhất thời không không chề được nói cái gì mà cấm trẻ em.

Mặt Tiểu Hắc giờ này lại chuyển sang màu đỏ tía rồi, lúc này là tức giận mà đỏ. Đối với chuyện của mình anh cũng có nghe qua, nhưng nghe người ta nói sau lưng là chuyện khác, lúc này lại bị người khác nói ngay trước mặt. Nhìn lại mình cũng đã hơn ba mươi, bốn ba đây đó, còn bị người ta nói là trẻ em, thật là, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục.

Tiểu Hắc là kiểu người đại sự thì khôn khéo, chuyện nhỏ lại khờ khạo, bị Tiểu Vương khích một câu, anh đã vội vàng đi tới chỗ Hạ Kỳ.

Khi Tiểu Hắc đi đến bên cạnh, Hạ Kỳ vẫn còn đang chữ. “Tiểu bạch kiểm, đồ ngu ngốc, lúc anh còn mềm nhũn, không phải là bà đây làm cho tiểu nhị của anh đứng đây sao, còn nói tôi thể nào hả....”

Mặt Tiểu Hắc càng ngày càng đỏ, đỏ đến tận tai. Chưa nghe thấy ai mắng người mà rõ ràng như vậy, vừa thô tục lại vừa kích thích, anh thật là vẫn chưa từng nghe qua.....

“Khụ khụ. . . . ., cô gái, tỉnh lại đi.” Tiểu Hắc lay lay Hạ Kỳ.

“Làm gì? Phục vụ cho thêm một ly nữa!” Hạ Kỳ căn bản là không thèm nhìn tới Tiểu Hắc, trực tiếp yêu cầu nhân viên phục vụ lấy thêm rượu.

Phục vụ đang muốn rót thêm rượu cho Hạ Kỳ, nhìn thấy ánh mắt của Tiểu Hắc, vội vàng đổi sang một ly nước lọc.

“Tôi muốn rượu, không phải nước, anh cho rằng tôi say à, nói cho anh biết tôi không có say, tôi rất tỉnh đấy.” Hạ Kỳ đẩy ly nước trả về cho phục vụ.

Nhân viên khổ sở nhìn Tiểu Hắc, không biết có nên tiếp tục châm rượu hay không.

Hạ Kỳ phát hiện ánh mắt người phục vụ không phải nhìn chăm chăm mình, mà đang nhìn phía sau lưng, lúc này cô mới nghiêng đầu sang nhìn về phía người không cho mình rượu.

Là một người đàn ông, đây là từ khóa đầu tiên chui vào não Hạ Kỳ, là một người đàn ông rất cao, đây là từ then chốt thứ hai, khuôn mặt người đàn ông

này nhìn không thấy rõ, đây là điểm mấu chốt thứ ba.

Một người đàn ông cao như vậy, cái đó chắc hẳn rất to? Đây là điểm thứ tư Hạ Kỳ nghĩ ra.

Hạ Kỳ chống cùi chỏ vào quầy rượu, hơi nghiêng người sang hỏi Tiểu Hắc. “Anh bao nhiêu cm?”

“Cái gì?” Tiểu Hắc nhất thời phản ứng không kịp.

“Tôi hỏi anh bao nhiêu cm, giả bộ hồ đồ cái gì chứ?” Giọng nói Hạ Kỳ tràn đầy khinh thường.

“192 cm.” Lúc này Tiểu Hắc đã nghe rõ, liền trả lời rất rõ ràng.

“Phụt. . . . .” Chỉ nghe thấy Hạ Kỳ cười một cách nhạo báng.

Tiểu Hắc nghi ngờ nhìn về phía nhân viên phục vụ tìm kiếm trợ giúp, thái độ của hắn ta cũng đang cố gắng nén cười. Thấy Tiểu Hắc nhìn mình, hắn háng giọng một cái, nhỏ giọng nói. “Anh Hắc à, cô ấy là hỏi cái đó của anh dài bao nhiêu. ....”

Tựa hồ lo lắng Tiểu Hắc nghe không hiểu, hắn lại dùng giọng nhỏ nhẹ hơn giải thích. “Chính là cái mà cô ta vừa mới nói, cái mà có thể đột nhiên to lên hay mềm nhũn gì đó. . .”

Tiểu Hắc lúc này nghe rõ, anh tròn mắt trừng trừng, nhiều năm như vậy chưa từng gặp qua người phụ nữ nào dám đùa giỡn mình như vậy.

Hạ Kỳ cảm nhận được ánh mắt cảnh cáo nhìn về phía mình, cô cả gan nói. “Nhìn cái gì, chưa từng thấy qua người đẹp sao, hay là chỗ đó của anh nhỏ quá không dám nói ra?”

“Cô. . . . .” Tiểu Hắc bị những lời của Hạ Kỳ chặn đứng miệng không nói được gì, chỉ biết tròn trừng mắt, tức giận vô cùng.

Hạ Kỳ thấy thế, từ trên ghế nhảy xuống đi tới, cô lắc lư cơ thể, miễn cưỡng đứng vững.

“Thấy không, tôi không có say, để cho anh ta lấy thêm rượu cho tôi, nếu không anh không xong với tôi. ....” Hạ Kỳ vừa nói xong liền nhào đến muốn tóm lấy cà vạt của Tiểu Hắc.

Chỉ thấy Hạ Kỳ chân trái vấp chân phải, lập tức nhào tới, tay phải chụp lấy hông Tiểu Hắc, tay còn lại trực tiếp nằm trên đùi quần Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc sững sốt. . . . .

Nhân viên phục vụ sững sốt. . . . .

Phục vụ khác đi ngang qua càng sững sốt. . . . .

Nhưng chỉ có Hạ Kỳ là không sững sốt, cô ngửa mặt lên nhìn Tiểu Hắc cười nói. “Thật to nha, tôi muốn lên giường với anh. . . . .”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: ngoại truyện 4

“Đờ cô ấy ra!” Nhận thấy mình bị sàm sỡ, Tiểu Hắc lúc này mới nhận thức được cô gái trước mắt đã làm gì, lần đầu gặp phải chuyện như vậy, Tiểu Hắc ngây người, quên mất rằng trong quán bar này có tên đàn ông nào khỏe hơn mình đâu.

“Không, không thả, của anh thật to. . . . .” Nói xong Hạ Kỳ lại sờ soạng Tiểu Hắc một lượt, Tiểu Hắc quỳnh quảng vội kẹp chặt hai chân, vô tình kẹp luôn cả tay Hạ Kỳ ở giữa.

“Oa, còn rất chặt. . . . .” Hạ Kỳ lại nói một câu.

Tiểu Hắc cảm thấy đầu mình như đầy nước, mà lại là nước đang sôi ùng ục. Anh còn nghe được âm thanh cười nhạo xung quanh.

Hai chân Tiểu Hắc khẽ buông lỏng, lúc này tay Hạ Kỳ mới được giải phóng.

“Sao lại to như vậy, để tôi xem xem thật hay giả đây. ....” Hạ Kỳ vừa nói dứt lời liền lấy hai tay chộp hai bên hông Tiểu Hắc, ngó dáo dác như muốn nhìn thấu vào bên trong.

Tiểu Hắc làm sao có thể cho phép Hạ Kỳ làm như vậy, anh đưa tay chặn ngay cổ Hạ Kỳ lại, không để cho đầu cô tiếp cận chỗ đó của mình.

Hạ Kỳ cũng dốc hết toàn lực, liều mạng muốn nhìn vào trong.

Cứ như vậy lờ lờ kéo kéo ở giữa quán, chỉ nghe soạt một tiếng, y phục của Hạ Kỳ bị thủng một lỗ lớn.

Dưới tác dụng của quán tính, Hạ Kỳ liền đưa tay xuống bụng dưới của Tiểu Hắc, nói thì chậm, làm lại nhanh, cô kéo khóa quần Tiểu Hắc ra . . . . .

“Tôi muốn. . . . . Ờ. . . . .” Lời Hạ Kỳ còn chưa nói xong, liền cảm thấy con buồn nôn ập đến như nước lũ dâng lên.

Tiểu Hắc lại sững sốt, mặc dù cách một lớp quần lót dày, anh vẫn cảm thấy được một chất lỏng nóng sênh sếch đang chảy vào.

“Anh Tiểu Hắc, anh không sao chứ?” Một nhân viên phục vụ chạy đến hỏi anh.

Tiểu Hắc nhắm hai mắt lại, lần đầu tiên trong đời anh có một loại kích động muốn giết phụ nữ.

“An

h Tiểu Hắc, anh bình tĩnh . . . . Bình tĩnh. . . Ở đây quá nhiều người, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, sẽ có rất nhiều nhân chứng . . .” Người phục vụ chứng kiến toàn bộ quá trình, hần hạ thấp giọng nhắc nhở Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc hít sâu một hơi, giận quá hóa cười nhìn người phụ nữ xui xẻo dưới chân mình, không thể giết người đúng không, anh có nhiều biện pháp có thể làm cho cuộc đời sống còn không bằng cái chết.

@@@

Hạ Kỳ hoảng hoàng hốt hốt cảm thấy mình bị người ta kéo đi như một con chó chết. “Nhẹ một chút . . . đau. . .” Hạ Kỳ cảm thấy mình bị ném xuống đất, lưng tiếp xúc với nền nhà lạnh lẽo. Do uống rượu mà cơ thể cô nóng ran, sau khi tiếp xúc với mặt đất ngược lại cảm thấy rất thoải mái, Hạ Kỳ liền nằm im trên mặt đất không muốn nhúc nhích.

Tiểu Hắc nhìn Hạ Kỳ như vậy, cho là cô đã say, liền lấy quần áo ra đi vào phòng tắm, vừa rồi bị cô nôn hết lên người như vậy thật sự không thể nhìn được nữa.

Hạ Kỳ nằm trên mặt đất, nghe tiếng nước chảy ào ào, cô bò dậy đi về phía phòng tắm, đưa tay lên cầm cái nắm cửa, không ngờ cửa thế nhưng không khóa.

Hạ Kỳ mở cửa ra, đi vào.

Dòng nước ấm áp đang chảy xuống người Tiểu Hắc, anh dùng tay cảm lấy nơi đó nghiêng người dưới dòng nước rửa sạch.

Hạ Kỳ liếm liếm môi, ợ lên một hơi rượu. “Tôi tới giúp anh tắm. . .”

Tiểu Hắc không ngờ tới Hạ Kỳ còn có thể bò dậy, trong lúc anh còn đang nháy mắt sững sờ, anh cảm giác được nơi đó của mình đã bị Hạ Kỳ nắm trong tay.

Loại cảm giác này chưa từng xuất hiện qua, Tiểu Hắc hít vào thở ra một hơi, anh không nghĩ tới có lúc mình lại rơi vào hoàn cảnh này, anh thậm chí còn không dám giãy giụa.

“Cô. . . . . Buông ra. . . . .” Thanh âm Tiểu Hắc có chút run rẩy.

“Không buông, thật là to, chị đây thích. . . . .” Hạ Kỳ lắc đầu, cô nhìn chăm chăm chỗ đó của Tiểu Hắc, cười lảo lỉnh. “Cái tên tiểu bạch kiểm kia so với anh chỉ là chim ruồi thôi, không cần kính viễn vọng thì nhìn không thấy đâu. . .”

Mặt của Tiểu Hắc càng lúc càng đỏ, anh nhìn chăm chăm Hạ Kỳ, đôi tay nắm chặt, anh biết giờ phút này mình nên ném người phụ nữ này ra khỏi đây, nhưng cảm giác bị cô nắm chặt trong tay đột nhiên làm anh không muốn xuống tay.

Tay Hạ Kỳ bắt đầu di chuyển lên xuống, làm cho Tiểu Hắc càng không thể động đậy, lưng anh tựa vào vách tường gạch men lạnh lẽo, cái lạnh này không đủ xua đi cảm giác nóng ran ở thân dưới, anh không dám nhìn cảnh tượng kích thích phía dưới, anh ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, cố gắng thở sâu một hơi cố gắng tỉnh táo lại.

“Thích không?” Hạ Kỳ ngẩng đầu, trước mắt cô là một cơ thể trần truồng đầy nước, cơ bụng tám múi vô cùng lực lưỡng.

Hạ Kỳ vốn không thích những người đàn ông cơ bắp, làm cô liên tưởng đến những con tinh tinh hay đười ươi. Cô thích kiểu hào hoa phong nhã, nhưng chợt nhớ đến tên tiểu bạch kiểm kia khiến cô quyết định sẽ thay đổi quan điểm thẩm mỹ của mình.

Tiểu Hắc muốn nói không thích, nhưng anh há miệng, sững sốt không nói ra được mấy chữ này, loại cảm giác đó thật sự thoải mái không nói được.

Tiểu Hắc hít từng ngụm không khí, rất nhanh anh phát hiện cảm giác càng kích thích hơn từ cô đưa tới.

Một loại cảm giác vừa nóng, vừa ẩm, vừa trơn bao bọc lấy chỗ đỉnh đầu, Tiểu Hắc nhận không được găm nhẹ một tiếng, anh cúi đầu, cảnh tượng trước mắt khiến máu anh như sôi lên sùng sục.

Hạ Kỳ đang bú liếm cái kia của anh, cô hết sức muốn dùng miệng bao bọc hết cái vật cứng rắn kia, đáng tiếc cô cố gắng cách nào cũng không làm được.

Hạ Kỳ có chút nhục chí ngẩng đầu lên, cô đưa mắt nhìn Tiểu Hắc. “To quá, đụng đến cổ họng rồi, vẫn chưa tới, thôi, không chơi nữa …………….”

Nhìn thấy Hạ Kỳ muốn bỏ đi, Tiểu Hắc nhanh tay tóm lấy cô ấn lên trên tường.

Anh theo quán tính đưa tay cởi quần cùng quần lót của cô xuống.

Lúc này đến phiên Hạ Kỳ sùng sốt, vói sen vẫn còn mở, sau khi bị ướt một chập, cô tỉnh táo không ít, phía dưới đột nhiên mát lạnh làm cô khản trương hơn.

Cô cảm giác được bàn tay thô bạo đang lần mò phía dưới của mình, cơ thể cô bắt đầu căng thẳng, Hạ Kỳ đưa tay đẩy ngực Tiểu Hắc ra.

Giờ phút này Tiểu Hắc làm gì còn cho Hạ Kỳ cơ hội phản kháng, anh dùng cơ thể ngăn chặn hành động của cô, đưa tay nắm lấy một chân của Hạ Kỳ, muốn tìm đường đi vào.

Hạ Kỳ nhớ tới cây gậy cứng rắn mình vừa mới thấy, hoảng sợ hô to. “Đừng, không được, chúng ta không phải cùng một cỡ, buông tôi ra, không được hô đồ.”

Cặp mắt đen nhỏ hung hãn khóa chặt trên cơ thể cô, Hạ Kỳ bị ánh mắt của Tiểu Hắc dọa sợ đến không dám tiếp tục lên tiếng ồn ào nữa.

“Đừng, là tôi sai rồi, anh bỏ qua cho tôi đi ……………” Hạ Kỳ biểu lộ đáng thương, ngược lại làm cho Tiểu Hắc dâng lên một khoái cảm khác lạ.

Anh bỗng chốc không chế được chân của Hạ Kỳ, cảm nhận được đỉnh nhọn của mình đang chạm vào cửa khẩu ẩm áp, anh đẩy mạnh một cái, lập tức tiến quân thần tốc.

“A. . . . .” Hạ Kỳ thét lên một tiếng, cô cảm thấy sức chịu đựng đã đến cực hạn, nơi đó kín kẽ thật chặt bao vây lấy vật đàn ông đang căng lên của Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc thừa nhúc nhích, nơi đó của anh bị cô bao lấy khít chặt và vô cùng ẩm áp.

“Không được, thật không được, chỗ đó của anh quá lớn. . . . .” Hạ Kỳ động cũng không dám động, miệng thì luôn xin tha, những chuyện cô mới vừa làm cũng quên sạch không còn một mống.

Tiểu Hắc hít sâu một hơi, anh cảm giác mình thiếu chút nữa là nổ tung rồi, anh nhìn chăm chăm vào mắt Hạ Kỳ, nhẹ nhàng rút ra một chút, lại mạnh mẽ đi vào. “Tôi thỏa mãn nguyện vọng muốn lên giường của cô, đã nhìn rồi, phải có trách nhiệm ……”

Hạ Kỳ không thành công nói ra câu kế tiếp, Tiểu Hắc đã không kiêng kỵ dong ruỗi trong cơ thể cô. Mỗi lần xâm nhập đều đến tận nơi sâu nhất, tay của cô vô thức khoắc lên trên bả vai Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc không có quá nhiều kỹ năng, anh chỉ là thuận theo dục vọng của mình mà ra vào.

Hạ Kỳ nức nở xin tha, nhưng tất cả những âm thanh đó càng giống như động lực khích lệ động tác của Tiểu Hắc càng trở nên dũng mãnh hơn.

Dưới sự hỗ trợ của tiếng nước chảy, âm thanh giao hợp của hai người càng trở nên rõ ràng.

Hạ Kỳ cảm thấy mình đã sắp không chống đỡ được nữa, hơi sức của cô gần như bị Tiểu Hắc rút sạch, cơn khoái cảm cực hạn kéo đến làm cô cơ hồ muốn ngất đi.

Hạ Kỳ hé miệng, cắn lên bả vai rắn chắc của Tiểu Hắc.

Bả vai đột nhiên đau nhói, nhưng mà đối với Tiểu Hắc mà nói, lại giống như một liều thuốc kích thích. Anh nhếch môi cười một tiếng, Hạ Kỳ mang đến cho anh khoái cảm, làm anh quên hết tất cả những sự việc xảy ra tới nay.

“Vừa rồi tôi còn đang nghĩ xử lý em thế nào đây, bây giờ rốt cuộc đã nghĩ ra rồi, sau này em làm người phụ nữ của tôi đi, tôi đảm bảo với em ngày ngày chúng ta đều có thể dữ dội như thế này.”

“Không. . . . .” Hạ Kỳ kinh hãi muốn cự tuyệt, cô không muốn hành động ngông cuồng của mình tới nay lại trở thành hậu họa về sau.

Tiểu Hắc tự học thành tài chặn miệng Hạ Kỳ lại, không thể gọi là hôn, anh hé miệng, bao trùm lên cả đôi môi nhỏ bé của cô, tựa hồ như vậy chính là hôn môi.

Hạ Kỳ kêu lên ô ô, Tiểu Hắc càng như một cái máy liên tục ra vào không biết mệt mỏi.

Hạ Kỳ cảm thấy dường như có một dòng thác không khổng chế được tràn lên, toàn thân cô vô lực co quắp lại, nơi đó cũng càng khít lại bao chặt lấy của Tiểu Hắc.

Đột nhiên bị vây khít lại, Tiểu Hắc chưa bao giờ có cảm giác thoải mái kích thích như vậy, trên tay anh nổi cả gân xanh, bắp thịt nổi lên căng thẳng.

Ánh mắt Hạ Kỳ khép hờ, sau khi tắt cả sóng im gió lặng, cô khẽ mở mắt ra. Tiểu Hắc trước mắt, không biết là do mồ hôi hay nước, từ trên người anh đang nhều từng giọt xuống.

“Anh thả tôi xuống .....” Hạ Kỳ cảm giác được mình còn bị Tiểu Hắc đè trên tường, cô đưa tay vỗ bả vai Tiểu Hắc.

Hai tay Tiểu Hắc vịn bên hông Hạ Kỳ, khẽ đẩy về sau đặt cô xuống mất đất, một dòng nhiệt nóng bỏng tràn ra.

“Anh đi ra ngoài, tôi muốn tắm .....” Hạ Kỳ xoay người, đã hoàn toàn tỉnh rượu, cô không mặt mũi nào mà đối diện với người đàn ông này.

Cảm giác trống không đột nhiên tập kích, ánh mắt Tiểu Hắc nhìn chằm chằm vào miệng Hạ Kỳ, nuốt một ngụm nước bọt. “Một lần nữa đi, cảm giác đó thật là tốt vô cùng .....”.

“Không. . . . .” Hạ Kỳ còn chưa kịp xoay người lại, phát hiện hông của mình đã bị Tiểu Hắc nắm giữ, cái vật vừa to vừa nóng đó lại một lần nữa xuyên qua người cô.

Tiểu Hắc thoải mái hít mát, anh thở một hơi dài nhẹ nhõm, cảm giác ấm áp lần nữa bao chặt lấy anh.

Tay Hạ Kỳ vịn vào tường, cô không còn sức phản kháng nữa, để mặc Tiểu Hắc chiếm hữu. Cuối cùng cô cũng nhận ra đạo lý, đúng là không phải ai cũng có thể khiêu chiến, đi ra ngoài không thể tùy tiện trêu chọc người khác, cuối cùng lại chính mình phải lãnh hậu quả.

***** THE END *****

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xỉ Với Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: ngoại truyện 5

Ngoại truyện 5 - Tiểu Hắc & Hạ Kỳ

"Đỡ cô ấy ra!" Nhận thấy mình bị sầm sỡ, Tiểu Hắc lúc này mới nhận thức được cô gái trước mắt đã làm gì, lần đầu gặp phải chuyện như vậy, Tiểu Hắc ngây người, quên mất rằng trong quán bar này có tên đàn ông nào khỏe hơn mình đâu.

"Không, không thả, của anh thật to. . . . ." Nói xong Hạ Kỳ lại sò soạng Tiểu Hắc một lượt, Tiểu Hắc quỳnh quáng vội kẹp chặt hai chân, vô tình kẹp luôn cả tay Hạ Kỳ ở giữa.

"Oa, còn rất chặt. . . . ." Hạ Kỳ lại nói một câu.

Tiểu Hắc cảm thấy đầu mình như đầy nước, mà lại là nước đang sôi ùng ục. Anh còn nghe được âm thanh cười nhạo xung quanh.

Hai chân Tiểu Hắc khẽ buông lỏng, lúc này tay Hạ Kỳ mới được giải phóng.

"Sao lại to như vậy, để tôi xem xem thật hay giả đây...." Hạ Kỳ vừa nói dứt lời liền lấy hai tay chộp hai bên hông Tiểu Hắc, ngó dáo dác như muốn nhìn thấu vào bên trong.

Tiểu Hắc làm sao có thể cho phép Hạ Kỳ làm như vậy, anh đưa tay chặn ngay cổ Hạ Kỳ lại, không để cho đầu cô tiếp cận chỗ đó của mình.

Hạ Kỳ cũng dốc hết toàn lực, liều mạng muốn nhìn vào trong.

Cứ như vậy lờ lờ kéo kéo ở giữa quán, chỉ nghe soạt một tiếng, y phục của Hạ Kỳ bị thủng một lỗ lớn.

Dưới tác dụng của quán tính, Hạ Kỳ liền đưa tay xuống bụng dưới của Tiểu Hắc, nói thì chậm, làm lại nhanh, cô kéo khóa quần Tiểu Hắc ra. . . . .

"Tôi muốn. . . . . Ọe. . . . ." Lời Hạ Kỳ còn chưa nói xong, liền cảm thấy con buồn nôn ập đến như nước lũ dâng lên.

Tiểu Hắc lại sưng sốt, mặc dù cách một lớp quần lót dày, anh vẫn cảm thấy được một chất lỏng nóng sền sệt đang chảy vào.

"Anh Tiểu Hắc, anh không sao chứ?" Một nhân viên phục vụ chạy đến hỏi anh.

Tiểu Hắc nhắm hai mắt lại, lần đầu tiên trong đời anh có một loại kích động muốn giết phụ nữ.

"Anh Tiểu Hắc, anh bình tĩnh .... Bình tĩnh... Ở đây quá nhiều người, nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, sẽ có rất nhiều nhân chứng ..." Người phục vụ chứng kiến toàn bộ quá trình, hấn hạ thấp giọng nhắc nhở Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc hít sâu một hơi, giãn quá hóa cười nhìn người phụ nữ xui xẻo dưới chân mình, không thể giết người đúng không, anh có nhiều biện pháp có thể làm cho cuộc đời sống còn không bằng cái chết.

@@@@

Hạ Kỳ hoảng hoàng hốt hốt cảm thấy mình bị người ta kéo đi như một con chó chết. "Nhẹ một chút ...đau..." Hạ Kỳ cảm thấy mình bị ném xuống đất, lưng tiếp xúc với nền nhà lạnh lẽo. Do uống rượu mà cơ thể cô nóng ran, sau khi tiếp xúc với mặt đất ngược lại cảm thấy rất thoải mái, Hạ Kỳ liền nằm im trên mặt đất không muốn nhúc nhích.

Tiểu Hắc nhìn Hạ Kỳ như vậy, cho là cô đã say, liền lấy quần áo ra đi vào phòng tắm, vừa rồi bị cô nôn hết lên người như vậy thật sự không thể nhịn được nữa.

Hạ Kỳ nằm trên mặt đất, nghe tiếng nước chảy ào ào, cô bò dậy đi về phía phòng tắm, đưa tay lên cầm cái nắm cửa, không ngờ cửa thế nhưng không khóa.

Hạ Kỳ mở cửa ra, đi vào.

Dòng nước ấm áp đang chảy xuống người Tiểu Hắc, anh dùng tay cảm lấy nơi đó nghiêng người dưới dòng nước rửa sạch.

Hạ Kỳ liếm liếm môi, ợ lên một hơi rượu. "Tôi tới giúp anh tắm..."

Tiểu Hắc không ngờ tới Hạ Kỳ còn có thể bò dậy, trong lúc anh còn đang nháy mắt sưng sò, anh cảm giác được nơi đó của mình đã bị Hạ Kỳ nắm trong tay.

Loại cảm giác này chưa từng xuất hiện qua, Tiểu Hắc hít vào thở ra một hơi, anh không nghĩ tới có lúc mình lại rơi vào hoàn cảnh này, anh thậm chí còn không dám giả vờ.

"Cô. .... Buông ra. ...." Thanh âm Tiểu Hắc có chút run rẩy.

"Không buông, thật là to, chị đây thích ....." Hạ Kỳ lắc đầu, cô nhìn chăm chăm chỗ đó của Tiểu Hắc, cười lảo lỉnh. "Cái tên tiểu bạch kiểm kia so với anh chỉ là chim ruồi thôi, không cần kính viễn vọng thì nhìn không thấy đâu..."

Mặt của Tiểu Hắc càng lúc càng đỏ, anh nhìn chăm chăm Hạ Kỳ, đôi tay nắm chặt, anh biết giờ phút này mình nên ném người phụ nữ này ra khỏi đây, nhưng cảm giác bị cô nắm chặt trong tay đột nhiên làm anh không muốn xuống tay.

Tay Hạ Kỳ bắt đầu di chuyển lên xuống, làm cho Tiểu Hắc càng không thể động đậy, lưng anh tựa vào vách tường gạch men lạnh lẽo, cái lạnh này không đủ xua đi cảm giác nóng ran ở thân dưới, anh không dám nhìn cảnh tượng kích thích phía dưới, anh ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, cố gắng thở sâu một hơi cố gắng tỉnh táo lại.

"Thích không?" Hạ Kỳ ngẩng đầu, trước mắt cô là một cơ thể trần truồng đầy nước, cơ bụng tám múi vô cùng lực lưỡng.

Hạ Kỳ vốn không thích những người đàn ông cơ bắp, làm cô liên tưởng đến những con tinh tinh hay đười ươi. Cô thích kiểu hào hoa phong nhã, nhưng chợt nhớ đến tên tiểu bạch kiểm kia khiến cô quyết định sẽ thay đổi quan điểm thẩm mỹ của mình.

Tiểu Hắc muốn nói không thích, nhưng anh há miệng, sưng sốt không nói ra được mấy chữ này, loại cảm giác đó thật sự thoải mái không nói được.

Tiểu Hắc hít từng ngụm không khí, rất nhanh anh phát hiện cảm giác càng kích thích hơn từ cô đưa tới.

Một loại cảm giác vừa nóng, vừa ẩm, vừa trơn bao bọc lấy chỗ đỉnh đầu, Tiểu Hắc nhìn không được gằm nhẹ một tiếng, anh cúi đầu, cảnh tượng trước mắt khiến máu anh như sôi lên sùng sục.

Hạ Kỳ đang bú liếm cái kia của anh, cô hết sức muốn dùng miệng bao bọc hết cái vật cứng rắn kia, đáng tiếc cô cố gắng cách nào cũng không làm được.

Hạ Kỳ có chút nhục chí ngẩng đầu lên, cô đưa mắt nhìn Tiểu Hắc. "To quá, đựng đến cổ họng rồi, vẫn chưa tới, thôi, không chơi nữa ....."

Nhìn thấy Hạ Kỳ muốn bỏ đi, Tiểu Hắc nhanh tay tóm lấy cô ấn lên trên tường.

Anh theo quán tính đưa tay cởi quần cùng quần lót của cô xuống.

Lúc này đến phiên Hạ Kỳ sừng sốt, vói sen vẫn còn mở, sau khi bị ướt một chập, cô tỉnh táo không ít, phía dưới đột nhiên mát lạnh làm cô khản trương hơn.

Cô cảm giác được bàn tay thô bạo đang lần mò phía dưới của mình, cơ thể cô bắt đầu căng thẳng, Hạ Kỳ đưa tay đẩy ngực Tiểu Hắc ra.

Giờ phút này Tiểu Hắc làm gì còn cho Hạ Kỳ cơ hội phản kháng, anh dùng cơ thể ngăn chặn hành động của cô, đưa tay nắm lấy một chân của Hạ Kỳ, muốn tìm đường đi vào.

Hạ Kỳ nhớ tới cây gậy cứng rắn mình vừa mới thấy, hoảng sợ hô to. “Đừng, không được, chúng ta không phải cùng một cỡ, buông tôi ra, không được hồ đồ.”

Cặp mắt đen nhỏ hung hãn khóa chặt trên cơ thể cô, Hạ Kỳ bị ánh mắt của Tiểu Hắc dọa sợ đến không dám tiếp tục lên tiếng ồn ào nữa.

"Đừng, là tôi sai rồi, anh bỏ qua cho tôi đi . . . . . ." Hạ Kỳ biểu lộ đáng thương, ngược lại làm cho Tiểu Hắc dâng lên một khoái cảm khác lạ.

Anh bỗng chốc không chế được chân của Hạ Kỳ, cảm nhận được đỉnh nhọn của mình đang chạm vào cửa khẩu ẩm áp, anh đẩy mạnh một cái, lập tức tiến quân thần tốc.

"A. . . . ." Hạ Kỳ thét lên một tiếng, cô cảm thấy sức chịu đựng đã đến cực hạn, nơi đó kín kẽ thật chặt bao vây lấy vật đàn ông đang căng lên của Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc thừa nhúc nhích, nơi đó của anh bị cô bao lấy khít chặt và vô cùng ẩm áp.

"Không được, thật không được, chỗ đó của anh quá lớn. . . . ." Hạ Kỳ động cũng không dám động, miệng thì luôn xin tha, những chuyện cô mới vừa làm cũng quên sạch không còn một mống.

Tiểu Hắc hít sâu một hơi, anh cảm giác mình thiếu chút nữa là nổ tung rồi, anh nhìn chăm chăm vào mắt Hạ Kỳ, nhẹ nhàng rút ra một chút, lại mạnh mẽ đi vào. “Tôi thỏa mãn nguyện vọng muốn lên giường của cô, đã nhìn rồi, phải có trách nhiệm . . . .”

Hạ Kỳ không thành công nói ra câu kế tiếp, Tiểu Hắc đã không kiêng kỵ dong ruỗi trong cơ thể cô. Mỗi lần xâm nhập đều đến tận nơi sâu nhất, tay của cô vô thức khoắc lên trên bả vai Tiểu Hắc.

Tiểu Hắc không có quá nhiều kỹ năng, anh chỉ là thuận theo dục vọng của mình mà ra vào.

Hạ Kỳ nức nở xin tha, nhưng tất cả những âm thanh đó càng giống như động lực khích lệ động tác của Tiểu Hắc càng trở nên dũng mãnh hơn.

Dưới sự hỗ trợ của tiếng nước chảy, âm thanh giao hợp của hai người càng trở nên rõ ràng.

Hạ Kỳ cảm thấy mình đã sắp không chống đỡ được nữa, hơi sức của cô gần như bị Tiểu Hắc rút sạch, cơn khoái cảm cực hạn kéo đến làm cô cơ hồ muốn ngất đi.

Hạ Kỳ hé miệng, cắn lên bả vai rắn chắc của Tiểu Hắc.

Bả vai đột nhiên đau nhói, nhưng mà đối với Tiểu Hắc mà nói, lại giống như một liều thuốc kích thích. Anh nhếch môi cười một tiếng, Hạ Kỳ mang đến cho anh khoái cảm, làm anh quên hết tất cả những sự việc xảy ra tối nay.

"Vừa rồi tôi còn đang nghĩ xử lý em thế nào đây, bây giờ rốt cuộc đã nghĩ ra rồi, sau này em làm người phụ nữ của tôi đi, tôi đảm bảo với em ngày ngày chúng ta đều có thể dữ dội như thế này."

"Không. . . . ." Hạ Kỳ kinh hãi muốn cự tuyệt, cô không muốn hành động cuồng của mình tối nay lại trở thành hậu họa về sau.

Tiểu Hắc tự học thành tài chặn miệng Hạ Kỳ lại, không thể gọi là hôn, anh hé miệng, bao trùm lên cả đôi môi nhỏ bé của cô, tựa hồ như vậy chính là hôn môi.

Hạ Kỳ kêu lên ô ô, Tiểu Hắc càng như một cái máy liên tục ra vào không biết mệt mỏi.

Hạ Kỳ cảm thấy dường như có một dòng thác không khống chế được tràn lên, toàn thân cô vô lực co quắp lại, nơi đó cũng càng khít lại bao chặt lấy của Tiểu Hắc.

Đột nhiên bị vây khít lại, Tiểu Hắc chưa bao giờ có cảm giác thoải mái kích thích như vậy, trên tay anh nổi cả gân xanh, bắp thịt nổi lên căng thẳng.

Ánh mắt Hạ Kỳ khép hờ, sau khi tất cả sóng im gió lặng, cô khẽ mở mắt ra. Tiểu Hắc trước mắt, không biết là mồ hôi hay nước, đang nhểu từng giọt xuống từ trên người anh.

"Anh thả tôi xuống . . . . . ." Hạ Kỳ cảm giác được mình còn bị Tiểu Hắc đè trên tường, cô đưa tay vỗ bả vai Tiểu Hắc.

Hai tay Tiểu Hắc vịn bên hông Hạ Kỳ, khẽ đẩy về sau đặt cô xuống mặt đất, một dòng nhiệt nóng bỏng tràn ra.

"Anh đi ra ngoài, tôi muốn tắm . . . ." Hạ Kỳ xoay người, đã hoàn toàn tỉnh rượu, cô không mặt mũi nào mà đối diện với người đàn ông này.

Cảm giác trống không đột nhiên tập kích, ánh mắt Tiểu Hắc nhìn chăm chăm vào mông Hạ Kỳ, nuốt một ngụm nước bọt. "Một lần nữa đi, cảm giác đó thật là tốt vô cùng . . . .".

"Không. . . . ." Hạ Kỳ còn chưa kịp xoay người lại, phát hiện hông của mình đã bị Tiểu Hắc nắm giữ, cái vật vừa to vừa nóng đó lại một lần nữa xuyên qua người cô.

Tiểu Hắc thoải mái hít thở, anh thở một hơi dài nhẹ nhõm, cảm giác ấm áp lần nữa bao chặt lấy anh.

Tay Hạ Kỳ vịn vào tường, cô không còn sức phản kháng nữa, để mặc Tiểu Hắc chiếm hữu. Cuối cùng cô cũng nhận ra đạo lý, đúng là không phải ai cũng có thể khiêu chiến, đi ra ngoài không thể tùy tiện trêu chọc người khác, cuối cùng lại chính mình phải lãnh hậu quả.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Nói Xử Với Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.